Cuprinsul revistelor din anul 1938

Revista nr. 1 – 1 ianuarie 1938
IEREMIA - *PAG. 3*

Revista nr. 2 – 15 ianuarie 1938
IONA - PARTEA I - *PAG. 29*

Revista nr. 3 – 1 februarie 1938
IONA - PARTEA A II-A - *PAG. 51*

Revista nr. 4 – 15 februarie 1938
IONA - PARTEA A III-A - *PAG. 75*

Revista nr. 5 – 1 martie 1938
COMEMORARE - *PAG. 97*

Revista nr. 6 – 15 martie 1938
TURMA SA - PARTEA I - *PAG. 125*

Revista nr. 7 – 1 aprilie 1938
TURMA SA - PARTEA A II-A - *PAG. 149*

Revista nr. 8 – 15 aprilie 1938
COPIII - PARTEA I - *PAG. 175*

Revista nr. 9 – 1 mai 1938
COPIII - PARTEA A II-A - *PAG. 201*

Revista nr. 10 – 15 mai 1938
UNITATE ÎN ACȚIUNE - *PAG. 225*

Revista nr. 11 – 1 iunie 1938
ORGANIZAȚIE - PARTEA I - *PAG. 249*

Revista nr. 12 – 15 iunie 1938
ORGANIZAȚIE - PARTEA A II-A - *PAG. 275*

Revista nr. 13 – 1 iulie 1938
RĂZBOIUL SĂU - PARTEA I - *PAG. 301*

Revista nr. 14 – 15 iulie 1938
RĂZBOIUL SĂU - PARTEA A II-A - *PAG. 329*

Revista nr. 15 – 1 august 1938
RĂZBOIUL SĂU - PARTEA A III-A - *PAG. 357*

Revista nr. 16 – 15 august 1938
RĂZBOIUL SĂU - PARTEA A IV-A - *PAG. 385*

Revista nr. 17 – 1 septembrie 1938
CEI CE IUBESC DREPTATEA - PARTEA I - *PAG. 413*

Revista nr. 18 – 15 septembrie 1938
CEI CE IUBESC DREPTATEA - PARTEA A II-A - *PAG. 441*

Revista nr. 19 – 1 octombrie 1938
CEI CE IUBESC DREPTATEA - PARTEA A III-A - *PAG. 469*

Revista nr. 20 – 15 octombrie 1938
„UMPLEȚI PĂMÂNTUL" - PARTEA I - *PAG. 495*

Revista nr. 21 – 1 noiembrie 1938
„UMPLEȚI PĂMÂNTUL" - PARTEA A II-A - *PAG. 521*

Revista nr. 22 – 15 noiembrie 1938
LUMEA NEPRIHĂNITĂ - *PAG. 545*

Revista nr. 23 – 1 decembrie 1938
CUNOȘTINȚA - *PAG. 571*

Revista nr. 24 – 15 decembrie 1938
SALVAREA - *PAG. 597*

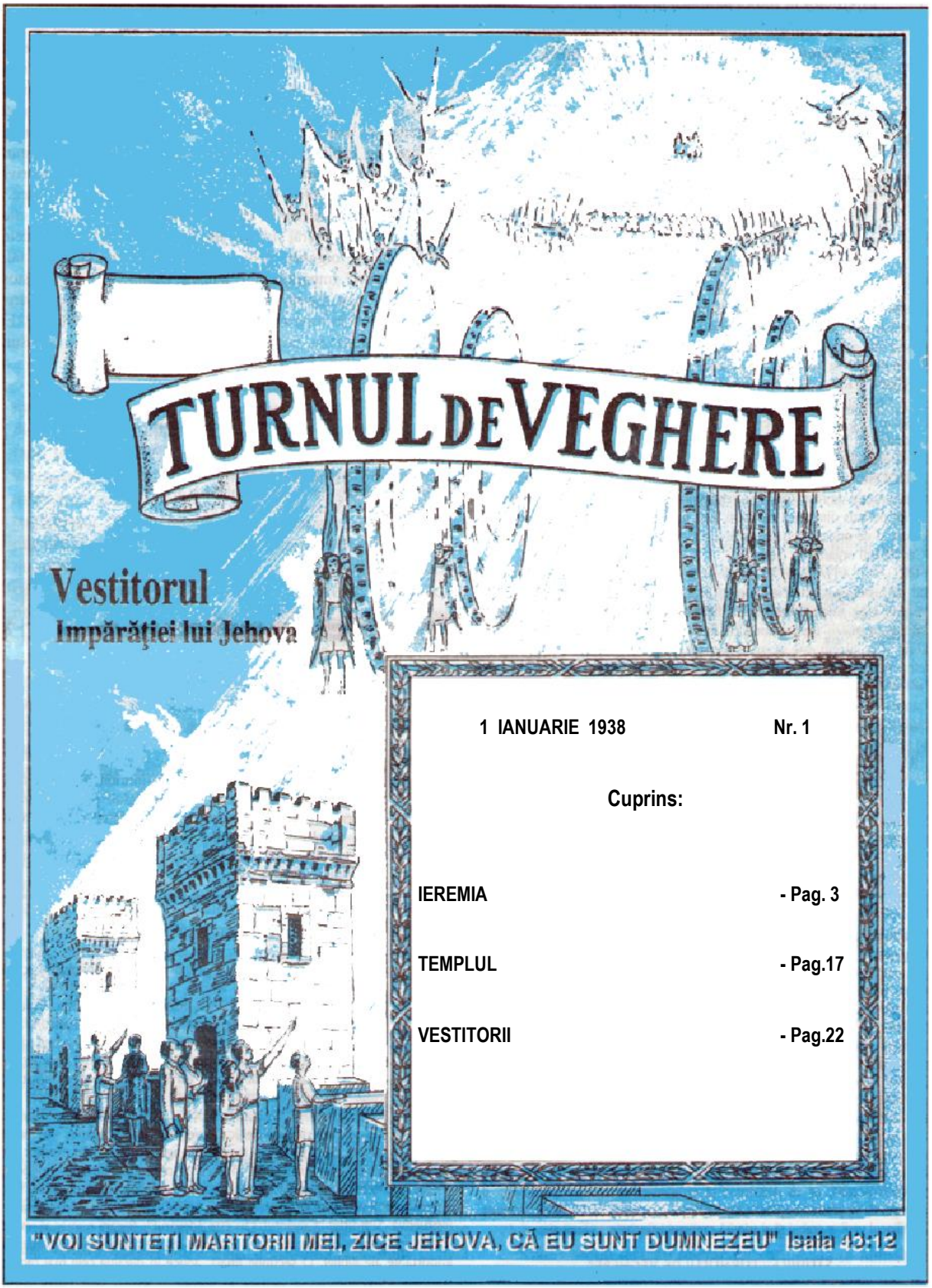

1 IANUARIE 1938 Nr. 1

Cuprins:

IEREMIA - Pag. 3

TEMPLUL - Pag.17

VESTITORII - Pag.22

"VOI SUNTEŢI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Cuprins

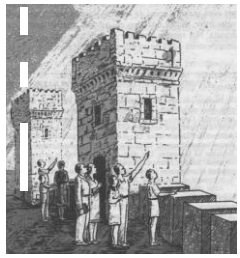

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

VOL. LIX **1 IANUARIE 1938** **NR. 1**

IEREMIA

„Vezi, eu azi te-am aşezat peste naţiuni şi peste împărăţii, pentru a smulge din rădăcină, a nimici, a arunca jos, a zidi şi a sădi.” – Ieremia 1: 10

Iehova are o neînţelegere cu naţiunile deoarece toate i-au jurat credinţă Diavolului. Iehova a stabilit pentru toate timpul cuvenit şi acum a sosit timpul pentru război. Războiul va rezolva această neînţelegere de durată şi o va rezolva corect. Înainte de începutul distrugerii propriu-zise a duşmanului, Iehova îşi desfăşoară „lucrarea ciudată”, adică îşi proclamă numele pe tot pământul, anunţându-şi scopul ce urmează a fi executat. Dumnezeu a ales din lume un popor pentru numele Său şi acestui popor El îi acordă privilegiul vestirii numelui Său pe tot pământul. Toţi cei ce Îl iubesc pe Dumnezeu vor fi încântaţi să ia parte în vreun fel la această lucrare ciudată. Asemenea martori trebuie întâi să fie ei informaţi asupra scopului lui Dumnezeu faţă de ei şi apoi trebuie să îşi dea silinţa să desfăşoare lucrarea încredinţată lor. Lumea este în vrăjmăşie cu Dumnezeu şi ziua a sosit când toate creaturile care vor supravieţui vor deveni prietenii lui Dumnezeu şi servii Săi credincioşi.

2. Iehova niciodată nu face ceva pe ascuns contra inamicului, ci totdeauna lucrează deschis. El înştiinţează pe deplin inamicul în vreme ce forţele de opoziţie sunt manevrate în poziţie pentru încleştarea finală. Ca inamicul să fie pe deplin conştient de scopul lui Dumnezeu şi ca cei ce îl iubesc pe Dumnezeu să fie pe deplin instruiţi asupra căii de urmat, Iehova a făcut ca în vechime să se desfăşoare drame profetice în care oameni jucau roluri ce prevesteau ceea ce Dumnezeu va înfăptui la sfârşitul lumii. Printre acele drame profetice desfăşurate sub îndrumarea lui Iehova este şi cea înregistrată în profeţia lui Ieremia. Deoarece a fost scrisă demult pentru încurajarea şi pentru nădejdea poporului lui Dumnezeu, această profeţie este acum pentru cei ce sunt devotaţi Celui Prea Înalt, dezvăluind faptul că împlinirea ei completă este în desfăşurare.

3 . Numele „Ieremia” înseamnă „Ridicat de Iehova”. Cum Ieremia joacă un rol profetic în această dramă, cei pe care i-a preumbrit trebuie să fie o mulţime „ridicată de Iehova”. Ieremia era tipul lui Isus Christos şi al membrilor corpului Lui, incluzând rămăşiţa credincioasă aflată acum pe pământ, iar rămăşiţa are acum un rol real în drama jucată de Ieremia. Însărcinarea pe care Dumnezeu i-a dat-o lui Ieremia este dată lui Christos la o scară mult mai mare şi această însărcinare revine și corpului Său de membri. Ceea ce a făcut Ieremia faţă de Ierusalim şi faţă de cei

Cuprins

legaţi de acea cetate, Isus Christos, împreună cu membrii corpului Său, fac acum faţă de organizaţiile religioase de pe pământ şi mai ales faţă de acea organizaţie religioasă care îşi zice în mod greşit „creştinătate”. Isus Christos şi-a adunat corpul de membri la un loc, formând astfel templul lui Iehova. Toţi cei din templu aduc acum laude lui Iehova prin ascultarea din inimă a voii Lui şi a poruncilor Conducătorului. Acesta este timpul pentru unitate completă în Christos, şi toţi cei ce sunt de partea Domnului înaintează într-un corp compact şi solid împotriva duşmanului. De aceea este scris legat de organizaţia lui Dumnezeu sub Christos: „Ierusalime, tu eşti zidit ca o cetate făcută dintr-o bucată!” (Psalmi 122: 3) Toată lumea din templu trebuie să aibă o înţelegere de ansamblu a scopului lui Dumnezeu şi toţi trebuie să se mişte ca unul sub comanda şi conducerea lui Isus Christos, Capul organizaţiei templului. Toţi cei ce se plâng sau murmură împotriva organizaţiei Domnului sau care se opun ei, aduc astfel dovezi că nu sunt din templu şi deci nu fac parte din organizaţia lui Dumnezeu.

4. În marea dramă profetică a lui Ieremia, regele Nebucadneţar a fost făcut de Iehova să joace un rol, prevestind sau reprezentându-L pe Domnul Isus Christos ca pe Cel ce execută judecăţile Celui Prea Înalt. Înainte ca Ierusalimul să fie distrus de executor, Dumnezeu l-a trimis pe Ieremia să aducă mărturie în faţa acelei cetăţi, atât în faţa conducătorilor, cât şi în faţa oamenilor. Înainte ca „creştinătatea” să fie distrusă de Isus Christos, marele Executor, Iehova îşi trimite martorii să aducă mărturie în faţa întregii lumi. Se vede deci că Ieremia a participat la dramă, prefigurându-L atât pe Isus Christos, marele Conducător, cât şi pe rămăşiţa organizaţiei Sale, care duce mărturie conducătorilor şi oamenilor. Pe parcursul desfăşurării marii drame profetice, spre înţelegerea poporului lui Dumnezeu, ea ar trebui să facă să tresalte azi inimile tuturor celor ce iubesc neprihănirea şi urăsc nelegiuirea.

ÎNSĂRCINAREA

5. Timp de secole, Diavolul şi organizaţia lui, cei ce hulesc numele lui Iehova, au condus pământul cu nelegiuire. Marea organizaţie religioasă cunoscută ca Ierarhia romano - catolică a preluat conducerea în activitatea de hulire şi de denigrare a lui Dumnezeu şi a Împărăţiei Sale. „Babilonul” numele organizaţiei lui Satan, se potriveşte cel mai bine cu Ierarhia romano – catolică, deoarece această organizaţie este reprezentantul cel mai de seamă al Diavolului pe pământ şi partea principală din sămânţa lui pământească. Domnul denumeşte acea organizaţie religioasă ca „bătrâna curvă”, care acum cântă cântece seducătoare ca să prindă în plasă toate naţiunile şi toate popoarele pământului. Ea reprezintă capodopera creaţiilor pământeşti a lui Satan. Pe parcursul a multor secole în care nelegiuirea şi ipocrizia au înflorit, Dumnezeu a suportat cu răbdare toate acestea din partea duşmanilor Săi. Dar sfârşitul a venit şi ziua bilanţului este cu noi şi de aceea Iehova spune organizaţiei Sale, aflată sub conducerea lui Isus Christos: „Ridicaţi-vă voi şi noi să ne ridicăm împotriva ei în bătălie.” (Obadia 1) adică să ne ridicăm împotriva organizaţiei Diavolului, iar acea parte a poruncii care se adresează

Cuprins

martorilor lui Iehova le ordonă să se ridice mai ales împotriva elementului religios din organizaţia Diavolului. În spiritul acestui ordin de război, Iehova L-a însărcinat pe Reprezentantul Său principal şi pe toţi cei aflaţi sub conducerea şi comanda Lui. Însărcinarea spune şi următoarele: „Vezi, Eu azi te-am aşezat peste naţiuni şi peste împărăţii." Acest fragment din însărcinare se aplică în principal lui Isus Christos şi acest lucru este dovedit de o altă declaraţie a lui Iehova într-un alt text scriptural, şi anume: „Totuşi mi-am aşezat Împăratul pe muntele Meu sfânt din Sion. Cere-Mi, şi-ţi voi da [naţiunile] ca moştenire şi îţi voi dărui cele mai îndepărtate colţuri ale pământului. Tu le vei sparge cu un toiag de fier, le vei sfărâma ca pe o oală de lut." – Psalmi 2: 6, 8, 9

6. Înaintând sub comanda lui Isus Christos, măreţul lor Conducător, toţi membrii organizaţiei trebuie să îndeplinească însărcinarea primită şi deci trebuie să fie în ascultare deplină faţă de poruncile Domnului. Fie deci ca toţi cei ce sunt pe deplin înrolaţi sub conducerea lui Isus Christos şi ce doresc să urmeze calea cea bună ,să dea ascultare deplină fiecărui cuvânt din însărcinarea care spune: „Vezi, Eu azi te-am aşezat peste naţiuni şi peste împărăţii, pentru a smulge din rădăcină, a nimici, a arunca jos, a zidi şi a sădi." (Ieremia 1: 10) Prin cuvintele acestei însărcinări suntem pe deplin informaţi de ce trebuie făcut de către toţi cei aprobaţi de Dumnezeu şi care va fi rezultatul final al acţiunii lor.

7. Domnul îşi direcţionează forţele împotriva duşmanului religios ipocrit şi declaraţia Lui este că acea organizaţie, împreună cu conducătorii ei, va fi complet „smulsă din rădăcină". Sistemul religios diavolesc care demult a fost sădit lângă „apele pământului", adică, lângă popoarele naţiunilor pământului ,a crescut mare şi puternic. Rădăcinile lui otrăvitoare s-au cufundat adânc în pământ şi s-au încolăcit în jurul oamenilor. Azi el se mândreşte cu poziţia lui stabilă şi spune cu lăudăroşenie: „Nici un rău nu ne poate lovi, căci din minciuni ne-am făcut refugiu". Acest sistem nelegiuit a îmbătat oamenii cu vinurile lui doctrinare vicioase care au fost fermentate şi pregătite de Diavol însuşi. Astfel oamenii au fost făcuţi să nu vadă scopurile îndurătoare ale lui Dumnezeu pentru ei, au fost îmbătaţi cu nelegiuire, au fost lipsiţi de libertatea de a gândi şi de libertatea de a slăvi, au fost înfricoşaţi până la supunere şi furaţi de baza materială, iar toate acestea au fost realizate de cel mai mare plan de înşelăciune ce a operat vreodată pe pământ. I se va permite oare Diavolului să folosească în continuare acest sistem religios şi să susţină mai departe elementele acestei organizaţii pentru a înşela oamenii şi a huli numele sfânt al Domnului? Nu, pentru că Dumnezeul Atotputernic a declarat că ea va fi smulsă din rădăcini, distrusă, nimicită şi vremea începerii acestei lucrări a sosit.

8. Iehova a poruncit poporului Său să se ridice şi să se implice în război, iar El le-a înmânat însărcinarea care îi îndrumă ce să facă şi le-a dat armele prin care ei trebuie să poarte acel război şi prin care trebuie să pună duşmanul la zid. Armele de război nu sunt crucişătoare sau puşti, avioane de luptă sau gaze otrăvitoare, nu sunt planuri crude de boicot care să ameninţe cu răni personale şi cu distrugerea nestăvilită a proprietăţii. Instrumentele noastre de război sunt Cuvântul lui

Cuprins

Dumnezeu cel Atotputernic, sabia spiritului Său, care atunci când este folosită de oștirea Lui cea bucuroasă, va smulge din rădăcini pe toți cei ce hulesc, care s-au ascuns într-un munte uriaş de minciuni mârşave. Noi nu ne luptăm cu făpturi umane. Nu trebuie să dorim să rănim trupeşte vreo creatură şi acest lucru nici nu se va întâmpla. Nu avem vreun gând rău contra cuiva. Nu luptăm ca să rănim, ci ca să facem lucruri bune în numele lui Dumnezeu. Suntem părtaşii unui război sfânt şi neprihănit, motivat în întregime de altruism şi condus cu tărie de Dumnezeul Atotputernic împotriva celei mai uimitoare înşelătorii făcute de un grup vreodată împotriva oamenilor. Acest sistem de înşelăciune în primul rând operează fals în numele lui Christos şi al lui Dumnezeu şi, prin urmare, huleşte numele lui Dumnezeu şi Cuvântul Său. Este un sistem religios definit incorect şi folosit în mod dinadins greşit pentru a realiza un scop greşit, folosind tactici politice şi comerciale pentru a-şi atinge ţelurile. Religia este copilul lui Satan şi religia a fost totdeauna un scut şi un paravan după care oamenii fără Dumnezeu au acţionat pentru a păcăli oameni şi pentru a-i leza.

9. Doar spiritul lui Dumnezeu cel Atotputernic, prin Cuvântul Său, poate şi va şi realiza smulgerea din rădăcini a acestui sistem religios devastator. Pentru ca servii lui să fie bine echipaţi pentru războiul în care au primit poruncă să participe, Domnul îi îndrumă să-şi pună armura, după care adaugă: „Ia-ţi coiful salvării şi sabia spiritului, adică cuvântul lui Dumnezeu.” (Efeseni 6: 17) Astfel ne arată el că arma de atac a martorilor Lui de pe pământ este Cuvântul Lui. Membrii oștirii Lui de pe pământ încă au un trup din carne şi oase, dar ei acţionează conform spiritului lui Dumnezeu; de aceea pentru instruirea lor stă scris: „Căci deşi suntem carne, noi nu ne războim cu aceasta: (căci armele noastre de luptă nu sunt fizice ci sunt puternice prin Dumnezeu, sunt făcute să doboare cetăţi). Noi dărâmăm gânduri şi orice lucru înalt care se ridică contra învăţăturilor Domnului, noi aducem orice gând în robia ascultării lui Christos.” – 2 Corinteni 10: 3 – 5.

10. Având armele astfel clar definite şi identificate, Domnul spune acestor martori credincioşi: „sunt gata să răzbun orice neascultare odată ce ascultarea voastră se împlineşte” (2 Corinteni 10: 6). Este clar că aceasta înseamnă că atunci când servii Domnului ascultă cu devotament poruncile Lui, ei sunt gata să-i proclame răzbunarea împotriva oricărei neascultări, demascând astfel duşmanul ipocrit şi înşelător. Orice persoană aflată de partea lui Dumnezeu şi a Împărăției Lui trebuie să se înarmeze cu Cuvântul lui Dumnezeu şi va merge mai departe în ascultare faţă de porunca Domnului. Ai dat curs acestei porunci de înarmare? Tu îndeplineşti porunca lui Dumnezeu?

11. Ca poporul lui Dumnezeu să fie pe deplin echipat pentru această lucrare, Iehova, în ultimele luni, a dezvăluit privirilor lor înţelesul profeţiilor din vechime care prevestesc scopul şi acţiunile Sale. Prin aceste dezvăluiri ale profeţiilor, Iehova a dat poporului Său o viziune asupra Împărăției, asupra lucrării şi a obligaţiilor ce revin servilor Săi. El a creat spre operare şi folosire radioul şi l-a folosit ca mijloc de transmitere a informaţiei către mulţi oameni din lume care doreau să audă mesajul adevărului. Această transmitere a mesajului Împărăției lui

Cuprins

Dumnezeu a speriat teribil pe conducătorii religioşi şi ei au încercat în toate modurile posibile să ascundă adevărul ca să ţină oamenii supuşi lor. Neputând răspunde la marea împunsătură a sabiei spiritului, conducătorii religioşi au rămas în adăpostul lor (în ascunzători) şi au refuzat să se bată cu bărbăţie. Profetul lui Dumnezeu îi descrie astfel: „Marii bărbaţi ai Babilonului au refuzat să se bată, ei au rămas în ascunzătorile lor; puterea le-a pierit; ei au devenit lipsiţi de forţă fizică, asemeni femeilor" – Ieremia 51: 30.

12. Aflaţi la înghesuială şi fiind împunşi de sabia din mâna martorilor credincioşi ai lui Iehova , aceşti călugări ipocriţi, au încercat pe furiş asemeni pisicilor să facă radiourile să tacă, oprindu-i astfel pe oameni să audă adevărul. Dar mulţi l-au auzit şi au dorit să-l audă în continuare. Aceşti ghicitori şi practicanţi religioşi neputând să se bată precum bărbaţii, acţionează ca femeile şi chiar le seamănă la port. Ei au început să ţipe împotriva martorilor lui Iehova, zicând: „Sunt mincinoşi, ne prezintă fals pe noi şi pe religia noastră şi ne şochează sensibilităţile religioase". Ei zgârie şi muşcă, dau lovituri cu picioarele şi trag de păr, dar niciodată nu încearcă să-şi apere cu îndrăzneală una din doctrinele lor false, deoarece ei nu posedă o asemenea apărare. Comportamentul lor aşa a indignat populaţia Americii încât de curând peste două milioane şi jumătate de persoane au semnat o petiţie care cere religioniştilor să spună la radio unde greşesc martorii lui Iehova atunci când proclamă mesajul lui Dumnezeu. Religioniştii din nou au refuzat să vină în mod deschis şi să lupte pentru a-şi apăra falsele doctrine şi au recurs la singura lor posibilitate de luptă, aceea de a-i împroşca pe martorii lui Iehova: „Mincinoşi, puşcăriaşi, bigoţi şi răzvrătiţi" au spus ei sperând astfel să orbească aşa de mult populaţia încât problema importantă să fie complet dată la o parte. Atunci Domnul a mai dat un mijloc pentru mânuirea sabiei Lui, a adus mii de fonografe şi sute de mii de înregistrări prin care mesajul Împărăției este reprodus şi transmis oamenilor; iar acum mii de martori ai lui Iehova duc aceste aparate oamenilor, reproducând mesajul şi luminând pe oameni în legătură cu numele lui Dumnezeu şi cu Împărăția sa. Astfel ei îi smulg din rădăcini pe acei religioniști care s-au cuibărit la mare adâncime.

13. Aşa cum Iehova l-a însărcinat pe Ieremia să meargă la practicanţii religiei evreieşti ca să dărâme şi să trântească la pământ acel sistem diavolesc pentru ca oamenii să poată găsi singurul mijloc de salvare, tot aşa acum Dumnezeu însărcinează şi porunceşte martorilor Săi să ducă o lucrare similară faţă de religioniști şi faţă de sistemele religioase, utilizate de Satan spre folosul lui. Această lucrare se desfăşoară cu precădere împotriva acelui sistem religios fals denumit în mod greşit „religia creştină". Iehova a făcut ca profeţia Lui să fie astfel scrisă încât nici un om să nu o înţeleagă până la vremea aleasă de Dumnezeu pentru clarificare. Acum Dumnezeu a scos acoperământul şi profeţiile Lui au devenit limpezi, iar scopurile Lui s-au clarificat. El a făcut ca mesajul Împărăției să fie publicat în peste 70 de limbi, în cărţi care se găsesc în mâinile a peste 250 de milioane de oameni ce doresc să cunoască adevărul. Astăzi puzderie de oameni studiază mesajul Împărăției lui Dumnezeu, mesaj adus pe această cale şi ei găsesc

Cuprins

mare mângâiere în aceste pagini. Astfel, prin aceste mijloace Dumnezeu dărâmă şi trânteşte la pământ fortăreaţa lui Satan, după care stau ascunşi escrocii religioşi. Dumnezeu le deconspiră ascunzătorile şi le scoate la lumină minciunile care sunt de mult vehiculate împotriva numelui Său sfânt şi a Cuvântul Său. El dă acum posibilitate oamenilor să vadă scopul Său îndurător , pentru bunăstarea şi binecuvântarea lor. Această lucrare el a încredinţat-o poporului Său credincios, ales din rândurile lumii, spre folosul numelui Său.

14. Ieremia era evreu şi a fost trimis evreilor din Ierusalim ca să ducă un serviciu menit să-i deconspire pe religioniştii evrei şi ca să informeze pe oameni de scopul lui Dumnezeu de a distruge oraşul în care îşi pusese numele. El trebuia să arate oamenilor singura cale de scăpare. Acel serviciu a lui Ieremia a părut religioniştilor ca fiind o lucrare foarte ciudată. Şi astăzi, Iehova Dumnezeu îşi trimite servii credincioşi şi devotaţi, pe care i-a făcut martorii Lui pe pământ, să ducă mesajul adevărului celor ce se numesc creştini şi care practică ceea ce se cheamă „religia creştină". El îşi trimite azi martorii ca să avertizeze oamenii că în curând Iehova va distruge în întregime „creştinătatea" care îi poartă numele, dar şi ca să le arate acestora că există o singură cale de scăpare şi aceea este de a fugi la Împărăţia lui Dumnezeu condusă de Christos. Lucrarea martorilor lui Iehova este de a smulge din rădăcini pe conducătorii religioşi, distrugându-le păşunile, dărâmându-le cazematele şi trântind la pământ ceea ce clerul a numit ca fiind fortăreţele lor de necucerit. Această lucrare a martorilor lui Iehova este pentru ei şi susţinătorii lor o „lucrare ciudată". Toţi care sunt împotriva lui Dumnezeu şi a Împărăţiei Lui strigă şi zic: „E o lucrare ciudată pentru oameni care se declară creştini. Pare ciudat că ei se luptă cu alţi creştini." Lor li se pare ciudat pentru că ei nu au imaginea de ansamblu a scopului lui Dumnezeu care este de a-l înlătura pe Diavol şi organizaţia acestuia şi de a stabili neprihănirea completă sub conducerea lui Christos, Împăratul Său. Aceasta este „lucrarea ciudată" a lui Dumnezeu şi este în completă armonie cu profeţia făcută de El şi scrisă în vechime, anume: „Căci Domnul se va ridica ca la muntele Perazim...ca să-şi facă lucrarea, lucrarea lui ciudată". Aceasta trebuie începută şi terminată înainte ca Dumnezeu să-şi înceapă „fapta nemaiauzită" la Armaghedon (Isaia 28: 21) La începerea Armaghedonului martorii nu vor mai avea ocazia să se implice în lucrare.

15. Însărcinarea pe care Dumnezeu i-a dat-o lui Ieremia conţinea mai departe următoarele cuvinte: „a zidi şi a sădi". În ziua de azi, la fel Dumnezeu şi-a însărcinat poporul Lui în Christos, care lucrează cu Christosul şi care lucrează sub imediata îndrumare a lui Isus Christos să zidească şi să sădească. În acest context Iehova i-a spus lui Ieremia: „Iată, cuvintele Mele, le-am pus în gura ta" (Ieremia 1: 9) La fel, martorilor Săi de astăzi Iehova spune: „Mi-am pus cuvintele în gura ta şi te-am acoperit cu umbra mâinii Mele ca să sădesc cerurile, ca să aşez temelia pământului şi ca să spun Sionului 'Voi sunteţi poporul Meu.'" (Isaia 51: 16) Astfel se vede că prin Cuvântul Lui El îşi înfăptuieşte scopul. Tuturor celor ce au urechi de auzit Iehova le vorbeşte de Împăratul Său, Isus Christos: „Iată, l-am dat ca martor pentru oameni, ca conducător şi comandant al oamenilor." (Isaia 55: 4)

Cuprins

Apoi adresându-se tuturor celor ce iubesc neprihănirea şi urăsc nelegiuirea, Domnul Dumnezeu le spune: „Voi, toţi cei însetaţi, veniţi la ape, voi ce n-aveţi bani veniţi de cumpăraţi şi mâncaţi, da, veniţi să luaţi vin şi lapte fără bani şi fără plată. Unde vi se duc banii pe cele ce nu-s pâine [de exemplu pe rugăciuni ca să vă scoateţi prietenii morţi din 'purgatoriu']? Şi truda voastră unde se duce pe lucruri ce nu sunt mulţumitoare? Daţi-vă silinţa şi ascultaţi-mă, mâncaţi ceea ce este bun şi sufletul vostru să se desfete în grăsimea mâncării." – Isaia 55: 1, 2.

16. Acum lucrarea lui Isus Christos, lucrare în care urmașii Săi credincioşi au voie să participe, constă din dărâmarea fortăreţei care aparţine celui rău şi servitorilor lui răi şi în acelaşi timp ridicarea unei locuinţe de durată ca adăpost pentru popoarele pământului şi invitarea celor de bună credinţă să intre ca să se bucure de binecuvântări, iar aceasta fără bani şi fără plată. De aceea Iehova porunceşte adevăraţilor urmaşi ai lui Isus Christos cu următoarele cuvinte: „Treceţi, treceţi pe porţi; pregătiţi drumul poporului; ridicaţi, ridicaţi drumul; adunaţi pietrele; ridicaţi un stindard oamenilor." – Isaia 62: 10.

17. Este limpede deci că acestor martori li se porunceşte să ridice, nu stindardul vreunui guvernământ lumesc peste care Satan este conducătorul invizibil. Stindardul pe care poporul lui Iehova are poruncă să-l ridice este cel al lui Iehova care călăuzeşte oamenii către singurul guvern care va aduce vreodată omenirii pace, prosperitate şi bucurie veşnică. Niciodată creaturile pământului nu s-au mai bucurat de un asemenea privilegiu. Tu ai cunoştinţă? Te bucuri de relaţia ta cu Dumnezeu şi cu Împărăția Lui aflată sub conducerea lui Isus Christos? Dacă da, îţi îndeplineşti obligaţiile tale de avertizare şi mângâiere a celor înfometaţi şi însetaţi? Toată lumea care este de partea lui Dumnezeu trebuie să fie acum martor numelui Lui. Dovedeşti tu că eşti de partea Domnului, lucrând bucuros în ascultare faţă de poruncile lui? Lucrarea ciudată prevestită de Ieremia este acum în desfăşurare şi trebuie făcută, iar cei de partea lui Dumnezeu şi a Împărăției Lui vor face lucrarea cu voie bună şi cu bucurie.

MODESTIA

18. Modestia este deţinerea şi prezentarea către lume a unei evaluări moderate a importanţei şi valorii proprii. Omul arogant, lăudăros şi automulţumit este lipsit de modestie, prin urmare este îngâmfat înaintea Domnului. El îşi supraestimează valoarea. Aşa era caracterul lui Lucifer, ceea ce a dus la căderea sa. Creatura plăcută Domnului este modestă, nu se vede mai sus decât este şi cântăreşte cu seriozitate ce poate face cu ajutorul Domnului. Făptura arogantă, lăudăroasă şi automulţumită este o urâciune în ochii Domnului. Cei din adunarea poporului lui Dumnezeu care au şi manifestă tendinţe de a-i domina pe alţii, de a folosi cuvinte şi mijloace aspre, de a folosi metode arogante; se îndreaptă spre clasa „servului rău" şi spre sfârşitul ce-l aşteaptă pe Satan.

19. Profetul Ieremia a fost un bărbat modest. Adevăraţii urmaşi credincioşi ai lui Isus Christos sunt modeşti, deoarece omul Isus era modest şi ei trebuie să-i semene. Era umil şi cu inima smerită. (Matei 11: 29) Totdeauna se străduia cu

Cuprins

încântare să facă voia Tatălui. El îşi sfătuieşte urmașii să procedeze la fel. Ieremia îşi dezvăluie modestia în faţa lui Dumnezeu când spune: „O Doamne Dumnezeule! Iată eu nu pot vorbi, căci eu sunt doar un copil.” (Ieremia 1: 6) Astfel el spunea adevărul, căci singur nu avea nici o putere să-şi realizeze îndatoririle. Mai târziu Ieremia a devenit neînfricat şi îndrăzneţ, pentru că primise asigurarea ca Dumnezeu îl sprijinea şi că avea să o facă până la sfârşit. Acest lucru l-a făcut pe Ieremia foarte curajos şi puternic prin puterea Domnului. Dumnezeu i-a spus lui Ieremia: „Nu spune, sunt un copil; căci vei merge la toate câte te voi trimite, şi ce îţi voi porunci, vei spune. Nu-ţi fie frică de feţele lor căci Eu sunt cu tine ca să te izbăvesc.” – Ieremia 1: 7, 8.

20. Şi astăzi, cei acceptaţi de Iehova ca martori sunt modeşti fiindcă înţeleg că ei singuri nu au nici o putere. Dar martorilor lui Iehova le sunt adresate următoarele cuvinte apostolice: „Știm fraţi iubiţi că l-aţi ales pe Dumnezeu. Căci evanghelia noastră nu a venit la voi numai prin cuvânt ,dar şi prin putere, prin [spiritul] sfânt şi prin multă îmbărbătare; ştiţi ce fel de oameni am fost noi de dragul vostru.” (1 Tesaloniceni 1: 4, 5) Înţelegând că Iehova şi Isus Christos îi susţine şi îi sprijină pe deplin pe martorii credincioși ai Domnului, ei s-au lepădat de orice teamă de oameni şi demoni şi au devenit neînfricaţi în Domnul, propovăduind cu bucurie mesajul încredinţat lor de Dumnezeu. Aşa îşi arată ei dragostea faţă de Dumnezeu şi Christos. (1 Ioan 4: 17, 18) Aici iar se vede că Ieremia este un exemplu pentru poporul lui Dumnezeu din zilele noastre şi aceasta este încă o dovadă că profeţia a fost scrisă spre folosul lor.

21. Apoi Iehova îi porunceşte anume lui Ieremia să meargă pentru a-i declara judecata împotriva religioniştilor, adică a evreilor care abandonaseră legământul şi care se dedicaseră slavei diavolului. Azi Dumnezeu porunceşte martorilor Lui de pe pământ să meargă pentru a-i declara judecata împotriva religioniştilor, adică a celor ce se pretind a-i fi servi, dar care s-au dedat practicării religiei Diavolului. De aceea cuvintele adresate lui Ieremia se aplică cu şi mai mare forţă astăzi martorilor lui Iehova, care spun: „Și îmi voi rosti judecata împotriva lor pomenind toate mârşăviile celor ce m-au abandonat şi care au ars tămâie altor dumnezei şi au slăvit propriile lor înfăptuiri. De aceea tu încinge-te, ridică-te şi vorbeşte-le celor cărora îţi poruncesc Eu; nu te teme de feţele lor, ca Eu să nu te las să te pierzi înaintea lor.” – Ieremia 1: 16, 17.

22. Ieremia ştia că pentru a asculta de porunca lui Dumnezeu trebuia să ţină piept unei mulţimi puternice şi solide, formată din clerul evreiesc care era susţinută de oamenii creduli şi iraţionali, că avea deci de înfruntat un pericol foarte mare. Primind asemenea vorbe de încurajare şi îmbărbătare de la Domnul el a mers în puterea lui Iehova. Timiditatea lui se aseamănă întrutotul cu timiditatea acelor bărbaţi plăpânzi şi femei plăpânde care merg înainte în lucrarea de mărturie, deşi ştiu că vor avea de luptat cu o mulţime puternică şi crudă de religioniști baricadaţi în fortificaţiile lor şi care recurg la metode necinstite de luptă. Cuvintele pe care Dumnezeu le-a spus atunci pentru a-l încuraja pe Ieremia au fost scrise anume pentru încurajarea şi îmbărbătarea poporului lui Dumnezeu de pe pământ astăzi.

Cuprins

Iată aceste cuvinte care dau şi mai mare îmbărbătare: „Căci, iată, eu v-am făcut zilele acestea un oraş apărat şi un stâlp de fier şi pereţi de aramă împotriva întregii ţări, împotriva regilor din Iudeea, împotriva prinţilor ei , împotriva preoţilor ei şi împotriva locuitorilor ei.” (Ieremia 1:18). Se vede astfel ca astăzi Iehova se ocupă de apărarea poporului Său şi El le dă tărie şi îi face tari precum pereţii de aramă împotriva conducătorilor, politicienilor, a celor care deţin puterea şi a tuturor celorlalţi religionişti care sunt împotriva lor. Cei ce sunt credincioşi Domnului văd astfel că Cel ce este pentru ei este mult mai mare decât toţi ceilalţi religionişti care sunt împotriva lor. (Romani 8:31). Ieremia, un om singur, trebuia să meargă înaintea unei mulţimi arogante, crude şi zgomotoase. El ştia că acei religionişti din Ierusalim i se vor opune cu vehemenţă, aşa cum astăzi martorii lui Iehova ştiu că liderii religioşi şi susţinătorii lor din „creştinătate” li se vor opune cu tărie, dar pentru încurajarea şi asigurarea lor, Iehova le spune: „Și ei se vor lupta cu voi, dar nu vă vor învinge; căci Eu sunt cu voi , spune Domnul, pentru a vă elibera.” (Ieremia 1:19) Aceasta este încă o dovadă care demonstrează că aceasta nu este lupta omului, ci lupta lui Dumnezeu, în care i se permite şi omului să aibă o contribuţie, pentru a-și demonstra integritatea faţă de Dumnezeu. Este „lucrarea ciudată a lui Dumnezeu” pe care El s-a înălţat ca să o facă şi le porunceşte servilor Lui să i se alăture în acest război. Când „lucrarea Sa ciudată” se va termina, va urma „fapta Sa nemaiauzită”, ce va fi realizată de Isus Christos şi de oastea Lui de războinici invizibili, care vor şterge în întregime organizaţia lui Satan de pe faţa pământului.

SCOPUL

23. Trimiţându-l pe profetul Său, Ieremia, să propovăduiască la Ierusalim, Iehova a urmărit un dublu scop, aşa cum reiese din consemnări. Ieremia trebuia să-i avertizeze pe religioniştii din Ierusalim să-și corecteze moravurile şi acţiunile şi să nu mai aibă încredere în conducătorii lor religioşi şi să înceteze să-l mai asuprească pe străin; iar dacă nu vor da atenţie şi nu vor asculta de această mustrare, ei vor fi pedepsiţi de Dumnezeu, care-și va trimite Executorul să distrugă acel popor. De asemenea, el trebuia să spună oamenilor de bună credinţă că singurul loc sigur pentru ei era să se pună sub protecția „servului” Său, regele Nebucadneţar, care L-a prefigurat pe Isus Christos, Împăratul de drept al lumii noi. Tot astfel, în prezent, Iehova foloseşte martorii Săi pentru a-i preveni pe religioniştii lumii că, dacă nu-și corectează comportamentul şi faptele, nu încetează să practice religia Diavolului şi nu încetează să dea ascultare liderilor religioşi şi falşilor profeţi, El le va trimite pe marele Său Executor, care-i va distruge pe ei şi întreaga lume. De asemeni, aceşti martori trebuie să declare oamenilor de bună credinţă că toţi cei ce vor să îşi găsească salvarea şi să fie în siguranţă, trebuie să alerge la împăratul lui Dumnezeu, Isus Christos. Martorii lui Iehova, sub comanda lui Isus Christos, sunt angajaţi acum chiar în serviciul de ascultare a poruncii lui Dumnezeu. Noi suntem împotriva religiei pentru că ea este

a Diavolului. Noi suntem pentru creştinism, adică pentru Împărăția întemeiată sub Isus Christos, pentru că ea este a lui Iehova Dumnezeu.

ÎNSOŢITORII

24. În ţinutul Palestinei existau persoane cinstite şi sincere care nu erau israeliţi şi care nu se dedau la venerarea Diavolului; aceste persoane erau descendenţii lui Ionadab. În acel ţinut existau şi sclavi, neisraeliţi, care trebuiau să-i slujească pe israeliţi. Aceştia erau reprezentaţi mai ales de Ebed-Melec şi ei îl apreciau pe profetul lui Dumnezeu, Ieremia. Ionadabii şi Ebed-Melec reprezentau persoanele de bună credinţă care astăzi nu sunt religionişti, ci sunt dornici să audă mesajul adevărului şi care, când îl aud, iau poziţie de partea lui Dumnezeu şi a Împăratului Său şi devin însoțitori ai rămăşiţei martorilor lui Iehova, cărora le este încredinţată mărturia lui Isus Christos. Rămăşiţa unsă, reprezentată de Ieremia, se află acum în frunte şi oamenii de bună credinţă care s-au dedicat lui Dumnezeu se alătură în lucrare rămăşiţei, ca însoțitori, care vor forma „marea mulţime" ce serveşte în organizaţia lui Dumnezeu tot timpul, cu zel şi cu bucurie. Organizaţia lui Iehova este simbolizată de Ierusalim ,deoarece El şi-a aşezat numele acolo, aşa că cei din clasa templului sunt denumiţi de psalmist „Israel" şi în legătură cu ei se scrie în mod profetic: „Am fost bucuros când ei mi-au spus: 'Să mergem în casa Domnului. Picioarele noastre vor sta în incinta porţilor tale, O Ierusalime. Ierusalimul este construit ca un oraş făcut dintr-o bucată'" – Psalmi 122: 1 – 3.

25. Toţi cei ce sunt din Ierusalimul anti-tipic sau din organizaţia Domnului trebuie să fie în bună înţelegere unii cu alţii şi trebuie să lucreze ca unul. Ei se roagă în mod constant pentru pacea organizaţiei. Cuvintele rugăciunii lor pentru pace adresate părţii vizibile a organizaţiei Domnului le includ şi pe următoarele: „De dragul fraţilor şi tovarăşilor mei, spun acum: Pace vouă." (Psalmi 122: 8). Într-o unitate deplină, „rămăşiţa" şi însoţitorii lor, „ionadabii", cu bucurie şi cu cântece de laudă lui Iehova pleacă în marş să se războiască cu duşmanul. Ei aud cuvintele lui Iehova spunându-le: „Nu vă temeţi, nu vă pierdeţi datorită acestui număr mare al mulţimii [duşmanului]: căci bătălia nu este a voastră ci a lui Dumnezeu." (2 Cronici 20: 15) Tu eşti în oştirea Domnului, mergând în marş la război, având cântări de bucurie şi laudă pe buze? Ai tu credinţă în promisiunea Domnului şi asta te împinge spre o activitate desfăşurată cu zel? Ai încredere numai în Domnul şi înaintezi respectându-ţi obligaţiile? Toţi trebuie să îşi îndeplinească obligaţiile primite. Nimeni nu-ţi poate ţine locul. Nimeni nu poate trândăvi lăsând pe altul să lucreze şi apoi să se aştepte la binecuvântarea Domnului.

NEÎNFRICAŢI

26. Cu siguranţă mesajul lui Ieremia a fost foarte prost primit de conducătorii religioşi ai Ierusalimului. Atât de prost primit că i-a adus pe cap mânia clerului. Însă acest lucru nu l-a speriat pe Ieremia. Nu a cedat, nici nu s-a ferit să declare cuvintele poruncite de Dumnezeu. El trebuia să asculte de

Cuprins

Dumnezeu indiferent dacă aceasta mulţumea sau nu pe oameni. Ieremia nu a cerut, nici nu a acceptat vreo învoire de la vreun conducător ca să meargă să trimită mesajul, deoarece Dumnezeu îi poruncise transmiterea mesajului şi nici o putere nu poate da o învoire pentru a se face sau a nu se face ceea ce Dumnezeul Atotputernic a poruncit. Situaţia din zilele noastre îi seamănă întocmai. Mesajul pe care martorii lui Iehova şi însoţitorii lor îl transmit din porunca Domnului este foarte nepopular în rândurile clerului şi mai ales în rândurile Ierarhiei romano-catolice. Aceasta însă nu-i sperie pe cei ce-L iubesc pe Dumnezeu. Martorii Lui nu se feresc să declare mesajul conform poruncii primite. Ei nici nu fac compromisuri cu alţii, lăsând să le fie cenzurat mesajul, nici nu cer şi nici nu primesc de la oameni o învoire să transmită mesajul Împărăției. Dumnezeu a poruncit că aceasta se va face, iar martorii trebuie să-L asculte pe Dumnezeu. Când legile omului sunt contrare legilor Domnului, cei credincioşi vor urma legile Domnului şi vor suporta consecinţele după voia Domnului. Astfel se vede că Iehova a trasat clar planul de acţiune pe care trebuie să-l urmeze martorii Lui aflați acum pe pământ.

27. Urmând porunca lui Iehova, Ieremia a avertizat poporul că nu trebuie să urmeze clerul şi pe susţinătorii lui care predică doctrine false, iar dacă ascultă de ei, toţi oamenii vor fi distruşi. La porunca lui Iehova, Ieremia a spus oamenilor următoarele în legătură cu acei conducători religioşi, cu acele feţe bisericeşti: „Căci ei vă predică o minciună, ca să vă ducă departe de pământul vostru, ca Eu să vă gonesc şi voi să pieriţi.” (Ieremia 27: 10) La fel şi astăzi martorii trimişi de Iehova avertizează oamenii că dacă ei continuă să asculte şi să urmeze clerul şi conducătorii religioşi ei vor fi cu siguranţă distruşi. Dumnezeu porunceşte ca acest lucru să se facă pentru că liderii religioşi îi defăimează numele, închinându-se şi venerând ceea ce a făurit Diavolul. Pentru ajutorul oamenilor, martorii lui Iehova arată spre Cuvântul Său , care spune despre Isus Christos, Împăratul : „Priveşte, Slujitorul Meu ales, asupra căruia am pus spiritul Meu; în El [Isus Christos] trebuie să fie speranţa oamenilor” (Matei 12:18, 21). Aceste adevăruri, atunci când sunt spuse, deranjează sensibilitățile religioase ale clerului , care se înfurie şi face mari eforturi pentru ca martorii lui Iehova să fie aruncaţi în închisori sau distruşi, ca ei să pună capăt lucrării lor.

28. Religioniştii evrei vroiau să-l omoare pe Ieremia pentru că el spunea adevărul. Dacă acei religionişti evrei ar fi fost reprezentanţii lui Dumnezeu , aşa cum pretindeau, ar fi primit mesajul de avertizare cu teamă şi ar fi tremurat auzindu-l şi s-ar fi gândit serios să-şi schimbe purtările. Ei ar fi trebuit să ştie că dacă Ieremia le dădea un mesaj în numele lui Dumnezeu, dar contrar voinţei lui Dumnezeu, Dumnezeu l-ar fi pedepsit la timpul potrivit, aşa cum îl omorâse pe profetul Anania pentru că propovăduia doctrine revoltătoare. Acei clerici evrei nu doreau ca mijloacele prin care ei îşi asigurau un trai uşor să fie puse în pericol. Tot aşa şi astăzi, clerul romano-catolic pretinde că Îl reprezintă pe Dumnezeu, dar dacă acest lucru ar fi adevărat, atunci ei ar trebui să se înspăimânte la primirea acestui mesaj de avertizare şi să tremure la auzul lui şi să nu mai stoarcă bani de la văduve şi de la orfani, sub pretextul că ei îi ajută pe cei dragi care au murit şi se află în

Cuprins

„purgatoriu”. Ei ar trebui de asemeni să nu mai propovăduiască nici un fel de idei care sunt o hulă pentru numele sfânt al lui Dumnezeu . Dar acelor religioniști nu le place să-și pună în pericol sursele de venit. De aceea ei recurg la tot felul de metode necinstite pentru a-i reduce la tăcere pe martorii lui Iehova şi a nu-i lăsa pe oameni să audă adevărul.

29. Conducătorii religioşi ai Ierusalimului au preluat conducerea în efortul de a-l ucide pe Ieremia deoarece spusese adevărul; aşa cum stă scris: „Când a fost de s-a împlinit rostirea lui Ieremia cu tot ce-i poruncise Domnul să spună poporului, preoţii şi profeţii şi toţi oamenii l-au înhăţat spunând: 'Vei muri negreşit' ” (Ieremia 26: 8) Clerul evreiesc l-a apucat şi l-a dus la judecată urlând că-i vrea sângele. La fel şi astăzi, conducătorii religioşi aud mesajul Domnului din gura martorilor lui Iehova şi se înfurie, îi arestează pe martorii lui Iehova şi îi târăsc prin tribunale, acuzându-i de răzvrătire, de instigare la violenţă şi cer ca martorii lui Iehova să fie aspru pedepsiţi. Acest cler ştie că minte în legătură cu martorii lui Iehova, dar asemenea mijloace necinstite şi nedrepte sunt singurele moduri în care se pot lupta. Clerul este cel care aduce acuzaţii false împotriva martorilor lui Iehova şi clerul este cel ce îşi incită susţinătorii fanatici să formeze cete şi adeseori preoţii catolici conduc aceste cete împotriva martorilor lui Iehova. Acel cler susţine că proclamarea adevărului provoacă mulțimea la rebeliune, dar de fapt clerul însuşi este cel ce aţâţă la neînțelegere şi provoacă mulțimea.

30. Ieremia era neînfricat fiindcă ştia că are susţinerea Dumnezeului cel Atotputernic. La fel, martorii lui Iehova azi sunt neînfricaţi; şi aşa cum a spus Ieremia religioniştilor, tot aşa spun astăzi credincioşii martori ai lui Iehova: „Domnul m-a trimis să predic împotriva ta, şi noi Domnului Dumnezeu îi vom da ascultare.” Spunând aşa, Ieremia a creat un precedent ce trebuie să-i îndrume pe martorii lui Iehova, deoarece însemnarea a fost făcută spre folosul celor aflaţi acum pe pământ. Ieremia ştia că viaţa îi este în pericol ,dar nădejdea lui era în Iehova. La fel în zilele noastre, martorii lui Iehova ştiu că sunt mereu în pericol, dar nădejdea lor este în Dumnezeul cel Atotputernic şi cu bucurie ei Îl ascultă. Drama profetică creată de Domnul dezvăluie două clase de persoane aflate azi pe pământ care spun că sunt servii lui Dumnezeu: o clasă de oameni fricoși şi alta de oameni neînfricaţi. Însemnarea arată că Iehova avea doi oameni care predicau în acele vremuri împotriva Ierusalimului anume, Urie care a devenit fricos şi a fost omorât şi Ieremia care a fost credincios până la capăt şi pe care Iehova Dumnezeu l-a protejat şi l-a păstrat în viaţă. Urie, aflând că religioniştii erau pe punctul să-l aresteze şi temându-se că va fi omorât, a fugit în Egipt; dar acolo a fost prins şi adus înapoi şi omorât. Ieremia a redat mesajul Domnului aşa cum avea poruncă. Faptul că Urie fusese ucis nu l-a oprit pe Ieremia. În loc să se sperie şi să fugă în alt loc din organizaţia Diavolului, Ieremia s-a ridicat în faţa acuzatorilor săi şi le-a spus: „Am dat mesajul pentru care m-a trimis Dumnezeu. Acum faceţi cu mine cum poftiţi”. Urie a căutat protecţie în organizaţia Diavolului; şi ca pedeapsă a murit. Ieremia şi-a pus în întregime nădejdea în Domnul Dumnezeu şi a fost cruţat. Acesta este precedentul după care trebuie să se ghideze poporul lui

Cuprins

Dumnezeu. Siguranţa şi salvarea vin numai de la organizaţia lui Dumnezeu aflată sub conducerea lui Isus Christos şi ca cineva să caute alt mijloc de protecţie arată lipsă de credinţă în Dumnezeu. Experienţa poporului lui Dumnezeu în Germania şi în alte părți arată că cei fricoși au mult mai mult de suferit decât cei neînfricaţi. Când avem o îndatorire, trebuie să ne achităm de ea fără teamă de om sau diavol şi trebuie să ne amintim de cuvintele lui Isus care a zis: „Nu vă temeţi de cel ce omoară trupul, dar nu pot ucide sufletul; temeţi-vă însă de Cel ce poate distruge trupul şi sufletul în iad.” – Matei 10: 28, *A.R.V.*

31. Religioniştii fanatici ne pot omorî acum, dar pe cei cu credinţă până la moarte Domnul îi va ridica imediat la viață perfectă şi glorioasă. Martorii lui Iehova unşi şi însărcinaţi de Domnul să îndeplinească anumite îndatoriri, ştiu că la un moment dat ei trebuie să moară pentru a-şi dovedi integritatea şi a intra pe deplin în Împărăția spirituală a Domnului. De aceea ei sunt hotărâţi să moară în credinţă şi să rămână devotaţi lui Dumnezeu în îndeplinirea îndatoririlor lor. Purtând această credinţă, ei sunt orbi la orice altceva şi dorinţa de a face voia Domnului este singurul lor scop.

32. Cei ce primesc acum aprobarea Domnului trebuie să fie credincioşi până la moarte. Domnul Dumnezeu le-a încredinţat lor prin Isus Christos interesele Împărăției, care interese includ şi ascultarea credincioasă a poruncilor Lui de a vesti mesajul Împărăției. Fiindcă le-a dat o încredinţare mare, Domnul cere de la ei mult mai mult decât o ascultare pasivă. Ei trebuie să se dovedească de nădejde şi trebuie să dovedească faptul că se poate pune bază pe ei. Seriozitatea în lucruri mici dovedeşte seriozitate şi în lucrurile mari. Privilegiul de slujire a Domnului în „lucrarea ciudată” este cel mai mare privilegiu dat vreodată omului. Asemenea martori trebuie să-şi arate devotamentul şi seriozitatea în toate lucrurile pe care Domnul i le încredinţează. Este în folosul tuturor celor ce au făcut un legământ cu Domnul să se autoexamineze să vadă dacă îndeplinesc sau nu ceea ce aşteaptă Domnul de la ei.

33. În ceea ce-i priveşte pe Ionadabi sau „alte oi”, ei au căutat şi au găsit refugiu în organizaţia Domnului, iar ei trebuie de asemenea să fie credincioşi, să urmeze şi să asculte cu credinţă poruncile Domnului. Ei nu trebuie să-şi depăşească limitele, ceea ce înseamnă că ei trebuie să stea în preajma lui Dumnezeu şi a organizaţiei lui Dumnezeu sub Christos şi trebuie să îi rămână devotaţi cu credinţă. Ei au privilegiul de a fi însoțitorii celor unşi şi de a servi împreună cu ei înaintea templului lui Dumnezeu. Ei nu trebuie să aibă teama de oameni sau demoni, pentru că arătându-şi teama ei ar cădea uşor în plasa duşmanului. Ei trebuie să caute neprihănirea urmând cu credinţă poruncile primite de la Dumnezeu. Trebuie să caute smerenia, fiind sârguincioşi în eforturile lor de a căpăta cunoştință, de a creşte în înţelepciune şi înţelegere. Acelaşi grad de devotament se cere din partea lor ca şi din partea rămăşiţei.

34. Acum a sosit ziua când Iehova îşi adună organizaţia văzută şi nevăzută şi porunceşte tuturor: „Sculați-vă, și să ne ridicăm împotriva ei în luptă.” Aceasta înseamnă că organizaţia lui Dumnezeu se ridică pentru bătălia cu duşmanul, care

Cuprins

duşman este reprezentat pe pământ în principal de „bătrâna curvă”, care acum merge cântând şi dându-se în spectacol, sperând să facă toţi oamenii să intre sub influenţa şi controlul ei, astfel ea îndepărtându-i de Dumnezeu şi de Împăratul Lui. Ea este doar unealta văzută şi reprezentanta adevăratului duşman, Satan, care împreună cu ajutoarele sale este descris în Scripturi ca fiind „domniile, puterile şi o armată de spirite nelegiuite” (Efeseni 6: 12) Timp de secole Satan şi armata de îngeri nelegiuiți au râs de Iehova şi au adus ocară numelui Său sfânt. Ei au îndepărtat pe oameni de la Prietenul lor adevărat Iehova şi i-au dus în grabă pe drumul pierzaniei. Iehova a răbdat cu calm, aşteptând timpul stabilit când va încheia definitiv această veche problemă. Acea zi este aproape şi în curând la Armaghedon, Dumnezeu prin Christos va distruge sistemele religioase care amăgesc şi înşală, va mătura ascunzătorile minciunii şi apoi va ruina în întregime toate componentele organizaţiei lui Satan. Înainte ca acest pericol devastator să se abată asupra lumii, Iehova îşi trimite servii credincioşi, poruncindu-le să dea de ştire oamenilor despre scopul Său, ca oamenii cu bună credinţă faţă de Dumnezeu să poată fugi la Împărăția Sa de sub Christos pentru siguranţă şi salvare. Dacă eşti de partea lui Dumnezeu şi a Împărăției Sale atunci este privilegiul şi datoria ta de căpătâi să iei parte la „lucrarea ciudată” a Domnului. Îţi vei face datoria dovedindu-ţi credinţa şi integritatea? Sau vei sta nepăsător şi îţi vei pune speranţa salvării în puţina cunoştinţă căpătată în trecut şi în ceea ce consideri tu că este caracterul tău bun şi pios?

35. Ca poporul lui Dumnezeu să-şi facă cu inteligenţă îndatorirea şi însărcinarea primită, Iehova le-a dezvăluit duşmanul şi poziţiile ocupate de acesta, în acelaşi timp furnizând martorilor Săi alt mijloc de folosire a armei lor de atac, anume sabia spiritului Său. Prin graţie divină cartea *Duşmanii* este acum dată ca încă un instrument de război. Prin ea sunt dezvăluiţi duşmanii lui Dumnezeu şi ai celor ce-L iubesc şi Îl slujesc pe Dumnezeu. El ne arată că duşmanii caută distrugerea poporului lui Dumnezeu şi ne arată cum poporul lui Dumnezeu trebuie să întâmpine şi să facă faţă atacurilor. El ne dezvăluie cum duşmanul, văzând că timpul este scurt, depune acum toate eforturile să întoarcă popoarele naţiunilor împotriva lui Dumnezeu şi să le cufunde în distrugere. El arată că instrumentul principal vizibil folosit de Diavol pentru scopurile lui sunt organizaţiile religioase, mai ales Ierarhia romano -catolică. Aceasta îşi desfăşoară marea şi înşelătoarea fraudă prin care oamenii sunt furaţi de conţinut, privaţi de libertatea de gândire, acţiune şi credinţă şi sunt împinşi orbeşte în groapa disperării. El face posibil ca noi să-i avertizăm de pericolul care-i pândeşte. El le arată celor de bună credinţă pe adevăraţii lor Prieteni şi le dezvăluie unicul mijloc şi singura cale către viaţă veşnică. Cei din tabăra Domnului nu pot să rămână acum în tăcere şi în acelaşi timp să scape de răspundere. Dumnezeu declară că dacă ei tac şi nu dau de ştire oamenilor, ei înşişi vor fi distruşi. (Ezechiel 33: 7) Nu ne putem menţine integritatea prin tăcere. Ne putem menţine integritatea numai dacă ascultăm cu credinţă de poruncile Domnului mergând la oameni cu mesajul lui de avertizare şi de eliberare. Mai întâi trebuie să ne înarmăm şi să ne echipăm cu informaţii despre

Cuprins

duşman, ca să ne realizăm înţelept însărcinarea. Dumnezeu l-a folosit pe Ieremia ca deschizător de drumuri prin exemplul său. Martorii Lui trebuie acum să străbată aceeaşi cale. Este datoria noastră de căpătâi să mergem la oameni cu mesajul adevărului dezvăluit de Dumnezeu, să îl declarăm neînfricaţi şi cu curaj şi astfel să ne îndeplinim însărcinarea de a scoate din ascunzători călugării şi alte unelte vizibile ale lui Satan. Este de datoria noastră să trântim la pământ şi să dărâmăm cel mai uriaş şi mai fraudulos sistem care a lovit vreodată oamenii şi a adus ocară numelui Domnului. În acelaşi timp trebuie să ridicăm pentru oameni stindardul lui Iehova şi al Împăratului Său. Doar astfel participăm la sădirea şi zidirea Împărăţiei lui Dumnezeu sub Christos, Cel care va justifica pe deplin şi pe vecie numele Celui Prea Înalt. Este ultima strigare. Îţi vei face datoria ascultând cu bucurie de porunca mandatului dat de Dumnezeul cel Atotputernic?

TEMPLUL

Poporul de legământ al lui Iehova, rămăşiţa, aflat acum pe pământ, a fost preumbrit de profetul Ezechiel. Să nu uităm că viziunea din templu (Ezechiel cap.40 – 48) i s-a dat lui Ezechiel în 593 î.Chr, la 14 ani după ce Ierusalimul a fost lovit de Babilon. Cum devastarea Ierusalimului trebuia să continue 70 de ani până în 537 î.Chr, devastarea trebuia să continue 56 de ani după viziunea avută de Ezechiel. (2 Cronici 36: 19 – 21) Unele observaţii generale în acest moment pot fi de ajutor pentru învăţăcelul serios în examinarea Scripturilor legate de templu.

Războiul din cer şi de pe pământ a început în 1914 d.Chr, când organizaţia lui Satan a fost lovită atât în cer cât şi pe pământ. Războiul din „creştinătate" s-a încheiat în 1918; şi se presupune că războiul din cer s-a încheiat cam tot atunci pentru că Scripturile arată că Isus Christos a venit la templul lui Iehova în 1918. – Maleahi 3:1; Isaia 6: 1 – 5.

Viziunea lui Ezechiel nu fixează data ridicării structurii templului. El l-a văzut ca şi cum ar fi fost complet. Momentul viziunii lui Ezechiel ar părea să corespundă cu deosebire momentului când rămăşiţa credincioasă din poporul de legământ al lui Dumnezeu ca societate ar primi înţelegerea (sau viziunea) profeţiei lui Ezechiel în legătură cu templul. Domnul a venit la templul său în 1918, aşa cum arată dovada, şi 14 ani mai târziu ne-ar aduce în anul 1932. În acel an explicaţia viziunii din templu a lui Ezechiel a fost publicată în cartea *Justificare*, Volumul 3.

Viziunea profetică a lui Ezechiel dădea asigurări că la un moment dat va exista o restatornicire, o restabilire a poporului de legământ al lui Dumnezeu în pământul lor natal. Aceasta nu înseamnă restatornicirea descendenţilor naturali ai lui Iacov, numiţi israeliţi sau evrei. Israeliţii erau un popor tipic; deci restabilirea trebuie să se refere la israeliţii spirituali prefiguraţi de „rămăşiţa lui Iacov" adică cei aleşi şi unşi de Dumnezeu pentru a deveni parte a casei regale. Isaia a prorocit:

Cuprins

„În ziua aceea, rămăşiţa lui Israel şi cei scăpaţi din casa lui Iacov, nu se vor mai sprijini pe cel ce îi lovea; ci se vor sprijini cu încredere pe Domnul, Sfântul lui Israel. O rămăşiţă, rămăşiţa lui Iacov, se va întoarce la Dumnezeul cel puternic. Chiar dacă poporul tău, Israele, ar fi ca nisipul mării, totuşi numai o rămăşiţă se va întoarce, căci nimicirea este hotărâtă, făcând să se reverse dreptatea." (Isaia 10: 20 - 22) Unul din fiii lui Isaia se numea Şear – jasub adică „rămăşiţa se va întoarce". Fără îndoială profeţia lui Isaia se referă la rămăşiţa poporului lui Dumnezeu şi nu la urmaşii naturali ai lui Avraam şi Iacov. Ezechiel şi Isaia sunt în armonie în declaraţii şi ei arată că aceste profeţii au fost scrise pentru încurajarea şi mângâierea rămăşiţei care scapă din organizaţia lui Satan şi se întorc la locul lor de drept din organizaţia lui Iehova, unde îl vor slăvi şi îl vor sluji pe Iehova Dumnezeu la templul Său. – Apocalipsa 3: 12.

Templul pe care Ezechiel l-a văzut în viziunea sa trebuie ridicat sau înălţat înainte de Armaghedon, bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Cel Atotputernic. Gog principalul mareşal al Diavolului, conduce armata în asalturile ei asupra rămăşiţei lui Dumnezeu în sanctuarul Său, iar Dumnezeu îşi va proteja poporul. „Şi neamurile vor şti că Eu sunt Domnul, care sfinţeşte pe Israel, când Locaşul Meu cel Sfânt va fi pentru totdeauna în mijlocul lor." (Ezechiel 37: 28) În timpul războiului mondial, sanctuarul lui Dumnezeu a fost călcat în picioare, iar după aceea rămăşiţa a fost adusă în el. Acest lucru s-a făcut ca observatorii să ştie că Iehova are un popor pe pământ care îi este pe deplin devotat şi care este încântat să-i fie martor. Dumnezeu va proteja şi va apăra cu grijă pe poporul Său în bătălia Armaghedonului. – Ezechiel 36: 23.

Templul lui Solomon era situat în oraşul Ierusalim, dar templul sau casa pe care a văzut-o Ezechiel în viziunea sa şi pe care o discutăm aici este amplasată separat şi în afara oraşului, pe latura sa nordică, pe „porţiunea sfântă a pământului." Cu siguranţă Hagai, profetul lui Dumnezeu, se referă la templul din viziunea lui Ezechiel atunci când scrie: „Slava acestei Case din urmă va fi mai mare decât a celei dintâi, zice Domnul oştirilor; şi în locul acesta voi da pacea, zice Domnul oştirilor." (Hagai 2: 9). Această profeţie a lui Hagai este discutată în *Justificare* Volumul 3, capitolul 11, pag 128 – 139.

Cine este ziditorul templului văzut de Ezechiel? Viziunea descrisă de profet ne arată că templul nu era schiţa planului vreunui arhitect, care clădire să fie apoi ridicată conform acesteia, ci arată cum casa sau templul pe atunci era în totalitate construit. Mesagerul trimis din cer era acolo ca să-l măsoare şi l-a măsurat în detaliu, ceea ce arată că era complet terminat. Era imaculat şi pur, nepângărit şi în totalitate sfânt. Starea lui era exact opusul stării fostului templu, templului tipic (aşa cum este descris de Ezechiel în capitolul 8) care a fost distrus pentru că era profanat şi corupt.. Clădirea aşa cum a fost văzută de Ezechiel niciodată nu va fi pângărită, deoarece nu va permite Dumnezeu, pentru că acolo locuieşte El. – Ezechiel 43: 7.

Ezechiel nu spune cine a construit templul pe care l-a văzut el, dar alte Scripturi arată că Iehova este constructorul, prin mâna Fiului Său iubit, Isus

Cuprins

Christos. „Şi să-i spui: „Aşa vorbeşte Domnul oştirilor: „Iată că un om, al cărui nume este ODRASLA, va odrăsli din locul lui şi va zidi Templul Domnului. Da, El va zidi Templul Domnului, va purta podoabă împărătească, va şedea şi va stăpâni pe scaunul Lui de domnie, va fi preot pe scaunul Lui de domnie şi o desăvârşită unire va domni între ei amândoi." (Zaharia 6: 12, 13). Prin urmare viziunea lui Ezechiel prezintă în mod profetic „o construcţie a lui Dumnezeu, o casă ce nu este făcută de mâini [omeneşti] şi care este veşnică în ceruri." (2 Corinteni 5: 1) „Nu ştiţi că voi sunteţi Templul lui Dumnezeu şi că Duhul lui Dumnezeu locuieşte în voi? Dacă nimiceşte cineva Templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu; căci Templul lui Dumnezeu este Sfânt: şi aşa sunteţi voi." (1 Corinteni 3: 16, 17). „ Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi suntem Templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: „Eu voi locui şi voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor şi ei vor fi poporul Meu." – 2 Corinteni 6: 16.

Casa templu construită de Solomon, şi cea construită de Zorobabel, au fost demult distruse, iar viziunea lui Ezechiel arată că noua casă a fost complet construită şi nu va fi niciodată pângărită, și aceasta dovedeşte în mod clar că vechea „creştinătate" sau „creştinătatea organizată" care este o falsitate a clasei templului lui Dumnezeu şi care a început în zilele apostolilor, va fi complet nimicită şi niciodată nu va fi o parte a organizaţiei binecuvântate a Domnului. „În ziua aceea, va sta scris până şi pe zurgălăii cailor: SFINȚI DOMNULUI! Şi oalele din Casa Domnului vor fi ca potirele de jertfă înaintea altarului. Orice oală din Ierusalim şi din Iuda va fi închinată Domnului oştirilor; toţi cei ce vor aduce jertfe vor veni şi se vor sluji de ele ca să-şi fiarbă carnea; şi nu vor mai fi canaaniţi în Casa Domnului oştirilor, în ziua aceea." (Zaharia 14: 20, 21) Trebuie păstrat în minte faptul că Ezechiel a avut doar o viziune a templului ridicat, deci nu se poate spune cu certitudine că există sau că va exista vreodată „templul lui Ezechiel". El a avut o *viziune* a casei regale a Domnului.

Venirea Domnului la templu este ilustrată în profeţia din Ezechiel 43: 1, 2. Nu există în descriere scaunul milei sau chivotul legământului în Sfânta Sfintelor acestui templu. Un chivot apărea în templul profetic construit de Solomon pentru a simboliza prezenţa lui Dumnezeu. Acum chiar Dumnezeu este prezent; deci nu este nevoie de nici un obiect care să-I simbolizeze prezenţa.

Legat de construcţia pătrată, adică de locuinţa Domnului, stă scris în Apocalipsa 4: 6 – 8: „În faţa scaunului de domnie, mai este un fel de mare de sticlă, asemenea cu cristalul. În mijlocul scaunului de domnie şi împrejurul scaunului de domnie stau patru făpturi vii [(*Rotherham*) patru făpturi vii], pline cu ochi pe dinainte şi pe dinapoi. Cea dintâi făptură vie seamănă cu un leu; a doua seamănă cu un viţel; a treia are faţa ca a unui om; şi a patra seamănă cu un vultur care zboară." (Vezi *Lumina* Volumul 1, pag. 58) Făpturile vii descrise mai sus Îl însoţesc pe Domnul la venire şi sunt de asemenea ilustrate pe pereţii templului văzut de Ezechiel. De aceea această construcţie pătrată este ilustrată de profeţia lui Ezechiel.(41: 17 – 21). Templul sau casa regală este locuinţa lui Iehova

Cuprins

Iehova va preamări veşnic importanţa lucrării de răscumpărare a lui Isus Christos şi în faţa Lui toţi trebuie să îngenunchem veşnic. Asupra acestui lucru este atrasă atenţia prin altarul menţionat în capitolul patruzeci şi cinci din profeţia lui Ezechiel, versetele 13 – 18 şi lui i se acordă locul cuvenit în templu. Asta nu înseamnă că vechile practici din templu, jertfele şi sărbătorile ce se desfăşurau după legea dată lui Moise vor fi restaurate ca atare, ci înseamnă că legea lui Dumnezeu este neschimbătoare, perpetuă şi obligatorie pentru totdeauna. El va respecta legea Sa şi o va aplica pentru totdeauna şi va face acest lucru stabilind lucrurile reale pe care legea mozaică le-a anticipat. Evident, scopul pentru care această problemă este adusă la vedere în această viziune profetică este acela de a sublinia faptul că locuinţa regală a lui Dumnezeu va fi folosită pentru serviciu activ şi neîntrerupt pentru slava Sa. Preoţii Săi nu vor fi doar o clasă onorifică ce va primi pensie fără a lucra, ci Îl vor servi pe Dumnezeu în orice moment, spre slava şi lauda Sa şi acest serviciu va duce la binecuvântarea celor ascultători din rândul oamenilor.

Împărăția lui Dumnezeu reiese din faptul că templul este construit „pe vârful unui munte înalt" (Ezechiel 43:12) Această casă sau templu este numită de Domnul „locul tronului Meu şi locul pentru tălpile picioarelor Mele" (Ezechiel 43:7).Aceasta este Împărăția dreptății. „Prinţul" are o poziţie remarcabilă şi primeşte privilegii speciale în templu. El este conducătorul sub autoritatea Împăratului Veșniciei în casa regală. (Ezechiel 44: 1-3; 46: 1-12) „Orașul" se află în partea de sud a templului, pe pământul „sfintei jertfe" care este rezervată pentru scopurile lui Iehova . (Ezechiel 40:2; 48:35) Deoarece oraşul face parte din organizaţia lui Iehova, peste care se află casa regală, care este capitala, judecata se face în casa regală sau templu (Ezechiel 44 1:5). Evident, legile şi hotărârile vor fi puse în aplicare în casa Domnului. Hotărârile juridice vor fi pronunţate cu privire la leviţii anti-tipici (atât preoţi cât şi laici) şi la cei ce vor fi „ prinţi pe întregul pământ". (Psalmi 45:16). Faptul că mesagerul trimis din cer sau ghidul lui Ezechiel era înarmat cu o trestie şi o linie de măsurat şi că a măsurat tot templul, dovedește de asemeni ca este vorba de o judecată.

Înălţarea templului înainte de Armaghedon va dovedi o lucrare de mărturie ce se face în numele lui Iehova. Acest lucru reiese din faptul că Ezechiel a primit dispoziţii să facă publice cele mai mici detalii ale templului. (Ezechiel 40:4; 43:10; 11; 44:5-7). În profeţia lui Ezechiel(47:22,23) se arată că străinii sau păgânii, în afară de cei unşi de Dumnezeu , vor locui în ţara poporului lui Iehova ; aceasta va demonstra că un popor de bună credinţă, care este de multe ori numit clasa „milioanelor de oameni acum în viaţă care nu vor muri niciodată" venea la Împărăţie, „muntele casei Domnului" , căutându-L pe Dătătorul dreptății, Iehova, căutând adevărul, blândeţea şi neprihănirea. Această informaţie a fost scrisă din timpuri străvechi, din porunca lui Dumnezeu, pentru a da încurajare şi mângâiere poporului Său credincios aflat acum pe pământ. Acestora li se acordă favoarea de a rodi fructele Împărăției spre slava lui Dumnezeu. Cu aceste observaţii generale, să acordăm atenţie celor petrecute între mesagerul trimes din cer şi Ezechiel.

Cuprins

Omul ce părea făcut din aramă stătea la poartă când l-a văzut Ezechiel. „Omul acela mi-a zis: „Fiul omului, priveşte cu ochii tăi, ascultă cu urechile tale şi ia aminte la toate lucrurile pe care ţi le voi arăta; căci ai fost adus aici ca să ţi le arăt. Fă cunoscut casei lui Israel tot ce vei vedea." (Ezechiel 40:4) Faptul că mesagerul se adresează lui Ezechiel, numindu-l „fiul omului" arată că numele lui Ezechiel nu făcea parte din scenă şi că vorbele de salut sunt adresate rămăşiţei lui Dumnezeu , aflate acum pe pământ ca și clasă. Acest fapt sugerează de asemeni ca rămăşiţa căuta începutul îndeplinirii viziunii cât timp este încă pe pământ în carne şi oase şi aşa este adevărat.

Clasa Ezechiel, adică rămăşiţa lui Dumnezeu, trebuie să fie foarte trează şi vigilentă. Acest lucru este dovedit de faptul că lui Ezechiel mesagerul trimis din cer i-a spus că el trebuie să aibă ochii şi urechile treze, iar atenţia lui să se dedice lucrurilor Împărăției şi nu lucrurilor pământești. Cineva poate fi consacrat şi născut din spiritul lui Dumnezeu şi chemat în Împărăţie, dar dacă el nu are auzul treaz şi inima lui este nesimţitoare, iar ochii lui nu văd favorurile pe care Dumnezeu i le pune în faţă, el nu poate fi pe placul Domnului. Rămăşiţa trebuie să fie vigilentă, să aibă „auzul credinţei" şi să fie pe dea-ntregul devotată lui Dumnezeu şi Împărăției Sale. Dacă cineva nu este un asemenea serv al Domnului, el nu va putea fi un bun martor al Domnului în aceste zile când trebuie dată mărturia. El trebuie să fie recunoscător pentru faptul că cel mai mare privilegiu al său este de a veghea, de a avea grijă şi de a face lucrarea Domnului cu mai mare respect şi grijă decât dacă ar face orice altceva. Un om fără tragere de inimă sau unul care alege calea minimei rezistenţe nu este pe placul Domnului . Aşa cum Domnul l-a dus pe Ezechiel în locul unde urma să aibă viziunea, tot astfel acum a adus rămăşiţa în starea în care lor li se aduce viziunea, „pentru a arăta servului Său lucruri care trebuie să se întâmple îndată" – Apocalipsa 1:1

Că rămăşiţa trebuie acum să depună mărturie pentru numele Domnului se vede şi din faptul că mesagerul trimis din cer i-a spus lui Ezechiel că trebuie să spună tot ce a văzut în casa Domnului. Ezechiel nu trebuia să ţină închis în el tot ceea ce îi fusese dezvăluit, nici nu trebuia să mediteze asupra acestor lucruri doar pentru preamărirea sa. El trebuia să spună lumii şi prin aceasta să fie un martor credincios al Domnului şi al Împărăției Sale. Că cel mai mare grad de vigilenţă şi activitate energică se cere acum din partea rămăşiţei se vede şi din textele următoare: „Tu, însă, fiul omului, arată Templul acesta casei lui Israel; ei să-i măsoare planul şi să roşească de nelegiuirile lor." (Ezechiel 43: 10) „Domnul mi-a zis: „Fiul omului, fii cu luare aminte [păstrează în inimă (*margine*)], uită-te cu ochii tăi şi ascultă cu urechile tale tot ce-ţi voi spune cu privire la toate rânduielile Casei Domnului şi cu privire la toate legile ei; priveşte cu băgare de seamă intrarea casei şi toate ieşirile Sfântului Locaş!" (Ezechiel 44: 5) „Apoi mi-a zis: „Să nu pecetluieşti cuvintele proorociei din cartea aceasta. Căci vremea este aproape. Cine este nedrept, să fie nedrept şi mai departe; cine este întinat, să se întineze şi mai departe; cine este fără prihană să trăiască şi mai departe fără prihană. Şi cine este Sfânt, să se sfinţească şi mai departe!" – Apocalipsa 22: 10, 11

Cuprins

VESTITORII

Martorii lui Iehova recunosc că profeţia lui Ezechiel a fost scrisă sub inspiraţie de la Dumnezeul Cel Prea Înalt şi va fi înţeleasă numai la vremea stabilită de Dumnezeu de către servii Lui ascultători. În capitolul nouă al profeţiei apar următoarele cuvinte: „Şi iată că au venit şase oameni de pe drumul porţii de sus dinspre miazănoapte, fiecare cu unealta lui de nimicire în mână. În mijlocul lor era un om îmbrăcat într-o haină de in şi cu o călimară la brâu. Au venit şi s-au aşezat lângă altarul din aramă."

Cine este bărbatul îmbrăcat în in şi cu o călimară la brâu? Pe cine reprezintă el în organizaţia Domnului?

În mod evident el nu poate reprezenta o creatură în carne şi oase. În afară de Domnul Isus Christos, Dumnezeu nu a dat nici unui individ pe pământ o lucrare de făcut exclusiv de către acel individ.

De la începuturile preoţiei Sale, Isus Christos a avut o organizaţie vizibilă formată din apostolii care lucrau ca unul sub îndrumările Sale. Exista o unitate de acţiune a credincioşilor apostoli; dar odată cu trecerea lor în nefiinţă, a dispărut unitatea din sânul bisericii şi ea a lipsit până la venirea Domnului la templul lui Iehova, pentru că într-adevăr ea nu mai putea exista înainte de acel moment. La venirea Domnului la templu El găsit o clasă credincioasă şi aceşti credincioşi au fost făcuţi păstrătorii sau păzitorii „bunurilor Lui" adică a intereselor Împărăţiei. (Matei 24: 47) Aceşti credincioşi, odată aduşi în templu sunt aprobaţi în organizaţia Domnului şi făcuţi parte din „servul ales", deoarece ei sunt în Christos şi formează parte a Christosului. Pe aceştia Iehova îi denumeşte „picioarele Lui", adică ale Christosului. (Isaia 52: 7) De-a lungul întregii profeţii Iehova îl numeşte pe Ezechiel „fiul omului", fără îndoială, pentru că Ezechiel simbolizează clasa care este aprobată şi făcută parte din Christos, care este „Fiul omului". Omul cu călimara la brâu reprezintă prin urmare clasa „servului" uns al lui Iehova pe pământ care clasă este parte din organizaţia lui Dumnezeu.

Profeţia rostită de Ezechiel reprezintă, prin urmare, şi partea nevăzută a organizaţiei Domnului, partea mai mare, care este în ceruri şi care are în grijă partea mai însemnată a lucrării, dar şi partea mai mică, de pe pământ. Partea mai mare este indicată de cifra 6, iar partea mai mică a organizaţiei de cifra 1. Împreună cele două părţi totalizează şapte oameni care simbolizează întreaga organizaţie aflată sub Isus Christos, Capul. Persoane individuale nu apar deloc în ilustraţie pentru că Dumnezeu lucrează cu membrii organizaţiei Sale pe pământ ca grup. Nu există nici un pasaj scriptural care să susţină concluzia că bărbatul cu călimara la brâu şi îmbrăcat în in reprezintă un anume individ. Există numeroase scripturi însă care dovedesc că acest bărbat îi simbolizează pe toţi cei unşi aflaţi pe pământ care constituie „clasa servului", rămăşiţa lui Iehova.

Acest bărbat este singurul descris ca fiind „înveşmântat în in". Legat de cei credincioşi care au fost aprobaţi şi care sunt număraţi ca membrii ai „miresei" lui

Cuprins

Christos este scris: „Şi i s-a dat ca ea să se îmbrace în inul cel mai fin, luminos şi pur, căci inul fin reprezintă faptele neprihănite ale sfinţilor.” (Apocalipsa 19: 8, *R.V.*) Aceasta reprezintă aprobarea primită de rămăşiţă adică de „clasa servului”, de la Iehova, fiindcă ei sunt în Christos şi le este încredinţat „mărturia lui Isus Christos” iar ei ascultă de poruncile lui Dumnezeu şi transmit cu credinţă această mărturie. Această ţesătură fină arată aprobarea „servului” şi a slujirii lui credincioase. (Vezi *Lumina* Volumul 2 paginile 155, 156) Aceasta este încă o identificare a bărbatului cu călimara ca fiind „clasa servului credincios”.

Ar fi complet neraţional şi deci imposibil, ca cei şase bărbaţi descrişi în viziune să simbolizeze vreo parte a organizaţiei lumeşti. Organizaţia lumească aparţine Diavolului. Organizaţia lumească nu este sub comanda lui Iehova. Satan nu şi-ar distruge propria organizaţie. Toţi cei şapte trebuie să fie din organizaţia lui Iehova şi trebuie să fie pe deplin devotaţi Dumnezeului Cel Prea Înalt.

Când s-a dat poruncă, fiecare membru din organizaţie a răspuns şi s-a înregistrat înaintea lui Iehova pentru serviciu, fapt arătat în fragmentul: „au intrat şi s-au oprit lângă altarul de aramă”. Nici unul din ei nu s-a aşezat să mediteze sau să-i consoleze pe ceilalţi, toţi au stat cu atenţia trează, gata să audă şi să urmeze poruncile ce vor veni. Toţi cei din ramura pământească a organizaţiei „să aduceţi trupurile voastre ca o jertfă vie, Sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească.”, iar serviciul trebuie făcut cu bucurie. (Romani 12: 1) Oricine care nu este gata de serviciu de bună voie şi cu voie bună, cu siguranţă nu face parte din organizaţie şi deci nu poate fi reprezentat de cei ce s-au înregistrat la altar pentru serviciu.

Faptul că ramura pământească este descrisă ca fiind „bărbatul cu uneltele de scris la brâu” (*Leeser*) dovedeşte că lucrarea încredinţată servilor este de a pune în scris voia lui Iehova aşa cum este ea dezvăluită, să publice şi să distribuie adevărul celor ce vor să-l audă. Aceasta înseamnă că această clasă a „servului” nu stă jos, nu stă acasă şi nu se închide într-un loc destinat slavei ca membrii clasei și să vorbească între ei, ci înseamnă că cei care compun „servul” sau clasa pământească *‚merg printre oameni* ca reprezentanţii organizaţiei lui Dumnezeu pentru a-şi îndeplini însărcinarea primită. Lucrarea lor constă din editare, informare şi mărturie, aşa cum arată ordinul primit. (Ezechiel 9: 4) Această concluzie este de asemenea susţinută de însărcinarea dată unşilor lui Iehova. – Isaia 61: 2; 62: 10; 43: 10 – 12; Deuteronomul 32: 1 – 3.

Întreaga organizaţie este sub porunca lui Iehova Dumnezeu, care este prezent, îndrumând mişcările acesteia. Gloria prezenţei Lui se face simţită din pragul casei (punctul de început) arătând întreaga organizaţie a lui Iehova ca fiind vigilentă şi gata să treacă la lucru atunci când se dă porunca. Atunci Cel de la cârmă dă ordin bărbatului care are uneltele de scris şi este îmbrăcat în in. El este chemat şi primeşte ordin asupra îndatoririi pe care o are: „Slava Dumnezeului lui Israel s-a ridicat de pe heruvimul pe care era şi s-a îndreptat spre pragul casei; şi El a chemat pe omul acela care era îmbrăcat cu haina din in şi care avea călimara la brâu; și [Iehova] i-a zis: „Treci prin mijlocul cetăţii, prin mijlocul Ierusalimului şi

Cuprins

fă un semn pe fruntea oamenilor care suspină şi gem din pricina tuturor urâciunilor care se săvârşesc acolo." (Ezechiel 9: 3, 4) Viziunea dezvăluie scopul exprimat al lui Iehova de a nimici „creştinătatea" cu armata Sa de distrugere, care este gata să atace, dar înaintea începerii asaltului el înştiinţează de aceasta pe conducătorii şi pe oamenii „creştinătăţii" . De asemenea în răstimpul cât se înfăptuieşte această înştiinţare se dă posibilitatea acelor oameni de bună credinţă şi cu inimă curată să scape, adică să fie ascunşi de furia care se va abate asupra „creştinătăţii".

Clasa „servului" reprezentată de bărbatul care are uneltele de scris şi este îmbrăcat în in trebuie să meargă în mijlocul „creştinătăţii", simbolizată de oraş, şi să facă semnul pe frunte (adică în centrul inteligenţei) la o anume clasă, ca ei să fie cruţaţi de armele de măcel al celor ce-i vor urma. Această însemnare indică faptul că cei astfel însemnaţi trebuie să mărturisească public sau prin fapte că sunt de partea lui Iehova înainte să înceapă distrugerea. Această lucrare trebuie făcută de clasa „servului" din organizaţia lui Dumnezeu pe pământ; şi când este terminată atunci va începe măcelul făcut de cei reprezentaţi prin cei şase bărbaţi care deţin armele de măcel. Aceasta corespunde pe deplin cuvintelor rostite cu altă ocazie către clasa „servului" şi anume: „Și evanghelia Împărăției va fi predicată în întreaga lume ca să fie mărturie pentru toate neamurile: şi apoi va veni sfârşitul." (Matei 24:14) Isus a mai spus că la încheierea acestei lucrări de mărturie „va fi o mare tulburare , aşa cum nu a mai fost de la începutul lumii până astăzi şi nici nu va mai fi niciodată." – Matei 24:21

Aceste cuvinte ale lui Isus ne ajută să-l identificăm şi mai bine pe omul îmbrăcat în in, care are la brâu călimara şi aceasta arată clar că el reprezintă clasa „servului" iar cei ce fac măcelul sunt cei nevăzuţi din oştirea lui Iehova .

Astfel este arătată întreaga organizaţie a lui Iehova în acţiune, luptând împotriva duşmanului, afirmând şi punând în practică judecăţile lui Iehova care au fost scrise mai întâi. În acord cu aceasta, psalmistul spune: „Să salte de bucurie credincioşii Lui îmbrăcaţi în slavă, să scoată strigăte de bucurie în aşternutul lor! Laudele lui Dumnezeul să fie în gura lor şi sabia cu două tăişuri în mâna lor, ca să facă răzbunare asupra neamurilor şi să pedepsească popoarele; să lege pe împăraţii lor cu lanţuri şi pe mai marii lor cu obezi din fier, ca să aducă la îndeplinire împotriva lor judecata scrisă! Aceasta este o cinste pentru toţi credincioşii Lui. Lăudaţi pe [Iehova]!" – Psalmi 149: 5 – 9.

Aceasta arată că întreaga organizaţie lucrează în armonie perfectă, aşa cum într-adevăr trebuie să lucreze şi lucrează organizaţia lui Dumnezeu. În zilele noastre, nimeni din cei care iubesc adevărul nu poate avea cea mai mică îndoială în legătură cu activitatea pe care cei unşi trebuie să o desfăşoare pentru a duce la îndeplinire poruncile lui Dumnezeu . Dacă cineva, oricine ar fi acea persoana, spune că serviciul activ pe teren este nepotrivit, acest lucru demonstrează clar că acea persoană nu se află în adevăr şi nu face parte din organizaţia lui Dumnezeu .

Porunca spune să se pună „un semn pe frunţile oamenilor care suspină şi care plâng pentru toate lucrurile groaznice ce se fac, în mijlocul „creştinătăţii". Aceasta nu putea avea legătura cu cei care ajung să cunoască adevărul şi care sunt

Cuprins

unşii lui Iehova , deoarece aceştia „sunt cu bucurie ai lui Iehova „ , bucurându-se de faptul că a venit vremea să fie curăţată lumea de cei care produc grozăvii, să distrugă organizaţia lui Satan şi să justifice pe deplin numele lui Iehova. Unşii lui Iehova sunt descrişi ca fiind cei ce cântă laude lui Iehova şi propovăduiesc lucrarea lui minunată. – Isaia 12:4-6

Cei însemnați formează o clasă de oameni din teritoriul „creştinătăţii", sub organizaţia Diavolului, dar care nu fac parte din aceasta şi nu simpatizează cu ea. Ei sunt oameni de bună credinţă care doresc dreptatea, dar care nu au avut ocazia să afle adevărul, din cauza lipsei de credinţă a clericilor „creştinătăţii". Aceşti oameni de bună credinţă văd decăderea din „creştinătate", văd ipocrizia liderilor acesteia, dar sunt neputincioşi. Ei oftează şi plâng datorită faptelor urâte făcute de cei aflaţi la conducere care cu nemernicie se numesc după Iehova Dumnezeu, dar care aduc ocară numelui acestuia. Mulţi oameni de bună credinţă, care nu merg la biserică, văzând căci conducătorii „creştinătăţii" sunt ipocriţi şi practică ipocrizia, în acelaşi timp pretinzând că îl slujesc pe Domnul, refuză să se alăture vreunei organizaţii religioase pentru că ei nu doresc să slujească genul de Dumnezeu pe care clerul susţine că îl serveşte. Aceşti oameni de bună credinţă sunt neştiutori în privinţa Cuvântului lui Dumnezeu şi a scopului Său de salvare şi de izbăvire a rasei umane prin şi de către conducerea Împărăției. Ei dau multă atenţie celor săraci şi asupriţi şi au o mare dorinţă de a-i vedea izbăviţi.

Iehova vorbeşte de o clasă de oameni pe care o va „salva la vreme de necaz şi o va ţine în viaţă şi o va binecuvânta pe tot pământul." (Psalmi 41: 1, 2) Aceasta este clasa descrisă ca „milioanele de oameni acum în viaţă care nu vor muri niciodată" care au primit semnul pe frunte, adică, au primit ceva cunoştinţe asupra scopului lui Dumnezeu de a distruge organizaţia nelegiuită, de a-şi stabili propriul guvern al dreptății sub Christos şi, potrivit promisiunii Lui, de a binecuvânta toate familiile pământului. Persoanele din această clasă au încercat să facă bine în raport cu învățăturile pe care le aveau, dar acum, chiar înaintea marii zile a mâniei lui Dumnezeu asupra „creştinătăţii" ei trebuie să primească şansa să capete mai mare înţelegere ca să o poată folosi. Ei nu sunt un grup dorit de capii şi conducătorii „creştinătăţii", pentru că ei nu acordă de bună voie sprijin „creştinătăţii". De aceea Iehova le spune acestora: „Veniţi-vă în fire şi cercetaţi-vă, neam fără ruşine, până nu se împlineşte hotărârea -ca pleava trece vremea- până nu vine peste voi mânia aprinsă a lui Iehova, până nu vine peste voi ziua mâniei lui Iehova! Căutaţi pe Iehova, toţi cei smeriţi din ţară, care împliniţi poruncile Lui! Căutaţi dreptatea, căutaţi smerenia! Poate că veţi fi cruţaţi în ziua mâniei lui Iehova." (Ţefania 2: 1 – 3) Ei nu pot face aceasta fără învăţătură; şi clasa „servului" este cea care le aduce preţioasele adevăruri despre Împărăţie, ca ei să vadă drumul pe care trebuie să apuce şi acţiunile pe care trebuie să le desfăşoare. Lucrarea „clasei servului" reprezentată de bărbatul îmbrăcat în in şi purtând călimara, este deci clară şi cu siguranță vizibilă.

Cuprins

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Împărăţiei lui Jehova

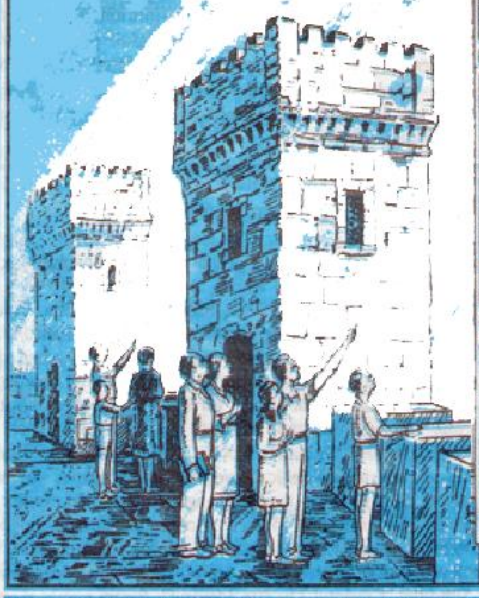

15 IANUARIE 1938 Nr. 2

Cuprins:

IONA
PARTEA I - Pag.29

"VOI SUNTEŢI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Cuprins

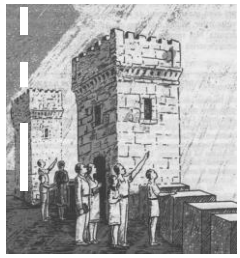

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

VOL. LIX **15 IANUARIE 1938** **NR. 2**

IONA

„Frica de oameni este o cursă, dar cel ce se încrede în Domnul, n-are de ce să se teamă.” – Proverbe 29:25

Partea I

IEHOVA a făcut pe servii Săi din vechime să scrie în Cuvântul Său ceea ce a voit să facă în anii viitori. Acei bărbaţi credincioşi au lucrat sub conducerea lui Dumnezeu şi au vorbit şi scris nu după voinţa unei creaturi, ci „mânaţi de duhul sfânt” al Atotputernicului Dumnezeu. (2 Petru 1:21; 2 Samuel 23:2) Acei bărbaţi au fost servii ascultători ai lui Dumnezeu Iehova şi au făcut serviciul spre folosul altora care au trăit după ei. Acei bărbaţi credincioşi nu au ştiut de fapt pentru ce au vorbit sau scris aşa, deşi în străduinţa lor de a afla, au cercetat cu zel în privinţa aceasta. Ei au ştiut numai aceea că au lucrat după voinţa lui Dumnezeu când au anunţat favoarea Sa, de care vor avea parte alţii după ei; aceasta a fost totul ce au trebuit să ştie. Ei au ascultat cu bucurie. Este scris că „duhul lui Christos…era în ei”, (1 Petru 1:11) ceea ce înseamnă că ei erau dezinteresaţi în serviciul lui Dumnezeu, mânaţi de iubire să facă totdeauna voinţa Sa. Acesta este semnul caracteristic care serveşte rămăşiţei ca exemplu, pe care face bine dacă-l urmează. Spiritul lui Christos ţine laolaltă pe rămăşiţă, şi acelaşi spirit o îndeamnă să facă cu bucurie voinţa lui Iehova. Dacă servul Domnului, având în vedere ceea ce i-ar putea face un om, s-ar teme să facă voinţa lui Dumnezeu, atunci această frică îl va conduce cu siguranţă într-un laţ. Dacă se teme de Dumnezeu şi se încrede neapărat în El, atunci ocrotirea lui Dumnezeu îi este totdeauna sigură.

2. Domnul Isus este acum în Templul lui Iehova şi a strâns la Sine pe „servul Său înţelept şi credincios”. Acolo luminează El pe serv prin faptul că descopere profeţiile lui Dumnezeu, scrise înainte de aceasta cu mult timp. El face aceasta ca reprezentantul lui Iehova; prin descoperirea scopului Său servul priveşte acum în Templu slava lui Dumnezeu şi cei credincioşi înţeleg aceste lucruri astăzi cum n-a putut să înţeleagă niciodată mai înainte vreo creatură de pe pământ. Cu cât studiază credincioşii mai mult profeţiile, cu atât le face o impresie mai adâncă marele adevăr că aceste profeţii au fost scrise în secolele trecute spre folosul şi mângâierea poporului lui Dumnezeu care trăieşte acum pe pământ, de care mângâiere are atât de mare lipsă în această zi rea. Unii din ceata credincioasă au mers de mulţi ani pe calea îngustă, pe când alţii numai de curând au călcat pe această cale binecuvântată, şi întreagă ceata servilor, acum „umplută cu cunoştinţa

Cuprins

voinţei Sale în toată înţelepciunea şi priceperea spirituală", se străduieşte să fie „aducătoare de rod în tot lucrul bun", şi să crească în cunoştinţa lui Dumnezeu, pentru ca să poată apăra mai cu efect interesele Împărăţiei încredinţate pazei sale; în felul acesta vesteşte ea virtuţile Aceluia care a chemat-o din întuneric la lumina Sa minunată. De aceea servul ştie să aprecieze mai bine decât oricând înainte puterea următoarelor cuvinte profetice: „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele, şi o lumină pe cărarea mea." (Psalmul 119:105) Cuvântul lui Dumnezeu este hrană şi băutură pentru el şi a-l cunoaşte şi înţelege îl umple cu bucurie.

3. Ceata servului vede acum clar că toate profeţiile lui Dumnezeu arată la dezvoltarea treptată şi la întemeierea completă a Împărăţiei Sale sub Christos, ceea ce înseamnă că în curând, guvernul drept care se odihneşte pe umărul lui Christos Isus va aduce poporului pace şi mântuire, şi că înainte de toate va fi spre justificarea veşnică a Cuvântului şi Numelui lui Iehova, şi va face clar tuturor creaturilor că nu există decât un Dumnezeu Adevărat şi Atotputernic care numai El singur se numeşte Iehova şi care este întruparea completă a dezinteresării. Mai departe, „servul credincios şi înţelept" posedă o apreciere mai profundă pentru faptul că interesele pământeşti ale Împărăţiei glorioase sunt încredinţate acum în mâinile sale, şi că este marele său privilegiu să facă toate străduinţele posibile pentru ocrotirea acestor interese ale Împărăţiei. Cu toate că membrii acestei clase văd că mântuirea spre viaţă veşnică este cea mai mare binecuvântare ce i se poate da unui individ, totuşi ei pot să recunoască clar şi aceea, că cel mai înalt scop al Împărăţiei constă din aceea, să convingă pe întreagă creaţiunea despre maiestatea, slava şi supremaţia lui Iehova, şi că credincioşia lor proprie la paza cea mai veghetoare a „averilor" încredinţate lor, dă toată asigurarea membrilor clasei servului, că vor avea o parte la justificarea numelui Celui Prea Înalt. Din acest motiv Împărăţia este de cea mai mare importanţă. Perspectiva minunată dăruită clasei servului, face pe membrii ei să ia hotărârea solemnă, că din mila lui Dumnezeu nimic nu-i va putea îndemna să-şi părăsească serviciul fără rezervă pentru Rege. Nici unei creaturi, fie bărbat fie femeie, să nu i se permită să se pună în calea serviciului credincios, continuu, pentru Domnul şi Împărăţia Sa, indiferent de îndatorirea presupusă pe care o creatură o are faţă de alta; nici îngerilor răi sau Diavolului, nu-i permis să-l împiedice în înaintarea sa. Chiar şi atunci când servul este strâmtorat de prigonire mare, suferă dureri corporale, ba chiar priveşte moartea în faţă, nu se va descuraja prin nici unul din aceste lucruri de la devotamentul său, loial şi credincios faţă de Rege şi Împărăţia Sa. Nu există nimic ce ar fi vrednic de asemănat cu Împărăţia şi orice i s-ar oferi servului, care are de scop să împiedice serviciul său credincios, trebuie refuzat cu dispreţ şi împins la o parte. Faţă de toate celelalte lucruri este orb, după cum este scris: „Cine este orb dacă nu robul Meu şi surd ca solul Meu, pe care îl trimit? Cine este orb ca prietenul lui Dumnezeu, şi orb ca robul Domnului?" – Isaia 42:19

4. Pentru servul credincios al Domnului, Împărăţia este cea dintâi şi cea din urmă. Întocmai ca apostolul Pavel vorbesc toţi membrii cetei servului: „Un lucru

Cuprins

însă fac"; cine face aceasta se arată statornic, demn de încredere, credincios şi adevărat. Servul este plin de bucurie în timp ce-şi îndeplineşte datoria; în mijlocul împotrivirii cele mai violente el merge înainte, fără a putea fi reţinut şi vesteşte preamărind Numele lui Iehova şi al Regelui Său. În timp ce el merge înainte, Domnul continuă să descopere profeţiile Sale înaintea ochilor clasei servului Său şi El face aceasta pentru ca membrii rămăşiţei „prin răbdarea şi prin mângâierea pe care o dau Scripturile" să aibă nădejde.

5. În decursul celor cinci ani trecuţi şi de la venirea lui Christos Isus la Templu, Domnului i-a plăcut să descopere poporului Său, însemnătatea profeţiilor Sale, şi astfel să-i dovedească faptul că făgăduinţa preţioasă de mai sus este adevărată. Se pare că acum este voinţa Domnului ca cei ce-L iubesc şi-L servesc, să primească o privire în profeţia lui Iona şi o înţelegere a ei, şi că această profeţie când este înţeleasă şi pricepută, înflăcărează pe cei credincioşi la mai mare energie în împlinirea datoriei. S-a observat că Iehova a permis ca poporul Său credincios a aibă adeseori o anumită parte la împlinirea profeţiei, şi la câtva timp mai târziu permite să i se priceapă şi să i se înţeleagă sensul. Aceasta pare a fi aşa şi în ce priveşte profeţia lui Iona, care din mila lui Dumnezeu se examinează aici.

6. Numele „Iona" înseamnă „porumbel" şi deoarece numele i-a fost dat de Iehova, aceasta dovedeşte că el este semnificativ. Porumbelul este amintit pentru prima dată în capitolul al optulea al Genezei în legătură cu scăderea apelor potopului. Isus a vorbit despre Sine însuşi ca despre cel care este „mai mare decât Iona". (Matei 12:41. *A.R.V.*) Când pruncul a fost înfăţişat în templul lui Dumnezeu, i s-a dat numele Isus şi atunci au fost jertfite după legea lui Dumnezeu două turturele. (Luca 2:21-24) La botezul Său, când Dumnezeu l-a recunoscut ca Fiul Său preaiubit, Duhul Sfânt s-a pogorât asupra Domnului Isus în chip de porumbel. (Matei 3:16) În limbă simbolică este spus despre ochii lui Isus că „sunt ca nişte porumbei". (Cântarea cântărilor 5:12) Când Biserica este strânsă la Christos Isus, El o numeşte „porumbiţa mea". (Cântarea cântărilor 6:9) Sfânta Scriptură vorbeşte simbolic despre porumbel, că este repede la mişcare (Psalmul 55:6) şi îşi face cuibul sus în stânci, în siguranţă. (Ieremia 48:28) Ea zice mai departe despre porumbel că este într-o stare de înjosire. Psalmistul zice despre servii credincioşi ai lui Dumnezeu că se află într-o stare de înjosire şi adaugă apoi: „ Și veți fi ca aripile unui porumbel acoperite cu argint și …. [sclipitori (*Rotherham*)] aur. (Psalmul 68:13) Isus a zis ucenicilor Săi să fie „fără răutate ca porumbeii." (Matei 10:16) De aceea se poate aştepta, că Iona a ilustrat sau reprezentat într-un timp pe urmaşii credincioşi ai lui Christos Isus, mai cu seamă pe rămăşiţă sau pe clasa servului credincios care este acum pe pământ.

7. Iona a fost fiul lui Amitai, al cărui nume înseamnă „adevărat". Christos Isus şi Biserica Sa sunt fiii Aceluia care este „sfânt și adevărat." (Apocalips 6:10) Iehova Dumnezeu este Tatăl lui Christos şi al Bisericii Sale: „El, de bunăvoia Lui ne-a născut prin Cuvântul adevărului." (Iacov 1:18) Iona a fost fireşte, numai un om şi a fost întrebuinţat să joace roluri într-un tablou profetic pe care l-a făcut Iehova, să preumbrească scopul Său la pregătirea Împărăţiei Sale şi la dezvoltarea

Cuprins

ei, şi mai cu seamă cu privire la lucrarea care precede întemeierea Împărăţiei. În unele locuri ale acestui tablou profetic, Iona reprezintă pe Domnul Isus şi în alte locuri pe rămăşiţa credincioasă; în alte locuri el a jucat un rol prin care a ilustrat pe aceia care consimt la aceea ca să facă voia lui Dumnezeu, dar după aceea devin murmurători şi descoperă spiritul „bătrânilor aleşi". Tablourile făcute şi arătate în profeţia lui Iona, descopere organizaţia Diavolului, cu deosebire părţile politice şi comerciale, precum şi elementul lor religios şi arată cum este însărcinat şi trimis servul credincios să avertizeze pe oamenii acestei organizaţii. Ea arată şi pe oameni cu bunăvoinţă care sunt ţinuţi de organizaţia lui Satan în supunere umilă, dar care au o dorinţă după dreptate, şi arată mai departe pe rămăşiţă, pe martorii lui Iehova, care sunt însărcinaţi şi trimişi ca să avertizeze, să instruiască şi să ajute pe astfel de persoane cu bunăvoinţă; din astfel de oameni care dau atenţie înştiinţării, se formează „mulţimea mare de oameni". În ea este descoperită şi clasa „servului credincios", care este împuternicită şi trimisă să vestească „ziua răzbunării Dumnezeului nostru" şi se descopere că această lucrare trebuie făcută înainte de bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Cel Atotputernic. Deşi o mare parte a tabloului profetic s-a împlinit deja pe pământ sau este pe cale de împlinire, totuşi profeţia este „hrană la timpul potrivit" pentru casa credinţei şi s-a dat spre mângâierea sa. Cine serveşte bucuros pe Dumnezeu, va studia profeţia cu interes viu şi la toţi aceştia li se recomandă studiul ei cu atenţie şi rugăciune. Profeţia arată curse pe tot parcursul căii poporului consacrat lui Dumnezeu şi lămurirea îi dă posibilitatea să vadă mai clar, privilegiul şi datoria sa, de a se teme de Dumnezeu şi de a-l servi totdeauna cu devotament.

8. Iona a primit de la Iehova însărcinarea şi porunca să împlinească un anumit serviciu deosebit: „Cuvântul Domnului a vorbit lui Iona, fiul lui Amitai, astfel: „Scoală-te, du-te la Ninive, cetatea cea mare, şi strigă împotriva ei. Căci răutatea ei s-a suit până la Mine!" (Iona 1:1,2) Această poruncă şi profetizatul lui Iona par a cădea în timpul guvernului regelui Ieroboam, care a fost generaţia a treia a lui Iehu pe tron, şi a domnit peste cele zece seminţii. Dumnezeu a declarat că dinastia lui Iehu va guverna în decurs de patru generaţii după Iehu, şi guvernele acelea ale urmaşilor săi care au urmat unul după altul, au fost: Ioahaz, Ioas, Ieroboam şi Zaharia. Profetul Elisei a trăit după moartea lui Iehu, până în timpul guvernului regelui Ioas, generaţia a doua. – 2 Împăraţi 13:14-21; 15:11,12.

9. Profetul Iona este menţionat în legătură cu guvernul lui Ieroboam, generaţia a treia a seminţiei lui Iehu, care a domnit peste regatul celor zece seminţii ale lui Israel, şi anume în locul următor: „A luat înapoi hotarele lui Israel, de la intrarea Hamatului până la marea câmpiei, după cuvântul pe care-l rostise Domnul, Dumnezeul lui Israel, prin robul Său Iona, proorocul, fiul lui Amitai, din Gat-Hefer. Căci Domnul a văzut că necazul lui Israel [prin sirieni] ajunsese prea mare, a văzut şi strâmtoarea în care se aflau şi robii şi oamenii slobozi, fără să fie cineva care să vină în ajutorul lui Israel." (2 Împăraţi 14:25,26) Din aceasta reiese că Iona a profetizat în decursul sau înaintea guvernului lui Ieroboam şi foarte probabil că a fost cunoscut cu profetul Elisei şi a stat în legătura cu el. Se arată că

Cuprins

Iona a fost un Galilean din seminţia lui Zabulon. El a fost „fiul lui Amitai din Gat-Hefer”, prin urmare, el a fost supus regatului celor zece seminţii ale lui Israel. Acea parte a lui Israel s-a dedat în acel timp religiei diavoleşti a adorării viţelului de aur, în cetăţile Dan şi Betel, şi de aceea a fost „un neam viclean şi preacurvar”, după cum îl descrie însuşi Domnul. (Matei 12:38-41) Gat-Hefer a fost situat în Galilea. (Isaia 9:1; Matei 4:15,16) Sub guvernul lui Ioas, a doua generaţie a seminţiei lui Iehu, regatul celor zece seminţii şi-a continuat nelegiuirea, după cum este scris: „El a făcut ce este rău înaintea Domnului; nu s-a abătut de la nici unul din păcatele lui Ieroboam, fiul lui Nebat, care făcuse pe Israel să păcătuiască, [prin exercitarea religiei diavoleşti a închinării la viţei] şi s-a dedat la ele ca şi el.” (2 Împăraţi 13:11) Despre fiul lui Ioas este scris: „În al cincisprezecelea an al lui Amatia, fiul lui Ioas, împăratul lui Iuda, a început să domnească la Samaria, Ieroboam fiul lui Ioas, împăratul lui Israel. A domnit patruzeci şi unu de ani. El a făcut ce este rău înaintea Domnului; nu s-a abătut de la nici unul din păcatele lui Ieroboam, fiul lui Nebat, care făcuse pe Israel să păcătuiască.” (2 Împăraţi 14:23,24) Zaharia, fiul lui Ieroboam, a arătat aceeaşi listă de păcate comise. (2 Împăraţi 15:8-12) Urmaşii acestor regi nelegiuiţi nu s-au îndreptat în timpul când a fost Isus pe pământ, iar când a vorbit Isus despre ei în ţinutul Galileii a zis: „Bărbaţii din Ninive se vor scula alături de neamul acesta, în ziua judecăţii, şi-l vor osândi, pentru că ei s-au pocăit la propovăduirea lui Iona; şi iată că aici este Unul mai mare decât Iona [Isus Christos].” (Matei 12:41) Israeliţii nu şi-au schimbat părerile şi ei au fost un neam sucit. Aceasta a vorbit Isus în Galilea, după cum arată darea de seamă din Matei 13:1.

10. Împlinirea tabloului profetic raportat în profeţia lui Iona, pare cădea după anul 1914. În acel an s-a întâmplat că Iehova a pus pe tron pe Regele Său, Christos Isus. Atunci s-a început „ziua lui Iehova”, şi prin urmare, atunci s-a început timpul pentru justificarea Cuvântului şi Numelui lui Dumnezeu. (Apocalips 11:16-18) Cu începutul zilei pentru justificarea Numelui lui Iehova, a sosit şi timpul de a vesti naţiunilor mesajul cu privire la aceasta. A fost datoria acelora care s-au aflat în legământ cu Iehova să vestească faptul că Împărăţia Sa a venit, şi a sosit timpul pentru justificarea Sa. În decurs de aproximativ patruzeci de ani înainte de acel timp, sau de la 1874 după Christos, Cel ce este „mai mare decât Iona”, ca solul şi guvernatorul lui Iehova, a pus pe urmaşii Săi devotaţi de pe pământ, să propovăduiască aşa-zisului „Israel spiritual” (numiţi în alt chip şi urmaşii lui Christos în „creştinătate”) că timpul rânduit pentru Rege şi Împărăţia Sa a sosit şi de aceea toţi trebuie să-şi schimbe atitudinea şi să se supună Domnului. „Creştinătatea” a arătat că ea a fost tocmai ca reprezentanţii religiei iudeilor, deoarece a refuzat să asculte şi să se pocăiască şi în loc de aceasta, a practicat mai departe religia Diavolului. De aceea cuvintele următoare ale lui Isus se aplică cu mai multă tărie la aceştia decât la iudei: „Neamul acesta este un neam viclean; el cere un semn; dar nu i se va da alt semn decât semnul proorocului Iona.” – Luca 11:29

Cuprins

11. După ce Iehova a pus în anul 1914 pe Regele Său Christos Isus pe tron, trebuie să vină după aceea răzbunarea lui Dumnezeu asupra organizaţiei lui Satan. La acel timp se potriveşte scriptura: „Neamurile se mâniaseră, dar a venit mânia Ta." (Apocalips 11:18) Mânia Sa nu trebuie să fie îndreptată numai împotriva aşa-numitului „Israel spiritual" al Său, care a exercitat religia Diavolului, ci şi împotriva părţii politice a naţiunilor sau a organizaţiei lui Satan, care în profeţie este ilustrată mai cu seamă prin împărăţia mondială a doua, Asiria, a cărei capitală sau metropolă, a fost Ninive. În marea cetate tipică, adică în organizaţia Diavolului, s-au aflat atunci mulţi oameni cu bunăvoinţă, a căror viaţă a stat în primejdie. Ei n-au fost o parte a organizaţiei lui Dumnezeu, dar nici o parte a organizaţiei lui Satan, ci au fost ţinuţi de Diavolul şi de reprezentanţii săi de pe pământ, în supunere umilă. Dumnezeu ia măsuri de precauţie, spre binele acestor oameni cu bunăvoinţă.

12. Înainte de anul 1914 şi câtva timp după aceea, servii consacraţi ai Domnului de pe pământ, au fost interesaţi mai cu seamă la aceea, să caute o clasă spirituală, care a încheiat cu Domnul un legământ de jertfă, şi să încerce să o strângă. (Psalmul 50:5) Ei au cugetat că lucrarea lor se compune din aceea, să strângă laolaltă ceea ce ei au numit clasa „grâului", şi de aceea şi-au dat osteneală consacraţii în această privinţă şi au fost convinşi în cugetul lor că ei au strâns pe unii ca aceştia într-adevăr la Domnul. Ceilalţi oameni au fost lăsaţi în voia lor în ceea ce priveşte supravieţuirea timpului de necaz, sau a Armaghedonului. Aceşti oameni n-au fost consacraţi lui Dumnezeu şi deoarece servii Domnului au crezut şi au propovăduit că astfel de persoane vor primi binecuvântările restatornicirii după Armaghedon, şi că atunci va fi timpul potrivit de a se ocupa de ei, s-a ajuns la concluzia: pentru ce să ne îngrijim de ei acum? Aceasta descrie potrivit atitudinea iudeilor faţă de oamenii din Ninive, în ziua lui Iona.

13. Profeţia lui Naum este îndreptată împotriva lui Ninive, însă din darea de seamă nu reiese că el s-a dus la acea cetate şi şi-a transmis acolo mesajul. Profetul Ieremia a trimis un mesaj scris al Domnului, prin principele Seraia la cetatea Babilonului, ca să fie citit acolo în public, şi aceasta s-a făcut spre binele poporului lui Israel care a fost prizonier în acea ţară. (Ieremia 51:59-64) Altfel a fost în cazul lui Iona. Lui i-a zis Iehova: „Scoală-te, du-te la Ninive, cetatea cea mare, şi strigă împotriva ei." Lui Iona i s-a poruncit să părăsească ţara sa de naştere, unde a servit în poporul său propriu şi să meargă la un popor păgân care nu s-a aflat într-un legământ cu Dumnezeu. După cât se pare, aceasta a fot o datorie neplăcută pentru Iona. Aceasta a fost întocmai ca porunca pe care a dat-o Domnul lui Petru, ca să meargă şi să propovăduiască vestea Împărăţiei la păgâni, care poruncă de asemenea a fost neplăcută. (Faptele Apostolilor 10:27,28) Iona n-a fost dispus să meargă la Ninive.

14. În decursul periodului Ilie, de la 1874 până la 1914, servii consacraţi ai Domnului de pe pământ, au căutat numai pe aceia care au fost înclinaţi să intre într-un legământ de jertfă, sau care încheiaseră deja un astfel de legământ, şi ei au căutat pe unii ca aceştia să-i găsească înăuntrul organizaţiilor religioase, sau în aşa-

Cuprins

zisele biserici. Servilor Domnului nu le-a trecut în acel timp prin minte să vestească mesajul Împărăţiei unui popor cu bunăvoinţă, care a dorit viaţă pe pământ, şi care să fie cruţat în bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Cel Atotputernic, şi la urmă să formeze mulţimea mare de oameni. Ei au vorbit puţin, sau n-au vorbit deloc despre timpul viitor de strâmtorare. Unul dintre spiritele conducătoare în lucrare din acel timp, a zis de pe estradă: „Noi vorbim puţin despre timpul necazului, deoarece oamenii au acum oricum destul necaz." Că martorii lui Iehova trebuie să facă acum un astfel de lucru, de vestire a zilei răzbunării lui Dumnezeu, şi de avertizare a altora, este arătat limpede prin însărcinarea pe care o dă Iehova prin cuvintele: „…să vestesc…o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru; să mângâi pe toţi cei întristaţi." (Isaia 61:1,2) Spus cu alte cuvinte: după sosirea Regelui, acelora care au fost devotaţi Domnului, li s-a impus datoria să înceapă cu vestirea răzbunării lui Dumnezeu asupra organizaţiei lui Satan şi să dea avertismentul pentru ca alţii să se poată pună în siguranţa, care nu se poate găsi decât numai în organizaţia Domnului.

15. Iona a primit o poruncă expresă să meargă în oraşul păgân sau neiudeu, şi acolo să înştiinţeze pe oameni despre nenorocirea viitoare, care a fost pe cale să vină asupra acelui oraş, şi el a trebuit să facă aceasta pentru ca cei ce se vor pocăi să poată găsi un loc de ocrotire şi de siguranţă. Ninive nu făcuse în acel timp pe nimeni dintre israeliţi prizonier şi n-a dus pe nimeni captiv în acea ţară. Din acest motiv n-a fost nici un israelit în Ninive care ar fi putut să primească un avertisment; prin urmare avertismentul a fost hotărât în mod formal pentru neiudei. Întrucât Iona nu a avut o pildă de mai înainte, care să-i servească ca regulă de purtare şi după cât i s-a părut nimic n-a justificat executarea unei astfel de lucrări, lucrul i s-a părut foarte greu şi aspru. Cu toate acestea a fost datoria sa să asculte pe Domnul. Trebuie ţinut însă în minte că Iona nu trebuie mustrat, deoarece el a fost numai un om care a jucat un rol într-un tablou profetic. Această parte deosebită a tabloului a prezis că martorii lui Iehova vor primi poruncă în ziua lui Iehova, sau vor fi îndrumaţi să avertizeze pe oamenii cu bunăvoinţă, pentru ca aceştia să poată găsi în cele din urmă siguranţă şi să fie strânşi în„ mulţimea mare" de oameni. Iehova n-a trimis pe Iona la Ninive ca să taie împrejur pe oamenii de acolo sau să-i facă prozeliţi şi să-i primească în comunitatea iudaică. În mod vădit Dumnezeu a voit să compare prin trimiterea lui Iona la Ninive, credinţa poporului Său de legământ cu cea a unui popor păgân, care va arăta credinţă mai mare după primirea unei lămuriri mai mici; şi astăzi se poate vedea că la mulţi consacraţi se arată exact acelaşi lucru dacă sunt comparaţi cu oamenii cu bunăvoinţă care aud adevărul pentru prima dată. Israeliţii care au jurat să facă voinţa lui Dumnezeu şi să asculte poruncile Sale, nu s-au pocăit şi n-au voit să se pocăiască şi să-şi îndrepte calea, când au auzit avertismentul şi mesajul lui Dumnezeu; şi acum, Iehova a voit să dovedească că şi un popor păgân când află adevărul, va arăta mai multă credinţă în Iehova decât cum au arătat israeliţii, că se va pocăi şi va căuta calea dreptăţii, chiar şi la avertismentul sau propovăduirea unui străin, ba chiar a unui iudeu. Oamenii din Ninive au arătat credinţă mai mare decât iudeii. Astăzi,

Cuprins

unii ionadabi arată mai mare credinţă decât mulţi fruntaşi, despre care se presupune că aparţin la „clasa servului”.

16. La mulţi ani după ce a fost trimis Iona la Ninive, a venit un ofiţer de armată, probabil un neiudeu, la Isus, şi a dat dovadă de credinţă în Domnul, iar Isus a zis despre el: „Adevărat vă spun că nici în Israel n-am găsit o credinţă aşa de mare.” (Matei 8:10) Toate exemplele acestea vorbesc pentru faptul că unii devin neglijenţi şi nepăsători şi arată lipsă de credinţă în Dumnezeu şi Christos, după ce s-a făcut atât pentru ei. Faptul că oamenii din Ninive au arătat credinţă în Dumnezeu când au auzit mesajul, ar fi trebuit să ruşineze pe israeliţi din cauza lipsei lor de credinţă. Totuşi, se pare că aceasta a avut tocmai un efect contrar, şi ei s-au scandalizat că Dumnezeu a arătat interes şi a dat atenţie păgânilor care n-au venit în lagărul israeliţilor. În acelaşi mod se scandalizează reprezentanţii religiei, „creştinătatea”, de faptul că Dumnezeu dăruieşte favoare acelora care nu devin membrii ai organizaţiilor lor, aşa-numitele „biserici”. Acelaşi spirit este arătat de membrii clasei „bătrânilor” aleşi, care cred că ei sunt mai buni decât alţii şi se ţin departe de aceia care vin la cunoştinţa adevărului şi care probabil, aparţin cetei ionadabilor.

17. Ninive a fost capitala vechii împărăţii mondiale, Asiria. Numele înseamnă „locuinţa lui Ninus”. Ninus este Nimrod, fiul lui Cuş sau Belus. După ce a clădit Nimrod Babilonul, şi-a întins domnia peste Asiria şi a clădit Ninive şi alte cetăţi. (Geneza 10:11, vezi cartea „*Profeţie*, pag. 146) Domnul descrie Ninive în Cuvântul Său, ca „cetatea cea mare”. Istoricii susţin că circumferinţa zidurilor sale a fost de şaizeci de mile, ceea ce a arătat că oraşul a acoperit o suprafaţă mare. Despre acel oraş este scris în profeţie: „Şi Ninive era o cetate foarte mare, cât o călătorie de trei zile”, şi în acea cetate s-au aflat „mai mult de o sută douăzeci de mii de oameni, care nu ştiu să deosebească dreapta de stânga lor.” (Iona 3:3; 4:11) Fără îndoială, lui Iona i s-a părut a fi un lucru mare pentru un singur om să meargă acolo şi să încerce să facă vreo ispravă în acea cetate mare; mai departe poate că s-a gândit, că nu-i va aduce multă onoare să meargă acolo.

18. Iona a propovăduit între iudei şi fără îndoială, el s-a bucurat după cum a cugetat, de o reputaţie bună între ei. Tot aşa s-au ocupat servii consacraţi ai lui Iehova de pe pământ, înainte de 1914, mai cu seamă cu propovăduirea între sistemele religiei din teritoriul ţării lor, al aşa-zisei „creştinătăţi”, şi şi-au îndreptat săgeţile cu deosebire împotriva clerului, şi acei servi distinşi s-au ţinut oameni cu vază în popor. Când a venit însă în 1914 ziua lui Iehova, Dumnezeu a voit ca servii Săi să vestească ziua răzbunării Sale, împotriva tuturor părţilor organizaţiei lui Satan, inclusiv sistemele politice, element care a stăpânit mult ca guvernatorul Diavolului. Ninive a reprezentat partea politică a organizaţiei lumeşti a lui Satan şi în acelaşi mod, la sosirea Regelui, elementul politic a ocupat un rol asemănător. Mesajul care a anunţat că „Împărăţia cerurilor este aproape” şi că această Împărăţie va răsturna şi va da la o parte toate celelalte împărăţii ale lumii, a făcut chestiunea de controversă sau de discuţie, politică ,şi vestirea unui astfel de mesaj a furnizat duşmanilor, un pretext să acuze fals pe servii credincioşi ai lui

Cuprins

Dumnezeu, că sunt comuniști. Tocmai aceasta s-a făcut. Întrucât a sosit timpul lui Dumnezeu ca să vestească răzbunarea Sa la toate naţiunile, lucrul acesta trebuie făcut, şi vestirea acestui mesaj aduce cu siguranţă asupra vestitorilor lui indignarea tuturor părţilor organizaţiei lui Satan, inclusiv a elementului politic. Dacă cetatea Ninive a trebuit distrusă, atunci acel oraş a trebuit încunoştinţat despre pieirea ce l-a amenințat şi poporul a trebuit informat despre cauza căderii sale, pentru ca la căderea cetăţii, Cuvântul lui Iehova să fie justificat. De aceea i s-a ordonat lui Iona: „Du-te la Ninive, cetatea cea mare, şi strigă împotriva ei." În acelaşi mod, la începutul Zilei lui Iehova, s-a apropiat timpul pentru nimicirea „creştinătăţii"; înainte de a avea loc această nimicire, martorii lui Iehova trebuie să meargă din porunca Sa şi să vestească faptul că pieirea „creştinătăţii" este aproape. Ei trebuie să facă de cunoscut de asemenea şi motivul lui Dumnezeu pentru nimicirea ei, pentru ca atunci când va avea loc căderea, Cuvântul şi Numele lui Iehova să fie justificate. Vestirea dă mai departe tuturor oamenilor cu bunăvoinţă, ocazie să audă adevărul, să-l creadă şi să fugă în locul de adăpost pe care l-a pregătit Dumnezeu pentru aceştia. Prin aceea că Iona a fost trimis la Ninive, Dumnezeu a făcut un tablou clar şi limpede despre datoriile care au fost date servilor Săi consacraţi, la începutul Zilei lui Iehova.

19. Ninive a fost un oraş foarte stricat şi Sfânta Scriptură zice: „Răutatea ei s-a suit până la Mine!" Aceasta înseamnă că Iehova a fost cu luare aminte la răutatea acelei cetăţi. Acea răutate n-a constat din acea că ninivitenii ar fi atacat pe israeliţi, deoarece în zilele lui Iona, oamenii din Ninive n-au întreprins o ofensivă împotriva israeliţilor. Asirienii sau ninivitenii au făcut primul lor atac asupra israeliţilor la cel puţin cincizeci de ani după profeţia lui Iona. (2 Împăraţi 15:19,20) Mai târziu asirienii au atacat Ierusalimul în decursul guvernului lui Ezechia. (2 Împăraţi 18:9-37) Aceasta arată că răutatea în Ninive, împotriva căreia Iona a primit poruncă să anunţe răzbunarea lui Dumnezeu, a fost corupţia generală care a stăpânit acel oraş şi care a împins pe niniviteni până la extrem. (Iona 3:8) Să se asemene aceasta cu celelalte fapte, că înainte de anul 1914 politicienii sau stăpânitorii politici ai „creştinătăţii", n-au făcut nici o străduinţă deosebită să prigonească pe poporul lui Iehova care s-a consacrat lucrării Ilie. Nimeni nu a fost atunci arestat pentru că a mers din casă în casă şi a propovăduit Evanghelia. Elementele politice au privit pe astfel de propovăduitori ca un alt grup de reprezentanţi ai religiei şi nu le-au dat atenţie. Însă acele elemente politice s-au făcut vinovate de o mare nelegiuire, deoarece au format o parte a organizaţiei lui Satan şi au făcut mare nedreptate. Din acest motiv în 1914, când a ajuns Christos Isus pe tron, timpul lor a ajuns la sfârşit şi ei au trebuit avertizaţi. Aceasta a marcat sfârşitul timpului când Satan a putut să lucreze neîntrerupt şi fără deranj ca stăpânitorul nevăzut al acestei lumi. (Luca 21:24) Sodoma şi Gomora au fost cazuri asemănătoare. (Geneza 18:20-23; 19:1-25) Se arată clar, că Iehova pune să se anunţe totdeauna dinainte, înainte de a executa răzbunarea Sa asupra duşmanilor Săi. Această regulă a fost observată şi în cazul cetăţii Ninive.

Cuprins

20. Dumnezeu a trimis pe Iona ca să avertizeze poporul acelui oraş şi să ofere acelora care au dorit să facă ce este drept, o ocazie de a călca pe calea cea dreaptă şi de a găsi calea scăpării. Cu siguranţă au trăit în acel oraş nelegiuit, Ninive, mulţi oameni care au dorit dreptatea, dar care au fost cu totul neştiutori în ceea ce priveşte calea dreaptă pe care au trebuit să meargă. O situaţie asemănătoare s-a aflat de asemenea şi în „creştinătate". Când a venit Domnul Isus ca Rege în 1914, întreagă lumea a stat sub stăpânirea lui Satan şi el a lucrat mai cu seamă prin reprezentanţii săi religioşi, iar poporul a fost în întuneric despre aceea cum poate scăpa sau cum se poate refugia într-un loc de siguranţă şi cum poate fi ocrotit în Armaghedon. Cam în timpul venirii Domnului Isus în Templu, a început să răsune strigătul de avertisment în „creştinătate"; însă acel lucru nu a fost înţeles atunci nici chiar de cei consacraţi. În 24 februarie 1918, s-a vestit în public pentru prima dată, mesajul „Lumea a ajuns la sfârşit, milioane de oameni care trăiesc acum nu vor muri niciodată"; însă vestitorii acestui mesaj n-au înţeles atunci scopul său adevărat. Atunci s-a cugetat că timpul restatornicirii a sosit. În acel timp nu s-a înţeles încă faptul, că aici a fost vorba de o strădunţă pozitivă de a vesti oamenilor cu bunăvoinţă, că Dumnezeu ia măsuri, pentru siguranţa şi ocrotirea lor în decursul Armaghedonului şi că astfel de oameni vor forma mulţimea mare de oameni. Numai la câţiva ani mai târziu, a înţeles poporul consacrat de pe pământ, că mulţimea mare de oameni nu este o clasă spirituală. Aceasta este o altă dovadă pentru aceea că Dumnezeu pune la timpul rânduit să se vestească mesajul Său, indiferent dacă vestitorii înţeleg sau nu motivul pentru aceasta. Domnul va conduce pe servii Săi care sunt totdeauna doritori şi gata de a asculta poruncile lui Dumnezeu, şi-i va pune să facă ce este just. Lui Iona i s-a poruncit să meargă la Ninive, şi a fost datoria sa să asculte şi să lase rezultatul cu totul în seama Domnului. Aceasta arată că atunci când i se porunceşte poporului adevărat al lui Dumnezeu să facă un anumit lucru, nu trebuie să cunoască altceva, decât ascultare completă. Fă cum ţi se porunceşte şi lasă rezultatul întru totul Domnului!

21. După cum se vede, Iona a dorit să-şi păstreze presupusa reputaţie bună întră israeliţi şi de teamă că ar putea să o piardă, a încercat să scape de răspunderea pe care i-a impus-o Dumnezeu; de aceea n-a ascultat şi n-a mers la Ninive cum i s-a poruncit. „Şi Iona s-a sculat să fugă la Tars, departe de Faţa Domnului. S-a pogorât la Iafo şi a găsit acolo o corabie care mergea la Tars. A plătit preţul călătoriei şi s-a suit în corabie ca să meargă împreună cu călătorii la Tars, departe de faţa Domnului." – Iona 1:3

22. În mod învederat Iona s-a bizuit pe mila şi îndurarea lui Dumnezeu, de a mântui pe niniviteni în felul Său bun şi aşa a dedus el că dacă s-ar duce la Ninive şi le-ar propovădui că vor fi nimiciţi, aceasta totuşi nu se va întâmpla din cauza îndurării mari a lui Dumnezeu. De aceea a tras Iona concluzia, că el va fi umilit şi va deveni obiect de râs şi de mare batjocură pentru poporul păgân şi pentru iudeii de acasă, şi astfel îşi va pierde vaza dacă va merge la Ninive şi ar face cum i s-a poruncit. Aşa a hotărât Iona să nu meargă la Ninive. Că aceasta a fost gândirea sau scuza sa, după cum este explicat aici, reiese din cuvintele sale proprii pe care le-a

Cuprins

rostit mai târziu: „S-a rugat Domnului şi a zis: Ah! Doamne, te rog, nu este aceasta tocmai ce ziceam eu când eram încă în ţara mea? Tocmai lucrul acesta voiam să-l înlătur fugind la Tars. Căci ştiam că eşti un Dumnezeu milos şi plin de îndurare, îndelung răbdător şi bogat în bunătate şi că te căieşti de rău." (Iona 4:2) Starea minţii sale şi modul său de a lucra, a găsit adeseori o asemănare între persoanele care se socotesc distinse în serviciul lui Dumnezeu.

23. În loc să asculte de porunca lui Dumnezeu, Iona a încercat să fugă la Tars, la o cetate într-o ţară cunoscută astăzi ca Spania, cetate care a fost situată atunci, la îndepărtata extremitate occidentală a Mării Mediterane, deci într-o direcţie contrară cetăţii Ninive. Nimeni nu a părut a ştii ceva despre ceea ce a fost la apus de „marii stâlpi ai lui Hercule", adică la apus de stânca Gibraltarului, şi aşa s-a cugetat Iona, să meargă atât de departe, cât s-a putut merge după presupunerea de atunci. El a voit mai bucuros să înceapă din nou de capul său într-o ţară străină, în loc să meargă acolo unde i-a fost poruncit să meargă, iar după aceea să fie batjocorit de oamenii de acasă şi de cei din Ninive. Modul de lucru al lui Iona nu poate fi interpretat în sensul că ar fi părăsit pe Dumnezeu şi ar fi dorit să primească o formă de cult păgân. Dacă acesta ar fi fost scopul lui Iona, atunci Dumnezeu nu i-ar fi arătat îndurare mai târziu, nu l-ar fi salvat într-un chip minunat şi nu i-ar fi dat serviciu mai departe. Dacă Iona ar fi fost necredincios prin aceea că s-ar fi dat cu totul lui Satan, atunci Dumnezeu l-ar fi părăsit cu totul şi l-ar fi lăsat să piară. Aşa se vede că Iona n-a voit să asculte însărcinarea deosebită pe care i-a dat-o Dumnezeu şi aceasta de frică, de ceea ce vor zice oamenii despre el, adică de frică să nu-şi piardă vaza şi să nu se facă de râs. De aceea a încercat să scape, prin faptul că a fugit către apusul îndepărtat. Se poate conchide în mod raţional şi aceea că el a avut teama, că locuitorii din Ninive ar putea înţelege propovăduirea sa despre o pieire apropiată, ca o ameninţare că israeliţii sub conducerea Dumnezeului lor vor merge la război împotriva ninivitenilor, iar aceştia îndată ce vor auzi aceasta îşi vor organiza armata şi vor întreprinde o campanie împotriva lui Israel, iar după aceea va fi acuzat Iona ca pricinuitorul luptei. Aici avem un caz limpede, când un om s-a sprijinit pe priceperea sa şi nu s-a încrezut în Iehova Dumnezeu şi nu L-a recunoscut. Versetul din Proverbe arată situaţia clar: frica de oameni duce în cursa Diavolului. Dacă cineva începe să servească pe Domnul şi după aceea de frică de ceea ce i-ar putea face oamenii sau de ceea ce ar putea veni asupra lui din partea oamenilor, din pricina serviciului său credincios, zăboveşte, neglijează sau refuză să facă serviciul, atunci unul ca acesta se va aduce cu siguranţă într-o situaţie rea. Domnul a făcut aceasta clar în tablou, şi acum o descopere pentru ca poporul Său să fie instruit pe deplin cu privire la calea cea dreaptă.

24. În loc să asculte de Dumnezeu, Iona a mers la Iafo, un port la mare al Palestinei, situat la capătul de răsărit al Mării Mediterane. „Iafo" înseamnă „frumuseţe" şi reprezintă ceea ce au căutat să fie şi să facă unii consacraţi în anul 1918, când au cugetat că ar fi bine să stea aproape de oameni (reprezentaţi prin „mare"), şi când au gândit că ei sunt foarte frumoşi şi plăcuţi şi de aceea nu-şi vor atrage nici o critică şi nu vor da ocazie oamenilor să fie mânioşi pe ei. De la 1914

Cuprins

până la 1918 s-a desfăşurat războiul mondial şi propovăduirea Împărăţiei lui Dumnezeu şi a răzbunării Sale asupra organizaţiei lumeşti a Diavolului a oferit clerului un pretext şi o ocazie de a câştiga elementele politice şi comerciale ca ajutoare în prigonirea poporului lui Dumnezeu, şi aceasta a făcut pe mulţi din cei consacraţi să se teamă că-şi vor pierde buna reputaţie şi vaza, sau chiar viaţa. Critica aspră, batjocura şi prigonirea i-a oprit pe loc, chiar şi atunci când unii consacraţi au mers în temniţă pentru că au ascultat de porunca Domnului. În acel timp, mulţi consacraţi din timpul lui Ilie au insistat ca să nu se spună nimic despre necazul viitor sau despre greşelile preoţimii, ale politicienilor sau ale financiarilor, ci au zis pentru a întrebuinţa cuvintele lor proprii: „Noi trebuie să vorbim despre iubire şi să fim prietenoşi şi plini de atenţie faţă de fiecare om, să facem pe fiecare să creadă şi să vadă că noi am umblat cu Isus şi am învăţat de la El." Aceasta a fost o defăimare a numelui lui Isus, însă aşa se vede că ei n-au ştiut aceasta. Isus nu s-a purtat cu delicateţe faţă de preoţimea făţarnică, atunci când a fost vorba să o mustre, şi El a mustrat-o cu astfel de cuvinte tari încât n-a putut să reziste nici o îndoială despre scopul Său, şi El a făcut aceasta din ascultare faţă de voinţa Tatălui Său.

25. Iona a mers la Iafo ca să găsească o cale, prin care să poată scăpa de datoria sa şi să-şi salveze buna reputaţie. Nu toţi din poporul lui Dumnezeu au încercat să scape de răspundere în 1918. Având în vedere ameninţarea cu arestul şi pedepsirea aspră, mulţi au continuat să vestească pe Rege, mesajul, Împărăţia şi răzbunarea lui Dumnezeu şi în acest scop au fost răspândite mult „*Taina împlinită*" şi „*Ştirile Împărăţiei*". Deşi acel mesaj a fost îndreptat mai cu seamă împotriva preoţilor, el s-a îndreptat şi împotriva elementului politic şi a oferit acestuia ocazia să conlucreze la prigonire şi să ia măsuri aspre pentru împiedicarea răspândirii adevărului. În acel timp unii au rămas devotaţi Domnului în mod credincios şi adevărat, pe când alţii au devenit necredincioşi şi toţi au ajuns sub supravegherea strictă a elementelor politice şi religioase care au stăpânit peste ţară. Între israeliţii din timpul vechi s-au aflat câţiva drepţi şi credincioşi, ca Daniel, Şadrac, Meşac şi Abed-Nego, Ieremia şi alţii; totuşi aceasta n-a împiedicat ca întreg oraşul Ierusalim să meargă în captivitate. În acelaşi mod, în decursul războiului mondial, credincioşia unora nu a împiedicat ca întreaga ceată a poporului lui Dumnezeu să ajungă în captivitate. Consacraţii acelui timp, priviţi în totalitate, s-au depărtat de la porunca dată de Dumnezeu şi asemenea lui Ilie, au fugit şi au devenit inactivi. (1 Împăraţi 19:1-3) Cei care din egoism şi dintr-o dorinţă de comoditate n-au luat o atitudine hotărâtă, împotriva tuturor sistemelor politice şi a reprezentanţilor religiei, s-au îngrijit mai cu seamă de ei înşişi, de reputaţia lor bună şi de întărirea lor proprie, iar scopul lor a fost ca să se pregătească să meargă în cer, fără alt lucru; aşa au argumentat ei: „Haideţi să fim drăgălaşi şi să vorbim plăcut şi să fim cu atenţie la aceea, să nu vorbim ceva ce ar putea scandaliza stăpânitorii." Ei au privit pe stăpânitorii politici ca pe „înaltele stăpâniri", ceea ce firește, a fost o eroare. Alţii, slabi în credinţă, au fost influenţaţi prin astfel de vorbiri şi deoarece au fost fricoşi, au fugit şi ei; numai puţini au stăruit să intervină cu tărie în

Cuprins

favoarea Împărăţiei. Urmarea a fost ca întreagă lucrarea propovăduirii Evangheliei a fost foarte împiedicată şi aceasta a displăcut lui Dumnezeu. (Isaia 12:1) Faptul că Dumnezeu a arătat mai târziu poporului Său îndurarea Sa şi de atunci încoace a făcut tot mereu aceasta, dovedeşte că el n-a fost cu totul necredincios şi nu a lepădat sângele lui Isus Christos şi Împărăţia; ei au căzut pradă fricii de ceea ce le-ar putea face omul.

26. Când Iona şi-a început fuga, nu s-a dus la Tir în nord-vest, ca să încerce să se îmbarce acolo, ci s-a coborât la Iafo şi a găsit acolo o corabie care a plecat la Tars. Acest oraş, Tars, a întreţinut o relaţie de comerţ însemnată cu cetatea mamă, Tir, cetate care era situată într-o măsură oarecare în direcţia oraşului Ninive. „Cei din Tars făceau comerţ cu tine, cu tot felul de mărfuri pe care le avea din belşug. Veneau la târgul tău cu argint, cu fier, cu cositor şi cu plumb." – Ezechiel 27:12

27. Iona şi-a plătit călătoria şi s-a suit în corabie şi astfel el nu şi-a întrebuinţat banii în serviciul lui Iehova, ci i-a dat negustorilor, adică i-a sprijinit, ceea ce poate ilustra, cum au fost linguşiţi în zilele de mai târziu negustorii pentru a primi favoruri personale. Cei ce au fugit din serviciul Domnului în decursul războiului mondial, au cugetat că fac bine să potolească mânia zarafilor şi a gangsterilor politici, prin faptul că şi-au întrebuinţat banii în a semna împrumuturi de război, au arborat steaguri şi au arătat supunerea lor umilă faţă de organizaţia lui Satan.

28. Iona nu a făcut să-i lumineze lumina aşa cum i-a poruncit Dumnezeu. El a încercat să fugă „departe de Faţa Domnului". Faptei sale îi corespund faptele următoare: în decursul războiului mondial s-a încercat a se abate din calea datoriei pe care a impus-o Dumnezeu poporului Său. Interesele Împărăţiei au fost de cea mai mare importanţă; a te feri de ele şi a ocoli datoria de a asculta de poruncile lui Dumnezeu a fost o strădunţă asemănătoare cu fuga departe de Faţa Domnului. A face compromisuri sau a transmite mesajul Domnului cu „pedala moale", a vorbi „blând şi dulceag" şi a tăcea în ceea ce priveşte Împărăţia şi în special răzbunarea lui Dumnezeu, anunţată împotriva întregii organizaţii a lui Satan, a fost de asemenea o încercare de a fugi departe de Faţa Domnului. Războiul mondial sau războiul cel mare a fost de fapt un război de economie, deşi reprezentanţii religiei au scos strigătul de război şi au anunţat gălăgioşi lozinca: „Războiul va asigura lumii democraţia!" Orice persoană care a cutezat să ia apărarea lui Dumnezeu şi a Împărăţiei Sale sub Christos în mod statornic, a fost privită de apărătorii războiului ca fără onoare, ca lepădătura pământului, copt pentru temniţă sau nimicire. De fapt, reprezentanţii religiei au urzit în acel timp, printr-o conspiraţie, prigonirea judiciară a unor credincioşi şi i-au întemniţat un timp oarecare, până la sfârşitul războiului; de atunci încoace aceiaşi conducători făţarnici ai religiei, ţipă cât îi ţine gura împotriva martorilor lui Iehova, arătând cu dispreţ spre aceia care au mers în închisoare, numindu-i „puşcăriaşi". În decursul războiului mondial, mulţi dintre aceia care au mărturisit a fi consacraţi lui Dumnezeu, au cugetat că ei îşi pot păstra numele bun şi reputaţia, prin aceea că s-au apropiat de elementele comerciale şi politice şi s-au arătat faţă de ei amabili şi drăgălaşi, părând a fi cu totul prietenoşi.

Cuprins

Să se ţină în minte că drama profetică a lui Iona, ilustrează diferitele elemente şi nu diferiţi indivizi, adică nu diferite persoane care sunt privite ca martori ai Domnului.

29. Când Iona s-a urcat în acea corabie şi a mers pe apă spre Tars, a cugetat fără îndoială că el este ferit de toată critica neprietenoasă şi este liber să-şi păstreze numele bun. El însă nu s-a bucurat mult timp de linişte acolo, pentru că Iehova a stârnit o vijelie puternică care a biciuit corabia. „Dar Domnul a făcut să sufle pe mare un vânt năprasnic, şi a stârnit o mare furtună. Corabia ameninţa să se sfărâme." (Iona 1:4) Acea furtună nu a avut ca scop să-l silească pe Iona la ascultare împotriva voinţei sale, ci a avut ca scop să-l salveze într-un chip plin de îndurare de pe calea lui greşită şi, mai cu seamă să facă un tablou dramatic care să servească poporului consacrat al lui Dumnezeu ca semn şi ghid în ziua lui Iehova. Războiul mondial nu a fost vântul năprasnic sau marele uragan anti-tipic, deoarece războiul mondial nu a fost provocat de Dumnezeu. „Vântul năprasnic" a preumbrit ceea ce a cauzat Dumnezeu, deoarece darea de seamă zice: „Domnul a făcut să sufle pe mare un vânt năprasnic."(*A.R.V.)* Aceasta a preumbrit războiul din cer care a fost început de Regele uns şi pus pe tron al lui Dumnezeu împotriva lui Satan şi a organizaţiei sale, demonii nelegiuiţi din cer. (Psalmul 110:1,2; Apocalips 11:17,18; 12:1-10) Urmarea acestui război din cer a fost prăbuşirea lui Satan pe pământ, ca să „ia pacea de pe pământ". (Apocalips 6:4) Când a fost aruncat Satan jos pe pământ, a început să aducă suferinţe una după alta peste popoarele pământului şi continuă să facă aceasta. Poporul pământului care prin exercitarea religiei lui Satan este înstrăinat de la Dumnezeu şi sprijină stăpânirea uzurpatoare comercială şi politică a lui Satan, a simţit de atunci încoace marele necaz şi marea mizerie şi este extrem de agitat, întocmai după cum marea a fost agitată de furtună. În anul 1918 Domnul Isus a apărut în Templul lui Dumnezeu, investit cu toată puterea în cer şi pe pământ; El nu şi-a aplicat însă această putere ca să oprească războiul mondial numai ca să pună capăt luptei reciproce a naţiunilor, ci pentru ca martorii lui Iehova să aibă ocazia să vestească Numele Său pe pământ. Războiul mondial nu a avut nimic de a face cu mânia lui Dumnezeu care se va manifesta în sfărâmarea completă a organizaţiei lui Satan la timpul hotărât.

30. În decursul războiului mondial a fost mare agitaţie între popor şi mulţi din acei care s-au consacrat să facă voinţa lui Dumnezeu au cugetat că războiul nu va înceta, ci va conduce fără întrerupere direct la punctul culminant în Armaghedon. Dar a mai fost un lucru de făcut şi acest lucru constă, după voinţa lui Iehova, în punerea mărturiei pentru Numele Său şi acesta trebuie făcut înainte de a se manifesta mânia Sa din urmă, împotriva organizaţiei lui Satan. Aceasta s-a arătat în tabloul profetic al lui Iona. Iona a avut un lucru de făcut şi Dumnezeu a voit să-i dea această ocazie.

31. După cum se arată, marinarii, echipajul corăbiei din Iafo, n-au fost israeliţi, adică ei nu au fost într-un legământ cu Dumnezeu, ci au fost oameni dintre naţiunile neiudeie şi au fost tocmiţi de negustori să vâslească corabia.

Cuprins

Întrucât ei nu au fost iudei, se vede că ei nu au avut cunoştinţă despre Iehova; dar când au văzut cum biciuieşte furtuna corabia, atunci s-au temut foarte tare. „Corăbierii s-au temut, au strigat fiecare la dumnezeul lui şi au aruncat în mare uneltele din corabie, ca să o facă mai uşoară. Iona s-a pogorât în fundul corăbiei, s-a culcat şi a adormit dus." – Iona 1:5

32. Corăbierii au fost fără îndoială oameni sinceri şi au dorit cât au înţeles ei, să facă ce este drept. Ei ilustrează o clasă de oameni care au o dorinţă de dreptate. În decursul timpului neliniştit din 1914 şi după aceea, oamenii cinstiţi ai diferitelor naţiuni care au luat parte la război, au iubit pacea şi dreptatea şi nu au recomandat războiul, nici nu l-au sprijinit; ei nu s-au împotrivit lui Dumnezeu cu voinţă şi au fost în mare strâmtorare lăuntrică. Ei au ştiut că banda religioasă nu s-a putut bucura de favoarea lui Dumnezeu, deoarece ea a fost nedreaptă. Deşi preoţimea a susţinut că reprezintă pe Isus Christos, pe Prinţul Păcii, totuşi a strigat pentru ca să se verse sânge şi a întrebuinţat aşa-zisele ei „aşezăminte bisericeşti", ca centre de recrutare. Aşa au dorit cu înfocare oamenii buni ai lumii în necazul lor, ajutor şi, întocmai ca acei corăbieri care au vâslit corabia lui Iona, au strigat fiecare la dumnezeul lui, adică au căutat pace şi linişte în toate direcţiile. Deoarece ei nu au cunoscut îngrijirea lui Iehova, ei nu s-au aşteptat la aceea că El le va împlini dorinţa. Deoarece corabia a fost în primejdie, corăbierii au aruncat peste bord mult din încărcătură, ca să salveze corabia. În decursul celor mai întunecate zile ale războiului mondial, poporul obişnuit care a dorit pace, a fost de asemenea gata să aducă jertfe mari ca să pună capăt necazului, şi de aceea şi-au aruncat avuţia în mare, pentru ca din aceasta să se nască pace, adică s-au străduit să aducă prin jertfe, pace şi linişte.

33. Darea de seamă spune că Iona „s-a pogorât în fundul corăbiei"(*R.V.*) şi, cugetându-se că este în siguranţă, s-a instalat acolo comod şi s-a culcat, aţipind bucuros. El a fost întocmai ca un prizonier sau deţinut într-o celulă. El a dormit ca cele „zece fecioare" care au aşteptat pe mire, dar li s-a făcut somn şi au adormit. (Matei 25:1-13) În decursul ultimei perioade de timp a războiului mondial şi câtva timp după aceea, poporul consacrat al Domnului care a trăit pe pământ, a dormit şi a rămas inactiv în ceea ce priveşte privilegiile lor de serviciu. Mulţi dintre ei au zis: „Noi vom sta liniştiţi şi vom aştepta până când ne va duce Domnul acasă."

34. După cât se pare, Iona a fost singurul călător în corabie care a plătit. Când a auzit căpitanul corăbiei rugăciunile şi strigătele marinarilor săi, a căutat pe Iona ca să vadă ce face. „Cârmaciul [după traducerea *van Ess*: căpitanul corăbiei] s-a apropiat de el şi i-a zis: Ce ai de gând de dormi! Scoală-te şi cheamă pe Dumnezeul tău! Poate că Dumnezeu va voi să se gândească la noi şi nu vom pieri!" (Iona 1:6) Căpitanul corăbiei a fost reprezentantul oficial al tuturor corăbierilor şi a ilustrat pe aceeaşi clasă care în Sfânta Scriptură este menţionată ca „cei ce se pogorâseră pe mare în corăbii" şi dau de mare primejdie şi strâmtorare. (Psalmul 107:23-27) Căpitanul de vas sau comandantul nu a mai ştiut ce să facă şi deoarece a ajuns la sfârşitul înţelepciunii sale, a căutat pe Iona. Când l-a găsit dormind, i-a poruncit să se scoale şi să facă ceva. Această parte a tabloului arată că

Cuprins

Dumnezeu a ţinut în viaţă pe clasa servului Său de pe pământ în decursul timpului de necaz care a venit peste ea, în timpul războiului mondial şi o va scoate din el pentru ca să ducă din nou mesajul Său poporului, şi mai cu seamă spre a arăta oamenilor cu bunăvoinţă calea dreaptă pe care trebuie să meargă; aceşti oameni s-au aflat până atunci în serviciul organizaţiei de comerţ a lui Satan şi sub puterea mulţimii lui politice şi religioase, deoarece ei nu au ştiut cui altcuiva să se adreseze. Acei oameni de bine au strigat după ajutor şi ei au fost prizonieri, aşa cum sunt descrişi în Sfânta Scriptură, (Isaia 42:6,7) adică au ilustrat pe astfel de prizonieri.

35. Iona a reprezentat aici, prin faptul că s-a odihnit şi a dormit, pe poporul consacrat al lui Dumnezeu de pe pământ şi porunca dată lui Iona să se scoale, arată că Domnul la timpul rânduit a poruncit poporului Său consacrat să se scoale şi să se grăbească în serviciul Domnului, pentru ca cei cu bunăvoinţă să găsească calea adevărată spre organizaţia lui Iehova şi acolo să poată dobândi ocrotire şi siguranţă. Marinarii din corabie, inclusiv căpitanul, au ilustrat, prin urmare, pe oamenii cu bunăvoinţă şi cu inimă sinceră, care doresc să meargă pe calea cea dreaptă, cale care le este deschisă de către Domnul; cei ce-L ascultă, formează „alte oi" ale Sale şi compun împreună „mulţimea mare de oameni", care la timpul rânduit intră în serviciul Domnului, vesteşte Cuvântul Său şi-L laudă. Împlinirea acestei părţi a tabloului profetic a cerut ca poporul consacrat al Domnului să fie trezit spre a vedea privilegiile sale; astfel el a fost trezit în 1919 şi apoi a fost trimis de Domnul să se consacre serviciului Său. Întocmai după cum i s-a dat lui Iona mai târziu ocazie să ducă mesajul păgânilor din Ninive, tot aşa au fost treziţi martorii lui Iehova în anul 1919 şi după aceea li s-a dat ocazia să ducă mărturia la neiudei, adică oamenilor de bine care vor forma mulţimea mare de oameni. Acest lucru de vestire a mesajului trebuie făcut înainte de a se arăta pe deplin mânia lui Dumnezeu în Armaghedon şi acest fapt este o altă dovadă convingătoare, că poporul Domnului este ocupat în mod just în serviciul Său, prin faptul că continuă cu energie lucrarea.

36. Căpitanul corăbiei a zis lui Iona: „Scoală-te şi cheamă pe Dumnezeul tău! Poate că Dumnezeu va voi să se gândească la noi şi nu vom pieri!" În felul acesta vorbesc oamenii de bine către martorii lui Iehova, pentru că văd că Atotputernicul Dumnezeu pe care-L servesc consacraţii Săi este Dumnezeul dreptăţii, Tatăl îndurării, puternicul şi singurul care poate da mângâiere. Aceşti oameni cu bunăvoinţă care vor forma în cele din urmă mulţimea mare de oameni, nu se află într-un legământ cu Iehova, nu ştiu cum se pot apropia de Dumnezeu, şi din acest motiv caută lămurire la clasa anti-tipică a lui Iona, adică la poporul consacrat şi însărcinat al lui Iehova. Întrucât ionadabii sau oamenii cu bunăvoinţă sunt prizonieri ţinuţi în cătuşe de conducătorii religiei, ei nu şi-au adresat rugăciunile la Iehova, deoarece ei nu au cunoştinţă despre privilegiile de care s-ar putea bucura. Ei aşteaptă explicaţie de la clasa servului credincios al Domnului, cum ar putea găsi calea cea dreaptă şi cum ar putea merge pe ea. Aşadar, este privilegiul şi datoria martorilor lui Iehova să dea tot ajutorul posibil acestor

Cuprins

oameni cu bunăvoinţă şi să-i facă în stare să vadă calea Domnului; pentru ca să facă aceasta, ei trebuie să ducă mesajul Împărăţiei la astfel de oameni şi să îi ajute să înţeleagă însemnătatea sa, şi ei trebuie să îi încurajeze în a lua parte la serviciul lui Dumnezeu şi a Împărăţiei Sale. Că aceasta este datoria şi privilegiul lor, reiese cu siguranţă din următoarea declaraţie a Domnului: „Aşa vorbeşte mai departe Domnul: la vremea îndurării te voi asculta [pe clasa Iona în ziua mâniei], şi în ziua mântuirii te voi ajuta; te voi păzi şi te voi pune să faci legământ cu poporul, să ridici ţara şi să împarţi moştenirile pustiite; să spui prinşilor de război: Ieşiţi! şi celor ce sunt în întunecime: Arătaţi-vă! Ei vor paşte pe drumuri şi vor găsi locuri de păşune pe toate coastele." (Isaia 49:8,9) „Eu Domnul, te-am chemat ca să dai mântuire şi te voi lua de mână, te voi păzi [în timpul furtunii] şi te voi pune ca legământ al poporului, ca să fi lumina neamurilor [a israeliţilor nespirituali, ilustraţi prin căpitanul corăbiei, corăbieri şi prin niniviteni], să deschizi ochii orbilor, să scoţi din temniţă pe cei legaţi şi din prinsoare pe cei ce locuiesc în întuneric." – Isaia 42:6,7

37. Aceasta este o nouă şi puternică dovadă că Iehova Dumnezeu îşi va aduce aminte de oamenii cu bunăvoinţă faţă de El şi se va îngriji de aceea, ca cei ce ascultă poruncile Sale să nu piară în Armaghedon, ci să fie cruţaţi şi să fie trecuţi teferi prin acel timp de mare mânie. Acest tablou profetic arată ce privilegiu a dăruit Dumnezeu membrilor rămăşiţei Sale care sunt acum pe pământ şi răspunderea mare care a pus-o asupra lor; ei nu se pot elibera de aceasta răspundere, făcându-se comozi. Dimpotrivă, ei trebuie să se scoale şi să facă voinţa lui Dumnezeu aşa cum le este poruncit şi trebuie să ducă mesajul Numelui Său şi a Împărăţiei Sale sub Christos, la toţi cei ce sunt cu bunăvoinţă, pentru ca să poată găsi calea scăpării şi locul siguranţei. Acest tablou şi alte tablouri profetice, descopere marea iubire a lui Iehova pentru rămăşiţa care trăieşte acum pe pământ, precum şi marea atenţie care i-o acordă; de asemenea că El a făcut să se scrie toate aceste lucruri în cuvântul Său, spre ajutorul, mângâierea şi întărirea speranţei martorilor Săi credincioşi. În timp ce această profeţie a lui Iona se desfăşoară mai departe înaintea privirilor poporului lui Iehova, ea este o nouă încurajare pentru membrii acestui popor, să se dedice cu putere şi neobosiţi în serviciul Său, pentru ca interesele Împărăţiei lui Dumnezeu sub domnia lui Christos să fie servite şi să fie făcute să înainteze şi pentru ca membrii poporului lui Dumnezeu să poată avea o parte la justificarea Numelui Celui Prea Înalt.

38. Lui Iona i-a fost frică de ceea ce ar putea zice oamenii despre el şi că el ar putea deveni un obiect de mare batjocură şi de râs, pierzându-şi astfel buna reputaţie între oameni şi ,de aceea, el s-a aflat într-o situaţie foarte încurcată. Cum a putut să scape el de pieire? Cum a putut fi readusă corabia la linia de plutire?

Întrebări pentru studiu:

1. În ce mod şi în ce scop s-a dat profeţia divină? Au înţeles profeţii pentru ce au vorbit sau au scris aşa? În ce măsură serveşte modul lor de a lucra ca semn caracteristic care să servească rămăşiţei ca pildă?

Cuprins

2. Cum servesc profeţiile în timpul prezent scopul pentru care au fost hotărâte?

3,4. Ce se poate recunoaşte drept scopul Împărăţiei care se întemeiază acum? Cum văd membrii clasei servului poziţia, privilegiul şi datoria lor în legătură cu Împărăţia?

5. Ce privilegiu îndurător pentru poporul credincios al lui Iehova a însoţit în mod învederat împlinirea profeţiei? Cum pricep ei că au avut acest privilegiu?

6,7. Arată însemnătatea numelui „Iona" şi însemnătatea faptului că Iona fost fiul lui Amitai. Pe cine a reprezentat Iona în acest tablou profetic şi cum a făcut el aceasta? Ce lucruri importante sunt descoperite în profeţia lui Iona?

8-10. Arată câteva fapte din darea de seamă care prezintă când a vorbit Cuvântul Domnului lui Iona şi pentru ce i s-a dat porunca scrisă din Iona 1:2? Cum şi când se împlineşte tabloul profetic scris în profeţia lui Iona?

11. Când se împlineşte Apocalips 11:18? Împotriva cui sau a cărui lucru a fost manifestată mânia sau răzbunarea lui Dumnezeu?

12. Arată că atitudinea iudeilor împotriva locuitorilor din Ninive în zilele lui Iona, a fost profetică.

13. Compară felul în care a transmis Ieremia mesajul Domnului în Babilon, cu însărcinarea pe care a primit-o Iona cu privire la Ninive.

14. Compară activitatea servilor consacraţi Domnului în decursul periodului Ilie cu cerinţele date la venirea Regelui.

15. Pentru ce i s-a părut lui Iona că însărcinarea primită a fost o datorie grea? Arată că aceasta a fost parte a tabloului profetic. Ce scop a urmărit Iehova prin trimiterea lui Iona la Ninive? Ce s-a arătat dinainte prin purtarea ninivitenilor după ce au primit avertismentul dat prin Iona?

16. Ce s-a arătat dinainte prin atitudinea israeliţilor, având în vedere faptul că Dumnezeu a dăruit ninivitenilor favoarea să primească un mesaj de la El?

17. Citează câteva fapte interesante cu privire la Ninive. Compară lucrul de mai înainte al lui Iona cu ceea ce i s-a poruncit să facă aici.

18,19. Explică răutatea amintită în Iona 1:2 şi faptul că ea s-a suit până la Iehova. Compară aceasta cu faptele elementului politic al creştinătăţii.

20. Arată motivul pentru starea din Ninive, care a făcut de lipsă ca să fie avertizată cetatea prin profetul lui Iehova, Iona, şi arată că acea stare a fost profetică.

21-23. Explică pentru ce s-a sculat Iona şi s-a hotărât să fugă la Tars în loc să meargă la Ninive şi citează motivul său pentru aceasta.

24. Aplică faptul profetic că Iona s-a pogorât la Iafo, în loc să facă cum i-a poruncit Dumnezeu.

25. Arată împlinirea faptului profetic că prezenţa câtorva credincioşi în Ierusalim nu a păzit cetatea de captivitate.

26-28. Cum şi în ce scop unii din cei ilustraţi de Iona s-au suit „în corabie şi şi-au plătit preţul călătoriei de la Iafo la Tars", în loc „să meargă la Ninive" după cum a poruncit Dumnezeu?

29,30. Explică partea tabloului scrisă în Iona 1:4.

Cuprins

31-33. Cine au fost corăbierii menţionaţi în versetul 5? Ce s-a ilustrat prin atitudinea şi modul lor de a lucra raportat acolo? Ce s-a arătat dinainte prin declaraţia dată aici cu privire la Iona?

34,35. Ce s-a arătat prin partea tabloului menţionată în versetul 6?

36,37. Ce învăţătură pentru rămăşiţă cuprinde versetul 6 în legătură cu Isaia 49:8,9 şi Isaia 42:6,7, cu privire la privilegiul prezent şi răspunderea de astăzi?

38. Arată motivul pentru care s-a aflat Iona într-o astfel de situaţie încurcată.

(continuarea urmează)

Cuprins

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Împărăţiei lui Jehova

1 FEBRUARIE 1938 **Nr. 3**

Cuprins:

IONA
PARTEA a II-a **- Pag.51**

"VOI SUNTEŢI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Cuprins

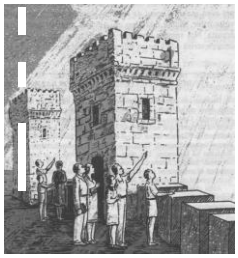

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

VOL. LIX **1 FEBRUARIE 1938** **NR. 3**

IONA

„Căci Tu eşti bun, Doamne, gata să ierţi, şi plin de îndurare cu toţi cei ce Te cheamă”. Psalmul 86:5, *R.V.*

Partea a II-a

IEHOVA Dumnezeu este iubire şi îndurarea Sa va dura veşnic. Servii Săi credincioşi văd aceasta şi o apreciază tot mai mult, cu cât stau mai mult timp în serviciul Său. În îndurarea şi bunătatea Sa, a pus să se facă multe tablouri profetice, pentru ca poporul Său să le vadă acum, să le înţeleagă şi să fie încurajat prin aceasta să meargă cu energie înainte, în acest timp de mare primejdie. „Ziua cea rea” a sosit şi cu înaintarea ei se înmulţeşte şi răutatea, ura şi corupţia între reprezentanţii Diavolului de pe pământ, şi această ură răutăcioasă se îndreaptă împotriva credincioşilor lui Iehova. În timp ce vremea înaintează, Dumnezeu ridică vălul care a acoperit mult timp multe adevăruri şi permite membrilor poporului Său să vadă cum s-a îngrijit de ei dinainte, cum a prevăzut şi a prezis El aceste zile şi a luat toate măsurile necesare pentru ocrotirea celor credincioşi şi pentru întărirea lor. Dacă examinăm aceste tablouri profetice cu judecată, atunci nu vom mai critica pe oamenii din vechime care au servit la facerea lor, - între aceştia şi Iona - ci vom şti că Dumnezeu a pus pe profeţii Săi şi pe alţii să joace rolurile lor respective în scopuri bune, pentru ca din aceasta să rezulte bine spre binecuvântarea clasei servului care trăieşte acum pe pământ.

2. Să continuăm cu examinarea profeţiei lui Iona. El a fost găsit dormind în fundul corăbiei. Trezit din somnul său, el a auzit ordinul căpitanului de vas „să se scoale” şi „să cheme pe Dumnezeul său”. Corăbierii s-au aflat în mare strâmtorare şi au dorit vreo explicaţie pentru strâmtorarea lor. „Şi [corăbierii] au zis unul către altul: Veniţi să tragem la sorţ, ca să ştim din pricina cui a venit peste noi nenorocirea aceasta! Au tras la sorţ şi sorţul a căzut pe Iona”. (Iona 1:7) Corăbierii aceia au recunoscut că ei n-au avut putere să potolească furtuna. Ei nu s-au bizuit pe judecata lor proprie şi nici nu s-au sprijinit pe părerea oamenilor cu privire la ceea ce a trebuit să se facă. Ei au recunoscut necesitatea de a se uita în sus, la Cel Puternic, care a pricinuit furtuna deoarece i-a displăcut ceva ce a fost făcut sau ceva ce nu a fost făcut după voinţa Sa; şi ei au recunoscut că cineva din corabie a trebuit să fie vinovatul. Trasul la sorţ arată că ei au rugat pe Cel Puternic să hotărască pentru ei: „Sorţul pune capăt neînţelegerilor şi hotărăşte între cei

Cuprins

puternici". (Proverbe 18:18) „Se aruncă sorţul în poala hainei, dar orice hotărâre vine de la Domnul". (Proverbe 16:33) Corăbierii aceia au voit să ştie cine a fost de vină pentru primejdia în care s-au aflat şi de aceea au tras la sorţ. Observaţi acum cursul pe mai departe în împlinirea acestui tablou profetic.

3. Cu mult timp înainte, în anul 1880, revista engleză *Turnul de Veghere,* a arătat spre anul 1914 după Christos ca dată care marchează sfârşitul lumii, timp în care va veni mare necaz peste naţiuni. Poporul lui Dumnezeu de pe pământ nu a văzut în acel timp că necazul va fi bătălia lui Iehova împotriva organizaţiunii lui Satan. El a crezut mulţi ani şi aşa a explicat în revistă, că „timpul de necaz" va fi o groaznică izbire laolaltă a diferitelor elemente ale pământului, elemente precum clasa muncitoare şi capital. Numai în 1925 a fost înţeles „timpul de necaz" conform Sfintei Scripturi. În ediţia sa din 1 Ianuarie 1925, revista *Turnul de Veghere* a declarat pentru prima dată cu convingere că „timpul de necaz" va fi bătălia zilei celei mari a Dumnezeu Cel Atotputernic, — cu Christos Isus ca şi conducător împotriva lui Satan şi a tuturor oştirilor sale, — şi că ea se va sfârşi cu triumful complet al Domnului. În revista *Turnul de Veghere* din 1 Mai 1925 a apărut un articol - „Din pricina celor aleşi". Acesta a arătat legătura clasei servului lui Dumnezeu de pe pământ cu marele timp de necaz peste lume şi de asemenea pentru ce şi prin ce va fi scurtat sau „întrerupt" acesta. Mai târziu, această chestiune a fost lămurită şi mai mult în revista *Turnul de Veghere* din 15 Decembrie 1927 în articolul „Un motiv pentru răzbunarea lui Dumnezeu". Toate lămuririle acestea au fost transmise publicului prin cuvântări radiofonice şi alte cuvântări, precum şi prin cărţi. Domnul a descoperit poporului Său însemnătatea parabolei despre oi şi capre şi a arătat cum vor fi cruţate de către El numai „oile" atunci când se va arăta mânia lui Iehova în Armaghedon. Toată lămurirea aceasta n-a venit de la sau prin om, ci a venit de la Domnul Dumnezeu şi a fost dăruită poporului Său strâns în templu sub Christos. Lucrurile pe care le-a aflat în ascuns sau în templul Domnului a trebuit să le proclame din porunca Domnului de pe acoperişul caselor, adică în public. (Matei 10:27) Aşa a arătat Domnul poporului Său cauza necazului, cum va veni şi cum se va sfârşi.

4. Întocmai după cum corăbierii au tras la sorţ şi sorţul a căzut pe Iona, tot aşa cauza adevărată a timpului de necaz este descoperită de Iehova şi nu de un om. Iehova a fost Acela care a îndreptat sorţul unde să cadă, şi tot Iehova este Acela care, prin Christos Isus, descopere atât pricina necazului cât şi cum se va sfârşi. Faptul că trasul la sorţ s-a făcut de oameni păgâni nu are nici o însemnătate, deoarece ei au jucat numai rolul lor. Acei bărbaţi n-au fost deosebit de importanţi, ci tabloul profetic în care au jucat un rol este important. Prin faptul că Iehova Dumnezeu a făcut să cadă sorţul pe Iona, El a atras atenţia acelora care s-au aflat în strâmtorare, asupra omului căruia i s-a imputat strâmtorarea. În anti-tip se atrage atenţia oamenilor cu bunăvoinţă în strâmtorare asupra servului Său ales, Christos Isus şi asupra urmaşilor Săi credincioşi de pe pământ care lucrează sub comanda Sa. În anul 1922, cei credincioşi care au fost strânşi în templu, au aflat că Domnul a venit la templu şi Iehova şi-a „turnat duhul peste orice făptură", adică peste toţi

Cuprins

cei devotaţi Lui şi care aparţin clasei servului. În felul acesta a făcut să cadă sorţul asupra lor şi i-a făcut atenţi la mesajul Său pe care l-a transmis servul Său oamenilor, care caută siguranţă şi ocrotire. Aceştia sunt îndrumaţi la izvorul adevărat. Aceasta se aseamănă într-o măsură oarecare cu tragerea la sorţ a lui Iehova prin mâna preotului Său, care sorţ cade pe clasa „ţapului lui Iehova". (Leviticul 16:8, 9). În anul 1931 s-a arătat cu siguranţă definitivă cine este clasa servului lui Iehova pe pământ, prin faptul că Iehova a dat clasei servului „numele nou", adică i-a numit „martorii lui Iehova". Acest nume este dat numai acelora care-I sunt devotaţi şi se află în legământul pentru Împărăţie. La puţin timp după aceea, Dumnezeu a descoperit că Iehu a ilustrat pe Christos Isus împreună cu membrii trupului Său, ai adunării, şi în acelaşi timp a fost făcută de cunoscut clasa Ionadab şi relaţia ei cu Domnul. După aceea s-a început lucrul luării clasei lui Ionadab în „car", adică strângerea acestor oameni cu bunăvoinţă în organizaţia lui Dumnezeu şi rânduirea lor în conlucrarea activă cu rămăşiţa la vestirea mesajului Împărăţiei. Christos Isus şi membrii credincioşi ai trupului Său sunt aceia care lămuresc în felul acesta poporul, cu privire la faptul, cine formează clasa antitipică a lui Ionadab. În acest loc al tabloului profetic, Iona reprezintă clar pe Christos Isus, alesul lui Iehova, şi pe servii Săi legaţi cu El, care înalţă steagul lui Iehova spre ajutorul, învăţarea şi mângâierea oamenilor cu bunăvoinţă.

5. Căutătorul de adevăr cinstit şi sincer se descoperă aici în fapta corăbierilor şi ea arată dinainte cum oamenii cu bunăvoinţă sau Ionadabii, vor căuta explicaţia adevărată cu privire la salvarea lor: „Atunci ei i-au zis: Spune-ne din pricina cui a venit peste noi nenorocirea aceasta? Ce meserie ai, şi de unde vii? Care îţi este ţara, şi din ce popor eşti?" — Iona 1:8

6. Reprezentanţii religiei care susţin a reprezenta pe Dumnezeu, dar care în realitate reprezintă pe Diavolul, au încurcat extrem de mult mintea oamenilor cu bunăvoinţă şi vine timpul când aceştia doresc lămurire adevărată. Martorii lui Iehova sunt în acest timp, după cât se pare în strâmtorare şi sunt defăimaţi de reprezentanţii religiei, însă oamenii cu bunăvoinţă recunosc sinceritatea lor şi caută adevărul la ei. În anul 1922 a început să fie vărsată prima din cele „şapte plăgi" simbolice din urmă, şi anume prin publicarea rezoluţiei „Provocarea", care a fost adoptată şi transmisă de congresul din Cedar Point, Ohio. După aceea au fost vărsate an de an celelalte plăgi simbolice. (Apocalips 15:6–8; 16:1–21, v*ezi „Lumină",* volumul 2, paginile 7–67) În acel timp a întrebuinţat Domnul pe martorii Săi credincioşi să aducă oamenilor de bine explicaţia pe care au dorit-o şi care a trezit în ei dorinţa după mai mult. Acei oameni de bine au început să examineze şi să cerceteze mesajul pe care li l-au adus martorii lui Iehova şi ei continuă să cerceteze. Ca urmare au pus rămăşiţei multe întrebări şi au primit răspuns la ele, după cum urează:

Întrebare: „De unde vii?"

Răspuns: Din templul lui Dumnezeu unde Regele Său a strâns pe poporul Său şi l-a însărcinat să ducă oamenilor adevărul. — Isaia 6:1–9

Întrebare: „Care îţi este ţara?"

Cuprins

Răspuns: Cetăţenia noastră este în cer. Noi suntem membrii ai organizaţiei spirituale a lui Iehova, şi noi îi suntem supuşi Lui şi Regelui Său. — Filipeni 3:20; Evrei 11:16

Întrebare: „Din ce popor eşti?”

Răspuns: Noi suntem iudei, adică noi suntem unii care preamăresc pe Iehova Dumnezeu şi se află într-un legământ cu El. Noi suntem urmaşi ai lui Christos Isus, ai marelui nostru Răscumpărător şi Conducător şi suntem, prin urmare, creştini. Noi suntem poporul lui Dumnezeu pe care l-a ales din lume ca „popor pentru numele Său”. — 1 Petru 2:9, 10; Faptele Apostolilor 15:14

7. Aceste întrebări sunt asemănătoare cu acelea care au fost puse de corăbieri — care ilustrează pe oamenii cu bunăvoinţă — lui Iona. Prin observare şi experienţă, acei oamenii cu bunăvoinţă au fost cu totul convinşi despre aceea că conducătorii religiei nu sunt plăcuţi lui Dumnezeu şi ei nu s-au adresat acestora ca să le dea lămurire, ci au căutat să o primească din gura celor sinceri, care au arătat clar că au servit pe Dumnezeu şi au îndurat suferinţe pentru aceasta. După ce ionadabii pe cât au putut au recunoscut adevărul, au început să respingă religia şi pe reprezentanţii religiei şi să se întovărăşească cu aceia care se închină lui Iehova în spirit şi în adevăr. Observând că martorii lui Iehova sunt sinceri şi oneşti în străduinţa lor de a reprezenta pe Dumnezeu, ei au dorit să se unească cu acest popor, şi ei au şi făcut aceasta şi o fac pe mai departe.

8. Iona a lămurit după aceea pe mai departe pe cei care îl întrebau: „El le-a răspuns: Sunt evreu şi mă tem de Domnul, Dumnezeul cerurilor, care a făcut marea şi uscatul!” (Iona 1:9) Cu ajutorul publicării în întreaga lume a mesajului Împărăţiei, oamenilor cu bunăvoinţă li s-a transmis prin servul credincios al Domnului o lămurire asemănătoare, aşa cum a poruncit Domnul. Acest mesaj al adevărului a fost transmis prin radio, prin aparate sonore şi prin aceea că martorii lui Iehova au vizitat pe oameni în locuinţele lor, le-au vorbit şi le-au prezentat cărţile care conţin mesajul. Aşa au executat ei porunca lui Dumnezeu care constă din aceea, să marcheze pe cei sinceri ai lumii care doresc într-adevăr şi sincer cunoştinţă. — Matei 24:14; Ezechiel 9:4

9. Iona a spus acelor corăbieri că el este un străin, însă el nu aparţine organizaţiei ce face negoţ, adică organizaţiei lui Satan. El le-a spus că este evreu. Avraam, evreul, a fost străbunul lui Iona. (Geneza 14:13) Iona a venit din „ţara evreilor”. (Geneza 40:15) Avraam a fost numit „Evreul”, fiindcă a fost un urmaş al lui Eber sau Heber, fiul lui Sem. (Geneza 10:21–24; Luca 3:35, 36) Iona a zis corăbierilor că se teme de Iehova Dumnezeu şi astfel a fost un martor pentru Iehova. Acei corăbieri nu s-au aflat într-un legământ cu Dumnezeu şi au ilustrat prin urmare un popor care nu se află într-un legământ cu Dumnezeu. Observaţi cum pune Dumnezeu prin poporul Său în acelaşi mod, mărturie popoarelor neconsacrate ale lumii, dacă acestea caută să primească lămurire din gura martorilor lui Iehova. Rezoluţia „Provocarea” amintită mai sus, care a apărut în 1922, cuprinde cuvintele: „Aşa adresăm noi acum provocarea solemnă tuturor naţiunilor, popoarelor şi raselor de oricare limbă… să recunoască şi să

Cuprins

mărturisească liber că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat şi Fiul Său prea iubit, Christos Isus, este Regele regilor şi Domnul domnilor". (*„Lumină",* volumul 1, pagina 111) Prin acea rezoluţie, rămăşiţa s-a dovedit ca martori pentru Iehova Dumnezeu şi ca servii Săi.

10. În acest loc al tabloului profetic, Iona a jucat rolul prin care a fost reprezentată clasa „servului credincios" al Domnului de pe pământ. În timpul când s-a pregătit, adoptat şi publicat rezoluţia, nimeni de pe pământ n-a ştiut că acesta s-a făcut în împlinirea unei părţi a profeţiei lui Iona. Nimeni n-a ştiut într-adevăr că atunci, ca „martori ai lui Iehova" au transmis o mărturie, deoarece acest nume numai cu mult mai târziu le-a fost descoperit. Prin Christos Isus, Iehova a condus în îndurarea şi bunătatea Sa toate cele făcute. Cazuri de felul acesta servesc spre mare încurajare clasei servului deoarece ele îi dau asigurarea că Iehova o întrebuinţează ca să facă anumite lucruri, fără ca să ştie pentru ce face de fapt acel lucru. La cincisprezece ani după adoptarea rezoluţiei menţionate la congresul din Cedar Point, publică acum *Turnul de Veghere* explicaţia profeţiei lui Iona, şi ea ar fi apărut mai demult dacă ar fi fost înţeleasă şi dacă ar fi fost voinţa lui Dumnezeu ca ea să fie publicată. Desigur că cei ce iubesc pe Dumnezeu se vor bucura văzând că El conduce pe poporul consacrat al Său, că El îi arată îndurarea şi bunătatea Sa, şi că aceasta este adevărat cu privire la toţi aceia care se străduiesc sincer şi serios să-L servească, aşa după cum porunceşte.

11. Iona a spus apoi corăbierilor istoria sa, că a fugit de la faţa Atotputernicului Dumnezeu pentru a nu trebui să meargă la Ninive şi să propovăduiască împotriva cetăţii, aşa cum a poruncit Iehova: „Oamenii aceia au avut o mare teamă, şi i-au zis: Pentru ce ai făcut lucrul acesta? Căci oamenii aceia ştiau că fugea de Faţa Domnului, pentru că le spusese el". — Iona 1:10

12. Acei corăbieri s-au îngrozit de ceea ce a făcut Iona, ceea ce este un nou sprijin pentru concluzia că ei, în împlinirea profeţiei, ilustrează pe oamenii cu bunăvoinţă din timpul prezent. Acei corăbieri au început să recunoască că au dat atunci ajutor lui Iona, în străduinţa sa de a se feri de împlinirea datoriei sale. Ei i-au zis: „Pentru ce ai făcut lucrul acesta?"(*R.V.*) Iona nu a încercat să se justifice pentru faptul că a păşit pe o cale greşită, ci a mărturisit pe faţă chiar acelor neiudei. Martorii credincioşi ai lui Dumnezeu fac adeseori greşeli. Însă îndată ce le pricep, le recunosc curajos. Întocmai ca Iona, poporul lui Dumnezeu de pe pământ a recunoscut după experienţele sale din anul 1919, atitudinea sa ilegală, deoarece membrii săi au neglijat să mărturisească — într-un timp când ar fi putut să dea mărturie — pentru numele lui Iehova şi pentru împărăţia Sa. Frica de oameni şi de ceea ce le-ar putea face oamenii, i-a reţinut pe loc. Această concluzie este sprijinită complet prin fapte şi prin profeţia lui Isaia 6:1-9. Acolo, profetul Isaia care a ilustrat pe aceiaşi unşi ai Domnului de pe pământ, a pus următoarele cuvinte în gura lor: „Atunci am zis: Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate, şi am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oştirilor! Dar unul din serafimi a zburat spre mine cu un cărbune aprins în mână, pe care-l luase cu cleştele de pe altar. Mi-a atins gura cu

Cuprins

el, şi a zis: Iată, atingându-se cărbunele acesta de buzele tale, nelegiuirea ta este îndepărtată şi păcatul tău este ispăşit!" — Isaia 6:5–7

13. Prigonirea care s-a ridicat în decursul războiului mondial împotriva membrilor poporului lui Dumnezeu i-a umplut de frică şi ei nu şi-au făcut datoria, după cum vedem la Isaia; ei au neglijat să pună mărturie şi au strigat la Domnul. De asemenea ei au mărturisit aceasta în lume. Oamenii cu bunăvoinţă au aflat după aceea, că ei înşişi au făcut ceva în decursul războiului mondial sau au avut ceva de-a face cu aceea că consacraţii lui Dumnezeu au ajuns în situaţia lor critică, şi anume pentru că au sprijinit pe organizaţia comercială, religioasă şi politică care a împiedecat pe poporul lui Dumnezeu la răspândirea mărturiei, făcându-i astfel neglijenţi şi până la un anumit grad, necredincioşi. Mulţi dintre aceşti oameni de bine au ajutat fără voinţa lor să ducă pe rămăşiţa lui Dumnezeu departe de la faţa Domnului şi de la vestirea mărturiei pentru Numele Său şi Împărăţia Sa. Astfel se înţelege faptul că corăbierii care au îndepărtat pe Iona de la faţa Domnului şi de la punerea mărturiei poruncite, au fost un tablou al oamenilor cu bunăvoinţă care au ajutat Diavolului fără să ştie, ca să împiedice pe poporul lui Dumnezeu. După ce oamenii cu bunăvoinţă au aflat cum au stat lucrurile, s-au temut că Iehova îi va face să sufere şi de aceea au căutat după sfârşitul războiului să primească lămurire de la martorii credincioşi ai lui Iehova.

14. Marea furtună de pe mare a continuat. Corăbierii au fost încremeniţi şi de aceea au pus lui Iona alte întrebări: „Ei i-au zis: Ce să-ţi facem ca să se potolească marea faţă de noi? Căci marea era din ce în ce mai înfuriată" [marea a crescut mai mult și mai tumultuos, (*R.V.*)]. (Iona 1:11) Întrucât corăbierii n-au ştiut cum ar putea fi salvaţi, au întrebat pe Iona ce trebuie să facă. Împlinirea acestei părţi a tabloului profetic s-a început la sfârşitul războiului mondial. Războiul cel mare trecuse, însă durerile sale au continuat pe mai departe şi oamenii cu bunăvoinţă au aflat de la servii lui Iehova că Armaghedonul este în viitorul apropiat şi că el va însemna pentru omenire un necaz şi pericol cu mult mai mare decât războiul mondial. Cam în acel timp, martorii lui Iehova au început să vadă şi să înţeleagă mai clar decât înainte, că Armaghedonul va fi manifestarea mâniei lui Dumnezeu şi când au recunoscut aceasta, ei au transmis această lămurire oamenilor în general. Întocmai după cum corăbierii şi-au dat seama că violenţa crescândă a furtunii a arătat mânia lui Dumnezeu împotriva cuiva din corabie, aşa au văzut şi oamenii cu bunăvoinţă de pe pământ, că atitudinea răzvrătitoare şi îndărătnică a „creştinătăţii" împotriva lui Iehova şi a Împărăţiei Sale s-a lăţit tot mai mult, că conducătorii religiei au devenit din ce in ce mai lumeşti şi mai nelegiuiţi, şi acei oameni sinceri au fost încremeniţi şi au căutat lămurire la creştinii sinceri ca să afle ce trebuie să facă. Aşa a arătat Domnul în bunătatea Sa de mult timp, cum poate aduce pe martorii Săi şi mesajul Împărăţiei Sale în legătură strânsă cu cercetătorii oneşti şi sinceri ai adevărului.

15. În acest punct Iona a început să recunoască, ce mare nedreptate a făcut el şi a arătat după aceea curaj adevărat. Când cineva vede că el n-are dreptate, atunci se cere curaj adevărat pentru ca el să mărturisească nedreptatea sa şi să fie gata să

Cuprins

suporte consecinţele, încredinţând totul lui Iehova Dumnezeu. Tocmai aceasta a fost ceea ce a făcut Iona. El a ştiut că numai Dumnezeu a putut aranja chestiunea într-un mod drept şi just. „El le-a răspuns: Luaţi-mă, şi aruncaţi-mă în mare, şi marea se va linişti faţă de voi! Căci ştiu că din vina mea vine peste voi această mare furtună!” — Iona 1:12

16. El n-a arătat egoism, prin faptul c-ar fi rugat pe corăbieri să facă tot posibilul să treacă corabia prin furtună. El a ştiut că a privit moartea în faţă şi că va pieri cu siguranţă dacă nu-l va salva Iehova. El n-a căutat să se justifice pe mai departe. Iată pentru ce a rugat pe corăbieri să-l predea Dumnezeului Celui Atotputernic care a provocat furtuna, pentru ca, sau să-l păzească Iehova în îndurarea Sa, sau să-l lase să piară. El a fost curajos, întrucât a ştiut că orice va face Dumnezeu, va servi spre bine. El şi-a dat seama că şi-a început calea ca servul lui Dumnezeu, dar a neglijat să asculte, şi a ştiut că a avut de suportat urmările. El a fost gata să-şi pună viaţa cu totul la dispoziţia lui Iehova, şi dacă moartea sa în mare va face posibilă salvarea altora din corabie, el a fost gata pentru aceasta. Aici Iona arată spiritul lui Christos Isus, care s-a lăsat condus la execuţie fără împotrivire, pentru ca alţii să fie salvaţi. Modul său de a lucra serveşte şi ca regulă de purtare pentru martorii lui Iehova, care trebuie să meargă acum înainte în serviciul lui Iehova, şi anume cu primejdia de a-şi pierde viaţa pentru ca să servească pe Dumnezeu şi să transmită mesajul Său spre binele oamenilor şi astfel să le poată procura o ocazie să fie salvaţi. Ei trebuie să înştiinţeze pe popor să nu încerce să întoarcă pe servii lui Iehova de la calea lor de a asculta exact de poruncile Sale, şi trebuie să le arate că ei, ca oameni cu bunăvoinţă faţă de Dumnezeu, dimpotrivă, trebuie să caute calea scăpării şi a siguranţei, şi pe aceasta o pot găsi numai lucrând împreună cu clasa servului credincios, la împlinirea poruncilor lui Dumnezeu. Ei trebuie să îndemne pe oamenii cu bunăvoinţă să facă bine tuturor după cum li se dă ocazie, însă înainte de toate, să se aşeze de partea lui Iehova şi a Împărăţiei Sale, acolo să rămână statornici şi astfel să arate curaj adevărat, recunoscând că totul este în mâna Celui Prea Înalt. Clasa caprelor urmează o cale direct contrară: ei se pun în calea servilor lui Iehova. Cei ce voiesc să aibă favoarea lui Dumnezeu trebuie să fie ca oile şi să asculte voinţa Maestrului. Dacă oamenii cu bunăvoinţă faţă de Dumnezeu lucrează în felul acesta, cum sunt îndrumaţi, au făgăduinţa de la Dumnezeu că vor trece sănătoşi prin marea furtună a Armaghedonului şi vor intra în pacea Împărăţiei.

17. Iona a zis corăbierilor: „Din vina mea vine peste voi această mare furtună!”(*Lesser*) Iona n-a zis că furtuna a fost trimisă ca pedeapsă pentru el. De fapt ea a arătat ce important este a face voinţa lui Dumnezeu când se primeşte o poruncă în privinţa aceasta. Aşa arată ea, că atunci când membrii rămăşiţei lui Dumnezeu de pe pământ primesc o poruncă sau un ordin să facă anumite lucruri în serviciul Său, trebuie să se lucreze fără zăbavă şi să împlinească sârguincios datoria primită, fără a permite nici unui lucru să-i împiedice sau să-i oprească de la aceasta. Tabloul profetic a fost făcut spre folosul membrilor rămăşiţei lui Iehova de pe pământ şi a tovarăşilor lor, şi accentuează importanţa ascultării grabnice,

Cuprins

după cum este scris: „Poporul Tău este plin de înflăcărare, când îţi aduni oştirea”. (Psalmul 110:3) O scuză sau justificare pentru îndărătnicie sau indiferenţă faţă de porunca Domnului nu este. Servul chibzuit şi grijuliu al lui Dumnezeu, veghează, este prevăzător şi-şi face obişnuinţă din aceea să asculte repede; adică îndată ce a primit un ordin îl execută imediat şi neîntârziat. Această zi a bătăliei nu este un timp de dormit, de neglijare sau de indiferenţă, ci fiecare om trebuie să fie la post şi să împlinească datoria ce i s-a împărţit repede şi bucuros.

18. Marele necaz al Armaghedonului nu are de scop să aducă pedeapsa peste poporul lui Iehova de pe pământ, ci martorii lui Iehova au de îndeplinit o datorie în legătură cu Armaghedonul şi această datorie trebuie făcută. Catastrofa ameninţătoare a Armaghedonului cere punerea unui paznic ,spre binele oamenilor cu bunăvoinţă. Christos Isus este marele Paznic şi lui îi sunt supuşi cei ce aparţin la clasa templului, care sunt făcuţi membrii ai Paznicului, fiind destinaţi să vegheze asupra intereselor Împărăţiei, să se îngrijească de ele şi să îndeplinească credincios fiecare serviciu care stă în legătură cu ele. Ei veghează unul pentru altul şi veghează pentru binele celor binevoitori care caută calea spre Sion. Armaghedonul va veni cu siguranţă şi martorii lui Iehova nu trebuie să se instruiască numai pe ei înşişi, ci trebuie să instruiască şi pe alţii, pentru ca ei să primească o ocazie să găsească calea scăpării. Armaghedonul nu numai că va justifica numele şi cuvântul lui Iehova, ci va răzbuna şi rămăşiţa credincioasă pe clasa caprelor, şi în acelaşi timp va face liberă calea pentru aceia care vor forma mulţimea mare de oameni pentru ca să poată umbla în lumina Domnului.

19. Corăbierii au auzit cuvintele lui Iona cu privire la cauza furtunii şi rugămintea lui să-l arunce în mare, însă ei s-au temut că dacă-i vor împlini dorinţa, se vor împovăra cu sânge nevinovat. Aceasta arată dispoziţia lor binevoitoare faţă de Iona şi dorinţa lor să-i ajute dacă este posibil, fără ca viaţa sa să fie jertfită. Tabloul vorbeşte aici prin urmare de o bunăvoinţă asemănătoare faţă de clasa pe care a ilustrat-o Iona. În loc ca să arunce pe Iona imediat peste bord, marinarii au încercat să vâslească corabia spre uscat: „Oamenii aceştia vâsleau ca să ajungă înapoi la uscat, dar nu puteau, pentru că marea se întărâta tot mai mult împotriva lor”. — Iona 1:13

20. Cu cât se străduiau mai mult să conducă corabia, cu atât mai puternic biciuia vântul valurile împotriva ei. Nu a fost voinţa lui Dumnezeu ca acei corăbieri să biruiască puterea furtunii lui Dumnezeu. Iehova a creat acolo un tablou profetic. Prin îngerul Său, El a pus în mintea lui Iona să ceară ca să fie aruncat în mare şi aceasta s-a întâmplat firește, ca să facă partea tabloului care a trebuit să se împlinească în anii de mai târziu.

21. În acest loc al tabloului corăbierii au început să-şi arate bunăvoinţa faţă de Dumnezeu. Ei n-au dorit să verse sânge nevinovat şi totuşi au văzut că trebuie să facă voinţa lui Dumnezeu şi dorinţa lui Iona. Însă înainte de a face aceasta, s-au rugat lui Iehova: „Atunci au strigat către Domnul şi au zis: Doamne, nu ne pierde din pricina vieţii omului acestuia şi nu ne împovăra cu sânge nevinovat! Căci Tu, Doamne, faci ce vrei!” — Iona 1:14

Cuprins

22. Aceasta a fost fără îndoială pentru întâia dată când au încercat să se roage lui Iehova Dumnezeu, deoarece ei au fost oameni păgâni. Zeii falşi pe care i-au servit, i-au părăsit în furtună şi acum ajunseră „la sfârşitul înţelepciunii lor”. „Atunci, în strâmtorarea lor, [au strigat] către Domnul[Iehova]”. (Psalmul 107:27, 28) Prin acest tablou, Domnul ilustrează pe nereligioşii sinceri, oneşti, care caută calea pe care ar putea găsi pe Dumnezeu şi mijlocul Său de salvare. Întrucât noi vedem acum împlinirea acestui tablou profetic, dovada este clară, că înainte de începutul furtunii anti-tipice, n-a existat „mulţimea mare de oameni”. Timp de mulţi ani, consacraţii au înţeles că „mulţimea mare de oameni” este o clasă spirituală subordonată, însă ei au fost în eroare în privinţa aceasta. Lucrul n-a putut fi înţeles numai la timpul hotărât al lui Dumnezeu. Nu înainte de a se urca Regele pe tron şi probabil nu înainte de a veni El în templu şi de a izbucni furtuna, mai cu seamă împotriva poporului lui Dumnezeu, a existat o mulţime mare de oameni. De la începutul judecăţii în templu, oamenii cu bunăvoinţă au auzit mesajul Împărăţiei, şi aceasta i-a făcut să se întoarcă spre Iehova şi Regele Său, să ia atitudine de partea Împărăţiei şi să lucreze împreună cu rămăşiţa în ascultare faţă de instrucţiunile organizaţiei care vin din templu. Aşa dă tabloul profetic al lui Iona, în acest punct, o nouă dovadă că mulţimea mare de oameni a Domnului Dumnezeu trebuie adunată la El înainte de arătarea mâniei lui Iehova în bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Cel Atotputernic. Acest lucru este acum în curs.

23. Rugându-se lui Dumnezeu Cel Atotputernic, corăbieri au zis: „Doamne, nu ne pierde din pricina vieţii omului acestuia, şi nu ne împovăra cu sânge nevinovat!” Ei au dorit să facă ce este drept, ca să nu sufere pieire ca şi „caprele”, care din pricina tratamentului lor rău, cu voinţă, aplicat martorilor lui Iehova, vor suferi pieire. Cele sase cetăţi de scăpare au preumbrit îngrijirea la care s-a gândit Dumnezeu spre folosul oamenilor cu bunăvoinţă. (Numeri 35) Numai părăsind organizaţia criminală a „caprelor”, care încearcă încontinuu să nimicească pe martorii lui Iehova, le va fi posibil oamenilor cu bunăvoinţă să se roage de aici înainte lui Iehova şi să găsească ascultarea rugăciunilor lor. Strigătul corăbierilor către Iehova, ilustrează rugăciunile oamenilor cu bunăvoinţă care strigă la Dumnezeu după ajutor. Aceasta arată că oamenii trebuie să părăsească mai întâi organizaţia Diavolului şi trebuie să-şi pună încrederea în Dumnezeu şi Regele Său, înainte de a putea fugi în cetatea de scăpare.

24. Corăbierii au observat că Dumnezeu a trimis furtuna, şi ei au zis: „Căci Tu, Doamne, faci ce vrei!” Ei au dorit să lucreze după plăcerea lui Iehova. Aşa arată tabloul profetic că lui Iehova i se pare potrivit să lase pe oameni să treacă prin anumite experienţe, pentru ca să aştepte ajutor de la Iehova, şi că mai departe este voinţa lui Dumnezeu ca „alte oi” ale Domnului, numiţi „Ionadabi”, să lucreze împreună cu martorii lui Iehova la vestirea Împărăţiei, chiar şi dacă cu ocazia aceasta, li se va părea că viaţa martorilor lui Iehova este primejduită. Având în vedere prigonirea crudă din partea „caprelor”, a merge înainte cu lucrul mărturiei, înseamnă pentru martorii Domnului să se expună primejdiei mari, că se vor lua măsuri violente împotriva lor; cu toate acestea, „alte oi”, adică oamenii cu

Cuprins

bunăvoinţă, trebuie să ajute rămăşiţei şi să lucreze împreună cu ea, după cum se prezintă ocazia, chiar şi dacă aceasta va aduce pe rămăşiţă într-o primejdie şi mai mare. Aceasta este ilustrat limpede prin partea profeţiei care apare în versetul 14 citat mai sus.

25. Corăbierii s-au hotărât să cedeze dorinţei lui Iona şi aceasta a fost de fapt voinţa lui Dumnezeu. În acelaşi mod recunosc „alte oi" ale Domnului, privilegiul lor să facă voinţa lui Dumnezeu: „Apoi au luat pe Iona şi l-au aruncat în mare. Şi furia mării s-a potolit". (Iona 1:15) Prin faptul că corăbierii au aruncat pe Iona în mare, n-au executat sentinţa lor proprie împotriva lui, ci au făcut cum li s-a poruncit sau ordonat, pentru ca să se facă voinţa lui Dumnezeu cu servul Său. De asemenea este voinţa lui Dumnezeu ca Ionadabii să lucreze cu totul împreună cu martorii lui Iehova, care merg în locuri primejdioase ca să pună mărturie privitor la Împărăţie. Îndată ce Iona a fost aruncat în mare, furtuna s-a potolit şi marea s-a liniştit. „Ei s-au bucurat că valurile s-au liniştit, şi Domnul i-a scos în limanul dorit". (Psalmul 107:30) Oamenii cu bunăvoinţă au fost în mare strâmtorare până când au văzut manifestându-se mânia Domnului în vremurile neliniştite de astăzi; şi când au observat privilegiul lor să servească pe Iehova Dumnezeu, s-au sculat ca să facă aceasta, prin aceea că s-au refugiat în „cetatea de scăpare", adică în organizaţia lui Dumnezeu. Aşa au fost ei umpluţi de bucurie, şi ei privesc în viitor cu speranţa de a fi cruţaţi de Iehova în decursul arătării mâniei Sale în Armaghedon, şi de a fi duşi sănătoşi în turma Sa pentru totdeauna.

26. Aceasta a fost fără îndoială, prima dată când acei corăbieri au fost martori oculari ai unei demonstraţii a puterii lui Dumnezeu. Ei au ştiut că o putere de rând n-a putut linişti o furtună violentă şi au ştiut prin urmare, că Cel ce a făcut să se potolească această furtună a fost Dumnezeul Cel Atotputernic. „Pe oamenii aceia i-a apucat o mare frică de Domnul, şi au adus Domnului o jertfă, şi i-au făcut juruinţe". (Iona 1:16) Jertfa adusă de ei a aparţinut şi tabloului, şi deoarece ea a fost în armonie cu Sfânta Scriptură, cu siguranţă că a fost jertfa sângelui unui animal, căci „fără vărsare de sânge, nu este iertare". (Evrei 9:22) Această parte a tabloului arată că cine strigă la Dumnezeu, este ascultat, şi face juruinţă (promisiune solemnă) aducând jertfă plăcută, trebuie să exercite credinţă în sângele vărsat al lui Christos Isus, pentru că nu este alt nume în care trebuie să fim mântuiţi. (Faptele Apostolilor 4:12) Prin faptul că corăbierii au văzut pe Iona cufundându-se în valurile mării, au ilustrat din nou pe oamenii cu bunăvoinţă. Faptul că ei au văzut cum l-a înghiţit peştele cel mare, nu este arătat în darea de seamă. Acum iată faptele care arată împlinirea.

27. În anul 1918 şi după aceea, mulţi oameni cu bunăvoinţă au văzut cum au fost înghiţiţi martorii credincioşi ai lui Iehova de pe pământ de valurile furioase ale omenirii fanatice şi, fără îndoială, aceasta a făcut pe mulţi oameni sinceri să aştepte ajutor de la Domnul Dumnezeu. În decursul războiului mondial mulţi din servii lui Iehova au fost închişi pe nedrept în temniţă şi astfel au fost înghiţiţi de puterile stăpânitoare fanatice; însă oamenii cu bunăvoinţă au făcut să circule o petiţie, pentru a obţine pe cauţiune punerea în libertate a acestor deţinuţi, şi în

Cuprins

decurs de câteva zile, 700 000 de astfel de oameni, şi-au pus semnătura pe această petiţie, exprimându-şi astfel bunăvoinţa faţă de servii Domnului. Prin sprijinirea acestei petiţii, oamenii cu bunăvoinţă au ajutat clasei anti-tipice a lui Iona, să fie eliberaţi şi să continue serviciul, deşi aceasta a adus pe rămăşiţă într-o situaţie periculoasă. Prin faptul că oamenii cu bunăvoinţă au încercat să scoată pe martorii lui Iehova din temniţă, ei au căutat din partea lor ajutor la aceşti martori. În mod asemănător a fost în cazul gabaoniţilor, când aceştia au cerut ajutor de la Iosua şi au trimis o solie la el, zicându-i: „Nu părăsi pe robii tăi, suie-te la noi în grabă, izbăveşte-ne, dă-ne ajutor". (Iosua 10:6) Că oamenii care au subscris petiţia în interesul servilor deţinuţi ai lui Iehova, au ştiut sau nu au ştiut, ei au căutat prin aceasta pentru ei înşişi apropierea şi ajutorul acelora care servesc pe Dumnezeu.

28. Aici se sfârşeşte un tablou în profeţie şi un altul începe. Textul în ebraică arată că de fapt capitolul doi al profeţiei lui Iona începe cu versetul 17 al primului capitol din *Authorized Version.* Vezi şi *Leeser.*

Iona în iad

29. Iona joacă acum un rol în tabloul profetic care se referă mai cu seamă la Christos Isus şi ilustrează şi pe urmaşii credincioşi, care în decursul războiului mondial au mers în captivitate. „Domnul a trimis [după Biblia engleză: a pregătit] un peşte mare să înghită pe Iona, şi Iona a stat în pântecele peştelui trei zile şi trei nopţi". (Iona 1:17) Cuvântul evreiesc care în Biblia engleză este tradus cu „a pregătit", înseamnă „a destina, a porunci sau a aduce". Iehova nu a creat atunci şi acolo un peşte mare sau o balenă care să înghită pe Iona, ci a destinat şi poruncit unui peşte uriaş — care fără îndoială a existat de mult — aducându-l la timpul hotărât în acel loc; acel peşte a jucat un rol în tabloul profetic. Aceasta arată că Dumnezeu poate întrebuinţa o creatură oarecare pentru a ilustra scopul Său în tablouri, fie că această creatură este conştientă de aceasta sau nu. Faptul că peştele mare a înghiţit pe Iona, nu s-a întâmplat ca să pedepsească pe servul lui Iehova, ci a servit spre siguranţa sa. Dacă Iona n-ar fi putut întrebuinţa acel peşte, atunci n-ar fi ajuns niciodată cu viaţă la ţărm. În cazul lui Christos Isus, peştele a ilustrat mormântul şi la timpul Său Iehova Dumnezeu şi-a adus aminte pe deplin de El. „Căci, după cum Iona a stat trei zile şi trei nopţi în pântecele chitului [a unui peşte uriaş, de pradă],_tot aşa şi Fiul omului va sta trei zile şi trei nopţi în inima pământului". (Matei 12:40) În cazul urmaşilor lui Christos Isus, a rămăşiţei care trăieşte acum pe pământ, peştele ilustrează îngrijirea lui Dumnezeu, prin care rămăşiţa ajunge spre ocrotirea sa în cătuşe şi captivitate, unde este ocrotită de alte atacuri viclene ale duşmanului. Aceasta este arătat şi în împlinirea profeţiei din Apocalips 11:3–11. (Vezi *„Lumină",* volumul 1, paginile 190–212) Isus n-ar fi putut ieşi din mormânt şi n-ar fi putut fi adus din nou în ţara celor vii, dacă nu ar fi fost întrebuinţată pentru El puterea Dumnezeului Cel Atotputernic, întocmai după cum a întrebuinţat Dumnezeu puterea Sa spre a face pe peşte să aducă pe Iona la uscat. Rămăşiţa ţinută în lanţuri sau în captivitate, n-ar fi devenit niciodată liberă şi nu s-ar fi putut consacra niciodată iarăşi serviciului lui Dumnezeu, dacă n-ar fi

Cuprins

intervenit în favoarea ei puterea şi bunătatea lui Dumnezeu. Duşmanii ar fi ţinut pe poporul lui Dumnezeu în temniţă, până când membrii lui ar fi murit, aceasta fiind de fapt scopul lor. Dar Dumnezeu a voit altceva. Dumnezeu i-a scos afară cu toată împotrivirea ce li s-a făcut.

30. Iona s-a aflat trei zile şi trei nopţi în pântecele peştelui şi aceasta ar fi fost îndeajuns pentru peşte să digere sau să absoarbă pe un om. Pentru a salva pe Iona a fost de lipsă o minune şi Dumnezeu a făcut această minune, descoperindu-şi prin aceasta mila divină faţă de servul Lui. În timpul celor trei zile, peştele cel mare a înotat în direcţia nord-estică, spre Ninive, şi după voinţa lui Dumnezeu a debarcat acolo pe Iona la ţărm. Aşa a arătat Dumnezeu lui Iona interesul Său şi bunătatea Sa milostivă. În timp ce Iona s-a aflat în acea călătorie ciudată, el a avut timp destul să mediteze şi el a şi făcut aceasta fără îndoială. În timp ce rămăşiţa lui Dumnezeu a fost ţinută între 1918 şi 1919 în cătuşe şi a fost prinsă, ea a avut ocazia să mediteze, ceea ce a şi făcut: „Iona s-a rugat Domnului, Dumnezeului său, din pântecele peştelui”. (Iona 2:1) Când Christos a fost în mormânt, El a fost mort şi nu s-a putut ruga; de aceea această parte a profeţiei nu se referă la Isus. Ea se referă la urmaşii credincioşi ai lui Christos Isus, care în decursul războiului mondial s-au aflat în lanţuri sau în temniţă întocmai ca Iona şi ei s-au rugat şi au strigat la Dumnezeu ca să fie eliberaţi şi să primească din nou ocazie să-L servească, iar Iehova a ascultat rugăciunile acelea. La multe zile după aceea, El a descoperit poporului Său ce minunat s-a purtat cu el şi l-a ocrotit de duşman, de valurile urlătoare ale mării. Faptul că au fost împiedicaţi sau puşi în temniţă în decursul acestui timp, a pricinuit fără îndoială ocrotirea lor şi i-a scăpat de la moarte prin mâna duşmanului.

31. Iehova a ascultat rugăciunea lui Iona şi rugăciunea acelora pe care i-a reprezentat Iona. „În strâmtorarea mea, am chemat pe Domnul, şi m-a ascultat; din mijlocul locuinţei morţilor [după alte traduceri: iadului] am strigat, şi mi-ai auzit glasul”. (Iona 2:2) Această profeţie dovedeşte mai departe, că se împlineşte după venirea lui Christos Isus în Templu, după ce a început să-şi exercite acolo puterea şi autoritatea ca reprezentantul lui Iehova. (Iona 2:7) A pus apoi să se clădească Sionul cu Christos Isus ca Șeful sau Capul său şi rugăciunea lui a fost ascultată: „Da, Domnul va zidi iarăşi Sionul, şi Se va arăta în slava Sa. El ia aminte la rugăciunea nevoiaşului, şi nu-i nesocoteşte rugăciunea. Să se scrie lucrul acesta pentru neamul de oameni care va veni şi poporul care se va naşte să laude pe Domnul! Căci El priveşte din înălţimea sfinţeniei Lui; Domnul priveşte din ceruri pe pământ, ca să audă gemetele prinşilor de război şi să izbăvească pe cei ce sunt pe moarte”. — Psalmul 102:16–20

32. Duşmanul a crezut că întemniţarea şi captivitatea martorilor lui Iehova va fi mormântul lor din care nu va exista pentru ei nici înviere şi nici eliberare. Lucrând ca instrumente principale ale Diavolului, reprezentanţii religiei au conspirat să omoare pe servii lui Iehova şi astfel i-au hotărât morţii. „Să ajungă până la Tine gemetele prinşilor de război! Scapă, prin braţul Tău cel puternic, pe cei ce pier!” (Psalm 79:11) În acel timp martorii lui Iehova n-au fost siguri că vor

Cuprins

fi puşi vreodată în libertate şi ei au ştiut că numai prin mila Dumnezeului Cel Atotputernic vor fi eliberaţi. Răutatea reprezentanţilor religiei lui Satan, adică a preoţilor şi predicatorilor, se arată în această legătură astăzi, în aceea că ei continuă să înfiereze pe unii din aceşti bărbaţi, care au fost întemniţaţi din cauza credinţei lor, ca „puşcăriaşi". Acei preoţi ştiu prea bine că ei au conspirat împreună împotriva servilor lui Dumnezeu şi au aţâţat poporul să omoare pe aceşti servi; deoarece nu le-a reuşit acel scop nelegiuit, caută să tragă folos din fapta lor rea şi în felul lor sucit, murdăresc numele acelor prizonieri şi lucrează prin aceasta ca instrumentul Diavolului, ca să îndemne pe oameni la ură împotriva mesajului Domnului prin faptul că stârnesc ură împotriva acelora, care din mila lui Dumnezeu vestesc acest mesaj. Cu alte cuvinte: acei conducători ai religiei încearcă să folosească fapta lor proprie, stricată, în avantajul lor şi să o îndrepte împotriva acelora care au făcut ce este drept. Dar aceste lucruri nu neliniştesc pe martorii lui Iehova, ci sunt mai curând o pricină de bucurie în Domnul, deoarece le dă dovada că sunt legaţi cu Christos Isus şi le este permis să sufere cum a suferit El. Aşa au martorii credincioşi ai lui Iehova o ocazie să dovedească, faptul că Diavolul şi instrumentele sale religioase sunt mincinoşi mari, şi prin aceasta martorii au parte la justificarea numelui sfânt al lui Dumnezeu.

33. Iona zice: „Mi-ai auzit glasul". Dumnezeu l-a auzit fiindcă el a exprimat dorinţa inimii sale, ca dacă este posibil să fie activ iarăşi în serviciul Domnului. Iona a fost acum pe deplin convins, că dacă ar primi vreodată iarăşi ocazie, s-ar duce la Ninive şi ar face ceea ce i-a poruncit Dumnezeu. Însă numai o mare minune a lui Iehova cu privire la persoana sa, va face posibil ca Iona să aibă iarăşi privilegiul să fie activ în serviciul lui Iehova. În mod asemănător a auzit Iehova strigătul poporului Său, când a suferit restrângere şi captivitate, şi El l-a ascultat pentru că acele rugăciuni au fost în armonie cu voinţa lui Dumnezeu, ca Numele Său să fie vestit pe întreg pământul înainte de manifestarea finală a mâniei Sale în Armaghedon. Servii credincioşi ai Domnului au mărturisit apoi neglijenţa şi nelegiuirea lor care a constat din aceea, că în mijlocul unei mari împotriviri au neglijat să vestească curajos adevărul. (Isaia 6:7) Acelaşi lucru l-a prezis rugăciunea lui Iona: „Şi totuşi mai aruncat în adânc, în inima mării, şi râurile de apă mă înconjuraseră; toate valurile şi talazurile Tale au trecut peste mine". — Iona 2:3

34. În timp ce valurile biciuite de vânt au trecut peste Iona, pântecele peştelui a servit lui Iona drept salvare. Aşa au ajuns şi membrii rămăşiţei poporului lui Dumnezeu ţinut în restrângere, să recunoască faptul că bunătatea lui Dumnezeu faţă de ei s-a arătat în aceea că a permis împiedicarea şi captivitatea lor, în timp ce valurile furioase ale unui popor devenit nebun, au trecut peste ei. Deşi s-a dezlănţuit cu furie furtuna mare în jurul lor, Dumnezeu totuşi n-a permis să fie stinşi din existenţă.

35. Când Isus a murit pe lemn, a strigat: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?" (Matei 27:46) Fără îndoială aşa s-a simţit şi Iona: „Ziceam: sunt lepădat dinaintea ochilor Tăi! Dar iarăşi voi vedea Templul Tău cel

Cuprins

sfânt". (Iona 2:4) Clasa servului lui Iehova a fost mişcată un timp oarecare de aceleaşi sentimente, când a înconjurat-o întunericul celulelor închisorii. Cu toate acestea, ea şi-a pus nădejdea în Domnul Dumnezeu şi Christos Isus şi a continuat să se roage. Reprezentat prin persoana lui Christos Isus, Dumnezeu a fost în templul Său şi acolo poporul lui Dumnezeu a găsit o locuinţă şi o cale de mijlocire. Dumnezeu a făcut pe Solomon să rostească o rugăciune asemănătoare spre folosul lor. — 1 Regi 8:46–51

36. Preumbrind pe clasa servului credincios al lui Dumnezeu, Iona a continuat să se roage: „Apele m-au acoperit până la suflet, adâncul m-a învăluit, papura s-a împletit în jurul capului meu. M-am pogorât până la temeliile munţilor, zăvoarele pământului mă încuiau pe vecie; dar Tu m-ai scos viu din groapă. Doamne, Dumnezeul meu!" (Iona 2:5,6) Aici avem un tablou puternic şi energic, cum a permis Dumnezeu ca duşmanul să umilească adânc în decursul războiului mondial pe clasa „servului credincios". Nici o putere omenească n-ar fi putut opri acea furie groaznică de război sau acţiunea crudă a duşmanilor. Dumnezeu însă a fost în stare să facă aceasta şi El a oprit-o „din pricina aleşilor Săi." (Matei 24:22) Întocmai după cum a scos Iehova pe Christos Isus din mâna duşmanului, tot aşa a putut Dumnezeu să scoată şi pe rămăşiţa Sa iarăşi din închisoare. Cuvintele lui Iona scrise aici: „Tu m-ai scos viu din groapă", au fost rostite fără îndoială când Iona a fost dus la ţărm sigur, dar ele au fost scrise profetic şi au trebuit să se împlinească spre folosul acelora cărora li se acordă acum o privire în aceasta. Când în anul 1919 servii lui Iehova au fost puşi în libertate, ei au început să aducă laudă şi mulţumire lui Iehova Dumnezeu încă înainte de a face pregătiri pentru începutul lucrului de mărturie, lucru care şi-a luat un avânt mai mare din 1922 încoace.

37. Continuând, profetul zice: „Când îmi tânjea sufletul în mine, mi-am adus aminte de Domnul şi rugăciunea mea a ajuns până la Tine, în Templul Tău cel sfânt". (Iona 2:7) Clasa „servului credincios" s-a rugat tot aşa şi a adus mulţumiri lui Dumnezeu şi face aceasta şi pe mai departe. Rugăciunea nu s-a făcut numai din dorinţa de a scăpa de moarte şi de a fi în stare a duce o viaţă egoistă, ci a exprimat dorinţa servilor lui Dumnezeu să trăiască şi să-L servească pe El şi pe Regele Său, să-şi păzească neprihănirea faţă de Dumnezeu şi să onoreze Numele Său în decursul existenţei lor pământeşti. Cei credincioşi continuă zi de zi să aducă lui Iehova rugăciunea şi mulţumirea lor, pentru favoarea şi îndurarea ce le-a arătat, de a se putea consacra iarăşi serviciului Său. Atunci s-au înălţat rugăciunile lor şi se înalţă mai departe în Templul Său sfânt, unde prezidează Christos Isus ca reprezentantul Lui. Iehova, ascultă rugămintea credincioşilor Săi, răspunde la ea şi-i conduce în serviciul Său, pe calea cea dreaptă. Această parte a profeţiei arată în mod hotărât la anul 1918 şi 1919, ca la timpul când a început să se împlinească. În acel timp, apostolii credincioşi au fost înviaţi şi au fost strânşi la Domnul în Templu. După aceea Domnul a strâns pe credincioşii Săi de pe pământ în Templul Său şi le-a ascultat acolo rugăciunile.

38. În acest punct al profeţiei, cei ce-au fost găsiţi necredincioşi sunt făcuţi de cunoscut: „Cei ce se lipesc [cei care respectă (*R.V.*)] de idoli deşerţi [sau chipuri

Cuprins

care reprezintă zei falşi, 2 Împăraţi 17:15,16; Ieremia 10:8] îndepărtează îndurarea de la ei". (Iona 2:8). Altă traducere, traducerea *Leeser* redă acest text după cum urmează: „Cei ce se lipesc de deşertăciuni false părăsesc pe Acela (sursa) de la care vine mântuirea pentru ei".(*Leseer*) „Servul credincios şi înţelept" rosteşte următoarea rugăciune: „În mâinile Tale îmi încredinţez duhul: Tu mă vei izbăvi, Doamne, Dumnezeule adevărate! Eu urăsc pe cei ce se lipesc de idoli deşerţi, şi mă încred în Domnul. Fă-mă să mă veselesc şi să mă bucur de îndurarea Ta, căci vezi ticăloşia mea, şti neliniştea sufletului meu, şi nu mă vei da în mâinile vrăjmaşului, ci îmi vei pune picioarele la loc larg". – Psalmul 31:5–8

39. Nu aşa este în cazul acelora care arată mare consideraţie pentru „deşertăciuni false", ca de pildă pentru dezvoltarea de caracter, formalism religios, păreri omeneşti cu privire la interpretarea profeţiei, frică de stăpânitori politici şi supunere umilă faţă de ei, prin faptul că-i consideră „înaltele stăpâniri", şi din acest motiv refuză să servească credincios pe Dumnezeu în ascultare faţă de poruncile Sale. La aceştia aparţin şi oamenii care laudă mai departe conducători omeneşti şi „bătrâni aleşi" şi se ţin numai de adevărul acela care a fost publicat înainte de 1916. Toţi aceştia sunt în întuneric şi nu privesc în adevărul pe care l-a descoperit Iehova prin Christos Isus în anii din urmă poporului Său credincios şi de aceea nu văd că Iehova şi Christos Isus sunt singurii învăţători adevăraţi. Ei n-au înţelegere, ci umblă în întuneric: „Nu strigă înţelepciunea, şi nu-şi înalţă priceperea glasul? Dar cel ce păcătuieşte împotriva Mea îşi vătămă sufletul său; toţi cei ce Mă urăsc pe Mine, iubesc moartea". — Proverbe 8:1, 36.

40. În contrast izbitor cu „cei ce se lipesc de idoli deşerţi", martorii credincioşi şi Iona, zic: „Eu însă Îţi voi aduce jertfe cu un strigăt de mulţumire, voi împlini juruinţele pe cari le-am făcut. Mântuirea vine de la Domnul". (Iona 2:9) În ce fel aduc jertfe Domnului aceşti credincioşi? Ei n-aduc jertfe cum sunt arătate în tip, ci jertfesc prin lauda buzelor lor care vestesc numele lui Iehova şi Împărăţia Sa. (Evrei 13:15) Aşa „aduc ei daruri de jertfă lui Iehova în dreptate". (Maleahi 3:3) „Atunci voi lăuda Numele lui Dumnezeu prin cântări şi prin laude Îl voi preamări. Lucrul acesta este mai plăcut Domnului decât un viţel cu coarne şi copite! Nenorociţii văd lucrul acesta şi se bucură; voi, cari căutaţi pe Dumnezeu, veselă să vă fie inima! Căci Domnul ascultă pe cei săraci, şi nu nesocoteşte pe prinşii Lui de război". (Psalmul 69:30–33; 51:15–17) Clasa servului credincios a făgăduit solemn să facă voinţa lui Dumnezeu şi ca şi Iona ea zice: „Voi împlini juruinţele pe care le-am făcut". Pentru Iona aceasta a însemnat că el a trebuit să meargă la Ninive şi să propovăduiască împotriva cetăţii. Pentru martorii credincioşi ai lui Iehova care sunt acum pe pământ, aceasta înseamnă că lor nu le este permis să se dea înapoi de frică, dinaintea lui Satan sau dinaintea instrumentelor sale, ci ei trebuie să reia cu râvnă şi energie înnoită propovăduirea „acestei Evanghelii a împărăţiei" şi trebuie să proclame „ziua răzbunării Dumnezeului nostru"; mai departe ei trebuie să facă aceasta indiferent de aprobarea sau displăcerea oamenilor şi să asculte pe Dumnezeu în ciuda a toată opoziţia. Cei credincioşi ştiu: „Mântuirea vine de la Domnul" şi nu de la nişte

Cuprins

dictatori pământeşti, precum aceia care guvernează în Germania şi Italia, şi nici de la vreo bandă de gangsteri religioşi sau politici, ca de pildă Ierarhia romano-catolică.

41. Scăparea lui Iona din pântecele peştelui uriaş a venit de la Iehova Dumnezeu şi numai de la El a putut veni. Scăparea acelora care se adresează lui Dumnezeu, de asemenea numai de la El poate veni şi de nicăieri din altă parte. „Domnul izbăveşte pe prinşii de război". (Psalmul 146:7) Acest adevăr trebuie explicat la „alte oi" care formează mulţimea mare de oameni. Ei trebuie să înveţe acest adevăr şi ei şi fac lucrul acesta, aşa cum este arătat în Apocalips 7:9,10. A vedea acum îndurarea şi bunătatea lui Iehova prezise în profeţie — de pildă în profeţia lui Iona — umple inima fiecăruia care iubeşte şi serveşte pe Domnul, cu bucurie adevărată.

42. Nebunii zic prin modul lor de a lucra: „Nu este Dumnezeu!" De aceea este scris: „Nebunul zice în inima lui: Nu este Dumnezeu!" (Psalm 14:1) Lui Iona i s-a poruncit să meargă şi să propovăduiască ninivitenilor Evanghelia; şi dacă Iona n-ar fi făcut aceasta, atunci Iehova Dumnezeu ar fi făcut ca Evanghelia să fie propovăduită în alt chip. Cu privire la propovăduirea Evangheliei, Isus a zis: „Vă spun, că dacă vor tăcea ei, pietrele vor striga". (Luca 19:40) Nimic nu se poate împotrivi Atotputernicului Dumnezeu. (Matei 19:26) Chiar şi peştele acela a trebuit să asculte pe Domnul şi a şi ascultat: „Domnul a vorbit[poruncit (*Leseer*)] peştelui şi peştele a vărsat pe Iona pe pământ". (Iona 2:10) Aceasta dovedeşte iarăşi că „mântuirea vine de la Domnul", conform voinţei lui Dumnezeu. Aşadar este cu totul nechibzuit când un om atribuie mântuirea unui alt om. Psalmistul zice: „Dumnezeule, Tu eşti Împăratul meu: porunceşte izbăvirea lui Iacov [Iona, care reprezintă pe unşii lui Dumnezeu, a fost un urmaş al său]". (Psalmul 44:4) Iona a fost eliberat din pântecele peştelui de către Iehova şi aceasta preumbreşte eliberarea poporului lui Dumnezeu din sclavie, care a avut loc în primăvara anului 1919. Imediat după aceea, martorii Săi s-au pus la lucru ca să organizeze şi să continue serviciul Său.

43. Oamenii din Ninive trebuie că au fost bine informaţi despre faptul că Iona a fost vărsat de peştele uriaş. Desigur, locuitorii acelui ţărm al mării, nu numai că au avut cunoştinţă despre acest fapt, ci afară de aceasta ei au vorbit unii cu alţii mult despre aceasta şi apariţia minunată a lui Iona a trebuit să aibă un efect convingător pentru locuitorii din Ninive. Dacă numai Iona ar fi povestit întâmplarea, atunci fireşte, că ar fi existat multă îndoială despre aceasta în cugetele oamenilor şi mulţi ar fi defăimat raportul său ca pe o frumoasă „poveste cu peşti". Faptele respective din darea de seamă biblică şi evenimentele din timpul modern care împlinesc tabloul profetic, sunt în armonie una cu alta. Împlinirea a adus mai întâi învierea lui Isus din mormânt despre care a vorbit încă înainte de răstignirea Sa şi prin învierea Sa a fost dată dovada biruitoare pentru adevărul declaraţiei Sale profetice. „Şi iată că [atunci când mai marele Iona a ieşit din pământ] s-a făcut un mare cutremur de pământ; căci un înger al Domnului s-a pogorât din cer, a venit şi a prăvălit piatra de la uşa mormântului şi a şezut pe ea. Înfăţişarea lui era ca

Cuprins

fulgerul şi îmbrăcămintea lui, albă ca zăpada. Străjerii [care au fost martori oculari] au tremurat de frica lui, şi au rămas ca nişte morţi". — Matei 28:2–4

44. Profeţia se aplică cu drept la martorii lui Iehova, urmaşii lui Christos Isus: „Dar după trei zile şi jumătate, duhul de viaţă de la Dumnezeu a intrat în ei şi s-au ridicat în picioare, şi o mare frică a apucat pe cei ce i-au văzut. Şi au auzit din cer un glas tare, care le zicea: Suiţi-vă aici! Şi s-au suit într-un nor spre cer; iar vrăjmaşii lor i-au văzut". (Apocalips 11:11,12) Venirea lui Iona din pântecele peştelui a fost, aşadar, „un semn pentru niniviteni". Aceasta dovedeşte clar cuvintele lui Isus. (Luca 11:30) Acea eliberare minunată a lui Iona a dat o importanţă mai mare mesajului pe care l-a transmis el ninivitenilor. În armonie cu aceasta, oamenii din Ninive au adorat pe Dagon, pe un zeu-peşte, ceea ce se dovedeşte printr-o tablă care a fost dezgropată în anii din urmă la Ninive. Iona a apărut în Ninive ca un om care a venit din pântecele unui peşte şi aceasta a făcut pe niniviteni să fie atenţi.

45. Iona s-a coborât teafăr pe ţărmul Mării Mediterane şi a primit imediat din nou ordin de la Domnul: „Cuvântul Domnului a vorbit a doua oară lui Iona, astfel: Scoală-te, du-te la Ninive, cetatea cea mare, şi vesteşte acolo strigarea [după alte traduceri: mesajul] pe care ţi-o voi da!" (Iona 3:1,2) Exact corespunzător acestei porunci, Ioan a primit însărcinare pe insula Patmos (unde a reprezentat pe rămăşiţa lui Dumnezeu): „Apoi mi-au zis: Trebuie să proroceşti din nou cu privire la multe noroade, neamuri, limbi şi împăraţi". (Apocalips 10:11) În ceea ce priveşte pe rămăşiţă, această parte a profeţiei a început să se împlinească în toamna anului 1919, când Domnul a făcut să se ţină cuvântarea publică despre tema „Speranţa omenirii strâmtorate" în luna Septembrie a acelui an, la congresul din Cedar Point. În acelaşi timp a fost anunţată pentru prima oară apariţia revistei „*Epoca de Aur*" (acum, „*Mângâiere*") şi în acelaşi an au fost răspândite multe scrieri cu privire la tema „Milioane de oameni ce trăiesc acum nu vor muri niciodată". Însă persoanele de pe pământ n-au avut în minte o clasă hotărâtă la care să se refere mesajul respectiv. Să se observe că lucrul a fost început şi continuat fără referire la vreo clasă deosebită de oameni; motivul trebuie căutat în aceea că sub „mulţimea mare" de oameni în acel timp s-a înţeles o clasă spirituală subordonată. Dar sub conducerea Domnului, lucrul vestirii mărturiei a mers mai departe. La al doilea congres internaţional în Cedar Ponit, ţinut în anul 1922, a fost adoptată şi publicată o rezoluţie, foarte mult răspândită din acel timp încoace, care a fost îndreptată atât împotriva părţilor politice, cât şi religioase ale organizaţiei lui Satan. Aceasta s-a întâmplat ca o împlinire a „strigării împotriva lui Ninive".

46. Porunca lui Iehova dată lui Iona a fost să meargă la Ninive şi să propovăduiască acelui oraş, aşa cum îi poruncise Dumnezeu mai înainte. „Împărăţia" a fost totdeauna combătută de Satan şi de clasa stăpânitorilor săi pământeşti şi, de aceea, când martorii Domnului merg ca să propovăduiască Împărăţia lui Dumnezeu şi a lui Christos, atunci chestiunea de discuţie legată cu aceasta este în mod necesar politică, deoarece vesteşte Împărăţia care va nimici întreaga putere a lui Satan. Ninive a fost ,în ceea ce priveşte întinderea, un oraş

Cuprins

mare şi a oferit loc pentru mase mari de oameni. Căderea lui ar fi însemnat deci o pierdere enormă de viaţă. Îndemnat-a acest fapt pe Iona să fie milostiv, aşa cum l-a îndrumat Dumnezeu şi l-a făcut atent la mărimea oraşului? Iona a trebuit să meargă acolo şi să transmită nu mesajul său propriu, ci mesajul lui Iehova. Dumnezeu n-a lepădat pe Iona. Ca răspuns la rugăciunea lui Iona, Iehova a voit să-i dăruiască acum, în îndurarea Sa, privilegiul de a lua parte din nou la serviciul Său. Ce va face acum Iona? Arăta-va îndurare altora, dacă i se va da posibilitate la aceasta? Arăta-va zelul care este propriu acelora care ascultă cu bucurie pe Domnul? Privi-va el toate lucrurile ca lucrând spre binele lui, sau se va plânge? Toate întrebările acestea primesc răspuns prin ceea ce a urmat.

Iona primeşte ordin să servească

47. Din acţiunea profetică a lui Iona în acest punct, reiese că ea se împlineşte la aceia care au declarat în anii din urmă că sunt consacraţi cu totul lui Iehova. Atât timp cât împrejurările sunt favorabile, sunt unii care ascultă, dar când situaţia pentru creaturile omeneşti devine aproape insuportabilă, mulţi cad. „Şi Iona s-a sculat şi s-a dus la Ninive, după Cuvântul Domnului. Şi Ninive era o cetate foarte mare, cât o călătorie de trei zile”. (Iona 3:3) În anul 1922 când a fost turnat spiritul sfânt şi a fost vărsată asupra „creştinătăţi” prima din „cele şapte plăgi simbolice din urmă”, consacraţii de asemenea s-au sculat şi s-au dus la lucru ca să vestească „Evanghelia aceasta a Împărăţiei”, cum li s-a poruncit. Acum putem vedea clar că mesajul vestit, corespunde exact mesajului pe care l-a proclamat Iona în Ninive. „*Turnul de Veghere*” a fost întrebuinţat adeseori de Domnul la luminarea poporului lui Dumnezeu. În ediţia sa din 1 Ianuarie 1921, s-a arătat că Liga Naţiunilor este identică cu „icoana fiarei” şi „urâciunea pustiirii”. (Apocalips 13:14,15; Matei 24:15) Prin urmare, propovăduirea martorilor Domnului a fost îndreptată împotriva politicii ilustrate de asirieni şi împotriva politicienilor, care sunt aşadar asirienii moderni. În anul 1922, rezoluţia intitulată „Provocare”, a dat pe faţă în mod public Liga Naţiunilor şi a explicat dovada biblică care prezice nereuşita ei. Întocmai după cum Ninive a fost un oraş foarte întins, tot aşa cuprinde şi „creştinătatea” un teritoriu întins şi trebuie timp şi mult lucru pentru a transmite mesajul populaţiei sale uriaşe.

48. Iona n-a intrat în Ninive pe furiş şi neobservat, deoarece vestea despre întâmplarea sa extraordinară, cu monstrul de mare, a mers înaintea lui şi a format prin urmare un „semn” sau o dovadă pentru niniviteni, despre care au trebuit să ia cunoştinţă şi au şi luat cunoştinţă. În mod asemănător, mai cu seamă reprezentanţii religiei au fost foarte miraţi, când martorii lui Iehova după eliberarea lor din temniţă şi lanţuri, au păşit în public şi au propovăduit cu curaj, deoarece „creştinătatea” (adică aliaţii ei religioşi, politici şi comerciali) a presupus că pământul a fost curăţit de această „pestă” a martorilor lui Iehova. Lacom şi-au căscat politicienii ochii când au citit anunţul în marile cotidiane despre proclamaţia mesajului lui Dumnezeu şi anunţul că acest mesaj va fi expus în public de către aceia care au venit din închisoare. Preoţimea nu numai c-a fost uimită — „ea şi-a

Cuprins

muşcat limba!" „Iona a început să pătrundă în oraş, cale de o zi, strigând şi zicând: Încă patruzeci de zile şi Ninive va fi nimicită!" (Iona 3:4) Când Iona a ajuns în partea des populată a oraşului, a început să propovăduiască. Să se observe că el n-a cerut permisiunea nici de la comisarul de poliţie, nici de la poliţişti şi nici de la împărat ca să i se permită să vestească acolo răzbunarea lui Dumnezeu împotriva oraşului şi nici n-a prezentat cuvântarea sa preoţimii spre cenzură, pentru ca sentimentele lor religioase să nu fie vătămate. El a fost acolo ca să asculte porunca lui Dumnezeu şi ilustrează în aceasta pe acele suflete zeloase care ascultă pe Iehova fără să ia seama la ce cugetă sau zic oamenii. El a zis oamenilor din Ninive că cetatea va fi nimicită după un anumit timp. Acel mesaj a fost un avertisment şi a putut fi privit foarte bine şi ca o ameninţare şi el, fireşte, a însemnat o încercare pentru niniviteni. Se vor căi sau vor astupa gura lui Iona şi vor împiedica ca să le vatăme sentimentele religioase? Şi pentru Iona a fost o încercare. Se va lăsa să fie speriat şi va părăsi vestirea sau o va continua? Nu este nicidecum de lipsă a presupune că cele patruzeci de zile menţionate aici, în împlinirea profeţiei înseamnă o perioadă de o durată asemănătoare; ci să se conchidă că aici este vorba de un timp indicat hotărât. Aşa arată şi în anti-tip mesajului Domnului un timp hotărât când va fi nimicită „creştinătatea" şi acest timp este în Armaghedon. Avertismentul dat „creştinătăţii" a fost cuprins mai cu seamă în mesajul celor „şapte plăgi din urmă"; dar ele numai la câţiva ani după transmiterea acelor mesaje au fost recunoscute ca plăgile anti-tipice. Puterea adevărată a mesajului transmis a fost şi este în faptul că după terminarea lucrului de mărturie care se face în numele lui Iehova, urmează nimicirea „creştinătăţii" şi a întregii organizaţii a lui Satan.

49. Propovăduirea lui Iona a făcut impresie multor niniviteni: „Oamenii din Ninive au crezut în Dumnezeu, au vestit un post şi s-au îmbrăcat cu saci, de la cei mai mari până la cei mai mici". (Iona 3:5) Acest fapt a însemnat o condamnare aspră a lui Israel, popor care a părăsit porunca lui Dumnezeu şi a trecut la serviciul Diavolului. Judecata a venit atunci peste Israel şi aşa va veni şi acum, cu siguranţă, judecata peste „creştinătate". „Bărbaţii din Ninive se vor scula, în ziua judecăţii, alături de neamul acesta şi-l vor osândi, pentru că ei s-au pocăit la propovăduirea lui Iona; şi iată că aici este Unul mai mare decât Iona". — Luca 11:32

50. Acum a venit Christos Isus, puternicul Rege, mai marele Iona, şi este în Templu, iar ceata Templului a fost trimisă să vestească mesajul Împărăţiei. „Creştinătatea" susţine a fi Israeliţii spirituali, dar se ocupă acum cu practicarea religiei Diavolului, ca şi prototipul ei. În acest punct, ninivitenii care s-au pocăit reprezintă mai cu seamă pe „alte oi" ale Domnului, care formează „mulţimea mare" de oameni, care vin din multe naţiuni şi servesc pe Dumnezeu. Credinţa şi venirea lor, înseamnă pentru „creştinătate" o judecată de osândă nimicitoare, întocmai după cum credinţa unor niniviteni a declarat vinovaţi pe israeliţi. Aceasta este un mare „semn" sau o puternică dovadă pentru „creştinătate" — numai dacă ar voi să o ia în seamă! Locuitorii din Ninive, de la cei mai mari până la cei mai mici, au vestit un post. Aceasta este o nouă dovadă pe lângă aceea că Dumnezeu n-a recunoscut deosebiri de rang sau de clasă între ei şi nici nu face aceasta la vreun

popor. Pentru a aparţine„ mulţimii mari” de oameni, toţi trebuie să-şi schimbe părerea şi să fugă din organizaţia lui Satan — prinţ sau cerşetor, rege sau sclav. Martori lui Iehova au aflat că nu este mai de dorit de a transmite mesajul stăpânitorilor puternici, decât de a-l vesti poporului de rând. Ce efect asupra oamenilor se poate aştepta prin mesaj dacă este transmis astăzi? Să aleagă rămăşiţa pe cei bogaţi şi cu multă influenţă şi să încerce să-i intereseze sau să vestească mesajul poporului de rând sau la toţi fără deosebire? Cine sunt cei ce aud şi cred?

Întrebări pentru studiu:

1. Ce le-a fost dat să vadă servilor credincioşi ai lui Iehova cu privire la motivul şi scopul lui Dumnezeu de a face profeţii în vechime, de a pune să fie scrise în Cuvântul Său, iar acum să descopere înţelesul lor?

2. Care este situaţia în acest punct a tabloului profetic care se examinează aici? Ce s-a făcut acum şi pentru ce?

3. Relatează faptele care arată cum a făcut cunoscut Domnul cauza „timpului de necaz”, cum vine şi care va fi sfârşitul lui.

4. Aplică acea parte a tabloului, când corăbierii au tras la sorţ şi sorţul a căzut pe Iona.

5, 6. Explică în legătură cu împlinirea, pentru ce n-au cunoscut corăbierii cauza nenorocirii care i-a lovit? Aseamănă întrebările pe care i le-au pus lui Iona cu cele pe care le adresează oamenii de bunăvoinţă rămăşiţei.

7. Ce însemnare profetică se poate vedea în faptul că corăbierii au cerut de la Iona lămurire adevărată privitor la salvarea lor?

8, 9. Cum li s-a dat oamenilor cu bunăvoinţă informaţia dorită în împlinirea versetului 9? Explică răspunsul lui Iona, atât în ceea ce priveşte timpul acela, cât şi împlinirea.

10. Pentru ce li s-a dat membrilor clasei rămăşiţei o parte în profeţie şi pentru ce li s-a arătat după aceea faptul că ei au avut acest privilegiu?

11–13. Raportează faptele prin care s-a împlinit situaţia profetică raportată în versetul 10.

14. Când şi cum a început să se împlinească versetul 11?

15–17. Arată învăţătura importantă care reiese din atitudinea lui Iona în acest loc şi din răspunsul său raportat în versetul 12.

18. Pentru ce serviciu în legătură cu Armaghedonul a hotărât Iehova pe martorii Săi? În ce scop se face aceasta?

19. Ce reiese din versetul 13 cu privire la atitudinea corăbierilor de faţă? Cum se împlineşte?

20–24. Explică şi aplică versetul 14, şi anume a) faptul că corăbierii s-au rugat acum lui Iehova în loc să strige „fiecare la dumnezeul lui” cum au făcut înainte de aceea; b) faptul că ei în dorinţa lor „de a nu pieri din pricina vieţii omului acestuia”, totuşi n-au voit nici aceea ca să fie împovăraţi „cu sânge nevinovat”; c) faptul că ei au recunoscut că Iehova a trimis furtuna şi că ei au fost dispuşi să împlinească dorinţa lui Iona.

Cuprins

25. Cum găseşte împlinire versetul 15?

26–28. Ce a fost arătat dinainte în partea tabloului care este scrisă în versetul 16?

29. Cum a „trimis Iehova un peşte mare să înghită pe Iona”? Pentru ce şi ce învăţătură trage astăzi poporul credincios al lui Iehova din aceasta? Ce s-a preumbrit prin cele trei zile şi trei nopţi pe care le-a petrecut Iona în pântecele peştelui?

30–32. Când şi cum s-a împlinit rugăciunea lui Iona scrisă în capitolul 2:1,2?

33–35. Descrie situaţia prezisă în darea de seamă a lui Iona notată în capitolul 2:3,4. Compară cu aceasta Matei 27:46, şi 1 Împăraţi 8:46–51.

36, 37. Arată că Iona în continuarea rugăciunii sale, care este scrisă în Iona 2:5,6, a preumbrit pe „clasa servului credincios” al lui Dumnezeu; mai departe că experienţa sa menţionată în rugăciunea sa şi notată în versetul 7, a fost un alt tablou profetic despre „clasa servului credincios”.

38, 39. Cum marchează scripturile respective ,împreună cu faptele, pe acele persoane care sunt prezise în versetul 8?

40–42. Arată cu ajutorul scripturilor respective şi a aplicării lor, că atitudinea şi modul de a lucra (şi rezultatul lor) al acelora care sunt prezişi în versetul 9, stă în contrazicere bruscă cu al acelora care este arătat în mod profetic în versetul 8.

43, 44. Arată motivul pentru ce au acceptat ninivitenii în grabă darea de seamă despre eliberarea lui Iona şi cum a fost această eliberare „un semn pentru niniviteni”. Arată împlinirea sau aplicarea acestei părţi a tabloului.

45. Cum s-a împlinit Iona 3:1,2?

46. Compară porunca dată lui Iona cu aceea care este dată astăzi martorilor lui Iehova, şi arată importanţa şi urgenţa ascultării grabnice, atât atunci, cât şi astăzi.

47. Descrie procedura lui Iona raportată în Iona 3:3 şi arată faptele corespunzătoare prin care s-a împlinit această parte a profeţiei.

48. Arată împlinirea profeţiei raportate în versetul 4.

49,50.Compară atitudinea ninivitenilor faţă de mesajul lui Dumnezeu prin profetul Său, cu cea a israeliţilor şi cu cea a „creştinătăţii”, care îndreptăţeşte declaraţia lui Isus din Luca 11:32, şi aplică aceasta la o clasă asemănătoare din ziua de astăzi. Ce poate fi văzut aşadar, ca scopul mesajului care este vestit acum de cei preumbriţi de Iona?

(continuarea urmează)

Cuprins

15 FEBRUARIE 1938 Nr. 4

Cuprins:

IONA
PARTEA a III-a - Pag.75

"VOI SUNTEŢI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Cuprins

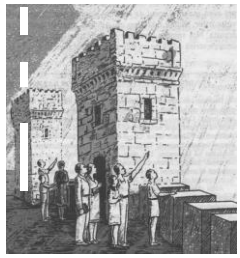

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

VOL. LIX **15 FEBRUARIE 1938** **NR. 4**

IONA

„Ţi s-a arătat, omule, ce este bine, şi ce alta cere Domnul de la tine, decât să faci dreptate, să iubeşti mila, şi să umbli smerit cu Dumnezeul tău?" – Mica 6:8

Partea a III-a

IEHOVA vesteşte regulile Sale fixe pe care trebuie să le urmeze creaturile Sale, dacă voiesc să-I placă. Textul de mai sus este o regulă formală, care priveşte pe toţi cei ce încep să facă voinţa lui Dumnezeu. Servul lui Iehova trebuie să facă aşadar dreptate, trebuie să iubească mila sau îndurarea, să arate îndurare faţă de alţii şi să umble ascultător cu Dumnezeu, adică să umble corespunzător regulilor pe care le-a făcut Dumnezeu de cunoscut. Un număr din aceia care au început să urmeze pe Christos Isus, nu învaţă niciodată a urma regula fixă citată mai sus şi suferă repede naufragiu. Cei ce primesc la sfârşit aprobarea Domnului, se străduiesc să înveţe, să cunoască însemnarea regulii anunţate mai sus şi după aceea să urmeze credincios această regulă. Se va vedea că tabloul profetic în care Iona a jucat rolul important, face cunoscut aceste două clase şi accentuează importanţa de a da astăzi poruncilor lui Iehova o consideraţie atentă. Dreptatea cere purtare sau procedură nepărtinitoare. Îndurarea cere de la serv să se bucure când un rătăcit se căieşte şi se străduieşte să facă voia lui Dumnezeu. Pentru a umbla smerit este de lipsă a căuta sârguitor, a înţelege cum se poartă Dumnezeu cu creaturile Sale, şi după aceea a te strădui cu zel să lucrezi totdeauna aşa şi a te lăsa condus în toate lucrurile de voinţa lui Iehova Dumnezeu.

2. Pentru a nu se purta părtinitor cu asirienii, mesajul lui Dumnezeu a fost dus şi împăratului. Totuşi numele lui nu ne este făcut cunoscut şi aceasta arată că împăratul nu este important. Rolul pe care l-a jucat însă, este important. Cine dobândeşte înţelepciune de sus, învaţă să se poarte plin de îndurare şi nepărtinitor, şi acest adevăr este întipărit de Iehova în mintea servilor Săi credincioşi. (Iacov 3:17) „Lucrul a ajuns la urechea împăratului din Ninive; el s-a sculat de pe scaunul lui de domnie, şi-a scos mantia de pe el, s-a acoperit cu un sac şi a şezut în cenuşă". (Iona 3:6) Avertismentul lui Dumnezeu cu privire la nenorocirea care ameninţă „creştinătatea", a fost prezentat nepărtinitor acelora care ocupă primele locuri în consiliile lumii, adică elementelor religioase, politice şi comerciale. Avertismentul a fost transmis mai cu seamă între anii 1922 şi 1932, şi le este transmis din nou, din timp în timp. Împăratul din Ninive s-a pocăit şi aceasta se

Cuprins

pare că a supărat pe Diavolul şi în acelaşi timp a surprins pe Iona, care din pricina experienţei sale cu israeliţii, nu s-a putut aştepta la aceea că cei puternici între păgâni se vor pocăi. Puterile stăpânitoare ale „creştinătăţi" însă, nu se pocăiesc în ziua de astăzi şi nu-şi întrebuinţează influenţa să întoarcă pe oameni la Dumnezeu. Ceea ce a făcut împăratul din Ninive, arată că aceasta ar fi calea cea dreaptă pentru „creştinătate". În timp ce puterile stăpânitoare aleg calea greşită, există unele persoane între ele care văd calea adevărată şi se străduiesc să meargă pe ea.

3. Împăratul nu numai că s-a pocăit, ci a făcut o proclamaţie la întreg poporul: „Şi a trimis să se dea de ştire în Ninive, din porunca împăratului şi mai marilor lui, următoarele: Oamenii şi vitele, boii şi oile, să nu guste nimic, să nu pască şi nici să nu bea apă deloc! Ci oamenii şi vitele să se acopere cu saci, să strige cu putere către Dumnezeu, şi să se întoarcă de la calea lor cea rea şi de la faptele de asuprire, de care le sunt pline mâinile! Cine ştie dacă nu se va întoarce Dumnezeu şi se va căi, şi dacă nu-Şi va opri mânia Lui aprinsă, ca să nu pierim!" — Iona 3:7–9

4. Dacă stăpânitorii „creştinătăţii" ar fi ales o cale asemănătoare îndată ce au auzit avertismentul, dacă s-ar fi căit şi dacă ar fi transmis în armonie cu aceasta o proclamaţie la popor, atunci ar fi acum cu totul alte stări pe pământ. N-ar mai fi atâta mizerie şi strâmtorare. Dar Diavolul, se îngrijeşte de aceea ca stăpânitorii tuturor naţiunilor să fie strânşi la bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Cel Atotputernic şi de aceea merg pe o cale greşită. Ceea ce a făcut împăratul din Ninive a fost o osândire mare a Israeliţilor necredincioşi: căci aceştia au susţinut a servi pe Dumnezeu dar nu s-au pocăit când au auzit avertismentul. Aceeaşi stare există între israeliţii anti-tipici, adică între aşa numiţii „conducători ai religiei creştine". Din anul 1918 judecata este în curs şi toate naţiunile sunt strânse înaintea marelui Judecător Christos Isus. (Matei 25:32) Oamenii cu bunăvoinţă sunt aceia care aud, se pocăiesc şi se adresează Domnului. Căinţa ninivitenilor anti-tipici, adică a acelora care vor forma „mulţimea mare" de oameni, înseamnă o condamnare mare a reprezentanţilor religiei din „creştinătate". După cum declară Domnul în Matei 12:42, împărăteasa din Seba reprezintă în mod potrivit pe aceeaşi clasă: „Împărăteasa de la miazăzi se va scula alături de neamul acesta, în ziua judecăţii şi-l va osândi, pentru că ea a venit de la marginile pământului, ca să audă înţelepciunea lui Solomon; şi iată că aici este Unul mai mare decât Solomon".

5. În timpul de astăzi, când Christos Isus face judecată, mulţi oameni văd pe baza avertismentului care este publicat pe întreg pământul, că Avraam, Isac şi Iacov sunt reprezentanţii pământeşti ai Împărăţiei şi, prin urmare, se vor afla în organizaţia Împărăţiei lui Dumnezeu. În acelaşi timp, văd şi aceea că iudeii religioşi, urmaşii naturali ai bărbaţilor credincioşi din vechime şi perechea lor, reprezentanţii religiei de astăzi, vor fi lepădaţi, după cum a zis Isus: „Dar vă spun că vor veni mulţi de la răsărit şi de la apus, şi vor sta la masă cu Avraam, Isaac şi Iacov în Împărăţia cerurilor. Iar fiii împărăţiei vor fi aruncaţi în întunericul de afară, unde va fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor". — Matei 8:11,12

Cuprins

6. Aici este reprezentată din nou„ mulţimea mare” de oameni, prin aceia care vin din toate direcţiile şi caută pe Domnul. Iudeii religioşi şi de asemenea reprezentanţii religiei de astăzi, catolici şi protestanţi, toţii susţin că sunt favoriţii lui Dumnezeu şi clasa spirituală care susţine a fi urmaşii lui Avraam şi ai celorlalţi oameni credincioşi din vechime; totuşi ei continuă să practice pe faţă religia Diavolului, în ciuda lui Iehova. De aceea ei nu vor aparţine niciodată Împărăţiei.

7. În acest timp al judecăţii aud „alte oi” ale Domnului (care formează„ mulţimea mare” de oameni) adevărul şi se întorc spre Iehova. Reprezentanţii de profesie ai religiei aud avertismentul din gura martorilor lui Iehova care lucrează sub conducerea lui Christos Isus, aşa cum este vestit oamenilor cu bunăvoinţă, şi ei aud anunţul Domnului că Avraam, Isaac şi Iacov şi toţi profeţii vor fi în Împărăţie, iar reprezentanţii religiei vor fi aruncaţi afară. Aceasta îi face extrem de furioşi şi de aceea scrâşnesc din dinţi împotriva martorilor Domnului. În această zi de judecată, marele Judecător Christos Isus zice acestor făţarnici: „Depărtaţi-vă de la Mine, voi toţi lucrătorii fărădelegii. Va fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor, când [voi care susţineţi a fi urmaşii spirituali ai poporului de legământ al lui Dumnezeu] veţi vedea pe Avraam, pe Isaac şi pe Iacov, şi pe toţi prorocii în Împărăţia lui Dumnezeu, iar pe voi scoşi afară. Vor veni de la răsărit şi de la apus, de la miazănoapte şi de la miazăzi, şi vor şedea la masă în Împărăţia lui Dumnezeu”. — Luca 13:27–29

8. Judecata va fi terminată cu punctul culminant în Armaghedon şi apoi nu vor mai exista reprezentanţi ai religiei care să trebuiască a fi mustraţi aşa. Prin urmare versetele Sfintei Scripturi care au fost citate mai sus se referă la timpul prezent, timpul dinaintea Armaghedonului. Această biciuire îngrozitoare a preoţimii are loc acum, şi după ce lucrul de mărturie poruncit de Domnul va fi sfârşit, se va termina pentru totdeauna cu reprezentanţii religiei.

9. Fapta împăratului din Ninive nu a însemnat că între aceia care vor forma „mulţimea mare” de oameni vor fi ceva deosebiri de rang sau clasă sau careva funcţionari mai înalţi ai ţării vor vesti altora ce au de făcut. Mesajul sau proclamaţia vine de la „Împăratul veşnic” — reprezentat prin împărat — şi înaintea tronului Său trebuie să stea„ mulţimea mare” de oameni şi Lui trebuie să-I atribuie mântuirea. Acest mesaj al lui Iehova arată „mulţimii mari ”de oameni ce trebuie să facă, adică faptul că ea trebuie să se pocăiască şi să caute pe Domnul. În acest tablou, împăratul din Ninive a jucat un rol în care a reprezentat pe Iehova şi probabil că din acest motiv s-a lăsat afară numele împăratului în darea de seamă profetică. Mesajul împăratului este explicat într-o altă profeţie, mai cu seamă în Ţefania 2:3: „Căutaţi pe Domnul, toţi cei smeriţi din ţară, care împliniţi poruncile Lui! Căutaţi dreptatea, căutaţi smerenia! Poate că veţi fi cruţaţi în ziua mâniei Domnului”.

10. Cât de temeinică a fost pocăinţa ninivitenilor, reiese din aceea că postul a fost impus şi vitelor. Acela n-a fost un timp de sărbătoare, de bucurie, ci a fost un timp de post treaz, şi de la toţi s-a cerut să lucreze aşa. Prin faptul că împăratul s-a acoperit cu un sac şi s-a depărtat de la violenţă, a arătat simbolic că oamenii care

Cuprins

devin membri ai „mulţimii mari” de oameni, ajung mai întâi la un punct când sunt întristaţi şi se vaită pentru că au luat parte la nelegiuirea organizaţiei lui Satan şi la urâciunile care se săvârşesc în părţile politice şi religioase ale ei şi toate acestea au adus mare ocară pe numele lui Iehova şi a Regelui Său. Ei suspină şi gem din pricina acestor lucruri urâcioase şi Dumnezeu aude strigătul lor. (Ezechiel 9:4) Prin faptul că Iehova a trimis pe Iona la Ninive, El n-a făcut o încercare de a face pe oamenii din Ninive prozeliţi, pentru ca să devină iudei sau să-l urmeze pe Iona pe calea sa. El a cerut de la toţi ninivitenii să arate credinţă în mesajul Său pe care li l-a transmis Iona şi să se depărteze de la fapte nelegiuite, pentru ca să fie cruţaţi de nimicirea pe care s-a gândit să o aducă asupra oraşului. Aceasta a preumbrit, că oamenii cu bunăvoinţă din „creştinătate” nu sunt în stare să pună stavilă relelor şi faptelor de silnicie ale „creştinătăţii”, dar că toţi oamenii aceştia cu bunăvoinţă se pot întoarce de la acestea şi pot refuza să se atingă de „necurata”, şi că ei se pot aşeza cu totul de partea lui Iehova şi a Regelui Său. Proclamaţia împăratului a zis: „Cine ştie dacă nu se va întoarce Dumnezeu şi se va căi, … ca să nu pierim!”(*R.V.*) Aşa au început ei să exercite credinţă în Domnul.

11. Iona i-a informat că Dumnezeu s-a mâniat şi căinţa lor i-ar putea salva. Iehova n-a cruţat Ninive de distrugerea de mai târziu, dar a cruţat de la nimicire pe neamul de oameni care a trăit atunci în Ninive şi care s-a căit. Tot aşa Iehova nu va cruţa „creştinătatea” în Armaghedon şi nici nu se va opri de a-şi manifesta în acel timp mânia; totuşi El nu va lăsa pe oamenii cu bunăvoinţă care i se adresează acum şi formează o parte a „mulţimii mari” de oameni, să aibă parte de acea nimicire, şi anume pentru că urmează avertismentul Său, „să caute dreptate şi smerenie” şi pentru că fug de religia Diavolului şi de „adăpostul minciunilor”. — Isaia 28:15,17

12. Însărcinarea lui Iona, de a propovădui ninivitenilor, n-a fost executată pe deplin, când unii din niniviteni s-au pocăit: „Dumnezeu a văzut ce făceau ei şi că se întorceau de la calea lor cea rea. Atunci Dumnezeu s-a căit de răul pe care se hotărâse să li-l facă, şi nu l-a făcut”. (Iona 3:10) Cele patruzeci de zile de îndurare promise, nu trecuseră încă. Aceasta arată că în decursul timpului, când înainte de Armaghedon va fi propovăduit oamenilor mesajul Împărăţiei, Iehova deschide oamenilor cu bunăvoinţă o cale spre a ieşi afară, să se aşeze de partea Sa şi să formeze „mulţimea mare de oameni”. Desfăşurarea cronologică a înaintării „acestei Evangheliei a Împărăţiei” şi apoi descoperirea„ mulţimii mari” de oameni, se consideră aici spre folosul celor ce iubesc pe Dumnezeu, şi aceste evenimente descoperă îndurarea şi bunătatea lui Iehova. Începând cu anul 1923 s-a distribuit rezoluţia „Un avertisment” în întreaga „creştinătate”, adică în oraşul Ninive cel anti-tipic, iar după aceea s-a făcut de cunoscut o clasă de „oi” şi atitudinea lor justă faţă de cei mai neînsemnaţi din fraţii lui Christos. (*Vezi revista „Turnul de Veghere” din 1 Noiembrie 1923, pagina 326*) În „*Turnul de Veghere*” din 15 Noiembrie 1926 s-a publicat explicaţia că în organizaţia lui Satan se află o mulţime de prizonieri, însă atunci s-a înţeles că aceşti prizonieri vor forma o ceată spirituală subordonată şi din acest motiv atenţia poporului lui Dumnezeu nu s-a atras în mod just asupra clasei pământeşti de oameni cu bunăvoinţă care a fost

Cuprins

ilustrată de ninivitenii ce s-au căit. În anul 1927 mesajul „Liberate pentru popor” s-a transmis printr-o reţea de staţii radio — reţeaua cea mai întinsă de staţii radio de până atunci — şi mai departe prin răspândire în lumea întreagă sub formă tipărită. Acel mesaj a atras atenţia oamenilor cu bunăvoinţă asupra regulii de acţiune fixată în Sfânta Scriptură pe care să o urmeze; totuşi „mulţimea mare” de oameni n-a fost făcută de cunoscut în mod just în acel timp. În anul 1931 s-a stabilit că oamenii cu bunăvoinţă aparţin „creştinătăţii” şi sunt oamenii care „suspină şi gem din pricina urâciunilor care se săvârşesc în mijlocul conducătorilor religiei”. (Vezi Ezechiel 9:4 şi cartea *„Justificare”,* volumul 1, paginile 94–116) Faptul că ninivitenii moderni s-au întors la Iehova, s-a văzut mai bine când Dumnezeu a descoperit poporului Său în anul 1932 că neiudeii au fost ilustraţi de Ionadab şi prin aceea cum a invitat Iehu pe Ionadab să se suie în carul său. În ziua de astăzi, a judecăţii, ninivitenii moderni au început să se scoale şi să osândească pe reprezentanţii religiei „creştinătăţii” care susţin a fi urmaşi ai lui Christos Isus; modul de lucru al „altor oi” ale Domnului este o mare condamnare a „creştinătăţii”.

13. Mai târziu ninivitenii şi alţi asirieni au atacat pe poporul tipic al lui Dumnezeu, l-au luat prizonier şi l-au dus în captivitate şi prin aceasta au adus multă ocară pe numele lui Iehova. (Psalmul 83:8,9) Cu ocazia acelui atac asupra lui Israel, Ninive a reprezentat „creştinătatea” care ocărăşte astăzi pe faţă numele lui Iehova Dumnezeu şi conspiră să nimicească pe poporul lui Iehova care este acum pe pământ. Iehova îşi descopere acuza împotriva acestei mulţimi nelegiuite, după cum au profetizat Naum şi Ţefania. Profeţia lui Iona se referă cu totul la un alt timp. Dumnezeu avertizează prin profetul Său despre mânia Sa viitoare împotriva „creştinătăţii”, şi având în vedere acel timp, oamenii cu bunăvoinţă sunt sfătuiţi să fugă: „Până nu se împlineşte hotărârea — ca pleava trece vremea — până nu vine peste voi mânia aprinsă a Domnului, până nu vine peste voi ziua mâniei Domnului! El îşi va întinde mâna şi spre miazănoapte, va nimici Asiria, şi va preface Ninive într-o pustietate, într-un pământ fără apă ca pustia. În mijlocul ei se vor culca turme de vite de tot felul: pelicanul şi ariciul vor rămânea noaptea pe acoperişurile stâlpilor ei. La ferestre se vor auzi ţipetele lor, pustiirea va fi în prag, căci căptuşeala de cedru va fi scoasă. Iată dar cetatea aceea veselă, care stătea plină de încredere, şi zicea în inima ei: Eu şi nici una afară de mine! Vai! Cum s-a prefăcut în pustiu şi în culcuş de fiare! Toţi cei ce trec pe lângă ea fluieră şi arată cu mâna!” — Ţefania 2:2,13–15.

14. Revenind la profeţia lui Iona, locuitorii din Ninive care s-au pocăit atunci la propovăduirea lui Iona ilustrează „mulţimea mare” de oameni şi din pricina lor a zăbovit sau a amânat Iehova nimicirea cetăţii Ninive. Aceasta a dat celor plini de căinţă, o ocazie să caute pe Domnul şi să-L servească. — Vezi cartea *„Profeţie”,* pagina 267.

15. Iehova a oprit sau a amânat din 1918 nimicirea „creştinătăţii”; El a făcut aceasta, după cum declară prin Christos Isus, din pricina „celor aleşi” ai Săi. *(Matei 24:21,22)* Din acel timp până în 1931 Domnul a continuat să strângă pe rămăşiţă sau pe cei aleşi şi să-i înveţe pentru serviciul Său, şi în acest timp, Iehova

Cuprins

le-a descoperit că le-a dat un „nume nou”. „Aleşii” credincioşi sau membrii rămăşiţei au lucrat deja sub numele lor nou, însă el nu le-a fost descoperit înainte de 1931. Acest nume nou a fost în tocmai ca un „dinar” care a fost plătit ca plată pentru munca unei zile, şi plătirea „dinarului” a ilustrat cum li s-a dat tuturor credincioşilor în serviciu aceeaşi sumă: numele nou. (Matei 20:1–16) În decursul anilor intermediari, ninivitenii moderni, oamenii cu bunăvoinţă din timpul modern, au auzit mesajul şi mulţi dintre ei s-au pocăit. În anul 1931 aceşti oameni plini de căinţă au fost descoperiţi şi au fost recunoscuţi ca oamenii care „suspină şi gem” şi din îndrumarea Domnului au primit „semnul pe frunţi”, semn care este făcut de „omul îmbrăcat într-o haină de in şi cu o călimară la brâu”. Din pricina acestor oameni plini de căinţă, care sunt marcaţi în felul acesta, nimiceşte Iehova „creştinătatea” în timpul de mai târziu, şi aceasta se face pentru ca oamenii cu bunăvoinţă să primească lămurire, să afle ceva despre Împărăţia lui Dumnezeu, să caute dreptatea şi smerenia şi să poată fi cruţaţi când se va executa judecata împotriva „creştinătăţii”, în Armaghedon. Aşa se arată că Domnul a descoperit poporului Său aceste adevăruri treptat şi l-a pus să facă lucru pe care nu l-a înţeles la timpul său, şi se arată că Iehova s-a îngrijit din belşug pentru oamenii cu bunăvoinţă şi a impus rămăşiţei datoria să transmită acestora mesajul. Rămăşiţei i s-a dat ocazie să facă dreptate semenilor care caută adevărul, să iubească îndurarea şi să o arate faţă de ei şi să umble ascultător conform poruncii lui Dumnezeu.

Mânia lui Iona

16. Profeţia arată acum pe Iona în rolul unei clase de cârtitori: „Lucrul acesta n-a plăcut deloc lui Iona şi s-a mâniat”. (Iona 4:1) Dumnezeu a arătat îndurare chiar şi faţă de un popor păgân şi aceasta este din nou o dovadă că Dumnezeu este iubire. El a arătat lui Iona cum a fost arătată îndurarea Sa faţă de păgâni. Iona s-a mâniat, a devenit indispus şi a cârtit împotriva Domnului. Pentru ce s-a mâniat Iona? Probabil că Iona a cugetat că în cazul că i se va permite lui Ninive să se pocăiască şi să existe mai departe, se poate aştepta că acea naţiune va purta război împotriva lui Israel, şi Iona a gândit că Dumnezeu ar putea preveni un astfel de atac prin aceea că va nimici în acel timp şi acolo Ninive. Concluzia raţională cu privire la cauza mâniei lui Iona — şi această concluzie este sprijinită pe deplin de Sfânta Scriptură şi de întâmplări — este următoarea: Iona a fost salvat într-un chip minunat din pântecele balenei. El a fost profetul împuternicit al lui Iehova Dumnezeu şi a stat acum, atât înaintea păgânilor ,cât şi înaintea israeliţilor, ca o personalitate distinsă. Acum apăruse în oraşul cel mare şi a declarat în mod autorizat că Ninive trebuie nimicit în patruzeci de zile. Dacă Dumnezeu va refuza acum să sprijine pe Iona şi să nimicească oraşul în decurs de patruzeci de zile, atunci aceasta va ruina renumele lui Iona ca profet, şi Iona a cugetat că nimicirea poporului păgân nu este atât de importantă ca renumele său personal. Iona n-a putut suferi să fie umilit sau a jucat cel puţin rolul prin care sunt reprezentaţi aceia care arată această înclinaţie. De aceea Iona a început să cârtească împotriva lui Dumnezeu. Iona însă nu trebuie să fie criticat! El a jucat numai un rol în acest

Cuprins

tablou profetic şi faptele, în împlinirea profeţiei, arată că egoismul este motivul pentru atitudinea acelora pe care i-a ilustrat Iona în acest loc. Noi trebuie să ţinem în minte că Iona a fost unul dintre profeţii lui Iehova şi fără îndoială aparţine şirului celor aprobaţi care sunt menţionaţi în Evrei unsprezece. Dacă înţelegem că el a jucat un rol profetic, atunci recunoaştem că omul însuşi nu este important, dar rolul jucat de el este important, deoarece prezice o clasă care va veni mai târziu în existenţă. Ce s-a petrecut atunci în cugetul lui Iona nu este important. Noi trebuie să privim chestiunea dintr-un punct de vedere profetic şi să găsim aplicarea în timpul modern.

17. Iona a căutat după aceea să-şi justifice mânia aprinsă şi aceasta arată că el a ilustrat o clasă care în zilele prezente din urmă, lucrează în mod asemănător: „S-a rugat Domnului şi a zis: Ah! Doamne, Te rog, nu este aceasta tocmai ce ziceam eu când eram încă în ţara mea? Tocmai lucrul acesta voiam să-l înlătur fugind la Tars. Căci ştiam că eşti un Dumnezeu milos şi plin de îndurare, îndelung răbdător, şi bogat în bunătate, şi că Te căieşti de rău!” — Iona 4:2

18. Iarăşi sunt ilustraţi aici cei egoişti între consacraţi. Observaţi întâmplările care împlinesc tabloul profetic. În anul 1931 Iehova a descoperit poporului Său că El i-a dat un nume nou, acesta este numele „martorii lui Iehova”. Aceasta a fost plătirea „dinarului” despre care a vorbit Domnul Isus în parabolă. Apoi a fost descoperit că oamenii care sunt însemnaţi pe frunte de către omul „cu călimara la brâu” sunt oamenii cu bunăvoinţă care sunt ilustraţi de ninivitenii pocăiţi. Când aceste adevăruri mari au fost făcute de cunoscut, mai cu seamă cu privire la numele nou şi la împărţirea „dinarului”, aceasta a displăcut unui număr de proeminenţi dintre consacraţi şi ei au cârtit. Numele nou a însemnat că a fost de făcut lucru pe mai departe şi că „creştinătatea” va fi cruţată un timp de nimicire pentru ca să se poată face acest lucru nou. Egoiştii au aşteptat zilnic să meargă în cer şi acolo să ocupe o poziţie înaltă. Acum însă, după ce s-a descoperit şi arătat că a trebuit să se mai facă un lucru înainte de Armaghedon şi că această lucrare trebuie făcută cu toată împotrivirea din partea asirienilor anti-tipici, adică a elementului politic şi religios, un astfel de lucru a trebuit să li se pară foarte aspru celor mândri. Întrucât au dorit cu înfocare să meargă de aici şi să ajungă în cer, atâta timp cât s-au bucurat încă de o oarecare vază între oameni, ca profeţi sau propovăduitori, aceste adevăruri publicate în anul 1931 au întărâtat şi mâniat pe cei egoişti. Vina trebuie pusă deci nu pe Iona, ci pe aceia care împlinesc profeţia. În anul 1932 Domnul a descoperit că „bătrânii aleşi” sunt aceia care cugetă mai mult despre sine decât se cuvine, mai departe, că ei sunt dispreţuiţi în ochii Domnului deoarece ei sunt „bătrâni” prin alegere şi nu pe baza serviciului credincios pentru Dumnezeu. — Vezi „*Turnul de Veghere*” din 15 August şi 1 Septembrie 1932.

19. Mulţi din cei ce-au fost umpluţi de spiritul „bătrânilor aleşi” au fost foarte supăraţi din pricina publicării acestui adevăr. Ei au fost de asemenea foarte nemulţumiţi şi mânioşi din pricina vestirii faptului că Iehu a invitat pe Ionadab să se urce în carul său, ceea ce arată că unşii trebuie să facă un anumit lucru în interesul ionadabilor. Aceasta a însemnat mai mult lucru şi vază mai mică, şi din

Cuprins

cauza egoismului lor şi a dorinţei lor mari să-şi păstreze buna reputaţie între oameni, s-au mâniat. Cugetul că reputaţia lor ca persoane importante în adevăr ar putea fi ştirbită, i-a încurcat foarte mult şi i-a făcut să se mânie. Ei au propovăduit că Dumnezeu va nimici „creştinătatea" la un moment timpuriu. Mulţii au pus în evidenţă anul 1925 ca acel moment, şi când data aceea n-a îndeplinit aşteptările lor s-a amânat pe anul 1932. Anul 1932 a venit însă, „creştinătatea" n-a fost nimicită şi acum s-a descoperit că „creştinătatea" va fi cruţată mai departe un timp din pricina clasei ionadabilor, şi aceasta a mâniat extrem de mult pe ceata mândrilor „bătrâni aleşi". Ei au propovăduit pentru lume în general „restatornicire", însă ei au aşteptat că această lucrare se va face numai după ce cei înţelepţi şi importanţi vor fi scăpaţi de ostenelile lor şi vor ajunge într-un loc de pace fericită în cer. Ei n-au dorit să fie întrebuinţaţi pe pământ şi ei n-au văzut bucuros ca cineva afară de cei născuţi de spirit să dobândească o atenţie, înainte ce clasa cerească să ajungă în locuinţa ei de mărire. Ei au zis cam următoarele: „Pentru lume se vor face îngrijiri în decursul domniei milenare. Pentru ce să ne batem capul cu ea acuma? N-am învăţat noi că tot lucrul de felul acesta se va face după ce vom ajunge noi în cer?" Adevărurile descoperite care arată că îndurarea lui Dumnezeu se întinde şi asupra oamenilor cu bunăvoinţă, şi că El dă clasei servului o ocazie să facă ceva pentru aceşti oameni de bine, a mâniat tare pe egoişti. Faptele care se întâmplă în faţa ochilor noştri arată clar că Iona când s-a mâniat a preumbrit pe aceştia. Când cineva este „adânc rănit" şi dezamăgit pentru că nu i se împlinesc dorinţele egoiste, atunci el cugetă că nu-i pasă dacă moare. Iona a ilustrat în acest punct pe această clasă, căci el s-a cugetat că ar fi mai bine pentru el să moară decât să fie umilit: „Acum Doamne, te rog, ia-mi viaţa, căci vreau mai bine să mor decât să trăiesc!" — Iona 4:3

20. Mai cu seamă din 1931 au existat între urmaşii declaraţi ai lui Christos unii, şi există astăzi, care „doresc cu înfocare să meargă acasă", după cum se exprimă ei. Acesta înseamnă că ei voiesc să moară şi să meargă în cer ca să scape de toată neliniştea şi lupta pe care o aduce cu sine serviciul credincios. Totuşi se poate întreba: „Vor merge vreodată acasă?" Isus a zis: „Dar cine va răbda până la sfârşit, va fi mântuit". (Matei 24:13) Această răbdare trebuie să dureze până când „Evanghelia aceasta a Împărăţiei va fi propovăduită spre mărturie şi lucrul acesta va fi terminat"; în decursul acestui timp va fi mult de răbdat. Cei egoişti nu se vor strădui să ţină până la sfârşit. Dacă un consacrat a fost însărcinat cu o datorie specială pentru apărarea intereselor Împărăţiei şi el se oboseşte, şi suferind sub experienţe chinuitoare strigă: „O, lasă să plec de aici! Este mai bine ca să mor decât să fac ceva lucru pe mai departe", atunci aceasta este un semn de laşitate. Laşitatea este tocmai contrarul curajului; şi curajul se naşte din credinţă şi încredere deplină că Domnul ajută pe unul ca acesta. Domnul îl va ţinea în picioare în timpul cel mai rău. Cine se plânge de o datorie primită nu se încrede cu totul în Domnul. O persoană curajoasă se încrede cu totul în Domnul şi luptă mai departe până la sfârşit. Egoismul îl împinge pe cineva când se plânge şi cârteşte. Cine se uită pe sine, se bucură totdeauna în Domnul indiferent de aceea, cât de grele sunt

Cuprins

încercările sale. Văzând că Dumnezeu a fixat o zi pentru Armaghedon, în care va da ocazie unora să fie cruţaţi, recunoscând că Dumnezeu dă ocazie rămăşiţei să propovăduiască acum oamenilor cu bunăvoinţă mesajul adevărului sau să li-l aducă pentru ca să aparţină la clasa care va fi salvată, cei credincioşi o apreciază ca un privilegiu fericit, mare, de a servi pe Dumnezeu şi aceasta îi umple de bucurie. Nu tot aşa stă lucrul cu cel egoist. Acesta doreşte să facă voinţa sa proprie şi nu voinţa lui Dumnezeu.

21. Cum priveşte Iehova pe cei ce se plâng sau cârtesc, arată cuvintele Sale adresate lui Iona: „Domnul a răspuns: Bine faci tu de te mânii? (Iona 4:4) Cuvintele lui Iehova înseamnă următoarele: Prezentul este un timp pentru nemulţumire şi arătare de egoism rău dispus. „Crezi tu că te mânii cu drept?" (*Rotherham*) Aceste cuvinte se aseamănă cu acelea pe care le-a adresat Isus acelora cărora li s-a plătit dinarul şi care au cârtit atunci pentru că n-au primit mai mult decât aceia care au venit mai târziu în vie. Lor le-a zis Isus: „Ori este ochiul tău rău, fiindcă Eu sunt bun?". (Matei 20:15) Domnul conduce lucrarea Sa aşa cum îi place şi toţi care-L iubesc se bucură în cunoştinţa acestui fapt şi pentru ei este o plăcere să lucreze conform voinţei Sale. „Căci El a zis lui Moise: Voi avea milă de oricine-Mi va plăcea să am milă; şi mă voi îndura de oricine-Mi va plăcea să mă îndur". (Romani 9:15) Nici o creatură n-are dreptul să critice pe Iehova pentru că-şi arată îndurarea faţă de cineva căruia voieşte să-i facă bine. Este aceasta într-adevăr o cauză pentru rea dispoziţie, dacă Dumnezeu n-a sprijinit profeţia oamenilor când au încercat să fixeze data când va nimici cetatea Ninive din timpul modern, ci în mod învederat a amânat timpul, pentru ca să dea altora ocazie să audă adevărul şi să se aşeze de partea Domnului? Acesta este înţelesul adevărat al cuvintelor lui Dumnezeu adresate lui Iona: Pot fi îndreptăţite cumva cârtirea, nemulţumirea şi starea ta de mânie? Desigur, nu! Pentru servul adevărat este o plăcere să facă voinţa Stăpânului său.

22. Când Iehova a rostit astfel de cuvinte de mustrare, Iona a devenit şi mai mânios: „Şi Iona a ieşit din cetate şi s-a aşezat la răsărit de cetate. Acolo şi-a făcut un umbrar, şi a stătut sub el, până va vedea ce are să se întâmple cu cetatea". (Iona 4:5) El s-a cugetat că dacă Ninive va fi distrusă cum a profetizat el, atunci el nu are poftă să fie găsit mort în acea cetate, deoarece aceasta ar putea mânji bunul său nume; poate că unii vor fi lăsaţi cu viaţă. În tot cazul el a fost mânios şi a ieşit din cetate, şi şi-a ridicat acolo un cort şi a stat un timp acolo, s-a îndârjit şi a făcut pe supăratul. Iona a ilustrat aici, pe acea clasă de consacraţi presupuşi care se îndârjesc, se supără şi cârtesc pentru că au propovăduit sau profetizat că anumite lucruri vor avea loc şi profeţiile lor nu s-au împlinit; astfel au şezut ca să aştepte şi să vadă ce se va întâmpla acum. Iona n-a intrat într-un cort făcut din ramuri verzi care a simbolizat bucurie, cum s-a făcut aceasta la sărbătoarea corturilor, ci el şi-a făcut un cort pentru odihna şi comoditatea sa proprie. Tot aşa se ascunde clasa ilustrată acolo de Iona, aşa zicând într-un cort şi aşteaptă să fie luată acasă. Ea se dedă de fapt unei greve de şedere şi aceasta este o nouă dovadă pentru aceea că duşmanii lui Dumnezeu, şi anume Diavolul şi îngerii răi, îndeamnă la greve de

Cuprins

şedere. Cei ce murmură într-adevăr contra lui Dumnezeu cedează influenţei Diavolului. Întocmai ca Iona în tablou, cei rău dispuşi doresc să scape de „arşiţa soarelui" care se simte totdeauna în lucru adevărat. Tabloul arată cum a sperat Iona să poată şedea acolo şi să vadă cum va fi nimicit oraşul Ninive fără iertare. El nu s-a îngrijit deloc de binele celor ce s-au căit. Tot aşa clasa reprezentată acolo, în mod simbolic nu se îngrijeşte de binele „altor oi" sau al ionadabilor care s-au pocăit şi s-au refugiat la Domnul; aceşti încăpăţânaţi permit mai bine „să le slăbească mâinile", şed până în timpul când va lovi Dumnezeu „creştinătatea". Ei cugetă că sunt atât de importanţi încât Dumnezeu desigur nu va uita să-i ia în cer şi să le dea acolo cele mai bune posturi. Este cu totul fără importanţă dacă Iona a fost de fapt un om egoist sau nu; el a făcut acolo un tablou profetic care să descopere mai târziu o clasă de persoane care vor arăta aceeaşi atitudine cum a ilustrat-o el în tablou.

23. Iehova iarăşi a arătat lui Iona mila şi îndurarea Sa prin faptul că s-a îngrijit de ocrotirea sa: „Domnul Dumnezeu a făcut să crească un curcubete [după alte traduceri: un pom fermecat, un ricin], care s-a ridicat peste Iona, ca să facă umbră capului lui şi să-l facă să-i treacă mânia. Iona s-a bucurat foarte mult de curcubetele acesta". (Iona 4:6) Fără îndoială Domnul a făcut această parte a tabloului ca să înveţe pe consacraţii zilelor noastre, mai departe, că ei trebuie să facă dreptate, ceea ce înseamnă să facă cu bucurie voinţa lui Dumnezeu; mai departe că ei trebuie să iubească îndurarea, să arate îndurare faţă de alţii şi trebuie să umble ascultător cu El, după cum ordonă Iehova. Iehova a făcut acum o minune prin faptul că a făcut să crească repede un pom minunat: tulpină, ramuri, frunziş şi toate într-o singură noapte până la dezvoltare completă şi anume destul de mare ca să umbrească corpul lui Iona, să ocrotească pe Iona de soare şi să-i facă şederea acolo mai plăcută. Aceasta a produs bucurie lui Iona un timp oarecare; aici a primit ceva pentru persoana sa proprie. Iona n-a sădit acel pom minunat, ci bunătatea lui Dumnezeu i-a permis să aibă şi să se bucure de umbra şi ocrotirea lui şi Domnul a făcut aceasta, după cum zice o altă traducere, „ca să-l elibereze de răul său"(*R.V.*). Tabloul a trebuit să meargă mai departe prin faptul că Iona a putut face experienţe pentru ca să vadă egoismul său şi pentru ca îndurarea arătată faţă de el de către Domnul să-l ajute să uite starea sa nenorocită. Aceasta preumbreşte că Iehova este îndelung răbdător cu cei rău dispuşi care vin în organizaţiunea Sa, că El le arată tot mereu mila şi bunătatea Sa; dacă ei nu ştiu să preţuiască aceasta, le dă timp ca ori să se spânzure ei înşişi sau să înveţe şi să-l asculte cu bucurie. Cu câteva luni înainte, un om care a fost timp de mai mulţi ani un reprezentant oficial al Societăţii a fost destituit din postul acesta şi fără îndoială Domnul l-a scos afară. Persoanele care se împotrivesc totdeauna lucrării Societăţii continuă să facă critică Societăţii şi funcţionarilor ei şi să ia partea celui izgonit cam în felul următor: „Dacă aţi ştiut că el a fost stricat de mai mult timp pentru ce nu l-aţi scos imediat din oficiul său?" Răspunsul este că lucrul cel mai bun este de a urma totdeauna calea prescrisă de Iehova şi de a aştepta pe Domnul. Cineva poate fi readus de la greşeala căii sale şi de aceea trebuie să practicăm îndurarea şi să aşteptăm până când lucrează Domnul,

Cuprins

deoarece înţelepciunea Sa este perfectă şi El lucrează totdeauna la timpul potrivit. Dacă respectivul se dovedeşte însă a fi cu totul răzvrătitor şi un potrivnic al Domnului şi al organizaţiei Sale, atunci Dumnezeu ia măsuri ca să-l scoată afară. „Îndurarea lui Iehova va dura veşnic". El este bun faţă de cei nemulţumitori ca să le dăruiască ocazie să înveţe, să cunoască calea adevărată, dacă vor aceasta.

24. Iehova a arătat bunătate faţă de Iona, şi acesta a părut a aprecia această bunătate un timp oarecare, căci este scris: „Iona s-a bucurat foarte mult de [pentru] curcubetele acesta". El s-a bucurat de acea comoditate; copăcelul i-a procurat mai departe linişte şi aceasta i-a plăcut; el însă nu s-a cugetat că şi alţii ar fi fost mulţumiţi să se poată bucura de o ocrotire şi răcoare asemănătoare. Prin faptul că Iehova a cruţat pe locuitorii plini de căinţă din Ninive, El le-a arătat îndurare şi a dat altora ocazie să se pocăiască, şi la aceia a aparţinut şi naţiunea lui Israel. În mod asemănător, Iehova arată şi acum mare îndurare acelora din „creştinătate" care se pocăiesc, prin faptul că opreşte Armaghedonul, şi dă şi altora ocazie să-şi schimbe părerea şi să se refugieze la El; oamenii care se întorc spre Domnul devin o mustrare pentru „creştinătate" pentru că nu se căieşte. Dumnezeu nu va nimici „creştinătatea" fără să fi arătat îndurare mai întâi celor ce se căiesc în „creştinătate". Acest fapt ar trebui să servească întregii „creştinătăţi" ca pildă, avertisment şi spre ajutor, ceea ce fără îndoială ar fi cazul la mai mulţi, dacă preoţimea n-ar ajuta Diavolului să ţină pe oameni departe de Domnul. Conducătorii religiei „creştinătăţii" sunt întocmai ca şi conducătorii religiei lui Israel, după cum a zis Isus, „un neam viclean şi preacurvar", întrucât au intrat într-o legătură nepermisă cu alte părţi ale organizaţiei Diavolului şi întreţin aceste relaţii pe mai departe. Ca şi odinioară, israeliţii, şi „creştinătatea" cere un semn mai precis decât acela care s-a dat în mod simbolic prin propovăduirea lui Iona. Conducătorii sau reprezentanţii religiei cer ceva mai mult decât numai dovada că ionadabii, ninivitenii moderni plini de căinţă, fug la Dumnezeu când aud ceva despre îngrijirea Sa milostivă pentru mântuirea lor. Dar după cuvintele lui Isus, conducătorii religiei nu vor primi un alt semn. Cuvintele lui Isus se aplică deci cu mult mai mult conducătorilor religiei „creştinătăţii" decât conducătorilor religiei din Israel. „Făţarnicilor, faţa cerului ştiţi s-o deosebiţi şi semnele vremurilor nu le puteţi deosebi? Un neam viclean şi preacurvar cere un semn; nu i se va da alt semn decât semnul proorocului Iona. Apoi i-a lăsat şi a plecat". — Matei 16:3, 4

25. Când a rostit Isus aceste cuvinte, a avertizat în acelaşi timp pe ucenicii Săi despre preoţimea acelui timp şi tot aşa avertizează El acum pe fiecare despre preoţimea timpului modern. (Matei 16:6) „Creştinătatea" nu trebuie să aştepte astăzi nimic ca „semn", afară de acela că Domnul trimite pe servii sau martorii Săi să propovăduiască Împărăţia cerului şi să avertizeze dinaintea nimicirii viitoare a organizaţiei lui Satan în Armaghedon, întocmai după cum Iona a propovăduit ninivitenilor, atât spre folosul ninivitenilor, cât şi spre binele lui Israel. În acest loc al profeţiei, Iona a ilustrat pe cei mânioşi şi nemulţumiţi şi pe reprezentanţii religiei „creştinătăţii" cu care Dumnezeu este îndelung răbdător şi la care trimite tot mereu pe martorii Săi ca să le propovăduiască, că „milioane de oameni care

Cuprins

trăiesc acum nu vor muri niciodată" şi aceste milioane sunt aceia care fug la Împărăţia lui Dumnezeu înainte de Armaghedon. Acesta este întreg semnul pe care-l vor primi şi graţia şi îndurarea lui Dumnezeu li-l dă. Iona a dat pe faţă o atitudine neîndurătoare şi a dovedit cu aceasta că el a neglijat să tragă folos din mila lui Dumnezeu ce i s-a dăruit pe mai departe. Iar Dumnezeu a luat alte măsuri: „Dar a doua zi, la răsăritul soarelui, Dumnezeu a adus un vierme, care a înţepat curcubetele şi curcubetele s-a uscat". (Iona 4:7) Aceasta a însemnat că Iona n-a mai primit umbră. El a trebuit să înghită acelaşi hap, cum l-a întins el altora. (Iacov 2:13) Pomul minunat al milei a fost curând îndepărtat. Iona a jucat aici un rol prin care au fost ilustraţi aceia care au aşteptat într-un timp Împărăţia şi pe care Dumnezeu nu i-a secerat fără milă în anul 1918, ci din pricina lor — împreună cu „servul Său ales" — a prescurtat ziua necazului. Clasei egoiste ilustrate aici de Iona i s-a arătat îndurarea lui Dumnezeu un timp oarecare, chiar şi după ce a arătat mânie, a murmurat şi şi-a exprimat dorinţa sa mare să moară şi să meargă acasă, în cer. Deşi ea s-a scandalizat către Iehova, El a continuat să fie milostiv un anumit timp. Dar această zi de milă sau îndurare ia sfârşit, atât pentru cârtitori, cât şi pentru „creştinătate". Când pomul minunat a pierit, atunci s-a terminat şi cu tihna răcoritoare şi cu „liniştea paşnică"; şi au trebuit primite lucruri care n-au fost plăcute. Anul 1935 a adus o altă exprimare a judecăţii lui Iehova, care a fost făcută de cunoscut prin Christos Isus. Până în acel timp cei „credincioşi pe jumătate" s-au fălit cu fraze înaintea adunării poporului lui Dumnezeu, şi-au pus nădejdea într-o „clasă spirituală subordonată", unde vor putea debarca şi se vor putea odihni în tihnă şi comoditate. Domnul ne-a descoperit că o astfel de clasă nu există. Cei rău dispuşi se odihnesc în credinţa în ceea ce înseamnă pentru ei o „clasă spirituală subordonată". Ei au cugetat că dacă nu vor corespunde măsurii cerute pentru Împărăţie, atunci desigur vor ajunge în acea „clasă spirituală subordonată", numită „mulţimea mare de oameni". Aceasta a fost un fel de plasă de siguranţă în care au sperat să cadă ca ultimul adăpost. Prin faptul că au susţinut a fi născuţi de spirit, ei au cugetat că dacă vor fi găsiţi credincioşi chiar şi numai pe jumătate li se va permite de bună seamă să intre în„ mulţimea mare" de oameni; de aceea s-au odihnit pe laurii lor. Ei au introdus o grevă de şedere, au obişnuit să-şi strângă mâinile, au luat uşor lucrurile şi unii fac aceasta şi acum. Această plasă spirituală presupusă a dispărut însă în anul 1935 şi a fost uşor de văzut că a fost numai născocită. Domnul a făcut de cunoscut poporului Său că Sfânta Scriptură nu îndreptăţeşte susţinerea că există o clasă spirituală de rangul al doilea, numai pe jumătate credincioasă, ci arată că „mulţimea mare de oameni" se compune din ionadabi sau din „alte oi" ale Domnului, care au o speranţă pământească şi trebuie să arate acelaşi fel de zel şi credincioşie cum sunt arătate de clasa spirituală care va fi mântuită. Când Domnul a descoperit aşadar în 1935 situaţia adevărată în care se află mulţimea mare de oameni, copacul minunat s-a uscat şi a dispărut din jurul celor cârtitori şi „pe jumătate credincioşi". Este un fapt remarcabil că aproape imediat după congresul din Washington, unii din aceştia au părăsit organizaţia

Cuprins

Domnului. După ce copacul minunat a fost îndepărtat, fierbinţeala luptei a fost prea mare pentru ei şi au fugit din ea ca să găsească undeva alt loc cu umbră.

26. În cetatea Ninive a fost fără îndoială foarte cald, căci, ca şi Ierusalimul, ea s-a aflat într-o climă fierbinte. În „creştinătate" este acum de asemenea fierbinte şi toţi care simpatizează cu „creştinătatea" simt căldură mare. „Când a răsărit soarele, Dumnezeu a făcut să sufle un vânt uscat de la răsărit şi soarele a bătut peste capul lui Iona; şi Iona a leşinat. Atunci a dorit să moară, şi a zis: „Mai bine să mor decât să trăiesc!" — Iona 4:8

27. Iona a stăruit în atitudinea sa egoistă şi ,de aceea, îndurarea lui Dumnezeu faţă de el s-a sfârşit, atât cât este vorba în tablou. Aceasta însă nu înseamnă că Dumnezeu ar fi fost nemulţumit de profetul Său credincios. Iona şi-a jucat numai rolul; clasa pe care o ilustrează Iona însă, l-a împlinit în realitate. În timpul modern cei ce s-au scandalizat când a fost îndepărtată „clasa spirituală subordonată", ilustrată prin copăcelul minunat, au stăruit în atitudinea lor egoistă. Curând după aceea, unii din ei au trecut cu totul în organizaţia Diavolului şi alţii încă mai cad. Arşiţa arzătoare a soarelui şi vântul fierbinte care a însoţit-o — întocmai ca vântul arzător, înăbuşitor al Asiriei — a chinuit pe cei egoişti, şi „tihna şi liniştea" lor s-a sfârşit. Ceasul când trebuie să se decidă vine. Sub vântul arzător ce a pârlit, Iona a dorit să moară. El a văzut că Ninive a continuat să existe şi aceasta s-a permis ca recunoştinţă pentru cei ce s-au căit. Prin aceasta Iona a fost foarte umilit. El n-a dorit ca Ninive să aibă parte de o astfel de milă, ci a căutat milă pentru sine însuşi. Acum a dorit să moară şi să fie gata tot lucrul. Aici Iona a fost cu totul altul, nu ca şi atunci în pântecele peştelui când s-a rugat pentru o ocazie şi a sperat că va putea dovedi lui Dumnezeu credincioşia sa pe mai departe. Acum, sub soarele arzător şi fierbinte, el s-a rugat şi a cerut moartea numai pentru că în egoismul său a dorit ca să meargă după voinţa sa proprie şi pentru că renumele său n-a fost păstrat după cum a dorit el. În aceasta el a ilustrat o clasă de consacraţi care numai atâta timp este „fericită" câtă vreme lucrurile merg după bunul lor plac egoist şi care s-au exprimat adeseori, după cum urmează: „Eu sunt fericit că mă bucur de astfel de tihnă, linişte şi binecuvântare de la Domnul". Este însă cu totul alta bucuria Domnului, a acelora care se devotează complet lui Iehova Dumnezeu! Când tihna, comoditatea şi onoarea pentru persoana proprie încetează, atunci cei egoişti doresc să fie luaţi de pe pământ, şi ei strigă: „Ah, dacă aş putea să merg de aici şi să servesc pe Domnul în altă parte!" Ei cugetă că dacă ar putea să moară, ar merge în cer şi li s-ar permite să domnească acolo peste câţiva alţii, aceasta ar fi frumos şi cu totul după inima lor. Unii oameni sunt fericiţi când pot străluci şi când sunt bătuţi uşor pe umăr, aprobator. Dar îndată ce este vorba de o luptă adevărată, devin rău dispuşi şi se strecoară de acolo.

28. Servul adevărat al lui Dumnezeu ţine până la sfârşit în postul în care a fost pus. El crede făgăduinţa şi se sprijină pe aceea că Dumnezeu face să lucreze toate lucrurile spre binele celor ce iubesc pe Domnul şi sunt chemaţi după hotărârea Sa. (Romani 8:28) El se încrede în Domnul şi ştie că Dumnezeu nu va permite să se întâmple decât lucrurile potrivite. Bucuria Domnului înseamnă a

Cuprins

privi înainte serios spre justificarea numelui lui Iehova şi a lua parte la ea, prin faptul că-ţi păstrezi neprihănirea sau integritatea faţă de Dumnezeu în toate împrejurările şi priveşti cum dovedesc şi alte creaturi omeneşti devotamentul lor credincios faţă de Dumnezeu; aceasta marchează pe Satan ca mincinos. În bucuria Domnului astfel de credincioşi îndură trudă şi suferinţe şi ei sunt hotărâţi să servească pe Dumnezeu şi pe Regele Său credincios până la sfârşit, orice ar fi. Iona ilustrează aici cu totul o altă clasă, ai cărei membrii nu găsesc bucurie în Domnul, pentru că nu apreciază just însemnătatea justificării numelui lui Iehova. Ei se gândesc în mod egoist la comoditatea, tihna, vaza şi onoarea lor proprie. Ei nu se bucură de aceea că „alte oi" ale Domnului se refugiază în turma Sa, şi că aceasta va fi o justificare a Numelui lui Iehova. Ei se aseamănă cu Fariseii care s-au plâns şi au cârtit, zicând despre Isus: „Omul acesta primeşte pe păcătoşi", şi cărora Isus le-a dat răspuns: „Şi Fariseii şi cărturarii cârteau şi ziceau: Omul acesta primeşte pe păcătoşi, şi mănâncă cu ei. Dar El le-a spus pilda aceasta: … şi, când se întoarce acasă, cheamă pe prietenii şi vecinii săi şi le zice: Bucuraţi-vă împreună cu mine, căci mi-am găsit oaia care era pierdută. Tot aşa, vă spun că va fi mai multă bucurie în cer pentru un singur păcătos care se pocăieşte, decât pentru noua zeci şi nouă de oameni neprihăniţi". — Luca 15:2,3,6,7

29. Urmaşii adevăraţi şi credincioşi ai lui Christos Isus recunosc că onoarea şi reputaţia lor proprie între oameni nu este importantă, însă onoarea şi justificarea Numelui lui Iehova este de cea mai mare importanţă, deoarece numai cei ce dovedesc justificarea Numelui lui Iehova vor trăi. Ei nu-şi bat capul cu onoarea lor proprie atâta timp cât au aprobarea lui Dumnezeu. Ei nu sunt plăcuţi oamenilor şi nu caută să placă oamenilor.

30. Conducătorii religiei din Ierusalim s-au plâns de Isus pentru că a primit cu bucurie, oameni care au fost păcătoşi, dar care după ce au auzit cuvintele pline de har care au ieşit de pe buzele lui Isus, s-au adresat Lui ca să afle mai mult despre Dumnezeu şi Împărăţia Sa. O stare asemănătoare se arată astăzi în mod clar. Urmaşii adevăraţi ai lui Christos Isus, rămăşiţa sau „servul credincios şi înţelept", vestesc adevărurile înaintea urechilor celor păcătoşi şi ei se bucură să facă aceasta, deoarece se întâmplă după voia lui Dumnezeu. Auzind mesajul Domnului oamenii cu bunăvoinţă vin din toate ţările şi zonele şi întreabă calea către Împărăţia lui Dumnezeu; şi în curând aceştia formează „mulţimea mare" de oameni. Martorii credincioşi ai Domnului merg cu bucurie prin mult necaz şi multă trudă ca să ducă„ mulţimii mari" de oameni adevărul; şi ei fac aceasta credincios şi voios. Cârtitorii şi cicălitorii dojenesc pe servii Domnului pentru că vestesc adevărul celor păcătoşi. Fariseii s-au scandalizat de fapt de Dumnezeu, pentru că El în loc să arate numai faţă de ei îndurare, a arătat şi faţă de alţii, iar aceasta a făcut pe Farisei să apară cu mult mai mici în ochii oamenilor. Ei au dorit să fie singurii care stau în lumina favorii lui Dumnezeu.

31. Perechea lor de astăzi, care atacă pe servii lui Iehova, se scandalizează de fapt de Dumnezeu pentru că El arată mila Sa prin Christos Isus altor oameni, şi anume oamenilor cu bunăvoinţă. Preoţimea cârteşte împotriva martorilor lui

Cuprins

Iehova şi-i prigoneşte. Cei ce aparţin clasei „servului rău” cârtesc de asemenea împotriva martorilor lui Iehova şi-i prigonesc. În străduinţa de a dezonora pe servii lui Dumnezeu în ochii oamenilor, aduc împotriva lor tot felul de lucruri crude şi nelegiuite; ei răspândesc tot felul de minciuni josnice împotriva servilor lui Dumnezeu, dar în realitate se luptă împotriva lui Dumnezeu şi a lui Christos Isus şi împotriva Împărăţiei.

32. Pentru ce atacă servii presupuşi ai lui Dumnezeu pe aceia care îşi îndreaptă toate străduinţele spre aceea, să ducă poporului în credincioşie vestea Împărăţiei? Pentru ce ridică servii presupuşi acuzări ordinare, mincinoase şi răutăcioase împotriva servilor credincioşi? Haideţi să presupunem — numai pentru demonstrare — că acuzaţii sunt vinovaţi într-adevăr de toate contravenţiile de care sunt învinovăţiţi. Ar micşora aceasta cumva valoarea mesajului? Nu este mai bine ca omul să vestească Împărăţia lui Dumnezeu decât să se pună împotriva ei? Servii adevăraţi şi credincioşi ai Domnului nu-şi bat capul cu vaza lor proprie şi din acest motiv nu-şi fac timp să răspundă la acuzări ordinare, mincinoase şi răutăcioase împotriva lor. Reputaţia unei singure persoane nu este importantă, deoarece aceasta nu are nimic de-a face cu adevărata chestiune de discuţie. A trâmbiţa virtuţile unui om ar întuneca numai marea şi importanta chestiune de discuţie. Aşa face Diavolul ca atenţia să fie întoarsă de la Dumnezeu şi să fie îndreptată asupra creaturilor. Firește, aceasta nu este o scuză pentru cineva ca să lucreze greşit sau să pretexteze aceasta ca justificare pentru fapte rele, ci punctul care este scos aici în evidenţă este că cei ce acuză pe servii Domnului în realitate se împotrivesc lui Dumnezeu sau se luptă împotriva Lui. Fiecare serv trebuie să stea în picioare înaintea Domnului său să cadă, după cum este scris: „Cine eşti tu, care judeci pe robul altuia? Dacă stă în picioare sau cade, este treaba stăpânului său; totuşi, va sta în picioare, căci Domnul are putere să-l întărească pentru ca să stea”. (Romani 14:4) A ataca sau a vorbi rău de cineva care serveşte pe Domnul şi a încerca astfel a nimici valoarea lucrului acestui serv, nu înseamnă mai puţin decât a judeca pe servul lui Dumnezeu, a lupta împotriva lui Dumnezeu şi a te împotrivi Împărăţiei Sale. Cei nelegiuiţi vor urma calea lor proprie şi vor avea sfârşitul care l-a hotărât Dumnezeu pentru Diavol şi servii săi.

33. Preoţimea religioasă şi „servul rău” formează împreună omul fărădelegii, „fiul pierzării”, şi Iehova le arată în Cuvântul Său că ei sunt servii Diavolului, că ei se luptă contra lui Dumnezeu şi se află cu Diavolul pe aceeaşi treaptă şi vor avea acelaşi sfârşit ca şi el. Străduinţele „omului păcatului” nu vor amâna înaintarea Împărăţiei lui Dumnezeu. Iehova a pus pe Iona să vestească oamenilor din Ninive avertismentul pentru ca toţi ninivitenii care au fost cu bunăvoinţă faţă de El şi se vor pocăi, să poată fi cruţaţi în timpul distrugerii cetăţii. Prin faptul că Iehova opreşte acum executarea judecăţilor Sale de mânie împotriva „creştinătăţii” şi face pe martorii Săi să meargă şi să vestească mesajul Împărăţiei şi ziua răzbunării Sale, El are ca scop să permită oamenilor cu bunăvoinţă, fie ei politicieni, oameni ai comerţului sau oameni de rând, să audă mesajul pentru ca să se pocăiască, să fugă din organizaţia Diavolului şi să poată găsi adăpost în Domnul. Dumnezeu

Cuprins

porunceşte ca această lucrare să fie făcută şi terminată înainte de Armaghedon. Cine se împotriveşte lucrării în vreun fel, fie prin atacuri asupra clasei servului lui Dumnezeu sau prin faptul că se arată iubitor de sine, mâniat sau îndărătnic şi refuză să ia parte la serviciul lui Dumnezeu, prin aceasta se împotriveşte lui Dumnezeu.

34. Mânie împotriva lui Iehova Dumnezeu nu se poate îndreptăţii: „Dar Dumnezeu a zis lui Iona: Bine faci tu de te mânii din pricina curcubetelui? El a răspuns: Da, bine fac că mă mânii, până la moarte!" (Iona 4:9) Răspunsul lui Iona la întrebarea lui Iehova, pusă blând, a fost rebel şi de aceea el reprezintă în acest punct pe aceia care se răscoală împotriva lui Dumnezeu şi încearcă să-şi justifice modul de a lucra. Dumnezeu arată acum acelora din lume care sunt cu bunăvoinţă faţă de El, bunătate şi îndurare şi lucrarea Sa este continuată de către servii Săi credincioşi în favoarea lor. Contrazicătorii şi cârtitorii se răscoală împotriva îndurării lui Dumnezeu şi arată mânie mare. Ei văd cum vin alţii în organizaţia lui Iehova şi că lor nu le este permis să ocupe poziţiile pe care le-au dorit atât de mult timp. Prin aceasta mânia lor devine mai mare şi ei zic: „Da, cu drept suntem noi mânioşi până la moarte". Ei iau o atitudine potrivnică în contra lucrului Domnului de pe pământ şi de aceea sunt alungaţi din Împărăţia lui Dumnezeu. Îngerii Domnului Isus Christos care supraveghează intrarea în templu, fac din ordinul Domnului lucrul aruncării afară: „Fiul omului va trimite pe îngerii Săi, şi ei vor smulge din Împărăţia Lui toate lucrurile, care sunt pricină de păcătuire şi pe cei ce săvârşesc fărădelegea; şi-i vor arunca în cuptorul aprins; acolo va fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor". — Matei 13:41,42

35. Cei ce rămân devotaţi credincios şi adevărat Domnului şi se bucură să asculte poruncile Sale, prin faptul că umblă smeriţi cu Dumnezeul lor, vor primi aprobarea Sa şi vor fi onoraţi de Domnul; dar în ochii oamenilor păcătoşi ei nu vor apărea demni de onoare. Observaţi că Isus zice cu privire la aceia care rămân sub „mantia dreptăţii" şi luptă pentru Regele: „Atunci cei neprihăniţi, vor străluci ca soarele în Împărăţia Tatălui lor. Cine are urechi de auzit să audă" — Matei 13:43

36. Aceste cuvinte ale Domnului Isus formează acum un avertisment pentru toţi care susţin a fi servii Săi. Dacă sunt unii care umblă după onoare şi laudă de la oameni, atunci vor cădea cu siguranţă. Dar dacă servesc serios, veghetor şi sârguincios, şi sunt doritori să facă lucrul lor pentru a face să înainteze interesele Împărăţiei, prin faptul că arată zelul propriu casei Domnului, vor primi aprobarea Domnului şi vor străluci în ochii Săi; şi aceasta este pentru ei de cea mai mare importanţă.

37. Neştiinţă în ceea ce priveşte Legea lui Dumnezeu este un motiv pentru a arăta îndurare pentru cel neştiutor în felul acesta. Cunoştinţa măreşte răspunderea unui om: „Atunci Domnul a zis: Ţie îţi este milă de curcubetele acesta, care nu te-a costat nici o trudă şi pe care nu tu l-ai făcut să crească, ci într-o noapte s-a născut şi într-o noapte a pierit." (Iona 4:10) Dumnezeu a făcut în mod milostiv pomul minunat pentru Iona cu scopul ca acea clasă ilustrată de Iona să înveţe să fie cu îndurare faţă de alţii. Îndurarea divină nu poate fi învăţată prin străduinţa unei

Cuprins

creaturi, ci se naşte din iubirea lui Dumnezeu care este expresia perfectă a dezinteresării. Dumnezeu ar fi putut nimici în mod drept pe consacraţi în 1918, dar din pricina numelui Său a avut milă de ei. (Ezechiel 36:21,22) Ei au fost atunci până la un anumit grad în neştiinţă faţă de scopurile lui Dumnezeu. Iehova a arătat milă faţă de toţi aceştia şi mâhniţii ilustraţi de Iona au cugetat atunci că este minunat să primească îndurare de la Dumnezeu. Dar când a venit timpul să arate ei înşişi îndurare altora, atunci au refuzat complet. Rămăşiţa credincioasă însă, este recunoscătoare pentru îndurarea lui Dumnezeu ce i s-a arătat şi se bucură să asculte poruncile Sale şi să ducă în îndurare mesajul şi Numele Său la toţi aceia care sunt cu bunăvoinţă faţă de Dumnezeu. Membrii rămăşiţei se bucură că Dumnezeu le-a permis să rămână pe pământ şi să fie martorii Săi, şi ei nu-şi bat capul deloc cu aceea, cât timp trebuie să rămână pe pământ şi să continue lucrarea Sa, aici. Pentru ei, facerea voinţei lui Dumnezeu este mai importantă decât orice altceva. Creşterea minunată a pomului şi dispariţia lui subită sunt o mărturie profetică despre judecata rapidă a lui Iehova şi vestirea ei prin Christos Isus, marele Judecător în Templu. Îndurătorilor le arată milă, dar aceia care au avut ocazie să dobândească o înţelegere mai bună şi care au dispreţuit mila Domnului sau nu au luat-o în seamă şi s-au întors contra Lui, refuzând să ducă ninivitenilor anti-tipici mesajul îndurării şi al mângâierii, împotriva lor judecata lui Iehova va fi executată fără nici o milă.

38. Marele privilegiu al omului este de a cunoaşte calea lui Dumnezeu şi de a merge pe ea, după cum a zis Domnul Isus Christos: „Şi viaţa veşnică este aceasta: să te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, şi pe Isus Christos pe care L-ai trimis Tu.” (Ioan 17:3) Întocmai după cum Iehova a vorbit atunci lui Iona în tip, aşa vorbeşte şi acum clasei de oameni ilustrată de Iona, în timpul mâniei Sale: „Şi Mie să nu-mi fie milă de Ninive, cetatea cea mare, în care se află mai mult de o sută douăzeci de mii de oameni, care nu ştiu să deosebească dreapta de stânga lor, afară de o mulţime de vite.” (Iona 4:11) Cu alte cuvinte, Iehova a zis: Eu fac îndurarea Mea mare, prin faptul că dau ocazie cetăţii Ninive să se pocăiască; Eu preamăresc îndurarea Mea prin faptul că cruţ pe oamenii cu bunăvoinţă din „creştinătate” şi le dau posibilitate să se pocăiască, pentru că au fost cu totul neştiutori mai înainte. Faptul că Ninive a fost cu totul păgână nu a împiedicat pe Iehova să arate îndurare faţă de acea cetate. A fost o cetate foarte mare şi poporul a fost orbit, ţinut în neştiinţă şi s-a aflat înafara legii lui Dumnezeu pe care o dăduse lui Israel: „Pentru că Legea aduce mânie; şi unde nu este lege, acolo nu este nici călcare de lege.” (Romani 4:15) Întrucât israeliţii au avut legea lui Dumnezeu, ei au fost cu mult mai vrednici de pedeapsă decât ninivitenii. (Romani 5:13) Tot aşa a posedat „creştinătatea” un timp oarecare Cuvântul lui Dumnezeu, şi deoarece susţine că îl urmează, ea este cu mult mai vrednică de pedeapsă decât aceia care au fost ţinuţi în neştiinţă despre Cuvântul lui Dumnezeu. Acum, cu puţin timp înainte de nimicirea „creştinătăţii” în bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Cel Atotputernic, Iehova trimite pe martorii Săi, reprezentaţi prin Iona, ca să avertizeze sau să înştiinţeze „creştinătatea”. Unul din scopurile principale ale acestui

Cuprins

avertisment, este să facă posibil celor ce au fost orbiţi şi au fost ţinuţi în neştiinţă, să cunoască drumul adevărat, să se aşeze pe partea lui Dumnezeu şi să găsească acolo ocrotire. Aceasta este o mare bunătate faţă de ei. Acelora care încep să servească pe Domnul, le zice: „Ferice de cei milostivi căci ei vor avea parte de milă." (Matei 5:7) Cei ce învaţă de la Dumnezeu şi umblă ascultători cu El, se vor bucura prin urmare să aibă o ocazie să ducă oamenilor cu bunăvoinţă mesajul Împărăţiei, şi astfel să-i informeze despre îndurarea lui Iehova faţă de oamenii cu bunăvoinţă. Întocmai după cum în Ninive s-au aflat o sută douăzeci de mii de oameni care au fost cu totul neştiutori, tot aşa se află şi în ziua de astăzi milioane de oameni în „creştinătate", care se află în neştiinţă completă, din cauza influenţei orbitoare pe care o exercită Diavolul şi reprezentanţii săi profesionişti ai religiei, asupra lor. Este voinţa lui Dumnezeu ca aceşti neştiutori să primească o ocazie de a dobândi lămurire şi să pornească pe calea cea dreaptă, înainte ca judecata Sa definitivă să fie executată. Prin faptul că le trimite adevărul, El arată faţă de ei îndurare şi bunătate. Darea de seamă arată că Dumnezeu în îndurarea Sa s-a gândit şi la vite. Aşa arată Dumnezeu bunătatea Sa chiar şi vitelor fără grai şi în Ninive au trebuit să postească şi acestea.

39. Lui Iona i s-a făcut multă critică nedreaptă şi muşcătoare. Insultătorii săi s-au găsit mai degrabă în rândurile reprezentanţilor religiei. Nu este însă nici un motiv de a critica pe Iona, deoarece noi vedem că Iehova l-a întrebuinţat ca să preumbrească stări ce vor exista între urmaşii declaraţi ai lui Christos Isus. Noi trebuie să cugetăm că Iona a fost unul dintre profeţii sfinţi ai lui Dumnezeu, şi astfel de profeţi, ca martori credincioşi au avut aprobarea Sa, deoarece stă scris despre ei: „Şi ce voi mai zice? Căci nu mi-ar ajunge vremea, dacă aş vrea să vorbesc de Ghedeon, de Barac, de Samson, de Ieftae, de David, de Samuel şi de prooroci." (Evrei 11:32) Mai departe este scris despre martorii aceştia ai Domnului: „Toţi aceştia…au fost lăudaţi [au primit o mărturie bună, după traducerea *Schlachter*] pentru credinţa lor." Iona a fost un martor pentru Iehova şi aceşti martori sunt puşi ca pilde înaintea ochilor martorilor lui Iehova din timpul modern, prin faptul că le arată calea adevărată pe care trebuie să meargă. – Evrei 12:1

40. Despre Iona nu este scris nimic mai mult şi aceasta este încă o dovadă pe lângă aceea că profeţia lui Iona este un tablou profetic, în care Iona joacă diferite roluri ,în diferite timpuri; Iehova a făcut tabloul spre folosul acelora cărora le-a dat ocazie să-L cunoască şi să-L servească. Iona şi corăbierii, peştele, ninivitenii şi vitele fără grai, toţi au jucat rolurile respective şi tabloul accentuează marea importanţă de a cunoaşte pe Iehova Dumnezeu şi pe înaltul Său Slujbaş, Christos Isus, şi a-I asculta cu bucurie. Membrii rămăşiţei adevărate a lui Dumnezeu, martorii Săi pe pământ, iubesc pe „alte oi" ale Domnului, care sunt numite ionadabi, şi-i privesc şi tratează ca tovarăşi. (Psalmul 122:8,9) Este o plăcere pentru ei a fi mesagerii lui Iehova şi a duce la astfel de oameni cu bunăvoinţă mesajul lui Dumnezeu de îndurare şi bunătate. „Cât de scumpă este bunătatea Ta, Dumnezeule! La umbra aripilor Tale găsesc fiii oamenilor adăpost! Se satură de

Cuprins

belşugul Casei Tale, şi-i adapi din şuvoiul desfătărilor Tale! Căci la Tine este izvorul vieţii, prin lumina Ta, vedem lumina." (Psalmul 36:7-9) „Fiindcă bunătatea Ta preţuieşte mai mult decât viaţa, de aceea buzele mele cântă laudele Tale. Te voi binecuvânta dar, toată viaţa mea, şi în Numele Tău îmi voi ridica mâinile. Mi se satură sufletul ca de nişte bucate grase şi miezoase, şi gura mea te laudă cu strigăte de bucurie pe buze." Psalmul 63:3-5

Întrebări pentru studiu:

1. La cine se referă Mica 6:8? Ce înseamnă aceasta? Ce legătură are cu profeţia discutată aici?

2. Ce este arătat dinainte în darea de seamă din Iona 3:6 şi anume a) în cuvântul „lucrul a ajuns la urechea împăratului din Ninive"? b) că numele împăratului nu este făcut cunoscut? c) prin modul de a lucra al împăratului după ce a auzit mesajul?

3, 4. Ce măsuri a luat împăratul pe mai departe? Ce efect a avut aceasta asupra ninivitenilor, şi ce a rezultat din aceasta pentru ei? Compară cu aceasta modul de lucru al stăpânitorilor „creştinătăţii" şi sfârşitul unei astfel de căi.

5–8. Când şi cum se împlineşte declaraţia lui Isus din Matei 8:11,12 şi din Luca 13:27–29?

9–11. Arată împlinirea faptului profetic că proclamaţia a ieşit de la împărat şi poporul a ascultat-o, şi prin aceasta acel neam de niniviteni a rămas în viaţă.

12. Citează fapte din care se poate vedea înaintarea „Evangheliei Împărăţiei" şi facerea de cunoscut a „mulţimii mari de oameni".

13. Arată motivul pentru darea de seamă din Ţefania 2:2,13–15 despre Ninive. Aplică faptele profetice.

14, 15. Arată că tabloul profetic despre ducerea avertismentului lui Iehova la Ninive prin Iona şi efectul ce l-a făcut asupra ninivitenilor a fost deja pe cale de împlinire când acest fapt a fost făcut cunoscut acelora care au avut parte la această împlinire.

16. Explică faptul scris în Iona 4:1.

17–19. Descrie împlinirea părţi tabloului scris în Iona 4:2.

20. Care fapte arată clar, că motivul atitudinii luate de un număr din urmaşii declaraţi ai lui Christos, este egoism şi laşitate?

21. Cum priveşte Iehova pe aceia care se plâng sau cârtesc, după cum arată versetul 4?

22. Ce efect a avut mustrarea lui Iehova asupra lui Iona, după cum reiese din versetul 5? Cum se împlineşte aceasta?

23. Arată că ocrotirea de care s-a îngrijit Iehova atunci pentru Iona (versetul 6) a fost o altă parte importantă a acestui tablou profetic.

24–25. Ce scop a urmărit Iehova cu cruţarea locuitorilor ce s-au căit din Ninive? Aplică în această legătură Matei 16:3,4; arată mai departe experienţa profetică a lui Iona ce reiese din versetul 7.

26, 27. Pe cine a ilustrat Iona, după cum arată versetul 8 şi în ce măsură?

Cuprins

28. Pentru a arăta ce înseamnă a fi în bucuria Domnului, compară atitudinea acelora care au bucuria Domnului cu faptele acelora care nu o au.

29–31. De ce importanţă este vaza şi onoarea? Arată ce important este a înţelege just acest punct. Explică şi aplică Luca 15:2,3,6,7.

32. Arată dacă există vreo justificare pentru aceea de a judeca şi a acuza pe aceia care se străduiesc în mod credincios să ducă oamenilor vestea împărăţiei.

33. Arată adevărata natură şi originea faptelor acelora care se împotrivesc lucrului vestirii acestui avertisment. Care este urmarea unei astfel de împotriviri?

34. Cum se împlineşte versetul 9?

35, 36. Când şi la cine se referă asigurarea şi avertismentul din Matei 13:43?

37. Arată că crearea pomului minunat din partea lui Iehova, spre a-l face pe Iona să-i treacă mânia, a fost o altă trăsătură importantă a tabloului profetic. De ce importanţă profetică a fost creşterea dintr-odată şi dispariţia grabnică a pomului minunat?

38. Justifică cruţarea cetăţii Ninive din partea lui Iehova şi mustrarea lui Iona pentru că a protestat împotriva acestui lucru. Aplică versetul 11 la aceia pe care i-a reprezentat Iona acolo.

39. Arată dacă este îndreptăţit a-l critica pe Iona, condamnându-l.

40. De ce importanţă este faptul că raportul nu spune nimic mai departe despre Iona? Arată că acest tablou profetic, pentru rămăşiţa adevărată a lui Dumnezeu, împlineşte scopul pentru care El l-a avut în îndurarea Sa.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Împărăției lui Jehova

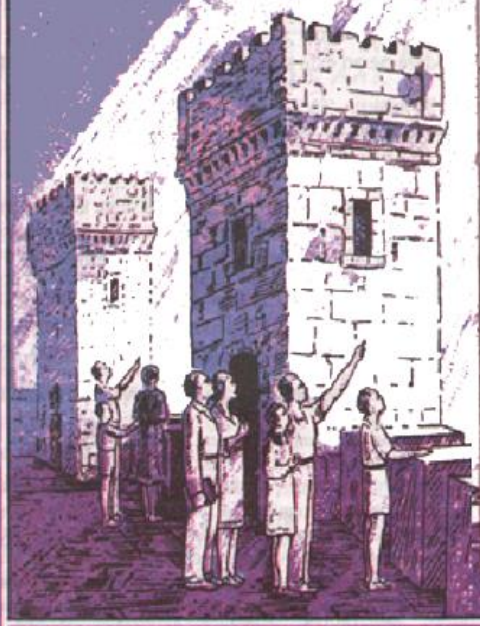

1 MARTIE 1938 Nr. 5

Cuprins:

COMEMORARE - Pag.97

CREDINCIOŞIE - Pag.115

MÂNGÂIERE - Pag.119

"VOI SUNTEŢI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Cuprins

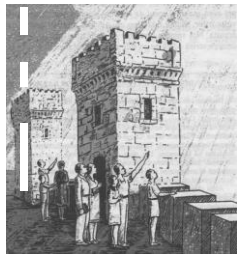

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

VOL. LIX 1 MARTIE 1938 NR. 5

COMEMORARE

„Cristos, Paştele noastre, a fost jertfit. Să ţinem dar sărbătoarea.”
– 1Corinteni 5:7, 8.

IEHOVA a făcut multe tablouri profetice anunţând scopul Său. Partea mai importantă a scopului Său exprimat ne putem aştepta să o găsim scoasă în evidenţă în tablourile profetice, şi chiar aşa este. Numele lui Iehova, aşezat la loc de cinste în inima creaturilor Sale, justificat şi preamărit mai presus de orice, este de cea mai mare importanţă. Prin răzvrătirea lui Lucifer, acum Diavolul, şi prin provocarea nelegiuită pe care Diavolul a aruncat-o în faţa lui Iehova, că El nu putea pune oameni pe pământ, care vor rămâne adevăraţi şi credincioşi lui Dumnezeu, numele Celui Prea Înalt a fost pus în discuţie, ocărât şi defăimat foarte mult. Chestiunea supremaţiei astfel pusă în discuţie trebuie să fie soluţionată într-un mod corect. Iehova Şi-a declarat scopul de a ridica o sămânţă care, la timpul stabilit, va distruge pe cel rău şi organizaţia sa, justificând numele Său mare. În acest scop, El a spus Diavolului: „Pentru acest motiv am [permis] să rămâi.” (Exodul 9:16, *Leeser*) Astfel, este arătat că sunt două lucruri pe care Dumnezeu Şi-a propus să le facă: (1) numele Său să fie proclamat pe întregul pământ, şi (2) să-Şi arate apoi puterea supremă împotriva duşmanului.

2 În pregătirea pentru justificarea numelui Său, Iehova l-a mutat pe Avraam din ţara sa natală şi l-a dus în ţara Canaanului. Acolo, Dumnezeu a făcut cu Avraam un legământ necondiţionat, care conţine această promisiune: „Toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine”. (Geneza 12:3; 15:18) Apoi, Dumnezeu i-a dat lui Avraam legământul circumciziei, care prevedea că `fiecare copil de sex masculin dintre voi să fie circumcis`. (Geneza 17:9-12) După aceea, Dumnezeu a făcut ca Avraam şi soţia lui, Sara, să aibă un fiu, pe care l-a numit Isaac. Când Isaac a crescut, Avraam, la porunca lui Dumnezeu, l-a oferit pe Isaac ca o jertfă vie. Toate acestea au avut loc în vederea justificării numelui lui Iehova. În acest tablou, Avraam reprezenta pe Dumnezeu însuşi, Sara reprezenta organizaţia lui Iehova, Isaac era o ilustraţie a lui Isus Cristos, Sămânţa, iar legământul circumciziei a arătat că toţi cei care devin o parte a seminţei trebuie să aibă o circumcizie a inimii, însemnând să fie devotaţi necondiţionat şi complet lui Iehova Dumnezeu şi împărăţiei Lui. - Deuteronomul 10:16; Filipeni 3:3; Coloseni 2:11.

Cuprins

[3] Mai târziu, Dumnezeu a făcut ca descendenţii lui Avraam să locuiască în Egipt, cetatea pământească principală a Diavolului, ţară care a ilustrat organizaţia Diavolului care domneşte peste întregul pământ. În Egipt, urmaşii lui Avraam au fost ţinuţi în robie şi au fost oprimaţi în mod crud de Satan şi de agenţii săi, iar numele lui Iehova a fost foarte mult batjocorit şi defăimat. Apoi, Iehova a făcut un tablou mult mai viu, prin trimiterea lui Moise în Egipt, unde să răscumpere pe poporul Său şi să facă un nume pentru Iehova: „Este oare pe pământ un singur neam care să fie ca poporul Tău, ca Israel, pe care a venit să-l răscumpere Dumnezeu, ca să facă din el poporul Lui, ca să-Şi facă un nume şi ca să facă pentru el, pentru ţara Ta, minuni şi semne, izgonind dinaintea poporului Tău, pe care l-ai răscumpărat din Egipt, neamuri şi pe dumnezeii lor?" - 2Samuel 7:23.

[4] Lui Moise s-a descoperit Cel Prea Înalt pentru prima dată sub numele său IEHOVA, însemnând scopul Său cu creaturile Sale. El a făcut de cunoscut prin Moise că El, Iehova, este din veşnicie în veşnicie, nu ca unul care a fost sau va fi, ci ca „EU SUNT … Acesta este Numele Meu pentru veşnicie, acesta este numele Meu pentru toate generaţiile". (Exodul 3:14, 15; 6:3) În Egipt, Iehova a continuat facerea tabloului, care accentua importanţa eliberării poporului Său ales, justificarea numelui Său mare, precum şi mijloacele prin care El va realiza acest scop. Iehova i-a poruncit lui Moise să se pregătească pentru Paşte, care trebuia ţinut într-o zi anume, adică a paisprezecea zi a lunii Nisan, iar importanţa acestei luni a fost subliniată prin faptul că a fost făcută începutul anului. Prin ceea ce avea să urmeze mâncării Paştelui, Dumnezeu avea să demonstreze supremaţia Lui asupra Diavolului şi asupra tuturor îngerilor acestuia. În a zecea zi a primei luni, fiecare casă trebuia să ia un miel fără cusur şi să-l păstreze până în ziua a paisprezecea a lunii, iar în acea zi din urmă mielul trebuia să fie înjunghiat, sângele lui stropit pe uşorii casei, carnea friptă şi mâncată în casă, împreună cu pâine nedospită. Celor care vor asculta cu credinţă de această poruncă a lui Iehova Dumnezeu, aveau să le fie ocrotiţi şi cruţaţi întâii născuţi, în timp ce întâii născuţi ai celorlalţi aveau să fie nimiciţi. În fiecare casă unde sângele nu se vedea stropit, după cum a fost poruncit, întâiul născut trebuia să moară. Şi au murit.

[5] În această dramă profetică Moise a ilustrat pe Cristos Isus, marele Profet şi Eliberatorul oamenilor care ascultă de porunca lui Dumnezeu. (Deuteronomul 18:18, 19; Faptele 3:22, 23) Mielul înjunghiat a ilustrat pe Cristos Isus, „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii." (Ioan 1:29) Sângele mielului, stropit pe stâlpii uşii, a ilustrat sângele lui Isus Cristos, care este mijlocul de protecţie şi salvare de la moarte a celor care exercită credinţă în acesta. Prin urmare, Dumnezeu a zis poporului, prin Moise: „Eu voi vedea sângele, şi voi trece pe lângă voi, aşa că nu vă va nimici nici o urgie, atunci când voi lovi ţara Egiptului." (Exodul 12:13) In noaptea de paisprezece Nisan, îngerul lui Iehova Dumnezeu a trecut prin Egipt şi a executat judecata lui Dumnezeu asupra întâilor născuţi din fiecare casă la care nu se vedea sângele mielului şi toţi aceşti întâi-născuţi au murit. A urmat apoi eliberarea lui Israel, poporul ales al lui Dumnezeu, din ţara Egiptului. Ulterior, în fiecare an, copiii lui Israel, la porunca lui Iehova Dumnezeu,

Cuprins

au trebuit să ţină Paştele ca o comemorare a numelui lui Iehova, Cel Prea Înalt. - Exodul 12:14.

[6] Acolo, în Egipt, Dumnezeu a făcut legământul legii cu izraeliţii prin Moise, l-a inaugurat şi l-a confirmat la Muntele Sinai. De aici înainte, El i-a condus pe izraeliţi. Scopul acestui legământ avea în vedere justificarea numelui lui Iehova prin alegerea unui popor pentru numele Său. Legământul legii era o apărare sau un scut pentru a proteja pe copiii lui Israel de închinarea sau de religia Diavolului, până la venirea lui Isus Cristos, Sămânţa promisiunii. Cu privire la legământul legii este scris: „Ea a fost adăugată din pricina călcărilor de lege[păcatului], până când avea să vină „Sămânţa" [Cristos], căreia îi fusese făcută făgăduinţa". Aceasta era un învăţător care să îndrume pe Israel, poporul ales al lui Dumnezeu, până la venirea lui Isus Cristos, Capul casei Sale regale, precum şi Eliberatorul lumii. (Galateni 3:19, 24) Izraeliţii, care ar fi ţinut cu fidelitate şi ar fi respectat condiţiile legământului legii, aveau să fie scutiţi şi protejaţi de religia Diavolului până la venirea lui Cristos Isus, care avea să împlinească tipul tabloului profetic. Copiii lui Israel care rămâneau credincioşi legii date prin Moise şi care erau găsiţi credincioşi la venirea lui Cristos Isus, aveau să fie fi transferaţi de la Moise la Cristos şi să devină o parte a „poporului pentru numele lui Iehova". – Faptele 15:14.

ÎMPLINIREA

[7] La timpul stabilit, Iehova L-a trimis pe Isus Cristos în lume. Acest lucru a fost o împlinire a tabloului făcut prin trimiterea lui Moise în Egipt de către Iehova. După cum Iehova a trimis pe Moise în Egipt pentru a-Şi face un nume şi pentru a răscumpăra un popor al Lui, aşa Dumnezeu L-a trimis pe Isus în lume în numele lui Iehova, pentru a face un nume pentru Iehova şi pentru a răscumpăra pentru Dumnezeu şi a elibera „un popor care să fie al Lui", iar pe plan secundar să furnizeze preţul de răscumpărare pentru toţi cei care vor crede în Domnul şi-I vor sluji. Isus a venit în numele Tatălui Său, pentru a face voinţa Tatălui Său şi, prin urmare, El a sprijinit numele lui Iehova, după cum este scris despre El: „Vreau să fac voinţa Ta, Dumnezeule! Şi Legea Ta este [scrisă] în fundul inimii mele." (Psalmii 40:8; Ioan 5:43; 10:25; 17:6) După cum Moise a dat o mărturie credincioasă despre numele lui Iehova în Egipt, tot aşa, Cristos Isus, Fiul iubit al lui Dumnezeu, a dat o mărturie credincioasă despre numele Tatălui Său când a fost pe pământ. Având încheiată acea parte a îndeplinirii tabloului, Isus era acum gata să împlinească acea parte a dramei profetic făcută prin înjunghierea mielului în Egipt. Moise nu putea fi ucis şi să îndeplinească el partea aceasta din drama profetică, ci mielul a fost înjunghiat în locul său, iar înjunghierea mielului a preumbrit moartea lui Isus Cristos.

[8] Împreună cu ucenicii Săi, Isus a ţinut Paştele, după cum a poruncit Iehova. Acela a fost ultimul Paşte. Isus Şi-a dovedit credincioşia şi Şi-a păstrat integritatea faţă de Dumnezeu. Astfel, El l-a dovedit pe Satan un mincinos, iar pe Dumnezeu adevărat şi vrednic de toată lauda. Isus era acum gata să-Şi dea viaţa în

Cuprins

modul cel mai umilitor, acela de a fi omorât ca un păcătos şi în locul păcătoşilor, fiind răstignit pe un stâlp.

INSTITUIREA COMEMORĂRII

[9] Isus ştia că în curând avea să fie omorât. Dar, înainte de acest eveniment, El trebuia să-Şi instruiască ucenicii despre scopul Tatălui Său, şi prin ei pe alţii de aceeaşi credinţă preţioasă care aveau să vină după aceea. De aceea, lucrurile făcute de El au fost înregistrate, şi anume: „Pe când mâncau ei, Isus a luat o pâine; şi după ce a binecuvântat, a frânt-o şi a dat-o ucenicilor, zicând: „Luaţi, mâncaţi; acesta este trupul Meu." Apoi a luat un pahar şi, după ce a mulţumit lui Dumnezeu, li l-a dat, zicând: „Beţi toţi din el; căci acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulţi, spre iertarea păcatelor." - Matei 26:26-28.

[10] După Luca, înregistrarea aceluiaşi eveniment conţine aceste cuvinte ale lui Isus: „Să faceţi lucrul acesta spre pomenirea Mea." (Luca 22:19) Apostolul, scriind despre acelaşi eveniment, spune: „Acest pahar este legământul cel nou în sângele Meu; să faceţi lucrul acesta spre pomenirea Mea, ori de câte ori veţi bea din el." Pentru că, ori de câte ori mâncaţi din pâinea aceasta şi beţi din paharul acesta, vestiţi moartea Domnului, până va veni El." (1Corinteni 11:25, 26). În mod clar, Domnul a subliniat pentru discipolii Săi adevăraţi că ei trebuie să ţină minte că toţi cei care vor fi în cele din urmă membri ai corpului Său şi, prin urmare, vor face parte din linia regală, trebuie să urmeze o cale asemănătoare cu a Lui. De aceea, când se vor împărtăşi în fiecare an din emblemele Comemorării, ei trebuie să aibă în minte moartea Sa, ştiind că şi ei trebuie să se împărtăşească în moartea de jertfă, dacă vor trăi cu El. Domnul Isus a fost pe deplin informat cu privire la scopul lui Iehova şi ,de aceea, a ştiut că fiecare dintre cei asociaţi cu El trebuie să-şi menţină integritatea faţă de Dumnezeu şi să-şi dovedească loialitatea până la moarte. Fiind astfel asociat cu Isus în moartea Lui de jertfă, se va putea împărtăşi cu El în slava împărăţiei Lui. Instituirea acestei Comemorări de către Domnul Isus a avut loc imediat după consumarea ultimului Paşti. Aceasta este Comemorarea morţii lui Isus, care le este poruncit urmaşilor Lui să o ţină anual.

CINE SE VA ÎMPĂRTĂŞI

[11] Se pare că astăzi există mulţi care iubesc pe Dumnezeu şi pe Isus Cristos şi care s-au consacrat să facă voinţa lui Dumnezeu, dar sunt în îndoială dacă ar trebui să se împărtăşească sau nu din emblemele de pâine şi vin la sărbătoarea Comemorării. Scopul acestui articol este să-i ajute să înţeleagă mai bine şi să aprecieze sensul Comemorării, iar apoi fiecare trebuie să decidă pentru sine dacă se va împărtăşi sau nu. Ţinând întotdeauna în minte scopul lui Iehova aşa cum este exprimat în Cuvântul Său, o persoană va putea mai bine să ajungă la o concluzie corectă cu privire la această chestiune. A face un nume pentru El este primul şi cel mai important lucru. Dumnezeu a demonstrat aceasta prin trimiterea lui Moise în Egipt pentru a-Şi face un nume şi, prin urmare, a-Şi justifica numele. Un scop

Cuprins

secundar a fost să răscumpere sau să elibereze un popor pentru Sine, spre justificarea numelui Său. Scopul pentru care L-a trimis pe Isus pe pământ, a fost să îndeplinească în realitate ceea ce a fost ilustrat în drama profetică menţionată anterior. Iehova a arătat clar că scopul Său este de a-Şi justifica numele prin împărăţia Sa, iar Isus Cristos, Regele Său, este Justificatorul Lui. Cei aleşi din mijlocul oamenilor pentru numele Său, şi care sunt asociaţi cu Cristos Isus, vor participa de asemenea la justificarea numelui lui Dumnezeu. Salvarea omenirii ascultătoare este de o importanţă secundară; chiar şi cei care ascultă şi primesc viaţă vor fi o justificare a numelui lui Iehova. Cuvintele lui Isus rostite la instituirea Comemorării arată două servicii făcute prin sângele Său, şi anume: (1) iertarea păcatului, acesta fiind neputinţa care a venit asupra neamului omenesc datorită păcatului lui Adam; şi (2) facerea unui nou legământ, prin care un popor este ales din lume pentru numele lui Iehova. Legământul legii nu a reuşit să realizeze acest lucru, fapt datorat imperfecţiunii şi stării păcătoase a izraeliţilor. Prin noul legământ Dumnezeu va realiza acest scop, prin alegerea unei clase spirituale care va pune mărturie pentru numele Său.

IERTAREA PĂCATELOR

[12] Moştenind urmările păcatului lui Adam, toată rasa umană a ajuns sub neputinţă sau în robia păcatului, care duce la moartea sau distrugerea completă, cu excepţia cazului în care există o îngrijire pentru salvarea ei. Iehova ar fi putut distruge tot neamul lui Adam şi să înceapă o nouă rasă, dar este voinţa Sa să-Şi dovedească supremaţia prin alegerea dintre urmaşii lui Adam a unora care-şi dovedesc integritatea faţă de Dumnezeu, dându-le viaţă veşnică şi folosindu-i ca un monument al numelui şi cuvântului Său. Aceşti credincioşi constituie o justificare a numelui lui Iehova. Răscumpărarea trebuie să aibă loc mai întâi, înainte ca vreunul din rasa lui Adam să poată fi ales pentru numele lui Iehova sau să i se dea viaţă. Dumnezeu a făcut legământul legii cu Israel prin Moise, iar acel legământ a fost validat prin sângele mielului fără cusur, şi astfel legământul a devenit operativ. Sângele mielului a preumbrit sângele lui Isus vărsat la Calvar, care a validat noul legământ şi l-a făcut operativ. Acest sânge, de asemenea, este preţul de cumpărare pentru rasa umană, prin care vor fi eliberaţi cei ascultători. Totuşi, trebuie să fie ţinut totdeauna în minte că iertarea păcatului trebuie să aibă loc întâi, înainte ca o persoană să poată fi aleasă pentru numele lui Iehova şi să fie asociată cu Isus Cristos.

[13] Dumnezeu nu L-a trimis pe Isus pe pământ pentru a condamna omenirea, ci pentru ca rasa umană să poată fi salvată. Această salvare este garantată numai pentru „oricine crede în El”. (Ioan 3:16, 17) Pe izraeliţi, poporul tipic al lui Dumnezeu, El i-a hrănit cu pâinea numită „mană”, trimisă din cer, ca ei să poată exista pentru un timp. Această pâine preumbrea pe Isus Cristos, Pâinea din cer, prin care viaţa va fi dată tuturor celor care cred şi ascultă de Dumnezeu şi de Cristos. Toţi cei care sunt astfel salvaţi trebuie să exercite credinţa în umanitatea sau viaţa dată de Isus pentru mântuirea omului. (Ioan 6:29-35) Prin urmare, este

Cuprins

scris: „Pentru că nici Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească şi să-Şi dea viaţa ca răscumpărare pentru mulţi.” (Matei 20:28) Această scriptură înseamnă în mod clar că Domnul Isus Şi-a dat viaţa ca preţ de răscumpărare pentru atât de mulţi din rasa umană câţi se vor conforma condiţiilor de a crede şi a asculta, după cum a fost poruncit. Cei ascultători din rasa umană sunt desemnaţi prin simbolul „oi” şi, cu privire la ei, Isus a spus: „Eu Îmi dau viaţa pentru oile Mele.” (Ioan 10:15) Cei neascultători sunt desemnaţi prin simbolul „capre”. Nu Şi-a dat Isus viaţa şi pentru „capre”? Nu, pentru motivul că jertfa de răscumpărare nu este furnizată pentru cei neascultători, ci numai pentru cei ascultători, după cum este scris: „Cine crede în Fiul, are viaţa vecinică; dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viaţa, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el.” (Ioan 3:36) *Răscumpărat* înseamnă „cumpărat pe un preţ egal celui cerut pentru cel care a comis păcatul”. Omul perfect Adam a păcătuit şi a murit. Omul perfect Isus a fost fără păcat şi a suferit moartea. Ar însemna aceasta că Adam a fost răscumpărat prin sângele lui Isus Cristos? Nu, ci exact contrariul. Adam a fost un păcătos intenţionat. (1Timotei 2:14) Adam a murit pentru păcat intenţionat, deoarece aceasta a fost pedeapsa pentru păcat anunţată de Dumnezeu. Nu există nici un motiv pentru a concluziona că Iehova Îşi va anula judecata, pentru că Dumnezeu nu se schimbă. (Maleahi 3:6) Toţi descendenţii lui Adam au fost născuţi în mod necesar sub condamnare, ca urmare a faptului că au moştenit imperfecţiunea de la Adam. Ei nu au fost sub judecată şi nu împotriva lor a fost pronunţată sentinţa morţii. Dar, fiind născuţi în păcat şi zămisliţi în nelegiuire, ei trebuie să moară din cauza păcatului moştenit, cu excepţia cazului în care este furnizată o răscumpărare. Posibilitatea salvării este dată urmaşilor lui Adam prin sângele vărsat al lui Isus Cristos. Pentru a se folosi de această posibilitate, cineva trebuie să respecte condiţiile, anume să creadă în Domnul Isus Cristos şi să asculte de porunca lui Dumnezeu. - Romani 5:12, 19.

[14] Cum şi când a răscumpărat Domnul Isus descendenţii lui Adam? Isus a fost făcut o fiinţă umană perfectă, cu dreptul deplin de a trăi pentru totdeauna ca o astfel de fiinţă umană, fiind, prin urmare, o creatură fără păcat sau cusur, iar acest lucru a fost preumbrit de mielul fără cusur. Prin urmare, Isus a fost calificat pentru a oferi preţul care să `ridice păcatul lumii` care are ca urmare moartea descendenţilor lui Adam. Isus a declarat că El trebuie să-Şi adune oile ascultătoare, şi a zis: „Tatăl Mă iubeşte, pentru că Îmi dau viaţa, ca iarăşi s-o iau. Nimeni nu Mi-o ia cu sila, ci o dau Eu de la Mine. Am putere [autoritate (*Diaglott*)] s-o dau, şi am putere [autoritate (*Diaglott*)] s-o iau iarăşi: aceasta este porunca, pe care am primit-o de la Tatăl Meu.” - Ioan 10:17, 18.

[15] Isus Şi-a dat viaţa. El a murit pe stâlp, ca şi cum ar fi fost om păcătos, deşi a fost sfânt, nevinovat şi fără păcat. Prin urmare, dreptul Său la viaţa umană a continuat să existe sau a rămas. (1Petru 1:19) Dumnezeu L-a înviat pe Isus şi L-a înălţat la cer. Isus încă avea dreptul la viaţă umană. El avea dreptul sau autoritatea de la Tatăl Său să-Şi ia înapoi viaţa lui ca om. Dar a făcut El aceasta? Nu, ci el a prezentat acest drept al vieţii umane la tronul milei lui Dumnezeu, ca o jertfă pentru păcatele omenirii. Prin urmare, sângele Său era pentru iertarea unor astfel

Cuprins

de păcate. „Astfel, Cristos S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora.” (Evrei 9:28) Despre El a fost scris în mod profetic: „Îşi va da viaţa ca jertfă pentru păcat.” - Isaia 53:10-12; Romani 4:25; 1Corinteni 15:3.

[16] Isus Cristos nu a depus valoarea jertfei Sale în cer ca să o retragă şi să o folosească din nou. El a dat-o, a renunţat la ea, s-a despărţit de ea complet, ca preţ de răscumpărare pentru rasa umană, după cum este scris: „Aţi fost cumpăraţi cu un preţ.” (1Corinteni 6:20) Când cineva numai depune un lucru , el îl poate retrage sau să-l ia înapoi. Dacă plăteşte, el trece titlul pe numele lui; şi Isus a plătit preţul. Rasa umană, prin urmare, aparţine lui Cristos Isus, prin dreptul cumpărării, în conformitate cu voinţa lui Dumnezeu. (1Petru 1:18, 19; 2Petru 2:1) Domnul Isus Cristos a vândut tot ce avea ca om, adică viaţa Sa umană, iar cu valoarea aceasta a cumpărat rasa umană. (Matei 13:46) `A cumpărat-o cu sângele Său.` - Faptele 20:28; Efeseni 1:14.

[17] Dacă viaţa veşnică este pentru orice om, cum o poate el obţine? El trebuie să primească viaţă de la Dumnezeu prin Isus Cristos. `Viaţa este darul lui Dumnezeu, prin Isus Cristos, Domnul nostru.` (Romani 6:23) Adresându-se ucenicilor Săi, Isus a spus: „Eu sunt calea, adevărul şi viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.” (Ioan 14:6) Nu există o altă cale pentru a obţine viaţă. (Faptele 4:12) Singura modalitate de împăcare a oamenilor cu Dumnezeu este prin Isus Cristos, prin a crede şi a se dovedi credincios. Avraam şi alţi bărbaţi credincioşi menţionaţi în Evrei, capitolul 11, au crezut promisiunea lui Dumnezeu de a-L trimite pe Mesia şi că El va fi Salvatorul şi Domnul lumii. Ei au aşteptat cu nerăbdare împărăţia Sa şi au refuzat să aibă de-a face cu lumea rea, punându-şi inima în împărăţia lui Mesia. Din cauza credinţei lor, astfel de oameni au fost socotiţi drepţi. Dar ei nu au primit viaţă la acel timp, pentru motivul că Isus Cristos trebuia mai întâi să răscumpere rasa umană cu propriul sânge şi apoi să-i elibereze în modul stabilit de Dumnezeu. „Toţi aceştia, măcar că au fost lăudaţi pentru credinţa lor, totuşi n-au primit ce le fusese făgăduit; pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca să n-ajungă ei la desăvârşire fără noi.” (Evrei 11:39, 40) Care este lucrul mai bun, menţionat aici, la care apostolul însuşi este părtaş?

FII SPIRITUALI

[18] Lucrul mai bun este a fi membru în casa regală a fiilor, al cărei cap este Isus Cristos: „Dar Cristos este credincios ca Fiu, peste casa lui Dumnezeu. Şi casa Lui suntem noi, dacă păstrăm până la sfârşit încrederea nezguduită şi nădejdea cu care ne lăudăm.” (Evrei 3:6). Dumnezeu a ţinut poporul lui Israel sub protecţia legământului legii până la venirea lui Cristos, iar legământul a acţionat ca o protecţie pentru cei care au fost credincioşi lui Dumnezeu. (Galateni 3:19, 24) Isus, prin voinţa lui Iehova, a venit la izraeliţi, poporul Lui de legământ, şi aproape tot acest popor L-a respins; însă unii dintre ei au crezut în El. „Dar tuturor celor care L-au primit, adică celor care cred în numele Lui, le-a dat puterea [(*margin*.) dreptul sau privilegiul] să devină copii ai lui Dumnezeu.” - Ioan 1:12.

Cuprins

[19] Apostolii credincioşi au fost toţi sub acel legământ al legii, dar ei au crezut în Domnul Isus Cristos, s-au devotat Lui ca Fiul iubit al lui Dumnezeu şi au devenit fii ai lui Dumnezeu. Acest mare privilegiu a fost acordat pentru trei ani şi jumătate exclusiv evreilor, iar apoi a fost deschis şi neamurilor. După venirea spiritului sfânt, apostolii, fiind învăţaţi de acesta, au înţeles scopul lui Iehova şi apoi l-au vestit şi altora, acela de a alege „un popor pentru numele Său". Acei oameni credincioşi, apostolii, erau adunaţi la Ierusalim, analizând faptul că evanghelia Lui era dată şi neamurilor şi de ce era făcut acest lucru. În acel moment, spiritul sfânt le-a descoperit scopul lui Dumnezeu cu privire la aceasta, anume „să aleagă din naţiuni un popor pentru numele Său", alegere care a fost prezisă de profeţii lui Iehova. (Faptele 15:14-16) „Popor pentru numele Său" astfel ales sunt cei născuţi de spirit, fiii lui Dumnezeu, cărora Iehova le dă numele său şi pe care îi face martorii Săi pentru a da mărturie despre numele şi împărăţia Lui, mărturie care trebuie dată înainte ca Iehova să-Şi demonstreze puterea Lui supremă. (Isaia 62:2; 43:9-12; Exodul 9:16, *Leeser*) Poporul astfel ales pentru numele lui Iehova sunt fiii Săi spirituali, la care Isus se referă ca „turma mică" a oilor Domnului.

[20] Legământul făcut în Egipt şi confirmat la Sinai, adică legământul legii, nu a reuşit să producă un popor complet pentru numele lui Iehova, dar au existat câţiva izraeliţi, inclusiv apostolii, care, din cauza credinţei şi ascultării lor au fost transferaţi de la Moise la Isus Cristos. Cu Isus Cristos Dumnezeu a făcut noul legământ, prin intermediul căruia realizează ceea ce vechiul legământ al legii nu a reuşit să facă, adică să aleagă dintre naţiuni un popor pentru numele lui Dumnezeu, care trebuie să fie complet devotat lui Dumnezeu şi să pună mărturie despre numele şi împărăţia Lui în faţa lumii. Legământul legii a fost făcut în Egipt cu Moise ca reprezentant sau mijlocitor. Noul legământ a fost făcut de Iehova cu Isus Cristos în timpul când Isus a fost pe pământ, adică în Egiptul anti-tipic, iar sângele Domnului Isus a fost cel care a validat sau a activat acest legământ nou. Prin urmare, Isus a zis ucenicilor Săi, referindu-se la vinul din pahar care reprezenta sângele Său: „Beţi toţi din el; căci acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou." - Matei 26:27, 28.

[21] Faptul că Isus i-a invitat sau le-a poruncit să bea din el este o dovadă concludentă că toţi cei care sunt în acest legământ, şi nu alţii, trebuie să bea din sângele Său. Este adevărat că sângele Lui este pentru iertarea păcatelor; dar nimeni nu va fi invitat în legământ, şi astfel ales din lume pentru numele lui Iehova, până ce nu crede mai întâi în Domnul Isus Cristos şi nu-L acceptă pe El şi preţiosul Lui sânge ca mijloc de salvare. Ucenicii credincioşi L-au acceptat mai întâi fără rezerve pe Isus ca Mesia şi L-au urmat cu devotament, şi de aceea Dumnezeu le-a socotit aceasta pentru dreptate, chiar aşa cum i-a socotit lui Avraam credinţa pentru dreptate. Atunci când preţul de cumpărare a fost prezentat în cer ca o jertfă pentru păcat, apostolii credincioşi au devenit fiii spirituali ai lui Dumnezeu şi au fost astfel acceptaţi ca urmare a primirii mărturiei spiritului sfânt, pe care l-au primit la Rusalii. Isus nu i-a invitat pe toţi izraeliţii să se împărtăşească din

Cuprins

emblemele Comemorării, ci i-a invitat numai pe acei oameni credincioşi care şi-au dovedit integritatea faţă de El.

[22] Noul legământ nu a produs o sămânţă şi nu este mijlocul de a da viaţă oricui, ci cei luaţi în legământ trebuie mai întâi să fie îndreptăţiţi şi apoi să fie născuţi de spiritul sfânt. Prin urmare, ei au drept condiţionat la viaţă, iar condiţia este că ei trebuie să fie supuşi loiali Domnului pentru totdeauna. Noul legământ produce un popor pentru numele lui Iehova, şi toţi cei care sunt luaţi în acest legământ, pentru a-şi demonstra credincioşia, trebuie să fie martori pentru numele şi împărăţia lui Iehova, prin care Iehova Îşi va justifica numele. Regele Isus Cristos se află de cealaltă parte a legământului cu Iehova. El este capul casei de fii şi „Martorul credincios şi adevărat" al lui Iehova. Toţi cei care continuă cu credincioşie în acest legământ trebuie să fie, de asemenea, martori pentru Iehova. Prin urmare Isus a spus, atunci când a fost întrebat: „Da", a răspuns Isus. „Eu sunt Rege. Eu pentru aceasta M-am născut şi am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu." (Ioan 18:37) Cuvintele Lui dovedeau peste orice îndoială că toţi cei care sunt aleşi din lume pentru numele lui Iehova şi care se dovedesc credincioşi, trebuie să fie martori pentru numele lui Iehova.

[23] Evreii, care erau înţelepţi în închipuirea lor, au obiectat la cuvintele lui Isus cu privire la furnizarea vieţii Sale umane. Pentru acest motiv şi pentru instruirea altora cu privire la calea dreaptă, Isus a rostit aceste cuvinte: „Adevărat, adevărat vă spun că, dacă nu mâncaţi trupul Fiului omului şi dacă nu beţi sângele Lui, n-aveţi viaţa în voi înşivă. Cine mănâncă trupul Meu şi bea sângele Meu, are viaţa vecinică; şi Eu îl voi învia în ziua de apoi. Căci trupul Meu este cu adevărat o hrană, şi sângele Meu este cu adevărat o băutură. Cine mănâncă trupul Meu şi bea sângele Meu, rămâne în Mine şi Eu rămân în el. După cum Tatăl, care este viu, M-a trimis pe Mine şi Eu trăiesc prin Tatăl, tot aşa, cine Mă mănâncă pe Mine, va trăi şi el prin Mine. Astfel este pâinea care s-a pogorât din cer, nu ca mana pe care au mâncat-o părinţii voştri şi totuşi au murit: cine mănâncă pâinea aceasta, va trăi în veac." - Ioan 6:53-58.

[24] Isus Cristos a vorbit apoi „oilor" Sale, „turma mică", cei care devin membri ai casei regale de fii şi aceste cuvinte ale Lui se aplică numai acelora care se dovedesc credincioşi: „Dacă nu mâncaţi carnea Mea şi nu beţi sângele Meu, nu aveţi viaţă în voi". Altfel spus, aceştia sunt cei născuţi de spirit, luaţi în legământ nou, care trebuie să mănânce pâinea şi să bea sângele. Dar nu trebuie ca toate persoanele care vor câştiga vreodată viaţă pe pământ „să mănânce din pâine"? Nu, numai fiii spirituali mănâncă pâinea şi beau sângele. Toţi cei care vor câştiga viaţă pe pământ trebuie să aibă şi să exercite credinţă în sângele lui Isus Cristos vărsat pentru iertarea păcatelor. Dar la instituirea Comemorării, Isus a invitat numai discipolii Săi să fie frânţi şi să moară cu El, şi astfel să se împărtăşească în moartea şi în învierea Lui. De atunci, cuvintele Sale se aplică numai celor care sunt consacraţi lui Dumnezeu şi născuţi de spirit. Să fim atenţi că „Isus a luat pâinea, a binecuvântat-o şi a frânt-o"; apoi a dat pâinea frântă ucenicilor Săi şi le-a poruncit

Cuprins

să mănânce. Frângerea este de o foarte mare importanţă şi nu poate fi ignorată sau trecută cu vederea. Frângerea este de importanţă vitală pentru toţi cei care participă cu Isus Cristos în Împărăţia Sa. Aceasta înseamnă că ei trebuie să devină membri ai trupului lui Cristos şi să fie frânţi împreună cu El şi, prin urmare, să moară cu El, pentru a se împărtăşi cu El în slava împărăţiei Lui.

[25] Că apostolii au înţeles astfel chestiunea atunci când au fost instruiţi de spiritul sfânt este dovedit definitiv de cuvintele lui Pavel, care ulterior a scris sub inspiraţia spiritului sfânt: „Căci am primit de la Domnul ce v-am învăţat; şi anume că, Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat o pâine. Şi, după ce a mulţumit lui Dumnezeu, a frânt-o, şi a zis: „Luaţi, mâncaţi; acesta este trupul Meu, care se frânge pentru voi; să faceţi lucrul acesta spre pomenirea Mea." - 1Corinteni 11:23, 24.

[26] Va fi admis că spusele lui Isus au însemnat „această pâine reprezintă corpul Meu." Pâinea era doar un simbol, iar frângerea ei dezvăluie ce trebuie făcut cu cei din trupul lui Cristos. „Rodul viţei de vie" sau vinul, a reprezentat sângele Lui gata să fie vărsat, şi El a spus ucenicilor: „Beţi toţi din el". În mod clar, cuvintele Lui înseamnă că toţi cei care vor fi asociaţi cu El în casa Lui trebuie mai întâi să fie frânţi şi să moară şi, prin urmare, să se împărtăşească în moartea Sa.

[27] Că acele cuvinte ale lui Isus au însemnat că membrii trupului Său sunt parteneri în suferinţa şi moartea Lui este pe deplin susţinut de apostol, care, sub inspiraţia spiritului sfânt, a scris: „Vă vorbesc ca unor oameni cu judecată: judecaţi voi singuri ce spun. Paharul binecuvântat, pe care-l binecuvântăm, nu este el împărtăşirea cu sângele lui Cristos? Pâinea, pe care o frângem, nu este ea împărtăşirea cu trupul lui Cristos? Având în vedere că este o pâine, noi, cari suntem mulţi, suntem un trup; căci toţi luăm o parte din aceeaşi pâine." - 1Corinteni 10:15-17.

[28] Mâncatul pâinii nu înseamnă că cei care mănâncă din aceasta şi-o însuşesc şi, prin urmare, sunt îndreptăţiţi pentru viaţă. Nici nu înseamnă aceste cuvinte ale lui Isus că toţi trebuie să mănânce din această pâine şi să fie susţinuţi de umanitatea lui Isus. Toţi trebuie să fie mai întâi îndreptăţiţi înainte să poată deveni o parte a pâinii care ulterior este frântă.

[29] Când Isus s-a adresat criticilor evrei nu a spus nimic despre frângerea pâinii, ci El a zis: „Eu sunt Pâinea vieţii. … Eu sunt Pâinea vie, care s-a pogorât din cer. Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac; şi pâinea, pe care o voi da Eu, este trupul Meu, pe care îl voi da pentru viaţa lumii." - Ioan 6:47-51.

[30] Aceste cuvinte ale lui Isus Cristos arată că viaţa Sa umană este cea pe care o dă pentru preţul de răscumpărare al lumii, şi toţi cei care beneficiază de acesta trebuie să creadă în El ca Mântuitor al lumii. O asemenea credinţă trebuie să fie arătată de cineva înainte de a fi îndreptăţit. Cuvintele lui Isus adresate ucenicilor Săi cu privire la frângerea pâinii înseamnă un lucru complet diferit. Isus a luat pâinea nedospită, a frânt-o şi a zis urmaşilor Săi: „Acesta este trupul meu." Atunci, cuvintele Lui, în esenţă, au fost următoarele: „Trebuie să mâncaţi, ceea ce înseamnă că trebuie să fiţi părtaşi cu Mine şi, prin urmare, să deveniţi partenerii

Cuprins

sau colegii Mei de suferinţă, şi după cum această pâine pe care mă vedeţi că o frâng reprezintă trupul lui Cristos sau membrii, toţi aceştia trebuie să fie frânţi împreună." Astfel de frângere a pâinii sau a trupului şi băutul sângelui trebuie să aibă loc după ce cei care se împărtăşesc sunt îndreptăţiţi şi născuţi de spirit şi, prin urmare, numai aceştia se împărtăşesc în mod potrivit din embleme.

[31] Cuvintele apostolului de la 1Corinteni 10:15-17 înseamnă cu siguranţă acelaşi lucru. Acolo, apostolul foloseşte cuvântul „comuniune", ceea ce înseamnă „parteneriat", adică împărtăşire. Textul, după o altă versiune, zice: „Paharul pe care-l binecuvântăm, nu este el împărtăşirea cu sângele CRISTOSULUI? Acea bucată de pâine pe care o frângem, nu este ea împărtăşirea cu corpul lui Cristos? Deoarece este o pâine, un trup, noi, care suntem mulţi, ne împărtăşim toţi dintr-o singură pâine." - *Rotherham*.

[32] Îndreptăţirea nu rezultă dintr-o asemenea frângere şi băut al sângelui, deoarece îndreptăţirea trebuie să preceadă sau să aibă loc prima, înainte să poată avea loc frângerea pâinii şi băutul vinului. Isus nu a oferit pâine şi vin la toată lumea, ci numai celor care şi-au dovedit credincioşia. Rezultă, deci, că numai aceia se împărtăşesc corect din embleme care sunt mai întâi justificaţi şi născuţi de spirit, şi care sunt candidaţi la Împărăţie.

[33] Prezentarea argumentului într-o formă oarecum diferită de Scripturi dovedeşte concludent acest lucru, şi anume: Că Isus a ştiut că în scurt timp avea să moară în locul păcătoşilor şi, prin urmare, trebuia să moară de o moarte umilitoare pe stâlp. Ocara, umilinţa şi moartea au fost condiţii prealabile pentru a deveni Justificatorul lui Iehova. Diavolul a ocărât foarte mult numele Tatălui său, iar acum aceleaşi ocări sau similare aveau să cadă asupra Domnului Isus. Pentru a rămâne credincios şi adevărat Tatălui Său, Isus trebuia să primească cel mai sever test şi să-şi dovedească loialitatea în acesta, pentru a deveni Justificatorul lui Iehova. Este voinţa lui Dumnezeu ca Isus să aibă asociaţi cu El în lucrarea sa de Justificator 144.000 membri ai trupului Său, toţi împreună constituind un singur trup sau casa regală a fiilor lui Dumnezeu şi fiecare dintre ei trebuie să se supună unui test similar celui căruia a fost supus Isus şi trebuie să sufere şi să moară cu Isus Cristos ca o condiţie prealabilă pentru a intra în slava Domnului. Isus Şi-a instruit ucenicii şi, prin ei, pe toţi cei care aveau să calce după aceea pe urmele Sale. Făcând aceasta, El a luat o bucată de pâine, care era nedospită, simbolizând o stare fără de păcat sau îndreptăţită, şi apoi le-a zis, în esenţă: „Frângând pâinea, veţi observa că aceasta reprezintă trupul Meu [trupul lui Cristos, care este curat şi fără păcat]. Fiecare dintre voi trebuie să mănânce din ea [ceea ce înseamnă, să ia parte cu Mine, şi astfel să devină partenerul meu şi să fie părtaş cu Mine în a fi frânt].` Cuvintele Lui „acesta este trupul meu" nu se puteau referi la organismul său uman, deoarece despre Isus este scris: „Toate oasele i le păzeşte, ca nici unul din ele să nu i se sfărâme." (Psalmii 34:20) „Aceste lucruri s-au întâmplat, ca să se împlinească Scriptura: „Nici unul din oasele Lui nu va fi sfărâmat."- Ioan 19:36.

[34] Omul Isus nu a murit din cauză că vreo parte a trupului Său a fost frântă, ci, făr îndoială, ca rezultat al unei inimi frânte. Isus a procedat apoi la instruirea

Cuprins

ucenicilor Săi cu privire la pahar, aşa cum este scris: „De asemenea, a luat paharul." Vinul din pahar s-a referit la sângele Lui, iar cuvintele Sale, în esenţă, au însemnat acest lucru: „Acesta reprezintă sângele Meu, care validează legământul cel nou, pe care Tatăl Meu l-a făcut cu Mine. De asemenea, acesta este preţul de răscumpărare pentru rasa umană. Acest sânge vărsat reprezintă viaţa Mea scursă în moarte, aşa după cum arată şi trupul Meu frânt că Eu trebuie să mor. Dacă sunteţi părtaşi cu Mine în împărăţia Mea, trebuie să fiţi părtaşi cu mine în moartea Mea. Prin urmare, mâncaţi din pâinea aceasta şi beţi din acest sânge." Isus ştia că băutul sângelui însemna moarte, aşa cum a fost prevăzut de legea lui Iehova. (Geneza 9:4; Leviticul 17:11). El a invitat, prin urmare, ucenicii Săi să facă un act care însemna moartea lor şi, astfel, i-a invitat să participe în moartea Sa, şi de aceea El a zis: „Cine mănâncă trupul Meu şi bea sângele Meu, rămâne în Mine şi Eu rămân în el." (Ioan 6:56). Aceasta este singura cale de a fi luat în CRISTOS, şi numai cei care sunt luaţi în şi devin membri ai CRISTOSULUI sunt frânţi cu Cristos Isus şi îşi dau viaţa împreună cu El.

[35] Oricine face o consacrare necondiţionată de a face voinţa lui Dumnezeu, în mod potrivit simbolizează sau mărturiseşte aceasta public prin botezul în apă. Cu toate acestea, acest botez nu-l pune în trupul lui Cristos; el trebuie să fie botezat în moartea de jertfă a lui Isus Cristos şi aceasta trebuie să se facă după ce el s-a consacrat lui Dumnezeu şi a primit îndreptăţirea. „Nu ştiţi că toţi câţi am fost botezaţi în Isus Cristos, am fost botezaţi în moartea Lui? Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropaţi împreună cu El, pentru ca, după cum Cristos a înviat din morţi, prin slava Tatălui, tot aşa şi noi să trăim o viaţă nouă. În adevăr, dacă ne-am făcut una cu El, printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El şi printr-o înviere asemănătoare cu a Lui." - Romani 6:3-5.

[36] Numai cei chemaţi la chemarea cerească se vor împărtăşi în moartea de jertfă a lui Isus Cristos. Numai „turma mică" din oile Domnului, cei născuţi de spirit, sunt candidaţi pentru a se împărtăşi în moartea lui Cristos Isus şi în slava Lui care va urma, şi, prin urmare, numai ei se împărtăşesc în mod potrivit din simbolurilor Comemorării.

[37] Apostolul Pavel, luminat şi învăţat de spiritul sfânt, şi inspirat să înveţe pe alţii, a înţeles în mod clar şi a învăţat că toţi cei care se împărtăşesc în mod potrivit din emblemele Comemorării, care reprezintă trupul frânt al lui Cristos Isus, adică moartea Sa de jertfă, trebuie să fie părtaşi morţii Sale ,ca o condiţie prealabilă pentru a intra în slava Sa. Unii ca aceştia, şi numai ei, sunt chemaţi „la o singură nădejde a chemării noastre" (Efeseni 4:4), iar această speranţă este împărăţia cerească, spirituală. Aceştia trebuie să sufere ocările care au căzut asupra lui Isus, trebuie să fie puşi la testul crucial la care a fost supus El şi trebuie să îndure multe necazuri şi să moară cu Isus Cristos. Toate concluziile acestea sunt pe deplin susţinute de cuvintele apostolului: „Căci şi Cristos nu Şi-a plăcut Lui; ci, după cum este scris: „Ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine, au căzut peste Mine." - Romani 15:3.

Cuprins

[38] Tovarăşilor săi creştini apostolul le-a zis: „În Împărăţia lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe necazuri.” (Faptele 14:22) Toţi aceştia trebuie să sufere şi să moară aşa cum a făcut Isus Cristos. „Adevărat este cuvântul acesta: dacă am murit împreună cu El, vom şi trăi împreună cu El. Dacă răbdăm, vom şi împărăţi împreună cu El. Dacă ne lepădăm de El, şi El Se va lepăda de noi.” - 2Timotei 2:11, 12.

[39] Că asemenea suferinţă este esenţial să fie îndurată de membrii trupului, şi că în aceasta participă cu bucurie cei care înţeleg privilegiul lor, este dovedit prin cuvintele apostolului: „Mă bucur acum în suferinţele mele pentru voi; şi, în trupul meu, împlinesc ce lipseşte suferinţelor lui Cristos, pentru trupul Lui, care este Biserica.” - Coloseni 1:24.

[40] Că emblemele Comemorării ilustrează suferinţa şi moartea lui Cristos în care numai membrii trupului au parte, pe care ei trebuie să le îndure cu bucurie, este demonstrat în continuare de cuvintele apostolului: „Ba încă, şi acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, faţă de preţul nespus de mare al cunoaşterii lui Cristos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate şi le socotesc ca un gunoi, ca să câştig pe Cristos, şi să fiu găsit în El, nu având o neprihănire a mea, pe care mi-o dă Legea, ci aceea care se capătă prin credinţa în Cristos, neprihănirea, pe care o dă Dumnezeu, prin credinţă. Şi să-L cunosc pe El şi puterea învierii Lui şi părtăşia suferinţelor Lui, şi să mă fac asemenea cu moartea Lui; ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morţi. Nu că am şi câştigat premiul sau că am şi ajuns desăvârşit; dar alerg înainte, căutând să-l apuc, întrucât şi eu am fost apucat de Cristos Isus. Fraţilor, eu nu cred că l-am apucat încă; dar fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea şi aruncându-mă spre ce este înainte, alerg spre ţintă, pentru premiul chemării cereşti a lui Dumnezeu, în Cristos Isus.” - Filipeni 3:8-14

[41] Mărturia apostolului Petru sprijină pe deplin concluzia că doar membrii trupului lui Cristos, fiii spirituali ai lui Dumnezeu, sunt cei care se împărtăşesc în mod potrivit din emblemele Comemorării, care vor purta ocara, suferinţa şi moartea Lui. Acestea trebuie să preceadă participarea la învierea Sa glorioasă: „Şi la aceasta aţi fost chemaţi; fiindcă şi Cristos a suferit pentru voi şi v-a lăsat o pildă, ca să călcaţi pe urmele Lui.” (1Petru 2:21) „Prea iubiţilor, nu vă miraţi de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca de ceva ciudat, care a dat peste voi: dimpotrivă, bucuraţi-vă, întrucât aveţi parte de patimile lui Cristos, ca să vă bucuraţi şi să vă veseliţi şi la arătarea slavei Lui. Dacă sunteţi batjocoriţi pentru numele lui Cristos, ferice de voi! Fiindcă spiritul slavei, spiritul lui Dumnezeu, Se odihneşte peste voi.” - 1Petru 4:12-14.

[42] Aceşti consacraţi născuţi de spirit, care iau parte la suferinţele lui Isus Cristos, se conformează morţii Sale. Şi astfel, continuând şi îndurând ca buni soldaţi ai lui Cristos Isus, credincioşi până la moarte, ei vor avea parte de învierea Lui. Cu privire la aceasta, adresându-se lor, Isus a zis: „Fii credincios până la moarte, şi-ţi voi da coroana vieţii.” - Apocalipsa 2:10, *ARV*.

Cuprins

„DEOSEBIREA TRUPULUI”

[43] Cei care sunt în Cristos Isus trebuie şi vor discerne trupul lui Cristos, adică ei vor face o distincţie clară între trupul de carne şi trupul CRISTOSULUI. „Căci, după cum trupul este unul şi are multe mădulare, şi după cum toate mădularele trupului, măcar că sunt mai multe, sunt un singur trup, tot aşa este şi Cristos. … Astfel, trupul nu este un singur mădular, ci mai multe.” (1Corinteni 12:12, 14) Numai aceştia se împărtăşesc potrivit sau demn din simbolurile Comemorării. A se împărtăşi nevrednic înseamnă a fi nepotrivit şi a se împărtăşi fără respect. „De aceea, oricine mănâncă pâinea aceasta sau bea paharul Domnului în chip nevrednic [nepotrivit, fără respect], va fi vinovat de trupul şi sângele Domnului. Fiecare să se cerceteze dar pe sine însuşi, şi aşa să mănânce din pâinea aceasta şi să bea din paharul acesta. Căci cine mănâncă şi bea, îşi mănâncă şi bea osânda lui însuşi, dacă nu deosebeşte [nu face distincţie între trupul de carne şi trupul spiritual al CRISTOSULUI] trupul Domnului. Din pricina aceasta sunt între voi mulţi neputincioşi şi bolnavi, şi nu puţini dorm. Dacă ne-am judeca singuri, n-am fi judecaţi.” - 1Corinteni 11:27-31.

[44] Apostolul spune: „Cristos, Paştele noastre, a fost jertfit. Să prăznuim dar praznicul.” El se referă la cei care sunt din clasa căreia îi aparţinea el, prin urmare clasa spirituală. Dacă cineva este un ionadab, nu este în Cristos, iar dacă el nu este în Cristos, nu poate participa la moartea şi învierea lui Cristos. Prin urmare, ar fi nepotrivit pentru el să se împărtăşească din emblemele Comemorării.

„PÂNĂ VA VENI EL”

[45] Apostolul inspirat instruieşte în continuare pe tovarăşii săi creştini în cuvântul pe care l-a primit de la Domnul, şi anume: „Pentru că, ori de câte ori mâncaţi din pâinea aceasta şi beţi din paharul acesta, vestiţi moartea Domnului, până va veni El.” (1Corinteni 11:26) Cei care se împărtăşesc în mod potrivit, cu înţelegere şi discernământ, arată astfel că ei recunosc scopul morţii lui Isus Cristos şi că este privilegiul lor să sufere şi să moară cu El pentru ca să poată trăi şi împărăţi cu El, fiind părtaşi slavei Lui. Isus Cristos este prezent în templu, dar mai sunt încă unii pe pământ care sunt în carne şi care celebrează sărbătoarea Comemorării corect şi ar trebui să facă acest lucru până va veni schimbarea lor, când ei sunt schimbaţi într-o clipită, renunţând la organismul uman şi primind de la Domnul un trup spiritual. Lor le este poruncit să celebreze Comemorarea şi astfel să pună mărturie despre relaţia lor cu Dumnezeu şi Isus Cristos, şi ar fi extrem de neglijenţi dacă nu ar face acest lucru. „Până va veni El”, prin urmare, este corect interpretat și însemnă până când ultimul membru de pe pământ al trupului îşi încheie calea şi este schimbat din om în spirit.

LEGĂMÂNTUL PENTRU ÎMPĂRĂŢIE

[46] După ce Isus a instituit Comemorarea şi ucenicii credincioşi s-au împărtăşit la aceasta, semnificând astfel hotărârea lor de a păşi credincios pe urmele Maestrului, Isus i-a invitat să ia parte cu El în împărăţia Lui. Prin urmare,

Cuprins

El le-a zis: „Voi sunteţi aceia, care aţi rămas necontenit cu Mine în încercările Mele. De aceea vă pregătesc Împărăţia, după cum Tatăl Meu Mi-a pregătit-o Mie, ca să mâncaţi şi să beţi la masa Mea în Împărăţia Mea, şi să şedeţi pe scaune de domnie, ca să judecaţi pe cele douăsprezece seminţii ale lui Israel." (Luca 22:28-30). Numai cei care sunt într-o relaţie similară celei dintre apostoli şi Domnul ar putea fi luaţi în legământul pentru împărăţie. Prin urmare, doar cei care sunt în Cristos şi care se împărtăşesc în moartea Lui au o parte în împărăţie. Acest lucru exclude pe oricine în afara celor spirituali şi unşi, şi numai aceştia se împărtăşesc corect şi demn din simbolurile Comemorării.

CU BUCURIE

[47] În 1918 Domnul Isus a apărut la templul Lui pentru judecată şi acolo a început judecata celor consacraţi, a celor născuţi de spirit. Cei aprobaţi la această judecată au fost luaţi în templu. Din acel moment, prin urmare, adevăraţii urmaşi ai lui Isus Cristos s-au împărtăşit din emblemele Comemorării nu cu întristare, ci cu bucurie, pentru că Domnul, capul casei, este cu ei. Acest lucru este în armonie cu cuvintele lui Isus Cristos: „Vă spun că, de acum încolo nu voi mai bea din acest rod al viţei, până în ziua când îl voi bea cu voi nou în Împărăţia Tatălui Meu." - Matei 26:29.

[48] Rodul viţei de vie este vinul, iar acesta nu numai că reprezintă sângele vărsat al lui Isus Cristos, dar la a doua venire a Sa vinul ilustrează bucuria Domnului. „Vin, care înveseleşte inima omului, untdelemn, care-i înfrumuseţează faţa. (Psalmii 104:15) Isus Cristos, Regele uns şi înălţat al lui Iehova, este la templul Său şi a adunat la Sine pe cei care au trecut cu succes testul judecăţii. Pe aceştia Iehova i-a uns, iar ei sunt acum veseli şi se bucură în Domnul. Isus Cristos este marele Justificator al lui Iehova, şi cea mai mare bucurie a Lui este justificarea numelui Tatălui Său, pentru care scop a venit El. Urmaşilor Săi credincioşi, pe care i-a adunat în templu, le face invitaţia de a se împărtăşi în bucuria Lui, şi astfel zice: „Ai fost credincios în puţine lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău!" (Matei 25:23) Acum, toţi din grupa templului se bucură în Domnul, fapt simbolizat de băutul împreună cu El al vinului nou, şi acolo, în templu, proclamă laude lui Iehova, Tatăl lor. „În locaşul Lui totul strigă: „Slavă!" - Psalmii 29:9.

[49] Toţi aceştia au fost aleşi în condiţiile noului legământ, ca un popor pentru numele lui Iehova, şi toţi trebuie să pună mărturie pentru numele şi împărăţia lui Iehova. (Matei 24:14) Astfel de credincioşi, fiii spirituali şi unşi ai lui Dumnezeu, oferă în continuu lui Iehova o jertfă în dreptate, deoarece ei sunt în templu cu Isus Cristos, Capul. (Maleahi 3:4) În templu, care este locul ascuns al Domnului, El îi instruieşte pe unşii Săi cu privire la înţelegerea profeţiilor care acum sunt împlinite. La porunca Lui, ei „ies din tabără" în ascultare de voinţa lui Iehova, vestind mesajul împărăţiei şi atrăgând astfel asupra lor ocările care au căzut asupra lui Iehova şi Isus Cristos. (Evrei 13:13-15) Ei se bucură să facă acest

Cuprins

lucru, apreciind faptul că sunt în bucuria Domnului şi că bucuria Domnului este tăria lor.

[50] Cei care în mod potrivit şi, prin urmare, demn, se împărtăşesc din emblemele Comemorării trebuie mai întâi să fie îndreptăţiţi, născuţi de spirit, adunaţi la templu şi unşi. Ionadabii sunt consacraţi să facă voinţa lui Dumnezeu, dar ei nu sunt născuţi de spirit. Ei nu sunt îndreptăţiţi. Speranţa lor nu este în ceruri, ci este ca să poată trăi pe pământ pentru totdeauna. Ei au găsit refugiu în organizaţia lui Iehova sub Cristos Isus, unde trebuie să rămână până când trece ziua mâniei lui Iehova. În timp ce rămân în aceasta, ei trebuie să continue să caute dreptatea şi smerenia. Fiind „străini în tabără", care s-au dedicat lui Dumnezeu şi Cristos, ei trebuie să participe la vestirea numelui şi împărăţiei lui Dumnezeu sub Cristos. Dar din moment ce nu se pot împărtăşi în moartea lui Cristos Isus şi, prin urmare, nu se poate împărtăşi în învierea Lui, ar fi în întregime în afara regulii şi nepotrivit pentru ei să se împărtăşească din emblemele Comemorării. Fiind sub protecţia organizaţiei lui Dumnezeu, ei sunt tovarăşi ai celor unşi şi trebuie să servească împreună cu unşii şi cu bucurie să facă tot ce găsesc mâinile lor. Dovezile scripturale şi faptele arată că ionadabii sau„ mulţimea mare", sunt acum strânşi la Domnul şi, ca atare, laudă continuu pe Dumnezeu şi pe Isus Cristos, Regele Său, pentru că văd că ziua salvării şi eliberării a venit. Prin urmare, ei îl salută pe Isus Cristos, Regele slavei, şi Îl servesc cu bucurie continuu. - Apocalipsa 7:9-17.

[51] Toate argumentele Scripturii, prin urmare, stabilesc definitiv faptul că Domnul Isus Cristos a instituit Comemorarea morţii Sale şi a poruncit ca aceasta să fie celebrată *numai de cei care sunt născuţi de spiritul Său şi botezaţi în trupul Său*, adică *trupul spiritual al lui Cristos.* Aceşti fii spirituali nu îşi vor face datoria şi îşi vor pierde marele privilegiu dacă nu se vor împărtăşi la Comemorare. O dată pe an este datoria şi privilegiul lor de a celebra astfel Comemorarea. În anul 1938, data corectă cade pe 15 aprilie, după ora 18, timp în care cei unşi din grupele poporului lui Dumnezeu de pe întregul pământ, se vor aduna şi vor lua parte la sărbătoarea Comemorării. Va fi cu totul corect şi potrivit ca ionadabii să fie prezenţi la această adunare şi să observe ceea ce se face, ca să poată avea o apreciere adâncă a relaţiei unşilor cu Iehova şi o apreciere adâncă a relaţiei„ mulţimii mari" cu Dumnezeu şi cu Cristos. Acesta ar trebui să fie şi este un timp de bucurie şi pentru ei, pentru că apreciază faptul că ziua eliberării a venit.

[52] Având în minte cuvintele inspirate ale apostolului, „Cristos, Paştele noastre, a fost jertfit. … Să prăznuim dar praznicul", este uşor de văzut că turma sau clasa la care apostolul însuşi a aparţinut şi numai asemenea membri ai grupei spirituale se pot împărtăşi în mod potrivit din emblemele Comemorării. Ionadabii, sau cei care alcătuiesc„ mulţimea mare", nu se pot împărtăşi în mod potrivit din emblemele Comemorării. A face acest lucru ar fi spre paguba lor.

[53] Totuşi, există în mintea unora întrebările: Cum voi şti dacă trebuie să mă împărtăşesc la Comemorare sau nu? Sunt eu uns, care am privilegiul şi obligaţia de a mă împărtăşi la Comemorare sau sunt un ionadab, care nu mă pot împărtăşi? Este

Cuprins

posibil pentru mine să determin care este poziţia şi relaţia mea cu Domnul şi, dacă da, cum pot determina această chestiune? Aceste întrebări urmează să fie analizate în numerele următoare ale *Turnului de veghere*.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce parte importantă a scopului exprimat al lui Iehova este scoasă în evidenţă în tablourile profetice înregistrate în Cuvântul Său? Cum a fost numele lui Iehova pus în discuţie? Cum va fi soluţionată chestiunea? Care sunt cele două lucruri prezentate aici, după cum sunt confirmate la Exodul 9:16 (*Leeser*)?

2. Cum a procedat Iehova, în relaţia cu Avraam, în pregătirea pentru justificarea numelui Său?

3. Cum au ajuns urmaşii lui Avraam să locuiască în Egipt şi să fie asupriţi de duşman? Cum, şi pentru ce scop, au fost eliberaţi de acolo?

4, 5. Descrie pregătirea pentru Paşte şi explică această parte din tabloul profetic.

6. Cum şi în ce scop au fost aduşi izraeliţii în legământul legii?

7, 8. Arată împlinirea tabloului făcut prin trimiterea lui Moise în Egipt şi prin mărturia credincioasă dată acolo, în scopul declarat de Iehova.

9, 10. Relatează cum a instituit Isus Comemorarea. Ce a însemnat acest lucru pentru discipolii Săi atunci? Dar pentru urmaşii Săi, ulterior?

11. Care este scopul analizării acum a subiectului Comemorării? Care a fost scopul suprem şi care cel secundar, în trimiterea lui Moise în Egipt? Cum se împlineşte acest punct din tabloul profetic? Care sunt cele două servicii făcute de sângele lui Isus? Explică facerea noului legământ de către Dumnezeu.

12. Cum este îngrijirea pentru iertarea păcatului legată de scopul şi funcţionarea noului legământ?

13. Care a fost scopul în acel moment, cât şi scopul profetic, în hrănirea izraeliţilor cu „mană” de către Dumnezeu? Explică şi aplică Matei 20:28.

14-16. Cum şi când i-a răscumpărat Isus pe descendenţii lui Adam?

17. Dacă este ca orice om să obţină viaţa veşnică, cum poate câştiga el aceasta? Căror scopuri au servit credinţa şi loialitatea celor menţionaţi la Evrei 11:39?

18. Explică „lucrul mai bun” menţionat la Evrei 11:40. Ce beneficii au fost puse la dispoziţie prin funcţionarea legământului legii? Explică expresia „tuturor celor ce L-au primit” de la Ioan 1:12.

19. Când şi cum au ajuns apostolii la o înţelegere a scopului lui Dumnezeu de a „alege un popor pentru numele Lui”? Cine sunt „poporul pentru numele Lui”?

20. Când, cum, cu cine şi de ce a fost făcut legământul legii? Dar noul legământ? Cum a fost fiecare dintre aceste legăminte făcute funcţionale?

21. Explicaţi invitaţia lui Isus adresată ucenicilor Lui, şi numai lor, să `bea sângele Său`.

22. Cine au fost luaţi în noul legământ? Ce înseamnă acest lucru pentru ei?

Cuprins

23-25. De ce a vorbit Isus aşa cum este înregistrat la Ioan 6:53-58? La cine se aplică aceste cuvinte? Explicaţi dacă toate persoanele care vor câştiga vreodată viaţă trebuie sau nu „să mănânce pâinea” şi „să bea sângele”.

26-28. Ce s-a înţeles prin pâine şi prin frângerea ei? Dar prin „rodul viţei” şi prin cuvintele lui Isus adresate ucenicilor Săi, „beţi toţi din el”? Ce înţeles al cuvintelor lui Isus reiese din declaraţia apostolului de la 1Corinteni 10:15-17?

29 - 31. Ce este arătat prin cuvintele lui Isus de la Ioan 6:47-51, şi de ce nu se spune nimic despre frângerea pâinii? Compară aceste cuvinte cu ale ucenicilor Săi cu privire la frângerea pâinii şi arată ce se înţelege prin acestea mai târziu.

32. Cum, atunci, poate fi văzut cine se poate împărtăşi în mod potrivit din emblemele Comemorării?

33, 34. Prezentând această chestiune într-o formă diferită, ce dovedesc în mod concludent Scripturile? Ce se înţelege prin cuvintele lui Isus „acesta este trupul Meu” şi „acesta este sângele meu”? Dar prin invitarea discipolilor Săi să „mănânce pâinea aceasta şi să bea acest sânge”?

35, 36. În ceea ce priveşte scopul şi efectul, faceţi o deosebire între botezul în apă şi botezul în Isus Cristos.

37-39. Cine, din punctul de vedere al botezului, se împărtăşesc în mod potrivit din emblemele Comemorării?

40, 41. Ce instrucţiuni suplimentare în acest sens se observă la Filipeni 3:8-14? Dar la 1Petru 2:21 şi 4:12-14?

42. Aplică Apocalipsa 2:10.

43, 44 Ce se înţelege prin „deosebirea trupului Domnului”? De ce este important să înţelegem acest lucru? După cum se vede aici, ar fi potrivit pentru un ionadab să se împărtăşească din emblemele Comemorării? De ce?

45. Cum „arată moartea Domnului” cei care se împărtăşesc în mod potrivit din pâine şi din pahar? Cum se interpretează în mod potrivit cuvintele „până va veni El”?

46. Cui se aplică şi cum cuvintele lui Isus de la Luca 22:28-30?

47-49. Cum „intră în bucuria Lui” şi „beau rodul viţei nou cu El în Împărăţia Tatălui Său” discipolii credincioşi ai lui Isus Cristos?

50. Ce este necesar, pe lângă consacrare şi ascultare, pentru ca o persoană să se poată împărtăşi în mod demn din emblemele Comemorării? Explică poziţia ionadabilor în acest sens, precum şi datoria, privilegiul şi bucuria lor.

51,52. Atunci, care sunt datoria şi privilegiul fiilor spirituali şi ale ionadabilor în legătură cu sărbătoarea Comemorării? De ce este important să înţelegem această chestiune?

53. Ce alte întrebări importante legate de aceasta necesită o analiză suplimentară?

Cuprins

CREDINCIOŞIE

IEHOVA ocroteşte pe cei credincioşi. (Psalmii 31:23) Cei care locuiesc în casa regală a lui Iehova îşi vor menţine acum integritatea în orice împrejurări şi Îi vor fi credincioşi pentru totdeauna. Regulile şi cerinţele trebuie să fie respectate şi urmate aşa cum au fost stabilite de „Stăpânirile Înalte", Dumnezeu şi organizaţia Sa. (Romani 13:1-4) Aceste reguli şi cerinţe au fost preumbrite de măsurătorile atente stabilite în profeţia lui Iehova scrisă de Ezechiel (capitolul 41) cu privire la templul minunat descoperit de Iehova într-o viziune pe care i-a dat-o acelui profet.

Ezechiel a fost dus pe poartă în curtea exterioară şi în curtea interioară, iar acum stătea pe veranda de la uşa templului: „După aceea m-a dus în templu [ghidul trimis din cer lui Ezechiel], a măsurat stâlpii şi a găsit şase coţi în lăţime de o parte şi şase coţi de cealaltă parte; aceasta era lărgimea cortului întâlnirii." (Ezechiel 41:1) Această clădire a fost cea mai importantă dintre toate construcţiile de care ochii lui Ezechiel s-au bucurat. Ghidul lui a măsurat întâi stâlpii uşii, sau intrarea în templu, dar înălţimea acestor stâlpi nu este cuprinsă în măsurători: Aceşti stâlpi stăteau de-o parte şi de alta a uşii templului. Ghidul lui Ezechiel, înainte de a merge înăuntrul templului, a măsurat uşa pe fiecare parte, precum şi lungimea şi lăţimea templului. „Lăţimea uşii era de zece coţi; iar canaturile uşii erau laţi de cinci coţi deoparte, şi cinci coţi de cealaltă parte. A măsurat şi lungimea Templului: patruzeci de coţi, şi lăţimea: douăzeci de coţi." (Ezechiel 41:2) Aceste măsurători arată ce se cere de la preoţii care intră în templu sau în casa regală a lui Iehova. „Creştinătatea organizată", prin vrăjitorii ei, i-a învăţat de mulţi ani pe oameni că o persoană Îl poate accepta pe Isus Cristos ca Mântuitorul său în timp ce se află pe patul de moarte, iar când moare imediat se duce în cer. Măsurătorile atent făcute de către ghidul lui Ezechiel de la poarta exterioară progresiv către templu arată că astfel de pretenţie ecleziastică este complet eronată. Cel pe care Iehova îl naşte şi apoi îl invită la casa Lui, mai întâi trebuie să facă dovada credincioşiei lui la fiecare pas, înainte de a-l face pe următorul.

Ghidul a mers înaintea lui Ezechiel în templu: „Apoi a intrat înlăuntru. A măsurat uşorii uşii: doi coţi, uşa şase coţi, şi lăţimea uşii, şapte coţi. Pe partea dinainte a Templului a măsurat în lungime douăzeci de coţi şi în lăţime douăzeci de coţi; şi mi-a zis: „Acesta este locul prea sfânt!" (Ezechiel 41:3, 4) Ezechiel, urmând ghidul, a fost luat în „locul prea sfânt", după cum rezultă din ultima parte a versetului 4, tocmai citat. Lui Ezechiel i s-a acordat acolo privilegiul unui mare preot. „Locul prea sfânt" ilustrează cerul. „Căci Cristos n-a intrat într-un locaş de închinare făcut de mână omenească, după chipul adevăratului locaş de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfăţişeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu." (Evrei 9:24) Alte scripturi arată că Domnul Isus a venit la templul lui Iehova în 1918 şi apoi a început să strângă la Sine în templu clasa credincioasă, desemnată ca „rămăşiţa", deoarece aceştia s-au dovedit a fi credincioşi la fiecare pas făcut de la momentul îndreptăţirii şi naşterii de spirit. Intrarea lui Ezechiel în templu a preumbrit adunarea celor credincioşi şi strângerea lor în bucuria lui Isus Cristos.

Acest punct al înaintării lui Ezechiel corespunde cu timpul când Isus Cristos vine la templul lui Iehova şi găseşte o clasă credincioasă. „Ferice de robul acela, pe care stăpânul său, la venirea Lui, îl va găsi făcând aşa! Adevărat vă spun că îl va pune peste toate averile Sale.” (Matei 24:46, 47) Cei care alcătuiesc această clasă a „servului credincios”, ilustrată prin Ezechiel, îndeplinesc cerinţele sau măsurătorile nu din pricina dezvoltării de sine, ci prin devotamentul lor credincios lui Dumnezeu şi intereselor împărăţiei Sale. Cristos Isus, marele Judecător, acolo începe să-i analizeze pe aceştia, iar pe cei credincioşi îi invită să intre în bucuria Lui. - Matei 25:20, 21.

Clasei rămăşiţei a lui Iehova îi este arătat cum să măsoare cerinţele sau calificările pentru a obţine intrarea în templu. „El ne-a înviat împreună şi ne-a pus să şedem împreună în locurile cereşti, în Cristos Isus.” (Efeseni 2:6) Cuvintele apostolului mai arată că atingerea acestei poziţii binecuvântate nu este rezultatul eforturilor proprii ale cuiva de a se face „extrem de bun şi pios”, aşa cum sunt înţelese aceste cuvinte în general, ci mai degrabă este rezultatul harului lui Dumnezeu şi credincioşiei creaturii. „Căci prin har aţi fost mântuiţi, prin credinţă. Şi aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni. Căci noi suntem lucrarea Lui şi am fost zidiţi în Cristos Isus pentru faptele bune, pe cari le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele. Aşa dar, voi nu mai sunteţi nici străini, nici oaspeţi ai casei, ci sunteţi împreună cetăţeni cu sfinţii, oameni din casa lui Dumnezeu, fiind zidiţi pe temelia apostolilor şi proorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Cristos. În El toată clădirea, bine închegată, creşte ca să fie un Templu sfânt în Domnul. Şi prin El şi voi sunteţi zidiţi împreună, ca să fiţi un lăcaş al lui Dumnezeu, prin spirit.” - Efeseni 2:8-10, 19-22.

Paşii progresivi pe care trebuie să-i facă fiii credincioşi ai lui Dumnezeu înainte de a ajunge în templu sunt expuşi pe scurt de apostol. (Vezi 2Petru 1:2-11.) Puterea şi harul lui Dumnezeu sunt cele care fac posibil pentru cineva să calce pe urmele lui Isus Cristos şi în cele din urmă să fie făcut un membru al casei regale. „Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce priveşte viaţa şi evlavia, prin cunoaşterea Celui ce ne-a chemat prin slava şi puterea Lui, prin cari El ne-a dat făgăduinţele Lui nespus de mari şi scumpe, ca prin ele să vă faceţi părtaşi firii dumnezeieşti [de creştere; fel (de viaţă), *Strong*], după ce aţi fugit de stricăciunea, care este în lume prin pofte.” (2Petru 1:3, 4.) Ezechiel, în picioare în afara curţii exterioare şi observând pe omul cu echipamentul de măsurare, ilustrează pe clasa născută de spirit şi invitată la împărăţie. Începerea măsurătorilor la poartă şi atenţionarea lui Ezechiel de către mesagerul ceresc să respecte cu stricteţe tot ce a văzut, este în armonie exactă cu îndemnul apostolului: „De aceea, daţi-vă şi voi toate silinţele ca să uniţi cu credinţa voastră virtutea, şi cu virtutea, cunoştinţa.” (2Petru 1:5) Cuvântul „virtute” în acest text înseamnă „bărbăţie, vitejie sau tărie”. Văzând perspectiva pusă înaintea lor şi că lucrul principal este a fi credincios lui Dumnezeu, clasa Ezechiel este sfătuită să fie „oameni adevăraţi”. „Vegheaţi, fiţi

Cuprins

tari în credinţă, fiţi oameni, întăriţi-vă! Tot ce faceţi, să fie făcut cu dragoste [neegoism].” - 1Corinteni 16:13, 14.

Nu trebuie să existe nici un compromis sau alianţă cu vreo parte a lumii, care este organizaţia lui Satan. Calea potrivită va necesita silinţă şi muncă grea, o îndurare plină de bucurie a orice vine. Clasa credincioasă va fi obligată să sufere multă ocară, dar aceasta este una dintre cerinţele pentru adevăraţii soldaţi ai lui Isus Cristos: „Sufere împreună cu mine, ca un bun ostaş al lui Cristos. Nici un ostaş nu se încurcă cu treburile vieţii, dacă vrea să placă celui ce l-a scris la oaste. Şi cine luptă la jocuri, nu este încununat, dacă nu s-a luptat după reguli.” (2Timotei 2:3-5) „A lupta după reguli” înseamnă a urma cu atenţie regulile prevăzute, la fel cum Ezechiel l-a urmat pe ghidul său în paşii săi progresivi şi a observat măsurătorile făcute de ghid.

Scriptura următoare este un îndemn adresat clasei care se află pe calea împărăţiei şi declară unele reguli (ilustrate prin măsurătorile cu privire la casa lui Dumnezeu), care trebuie să fie respectate şi ascultate cu atenţie, şi anume: „cu cunoştinţa, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de fraţi; cu dragostea de fraţi, iubirea de oameni”, care este devotamentul neegoist pentru Iehova şi împărăţia Lui. (2Petru 1:5-7) Cuvintele ghidului lui Ezechiel au arătat că era necesar pentru el să câştige cunoştinţă, altfel nu ar fi fost îndemnat să acorde o astfel de atenţie îndeaproape la ceea ce a putut vedea şi auzi. Iehova a crescut lumina asupra Cuvântului Său în aceste zile din urmă, în scopul exprimat de a oferi celor chemaţi o oportunitate de a-şi înmulţi cunoştinţa şi de a învăţa ce trebuie să facă pentru a intra în casa regală. Cei care nu reuşesc sau refuză să dea atenţie pentru a-şi spori cunoştinţa şi devotamentul neegoist faţă de Dumnezeu şi împărăţia Lui sunt orbi, conform cuvintelor apostolului: „Dar cine nu are aceste lucruri, este orb, umblă cu ochii închişi, şi a uitat că a fost curăţit de vechile lui păcate.” (2Petru 1:9,*Diaglott*) Un orb nu ar fi putut urma mesagerul trimis din cer, aşa cum a făcut Ezechiel, şi nu ar fi putut observa cu atenţie toate măsurătorile.

Cei pe care i-a preumbrit Ezechiel, care se dovedesc credincioşi şi intră în casa regală, trebuie să umble în lumina tot mai mare şi să fie silitori să asculte de poruncile lui Iehova pe care le dezvăluie lumina. Dumnezeu le va lumina Cuvântul Său pentru folosul lor special, deoarece sunt chemaţi la casa regală. (Psalmii 97:11) Această lumină dezvăluie rămăşiţei că este multă lucrare de făcut şi că aceasta trebuie făcută cu seriozitate. Cei care au răspuns chemării pentru un loc în casa regală trebuie să fie statornici şi fermi de partea lui Iehova şi să nu şovăie vreodată în devotamentul lor faţă de El. (Iacov 1:6-8) Aceştia trebuie să fie răbdători, ceea ce înseamnă statornicie în îndeplinirea datoriei, cu o bucurie interioară, deoarece ei ştiu că au dreptate şi sunt de partea lui Iehova. Aceştia trebuie să aibă pietate evlavioasă, ceea ce înseamnă sinceritate şi onestitate în devotamentul faţă de Dumnezeu şi o apreciere a privilegiilor pe care le au de a servi organizaţia lui Dumnezeu. Iehova este întotdeauna drept şi a fi evlavios înseamnă că fiii Săi sunt sinceri şi cinstiţi, reprezentând interesele împărăţiei Sale.

Cuprins

Măsurătorile le cer acestora să manifeste bunătate frăţească, ceea ce înseamnă să apere fără egoism interesele fraţilor care sunt, de asemenea, în lupta pentru cauza dreptăţii.

Motivul care mişcă la acţiune pe clasa ilustrată de Ezechiel trebuie să fie iubirea şi aceasta înseamnă un devotament neegoist şi o hotărâre de a se supune poruncilor lui Dumnezeu, şi o acţiune neegoistă în ascultarea lor. Lumina pe care Dumnezeu a dat-o acestei clase arată membrilor acesteia că trebuie să dea mărturia lui Isus Cristos, vestind ziua de răzbunare a Dumnezeului nostru şi preamărind numele Său. „Cunoaştem că iubim pe copiii lui Dumnezeu prin aceea că iubim pe Dumnezeu şi păzim poruncile Lui." (1Ioan 5:2, *Diaglott*) „Cum este El, aşa suntem şi noi în lumea aceasta: astfel se face că dragostea este desăvârşită în noi, pentru ca să avem deplină încredere în ziua judecăţii. În dragoste nu este frică; ci dragostea desăvârşită izgoneşte frica; pentru că frica are cu ea pedeapsa; şi cine se teme, n-a ajuns desăvârşit în dragoste." - 1Ioan 4:17, 18.

Ezechiel a început să proorocească când era tânăr şi de-a lungul anilor care au urmat el a fost credincios în devotamentul său faţă de Dumnezeu. Acum, el stătea la templu, ceea ce arată că Dumnezeu a fost mulţumit de credincioşia lui în a face ceea ce i-a fost poruncit. În toată lucrarea pe care Iehova i-a încredinţat să o facă, Ezechiel nu a arătat teamă, care este opusul iubirii. Ocara nu l-a descurajat să-şi facă datoria. Cei pe care Ezechiel i-a preumbrit nu se vor teme de creaturi, ci se vor teme numai de Dumnezeu şi vor fi sârguincioşi în îndeplinirea datoriei. Ezechiel a fost silitor în respectarea tuturor măsurătorilor care au fost făcute de către mesagerul lui Iehova şi în facerea unei înregistrări exacte a acestora. De asemenea, rămăşiţa lui Dumnezeu trebuie să fie silitoare în orice găsesc mâinile lor să facă în cauza lui Iehova. „De aceea, fraţilor, căutaţi cu atât mai mult să vă întăriţi chemarea şi alegerea voastră; căci, dacă faceţi lucrul acesta, nu veţi aluneca niciodată. În adevăr, în chipul acesta vi se va da din belşug intrare în Împărăţia vecinică a Domnului şi Mântuitorului nostru Isus Cristos." - 2Petru 1:10, 11.

Unii au fost favorizaţi de lumina lui Iehova Dumnezeu, şi totuşi au ajuns prosteşte la concluzia că rămăşiţa care se află acum pe pământ este cu totul în siguranţă şi nu poate cădea. Se va observa că Ezechiel, când a intrat în templu, a dat aceeaşi atenţie deosebită la ceea ce a făcut şi a spus mesagerul. La fel acum, clasa rămăşiţei a fost adusă în templu, prin faptul că au fost luminaţi, aleşi şi aprobaţi prin primirea mantiei dreptăţii şi a hainelor mântuirii, identificaţi ca fii ai lui Dumnezeu şi membrii ai organizaţiei Sale, şi rămân în această stare binecuvântată. Credincioşia continuă trebuie să fie păstrată până când are loc schimbarea lor efectivă şi cei credincioşi primesc trupul slavei dat de Iehova. Domnul a primit această clasă în templu strângându-i la El, iar acum aceştia trebuie să dea mărturie despre numele lui Iehova şi să facă acest lucru până când organizaţia lui Satan este distrusă complet. (Isaia 6:11) Cei care rămân în casa lui Iehova vor fi găsiţi totdeauna (ceea ce înseamnă „încă", neîncetat, continuu), punând mărturie despre supremaţia şi majestatea Sa „printre popoare". - Psalmii 84:4; Isaia 12:4-6.

Cuprins

Măsurătorile progresive pe care Ezechiel le-a observat de la poarta exterioară până la casa lui Iehova, măsurători care au fost făcute de către mesagerul trimis din cer, dovedesc dincolo de orice îndoială că nu putem fi măsuraţi prin noi înşine sau prin auto-dezvoltarea noastră, ci trebuie să fim măsuraţi prin regulile divine. În armonie cu aceasta, apostolul a scris: „N-avem îndrăzneala să ne punem alături sau în rândul unora din aceia care se laudă singuri. Dar ei, prin faptul că se măsoară cu ei înşişi şi se pun alături cu ei înşişi, sunt fără pricepere. Ci, oricine se laudă, să se laude în Domnul. Pentru că nu cine se laudă singur, va fi primit, ci acela pe care Domnul îl laudă." (2Corinteni 10:12, 17, 18) Un devotament neclintit pentru Iehova şi împărăţia Sa chiar până la moarte se va cere de la cei care sunt făcuţi pentru totdeauna stâlpi în templul lui Dumnezeu. - Apocalipsa 2:10; 3:12.

MÂNGÂIERE

IEHOVA este Părintele îndurărilor şi Dumnezeul oricărei mângâieri. Prin urmare, El mângâie poporul Său în funcţie de nevoile lor. (2Corinteni 1:3-5) Cei unşi sunt însărcinaţi acum să-i mângâie pe cei de pe pământ care plâng şi care se încred în Iehova. Această mângâiere este făcută prin informarea celor care vor auzi că Iehova este Dumnezeu şi că împărăţia Lui este mijlocul de alinare şi binecuvântare pentru omenire. Cea mai mare mângâiere pentru cei unşi este să-l cunoască pe Iehova şi să înţeleagă scopurile Sale şi relaţia lor cu Cel Prea Înalt. Asemenea privilegiu le este dat acum de către Iehova prin Isus Cristos, Capul organizaţiei templului.

Profetul Zaharia a avut o viziune, în care Iehova a declarat: „Mă întorc cu îndurarea către Ierusalim; Casa Mea va fi zidită iarăşi în el şi funia de măsurat se va întinde asupra Ierusalimului." (1:16) Profetul Zaharia are o altă viziune: „Am ridicat ochii şi m-am uitat şi iată că era un om care ţinea în mână o funie de măsurat." (2:1) În această viziune, omul care apare cu funia de măsurat în mână se dovedeşte a fi un tânăr (versetul 4). El ilustrează aici aceeaşi clasă care este reprezentată în profeţia lui Ioel ca „tineri" care „au viziuni". (Ioel 2:28) În viziunea lui Zaharia, tânărul reprezintă pe cei credincioşi şi zeloşi care apar înaintea Domnului la venirea Lui la templu pentru judecată, în 1918.

Profetul Zaharia întreabă apoi despre scopul acestui om: „L-am întrebat: „Unde te duci?" Şi el mi-a zis: „Mă duc să măsor Ierusalimul, ca să văd ce lăţime şi ce lungime are." (2:2) Astfel, el reprezintă poporul credincios al lui Dumnezeu examinând profeţiile Lui pentru a stabili care ar trebui să fie starea şi lucrarea lor prezentă în organizaţia Lui. Aceştia nu se bazează doar pe ceea ce a fost spus de către alţii cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu, ci merg „la lege şi la mărturie" şi continuă să le examineze, ca să poată afla ce are de făcut Dumnezeu cu poporul Său uns. (Isaia 8:20) Tânărul, ilustrând rămăşiţa credincioasă a lui Dumnezeu, nu

Cuprins

vine să găsească vină, să critice şi să condamne organizaţia lui Dumnezeu, ci să ştie ce trebuie să facă pentru a fi în armonie cu Iehova şi pentru a primi prosperitate şi binecuvântări. Aceasta este atitudinea corectă a rămăşiţei credincioase de pe pământ. Acest lucru este arătat în continuare prin lucrarea profetului Ezechiel, în capitolul 47 al profeţiei lui (versetele 3-6), notând adâncimea apei care curge de la templul Domnului.

Anumite îndatoriri şi interese ale împărăţiei au fost încredinţate de către Domnul îngerilor Săi, care includ transmiterea informaţiei pentru unşii lui Dumnezeu de pe pământ pentru ajutorul şi mângâierea lor. Chiar dacă nu putem înţelege modul în care îngerii transmit această informaţie, ştim că ei o fac, iar Scripturile şi faptele arată că aceasta se întâmplă. (Matei 25:31; Iuda 14, 15; Zaharia 14:5.) Această concluzie este pe deplin susţinută de următoarele cuvinte din profeţia lui Zaharia: „Şi îngerul, care vorbea cu mine, a înaintat, şi un alt înger i-a ieşit înainte. El i-a zis: „Aleargă de vorbeşte tânărului acestuia, şi spune-i: „Ierusalimul va fi o cetate deschisă, din pricina mulţimii oamenilor şi turmelor cari vor fi în mijlocul lui." (2:3, 4). Îngerului Domnului îi este poruncit să se grăbească şi să spună mesajul de mângâiere sfinţilor întrebători de pe pământ.

Mulţi îşi vor aminti că în anul 1919, când credincioşii erau nemângâiaţi, Domnul a dat poporului său o înţelegere despre Ilie şi Elisei (1Regi 19:13-21; Maleahi 4:5, 6), care îi preocupaseră o lungă perioadă de timp, iar acest lucru le-a adus mângâiere. Ei au aflat apoi că era încă multă lucrare de făcut pentru slava lui Dumnezeu şi aceasta le-a produs o mare bucurie. Mai târziu, la Congresul poporului lui Dumnezeu din 1922, îngerul Domnului „a vorbit" clasei „tânărului", adică celor care erau tari în Domnul şi le-a adus informaţie. Acestor credincioşi le-a fost apoi permis să „aibă viziuni", adică să înţeleagă Cuvântul lui Dumnezeu, iar cei care au arătat o apreciere a favorii lui Dumnezeu astfel revărsată asupra lor au continuat să progreseze în înţelegerea profeţiei, toate acestea aducându-le mare mângâiere.

„Tânărul", care este rămăşiţa credincioasă a lui Iehova de pe pământ, este informat că Ierusalimul va fi locuit ca un oraş fără ziduri „pentru mulţimea de oameni şi de turme de acolo". Femeia lui Iehova, care este Sionul, organizaţia Lui, având durerile naşterii în 1918, trebuie să-şi nască copii, „rămăşiţa seminţei ei" şi trebuie să crească, astfel, numărul în organizaţia lui Dumnezeu. (Isaia 66:8; Apocalipsa 12:17; Mica 5:3) Ei îi este poruncit să „lărgească locul cortului său", pentru că „sămânţa ta va moşteni [naţiunile]". (Isaia 54:2, 3) Profeţia se aplică după ce împărăţia lui Dumnezeu a fost născută sau adusă în existenţă, în anul 1914 (Apocalipsa 12:5), iar acum oraşul, sau organizaţia lui Dumnezeu, va fi adus sub conducerea marelui Prinţ al Păcii.

Această informaţie, care a început să fie apreciată de câţiva în 1924, a fost de o reală mângâiere şi i-a pregătit pentru lucruri mai mari care au urmat, în special participarea la lucrarea de justificare a numelui lui Iehova. Expresia din versetul 5, „oraş fără ziduri", nu înseamnă că organizaţia lui Dumnezeu are să fie fără protecţie, ci că Domnul este protecţia ei. Când versetul 4 spune că

Cuprins

„Ierusalimul va fi locuit” de o „mulţime de oameni”, termenul „oameni” trebuie să-i excludă pe cei necuraţi, în conformitate cu Isaia 52:1. Asta înseamnă că cei care sunt în legământ cu Iehova, care au răspuns chemării pentru împărăţie şi sunt în acest moment pe „calea” spre Sion (Isaia 35:8), sunt în număr mic, dar la timpul stabilit de Dumnezeu alţii trebuie să vină pe „cale” în organizaţia lui Dumnezeu şi să fie adăugaţi la rămăşiţa originală. Când aceştia sunt aduşi în ea, vor constitui o mulţime, comparativ vorbind, rămăşiţa completă a Israelului spiritual.

„Mulţimea turmelor”, menţionată în versetul 4, reprezintă bogăţia organizaţiei lui Dumnezeu. Dumnezeu a făcut vite şi târâtoare şi a dat omului stăpânire peste acestea, deci cuvântul „turmele” Ierusalimului, pare să reprezinte figurativ pe cei care în cele din urmă sunt aduşi în organizaţia lui Iehova pe pământ şi care se află sub „Cel Uns”, cum ar fi clasa „oilor” descrisă de Isus Cristos în parabola despre oi şi capre. (Matei 25:31-40) La timpul stabilit, aceştia trebuie să vină pe „cale” şi intră în organizaţia lui Dumnezeu. Toate fiinţele de pe pământ care primesc viaţă vor fi puse sub Unsul lui Iehova, „omul Isus Cristos”. (Psalmii 8:4-7; 1Timotei 2:5) Tabloul din profeţia lui Zaharia arată marea creştere a organizaţiei lui Dumnezeu. Omul care este favorizat prin faptul că i se dă o cunoştinţă a adevărului şi care refuză să ţină seama de acest lucru este ca „dobitoacele care pier”. (Psalmii 49:12, 20) Astfel de oameni nu sunt mai presus de animale, spune Eclesiastul 3:18, 19.

„Mulţimea turmelor” ar putea foarte bine să ilustreze pe cei care sunt însemnaţi pe frunte de către clasa unsă a lui Dumnezeu, aşa cum este descrisă la Ezechiel 9:4, care „vin din necazul cel mare” (Apocalipsa 7:9, 14) şi sunt desemnaţi drept „clasa Ionadab”, iar mai târziu vin pe „cale”. Această clasă este, de asemenea, descrisă ca „milioane de oameni care trăiesc acum şi nu vor muri niciodată”. Aceştia vor fi cei cruţaţi în necazul cel mare, aşa cum este descris de către profet. (Ezechiel 9:4; 14:13, 17, 19, 21; Isaia 49:20, 21) Aceştia trebuie să fie însemnaţi de cei unşi, ilustraţi de „omul îmbrăcat cu o haină de in, cu o călimară la brâu”. Aceste profeţii, fiind înţelese, au adus mângâiere unşilor lui Iehova, deoarece îi informează că există o mare lucrare de făcut, la care sunt privilegiaţi să participe dacă sunt credincioşi, şi că această lucrare va duce la justificarea numelui lui Iehova. Toţi cei care vin pe „cale”, aşa cum a fost menţionat mai sus, trebuie să fie informaţi înainte de Armaghedon, şi această lucrare Iehova a încredinţat-o rămăşiţei unse a Lui, oferindu-i privilegiul de a aduce „roadele împărăţiei” Sale şi a le duce şi altora, ca să ştie că El este Dumnezeul Atotputernic. Această lucrare de teren a lui Iehova este un lucru binecuvântat şi este însoţită de pace şi bucurie.

Această viziune profetică a lui Zaharia dezvăluie că templul sau sanctuarul lui Dumnezeu va fi construit şi curăţat, şi că Iehova însuşi va fi în mijlocul organizaţiei Sale sfinte, mai presus de toţi. Prin urmare, Iehova este protecţia completă a acesteia. „Eu Însumi - zice Domnul - voi fi un zid de foc de jur împrejurul lui, şi voi fi slava lui în mijlocul lui!” (2:5) Rămăşiţa lui Iehova de pe pământ, nu se va baza pe protecţia detectivilor, poliţiştilor, armatei şi marinei, ci se va baza pe protecţia Domnului, care este adevăratul lor zid şi putere. El este un zid

Cuprins

de apărare completă pentru cei din interiorul organizaţiei Sale, dar un zid de foc distructiv pentru cei care sunt în afară şi în opoziţie cu aceasta. Oricine încearcă să intre în organizaţia lui Dumnezeu în orice alt mod decât pe „poarta" sau „uşa" Isus Cristos, constată că el încearcă un lucru imposibil. El nu poate sări peste zid. (Ioan 10:1-9) Pentru duşman, „Dumnezeul nostru este un foc mistuitor." (Evrei 12:29) Pentru organizaţia Sa, Iehova este protecţie completă: „Cum este înconjurat Ierusalimului de munţi, aşa înconjoară Domnul pe poporul Său, de acum şi până în veac." (Psalmii 125:2) Această profeţie se aplică în special la timpul prezent şi descoperă faptul că Iehova va da toată protecţia poporului Său, căruia El i-a dat numele Său. Prin urmare, pentru ei numele Său este un turn sau o fortăreaţă tare. - Proverbele 18:10, *A.R.V.*

Slava întregii organizaţii este Iehova însuşi: „Eu ... voi fi slava în mijlocul ei." Aceasta este palatul lui Iehova, care este în curs de construire, iar el este lumina şi slava acestuia. Această profeţie dezvăluie că templul lui Iehova trebuie să fie construit şi că El va locui în templul Său cel sfânt, în mijlocul organizaţiei Sale. Nu va fi nici o glorie a creaturilor acolo, cum ar fi „conducătorii" sau „bătrânii aleşi" sau dezvoltatorii de caracter „mai sfinţi decât tine". Nici nu va fi acolo vreo laudă, onoare şi glorie dată oamenilor, fie că aceşti oameni au trăit în trecut sau trăiesc în prezent. Lui Iehova trebuie să se acorde toată gloria pentru adevăr şi pentru lucrarea făcută. Slava unşilor lui Dumnezeu va fi în numele şi puterea lui Iehova. „Cetatea n-are trebuinţă nici de soare, nici de lună, ca s-o lumineze; căci o luminează slava lui Dumnezeu şi făclia ei este Mielul." (Apocalipsa 21:23) „Da, Domnul va zidi iarăşi Sionul, şi Se va arăta în slava Sa." (Psalmii 102:16) „Scoală-te, luminează-te! Căci lumina ta vine, şi slava Domnului răsare peste tine." (Isaia 60:1). „Glasul Domnului face pe cerboaice să nască; El despoaie pădurile; în locaşul Lui totul strigă: „Slavă!" (Psalmii 29:9) Motivul pentru aceasta este cel menţionat în profeţia lui Ezechiel, capitolul 43, versetele 2-5: „Şi iată că slava Dumnezeului lui Israel venea de la răsărit. Glasul Său era ca urletul unor ape mari şi pământul strălucea de slava Sa. Vedenia aceasta semăna cu aceea pe care o avusesem când venisem să nimicesc cetatea; şi vedeniile acestea semănau cu aceea pe care o avusesem, lângă râul Chebar. Şi am căzut cu faţa la pământ. Slava Domnului a intrat în Casă pe poarta dinspre răsărit. … Şi Casa era plină de slava Domnului!"

„Înălţaţi lui Dumnezeu strigăte de bucurie, toţi locuitorii pământului. Cântaţi slavă Numelui Său, măriţi slava Lui prin laudele voastre." - *Psalmii 66:1, 2. A.R.V.*

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Împărăției lui Jehova

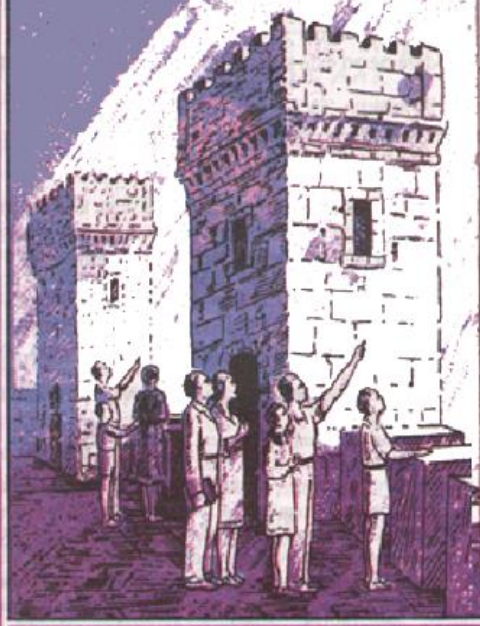

15 MARTIE 1938 Nr. 6

Cuprins:

TURMA SA
PARTEA I - Pag.125

LAODICEEA - Pag.138

IEHOVA LA TEMPLUL SĂU - Pag.141

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Cuprins

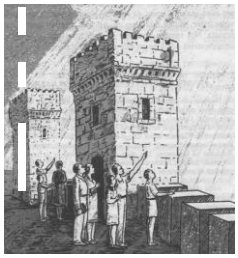

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

VOL. LIX 15 MARTIE 1938 NR. 6

TURMA SA

„Eu sunt Păstorul cel bun. Eu Îmi cunosc oile Mele, şi ele Mă cunosc pe Mine, aşa cum Mă cunoaşte pe Mine Tatăl şi cum cunosc Eu pe Tatăl; şi Eu Îmi dau viaţa pentru oile Mele. Mai am şi alte oi, care nu sunt din staulul acesta; şi pe acelea trebuie să le aduc. Ele vor asculta de glasul Meu, şi va fi o turmă şi un Păstor.” – Ioan 10: 14 – 16, *Rotherham*

Partea I

Iehova, marele Tată sau Dătător de viaţă, a încredinţat rasa umană în mâna şi puterea lui Isus Cristos, pentru că Isus a cumpărat rasa cu propriul Său sânge preţios. Este voia expresă a lui Iehova, aşa cum este exprimată în Cuvântul Său, ca Isus să strângă la El toate oile ascultătoare din rasa umană şi să le dea viaţă. (Romani 6:23). Mai întâi, El strânge turma mică, pe care Domnul însuşi o numeşte „turma cea mică”, şi despre care spune: „Nu te teme, turmă mică; pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere Împărăţia.” (Luca 12:32). Aceştia se alătură lui Isus Cristos în serviciul Împărăției şi în casa Sa regească. Apoi Isus, după cum spune El, adună împrejurul Său altă adunare, pe care o numeşte „alte oi” ale Sale sau „marea mulţime”, care mulţime slujeşte înaintea tronului. (Apocalipsa 7:15) „Turma mică” se transformă la „prima înviere” din creaturi omeneşti în creaturi spirituale şi vor locui veşnic în cer cu Isus Cristos. Marea mulţime îşi va găsi locuinţa durabilă pe pământ. „Turma mică” este spirituală şi formează o clasă; marea mulţime formează altă clasă. În final, când opera lui Isus de aducere va fi încheiată, toate turmele adunate vor forma, aşa cum spune Scriptura, „o turmă”, sub conducerea marelui Păstor, Isus Cristos.

2. Începând din ziua revărsării spiritului sfânt la Rusalii, timp de secole, Isus a adunat „turma mică” iar, după aceea, după ce s-a întors şi i-a strâns pe cei acceptaţi la templu El a început lucrarea pentru a strânge „alte oi” ale Sale, sau„ marea mulţime”. Scriptura ne arată că Domnul Isus a venit la templul lui Iehova în 1918 şi i-a adus la sine pe cei ce se aflau atunci în aşteptare pentru Împărăție şi a început să-i probeze şi să-i judece. Scriptura ne mai spune că Domnul Iehova va da acestei clase „un nume nou”, ceea ce a şi făcut, acest nume fiindu-le descoperit pentru prima oară în 1931; că, după aceea, în anul 1935, Domnul a arătat pentru prima dată poporului Său ce înseamnă „marea mulţime”, ca o clasă pământească şi le-a făcut cunoscut că El adună acea parte dintre oile Sale. Acum apare cu claritate că în prezent se află pe pământ unii dintre cei care formează „turma Sa mică”,

Cuprins

precum şi unii dintre cei ce formează „alte oi”, care vor forma „marea mulţime”. Multe persoane spun că le este greu să-şi dea seama dacă ei fac parte din „turma mică” sau din „marea mulţime”. Este dorinţa sinceră a fiecăruia dintre poporul lui Dumnezeu de a şti din ce clasă face parte. *Turnul de Veghere* stabileşte anumite scripturi, care, speră să dea posibilitatea fiecăruia să se examineze şi să-şi dea seama care este poziţia sa. Nici un om, nici o societate şi nici o organizaţie nu poate determina locul celuilalt. Fiecare trebuie să ştie numai pentru el însuşi care este locul său şi să-şi bazeze concluziile pe Scriptură. *Turnul de Veghere* poate numai să vă ajute să strângeţi scripturile cu privire la această chestiune şi să vă ajute să aplicaţi aceste scripturi în funcţie de faptele bine cunoscute fiecăruia dintre cei ce au hotărât să facă voinţa lui Dumnezeu. Datele următoare marchează: 1918, venirea lui Cristos la templu; 1931, momentul când Dumnezeu a arătat poporului Său că i-a dat un nou nume; şi anul 1935, când Dumnezeu a descoperit poporului Său identitatea„ marii mulţimi”, ce se adunase atunci; aceste date sunt importante pentru această examinare şi ele trebuie păstrate în minte pe măsură ce mergem mai departe. Aceste date nu sunt alese la întâmplare, căci rămăşiţa ştie că anumite evenimente importante s-au petrecut la aceste date. În mod sigur trebuie să vină timpul când alegerea pentru „mica turmă” începe să scadă ca număr şi, când va veni vremea, alegerea va înceta; şi va trebui să vină vremea când „alte oi”, care formează marea mulţime, vor începe să se strângă, şi această turmă trebuie să continue să crească până la capăt, când va deveni o singură turmă sub Păstorul cel Bun, Isus Cristos. Având aceste fapte în minte, fiecare va fi ajutat să tragă o concluzie asupra chestiunilor prezentate aici spre analizare.

MĂRTURIA SPIRITULUI

3. După ce Isus, la porunca lui Iehova a început alegerea „micii turme” şi după revărsarea spiritului sfânt la Rusalii, apostolul lui Isus Cristos, autorizat corespunzător, adresându-se altor viitori membrii ai „micii turme”, cu împuternicirea şi cu inspiraţia venite de la Spiritul sfânt, a scris aceste cuvinte: ”Însuşi Spiritul adevereşte împreună cu spiritul nostru că suntem copiii lui Dumnezeu. Şi, dacă suntem copii, suntem şi moştenitori: moştenitori ai lui Dumnezeu şi împreună moştenitori cu Hristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim şi proslăviţi împreună cu El.” – Romani 8:16, 17.

4. Este important de reţinut că acest mesaj nu se adresează „marii mulţimi”, ci se adresează „celor chemaţi”, tuturor celor „iubiţi de Dumnezeu, chemaţi să fie sfinţi” (Romani 1:7) De aceea, vorbirea îi cuprinde pe apostoli şi pe alţi membrii ai corpului lui Cristos şi se limitează la aceştia. Limbajul din aceste texte din Romani 8:16 reprezintă cheia pentru înţelegerea şi identificarea corectă a celor două categorii de oi ale lui Dumnezeu, care la urmă vor deveni o turmă sub Domnul Isus Cristos. Este util să prezentăm aici diferitele versiuni ale acestui text, pentru că ele sunt valoroase pentru toţi cititorii *Turnului de Veghere.*

5. „Însuşi Spiritul adevereşte împreună cu spiritul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Şi, dacă suntem copii, atunci suntem moştenitori: moştenitori ai lui

Cuprins

Dumnezeu şi împreună moştenitori cu Hristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim şi proslăviţi împreună cu El." *American Revised Version şi English Revised Version.*

6. „Însuşi Spiritul depune mărturie împreună cu spiritul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Şi, dacă suntem copii, suntem şi moştenitori: într-adevăr moştenitori ai lui Dumnezeu şi împreună moştenitori cu Hristos; dacă este aşa, trebuie să suferim împreună, ca să fim şi proslăviţi împreună cu El." – *Diaglott.*

7. „Însuşi Spiritul adevereşte împreună cu spiritele noastre că suntem copii ai lui Dumnezeu. Şi, dacă suntem copii, suntem şi moştenitori - moştenitori ai lui Dumnezeu şi împreună moştenitori cu Hristos, dacă cu adevărat împărtăşim suferinţele cu Cristos, ca să fim şi proslăviţi împreună cu El." – *Weymouth.*

8. „Căci însuşi Spiritul aduce mărturie spiritului nostru că suntem fiii lui Dumnezeu. Şi, dacă suntem fii, suntem şi moştenitori: într-adevăr moştenitori ai lui Dumnezeu şi împreună moştenitori cu Hristos: astfel dacă suferim împreună cu El, să fim şi proslăviţi împreună cu El." – *Douay Catholic*

9. „Însuşi Spiritul adevereşte împreună cu spiritul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Şi, dacă suntem copii, suntem şi moştenitori: într-adevăr moştenitori ai lui Dumnezeu, dar împreună moştenitori cu Hristos, dacă măcar suferim împreună, ca să fim şi proslăviţi împreună cu El." – *Rotherham*

10. „Şi acest Spirit adevereşte spiritului nostru că suntem fiii lui Dumnezeu. Şi, dacă suntem fii, suntem şi moştenitori: moştenitori ai lui Dumnezeu şi participanţi la moştenirea lui Isus Mesia; astfel încât dacă suferim cu El, vom fi şi proslăviţi împreună cu El." – *Syriac Edition*

11. Cuvintele „spiritul nostru", care apar în toate versiunile de mai sus ale acestui text, se referă în mod clar la acea putere invizibilă din fiecare, adică din lăuntrul acelora cărora li se adresează acest text şi care spirit este trimis de Dumnezeu în inimile noastre ca noi să recunoaştem că Iehova este Tatăl nostru şi să Îl chemăm la necaz. Relaţia dintre o făptură umană şi Creator este cea dintre un tată şi fiu. „Cine are spiritul potolit [(*margin*) calm; (*Rotherham*) gânditor] este un om priceput." (Proverbe 17:27). Cel ce îşi apreciază relaţia cu Dumnezeu are un spirit cugetător, este foarte atent la ce are să-i spună Dumnezeu. Deci dacă cineva are aceasta mărturie a spiritului că este fiu al lui Dumnezeu, urmează de aici că este moştenitorul lui Dumnezeu şi participant, împreună cu Cristos Isus, la moştenirea lui Cristos Isus de la Tatăl Său; şi se adaugă o condiţie „trebuie să suferim împreună cu Cristos". Fragmentul de vitală importanţă a acestui text este că creatura are mărturia spiritului că este fiul lui Dumnezeu şi prin urmare face parte din „mica turmă" şi nu din „marea mulţime".

SUFERINȚA

12. Înainte de a examina mărturia cu privire la modul cum spiritul este martor, împreună cu spiritul nostru, este bine să analizăm contextul, pentru a verifica dacă există o parte a acelor cuvinte inspirate din acea scriptură, care se referă la„ marea mulţime" şi care este acea parte. O condiţie a supremei moşteniri,

Cuprins

împreună cu Isus Cristos, este de a suferi împreună cu El. Dar simpla suferinţă pentru iubirea faţă de Dumnezeu, chiar până la moarte, pentru slăvirea numelui Său, nu reprezintă elementul sau cuvântul hotărâtor pentru a stabili dacă cineva este sau nu este un fiu al lui Dumnezeu şi un moştenitor împreună cu Isus Cristos al moştenirii Sale spirituale sau cereşti. Sfinţii din vechime au îndurat tot felul de pedepse şi chiar moartea în tortură, pentru credinţa lor în Dumnezeu şi credincioșia faţă de El şi faţă de Împărăția Lui viitoare sub Mesia. (Evrei, capitolul 11) Acei oameni nu au primit nici o dovadă de la Iehova că erau fiii Lui şi nici nu se rugau la Dumnezeu spunându-i „Tată". Cuvintele din Isaia 63:16 şi 64:8 cu privire la „tatăl nostru" sunt cuvinte profetice care nu se aplică profeţilor credincioşi care au trăit şi au murit înainte de venirea lui Isus Cristos. Reţineţi cuvintele inspirate ale apostolului Petru că acei profeţi credincioşi, care au proorocit înainte de venirea lui Isus Cristos cu privire la suferinţele lui Cristos şi slava Sa ce va urma, şi-au dat silinţa pentru a afla semnificaţia acestui fapt, dar Dumnezeu nu le-a dezvăluit aceasta, deoarece această suferinţă şi slavă nu le era menită lor, ci celor aleşi, născuţi din spirit, şi nu altora. "În legătură cu aceasta salvare, acei proroci, care au prorocit despre harul care vă era păstrat vouă, au făcut din mântuirea aceasta ţinta cercetărilor şi căutării lor stăruitoare. Ei cercetau să vadă ce vreme şi ce împrejurări avea în vedere Spiritul lui Hristos, care era în ei, când vestea mai dinainte patimile lui Hristos şi slava de care aveau să fie urmate. Lor le-a fost descoperit că nu pentru ei înşişi, ci pentru voi spuneau ei aceste lucruri, pe care vi le-au vestit acum cei ce v-au propovăduit Evanghelia prin Spiritul Sfânt trimis din cer şi în care chiar îngerii doresc să privească." – 1 Petru 1:10-12 *Diaglott*

13. Moştenirea comună, împreună cu Isus Cristos nu era pentru acei oameni credincioşi din vechime, ci pentru aceia pe care Isus Cristos îi adună la El şi îi face membrii ai corpului Său, mica turmă. (Evrei 11:39,40). Cu asemenea raţionament sau chiar cu unul mai puternic, după întoarcerea lui Isus Cristos şi venirea Lui la templu în 1918 şi, în mod special, după ce a fost descoperit numele cel nou poporului lui Dumnezeu în 1931, punerea mărturiei pentru numele lui Iehova şi Împărăția Sa şi ocara suferită din această cauză sau în legătură cu aceasta nu reprezintă în mod necesar, o dovadă de fiu spiritual. Aceasta nu arată în mod necesar că ei sunt fiii lui Dumnezeu, care vor fi părtaşi la moştenirea cerească, alături de Isus Cristos, ca moştenitori ai lui Iehova. Pe lângă aceasta trebuie să existe „mărturia spiritului cu spiritul nostru", aşa cum se declară în text. Toţi cei care acum Îl slujesc pe Dumnezeu şi pe Isus Cristos suferă ocări din partea duşmanului, dar singur acest lucru nu reprezintă un mijloc de a-ţi determina propriul statut faţă de Domnul Isus şi de organizaţia Sa.

„SPIRIT" ŞI APLICAŢIE

14. Cuvintele din capitolul ce precede versetele numărul 16 şi 17 din Romani opt, aruncă lumină asupra chestiunii şi le vom lua în considerare pe acestea înainte de versetele numărul 16 şi 17. „Acum, dar, nu este nici o osândire

Cuprins

pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnurile firii pământeşti, ci după îndemnurile Spiritului. În adevăr, legea Spiritului de viaţă în Hristos Isus m-a izbăvit de legea păcatului şi a morţii." (Romani 8:1, 2). Spiritul sau puterea lui Dumnezeu sunt dătătoare de viaţă. Acel spirit acţionează în interiorul unei creaturi după legile lui Dumnezeu, nu după poftele cărnii. Cei menţionaţi în primul verset ca fiind în Isus Cristos, întâi prin moştenire de la Adam, primesc corpuri păcătoase sau muritoare, pentru că ei s-au născut păcătoşi , în condiţii asupra cărora ei nu aveau nici un control. În carne se află legea moştenită sau regula de acţiune, adică regula de a se conduce după păcat, ceea ce aduce moarte. (Romani 7:23) Dar spiritul lui Dumnezeu este mai puternic decât acea „lege a păcatului şi a morţii" şi de aceea, cei „în Isus Cristos" au fost eliberaţi de legea păcatului şi a morţii de către spiritul lui Dumnezeu. Dar din 1931 sau 1935, când Ionadabii au început să fie adunaţi de Domnul şi să fie identificaţi, oare nu au fost cei cu adevărat consacraţi, adică adevăraţii Ionadabi, nici măcar eliberaţi condiţionat de la „legea păcatului şi a morţii" de către spiritul Domnului Dumnezeu? Răspunsul trebuie să fie negativ. Este adevărat că ei toţi trebuie „să locuiască în cetatea de refugiu" ca o condiţie pentru a primi viaţa în cele din urmă, dar numai pentru cei unşi în Isus Cristos se aplică cuvintele care spun că „nu există.. condamnare la moarte pentru cei ce cred în Isus Cristos"; dar dacă Ionadabii ies din hotarele cetății de refugiu, adică din organizaţia lui Dumnezeu sub Cristos, ei vor atrage asupra lor distrugerea.

15. Cei ce se consacră lui Dumnezeu trebuie ca după aceea „să... meargă după spirit"; aşa cum se spune: „pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnurile firii pământeşti, ci după îndemnurile spiritului." (Romani 8:4). Carnea moştenită are acea lege, aşa cum este spus, acea „lege a păcatului care este în mădularele mele", spune apostolul. (Romani 7:23-25). Cei ce urmează carnea se conformează legii cărnii şi slujesc „cu carnea legea păcatului". Cei ce nu merg astfel, ci urmează spiritul lui Dumnezeu şi merg sau înaintează ca creaturi spirituale unse, născute din spiritul lui Dumnezeu împlinesc astfel dreptatea lui Dumnezeu. Acum şi „Ionadabii", deşi sunt creaturi omeneşti pentru vecie, trebuie să meargă potrivit spiritului lui Dumnezeu şi nu potrivit cărnii ,deoarece Dumnezeu îi poate primi numai pe cei ce urmează acea cale, cea a dreptății. Aceeaşi cale trebuie urmată atât de rămăşiţa unsă ,cât şi de „Ionadabi", în conformitate cu legea dreptății.

16. „Carnea", în înţelesul scriptural, are rolul de a devia mintea spre lucrurile firii pământeşti, unde Satan este conducătorul invizibil, şi să o facă să urmeze şi să practice lucrurile pe care firea pământească le urmează şi le practică şi care sunt contrare voinţei lui Iehova Dumnezeu. „În adevăr, cei ce trăiesc după îndemnurile firii pământeşti umblă după lucrurile firii pământeşti; pe când cei ce trăiesc după îndemnurile spiritului umblă după lucrurile spiritului." – Romani 8:5.

17. Cei unşi, care sunt deci fii ai lui Dumnezeu, trebuie şi chiar îşi îndreaptă gândurile şi iubirea către Dumnezeu şi Împărăția Lui. La fel „Ionadabii", luându-şi locul lângă Iehova şi Împărăția Sa, trebuie şi ei să îşi

Cuprins

îndrepte gândurile şi iubirea către Dumnezeu şi Împărăția Sa, mai degrabă decât lângă lucruri din această lume şi spre care carnea moştenită se duce pentru a servi legii păcatului. „Şi umblarea după lucrurile firii pământeşti este moarte, pe când umblarea după lucrurile spiritului este viaţă şi pace." – Romani 8: 6.

18. „Ionadabul", fiind în cetatea de refugiu, nu mai este în calea morţii, adică s-a lepădat de gânduri carnale, nu mai este după îndemnurile firii pământeşti şi după organizaţia Diavolului, ci „Ionadabul" este în calea vieţii, deoarece este refugiat în organizaţia lui Dumnezeu sub Isus Cristos, şi îşi potriveşte mintea după îndemnurile Împărăției, deşi el nu este născut din spirit. Dorinţa „Ionadabului" autentic este pentru Împărăția lui Dumnezeu şi are devotament în inimă şi refuză să ia în seamă lucrurile acestei lumi. Dar asemeni bărbaţilor credincioşi din vechime, dorinţa lui este pentru Împărăție şi inima îi este tot la Împărăție.

19. Aşa cum Satan este în vrăjmăşie cu Dumnezeu și cu Isus Cristos, el este în vrăjmăşie cu toţi cei ce sunt de partea lui Dumnezeu şi a lui Isus Cristos. Toţi cei care sunt de partea lui Satan au gânduri carnale si cu siguranţă „Ionadabii" nu pot fi de partea lui Satan şi în acelaşi timp să aibă înţelegere de la Iehova. „Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământeşti este vrăjmăşie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu şi nici nu poate să se supună." – Romani 8:7.

20. Cei cu bună credinţă faţă de Dumnezeu, care se pun în întregime de partea lui Dumnezeu, dedicându-se voinţei lui Iehova ,nu pot fi în vrăjmăşie cu Dumnezeu. În această privinţă „Ionadabii" şi rămăşiţa sunt la fel: „Deci cei ce sunt pământeşti nu pot să placă lui Dumnezeu." – Romani 8: 8.

21. Apoi imediat urmează textul care este adresat anume celor născuți din spirit şi care au fost botezaţi în Cristos: „Voi însă nu mai sunteţi pământeşti, ci duhovniceşti, dacă spiritul lui Dumnezeu locuieşte în adevăr în voi. Dacă n-are cineva spiritul lui Hristos, nu este al Lui." – Romani 8:9

22. Cineva trebuie să aibă spiritul lui Cristos, dacă umblă în Isus Cristos. Cei zămisliţi în spirit şi unşi sunt în Cristos, deci în spirit, ei lucrează şi slujesc din interiorul unui corp uman. Ei sunt conduşi şi acţionează în armonie cu spiritul lui Cristos. Un „Ionadab" dedicat pe deplin poate avea spiritul Domnului, totuşi el nu poate fi în spirit, ca o creatură spirituală ,în care sălăşluieşte spiritul Domnului, ca într-un templu spiritual. „Ionadabii" au spiritul lui Isus prin aceea că ei se dedică înfăptuirii voii lui Dumnezeu în justificarea numelui Său, dar ei nu sunt membrii corpului lui Cristos şi deci nu fac parte din „mica turmă", ci sunt dintre „alte oi" ale Domnului.

23. Apoi apostolul, adresându-se anume celor zămisliţi în spirit spune: „Şi dacă Hristos este în voi, trupul vostru, da, este supus morţii, din pricina păcatului; dar spiritul vostru este viu, din pricina neprihănirii." (Romani 8: 10). Acest text nu se adresează „Ionadabilor" deoarece trupurile acestora nu au fost acceptate ca sacrificiu şi deci nu sunt moarte, deşi ei nu umblă în păcat. Spiritul Domnului deţinut de „Ionadabii" dedicaţi împlinirii voinţei divine, îi face să trăiască în

Cuprins

dreptate, să caute neprihănirea şi s-o îndeplinească. Ei se preocupă sârguincios să îndeplinească voinţa lui Dumnezeu, care este dreaptă, şi care este o justificare a numelui lui Iehova. O făptură umană care a fost justificată şi oferită ca parte legământului de sacrificiu trebuie să fii murit din punct de vedere al speranţelor şi aşteptărilor omeneşti şi trebuie să fie vie în Cristos şi să aibă inima în cele sfinte. Legat de aceasta stă scris: „Şi dacă Spiritul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morţi locuieşte în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morţi va învia şi trupurile voastre muritoare, din pricina spiritului Său, care locuieşte în voi." (Romani 8:11) Trupul „Ionadabului" nu este astfel înviat, pentru că nu era mort ca parte a legământului de sacrificiu. „Ionadabul" în trup urmează spiritul, dar nu este înviat ca o nouă creatură în Cristos. El este din carne şi speranţele lui sunt de natură pământească, nu cerească. Isus de fapt a fost omorât pentru o jertfă față de păcat şi a fost înviat apoi în viaţă deplină, dar discipolii Lui au fost întâi morţi în păcat, deoarece moşteniseră moartea de la Adam, şi după aceea au fost morţi ca creaturi umane, cu dreptul de a trăi ca creaturi umane, ca ei să fie parte a legământului de jertfă, şi astfel după ce au fost născuţi din spirit, trupurile lor pământeşti au fost înviate de spiritul lui Dumnezeu sau activate să-L servească pe Dumnezeu. A fi mort în păcat este altceva decât a fi mort în jertfă cu Isus Cristos ,aşa cum se explică în 2 Timotei 2: 11, 12. „Ionadabul" nefiind primit ca parte a jertfei pentru păcat şi nefiind în legământ prin sacrificiul lui Isus Cristos, nu este în Cristos; dar „Ionadabul" trebuie să urmeze un curs care nu duce la moarte sau care este în opoziţie cu lumea păcătoasă. Trebuie să caute dreptatea şi s-o urmeze.

24. Cineva dedicat voinţei lui Dumnezeu nu poate trăi după carne, căci stă scris: „Dacă trăiţi după îndemnurile ei, veţi muri; dar dacă, prin spirit, faceţi să moară faptele trupului, veţi trăi." (Romani 8:13) Aceasta este cu siguranţă adevărat şi pentru noua creatură unsă de Dumnezeu. Nici nu pot „Ionadabii" să trăiască „după îndemnurile trupului" care este potrivit legii păcatului şi a morţii, care, cum a spus Pavel, „o are în mădulare" (Romani 7:23) sau prin lucruri pământeşti (Galateni 5: 19 – 21). Dar „Ionadabii", cât şi cei unşi, pot, cu ajutorul spiritului lui Dumnezeu să omoare faptele pământeşti, adică trupul moştenit al păcatului, care este dedicat acestuia. „Ionadabii" trebuie să trăiască, nu în ceruri, ci veşnic pe pământ, pe când mica turmă unsă sacrifică tot ce e pământesc, au vieţile ascunse în Cristos şi trebuie să trăiască, în caz că primesc acest dar, în ceruri. Cei ce sunt ai lui Hristos Isus şi-au răstignit firea pământească împreună cu patimile şi poftele ei. – Galateni 5:24.

25. Cine sunt atunci fiii Domnului menţionaţi în scrierile inspirate ale apostolului. „Căci toţi cei ce sunt călăuziţi de Spiritul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu" (Romani 8: 14) Acele cuvinte erau adevărate în sens strict şi se limitau la cei ce primiseră spiritul înainte de venirea lui Isus la templu în 1918 şi când spiritul încă acţiona ca un mângâietor şi înainte ca Isus Cristos sa-şi aducă „alte oi" care vor forma„ marea mulţime". Deşi „Ionadabii" trebuie să urmeze spiritul Domnului, totuşi ei nu sunt născuţi de Dumnezeu ca fii. Ei nu au fost recunoscuţi de Iehova ca fii. Ei sunt cei ce vor primi pământul în cele din urmă, aşa cum Adam

Cuprins

era în vremea creaţiei lui şi înainte să păcătuiască. (Luca 3:38) Ei trebuie să rămână în cetatea de refugiu până la vremea cuvenită, când Iehova prin Isus Cristos, să-i justifice şi să le dea viaţă. Cei unşi însă „s-au născut din nou la o nădejde vie" (1 Petru 1: 3,4) În legătură cu aceşti născuţi din spirit stă scris: „Preaiubiţilor, acum suntem copii ai lui Dumnezeu." (1 Ioan 3: 1, 2) Cei din „mica turmă" devin fii ai lui Dumnezeu de la naştere, dar cei din marea mulţime vor deveni fiii pământeşti ai lui Dumnezeu numai după ce vor primi viaţă veşnică pe pământ.

26. În ce-i priveşte pe „Ionadabi", ale căror speranţe sunt pentru viaţă veşnică pe pământ, „că şi ea (creaţia, *Diaglott)* va fi izbăvită din robia stricăciunii, ca să aibă parte de slobozenia slavei copiilor (fiilor) lui Dumnezeu." (Romani 8:21). Abia la venirea Domnului Isus la templu pentru judecată în 1918 au devenit vizibili fiii spirituali ai lui Dumnezeu, prin adunarea lor în Domnul la templu. „Dar ştim că, până în ziua de azi, toată firea suspină şi suferă durerile naşterii." (Versetul 22) Aceasta menţionează un timp cert în care ei aşteaptă; ce aşteaptă? Apostolul răspunde: „.De asemenea, şi firea [creația] (*Diaglott)* aşteaptă cu o dorinţă înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu. [adică fiii spirituali, aprobaţi şi aduşi la templu în 1918 şi după aceea]" (Versetul 19) După aceea, „Ionadabii" au văzut manifestarea acestor fii spirituali, aşa cum Iosif a fost arătat fraţilor săi din Egipt; şi, după ce a văzut şi a înţeles că Regele, Isus Cristos a venit şi i-a adunat pe cei aprobați în templu, „Ionadabii" au încetat să se mai plângă şi acum ei nu bagă în seamă durerea, pentru că ei văd că ziua izbăvirii este aproape. Aşteptările lor sincere s-au îndeplinit atât de mult. Apoi, apostolul adaugă aceste cuvinte: „Şi nu numai ei [acei oameni de bună credinţă înainte de a deveni „ Ionadabi" sau „alte oi" ale lui Dumnezeu] dar şi noi [membrii trupului lui Cristos], care avem cele dintâi roade ale spiritului [adică gustul, siguranţa, promisiunea vieţii spirituale în ceruri], chiar şi noi [până la venirea Domnului la templu în 1918 şi mai ales la revărsarea spiritului în 1922] suspinăm în noi şi aşteptăm înfierea, [izbăvirea] adică răscumpărarea trupului nostru." (Romani 8:23) Această scriptură nu spune „corpurile noastre", individual sau în colectiv, adică referindu-se la fiecare creatură spirituală, ci „corpul nostru", înţelegând prin aceasta corpul lui Cristos, din care face parte mica turmă credincioasă. Această izbăvire a corpului lui Cristos, adică a „corpului nostru", în care suntem unşi ,căruia îi aparţinem, a început în 1918, la venirea Domnului la templu, când a avut loc învierea acelor fii credincioşi, care au dormit în moarte până în acel moment, şi despre care este scris : „Este semănat trup firesc, şi învie trup duhovnicesc. Dacă este un trup firesc, este şi un trup duhovnicesc." (1Corinteni 15:44) Rămăşiţa „corpului lui Cristos", adică a „corpului nostru" ce se află încă pe pământ, a fost „ajunsă din urmă, pentru a-l întâmpina pe Domnul Isus în văzduh", adică acolo unde ochiul omului nu poate vedea ce este acum. (*Turnul de Veghere*, 1934, pagina 24). Rămăşiţa unsă este adunată la templu, împreună cu Domnul. De unde ştiu ei cine este la templu? Ştiu ,deoarece au mărturia spiritului. Ei ştiu şi apreciază faptul că au fost izbăviţi de supunerea față de puterile umane, numite greşit „stăpâniri

Cuprins

înalte"; că au fost izbăviţi de religie şi de formalismul religios şi că au căpătat veşminte, adică identitate, albă şi curată, arătându-i clar ca pe copiii Domnului şi membrii ai corpului lui Cristos; prin urmare ei nu mai gem şi au căpătat bucuria Domnului şi se bucură indiferent ce obstacole au şi de cum sunt trataţi de ajutoarele lui Satan. „Ionadabii" au văzut că Împărăția este aici şi ei, de asemenea, nu mai gem şi se bucură şi ei împreună cu cei unşi, ca însoţitori ai lor. Mica turmă şi „Ionadabii" trăiesc împreună în pace şi bucurie şi împreună Îl slujesc pe Dumnezeu cu bucurie. O turmă a oilor sunt creaturi spirituale în Isus Cristos şi „alte oi" ale lui Isus Cristos sunt în carne şi oase, mergând pe pământ alături de cei unşi şi fiindu-le tovarăşi, iar această situaţie bucură pe toată lumea, care este astfel angajată în serviciul lui Dumnezeu.

27. Înainte de vremea când clasa spirituală să-și dea seama că ei erau duși la templu şi unşi, ei erau temători. Dar cum sunt acum? Apostolul răspunde: „ Şi voi [cei unşi] n-aţi primit un duh de robie, ca să mai aveţi frică; ci aţi primit un duh de înfiere care ne face să strigăm: „Ava!, adică: Tată!" – Romani 8:15.

28. Primii creştini, cum era Pavel, au fost un timp robii „religiei evreilor" şi , de atunci, mulţi de teamă au fost robii aşa - numitei „religii creştine", care-i face să se simtă ca nişte robi cuprinşi de frică în faţa altora. Ei au fost aduşi sub jugul aservirii faţă de forme şi ceremonii religioase şi de prevederile acestora, fiind astfel aserviţi unor creaturi egoiste, cum sunt clerul sau bătrânii aleși, din cauza fricii de tradiţiile provocate de Diavol. Dar acum ei au frica de Dumnezeu şi au fost unşi şi luminaţi şi ei strigă cu bucurie „Ava, Tată". În ceea ce-i priveşte pe „Ionadabi", şi ei au acea atitudine plină de sentimente de ascultare şi respect faţă de Dumnezeu. Ei se roagă cu rugăciunea pe care Isus le-a spus-o discipolilor Săi şi se adresează lui Iehova ca Tată, dar ei fac acest lucru pentru că au în faţă perspectiva de a fi aduşi cu totul în staulul lui Dumnezeu , devenind astfel fiii Săi pământeşti , aşa cum discipolii lui Isus au fost învăţaţi să i se adreseze lui Dumnezeu ca „Tatăl nostru", ceea ce au şi făcut înainte de coborârea spiritului sfânt la Rusalii.

29. Înainte de înălţarea lui Isus la cer, nici chiar discipolii devotaţi, nici proorocii nu au primit „spiritul înfierii" ceea ce se vede şi din cuvintele inspirate ale apostolului, şi anume:: „Dar, când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege, pentru ca noi [adică adevăraţii adepţi ai lui Isus Cristos] să căpătăm înfierea. Şi, pentru că sunteţi fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Spiritul Fiului Său [adică spiritul lui Isus Cristos Fiul iubit al lui Dumnezeu] care strigă: „Ava", adică: „Tată!" Aşa că nu mai eşti rob [adică servitor, ignorant al scopurilor lui Dumnezeu (Ioan 15: 15)], ci fiu; şi, dacă eşti fiu, eşti şi moştenitor, prin Dumnezeu." – Galateni 4:4-7.

30. Galatenii căzuseră în greşeala formalismelor religiei evreilor, şi lor apostolul le-a spus: „Dar acum, după ce aţi cunoscut pe Dumnezeu sau, mai bine zis, după ce aţi fost cunoscuţi de Dumnezeu, cum vă mai întoarceţi iarăşi la acele învăţături începătoare, slabe şi sărăcăcioase, cărora vreţi să vă supuneţi din nou?

Cuprins

Voi păziţi zile, luni, vremuri şi ani. Mă tem să nu mă fi ostenit degeaba pentru voi." (Galateni 4:9-11) În nici un caz, nu toţi evreii au devenit fiii lui Dumnezeu, ci, aşa cum este scris, această favoare se acordă numai celor ce Îl primesc pe Dumnezeu, cred în El şi Îl ascultă. „A venit la ai Săi, şi ai Săi nu L-au primit. Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu, născuţi nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu." (Ioan 1:11-13) Aceasta arată că legea lui Dumnezeu, proclamată de Moise nu a dovedit sau adus mărturie în faţa evreilor, nici chiar în faţa profeţilor devotaţi, ca să-i facă să se creadă copiii sau fiii lui Dumnezeu, ceea ce nici nu sunt.

31. Se poate ridica întrebarea: Poate Dumnezeu să-şi pună spiritul să coboare asupra unei clase de oameni fără să-i nască în spirit? A făcut chiar aşa în vremuri trecute şi fără îndoială că o poate face din nou: „Moise a zis copiilor lui Israel: „Să ştiţi că Domnul a ales pe Beţaleel, fiul lui Uri, fiul lui Hur, din seminţia lui Iuda şi El [Iehova] l-a umplut [pe Beţaleel] cu Spiritul lui Dumnezeu, în înţelepciune, pricepere şi ştiinţă, pentru tot felul de lucrări. I-a dat putere să născocească planuri, să lucreze în aur, în argint şi în aramă, să sape în pietre şi să le lege, să lucreze lemnul cu meşteşug şi să facă tot felul de lucrări meşteşugite. Şi El [Iehova] i-a dat [lui Beţaleel[şi darul să înveţe pe alţii, atât lui, cât şi lui Oholiab, fiul lui Ahisamac, din seminţia lui Dan" – Exodul 35: 30-34

32. Beţaleel, nu era cuprins de spiritul lui Dumnezeu, nici nu era uns aşa cum membrii corpului lui Cristos sunt cuprinşi şi unşi, totuşi Dumnezeu „l-a umplut cu spiritul Său". Sigur, modul în care lucra Dumnezeu cu Beţaleel era tipic modului în care Dumnezeu şi-a uns marele Meşter, Isus Cristos, care i-a construit biserica, templul lui Dumnezeu şi îi învaţă pe cei ce sunt în templu. Dacă Dumnezeu a făcut o asemenea lucrare cu un om devotat ,înainte de vremea lui Isus, îşi va pune, fără îndoială, spiritul asupra celor devotaţi azi pe pământ care Îl caută şi Îl slujesc pe Iehova şi poate face aceasta fără ca ei să fie cuprinşi de spirit. Asta face cu oamenii de bună credinţă care acum devin „alte oi", menţionate de Domnul nostru Isus Cristos.

33. O gândire similară ar fi corectă în cazul regelui David, despre care a rămas scris: „Iată cele din urmă cuvinte ale lui David. Cuvântul lui David, fiul lui Isai [nu al lui Dumnezeu], cuvântul omului care a fost înălțat sus de tot, cuvântul unsului Dumnezeului lui Iacov(uns cu untdelemn), cuvântul cântăreţului plăcut al lui Israel. Spiritul Domnului vorbeşte prin mine, şi cuvântul Lui este pe limba mea." – 2 Samuel 23:1, 2.

34. În chip asemănător, Dumnezeu şi-a pus spiritul asupra pământescului Moise, asupra celor şaptezeci de oameni făcuţi judecători odată cu el şi asupra tuturor peste care a coborât spiritul Domnului. (Numeri 11: 16 – 29) În sprijinul acestui fapt stă scris: „Le-ai dat Spiritul Tău cel bun ca să-i facă înţelepţi; n-ai îndepărtat mana Ta de la gura lor şi le-ai dat apă să-şi potolească setea." (Neemia 9: 20, 30) A fi folosit de Dumnezeu în acest scop nu este acelaşi lucru cu modul în care sunt folosiţi cei care sunt devotaţi voinţei lui Dumnezeu. Această diferenţiere

Cuprins

este arătată de modul în care l-a folosit pe regele Persiei, aşa cum se arată în Scriptură şi care a spus: „În cel dintâi an al lui Cirus, împăratul perşilor, ca să se împlinească cuvântul Domnului rostit prin gura lui Ieremia, Domnul a trezit spiritul lui Cirus, împăratul perşilor, care a pus să se facă prin viu grai şi prin scris această vestire în toată împărăția lui: „Aşa vorbeşte Cirus, împăratul perşilor: „Domnul Dumnezeul cerurilor mi-a dat toate împărăţiile pământului şi El [Dumnezeu] mi-a poruncit să-I zidesc o Casă la Ierusalim în Iuda." – 2 Cronici 36: 22, 23.

35. Iehova nu şi-a coborât spiritul asupra lui Cirus, ci doar a trezit „spiritul lui Cirus" şi aceasta deoarece Cirus nu era devotat nici lui Dumnezeu, nici poporului de legământ. În ce-i priveşte însă pe „Ionadabi", ei vin din toate naţiile şi sunt devotaţi voinţei lui Dumnezeu şi Dumnezeu îşi coboară spiritul asupra lor şi în acelaşi timp le trezeşte spiritul pentru a-i înfăptui lucrarea.

„SPIRITUL"

36. Ce vor să însemne cuvintele folosite de apostol în Romani 8: 16, anume: „Însuşi Spiritul adevereşte împreună cu spiritul nostru" (*Rotherham*) Cui se aplică aceste vorbe? În versetul precedent din acel capitol sunt folosite cuvintele:„aţi primit un duh de înfiere". (Versetul 15) Nu poate să însemne că spiritul de înfiere este cel ce mărturiseşte. Pe când Isus era cu discipolii Săi i-a instruit asupra căii ce trebuiau să o apuce. El era gata de plecare când le-a spus: „Şi Eu [plec] şi voi ruga pe Tatăl, şi El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac; şi anume Spiritul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede şi nu-L cunoaşte; dar voi Îl cunoaşteţi, căci rămâne cu voi şi va fi în voi. V-am spus aceste lucruri cât mai sunt cu voi. Dar Mângâietorul, adică Spiritul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl în Numele Meu, vă va învăţa toate lucrurile şi vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu" – Ioan 14: 16, 17, 25, 26.

37. Deci „spiritul" aşa cum este folosit acest termen de către apostol în Romani 8: 16 înseamnă puterea sfântă şi invizibilă a lui Dumnezeu care pleacă de la Dumnezeu, acţionează în numele lui Dumnezeu şi Îl reprezintă pe Acesta, marele Spirit fiind deţinut de Isus Cristos, numit „acel Spirit". „Spiritul", mai exact, înseamnă deci „mângâietorul", „spiritul adevărului", care a fost promis de Domnul Isus Cristos şi pe care Dumnezeu l-a trimis celor credincioşi şi a venit cu promisiunea să „vă aducă aminte de tot ce v-am spus Eu" Potrivit cu redarea din *Diaglott* a textului „Tatăl... vă va da alt mângâietor care va fi cu voi până-n veac." Existând pentru acest scop şi slujind până la întoarcerea lui Isus Cristos la templu pentru a-şi aduna mica turmă, mângâietorul a fost astfel trimis cu funcţiile încredinţate de Iehova. Isus Cristos s-a întors în 1918; şi de-atunci Domnul, fiind cu poporul Său la templu, va exista o interacţiune mai strânsă a Domnului către ei, prin luminarea minţilor celor unşi de la templu cu înţelegerea şi aprecierea profeţiilor. Acestea le realizează Dumnezeu cu şi prin Isus Cristos. Se pare că *această mărturie a spiritului se aplică tuturor celor născuţi din spirit*, cum spune Isus: „Spiritul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede şi

Cuprins

nu-L cunoaşte; dar voi Îl cunoaşteţi, căci rămâne cu voi şi va fi în voi." (Ioan 14: 17) Deci mângâietorul este „spiritul divin pe care Tatăl îl va trimite în numele Meu." Spiritul divin, „însuşi, poartă mărturie". Acest pronume de întărire „însuşi" arată că înţelegerea mărturiei nu se sprijină doar pe umerii noştri, cei umpluţi de spirit, sau pe ceva dinlăuntrul nostru, pentru a stabili dacă suntem fiii lui Dumnezeu, cum ar fi sentimentele sau emoţiile noastre. Asemenea surse nu sunt sigure, deoarece sunt prea schimbătoare. Spiritul lui Dumnezeu sau puterea sfântă, invizibilă ochilor omeneşti nu se bazează pe sentimentalism, nici nu este dependentă de schimbare, nici nu este funcţie de ceva care ne poate afecta sănătatea, emoţiile sau starea mentală.

38. Potrivit unei alte versiuni a textului „Spiritul însuşi în acelaşi timp stă mărturie spiritului nostru" (*Lexiconul Grec şi Englez* al lui Parkhurst, Ediţia a doua paginile 589, 590). Este clar că aceste cuvinte înseamnă că în acelaşi timp în care „spiritul de înfiere" este trimis în inimile celor devotaţi, umpluţi cu spirit, acel ce îl primeşte începe să mărturisească spiritul divin care este în fiii lui Dumnezeu şi el strigă „Ava, Tatăl", astfel arătând că legătura dintre Tatăl şi fiul Lui există. Nimeni care nu are această relaţie de fiu spiritual cu Dumnezeul Cel Atotputernic nu poate avea mărturisirea spiritului menţionată de apostol.

39. Timp de trei ani şi jumătate Isus a stat frecvent cu discipolii Săi şi i-a învăţat, iar pentru ei a fost ca un tată pentru copiii lui. I-a educat în numele şi având autoritatea marelui Său Tată, Iehova. Când Isus a plecat, discipolii au rămas ca orfanii şi aveau să stea în acea postură până la a doua venire a lui Isus Cristos. „Și după ce Mă voi duce şi vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce şi vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiţi şi voi... Nu vă voi lăsa nemângâiaţi, Mă voi întoarce la voi." (Ioan 14: 3, 18) Cât timp Isus este plecat „pregătind un loc" pentru urmaşii săi credincioşi, nu îi lasă fără mângâietor, ci la cererea lui Iehova trimite spiritul sfânt să lucreze în calitate de mângâietor şi ajutor pentru adepţii credincioşi ai lui Isus Cristos. Această promisiune divină este anume pentru „mica turmă" şi nimeni altcineva. De aceea mica turmă are mărturia spiritului ca sunt fiii lui Dumnezeu şi nimeni altcineva. Nu există temei să credem că „Ionadabii" vor avea o asemenea mărturie a spiritului.

40. Nu se înţelege că oricine este consacrat şi plin de spirit înainte de venirea Domnului la templu va avea mărturia spiritului, ci doar cei care au fost invitaţi să împărățească cu Isus Cristos în Împărăție şi care au răspuns acestei invitaţii. Acestora spiritul aduce mărturie că ei sunt fii ai lui Dumnezeu, moştenitori ai lui Dumnezeu şi moştenitori dimpreună cu Isus Cristos ai Împărăției. La venirea Domnului Isus Cristos la templu şi înainte de strângerea la templu a celor care au răspuns invitaţiei Împărăției şi care în urma examinării au fost declaraţi admişi şi aduşi în templu, aceştia au o legătură strânsă cu Isus Cristos. Nu mai este necesar sprijinul spiritului divin în favoarea lor, ci Domnul Isus Cristos însuşi este puterea şi călăuza lor, fiindcă este cu ei. Cei adunaţi la templu sunt făcuţi parte a „servului ales al lui Dumnezeu" şi îngerii Domnului Isus Cristos care Îl servesc la templu, slujesc și clasei templului: „El va trimite pe

Cuprins

îngerii Săi cu trâmbiţa răsunătoare, şi vor aduna pe aleşii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă." (Matei 24: 31) „Căci El va porunci îngerilor Săi să te păzească în toate căile tale." (Psalmi 91: 11, 12) Numai „mica turmă" este adunată la templu şi este această „mică turmă" cea căreia „spiritul aduce mărturie" că sunt fiii Domnului. Când a început această mărturie a spiritului? Şi cum poate cineva să-şi stabilească chemarea şi selecţia în Împărăția lui Isus Cristos?

(Va urma)

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce a fost rasa umană încredinţată mâinilor şi puterii lui Isus Cristos? În ce scop? Cum este îndeplinit acel scop? Spre ce rezultat final?

2.Ce s-a întâmplat în acest context de la Rusalii până în 1918? Dar din 1918 în 1935? Ce lucruri trebuie avute în vedere ca ajutor în stabilirea unei concluzii biblice la aceste întrebări?

3-11. Cui se aplică cuvintele din Romani 8: 16, 17? Cum se arată aceasta? Ce concluzie importantă se desprinde comparând diverse traduceri ale textului? Ce alte lucruri importante descoperă textul?

12,13. Explicaţi dacă suferinţa în numele Domnului serveşte ca cineva să fie identificat ca fiu al lui Dumnezeu şi moştenitor împreună cu Isus Cristos.

14. La ce se referă cuvântul „spirit", în Romani 8:1? Cum este că cei ce cred în Isus Cristos sunt făcuţi liberi de „legea păcatului şi a morţii"? În legătură cu aceasta ce se poate spune despre Ionadabi?

15. Cui se aplică Romani 8:4 şi cum?

16, 17. Ce înseamnă „umblarea după lucrurile firii"? Dar „umblare după lucrurile Spiritului"?

18 – 20. Care este poziţia Ionadabilor în legătură cu Romani 8:6? De ce li se aplică şi lor acest citat?

21, 22. Explicaţi versetul 9 şi spuneţi dacă de asemeni se aplică Ionadabilor?

23. Versetul 10 cui se aplică? Şi cum se hotărăşte aceasta? Dar versetul 11?

24. Cum se aplică versetul 13? şi cu ce precizare având în vedere Galateni 5:24?

25. Cine sunt deci fiii lui Dumnezeu menţionaţi aici de către apostol şi din nou pomeniţi în versetul 14? Ce precizare în legătură cu aceasta se face în 1 Petru 1:3, 4 şi în 1 Ioan 3: 1, 2

26. Când şi cum se îndeplinesc versetele 21, 22, 19 şi 23? Dar 1Corinteni 15:44? De unde ştie rămăşiţa unsă că ei sunt la templu?

27-30. Ce înseamnă „un spirit de robie", menţionat în versetul 15? Cine au fost eliberaţi şi cum? Ce dovezi există în această privinţă în Galateni 4: 4-7 şi 9-11, şi în Ioan 1: 11-13?

Cuprins

31-35. Cu scriptura arătaţi dacă Dumnezeu îşi poate pune spiritul Său asupra unei clase de persoane fără să-i umple de spirit De asemeni arătaţi dacă numai cei devotaţi voinţei lui Dumnezeu au fost folosiţi de El pentru scopurile Sale?

36, 37. Cu scriptura, explicaţi înţelesul cuvintelor „spiritul însuşi" din versetul 16?

38. Ce înseamnă cuvintele „adevereşte împreună cu spiritul nostru " ? Cui se aplică atunci cuvintele din versetul 16?

39. Explicaţi şi aplicaţi cuvintele lui Isus în Ioan 14: 3, 18.

40, Explicaţi dacă toţi cei ce sunt consacraţi şi cuprinşi de spirit au mărturia spiritului şi sunt incluşi sub Matei 24: 31 şi Psalmul 91: 11, 12. Cine sunt adunaţi la templu şi au „mărturia spiritului" că sunt fiii lui Dumnezeu?

LAODICEEA

Calea înaintea lui Iehova va fi fost pregătită şi Domnul Isus va fi venit la templu pentru judecată atunci când se aplică mesajul următor asupra bisericii laodiciene: „Îngerului Bisericii din Laodiceea scrie-i: „Iată ce zice Cel ce este Amin, Martorul credincios şi adevărat, Începutul zidirii lui Dumnezeu: „Ştiu faptele tale: că nu eşti nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot! Dar, fiindcă eşti căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea. Pentru că zici: „Sunt bogat, m-am îmbogăţit, şi nu duc lipsă de nimic", şi nu ştii că eşti ticălos, nenorocit, sărac, orb şi gol; te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curăţat prin foc, ca să te îmbogăţeşti; şi haine albe, ca să te îmbraci cu ele şi să nu ţi se vadă ruşinea goliciunii tale; şi doctorie pentru ochi, ca să-ţi ungi ochii şi să vezi."

" Eu mustru şi pedepsesc pe toţi aceia pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă dar şi pocăieşte-te! Iată Eu stau la uşă şi bat. Dacă aude cineva glasul Meu şi deschide uşa, voi intra la el, voi cina cu el, şi el cu Mine. Celui ce va birui îi voi da să şadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum şi Eu am biruit şi am şezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie." Cine are urechi să asculte ce zice bisericilor Spiritul" – Apocalipsa 3: 14 – 22

Că prima lucrare a Domnului va fi deci aceea de a-i cântări pe servii Săi, se vede din Scriptură (Psalmi 11: 4,5; Maleahi 3: 1-4; Matei 25: 14-29) Acest lucru se vede şi din faptul că mesajul se adresează îngerului din biserica de la Laodiceea. Cuvântul Laodiceea înseamnă „judecata poporului". Scriptura arată în mod clar că judecata trebuie să înceapă în casa lui Dumnezeu. (1 Petru 4:17). Isus stă chiar la uşa acestei case si bate la uşă şi spune: „.Dacă aude [ascultă] cineva glasul Meu şi deschide uşa, voi intra la el, voi cina cu el, şi el cu Mine." (Versetul 20). Aceste cuvinte arată că El se află la templu sau casa Domnului.

În acest mesaj, Isus este prezentat ca „Martorul Credincios şi Adevărat"; şi acum , El i-a ridicat pe cei aflaţi în legământ cu El până la înţelegerea de a fi martorii lui Iehova şi El le încredinţează celor aprobaţi mărturia Sa, pe care i-a

încredinţat-o Dumnezeu, iar ei sunt angajaţi să meargă mai departe, ca martori ai lui Dumnezeu. Isus este Conducătorul clasei martorilor, şi toţi cei ce vor primi aprobarea lui Dumnezeu trebuie să-i urmeze exemplul. Alte scripturi arată că exact la momentul când Domnul a venit la templul Său, poporul de legământ al lui Dumnezeu era molatec şi nu se ridica la înălţimea privilegiului de a fi martorii Domnului şi , de aceea, El s-a supărat pe ei; aşa cum scrie în Isaia 12:1 „În ziua aceea vei zice: „Te laud, Doamne, căci ai fost supărat pe mine, dar mânia Ta s-a potolit, şi m-ai mângâiat!" Isaia 6: 5 – 8: „Atunci am zis: „Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate, şi am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oştirilor!" Dar unul din serafimi a zburat spre mine cu un cărbune aprins în mână, pe care-l luase cu cleştele de pe altar. Mi-a atins gura cu el şi a zis: „Iată, atingându-se cărbunele acesta de buzele tale, nelegiuirea ta este îndepărtată şi păcatul tău este ispăşit!" Am auzit glasul Domnului, întrebând: „Pe cine să trimit şi cine va merge pentru Noi?" Eu am răspuns: „Iată-mă, trimite-mă!". Faptul că ei au fost sculaţi şi buzele lor au fost curăţate cu cărbuni de foc, este încă o dovadă a greşelii poporului de legământ al lui Dumnezeu în serviciul lor de martori.

Există o conversaţie între Iehova şi Reprezentantul Executiv numit de El, în care se pune întrebarea (Isaia 6:8,9) : „Pe cine să trimit şi cine va merge pentru Noi? " Cei zeloşi şi credincioşi ai bisericii răspund invitaţiei Domnului şi zic: „Iată-mă, trimite-mă!" şi Domnul îi trimite ca martori ai Săi (Isaia 43: 10-12). Chiar în acel timp, erau alţii din legământ şi din biserică, care căscau şi erau somnoroşi şi care se întindeau şi vroiau să mai doarmă şi să mai lenevească. Acestora, Domnul le-a spus prin îngerul Său: „Știu faptele tale: că nu eşti nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot!". – Apocalipsa 3: 15.

Vremea când Domnul a venit la templul său, când a început să-şi cântărească servii, cărora le-a încredinţat interesele Împărăției Sale, este ilustrată de parabola talanților. Curând după aceea, a fost a doua revărsare a spiritului sfânt asupra poporului de legământ al lui Dumnezeu, fără deosebire de sex, condiţie socială sau serviciu, aşa cum fusese prezis de profetul Ioel şi de apostolul Petru. (Ioel 2: 28-30; Faptele Apostolilor 2: 16-21). Atunci cei viguroşi, activi, vioi, numiţi în acele profeţii „oamenii tineri", au început să „aibă viziuni", adică să aibă o mai bună înţelegere a adevărului. Ei au devenit zeloşi şi activi în ascultarea poruncilor Domnului. În acelaşi timp mai exista o clasă de oameni în biserică, reprezentată ca „bătrâni ce visează vise " fiindcă erau molatici şi inactivi, cu zel puţin sau deloc pentru Dumnezeu. Ei visau la vremurile bune şi uşoare pe care urmau să le aibă în ceruri şi trăiau din hrana spirituală primită cu ani în urmă. Ei nu au o viziune clară a adevărului de la deschiderea templului (Apocalipsa 11:19) aşa cum au cei zeloşi în Domnul.

Aceşti visători au declarat nişte lucrări făcute, dar nu le-au făcut aşa cum a poruncit Dumnezeu. Ei nu au văzut şi nu au apreciat niciodată distincţia clară dintre organizaţia lui Satan şi organizaţia lui Dumnezeu, şi de aceea refuză să vorbească despre organizaţia lui Satan şi nu sunt martori zeloşi ai Domnului.

Cuprins

Lucrarea lor este reprezentată de meditaţii, frecventarea de cursuri biblice şi parcurgerea, iar şi iar, a unor lucrări pe care Domnul le-a dat bisericii cu mulţi ani în urmă şi ocupându-se cu ceea ce ei numesc dezvoltarea armoniei, a roadelor spiritului şi a unui caracter frumos. Ei nu înţeleg şi nu-şi dau seama că „Roada Spiritului este: dragostea" adică un devotament de nezdruncinat lui Dumnezeu şi activităţii în serviciul acestuia. Ei nu reuşesc să vadă că „Roada Spiritului" se poate manifesta numai îndeplinind cu voioşie voinţa lui Dumnezeu, în ascultare faţă de poruncile Lui (Galateni 5:22; Matei 7: 20, 21; 1 Ioan 5:3) Ei nu L-au respins pe Dumnezeu, deci nu au devenit încă reci complet. Deoarece Isus îi iubeşte prin sacrificiul Său pe cei din cadrul legământului, îi mustră şi îi avertizează pe cei căldicei de necesitatea unei schimbări în acţiunile lor, pentru a deveni zeloşi şi oneşti în serviciul Domnului. – Apocalipsa 3: 19.

Lucrarea bisericii prevestită de profetul Elisei a început la puţin timp după venirea Domnului la templu. Aceasta a fost o realizare viguroasă, onestă şi zeloasă dusă de oamenii credincioşi lui Dumnezeu, ca martori pentru numele şi scopul lui Iehova. Pentru a desfăşura această lucrare este necesar să vezi şi să apreciezi organizaţia lui Dumnezeu şi să îi preamăreşti numele lui Dumnezeu. Cei zeloşi sau „fierbinţi" procedează astfel, şi îşi continuă lucrarea cu bucurie. Zel înseamnă căldură şi deci cei zeloşi şi oneşti sunt descrişi ca fiind fierbinţi, iar ceilalţi căldicei. Este bine ştiut însă că de la venirea Domnului la templu în 1918 au existat un număr mare de oameni din biserică care au participat la convenţii şi adunări, dar care nu au fost activi, mulţi dintre ei spunând în esenţă următoarele: „Toată lămurirea cuvântului lui Dumnezeu a fost publicată înainte de 1917; noi avem acel adevăr şi vom continua să ne hrănim din el şi să medităm asupra lui; Domnul a numit pe un om „servul Său credincios şi înţelept" şi deşi el nu mai este pe pământ, în 1916, el încă face lucrarea Domnului pe pământ şi este responsabil de biserica acestuia şi cum noi suntem aleşii lui Dumnezeu şi avem aceste bogăţii, noi ne bucurăm de mari comori de hrană şi meditaţie, cu cele scrise înainte de 1916; noi ne-am dezvoltat temperamente agreabile şi frumoase; avem un trecut de zel pentru Domnul şi ne bazăm pe bogăţiile câştigate şi deci nu mai ne trebuie nimic şi putem să ne odihnim şi să aşteptăm să fim duşi în glorie. Nu există vreun motiv de ce ne-am aduce ocară asupra noastră mergând din casă-n casă, spunând oamenilor de organizaţia lui Satan şi de organizaţia lui Dumnezeu. Chiar suntem mai buni ca alţii. Să facă ei treaba asta. Aşa cum a prezis Dumnezeu, aceştia spun: „nu te apropia de mine, căci sunt sfânt!" – Isaia 65: 5.

Cele de mai sus descriu destul de bine situaţia care a existat în biserică mai ales după 1917 şi cu atât mai mult după 1918. Deci mesajul trimis de Domnul acestora este: „Pentru că zici: „Sunt bogat, m-am îmbogăţit, şi nu duc lipsă de nimic", şi nu ştii că eşti ticălos, nenorocit, sărac, orb şi gol," – Apocalipsa 3: 17.

Fiind orbi din cauza micii lor călduri şi a lipsei iubirii adevărate faţă de Dumnezeu, nu pot vedea împlinindu-se profeţia lui Dumnezeu, derularea scopurilor Lui şi nu au viziune asupra viitorului. (2 Petru 1: 2-9, *RV*) Ei sunt descrişi ca fiind dezbrăcaţi. Legea lui Dumnezeu interzicea intrarea dezbrăcat în

Cuprins

templu. Veştmintele purtate îi identifică pe purtători ca servi ai lui Dumnezeu, dacă era cazul. (Exod. 20 : 26 ; 28 : 42,43) „Când nu există o viziune dumnezeiască, poporul este descoperit"" (Proverbe 29:18, note marginale). Lipsindu-le o înţelegere a adevărului prezent, ei se expun ca fiind descoperiţi înaintea Domnului şi înaintea celor ce au spiritul Lui. Evident, Isus se referea la indiferenţa slujirii lor atunci când vine la templu, când a folosit următoarele cuvinte. „Iată, Eu vin ca un hoţ. Ferice de cel ce veghează şi îşi păzeşte hainele, ca să nu umble gol şi să i se vadă ruşinea!" (Apocalipsa 16: 15) Cei acceptaţi, care poartă „mantaua izbăvirii" au, de asemenea „hainele mântuirii " (Isaia 61:10), purtând haine de nuntă şi astfel se identifică cu Domnul şi serviciul acestuia. Ei intră în bucuria Domnului şi participă cu dragă inimă în serviciul Lui.

Ce diferiţi sunt cei căldicei! Ei sunt nefericiţi şi amărâţi, deci stânjeniți și trişti; deoarece nu au bucuria Domnului, nu înţeleg ce este bucuria Domnului şi ei nu au aprecierea Împărăției. Crezând că sunt bogaţi, de fapt sunt săraci, deoarece ei nu cunosc valoarea unor bogăţii pe care nu le deţin. Nimeni din ziua de azi nu poate fi bogat în Dumnezeu dacă caută să evite ocara lui Cristos. „ocara lui Hristos este mai mare bogăţie decât comorile pământului " (Evrei 11:26) „Un nume bun [în ochii lui Iehova] este mai de dorit decât o bogăţie mare, şi a fi iubit [de Dumnezeu] preţuieşte mai mult decât argintul şi aurul." (Proverbe 22:1) Un nume bun cu Domnul şi preţuirile Lui nu pot fi obţinute decât îndeplinindu-I voinţa şi cei ce-L iubesc o vor îndeplini. (Matei 24: 13; 1 Ioan 5: 3; Ioan 14: 21 – 23) Cei ce suferă privaţiuni, nehotărâri şi ocară ca să poată fi martorii numelui lui Dumnezeu şi a Împărăției Lui sunt bogaţi , aşa cum a spus Isus adunării din Smirna, anume: „Știu necazul tău şi sărăcia ta (dar eşti bogat)" – Apocalipsa 2:9;

IEHOVA LA TEMPLUL SĂU

Iehova, Cel Suprem, Împăratul veşniciei, a început să fie apreciat de către biserica adevărată, după venirea Domnului la templul Său. Atunci credincioşii au început să vadă că vremea „pregătirii căii dinaintea lui Iehova" datează de la 1879 până la 1918, că Domnul a venit la templul Său în 1918, după ce l-a izgonit pe Satan din cer şi că de la acea dată până la bătălia de la Armaghedon, reprezintă „ziua pregătirii", aşa cum s-a proorocit în Naum 2:3. Deoarece El domneşte prin Iubitul Său, „Prinţul vieţii", Iehova este cu adevărat Împărăția. Capitolul patru din Apocalipsa ne prezintă tabloul cu Iehova la templul Lui; capitolul cinci ni-L înfăţişează pe slăvitul Său Reprezentant, „Mielul". Tablourile descoperite sunt sublime şi ne umplu de emoţie. Faptele care s-au întâmplat cu adevărat din anul 1914 d. Chr. reprezintă îndeplinirea acestei profeţii. Relatarea înscrisă în Biblie (Apocalipsa 4) trebuie citită cu atenţie.

Clasa „servului credincios" al lui Iehova Dumnezeu este rămăşiţa de pe pământ şi este întruchipată în credinciosul apostol Ioan. El s-a uitat şi „iată că o

Cuprins

uşă era deschisă în cer," şi a auzit o chemare „să vină sus" . (Apocalipsa 4:1) Aceasta arată că a venit timpul pentru a avea o viziune mai clară asupra lucrurilor spirituale. „Uşa" este calea care duce la deslușirea lucrurilor spirituale, ce urmează a fi înțelese. Celor ce au răspuns invitaţiei li se permite să intre în Împărăția cerurilor şi să aibă cea mai splendidă viziune din cer, adică să-l vadă pe Iehova, marele Împărat al veșniciei. Deschiderea uşii coincide cu revărsarea spiritului sfânt asupra întregii suflări, aşa cum s-a prezis în Ioel 2:28, 29, pentru că este scris că Dumnezeu ne-a descoperit aceste lucruri prin spiritul Său, chiar lucrurile profunde ale lui Dumnezeu, şi pe care El le-a pregătit pentru cei care-L iubesc. (1 Corinteni 2:9, 10) Evident, aceste lucruri nu sunt văzute de ochii oamenilor, ci sunt înțelese de cei care au spiritul Domnului Dumnezeu.

Ioan, care reprezintă rămăşiţa, aude o voce ca o trâmbiță, care-i vorbeşte. O voce ca o trâmbiță era foarte potrivită, deoarece urmau să se întâmple lucruri mari. Împăratul Veșnic urma să se arate credincioşilor Lui mai clar ca niciodată şi ei aveau să spună mai multe cu privire la pregătirea Împărăției Lui. Evenimente de cea mai mare însemnătate aveau să se întâmple; de aici sunetul din trâmbiţă. Aşa cum se arată în Psalmi 47:2,5: „Căci Domnul, Cel Prea Înalt, este înfricoşător: El este Împărat mare peste tot pământul. Dumnezeu Se suie în mijlocul strigătelor de biruinţă, Domnul înaintează în sunetul trâmbiţei." A se vedea şi 1 Regi 1:34; 1Tesaloniceni 4:16.

Era vocea Domnului Isus, marele Crainic al Cuvântului lui Iehova. Rămăşiţei descrise de Ioan i s-a spus atunci : „şi-ţi voi arăta ce are să se întâmple după aceste lucruri " (Versetul 1, *Diaglott*) De îndată, lucruri spirituale au început să fie descoperite şi să apară în faţa rămăşiţei. Deoarece uşa templului lui Dumnezeu le fusese deschisă, ei au început să aibă viziuni ale unor lucruri extraordinare. Ne putem uşor imagina că erau invitaţi să privească la cel mai minunat şi mai slăvit templu ce putea exista. El vede un tron în ceruri şi Unul stă pe tron. Aşa cum scrie în Psalmul 103:19: „Domnul Şi-a aşezat scaunul de domnie în ceruri şi domnia Lui stăpâneşte peste tot." În Psalmi 11:4; „Domnul este în templul Lui cel sfânt, Domnul Îşi are scaunul de domnie în ceruri. Ochii Lui privesc, şi pleoapele Lui cercetează pe fiii oamenilor." Profetul Ezechiel, în primul capitol (versetul 26) al profeţiei sale, de asemenea, descrie tronul deasupra întregii organizaţii divine. Este tronul lui Iehova Cel Prea Înalt.

Cel aflat pe tron nu este prezentat ca fiind Fiul Omului, ci ca fiind cea mai preţioasă nestemată, orbitoare în reflectarea luminii, transparentă prin puritatea ei şi inflexibilă în neprihănirea sa. Este casa lui Dumnezeu şi El este slava acesteia şi este primul lucru ce se vede. În altă parte, organizaţia Sa este descrisă ca :„având slava lui Dumnezeu. Lumina ei era ca o piatră prea scumpă, ca o piatră de jasp, strălucitoare ca cristalul." (Apoc.21:11) Apoi lui Ioan îi apare „un curcubeu împrejurul tronului", care, potrivit legământului veșnic al lui Dumnezeu cu Noe după potop, reprezintă sfințirea vieţii şi descrie viaţa lui Iehova, ca: „Singurul care are nemurirea, care locuieşte într-o lumină de care nu poţi să te apropii." (1 Timotei 6:16). Din acea lumină de slavă coboară o ploaie de binecuvântări, aşa

Cuprins

cum o descrie Ezechiel 1:28 : „Ca înfăţişarea curcubeului care stă în nor într-o zi de ploaie, aşa era şi înfăţişarea acestei lumini strălucitoare care-L înconjura. Astfel era arătarea slavei Domnului." Splendoarea şi slava Împăratului veşnic a început să-i lumineze pe cei din rămăşiţă numai după ce templul din cer a fost deschis vederii lor. Nici un om nu putea face ceva în legătură cu deschiderea templului, nici cu faptul că creaturile lui Dumnezeu l-au putut vedea. Totul a venit prin graţia lui Dumnezeu, prin Isus Cristos, Cel Prea - Iubit.

Viziunea lui Ioan descrie douăzeci si patru de scaune sau tronuri în jurul Tronului cel mare, tronul lui Iehova. Pe aceste douăzeci şi patru de tronuri mai mici erau aşezaţi douăzeci şi patru de bătrâni. Deoarece numărul bătrânilor este douăzeci şi patru, adică de două ori numărul „apostolilor Mielului" ne sugerează că aceştia nu reprezentau numai cei doisprezece apostoli, ci şi pe cei ce deveniseră membrii ai corpului lui Cristos. Aceştia sunt bătrânii din cer, nu prin vârstă, ci prin vechimea lor printre creaturile cereşti, pentru că sunt membrii ai corpului lui Cristos. Acest număr îi reprezintă pe cei care au murit în credinţă şi care au fost înviaţi în slavă şi de asemenea, pe cei care pe pământ continuă să fie credincioşi, care sunt „sub mantia dreptății" şi sunt „în locurile secrete ale Celui Prea Înalt" şi care sunt numiţi şi „cei bucuroşi în slavă" atunci când Domnul este în templul Său. (Psalmi 149:5). Cei care sunt credincioşi la ivirea Marelui Păstor sunt cei care „vor căpăta cununa care nu se poate veşteji a slavei." (1 Petru 5:4; Apocalipsa 3:21) Psalmul 21:3 spune: „Căci i-ai pus pe cap o cunună de aur curat". Nimeni nu poate lua coroana rămăşiţei credincioase. Numai Domnul poate face asta. (Apocalipsa 3:11). Înveşmântarea în „haine albe", ca cei douăzeci şi patru de bătrâni, îi identifică pe aceştia ca membrii ai organizaţiei glorioase a lui Iehova, Dumnezeul cel credincios , aşa cum se arată în Efeseni 2:6: „El ne-a înviat împreună şi ne-a pus să şedem împreună în locurile cereşti, în Hristos Isus"

Însemnarea din Apocalipsa 4:5 spune în continuare că „Din scaunul de domnie ieşeau fulgere, glasuri şi tunete". Dumnezeu este singurul care poate produce tunete şi fulgere, şi aceasta este încă o dovadă că textul descrie tronul lui Dumnezeu. (Iov 38: 35; 40: 9; Ieremia 10: 13; Zaharia 10:1; Psalmi 18:13). Vocile ce vin dinspre tron sunt cu siguranţă mesaje oficiale , pentru că ele vin de la centrul autorităţii. „Șapte lămpi de foc" ardeau înaintea tronului, exprimând lumina divină dată de spiritul lui Iehova pentru servul lui Dumnezeu. Ele sunt „şapte spirite ale lui Dumnezeu". Deoarece „şapte" simbolizează desăvârşirea privitoare la Împăratul Veșnic, din acest număr rezultă că Dumnezeu dă clasei celor din templu o viziune completă a scopurilor Sale, aşa cum sunt scrise în Cuvântul Său scris. „ Cele şapte spirite" exprimă puterea infailibilă, totală şi nelimitată a lui Dumnezeu; iar „fulgerele" Sale dezvăluie locurile întunecate ale organizaţiei duşmane şi ilumineză vorbele întunecate din cuvântul acestuia, pe care cei ce-i sunt credincioşi le pot vedea.

În continuarea acestei descrieri minunate, este scris că o mare de sticlă, limpede cum e cristalul se afla în faţa tronului. În templul lui Solomon de la Ierusalim cel mai mare lighean de aramă de acolo era numit „marea topită" (1 Regi

Cuprins

7: 23). Ligheanul de aramă din serviciul tipic al tabernacolului în zilele lui Moise era făcut din oglinzi de metal. Lucrurile ce aparţineau poporului tipic al lui Dumnezeu prefigurau lucruri cereşti mai mari. (Evrei 9:1-9). În 2 Cronici 4:6 se spune: „Marea era pentru spălarea preoţilor". Proverbe 30:5 spune „Orice cuvânt al lui Dumnezeu este pur". Limpezimea de cristal a „mării" dinaintea tronului, semnifică puritatea Cuvântului lui Dumnezeu şi claritatea pe care o va dezvălui El în timp rămăşiţei credincioase, din ordinul preoţesc.

Cele „şapte lămpi de foc" ce strălucesc asupra mării arată că numai cei „curăţaţi prin botezul cu apă prin Cuvântul lui Dumnezeu" sunt pe placul lui Iehova .(Efeseni 5:26) Cei ce au primit şi s-au hrănit din Cuvântul Lui şi îi sunt cu totul devotaţi Lui, sunt sfinţi. Fără sfinţenie sau devotament deplin, lipsit de impurităţi faţă de Dumnezeu, nimeni nu-L poate vedea pe Domnul. Aşa se arată în Evrei 12:14.

„Patru fiare" sau creaturi vii, (*Diaglott*) se arată în mijlocul şi în preajma tronului. Ele sunt separate de persoana lui Iehova şi , de aceea, ele nu reprezintă, cum s-ar putea crede, calităţile sau atributele Sale proprii. Isus este „la mijlocul tronului" cu Tatăl şi este, de asemenea, în mijlocul celor vii. (Apocalipsa 5:6). El este primul din organizaţia lui Dumnezeu şi toate alte făpturi din interior funcţionează în jurul tronului Său . Cele patru creaturi vii sau cei vii reprezintă astfel cele patru colţuri sau desăvârşirea organizaţiei lui Dumnezeu. Aceste făpturi vii erau „pline de ochi de jur împrejur", indicând că acei ce fac parte din organizaţia lui Dumnezeu sunt totdeauna vigilenţi, privind la mâna Sa, pentru ca să poată face voia Sa, şi de aceea sunt conduşi de înţelepciunea divină. – Psalmi 123:1-3.

Descrierea celor patru creaturi vii, adică a organizaţiei lui Dumnezeu, urmează în versetele 7 şi 8. Prima este „ca un leu", denotând curaj şi dreptate divină. (Psalmi 89:14). Aşa cum se spune în Psalmi 9:4 : „stai pe scaunul Tău de domnie ca un judecător drept." Dreptatea deţine locul de primă importanţă. Acest lucru a fost anunţat dinainte de Dumnezeu prin profetul Său. (2 Samuel 17:10; 1 Regi. 7:29-36). A doua făptură vie este ca un „taur" sau bou. În templul lui Solomon „marea" se sprijinea pe doisprezece boi de aramă. „Boul" reprezintă puterea sau tăria. Acest simbol pare să spună :„Puterea atotcuprinzătoare susţine organizaţia divină, iar Dumnezeu îşi va realiza scopurile Sale prin organizaţia Sa."

Cea de a treia făptură vie avea faţa unui bărbat, ceea ce simbolizează iubirea ca motiv al acţiunii. „Domnul este iubire" iar omul este descris ca fiind făcut după chipul lui Dumnezeu. Omul Cristos a spus: „Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl", pentru că El era perfect în iubire. Fiecare acţiune din organizaţia lui Dumnezeu porneşte din iubire. Nimic altceva nu ar putea fi în armonie cu El şi nu i-ar putea fi pe plac. De aceea, aceasta arată că acei care au privilegiul de a fi parte din organizaţia Lui trebuie să nu fie mânaţi de egoism.

A patra făptură vie sau fiară era „ca un vultur care zboară", care simbolizează vederea ageră, înţelepciune înaltă şi rapiditate în mişcări. „Mai iuţi decât vulturii cerului" potrivit Plângerilor lui Ieremia 4:19. „Ca vulturul, îşi ia

Cuprins

zborul spre ceruri" (Proverbe 23:5) „Înţelepciunea este prea înaltă pentru cel nebun" (Proverbe 24:7) Vulturul zboară în înaltul cerului. Înţelepciunea niciodată nu scade cu vârsta. Aceasta este în acord cu Psalmul 103:5, care spune: „te face să întinereşti iarăşi ca vulturul." Toate ramurile organizaţiei lui Dumnezeu sunt rapide la ascultarea poruncilor şi sunt călăuzite de înţelepciune divină.

Cele patru făpturi vii au fiecare câte şase aripi. Unul din profeţi a zugrăvit o ilustraţie cu Iehova pe tronul judecăţii, prin Fiul Său iubit, Judecătorul, şi ne descrie pe serafimii prezenţi înaripaţi tot ca cele patru făpturi vii. (Isaia 6: 1 – 3) Cele trei perechi de aripi purtate de fiecare ar sugera că posesorul lor poate zbura şi poate oferi protecţie simultan, deci că creaturile vii din organizaţia lui Dumnezeu se mişcă cu iuţeală, fără obstacole în realizarea scopurilor lui Iehova şi în acelaşi timp protecţie deplină se oferă membrilor de pe pământ ai organizaţiei lui Iehova. Protecţia bineînţeles este dată de membrii invizibili ai organizaţiei. Aceste făpturi sunt descrise ca fiind active fără încetare, (Apocalipsa 4:8) ceea ce arată că organizaţia lui Iehova este totdeauna alertă şi în mişcare. Îngerii văd în permanenţă faţa lui Iehova. (Matei 18:10) Nici gând nu tac cei din organizaţie, ca nu cumva să deranjeze una din organizaţiile lui Satan. (Isaia 62: 6,7) Încontinuu ei cântă laude numelui Regelui veşnic, zicând: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, care era, care este, care vine!" Astfel anunţă ei cele patru nume ale marelui Creator. Această viziune a început să apară rămăşiţei numai după ce a fost primită la templu. Profeţia lui Isaia, de asemenea, arată că vremea când unele din creaturile lui Dumnezeu de pe pământ vor începe să aibă viziuni şi să strige divinitatea lui Iehova, atunci este ziua pregătirii pentru marea bătălie din ziua Dumnezeului Atotputernic. Este vremea când judecata Domnului este la templu. Atunci, va fi aşa cum este descris în Apocalipsa 22:11 „cine este sfânt să se sfinţească şi mai departe!"

Ioan anunţă că atunci când „creaturile vii" adică, organizaţia activă a Domnului încep să cânte cântecul de glorie şi onoare lui Iehova, cei 24 de bătrâni care reprezintă pe cei 144.000 de urmaşi credincioşi ai lui Cristos, incluzând rămăşiţa de pe pământ, „căDeau înaintea Celui ce şedea pe scaunul de domnie... îşi aruncau cununile înaintea scaunului de domnie" recunoscând astfel cu reverenţă supremaţia lui Iehova şi că toată autoritatea, inclusiv cea a fiecărui membru al organizaţiei, vine de la Iehova. „Oricine să fie supus Stăpânirilor celor mai înalte; căci nu este stăpânire care să nu vină de la Dumnezeu" şi „Dumnezeu este Capul lui Hristos " (Romani 13:1; 1Corinteni 11:3). Aceasta arată că toată lumea din organizaţie recunoaşte cu bucurie şi cu ascultare urmează metoda lui Iehova de a-şi îndeplini scopul. Cei credincioşi cântă „Eşti vrednic, O Iehova". Nu că aceştia ar putea să adauge la gloria şi onoarea lui Iehova ,dar astfel ei recunosc că toată puterea, autoritatea, onoarea şi bunătatea vin de la Iehova. (Efeseni 3:9) Apoi ei spun: „căci Tu ai făcut toate lucrurile şi prin voia Ta au fost făcute!" (*Rotherham*) Ce insultă uriaşă şi ce farsă este doctrina evoluţiei omului predată de clerici! Această doctrină vine de la Diavol şi este dovada că promotorii acesteia sunt reprezentanţii diavolului. Cei din organizaţia lui Dumnezeu sunt încântaţi cu gloria

Cuprins

şi frumuseţea care ne vin din templul Lui, şi sunt bucuroși să cânte în mod continuu laude Celui Prea Înalt. Viziunea templului dezvăluie şi mai mult gloria lui Iehova.

Domnul este turn înalt pentru cel asuprit, turn înalt la vreme de necaz. Cei ce cunosc Numele Tău se încred în Tine, căci Tu nu părăseşti pe cei ce Te caută, Iehova! – Psalmi 9: 9, 10, *ARV.*

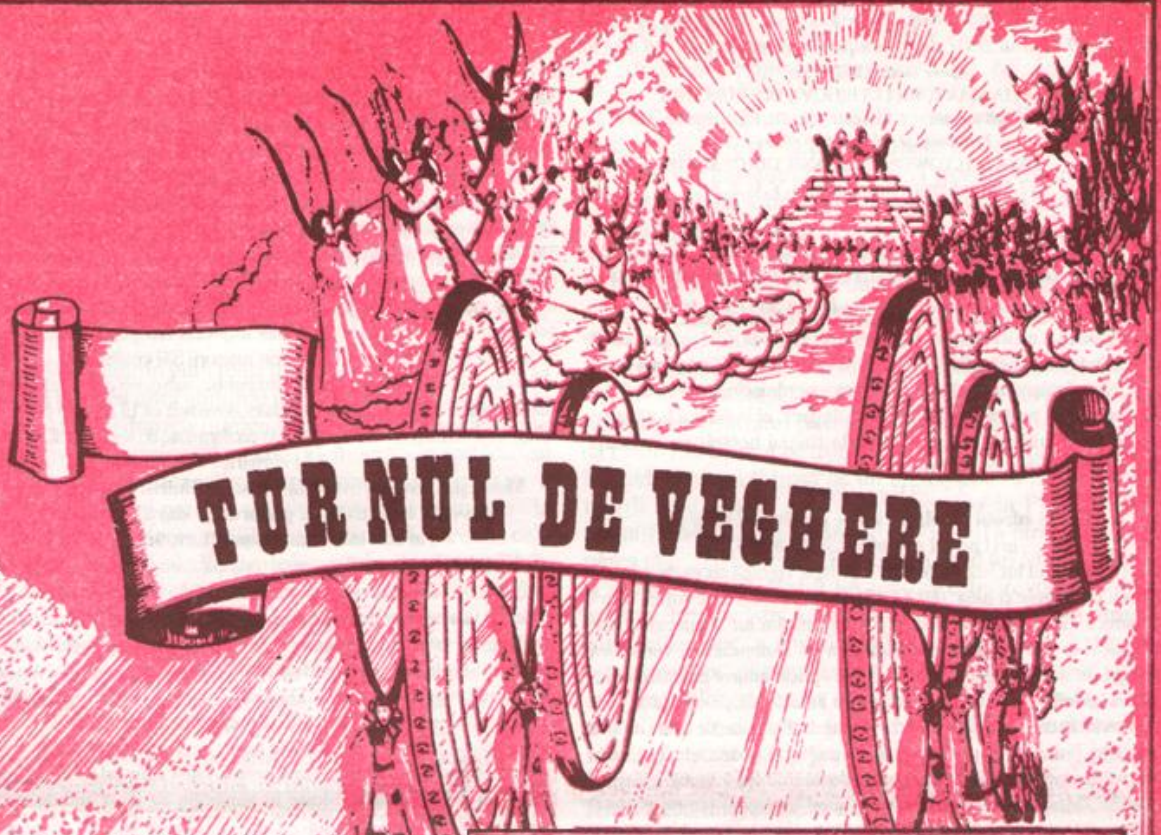

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

1 APRILIE 1938 Nr. 7

Cuprins:

TURMA SA
PARTEA a II-a - Pag.149

CEI CĂLDUŢI SUNT VĂRSAŢI AFARĂ - Pag.164

SCHIMBAREA VEŞTMÂNTULUI - Pag.167

„VOI SUNTEŢI MARTORII MEI ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU"

Cuprins

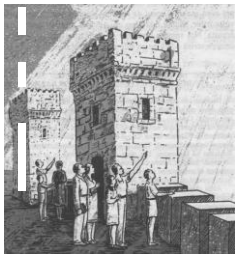

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

VOL. LIX **1 APRILIE 1938** **Nr. 7**

TURMA SA

„Eu sunt Păstorul cel bun şi îmi cunosc turma, iar ea mă cunoaşte pe Mine, aşa cum Tatăl mă cunoaşte şi Eu Îl cunosc pe Tatăl; şi Eu renunţ la viaţă pentru oile Mele. Şi mai am şi alte oi, care nu sunt din acest staul, şi pe acelea trebuie să le aduc. Ele vor asculta de glasul Meu, şi va fi o turmă, un Păstor." – Ioan 10:14, *Rotherham*.

Partea a II-a

1. Iehova L-a ridicat pe Isus Cristos din morţi, L-a înălţat în cel mai înalt loc lângă Iehova şi L-a îmbrăcat cu putere şi autoritate deplină pentru a aduna „mica turmă" şi, mai târziu, pentru a-şi aduna „alte oi". La puţin timp după ridicarea lui Isus Cristos şi pe când discipolii aşteptau la Ierusalim împlinirea promisiunii că Isus Cristos avea să-L roage pe Iehova să le trimită alt mângâietor, asupra lor s-a pogorât puterea spiritului lui Iehova însuşi. Chiar atunci şi acolo, „spiritul însuşi" a început să poarte mărturie, aşa cum consemnează apostolii. Manifestarea şi acţiunea spiritului sfânt în, prin şi în jurul discipolilor credincioşi şi ,de asemenea, pentru ei, era modul în care spiritul mărturisea faptul că ei erau fiii lui Dumnezeu şi moştenitori împreună cu Isus Cristos. Dumnezeu le trimisese „ajutorul" şi „mângâietorul", promis de Isus Cristos şi „mărturisirea" începea să le fie dată, după care ea a venit la toţi acei chemaţi să facă parte din Împărăţie, aşa cum Isus Cristos îşi invitase discipolii credincioşi, pe când era cu ei, să facă parte din Împărăţie alături de El.

2. Din de ziua de Rusalii şi până la venirea lui Isus Cristos la templu în 1918, spiritul sfânt i-a învăţat pe adevăraţii urmaşi ai Domnului: „Dar Mângâietorul, chiar şi spiritul sfânt, pe care Tatăl îl va trimite în numele Meu, vă va învăţa tot şi vă va aduce aminte tot ceea ce Eu v-am spus." (Ioan 14:26, *A.R.V.*) Spiritul a depus mărturie în faţa apostolilor legat de Isus, aşa cum El le spusese: „Dar când vine mângâietorul, pe care îl voi trimite de la Tatăl, chiar şi spiritul adevărului, care vine de la Tatăl, va mărturisi de Mine" (Ioan 15: 26) Spiritul i-a condus în adevăr şi le-a arătat ce va veni: „Totuşi, când va veni el, spiritul adevărului, el are să vă călăuzească în tot adevărul; căci el nu va vorbi despre el, ci ce va fi auzit, aceea va vorbi; şi el vă va arăta lucruri viitoare. El mă va slăvi, pentru că va primi din ce este al Meu şi vă va arăta vouă. Tot ce are Tatăl este al

Cuprins

Meu; de aceea am zis că va lua din ce este al Meu şi vă va arăta vouă." – Ioan 16: 13 – 15.

3. Operarea spiritului sfânt asupra discipolilor nu era aceea de a îi ghida automat sau absolut, ci aşa cum se arată în Scriptură, exista multă căutare, dezbatere şi controversă între discipoli, iar spiritul îi călăuzea pe drumul cel bun, deoarece ei căutau să facă voia lui Dumnezeu. Ei nu erau bărbaţi învăţaţi în multe limbi, dar spiritul sfânt le dădea puterea să predice în mod inteligent în multe limbi (Faptele Apostolilor 2:4). În preajma celor consacraţi existau mulţi învăţători, dar „spiritul sfânt" i-a pus deoparte pentru serviciu pe Barnaba şi pe Saul (Pavel) să facă lucrarea de pionierat în numele Domnului. „Pe când slujeau Domnului şi posteau, sfântul spirit a zis: „Puneţi-mi deoparte pe Barnaba şi pe Saul, pentru lucrarea la care i-am chemat.... Deci aceştia, trimişi fiind de [spiritul] sfânt, s-au dus în Seleucia, şi de acolo au plecat cu corabia la Cipru." – Faptele Apostolilor 13:2, 4.

4. Pe când apostolii erau strânşi la Ierusalim ca să reflecteze asupra lucrării pe care Dumnezeu le-o aşezase în mâini, „spiritul" i-a călăuzit în înţelegerea corectă a voinţei lui Dumnezeu. Apoi ei au trimis bărbaţi aleşi pentru a face lucrarea şi le-au dat scrisori cu instrucţiuni în care scria."...Căci a părut corect şi spiritului sfânt şi nouă să nu vă încărcăm cu mai mult decât aceste necesităţi." – Faptele Apostolilor 15: 23 – 28.

5. Lui Pavel şi lui Barnaba „spiritul" le-a interzis să îşi desfăşoare activitatea în anumite localităţi: „Când au trecut prin ţinutul Frigiei şi Galatiei, spiritul sfânt le-a interzis să predice în Asia. Ajunşi lângă Misia, se pregăteau să intre în Bitinia; dar spiritul nu le-a dat voie." – Faptele Apostolilor 16:6,7.

6. Anumiţi bărbaţi care aveau gândire matură şi care erau devotaţi lui Dumnezeu au fost făcuţi bătrâni sau supraveghetori în biserica din Efes, nu în urma unor alegeri în cadrul societăţii sau a adunării ,ci de „spirit" au fost ei „făcuţi supraveghetori". „...Luaţi seama, dar, la voi înşivă şi la toată turma peste care v-a pus spiritul sfânt supraveghetori, ca să hrăniţi biserica Domnului, pe care El a cumpărat-o cu însuşi sângele Său." – Faptele Apostolilor 20: 17 – 28

7. Când Pavel mergea să predice evanghelia „spiritul sfânt mărturisea în fiecare oraş spunând că mă aşteaptă lanţuri şi necazuri". (Faptele Apostolilor 20: 23) „Spiritul" lucrând într-un om pe nume Agab l-a înştiinţat pe Pavel de persecuţiile care aveau să vină. (Faptele Apostolilor 21: 10 – 11) Prin apostolii Ioan şi Petru „spiritul" era împărţit altora care erau consacraţi şi botezaţi. (Faptele Apostolilor 8: 14 – 18) „Spiritul" lucra la fel prin Pavel şi pentru alţii din Corint care erau consacraţi şi botezaţi şi apoi prin lucrarea spiritului „ei vorbeau în alte limbi şi proroceau". (Faptele Apostolilor 19: 1 – 6) Acest lucru se adeverea şi în cazul celor consacraţi dintre galateni şi tesaloniceni. (Galateni 3: 5; 1 Tesaloniceni 1: 5, 6) Stă scris că Isus a început prin a declara vestea cea bună discipolilor care îl auzeau, iar „Dumnezeu întărea de asemeni... mărturia, atât cu semne cât şi cu minuni, cu diferite miracole şi daruri de la spiritul sfânt" – Evrei 2: 3, 4.

Cuprins

8. „Spiritul” se manifesta în felurite moduri ,dar totdeauna acelaşi spirit: „Sunt felurite daruri, dar este acelaşi spirit. Şi, fiecăruia i se dă arătarea spiritului spre folosul său.” (1 Corinteni 12: 4, 7) Spiritul este dat pentru a fi mărturie fiecărui om care este consacrat şi botezat în corpul lui Cristos. „Căci noi toţi am fost botezaţi de un singur spirit, ca să alcătuim un singur trup, fie iudei, fie nu, fie robi, fie liberi şi toţi am băut dintr-un singur spirit. Căci, trupul nu este un singur mădular, ci multe mădulare.” – 1 Corinteni 12: 13, 14.

9. Darurile spirituale şi mărturia spiritului sunt numai ale celor care sunt „în Cristos”, fiind botezaţi în moartea Lui şi fiind astfel membrii probabili ai „micii turme” şi pe aceştia Dumnezeu îi aşează în corpul lui Christos, după placul Său. (1 Corinteni 12: 18, 28, 31). Toţi cei ce primesc darul spiritului sfânt şi care deţin mărturia acestuia trebuie să-şi exercite aceste daruri spirituale prin iubire, adică prin devotament lipsit de egoism față de Dumnezeu. (1 Corinteni 13: 1, 2) Cineva poate să se consacre să facă voia lui Dumnezeu, dar spiritul sfânt nu va funcţiona printr-o asemenea persoană decât dacă acţiunile sale pornesc din dragoste sau din devotamentul lipsit de egoism pentru Dumnezeu. Dacă cineva caută propria sa slavă, acest lucru va fi împotriva spiritului lui Dumnezeu. Aşa este scris acelora care sunt botezaţi în Cristos şi care sunt motivaţi de neegoism: „Căci în El aţi fost îmbogăţiţi în toate privinţele, cu orice vorbire şi cu orice cunoştinţă. În felul acesta mărturia despre Hristos a fost bine întărită în mijlocul vostru; aşa că nu duceţi lipsă de nici un fel de dar, în aşteptarea arătării Domnului nostru Isus Hristos.” – 1 Corinteni 1:5-7.

10. Până la cea de-a doua venire al lui Isus Cristos „spiritul” caută toate lucrurile profunde de la Dumnezeu şi spiritul îi învaţă pe cei în Isus Cristos lucrurile pe care Dumnezeu le-a dat acestuia. „ Dar Dumnezeu ni le-a dezvăluit nouă prin spiritul Său; pentru că spiritul cercetează toate lucrurile, lucrurile adânci de la Dumnezeu. Acum noi am primit nu spiritul lumii, ci spiritul care vine de la Dumnezeu.; pentru ca noi să ştim lucrurile ce ne sunt date de Dumnezeu, fără să ne coste nimic. Aceste lucruri nu sunt, ca să spunem aşa, exprimate în cuvinte, aşa cum învaţă oamenii, ci cum le predă spiritul sfânt; comparând lucrurile spirituale cu cele spirituale.” (1. Corinteni 2:10, 12, 13).? De la venirea lui Isus Cristos la templu, toate aceste învăţături sunt supuse comenzii Sale şi El îi învaţă pe cei din clasa templului.

11. Înainte de înălţarea lui Isus Cristos la cer şi de venirea spiritului sfânt, apostolii nu cunoşteau şi nu înţelegeau taina lui Dumnezeu, dar prin mărturia şi acţiunea spiritului sfânt acea taină a fost descoperită apostolilor la timpul cuvenit. (Coloseni 1:26, 27; Efeseni 3:4,5). „Spiritul sfânt” a mărturisit, la care au fost martori apostolii şi alţi sfinţi, prin intermediul Scripturilor scrise de profeţii credincioşi, la porunca lui Dumnezeu . (Evrei 3:7-10) Aranjamentul din tabernacol şi sacrificiul tipic au fost explicate clar apostolilor şi astfel a depus mărturie şi Pavel, după cum este scris: „Lucrul acesta ni-l adevereşte şi spiritul sfânt. Căci, după ce [(*Diaglott*) acesta] a zis [prin profetul Ieremia (31: 33, 34)] : „Iată

Cuprins

legământul pe care-l voi face cu ei după acele zile, zice Domnul: voi pune legile Mele în inimile lor şi le voi scrie în mintea lor'" – Evrei 10:15, 16

12. Ioan, martorul inspirat al Domnului, adresându-se celor în Isus Cristos, a scris: „Spiritul este cel ce aduce mărturie, pentru că spiritul este adevărul." (1 Ioan 5: 6) „Mângâietorul" sau „ajutorul" este spiritul sfânt (Ioan 14: 16, 17). „Spiritul" este cel ce aduce declaraţia sau mărturia în faţa bisericii, nu a lumii. „Şi am auzit o voce din cer, spunându-mi: Scrie, binecuvântaţi sunt cei morţi, care mor de acum înainte în credinţa lui Dumnezeu: Da, spune spiritul, fie ca ei să se odihnească după muncile lor; iar faptele lor să-i urmeze." – Apocalipsa 14: 13; 2:7, 11, 17, 29.

13. „Spiritul",este cel care s-a manifestat prin intermediul apostolilor credincioşi, după ce ei au fost născuţi din spirit şi au fost total devotaţi lui Dumnezeu: „El [Dumnezeu] ne-a salvat, nu din cauza acelor fapte neprihănite pe care le-am făcut, ci după mila Sa, prin spălarea naşterii din nou și prin înnoirea făcută de spiritului sfânt, pe care a revărsat-o peste noi cu prisosinţă, prin Mântuitorul nostru, Isus Cristos. (Tit 3:5,6, *Diaglott*). „Dar noi trebuie să aducem mulţumiri lui Dumnezeu pentru voi, fraţilor iubiţi de Dumnezeu, deoarece Dumnezeu v-a ales ca primul fruct al salvării, prin sfinţirea spiritului [înnoirea spiritului sfânt] şi credinţa în adevăr." (2 Tesaloniceni 2:13, *Diaglott*). Naşterea din spirit şi, ca atare, mărturia spiritului sfânt, nu sunt experienţe pe care le pot avea „Ionadabii"; numai cei născuţi din spirit şi care sunt chemaţi la marea chemare au asemenea experienţe.

„SPIRITUL NOSTRU"

14. Apostolul a scris despre sine şi despre cei care „au aceeaşi credinţă preţioasă", care fac parte din „mica turmă": „Spiritul aduce în acelaşi timp mărturie spiritului nostru"... (Romani 8:16, Versiunile *Syriac şi Douay*). Asta nu înseamnă că spiritul lui Dumnezeu cooperează cu spiritul nostru în a ne mărturisi nouă înşine că suntem copiii Lui, ca şi cum Dumnezeu ar avea nevoie de spiritul nostru pentru a confirma sau susţine mărturia Sa; dar spiritul lui Dumnezeu aduce mărturie „spiritului" nostru, adică spiritului de adopţie pe care Dumnezeu l-a trimis în inimile noastre, strigând „Ava, adică Tată" (Romani 8:15); şi astfel spiritul lui Dumnezeu aduce mărturie în acelaşi timp spiritului nostru (adică al celor ce sunt în Cristos) că, în relaţia cu Dumnezeu, suntem îndreptăţiţi să-L numim Tată; si astfel, spiritul lui Dumnezeu aduce mărturie în acelaşi timp spiritului nostru (adică celor ce sunt în Cristos) că noi avem acea relaţie cu Dumnezeu care ne îndreptăţeşte să-l numim „Tată", pentru că suntem fii născuţi din spiritul Lui. Nimeni nu poate avea acea mărturie decât cei născuţi din spiritul Lui.

15. Ce este „spiritul nostru?" Este puterea invizibilă, care ne împinge înainte sau forţa motrice din noi, care se află în noi şi ne pune în mişcare de când am fost născuţi de Iehova Dumnezeu ca fiii sau copiii Săi spirituali. Acesta nu este

Cuprins

înnăscut în noi, adică nu l-am moştenit de la Adam, ci Iehova a introdus acest spirit în fiii făuriţi de El şi El foloseşte toate puterile noastre naturale, facultăţile şi înzestrările noastre, pentru a-i face voia lui Dumnezeu, Tatăl nostru ceresc, și el ne determină să ne purtăm fără egoism şi tot fără egoism să ne arătăm credinţa în Dumnezeu. Este „spiritul nostru", adică spiritul deţinut de toţi membrii corpului lui Cristos şi dat tuturor membrilor corpului lui Cristos şi fiecare dintre cei ce sunt membrii ai corpului lui Cristos trebuie să aibă acest spirit.

16. Spiritul corpului lui Cristos este „salvat" şi păstrat de către şi în cadrul rămăşiţei care continuă credincioasă şi complet devotată în timp lui Dumnezeu și Împărăţiei, până în ziua prezenţei lui Isus Cristos la templul lui Dumnezeu. (1 Corinteni 5: 5) „Şi însuşi Dumnezeul păcii vă sfinţeşte în întregime şi mă rog la Dumnezeu ca spiritele, sufletele şi corpurile voastre să fie păstrate neprihănite până la venirea Domnului nostru Isus Cristos ". (1 Tesaloniceni 5: 23) Celor care au primit „spiritul înfierii" în corpul lui Cristos li se dă următoarea atenţionare: „Glorifică-L pe Dumnezeu... în spiritul tău, căci acesta este al Lui" (1 Corinteni 6: 20); „Fii sfânt atât în corp cât şi în spirit" (1 Corinteni 7: 34); „Ai spiritul credinţei" (2 Corinteni 4: 13) ; „Preaslăveşte-l pe Dumnezeu în spirit" (Ioan 4: 23, 24); „Roagă-te în spirit" (Efeseni 6: 18); „Iubeşte în spirit" (Coloseni 1: 8); „Reînnoieşte un spirit drept în mine" (Psalmi 51: 10); „Ai spirit credincios"(Proverbe 11: 13); „Găseşte tovărăşie [parteneriat] în spirit" (Filipeni 2: 1); „Fii un exemplu în spirit" (1 Timotei 4: 12); „Fii înflăcărat în spirit" (Romani 12: 11; Faptele Apostolilor 18: 25); „Fii legat în spirit", să urmezi calea slujirii lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 20: 22); „Serveşte-L pe Domnul cu spiritul tău" (Romani 1:9, 7: 6); „Fii tulburat în spirit spre a mărturisi" (Faptele Apostolilor 17: 16); „Fii strâns în spirit spre a mărturisi" (Faptele Apostolilor 18: 5); „Stai neclintit în spirit" (Filipeni 1: 27); „Fii circumcis în spirit, adică în interior" (Romani 2: 29); „Fie ca spiritul tău să se bucure în Dumnezeu" (Luca 1: 47). Domnul dă un spirit de minte limpede tuturor celor născuţi în spirit care sunt credincioşi. (2 Timotei 1: 7) Acesta diferă de omul fizic: „Spiritul omului care este în el" – 1 Corinteni 2: 11.

17. Mărturia şi lucrarea spiritului în cei născuţi din spirit, aşa cum se arată în scripturile menţionate, este timbrul sau „pecetea" identificării şi, deci, este dovada profundă sau gustul anticipat a ce va fi moştenirea lor după ce au fost îmbrăcați cu un corp spiritual în Împărăţie. (2Corinteni 1:22; 5: 5; Efeseni 1: 13, 14; 4: 30) Numai fiii născuţi din spirit care formează „mica turmă" au asemenea pecete sau dovadă. Cei ce vor forma „marea mulţime" şi pe care îi numim acum „Ionadabi" nu au această pecete cu spiritul sfânt, deoarece ei nu sunt salvaţi către o moştenire spirituală şi nu caută asemenea moştenire.

„MOŞTENITORII DOMNULUI"

18. „Spiritul" mărturiseşte în acelaşi timp cu spiritul nostru de înfiere „că noi suntem copiii lui Dumnezeu şi că dacă suntem copii ,suntem și moştenitori; moştenitori ai lui Dumnezeu şi moştenitori împreună cu Cristos Isus." Cei născuţi

Cuprins

spiritual, „mica turmă” unsă a oilor lui Dumnezeu este cea care are această mărturie. Dar cum de au ei asemenea mărturie a spiritului în aceste zile ,când Domnul adună „marea mulţime” şi cum de „Ionadabii” nu o au? Cum pot „Ionadabii” să-şi dea seama că le lipseşte sau că au limitări în privinţa mărturiei spiritului şi, deci, că nu sunt în clasa Împărăţiei cerurilor? Dacă nu sunt parte din legământul pentru Împărăţie, ei nu trebuie să ia parte la memorialul morţii lui Isus Cristos; dar cum pot „Ionadabii” descifra acest fapt important? Este important ca ei să fie în măsură să îşi dea seama; şi cum pot ei face aceasta?

19. Aşa cum apare în mărturia scripturală de mai sus, mărturia spiritului a avut un început definit, anume în vremea Rusaliilor a anului 33 d. Chr. Mărturia apostolilor Domnului dată la acea vreme este dovada acesteia; în vremea aceea mulţi au fost uimiţi de ceea ce vedeau şi de lucrurile pe care le spuneau apostolii. La acea revărsare a spiritului sfânt a avut loc prima împlinire a profeţiei rostite cu mult timp înainte de profetul Ioel la 2: 28, 29. Acel timp şi acea lucrare a spiritului sfânt au fost stabilite dinainte şi predestinate. „În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinţi şi fără prihană înaintea Lui, după ce, în dragostea Lui, ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiaţi prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale….În El am fost făcuţi şi moştenitori, fiind rânduiţi mai dinainte, după hotărârea Aceluia, care face toate după sfatul voii Sale,” – Efeseni 1: 4, 5, 11.

20. Aceasta este dovada că Dumnezeu nu i-a înfiat pe profeţii sfinţi ca pe fiii Lui şi că ei niciodată nu au avut mărturia spiritului. Dumnezeu a predestinat timpul începutului înfierii prin Isus Cristos, Fiul Său iubit, care a fost primul şi Capul casei Lui de fii. Până şi Ioan Botezătorul, ultimul dintre profeţi, cel ce l-a anunţat pe Isus Cristos, şi cel ce l-a urmat pe Isus Cristos până a suferit martiriul din mâinile lui Irod, nu a fost înfiat şi nu a avut vreo moştenire cerească. (Matei 11:11) Ioan profetul nu i-a învăţat pe discipoli să se roage „Tatăl Nostru” – Luca 11: 1, 2.

21. Dacă Dumnezeu a prestabilit, a predestinat şi a marcat timpul pentru începutul mărturiei spiritului, este de aşteptat că Dumnezeu va marca şi timpul când începe strânsul clasei pământeşti a „altor oi” ale lui Isus Cristos şi timpul când mărturia spiritului prin intermediul mângâietorului ar înceta? De asemeni simpla prezenţă la manifestarea spiritului lui Dumnezeu, aşa cum făcuseră sfinţii profeţi în trecut şi cum pot face acum „Ionadabii” este oare vreo dovadă că cineva este înfiat în familia lui Dumnezeu şi, deci, moştenitor împreună cu Isus Cristos? Sau este nevoie de o dovadă în plus la examinare pentru a dovedi că Împărăţia îi este promisă cuiva? Aceste întrebări trebuie atent analizate şi lămurite pe parcursul acestei lecturi.

TIMPUL

22. Iehova îşi desfăşoară scopul exact după timpul stabilit de El şi după ce un eveniment are loc, de multe ori Domnului îi face plăcere să facă cunoscută importanţa acelui moment când a avut loc evenimentul. Anul 33 d.Chr. a marcat

Cuprins

momentul când înfierea spirituală a început. Anul 1918 d.Chr. a marcat momentul când Isus Cristos și-a terminat lucrarea de pregătire a drumului dinaintea lui Iehova şi când acesta a venit imediat la templu. (Vezi *Turnul de Veghere* din 1 august 1926.) Anul 1922 d.Chr., a marcat timpul celei de a doua revărsare a spiritului sfânt, aşa cum prezisese Ioel. (Vezi *Turnul de Veghere* din 15 noiembrie 1925) Anul 1931d.Chr., a marcat momentul când Iehova a dezvăluit celor unşi noul lor nume, pe care El li-l dăduse lor. (Vezi *Turnul de Veghere* din 1 octombrie 1931) Iar anul 1935 a marcat momentul când Iehova a dezvăluit poporului Său identitatea „altor oi" sau a „marii mulţimi". (Vezi *Turnul de Veghere* din 1 şi 15 august 1935.) Toate aceste date sunt deci importante. Revărsarea spiritului în anul 33 d.Chr., la Rusalii, fiind începutul înfierii spirituale, a marcat începutul înţelegerii spirituale și deci începutul „mărturiei spiritului" pentru cei născuţi din spirit şi, de asemenea, a marcat separarea clasei spirituale de clasa „omului natural". (1 Corinteni 2: 13 – 15) Acum vedem dovada spirituală ca Domnul Isus îşi adună „alte oi" care vor compune „marea mulţime"; şi acum înţelegerea spirituală nu scade ,ci mai degrabă creşte, deoarece Rusaliile anti-tipice au început după sosirea Domnului la templu și și-au atins apogeul în anul 1922 d.Chr., atunci când poporul Domnului a înţeles mai bine ca oricând legătura lor cu Împărăţia şi ce au de făcut ca să aducă mărturia legată de Iehova, de Împăratul Său şi de Împărăţia Sa.

23. Există dovezi scripturale că momentul înțelegerii spirituale este acum şi că înfierea de fii spirituali, adică împărăteşti, aproape s-a încheiat sau că nu mai este sarcina principală a Domnului? Da! şi aceste dovezi sunt date de faptul că profeţiile şi tipurile înrudite cu „alte oi", „Ionadabii"sau „ marea mulţime" sunt acum dezvăluite de către Domnul poporului Său şi înţelese de aceştia. Rămăşiţa spirituală înţelege acum, potrivit cunoscutei şi doveditei reguli de acţiune, regulă prin care Iehova îşi dezvăluie profeţiile; acea regulă fiind că înţelegerea nu se primeşte decât dacă profeţia sau tipul se împlinise, începuse să fie împlinită sau era în curs de împlinire. Deci dezvăluirea împlinirii profeţiilor şi a înţelesului lor este dovadă că vremea înfierii fiilor împărăteşti aproape s-a încheiat şi nu mai este lucrarea principală a Domnului. În 1918, când Domnul a venit la templu, s-a dat anunţul :„Milioane din cei vii acum nu vor muri niciodată" şi fiii spirituali nu au înţeles atunci că aceasta se referă la clasa „marii mulţimi". La acea vreme înţelegerea lor era că marea mulţime era o„clasă spirit" şi această concluzie era incorectă. Începutul înţelegerii pentru ei, în ce-i priveşte pe „Ionadabi", adică „marea mulţime" sau „oameni cu bună credinţă în Dumnezeu" trebuie să fie dovada care marchează faptul că strângerea „altor oi" a început sau va începe. Primirea „noului nume" şi dezvăluirea acestuia, constituie plata „banului" spiritual, care este importantă pentru lucrătorii din via Domnului, adică clasa spirituală, şi pentru venirea, conform prezicerii, la încheierea tuturor zilelor de lucru. (Vezi *Turnul de Veghere* din 15 noiembrie, 1 decembrie 1933) În anul 1931 a dezvăluit Dumnezeu fiilor Săi spirituali că aceştia trebuie să meargă în toate ţinuturile şi să-i însemne pe frunte pe oameni, adică pe aceia din clasa

Cuprins

pământească care au dorinţa neprihănirii şi a Împărăţiei. (Vezi *Turnul de Veghere* din 1 septembrie 1931) În 1935 a dezvăluit Dumnezeu poporului Său identificarea clasei însemnate şi odată cu aceasta a arătat că aceştia formează „marea mulţime". (Vezi *Turnul de Veghere* din 1 august 1935) Aceasta dovedeşte că Dumnezeu a început să adune clasa care nu era formată din cei născuţi de spirit, adică clasa pământească ,care nu aveau şi nu puteau să aibă mărturia spiritului. (Romani 8: 16, 17) Ioan Botezătorul a fost ultimul dintre profeţi, aleşi înainte de începerea naşterii din spirit, şi vorbind de membrii corpului lui Cristos, el a enunţat următoarea regulă: „El [Cristosul, sau clasa spirituală] trebuie să crească, dar eu [clasa credincioasă pământească din care Ioan făcea parte] trebuie să scadă." (Ioan 3: 30) Dar cu sfârşitul selecţiei clasei spirituale şi cu începutul adunării„ marii mulţimi", regula enunţată se inversează. Este logic deci că majoritatea strânsă în jurul Domnului din 1931 şi mai ales din 1935, ar fi şi sunt din clasa pământească sau „marea mulţime", care fiind „alte oi", nu ar avea mărturia spiritului sfânt, care este dată fiilor spirituali. (Romani 8: 16, 17) Aceasta nu înseamnă neapărat că după aceste date nu mai există noi oameni născuţi din spirit. Dacă cineva din clasa Împărăţiei devine necredincios şi este lăsat în urmă (Matei 13: 41, 42), atunci cu siguranţă Domnul va aduce pe altul care să ocupe locul liber din corpul lui Cristos. (Matei 22: 1-14) Pe ideea acestei concluzii, Domnul a spus: „ţine strâns ce este al tău, ca nimeni să nu îţi ia coroana." (Apocalipsa 3: 11) Se înţelege că cel adus să umple acest loc liber trebuie să aibă mărturia spiritului şi că mărturia spiritului va permite acestuia să vadă şi să aprecieze că este un fiu spiritual al lui Dumnezeu.

24. Cum ar şti şi ar recunoaşte cineva care este adus pentru a umple un loc liber „ mărturia spiritului"? Nu poate şti din ceea ce-i spune altă persoană, trebuie să ştie singur din mărturia spiritului. Momentul când a auzit şi a acceptat mesajul nu ar fi momentul hotărâtor. Dacă aceasta a avut loc înainte sau după 1931 nu ar fi decisiv. Lucrul important ar fi acesta: Când s-a devotat necondiţionat Domnului şi, după aceea ,ce l-a călăuzit spiritul lui Dumnezeu să vadă şi să aprecieze ca fiind locul lui? Dacă a văzut şi a apreciat lucrurile cereşti şi marele privilegiu de a fi mort cu Isus Cristos, ca să trăiască veşnic cu Cristos în spirit şi a răspuns cu bucurie chemării slujirii în condiţiile prezentate, atunci aceasta ar fi mărturia. Are el dorinţa pentru lucruri cereşti şi nu pământeşti? Cineva nu poate să fie indiferent faţă de răsplata primită; şi cel ce vede că această răsplată este să fie cu Cristos în cer şi apoi răspunde cu bucurie şi îşi îndreaptă paşii acolo unde-l călăuzeşte Domnul, dacă este chemat în cer va vedea şi va aprecia acest lucru, şi deci va avea mărturia spiritului că el este un posibil moştenitor împreună cu Isus Cristos.

25. Exemple puternice sunt date de relatările lui Moise şi Pavel. Moise a văzut că recompensa viitoare aşezată înaintea lui de Domnul era pământească , aşa cum stă scris: „...avea respect pentru recompensa răsplăţii" (Evrei 11: 24, 25) Pavel a văzut că Dumnezeu îi stabilise răsplata viitoare cu Isus Cristos în ceruri şi că nu l-ar fi putut servi veşnic pe Domnul decât din acel loc şi, de aceea, cu toată inima și-a dorit Împărăţia şi a scris tovarăşilor săi în ale credinţei în Isus Cristos următoarele cuvinte: „Fără îndoială şi eu consider toate aceste lucruri doar ca pe o

Cuprins

pierdere, față de excelenţa cunoaşterii lui Cristos Isus; pentru care am pierdut toate şi le socotesc ca un gunoi, ca să câştig pe Cristos şi să fiu găsit în El, nu având o neprihănire a mea pe care mi-o dă legea, ci aceea care se capătă prin credinţa în Cristos, neprihănirea pe care o dă Dumnezeu, prin credinţă: ca să-L cunosc pe El şi puterea învierii Lui, şi să fiu părtaş la suferinţa Lui, devenind asemenea în moarte cu moartea Lui, dacă s-ar putea cu vreun chip să înviez din morţi. Nu că am şi câştigat acest lucru, nici nu sunt deja perfect; dar urmez, căutând să prind, aceea pentru care şi eu am fost prins de Isus Cristos. Fraţilor, eu nu cred că l-am prins încă; dar fac următorul lucru: uitând ce este în urma mea şi întinzându-mă spre ce este înainte, alerg spre ţintă, pentru premiul chemării înalte a lui Dumnezeu, în Isus Cristos."(Filipeni 3:8-14). Apoi apostolul îi atenţionează pe cei ce aspiră la Împărăţie să gândească la fel: „Fie ca toţi care suntem desăvârşiţi [care suntem credincioşi maturi (*Weymouth*)], să gândim astfel; şi, dacă în vreo privinţă sunteţi de altă părere, Dumnezeu vă va lumina chiar şi în această privinţă." – Filipeni 3: 15.

26. Este evident că mărturia legată de locul cuiva sau statutul lui nu depinde de ceea ce spune vreun om, organizaţie sau societate. Ţine de spirit şi fiecare trebuie să ajungă singur la o concluzie, dacă este în spirit sau nu și trebuie să fie convins şi să o dovedească prin faptele sale. Nici un „Ionadab" adevărat nu aspiră spre recompensa chemării celei mai înalte, din ceruri, ca apostolul Pavel, pentru motivul că Dumnezeu, prin spiritul Său, nu a sădit un asemenea impuls sau speranţă în inima lui. Iehova Dumnezeu este Cel care cheamă şi Iehova este Cel care-i aşează pe membrii corpului lui Cristos după cum doreşte. (1 Corinteni 12: 18; 1 Tesaloniceni 2: 12; 5: 24; 2 Tesaloniceni 2: 14) Vorbind celor născuţi din spirit, care au mărturia spiritului şi care sunt unşii Domnului, apostolul spune: „Şi voi sunteţi unşi de Cel sfânt, şi o ştiţi [cunoaşteţi problema şi care-i scopul lui Iehova şi relaţia voastră cu El]. Nu pentru că nu cunoaşteţi adevărul v-am scris,ci pentru că îl cunoaşteţi şi nici o minciună nu poate veni din adevăr". (1 Ioan 2: 20, 21, *Diaglott*) Dacă cineva nu are mărturia spiritului, aceasta este o dovadă puternică şi convingătoare că el nu face parte din clasa spirituală, ci este, dacă s-a devotat lui Dumnezeu, din clasa pământească.

27. Posibilitatea vieţii pentru „Ionadabi"sau „alte oi" cu siguranţă nu poate fi motiv pentru o persoană devotată să fie indiferentă faţă de rezultatul vieţii sale. Toţi cei devotaţi şi născuţi din spirit trebuie să devină oameni înțelepți, adică ei trebuie să aibă aprecierea chemării lor înalte şi deci a relaţiei lor cu Iehova şi Isus Cristos. Iehova, prin Isus Cristos a deschis sau a dezvăluit înţelesul viziunilor profetice legate de cei ce sunt „de bună credinţă", adică „Ionadabii" sau „alte oi", şi aceasta a fost adevărat mai ales din 1931. Un „Ionadab" devotat şi credincios poate să vadă şi să aprecieze scopurile Domnului pentru el şi regulile Lui pentru clasa „altor oi" și făcând astfel, el acceptă şi se adaptează cu bucurie scopurilor Domnului. Spune apostolul: „Examinaţi-vă dacă sunteţi în credinţă; dovediţi-vă voua înşivă", dacă Cristos este în voi şi voi în Cristos sau dacă sunteţi din „alte oi" ale lui Dumnezeu.(2 Corinteni 13:5) Astfel înţelegem că fiecare trebuie să se

Cuprins

autoexamineze, luminaţi de Scriptură şi de faptele noastre bine cunoscute nouă şi astfel să hotărâm dacă avem sau nu mărturia spiritului, dacă suntem sau nu născuţi şi unşi de spirit şi cu un loc în clasa din Împărăţia cerească a lui Isus Cristos, moştenitorul tuturor lucrurilor; iar dacă nu are acest spirit ,dar Îl iubeşte şi Îl serveşte pe Dumnezeu ,și este sau nu destinat să aibă un loc în celălalt grup al „oilor" Domnului, anume,, marea mulţime".

28. Unii din lucrătorii viei Domnului au fost aduşi sau „angajaţi" la începutul ultimei „ore" adică 1930 sau 1931. (Vezi *Turnul de Veghere* din 15 noiembrie, 1 decembrie 1933) Dacă înainte de această dată cineva s-a devotat cu totul şi necondiţionat voinţei lui Dumnezeu şi această consacrare a fost primită şi a primit răspuns, atunci este rezonabil să spunem, îndrumaţi de Scriptură, că nu poate fi decât „o speranţă" sau chemare pentru această persoană devotată, anume „chemarea înaltă" . Adresându-se numai celor chemaţi, născuţi din spirit, scriitorul inspirat al Cuvântului spune: „Este un singur trup şi un singur Spirit, după cum şi voi aţi fost chemaţi la o singură speranţă a chemării voastre. Este un singur Domn, o singură credinţă, un singur botez. Este un singur Dumnezeu şi Tată al tuturor, care este mai presus de toţi, care lucrează prin toţi şi care este în toţi." – Efeseni 4: 4 – 6.

29. Acea singură speranţă la care toţi sunt chemaţi este speranţa de a fi împreună moştenitori cu Isus Cristos în moştenirea-i cerească. O asemenea speranţă înseamnă că cei devotaţi privesc înainte cu mare plăcere şi bucurie şi aşteaptă ca ,la vremea lui Dumnezeu, să primească un loc ceresc alături de Isus Cristos, Împăratul. Aşa cum Isus Cristos, servul ales al lui Iehova, a fost orb pe pământ la orice altceva în afară de înfăptuirea voinţei Tatălui cu privire la Împărăţie , tot aşa cei care au speranţa de a fi cu El în acea Împărăţie trebuie să fie orbi la orice altceva şi să refuze să facă compromisuri cu organizaţia Diavolului sau să lase aceasta sau lucruri lumeşti să stânjenească îndeplinirea completă a datoriilor şi obligaţiilor pe care Domnul le pune asupra celor care aleargă spre premiului chemării înalte.

30. Dacă cineva are speranţa chemării înalte şi se aşteaptă să fie veşnic cu Isus Cristos în cer, atunci el trebuie să fie mort la tot ce este pământesc, aşa cum stă scris: „Puneţi-vă gândul la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ. Căci voi aţi murit şi viaţa voastră este ascunsă cu Cristos în Dumnezeu". (Coloseni 3: 2,3) „Dacă aţi murit împreună cu Hristos faţă de învăţăturile începătoare ale lumii, de ce, ca şi cum aţi trăi încă în lume, vă supuneţi la porunci ca acestea" (Coloseni 2:20). Aceasta este speranţa „micii turme", dar „Ionadabii", sau „alte oi", nu au această speranţă. „Ionadabii" nu se aşteaptă să moară, speranţa lor este să găsească protecţie când se va exprima mânia lui Dumnezeu la Armaghedon şi să poată trăi veşnic pe pământ, ceea ce înseamnă că ei ar încălca Cuvântul lui Dumnezeu şi s-ar pune pe ei înşişi în mare pericol, făcându-se părtaşi la emblemele Memoriale. Cei ce fac parte din „mica turmă" privesc toate lucrurile pământeşti ca vremelnice şi lucrurile cereşti ca veşnice, iar inima şi afecţiunea lor se îndreaptă spre acestea din urmă. Ei ştiu că ei trebuie să moară cu Isus Cristos, pentru a trăi cu El şi, de aceea,

Cuprins

ei sunt legaţi prin datoria de a respecta Memorialul, împărtăşind emblemele; astfel se trasează o distincţie clară între cele două clase de oi ale Domnului.

31. Atât cei din „mica turmă", cât şi cei din „marea mulţime", prin faptul că au fost botezaţi în apă, au mărturisit lumii din afară că sunt pe deplin consacraţi pentru a face voia Domnului. Cei din „mica turmă" merg însă mult mai departe. Toţi cei ce vor trăi alături de Isus Cristos în Împărăţia Lui trebuie să fie botezaţi în moartea lui Cristos, şi numai „oile" din „mica turmă" sunt botezate în moartea lui Cristos. „Nu ştiţi că toţi câţi am fost botezaţi în Isus Hristos, am fost botezaţi în moartea Lui? Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropaţi împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morţi, prin slava Tatălui, tot aşa şi noi să trăim o viaţă nouă. În adevăr, dacă ne-am făcut una cu El, printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El şi printr-o înviere asemănătoare cu a Lui.". – Romani 6: 3-5.

32. Cel ce este zămislit de spiritul sfânt şi care a primit adopţia ca fiu în corpul lui Cristos şi care are mărturia spirituală că el este un fiu al lui Dumnezeu, s-a împăcat cu Dumnezeu şi acum este o creatură nouă, chiar și atunci când se află într-un organism din carne. „De aceea, dacă orice om este în Cristos, el este o făptură nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate lucrurile au devenit noi. Şi toate lucrurile sunt ale lui Dumnezeu, care ne-a împăcat pe noi cu El prin Isus Cristos, şi care ne-a încredinţat slujba împăcării" – 2 Corinteni 5:17, 18.

33. „Ionadabii", sau „alte oi" se află într-o situaţie diferită. „ Ionadabii" au fugit la Domnul şi au găsit acolo refugiu. Ei mai sunt creaturi umane nici măcar justificate, deoarece primirea vieţii veşnice depinde de ascultarea lor cu credinţă în organizaţia lui Dumnezeu şi de felul cum rămân cu credinţă în această organizaţie până ce va trece mânia lui Dumnezeu la Armaghedon. De aici decurge, deci, că un „Ionadab" nu va avea mărturia spiritului că el este un fiu al lui Dumnezeu . „Ionadabul" trebuie să-şi arate recunoştinţa pentru bunătatea lui Dumnezeu, ascultând cu credinţă de poruncile Domnului şi continuând să caute supunerea şi neprihănirea şi să aştepte cu bucurie venirea vremii când el va fi pe deplin primit în turma Domnului şi va primi viaţă veşnică pe pământ.

34. Cât despre cei consacraţi, zămisliţi de spirit, din „mica turmă", Domnul îi tratează ca un corp şi, în calitate de clasă sau adunare, ei primesc mai multă cunoaştere şi înţelegere, iar ca adunare, ei au obligaţia de a se ocupa de interesele Împărăţiei Domnului pe pământ. (Matei 24:47). Unii dintre membrii individuali ai„ micii turme" pot, din cauza unor slăbiciuni fizice sau piedici asemănătoare, să fie handicapaţi sau limitaţi în serviciul lor, dar fiecare trebuie să fie credincios Domnului şi să facă ce poate pentru a-și îndeplini legământul. El nu trebuie să fie condus sau descurajat de slăbiciunea fizică, de boală sau de imperfecţiuni ale organismului, ci trebuie să reziste ferm, cu încredere în Domnul şi să continue să se bucure în speranţa de a fi cu Domnul, şi aceasta până la capăt. „Dar Cristos este credincios ca Fiu peste casa Lui, care casă suntem noi dacă păstrăm cu tărie încrederea şi bucuria speranţei nezdruncinată până la capăt." (Evrei 3:6) El trebuie să fie guvernat sau controlat în fapta sa de mărturia spiritului şi nu de pasiuni sau

Cuprins

sentimente trecătoare. Speranţa sa se bazează pe credinţă, nu pe sentimente. Aceste făpturi sunt născute nu numai din adevăr (simbolizat de apă), ci şi de către spirit. „Isus a răspuns: Adevărat, adevărat vă spun Eu vouă: dacă un om nu este născut din apă şi din spirit, el nu poate intra în Împărăţia lui Dumnezeu. Ce este născut din carne, este carne şi ce este născut din spirit este spirit. – Ioan 3: 5, 6

35. Cei ce sunt zămisliţi de spirit şi aduşi la Cristos ca făpturi noi sunt cei ce au primit spiritul de adopţie, datorită căruia ei îşi înalţă glasurile la Dumnezeu şi i se adresează „Ava”, adică„Tată”; şi numai aceia au mărturia spiritului că ei sunt fii ai lui Dumnezeu şi moştenitori împreună cu Isus Cristos

36. Cei ce au primit spiritul adopţiei au un spirit de iubire pentru Dumnezeu, pentru că numai cei ce au o iubire adevărată şi sinceră pentru Dumnezeu vor striga în mod sincer şi i se vor adresa ca Tată. (2 Timotei 1:7, 8) Cei din „turma mică” au spiritul de supunere faţă de Tatăl spiritelor la momentul: „încercărilor grele ale fiilor Lui” (Evrei 12: 9). Pe aceştia Iehova „i-a zămislit din voia Sa proprie cu Cuvântul adevărului”, iar nu după voinţa nici unui om şi de aceea, fiii astfel zămisliţi, au spiritul adevărului. (Iacob 1:18). Când ochii înțelegerii lor sunt deschişi, ei sunt liberi de religie şi au mărturia spiritului cu privire la această libertate. (Galateni 4:9, 10). Cei din„ mica turmă” apreciază marele privilegiu pe care-l au de a muri cu o moarte de sacrificiu alături de Isus Cristos, pentru că ei ştiu şi sunt conştienţi de faptul că aceasta este condiţia de care depinde intrarea lor în viaţa şi slava Lui. „Adevărat este cuvântul acesta: dacă am murit împreună cu El, vom şi trăi împreună cu El. Dacă răbdăm, vom şi împărţi împreună cu El. Dacă ne lepădăm de El şi El Se va lepăda de noi” (2 Timotei 2:11,12) Scriptura face o distincţie clară între cei ce fac parte din „mica turmă”, care au o mărturie a spiritului, şi cei ce fac parte dintre „alte oi” sau „mare mulţime”, care nu au mărturia spiritului. Dar aceasta distincţie nu reprezintă nici o scuză sau justificare pentru rămăşiţa din „mica turmă” pentru a deveni impetuoşi, austeri si de a-i trata de sus pe cei ce reprezintă „alte oi”. : „Fie ca nici un om să nu se fălească faţă de oameni”, nici chiar faţă de el însuşi . (1 Corinteni 3:21). Cine se umflă în pene sau încearcă să-i domine pe ceilalţi, lăudându-se cu poziţia sa, este un nesăbuit. Adevăraţii adepţi ai lui Isus Cristos, care au mărturia spiritului, Îl slăvesc pe Domnul: „Iar cel ce slăveşte, să-L slăvească pe Domnul. Pentru că nu este acceptat cel ce se laudă singur, ci cel ce este lăudat de Domnul.” – 2 Corinteni 10:17, 18.

TOVARĂŞI

37. Cei ce sunt „alte oi” sau „marea mulţime” sunt însoţitorii „oilor din mica turmă”, şi „oile” din cele două turme trebuie să se iubească şi să locuiască împreună în pace şi bucurie (Psalmi 122). Cine face parte din „mica turmă” şi care are astfel mărturia spiritului, va fi îndrumat de Cuvântul lui Dumnezeu şi nu va avea dorinţa de a se lăuda cu superioritatea sa faţă de ceilalţi acum şi nici nu le va face pe „alte oi” să se simtă intimidate în prezenţa sa. În îndeplinirea serviciului său, „rămăşiţa unsă” va prelua conducerea, iar „Ionadabii” vor servi cu bucurie

Cuprins

alături de ea, dar motivarea sau forţa ce-i va pune în mişcare trebuie să fie devotamentul neegoist faţă de Dumnezeu şi de Împărăţia Lui. Domnul îşi adună oile Sale şi le va judeca după propria Sa înţelepciune perfectă. Toate oile trebuie să fie lipsite de răutate şi fiecare dintre ele trebuie să le ajute pe celelalte atunci când se iveşte ocazia şi, în mod special, pe cele care Îl servesc pe Dumnezeu şi pe Împăratul Său. Isus Cristos îşi iubeşte oile şi le adună în turmă şi toţi membrii corpului trebuie să-l iubească de asemenea; „căci dacă un om nu are spiritul lui Cristos, nu este omul Lui" (Romani 8:9) Rămăşiţa unsă va fi sârguincioasă în a le ajuta pe „alte oi" şi va face acest lucru fără egoism, iar „alte oi" sau „Ionadabii "vor coopera cu bucurie cu rămăşiţa şi vor merge împreună înainte pentru a da mărturia Împărăţiei. La ceasul hotărât de Domnul, toţi vor forma o turmă fericită.

SLĂVIŢI

38. Corpul de membrii va fi glorificat împreună cu Isus Cristos, deoarece aceasta este promisiunea lui Iehova. Dar cei ce primesc astfel de glorie trebuie să îndeplinească condiţiile impuse asupra lor înainte de intrarea în tărâmul glorios. În ce condiţii continuă spiritul să poarte mărturie celor născuţi din spirit? Răspunsul scriptural este: „Suferim împreună cu El ca să fim glorificaţi împreună". Potrivit altei versiuni acest text zice: „Dacă este dat să suferim împreună cu El, atunci să fim şi slăviţi împreună" (*Rotherham*) Aceasta înseamnă că Iehova, Isus Cristos şi toţi membrii corpului sunt supuşi unei ocări similare venite din partea duşmanului. Diavolul a adus ocară continuă lui Dumnezeu; şi, Domnul Isus a spus: „Ocările celor care Te ocăresc pe Tine, cad asupra Mea" (Psalm 69:9) Apostolul adresează aceleaşi cuvinte membrilor corpului cărora spiritul le aduce mărturie. (Romani 15: 3; 2 Timotei 2:11; Coloseni 1:24). Este nevoie ca toţi membrii casei împărăteşti să-şi dovedească integritatea faţă de Iehova şi trebuie să participe în justificarea numelui Său; deci trebuie să sufere persecuţii din partea lui Satan şi a ajutoarelor lui. „Se cuvenea ca Cel pentru care şi prin care sunt toate, ducând pe mulţi fii la slavă să desăvârşească, prin suferinţe, pe căpetenia mântuirii lor." – Evrei 2: 10.

39. Cei din mica turmă nu puteau fi făcuţi perfecţi fără să sufere alături de Isus Cristos, iar această participare „la o atare suferinţă" este parte din mărturia spiritului. Din acest motiv apostolul spune: „Mă bucur acum în suferinţele mele pentru voi; şi în trupul meu împlinesc ce lipseşte suferinţelor lui Cristos, pentru trupul Lui, care este biserica." (Coloseni 1: 24) Datorită încrederii lui complete în Dumnezeu, apostolul a suferit în mâinile duşmanilor şi legat de el însuşi şi de tovărăşii lui adepţi în Cristos, el a spus: „Prin grele încercări se păşeşte în Împărăţia lui Dumnezeu". (Faptele Apostolilor 14: 22) Cei ce îndură suferinţe şi greutăţi ca buni soldaţi ai lui Isus Cristos şi care continuă credincioşi până la moarte sunt cei ce vor intra în tărâmul de slavă – Apocalipsa 2: 10.

40. Oare „Ionadabii" nu suportă ocări? Şi nu este aceasta o mărturie că ei sunt copiii lui Dumnezeu? Ei suferă ocări datorită credinţei lor în mărturisirea adevărului şi această suferinţă este o mărturie adusă lor că ei sunt însoţitorii fiilor unşi ai lui Dumnezeu şi ,deci ,că servesc în organizaţia Domnului. Oamenii

Cuprins

credincioşi lui Dumnezeu de la Abel la ultimul dintre profeţi au suferit mari ocări datorită devotamentului lor față de Dumnezeu, dar această suferinţă nu i-a transformat în fii ai lui Dumnezeu din ceruri. Suferinţa vine la toate oile Domnului pentru că lor li se opune Diavolul. Isus Cristos este izvoditorul mântuirii pentru toţi cei ce Îl ascultă, din care unii sunt desăvârşiţi pe pământ, iar alţii se desăvârşesc în ceruri, şi toţi trebuie să sufere din mâinile duşmanului şi toţi trec într-adevăr prin aceasta. (Evrei 5: 8,9; 11: 1 – 40; 10: 33) Dumnezeu însemnează paşii care trebuie făcuţi de către fii Săi spirituali, iar Isus a condus şi a luminat calea ce trebuie toţi să o străbată. (Romani 8: 29, 30) „Ionadabii" nu sunt conform imaginii sau asemănării cu Isus Cristos. Ei nu sunt din „ sămânţa lui Avraam, potrivit promisiunii" deoarece ei nu sunt justificaţi prin credinţă şi nu sunt botezaţi în moartea lui Cristos. (Galateni 3: 7 – 29) „Ionadabii" trebuie să înveţe ascultarea prin suferinţa pentru dreptate, fiindcă altfel nu o pot învăţa. Aceasta este o condiţie pusă lor de credinţa în Dumnezeu în încercări grele.

41. Cei ce sunt de bună credinţă lui Dumnezeu şi care se dedică lui Dumnezeu, devotându-se voinţei lui Dumnezeu „nu mai sunt oamenii tipici" ai organizaţiei lui Satan, deoarece ei s-au exprimat de partea Domnului şi se află pe calea vieţii. Deci predicarea Cuvântului lui Dumnezeu către aceştia nu este în zadar, ci este înţelepciune, iar lor le aduce bucurie. (1 Corinteni 2: 14, 12) Ei nu sunt ca alte creaturi umane, deoarece pentru ei cuvântul Domnului reprezintă viaţă şi le arată drumul către viaţa veşnică. – 1 Corinteni 1: 21, 25; Ioan 17: 3.

42. Isus Cristos şi corpul membrilor Lui sunt spirituali. „ Ionadabii" sau „alte oi" sunt oameni sau creaturi pământeşti şi ,deci, „Ionadabii" nu ar putea vreodată fi moştenitori împreună cu Isus Cristos şi asemenea „Ionadabi" nu au „primele roade ale spiritului". (Romani 8: 23) Cu toate că ei îşi încetează gemetele cauzate de grozăviile din lumea lui Satan, ei aşteaptă răbdători izbăvirea din robie şi primirea pe deplin a libertăţilor fiilor umani. (Luca 3: 38). Această legătură o vor avea la un moment dat, când toţi vor fi aduşi într-o singură turmă. „Marea mulţime" a fost predestinată ca grup de tovarăşi pentru oile Domnului, nu într-un număr definit. Ei nu sunt chemaţi şi pecetluiţi ca membrii ai casei împărăteşti de fii (Apocalipsa 7: 3 – 8), dar ei primesc „semnul pe frunte" deoarece primesc o înţelegere a scopului lui Iehova pentru ei şi se identifică, luându-şi locul în organizaţia sfântă a Domnului. Este adevărat că „Ionadabului" i se porunceşte să zică, aşa cum scrie în Apocalipsa 22: 17: „Vino", ca şi alţii care aud să devină „Ionadabi". Dar aceasta nu înseamnă că primeşte o pecete pe frunte, deoarece organizaţia sfântă a lui Dumnezeu este cea care are însărcinarea să dea mesajul care îi înseamnă pe frunte pe cei însemnaţi pe frunte. Mesajul Domnului este cel care pune pecetea, care mesaj sau interes împărătesc este în mâinile servului uns.

43. Botezul „Ionadabului" este botezul în apă şi semnifică că ei sunt devotaţi lui Dumnezeu şi organizaţiei, asemeni celor botezaţi de Ioan. (Faptele Apostolilor 8: 14 – 18; 19: 1 – 3) Oile micii turme sunt în legământ cu Isus Cristos pentru Împărăţia pe care Tatăl le-o va da. „Ionadabii" nu sunt în acest legământ. Când Isus Cristos a inaugurat memorialul morţii Lui, El i-a invitat pe discipolii Săi

Cuprins

să intre în legământul pentru Împărăţie şi le-a poruncit să ţină memorialul morţii Lui, prin aceasta mărturisind că ei erau în legământ de fi împreună cu El în moarte şi dacă se dovedesc credincioşi, vor fi slăviţi împreună cu El. Numai cei născuţi din spirit şi în legământ cu Împărăţia şi deci morţi în Isus Cristos pot să ia parte cu adevărat la memorialul morţii Lui. Numai şi numai acestora li se aplică cuvintele Lui, anume: „Doar voi care mâncaţi din corpul Meu şi beţi din sângele Meu, voi cei fără viaţă în voi". Numai aceştia au promisiunea nemuririi, sau „viaţă în ei înșiși". Numai aceştia sunt tovarăşi sau parteneri la suferinţele lui Cristos şi la gloria ce va urma. Pe „alte oi" sau „Ionadabii" care compun „marea mulţime", Domnul îi strânge la organizaţia Sa, şi acolo ei trebuie „să locuiască până la moartea înaltului preot", adică până la completa preoţie împărătească şi apoi ei trebuie să continue să fie pe deplin ascultători; în timp ei vor primi justificare la viaţă şi vor primi viaţă prin Isus Cristos, fiul uns al lui Dumnezeu.

44. Şi acum vedem că Domnul Isus la Rusalii a început strângerea „micii turme", care turmă este scoasă din această lume şi unsă, ca împreună cu Isus Cristos să fie martore numelui şi Împărăţiei lui Iehova. Această lucrare continuă până la venirea Domnului Isus la templu şi până la adunarea „micii turme" credincioase în templu. Apoi El va începe alegerea „altor oi" care compun „marea mulţime"; şi când această turmă este adunată şi completă, „mica turmă" de oi va fi veşnic cu Domnul pe tron, deoarece aşa a promis şi „marea mulţime" sau „alte oi" vor sluji înaintea tronului. Inimile lor vor fi pline de bucurie fără margini, şi toţi cei ai Domnului, răscumpăraţi de sângele Său preţios şi adunaţi la El, vor fi o singură turmă ,sub conducerea şi administrarea lui Isus Cristos, Păstorul Bun, şi toţi vor fi sub Iehova, Marele Păstor. Toţi cei adunaţi vor dovedi că Satan este un mincinos, vor dovedi că Dumnezeu este dreptate şi neprihănire şi toţi vor avea partea lor în justificarea numelui lui Iehova.

„SERVUL RĂU"

Ca poporul Domnului să fie la curent cu unele din activităţile clasei „servului rău" au fost publicate următoarele:

Cineva pe nume Anderson a „flecărit" şi a vorbit neîntrebat, cel puţin din punctul de vedere al tovarăşilor lui de conspiraţie. A vorbit în prezenţa unor martori de încredere şi printre altele, a spus următoarele: Biserica romano - catolică a vândut Muzeului din Londra pentru suma de 550.000$ un manuscris corect al întregii Biblii şi se aşteaptă să se arate cu acest manuscript că publicaţiile Turnului de Veghere sunt total greşite; că un anume Salter, împreună cu anumiţi reprezentanţi ai clerului sau preoţi din organizaţia romano - catolică din Canada şi din alte părți se pregătesc să publice materiale care cred ei că sunt derogatorii publicaţiilor Turnului de Veghere şi Societăţii în general. El îl prezintă pe Salter ca fiind deosebit de activ cu preoţii catolici în pregătirea argumentelor pentru un atac concertat în cel mai scurt timp. Acesta este un sfat dat tuturor celor ce sunt devotaţi Domnului și intereselor Împărăţiei ca să fie prevăzători și să nu fie tulburați, indiferent ce publică „omul păcatului", format din preot şi clasa „servului

Cuprins

rău". Domnul a spus poporului Său că bătălia este a Lui. Treaba noastră este să vestim adevărul, şi El va supraveghea rezultatul. Fie ca toţi să aibă curaj şi să meargă înainte în lucrarea pe care Dumnezeu ne-a dat-o să o facem.

CEI CĂLDUŢI SUNT VĂRSAŢI AFARĂ

Mesajul către „biserica din Laodiceea" (Apocalipsa 3: 14 – 22) ne descrie o situaţie din cadrul bisericii în care un număr de oameni doresc să evite ocara ce cade asupra martorilor credincioşi ai Domnului. Deoarece ei nu fac voia Domnului potrivit poruncilor Sale, ei sunt în relaţie proastă cu El şi nu au un nume bun şi din acest motiv ei sunt săraci şi orbi şi nenorociţi, mizerabili şi goi. De aceea Dumnezeu le spune: „ îţi cunosc lucrarea, că nu eşti nici cald, nici rece: aş vrea să fii cald sau rece. Deci fiindcă eşti călduţ, nici cald nici rece, te voi vărsa din gura Mea. Pentru că tu spui că sunt bogat şi am multe lucruri şi nu-mi lipseşte nimic; şi tu nu ştii că eşti sărman şi mizerabil, şi sărac, şi orb, şi gol: te sfătuiesc să cumperi de la mine aur încercat în foc, ca tu să poţi fi bogat, şi să ai haine albe, ca să fii îmbrăcat şi ca ruşinea goliciunii tale să nu se vadă; şi să-ţi ungi ochii cu doctorie, ca să poţi vedea. Pe cât de mulţi iubesc, eu îi dojenesc şi-i pedepsesc: de aceea, fii zelos şi căieşte-te. Iată, eu stau la uşă şi bat; dacă un om îmi aude vocea şi deschide uşa, Eu voi intra la el, şi voi mânca cu el, şi el cu Mine. Pe cel ce biruie îl voi lăsa să stea cu Mine pe tronul Meu, chiar aşa cum şi Eu am biruit, şi stau cu Tatăl Meu pe tronul Său . Cel ce are urechi, să audă ceea ce Spiritul spune în biserici."

Cei călduţi, care pretind că au primit tot adevărul înainte de 1917, deoarece conducătorul lor s-a stins de pe pământ în 1916, nu disting cele două organizaţii, a lui Satan, pe de o parte, şi a lui Iehova, pe de alta. Ei au urmat calea vorbirii cu uşurinţă despre clerul religios şi despre alte părţi ale organizaţiei Diavolului. În mod deosebit, evită să spună ceva împotriva Marii Afaceri opresive şi a militarismului şi altor părţi ale organizaţiei Diavolului, care îi asupreşte pe oameni. Ei preferă să aleagă calea minimei rezistenţe, ca să nu primească nici o ocară, ci să aibă aprobarea popoarelor lumii. Dumnezeu a prevăzut această condiţie în scrierea Sa privind seminţia lui Efraim, care s-a amestecat cu organizaţia Diavolului, despre care este scris: "Efraim s-a însoţit cu idolii." Atunci Efraim a fost asemănat cu o prăjitură coaptă pe jumătate sau necoaptă, care spune: „Am devenit gustoasă." – Osea 4:17; 7;8; 12;8.

Domnul are multă răbdare cu aceştia, dar îi previne şi le spune: "Pentru că voi nu sunteţi nici calzi, nici reci, am să vă vărs (textual: vomit) din gura mea [ca pe un lucru detestabil].

Domnul îi sfătuieşte pe aceştia, evident, pentru a-i deştepta pe unii dintre cei călduţi, ca ei să se poată căii şi să devină zeloşi şi să intre în rândul celor ce aşteaptă Împărăţia. El le spune acestora că drumul pentru a deveni bogaţi este să

Cuprins

se ducă şi să cumpere de la El aur încercat în foc şi haine albe, ca să fie îmbrăcaţi şi să primească ungerea şi să-şi ungă ochii, ca să poată vedea. Astfel El le arată că adevăratele bogăţii în Cristos vin la cei care cu adevărat trec prin încercări de foc şi primesc mustrări, pentru că Îl slujesc cu credinţă pe Dumnezeu. Ocările care s-au abătut asupra lui Dumnezeu şi a lui Isus Cristos trebuie neapărat să se abată asupra tuturor celor care primesc aprobarea lui Dumnezeu . (Romani 15:3) „Când El mă va fi pus la încercare, voi fi ca aurul." – Iov 23:10.

„Veşmântul alb" (Apocalipsa 3:18) îl identifică pe purtător ca fiind unul din cei aprobaţi de Domnul şi el îşi cumpără acesta prin devotament credincios faţă de Dumnezeu şi prin slujirea Lui. Doctoria sau unguentul pentru ochi, reprezintă spiritul Domnului, care este devotamentul lipsit de egoism faţă de Dumnezeu şi care se dovedeşte prin ascultarea plină de bucurie în respectarea sau înfăptuirea poruncilor lui Dumnezeu. „Porunca Domnului este pură, luminând ochii". (Psalmi 19:18). „Deschide-mi ochii şi eu voi putea vedea lucruri minunate izvorâte din legea Ta." (Psalmi 119:18). Cei cărora li se deschid ochii au viziuni, aşa cum a prorocit profetul Ioel. Adică ei au o înţelegere profundă pentru lucrurile cărora le-a venit vremea să fie înţelese. (Ioel 2: 28, 29) „Ochii tăi îl vor vedea pe Împărat în toată splendoarea Lui". (Isaia 33: 17) Aceştia, ce ţin ochii deschişi, văd că Împărăţia a venit. Ei văd că „Piatra", este Împăratul uns al lui Dumnezeu şi care Piatră a fost respinsă de alţii, a ajuns să fie capul unghiului clădirii şi ei spun cu bucurie: „Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu; este minunată în ochii noştri. Această zi a fost făcută de Dumnezeu; ne vom bucura şi vom fi fericiţi în ea ". (Psalmi 118: 23, 24) Pe cei credincioşi din Laodiceea, Isus îi primeşte să stea la masa Lui, la masa bucuriei, spunând: „Voi veni la el şi voi cina cu el şi el cu Mine" A venit vremea să justifice numele Tatălui Său şi El îi invită pe cei care-L iubesc cu adevărat şi care au dovedit-o, să fie părtaşi la bucuria Lui. Serviciul Împărăţiei este acum hrană şi băutură pentru cei credincioşi. – Ioan 4: 34.

Cei care refuză sau nu reuşesc să ia aminte la atenţionarea primită trebuie să fie izgoniţi sau vărsaţi şi atunci ei devin membrii ai clasei „servului rău", în legătură cu care Domnul Isus Cristos a prezis următoarele: „Dar dacă acel slujitor nelegiuit va spune în inima lui, Domnul meu întârzie şi eu voi începe să-i lovesc pe tovarăşii în credinţă şi voi mânca şi voi bea cu beţivii: Domnul acelui slujitor va veni într-o zi când acesta nu îl caută şi într-o oră neaşteptată şi îl va nimici. Îi va da porţia la un loc cu ipocriţii şi acolo va fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor. " – Matei 24: 48 – 51.

Marea oră a ademenirii a sosit şi Isus îi încurajează pe cei ce sunt de partea Lui, spunând: „Eu am biruit lumea. Aveţi curaj. Învingătorilor credincioşi le voi da voie să stea cu Mine pe tron, aşa cum şi Eu stau cu [sau lângă] Tatăl Meu pe tronul Său". Iehova L-a pus pe iubitul Său Fiu pe tron în 1914 d. Chr., (Psalmi 2: 6; 110: 2). Acum cei în şi din templu şi care continuă cu credinţă şi devotament în Domnul Dumnezeu, stând de partea Lui până la final, vor împărţi cu Isus Cristos tronul. Fie ca toţi cei ce au făcut un legământ cu Domnul să audă spiritul lui Iehova vorbindu-le prin Cel uns ,Împăratul Său: „Cel ce are urechi de auzit să audă ce rosteşte

Cuprins

Spiritul celor [şapte] biserici". (Apocalipsa 3:22) Cei cinstiţi şi zeloşi, care Îl iubesc pe Dumnezeu cu înflăcărare ,vor fi cei care vor răspunde bucuros poruncilor, vor continua serviciul în credinţă chiar până la moarte şi vor avea dreptul să şadă cu Domnul pe tron.

Potrivit Apocalipsei, capitolele unu la trei, legat de mesajul către cele şapte biserici din Asia, Isus Cristos, Executorul Șef al lui Iehova Dumnezeu, a trimis un mesaj de la Iehova ,prin îngerul Lui, celor care au făcut un legământ să îndeplinească voinţa lui Dumnezeu. Mesajul este trimis în modul propriu al lui Dumnezeu, atunci când se pregăteşte drumul, înainte ca Iehova Dumnezeu şi „Mesagerul legământului" să vină la templu, aşa cum este scris: „Iată îmi voi trimite mesagerul şi el va pregăti calea dinaintea Mea: şi Domnul pe care-L căutaţi va veni brusc la templu, chiar şi mesagerul legământului, de care vă încântaţi; iată, va veni, spune Domnul oştirilor." (Maleahi 3: 1). Şi faptele palpabile, văzute din unghiul profeţiilor Scripturii, dovedesc că El (Isus Cristos) a venit la templu în primăvara lui 1918 d.Chr.

Mesajul Domnului este trimis de îngerii Lui, în legătură cu aceasta fiind scris: „Taina celor şapte stele pe care le-ai văzut în mâna Mea dreaptă şi a celor şapte sfeșnice de aur. Cele şapte stele sunt îngerii celor şapte biserici; şi cele şapte sfeșnice pe care le-ai văzut, sunt cele şapte biserici" . Scrie-le [îngerilor] acestor [biserici] următoarele: Aceste lucruri le-a spus El , Cel care ţine cele şapte stele în mâna dreaptă, El, Cel care merge printre cele şapte sfeșnice de aur". (Apocalipsa 1: 20; 2: 1) Aceşti îngeri ce au rol de mesageri nu sunt oameni, ci sunt „ îngerii sfinți ai lui Dumnezeu", sub comanda şi îndrumarea lui Isus Cristos şi, deci, sunt îngerii Lui invizibili care Îl însoţesc ca adjuncţi ,când vine la templu pentru judecată, aşa cum scrie în Matei 25: 31: „Când Fiul omului va veni în slava Sa împreună cu toţi sfinţii îngeri, atunci va şedea pe tronul slavei Sale."

Apocalipsa spune că mesajul este trimis apostolului Ioan, reprezentând clasa servului Domnului pe pământ în timpul „pregătirii drumului înaintea lui Dumnezeu". Mesajul nu putea fi înţeles până când Dumnezeu nu venea la templul Său şi templul este deschis, aşa cum este descrierea din Apocalipsa 11: 19: „Şi templul lui Dumnezeu s-a deschis în ceruri şi s-a văzut în templul Său chivotul legământului Lui; şi au fost fulgere [scântei de adevăr dezvăluit], voci, tunete, un cutremur şi multă grindină". După aceea mesajul trebuie înţeles şi publicat, deşi o parte din biserica adevărată este încă pe pământ; căci aşa spune în Apocalipsa 1: 11, anume: „Scrie într-o carte ceea ce vezi şi trimite-o celor şapte biserici din Asia". Cei ce aud şi ascultă vor fi mult răsplătiţi cu şi mai multă lumină de la Iehova. Ei îi vor vedea frumuseţea crescândă în templul Său şi vor continua să descopere marile comori de înţelepciune şi ştiinţă din templul Său. – Psalm 27:4.

Cuprins

SCHIMBAREA VEŞTMÂNTULUI

Preotul lui Iehova este iubitul Lui Fiu, Isus Cristos. El acţionează în calitate de Preot al sacrificiului, care oferă ca jertfă membrii ai corpului Său, fiind prevestit de preoţii aaronici ai naţiunii Israel. El este preot împărătesc şi în această postură a fost prefigurat de regele din vechime al Salemului, Melhisedec, „un preot pe tronul său". (Geneza 14: 18 – 20) La timpul cuvenit , Iehova L-a trimis pe Fiul Său, marele Preot şi Judecător, să conducă printre duşmanii Lui şi la vremea aceea i-a spus: „ Domnul a jurat şi nu se va căii. Eşti preot veşnic după ordinul lui Melhisedec. Domnul cu mâna Ta dreaptă va lovi împăraţi în ziua mâniei Lui." (Psalmi 110:1 – 5). Isus Cristos acţionează în calitate de Preot al sacrificiului, prin jertfirea membrilor corpului Său sau membrii bisericii Lui şi acţionează în capacitate de preot după ordinul lui Melhisedec, atunci când pregăteşte pe membrii corpului Său pentru marele război, în numele Împărăţiei şi a justificării numelui lui Iehova.

„Iosua" este numele evreiesc al lui Isus, prin care ne vine izbăvirea de la Iehova, şi despre acestea se spun multe în capitolul trei din profeţia lui Zaharia, care este legată de unşii lui Dumnezeu. Al treilea capitol al profeţiei lui Zaharia este explicat destul de detaliat în *Justificare*, vol. III, paginile 139 – 152. În acest capitol al profeţiei, Iosua îi reprezintă pe cei chemaţi la Împărăţie, cei care au răspuns chemării şi care stau pentru judecată în prezenţa lui Isus Cristos şi pentru pregătirea bătăliei zilei celei mari, ca cei acceptaţi să aibă un loc la templu. „Iosua, înaltul preot" îl reprezintă pe Isus Cristos, preotul sacrificiului, care i-a adus prin jertfă pe cei aflaţi în legământ cu Dumnezeu până în acest punct al judecăţii. Isus Cristos este reprezentat în această scenă şi ca „îngerul lui Iehova", aducă „Mesagerul legământului" şi ca Judecător care trebuie să conducă procesul în calitate de Preot al lui Iehova după ordinul lui Melhisedec. El îi separă pe cei neaprobaţi şi aduce în templu pe cei acceptaţi şi apoi îi unge ca aceştia să îi poată oferi lui Iehova o jertfă în neprihănire. – Maleahi 3: 1 – 3.

Îngerul care a vorbit cu Zaharia (3:1-9) i-a explicat lui Zaharia viziunea cu următoarele cuvinte: „Şi el mi l-a arătat pe Iosua, înaltul preot, stând înaintea îngerului Domnului, cu Satan la dreapta lui pentru a-i rezista. Şi Domnul i-a spus lui Satan, Domnul [Iehova] te mustră Satano; Domnul care a ales Ierusalimul te mustră: nu este acesta o sabie scoasă din foc? Iosua era îmbrăcat cu haine murdare şi stătea în faţa îngerului." – Zaharia 3: 1 – 3.

În această profeţie „Iosua, înaltul preot" îl reprezintă pe Isus Cristos, care îl aduce pe „Iosua", corpul Său de membri la templu înaintea „îngerului" lui Iehova, care este marele Judecător, ce-l reprezintă pe Iehova şi care îl judecă pe „Iosua", poporul lui Dumnezeu, pentru a hotărî cine devine parte a templului. (Romani 14: 10, 12) Duşmanul, Satan, este adversarul în această viziune şi faptele ne arată că cine n-a avut o pornire potrivită a inimii, a cedat influenţelor lui Satan, nu a fost acceptat de Domnul şi a fost dat deoparte pentru a se alătura lui Satan. (Matei 13:

Cuprins

41; 24: 48 – 51). Începând din acel punct „Iosua” reprezintă mai ales rămăşiţa care este aprobată şi unsă cu spiritul lui Dumnezeu. Domnul, ca reprezentant al lui Iehova, îl mustră pe Satan şi îi spune că cei care au fost credincioşi până în acel moment sunt cei ce formează rămăşiţa şi ,ca atare, sunt ca „o sabie scoasă din foc”, adică au rezistat procesului de curățire şi au ieşit întregi şi curaţi. (Maleahi 3: 1 – 3) A fost o lovitură grea dată lui Satan când a văzut că Isus Cristos, marele Judecător, stabilise judiciar că unii din legământul cu Dumnezeu îşi menţinuseră integritatea faţă de Iehova şi, deci, dovediseră că Satan este un mincinos.

Iosua fusese în Babilon unde totul era „murdar” şi, prin urmare, şi hainele lui erau ponosite. (Isaia 28: 8) La vremea acestei viziuni Iosua scăpase din Babilon şi era zidar la templu. În această viziune, în acest punct, Iosua este prezentat ca fiind îmbrăcat în haine murdare, şi care murdărie trebuie înlăturată, atunci când este acceptat la templu. (Isaia 4: 3, 4) „Focul topitorului” şi „săpunul înălbitorului”, aşa cum sunt simbolic reprezentate în Maleahi 3: 2, 3, au făcut această lucrare de curăţare. „Îngerul lui Iehova” Isus Cristos, marele Judecător, vorbeşte şi spune: „Dezbrăcaţi-l de hainele murdare de pe el!” Apoi i-a zis lui Iosua: „Iată că îndepărtez de la tine nelegiuirea şi te îmbrac cu haine de sărbătoare!” (Zaharia 3: 4) Astfel se arată curățirea celor aflaţi la judecată înaintea Domnului la templu, şi acestora li se dădea „un schimb de haine de sărbătoare”, arătând că ei erau acceptaţi pentru lucru de templu şi că erau luaţi şi făcuţi membrii ai organizaţiei lui Iehova.

În această viziune este adusă o mitră. Mitra este un acoperământ ornamental al capului şi acelaşi cuvânt evreiesc este tradus în altă parte ca „diademă”. Aşezată pe cap, arată că cel ce o poartă are o funcţie oficială în cadrul organizaţiei Domnului şi, deci, că fusese uns. Citând versetul cinci: „Şi am spus: ‚Să i se pună pe cap o mitră curată! Şi i-au pus o mitră curată pe cap şi l-au îmbrăcat în haine, în timp ce Îngerul Domnului stătea în apropiere.” Aceasta arată că la judecata templului rămăşiţa acceptată este adusă în templu, unsă şi pusă într-o funcţie de serviciu din cadrul organizaţiei lui Iehova. (Iov 29: 14; Isaia 62: 3). Îmbrăcarea cu haine a rămăşiţei semnifică aducerea lor sub „mantia neprihănirii” şi identificarea lor ca membrii ai organizaţiei principale a Celui Prea Înalt. (Isaia 61: 10; Psalmi 45: 8) Mesagerul legământului, îngerul lui Dumnezeu, stătea în apropiere şi aceasta indică aprobarea lui pentru aducerea acestora în templu, şi semnifică că el stă ca un scut pentru ei şi ca un sprijin; şi aceasta este o mustrare adusă lui Satan. Cei aduşi în templu, sunt cei ce formează rămăşiţa, şi au nevoie de instrucţiuni şi luminare. Aşa se indică în versetul 6: „Şi îngerul lui Iehova [Isus Cristos] i-a subliniat cu tărie afirmaţiile lui Iosua ” mărturisind şi instruind clasa rămăşiţei – *A.R.V.*

Cei din templu trebuie acum să fie complet ascultători faţă de Isus Cristos, Mai Marele Moise şi ,deci, Iehova al oştirilor le vorbește prin Reprezentantul

Său şef, îngerul Lui: „Dacă vei umbla pe căile Mele şi dacă vei păzi însărcinarea Mea (*margine*, poruncile; adică lucruri de urmărit), atunci te vei

Cuprins

ocupa şi de curţile Mele, şi te voi lăsa să mergi printre cei ce sunt aici." – Zaharia 3:7.

În această parte a profeţiei clasa rămăşiţei primeşte la templu instrucţiuni care-i pregătesc pentru serviciu în cadrul organizaţiei lui Isus Cristos, anume să fie în întregime devotaţi lui Iehova Dumnezeu. „Lucrurile de păzit" sunt explicate în Faptele Apostolilor 3: 22, 23, „orice îţi spune el," acel lucru trebuie făcut. Această condiţie trebuie îndeplinită şi realizată de cei care vor lua parte la judecată, adică la declararea judecăţii lui Iehova împotriva „creştinătăţii" frauduloase şi împotriva altor părţi ale organizaţiei lui Satan. Aceasta este onoarea pe care Iehova o face poporului Său credincios. (Psalmi 149: 9) Cei credincioşi, deci, trebuie să participe în declararea judecăţii lui Iehova împotriva duşmanului. Mai mult, Iehova spune rămăşiţei: „Şi [tu] îmi vei păstra curţile", dacă ea continuă credincioasă. Cei credincioşi nu trebuie să iasă din templu, ci „trebuie să vină aproape de Mine, să slujească în sanctuarul Meu şi ei trebuie să vină la masa Mea şi trebuie să-mi păstreze însărcinarea." (Ezechiel 44:15, 16) Psalmul 65:4 exprimă astfel: „Binecuvântat este omul pe care Tu îl alegi şi îl faci să se apropie de Tine, astfel încât el să poată locui în curţile Tale ; noi vom fi mulţumiţi de bunătatea casei Tale, chiar a sfântului Tău templu." – Psalmi 84:10; 92:13; 135: 2,3.

Atunci Domnul îi spune rămăşiţei: „Şi Eu îţi voi da locuri unde să umbli [(*R.V.*) un loc de acces] printre cei ce stau acolo", adică împreună cu Isus Cristos şi organizaţia Sa sfântă. Aceasta este răsplata veşnică a celor credincioşi.

Iehova vorbeşte acum organizaţiei templului, care îl cuprinde şi pe Isus Cristos şi pe membrii corpului Său şi rămăşiţa credincioasă de pe pământ şi le spune: "Ascultă acum, O Iosua, înalt preot, tu şi tovarăşii tăi, care stau în faţa ta: căci ei sunt oameni de care lumea se minunează; căci, iată, eu voi zămisli pe servitorul Meu, ODRASLA." (Zaharia 3:8) Aceste lucruri fiind scrise cu mult înainte, pentru a ajuta şi mângâia rămăşiţa, atât timp cât se află pe pământ, este un mare privilegiu acum ca această profeţie să fie studiată şi înţeleasă. Acum se face o comunicare de o importanţă specială; de aceea, atenţia trebuie să se îndrepte în mod special asupra ei. Această comunicare foarte specială ne spune că Împărăţia lui Iehova s-a născut şi că ea l-a adus în templu pe Isus Cristos, „servul Meu, ODRASLA" Pe scurt aceasta înseamnă că Iehova l-a prezentat pe Isus Cristos, Mesagerul şi Marele Executor, la templul Său şi de aceea aceasta reprezintă „apariţia glorioasa a marelui Dumnezeu şi a Mântuitorului nostru Isus Cristos". (Tit 2:13) Cei care erau cândva în legământ pentru Împărăţie, dar care au devenit mândrii şi îngâmfaţi, nu au văzut niciodată că Domnul Isus Cristos a apărut la templul lui Iehova. Ei au respins această mare veste adusă în profeţia Sa de Iehova şi s-au aliat cu Satan şi au intrat în clasa „servului rău" (Matei 24: 48-51) Ei se agaţă de tradiţiile oamenilor şi hainele lor rămân murdare; şi cu privire la aceştia, Domnul spune: „Cel ce este murdar, să rămână murdar." – Apocalipsa 22:11.

„ODRASLA" este Isus Cristos, slăvitul Fiu şi Vlăstar, adică primul născut, singurul Fiu născut din Iehova; şi în calitate de Mare Preot, El este ODRASLA lui

Cuprins

Iehova . (Isaia 55:3,4) Membrii corpului lui Cristos sunt „ramuri" ale ODRASLEI. – Ioan 15: 1-8.

Isus Cristos, împăratul uns şi instalat al lui Iehova, este Piatra pomenită de profet în versetul 9, când spune: „ Căci priveşte, piatra pe care Eu am aşezat-o înaintea lui Iosua; pe o piatră vor fi şapte ochi: iată, Eu îi voi săpa în piatră, spune Domnul oştirilor şi voi îndepărta nelegiuirea de pe acel pământ într-o zi." Aceasta este Piatra de Temelie a templului, piatra de căpătâi a organizaţiei principale a lui Iehova Dumnezeu. Iehova dă naştere ODRASLEI şi aşează Piatra la venirea Domnului Isus la templu. (Hag. 2:15; Isaia 28:16; Zaharia 4:7 ; Psalmii 118:22; Dan. 2:44). Vrăjmaşii dau cu piciorul în Piatră şi Piatra îi face praf; dar clasa rămăşiţei credincioase (Iosua) „vine la Piatră" cu bucurie (1 Petru 2:4-8). Aşezarea acestei Pietre dinaintea clasei lui Iosua s-a făcut de către Iehova în 1918, dar poporul Lui credincios nu a fost informat despre aceasta decât în 1922. (A se vedea *Turnul de Veghere*, 1922, paginile 324, 332; 1926, pagina 310) Este de datoria clasei Iosua, care este rămăşiţa, ca atunci când este informată despre aşezarea Pietrei, să o examineze cu multă grijă pentru „a-L vedea pe Împărat". (Zaharia 9:9; Matei 21:5) În Evrei 3:1 se spune: "Gândiţi-vă la Apostolul şi Marele Preot al profeţiei noastre, Isus Cristos." Iehova atrage atenţia asupra acestui lucru datorită marii sale importanţe în special pentru poporul Său, dar şi pentru întreaga lume, în general.

Toţi ochii trebuie să privească Piatra, care Piatră aduce mărturie cu prisosinţă că Iehova este Atotputernicul, Cel Mai Înalt, al cărui nume va dăinui veşnic. Acest lucru este exprimat prin cuvintele: „ pe piatră vor fi şapte ochi [simbolizând totul]" Ochii lui Iehova privesc la această Piatră, pentru că în ea este întruchipată cea mai mare dintre toate sarcinile, şi anume, justificarea numelui lui Iehova, care se va realiza de către El în bătălia din marea zi a lui Dumnezeu cel Atotputernic. Pentru Iehova această Piatră este „preţioasă", iar faptul că toţi ochii sunt ţintiţi asupra ei arată că are aprobarea Lui şi este deplin susţinută de El. (Zaharia 4:10; Psalmi 110:5) Iehova este cel ce „scrie inscripţia în Piatră" (Ex. 39:6) Deoarece Isus Cristos este desemnat Marele Preot al lui Iehova pentru totdeauna, El este Capul organizaţiei principale a Celui Prea Înalt.

Iehova foloseşte Piatra Lui preaiubită pentru a distruge toată nelegiuirea din univers. „Eu voi îndepărta nelegiuirea de pe acel pământ într- o zi," şi aceasta este ziua pe care a făcut-o Iehova. (Psalmi 118: 22-24) În acea zi, și înainte de a înlătura cu totul orice nelegiuire, Iehova pregăteşte rămăşiţa Sa ca popor „pentru numele Său" şi îi trimite în lume pentru a declara numele şi scopul Său şi pentru a informa astfel toate popoarele de pe pământ. Mai întâi El înlătură toată nelegiuirea sau pe lucrătorii nelegiuirii dintre poporul Său de legământ, curăţindu-şi astfel sanctuarul Său. El a început să facă acest lucru la venirea lui Isus Cristos la templu şi acest lucru trebuie să continue până când sanctuarul este curăţat şi toţi servii Lui îi oferă „o jertfă de neprihănire". Apoi El trimite clasa Sa din sanctuarul curat pentru a prezenta un prinos neîntrerupt de laude şi de mărturie a neprihănirii, iar

Cuprins

când această lucrare va fi terminată, Iehova, marele Dumnezeu al bătăliei, va distruge toată nelegiuirea de pe pământ cu mâna marelui Său Executor.

„Acel pământ" menţionat de profet înseamnă în primul rând situaţia poporului de legământ al lui Dumnezeu, şi de la aceştia El înlătură nelegiuirile şi îi aduce în sanctuar sub mantia neprihănirii.

Ca rezultat al înlăturării tuturor nelegiuirilor dintre poporul de legământ, aceştia intră în prosperitate. Potrivit versetului 10: „În acea zi spune Domnul oştirilor fiecare om îşi va chema aproapele sub viţă şi sub smochin" Cei care locuiesc în acel pământ, adică starea curăţată de orice nelegiuire, se cheamă unul pe altul pentru a se încuraja reciproc să se ocupe cu oferirea de sacrificii continue de laudă Celui Prea Înalt. (Isaia 12: 4; Evrei 13: 15) „În acea zi spune Domnul oştirilor fiecare om îşi va chema aproapele sub viţă şi sub smochin" - *A.R.V.*

Cei timizi şi călduţi vor avea cu deosebire nevoie de asemenea invitaţie şi încurajare. Viţa şi smochinul sunt folosite aici ca simboluri de pace, siguranţă, odihnă şi bucurie în favoarea Domnului. (1 Împăraţi 4: 25; Ioel 2: 21 – 23) Mai ales smochinul simbolizează dulceaţa şi roada bună. În parabola din Judecători „smochinul le-a spus,... dulceaţa mea şi roada mea bună". Viţa simbolizează mai bine serviciul Împărăţiei, ceea ce bucură inima: „vinul meu, care înveseleşte pe om şi pe Dumnezeu deopotrivă". (Judecători 9: 13; Ioan 15: 1 – 8) Domnul are un serviciu pentru Împărăţie mai prosper de când a fost curăţat sanctuarul, deoarece cei drepţi şi credincioşi au încredere în Dumnezeu şi nu au fost ofensaţi. „Sub viţă şi smochin" nimeni nu îi poate speria. (Mica 4: 4) Trăind astfel ei sunt pregătiţi pentru bătălia marii zile a Dumnezeului Cel Atotputernic.

Cuprins

Cuprins

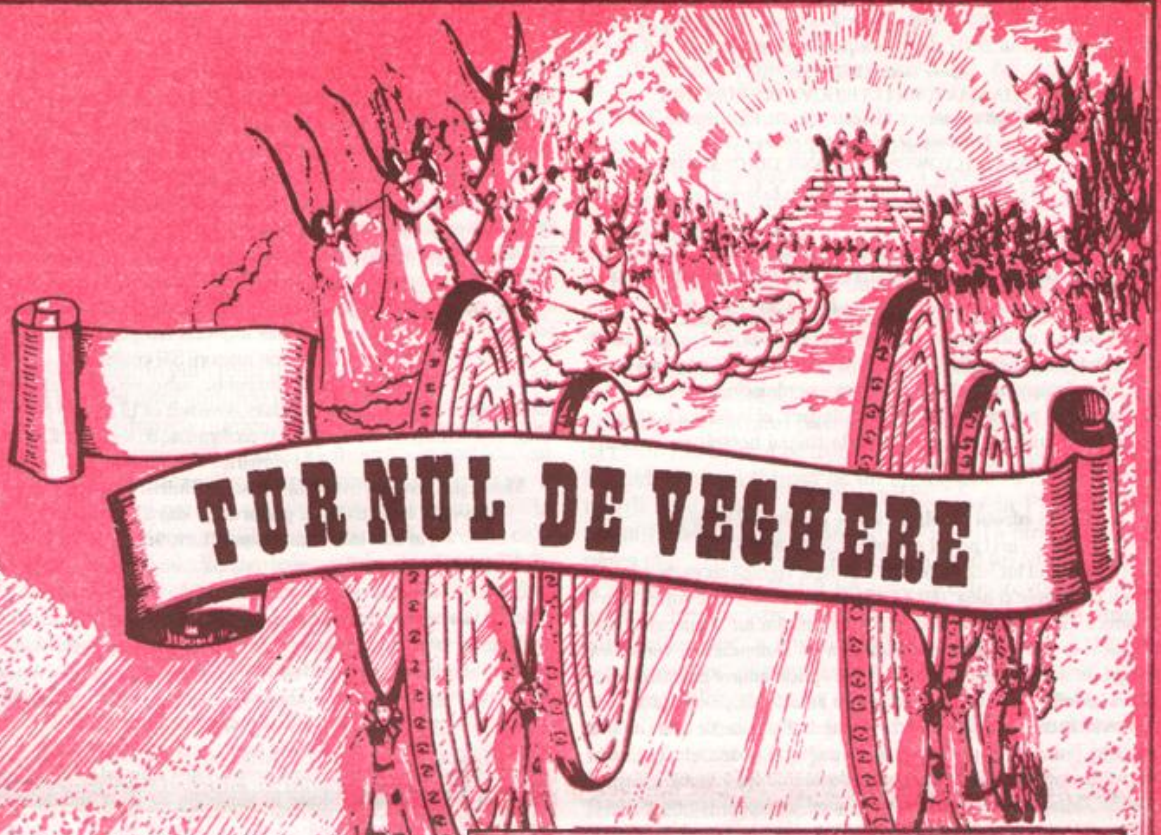

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

15 APRILIE 1938 Nr. 8

Cuprins:

COPIII
PARTEA I - Pag.175

„FOCUL" - Pag.188

ÎNCĂPERI - Pag.192

IZBĂVIREA - Pag.195

„VOI SUNTEȚI MARTORII MEI ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU"

Cuprins

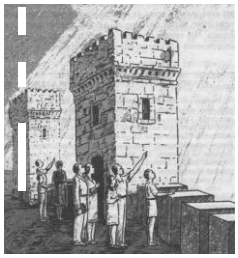

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

VOL. LIX **15 APRILIE 1938** **Nr. 8**

COPIII

„Fii îngăduitor cu copiii mici, şi nu-i opri să vină la Mine, căci a lor este Împărăţia cerurilor” – Matei 19: 14, *A.R.V.*

- Partea I -

Legea şi poruncile lui Iehova trebuie să ne călăuzească. Unele raţionamente umane pot părea bune, dar numai pe Cuvântul lui Dumnezeu ne putem bizui. Poporului Său, Iehova îi spune: „Ai încredere în Dumnezeu cu toată inima şi nu te baza pe înţelegerea proprie. Dă-i crezare în toate şi El îţi va îndruma calea.” (Proverbe 3: 5, 6) Promisiunile lui Iehova nu sunt niciodată încălcate şi putem fi siguri că ele vor fi pe deplin respectate faţă de cei care-L iubesc şi-L slujesc.

2. De curând au fost multe discuţii în legătură cu copiii şi ce trebuie făcut legat de orele de studiu care să fie organizate şi desfăşurate special pentru ei. Orice om cu scaun la cap iubeşte copiii şi vrea să facă orice poate ca să-i ajute. Este după voia lui Dumnezeu să fie despărţiţi copiii de adulţi, pentru ca să fie organizate clase separate în folosul „celor mici” şi să fie numit cineva din rămăşiţa unsă să-i înveţe? Este de datoria unşilor Domnului să organizeze şi să desfăşoare ceea ce se numeşte „şcoala de duminică în folosul copiilor mici?” Trebuie copiii să fie instruiţi de mici despre Împărăția lui Dumnezeu? Şi dacă da, cum şi în ce mod trebuie să le fie împărţite aceste cunoştinţe? Dacă cuvântul lui Iehova Dumnezeu răspunde la aceste întrebări şi la altele asemănătoare, atunci, cu siguranţă toţi cei unşi doresc să fie îndrumaţi şi vor fi îndrumaţi de Cuvântul lui Dumnezeu, dând acest răspuns. Cuvintele profetului inspirat al lui Iehova sunt urmate de toţi unşii Lui; acesta spune: „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele şi o lumină pe cărarea mea.” (Psalmi 119: 105) Cuvântul lui Dumnezeu este reprezentat de legea Lui, iubită de cei ce sunt unşii Lui. Ea este candela lor, şi acum Dumnezeu a făcut ca acea candelă să fie luminată în folosul celor care Îl iubesc, şi lumina acelei candele face limpede drumul care trebuie ales de cei unşi. Candela fără lumină nu ar fi de nici un ajutor celor ce au Scriptura, dar cu lumina de la Dumnezeu, pe care a dezvăluit-o prin şi cu această candelă, ne bucurăm de îndrumarea corectă. În zilele noastre, Iehova a construit Sionul şi acolo lumina gloriei lui străluceşte pe faţa lui Isus Cristos şi se reflectă asupra celor din Sion, arătându-le în ce parte să meargă. Acestora Iehova le spune: „Am hirotonisit o candelă pentru unşii Mei.” (Psalmi 132: 17) Când avem îndoieli asupra vreunei întrebări, trebuie să privim la

Cuprins

Domnul Dumnezeu şi să-i analizăm atent Cuvântul şi acolo să găsim răspunsul, nu în raţionamentele umane, oricât de credibile pot părea acestea. „Căci tu eşti candela mea, O Doamne şi Domnul îmi va lumina întunericul.” (2 Samuel 22: 29) Celor unşi, Domnul le spune: „Fiul meu, ascultă de porunca tatălui tău şi nu abandona legea mamei tale. Căci porunca este o candelă şi legea este lumina; şi mustrările aduse de instruire reprezintă calea vieţii.” – Proverbe 6: 20, 23.

3. Nu numai că copiii sunt dragi inimii celor unşi, dar ei au şi o anumită răspundere faţă de copii, pe care nimeni din cei ce-L iubesc pe Dumnezeu nu ar vrea să o evite. Datoria celor unşi faţă de copii este dată în Scripturi. Răspunsurile la întrebările de mai sus vor fi date în continuare, nu într-un mod dogmatic sau după părerea omului, ci vor fi prezentate conform textelor Scripturii, pentru ca toţi cei unşi să vadă clar care este calea potrivită de urmat şi cum îşi poate fiecare îndeplini datoria.

ISTORIA

4. Merită să ne oprim puţin asupra originii şi scopului şcolilor de duminică. Dacă se dovedesc religioase, atunci unşii lui Dumnezeu vor examina aceasta cu mare grijă, pentru ca acestea să nu cadă în vreuna din cursele religiei. În acest context trebuie luate în consideraţie cuvintele lui Isus Cristos legate de venirea copiilor mici la El. Religioniştii romano-catolici desfăşoară de mult obiceiul de a strânge toţi copiii împreună şi de a-i instrui în catehismul catolic, în ideea că dacă un copil este educat în această doctrină catolică până la şapte ani, el nu se va mai despărţi de aceste învăţături; şi în sprijinul acestui raţionament, religioniştii romano-catolici citează următorul text din scriptură: „Educă-l pe copil pe drumul corect şi când se face mare nu se va despărţi de acest drum.” (Proverbe 22: 6) Se ridică în mod normal întrebarea: „Sunt acţiunile organizaţiei romano-catolice în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu şi mai ales cu referinţă la cuvintele lui Isus redate în primul text citat aici?” Organizaţia protestantă a luat naştere şi, cu timpul această organizaţie a devenit foarte religioasă şi a organizat şcoli de duminică, în care copiii erau adunaţi şi instruiţi câte ceva. O autoritate bine cunoscută în domeniul şcolilor de duminică apare în următorul text: „În predarea şcolilor de duminică nu este greu de stabilit din istoria timpului cine a jucat probabil cel mai mare rol în formarea şi răspândirea sistemului gratuit [liber, voluntar] de instruire din acele şcoli. Reverendul John Wesley a fost cel care timp de peste treizeci de ani, înainte de prima şcoală de duminică din Raikes, aduna copii din diverse părţi ale Angliei în scopul instruirii religioase. El a fost cel care şi-a notat în jurnalul său în 18 iulie 1784, faptul că descoperea şcoli de duminică apărând peste tot pe unde călătorea şi ,de asemenea, el a scris următoarele... cuvinte: ...„Cine ştie dacă aceste şcoli nu vor deveni pepiniere pentru formarea de noi creştini?”

5. Era în „perioada Ilie” a bisericii, când alt serv devotat al Domnului a scris următoarele, în legătură cu şcolile de duminică, iar publicaţia respectivă a apărut cu paisprezece ani înainte de venirea Domnului la templu, în 1918, anume: „Aceasta [prima şcoală de duminică] a început ca şcoală pentru copiii săraci în

Cuprins

Gloucester din Anglia. În 1781 d.Chr, Robert Raikes, redactor la *Jurnalul* din Gloucester, fiind creştin, a angajat patru femei creştine ca să-i înveţe pe copiii între patru şi paisprezece ani, cititul, scrisul, cusutul etc, de la 10 dimineaţa până la prânz, în fiecare duminică, iar duminica după amiază să-i înveţe catehismul şi să-i ducă la biserică. Din acel început mic a evoluat marea lucrare prezentă a şcolilor de duminică." - *Studii în Scriptură*, Volumul 6, pagina 547.

6. „Lucrarea Ilie" a început în jurul anului 1878, iar poporul consacrat al lui Dumnezeu a jucat un rol în înfăptuirea acesteia. La acea vreme Domnul îşi pregătea în avans drumul pentru venirea Sa la templu, în 1918. Era vremea când Domnul îşi alegea un popor pentru numele Său. Acest popor era ales din diverse naţiuni şi Domnul îl pregătea pentru servicii viitoare ,pentru a cuprinde martorii Săi de pe pământ, în faţa celorlalţi. În acea perioadă de timp şcolile de duminică nu erau menţinute şi nu existau între cei consacraţi şi devotaţi lui Iehova. Nici un efort nu se făcea pentru o instruire separată a Scripturii pentru copiii celor consacraţi sau neconsacraţi, ci din contra. Asemenea clase separate pentru instruirea copiilor în ale Bibliei nu era văzută cu ochi buni. Această atitudine nu avea atât temei scriptural, cât temeiuri sociale şi familiale. Volumul şase (din 1904) din *Studii în Scriptură,* paginile 544 la 547, discutând această problemă zice printre altele: „ (1) Şcolile de duminică au fost dăunătoare părinţilor creştini, pentru că i-au făcut să se simtă uşuraţi de răspunderile părinteşti primite de la Domnul...(2) Şcoala de duminică este în mod clar un dezavantaj pentru copii cu părinţi creştini, deoarece nu primesc de la educatorii din şcolile de duminică genul de instruire pe care un părinte inteligent şi conştiincios poate şi trebuie să le-o facă. (3) Aranjamentul şcolii de duminică este dezavantajos atât pentru părinţi cât şi pentru copii şi din alt punct de vedere: face copilul să-şi piardă respectul pentru părinţi şi cultivă, prin urmare, o pierdere de demnitate a părintelui pe de o parte şi de respect reciproc pe de alta."

7. *Turnul de Veghere,* însă, a recunoscut (în contradicţie oarecum cu cele de mai sus) şcolile de duminică prin aceea că timp de un număr de ani fiecare număr al *Turnului de Veghere* conţinea comentarii asupra Lecţiilor Școlii Internaţionale de duminică care erau alese de religionişti. Chiar şi după 1918 pe pagina editorial a *Turnului de Veghere* apar următoarele cuvinte: „Discutarea Lecţiilor Școlii Internaţionale de duminică este anume pentru elevii mai mari care studiază Biblia şi pentru profesorii lor. Unii consideră această trăsătură indispensabilă"

8. Se spera că în acest mod *Turnul de Veghere* avea să-şi croiască drum până în clase şi în şcolile de duminică ale religioniştilor şi deci că adevărul ar fi prezentat şi religioniştii l-ar auzi şi unii l-ar şi accepta. În 1927 a fost văzută ca fiind voia Domnului să se renunţe la comentarea Lecţiilor Scolii Internaţionale de duminică în *Turnul de Veghere* şi acest lucru a fost făcut.

9. Trebuie spus aici că ţinerea şcolilor de duminică de către adunările poporului lui Dumnezeu a făcut ca cei mici să fie izolaţi sau separaţi de cei mai mari şi copiii de părinţi, afectându-i astfel şi pe unii şi pe alţii. A oprit pe cei

Cuprins

capabili de la prezenţa pe teren la timpul cuvenit, şi aceştia s-au scuzat menţionând timpul cât au instruit copiii, ducând astfel la numeroase cazuri de lenevire din partea aşa-numitor instructori de copii. Nu numai că aceşti leneşi s-au apucat cu amândouă mâinile de scuza de a educa pe copii mai presus de însărcinarea lor bine definită, aceea de a aduce mărturie din casă-n casă, dar chiar şi comitetele de serviciu şi alte comitete şi-au risipit atenţia instruindu-i pe copii şi, prin urmare, s-au depărtat de la un efort susţinut, deplin şi concentrat aducerii mărturiei în ascultare faţă de poruncile dumnezeiești.

10. Progresând în studiul Cuvântului lui Dumnezeu, cei unşi au fost de curând binecuvântaţi cu informaţii primite din mâna lui Iehova că timpul pentru acceptarea marii mulţimi a sosit şi că ,deci, sunt milioane de persoane pe pământ care, trecând de partea lui Iehova şi a Împărăției acestuia, nu vor muri niciodată. De când Iehova a avut plăcerea să dezvăluie poporului Său înţelesul profeţiilor rostite de Ezechiel cu referinţă la însemnarea pe frunte a celor de bună credinţă şi cruţarea de la măcel a celor ascultători, la bătălia de la Armaghedon, la mulţi dintre cei unşi li s-a părut foarte bine şi potrivit să fie începută o clasă de studiu pentru cei mici. Cu alte cuvinte să funcţioneze şcolile de duminică, iar copiii să fie învăţaţi separat, în timp ce persoanele adulte studiază în altă încăpere sau în vreme ce sunt pe teren, mergând din casă-n casă cu mesajul Împărăției. Argumentul avansat de susţinătorii de asemenea şcoli de duminică este în esenţă următorul: furnizează instrucţiuni tineretului atunci când adulţii sunt ocupaţi cu lucrarea de mărturie pe teren; oferă instruire publică într-o formă pe înţelesul copiilor; îi educă pe aceştia în lucruri legate de Cuvântul lui Dumnezeu şi de Împărăția Lui şi îi pregăteşte să fie dintre milioanele de pe pământ care nu vor muri niciodată; de asemenea, îi echipează pe copii pentru serviciul pe teren şi îi ţine departe de lucruri lumeşti; de aceea şi copiii celor neconsacraţi ar trebui invitaţi la aceste adunări separate, pentru a primi instrucțiuni, pentru că în final s-ar putea să capteze interesul părinţilor. Copiii care se bucură de aceste adunări şi instruiri separate ar trebui luaţi în calcul de către bătrâni, indiferent dacă copiii sunt ai celor consacraţi sau nu. Un argument în plus în favoarea şcolilor de duminică sau claselor de tineri este de multe ori menţionat şi acela că deoarece martorii lui Iehova acordă mult timp şi atenţie popoarelor lumii, ducând mesajul Împărăției „Ionadabilor" sau posibilei „mari mulţimi", atunci cu siguranţă trebuie avuţi în vedere şi copiii celor consacraţi şi alţii care ar putea fi încântaţi să se întâlnească cu ei şi trebuie ca instruirea să fie făcută de un conducător, adică o persoană matură din cadrul celor unşi şi că aceasta este tot o formă de mărturie de aceeaşi valoare cu o serie de discursuri şi studii ţinute în casele celor ce și-au declarat interesul. Iar alţii spun: „Celor mici li se rupe inima că ei nu au ocazia să se întâlnească împreună într-o clasă separată de studii." Toate aceste argumente sunt convingătoare, dar sunt ele scripturale?

11. Argumentele contra şcolilor de duminică sunt următoarele: şcolile de duminică sau clasele separate pentru copii îi separă pe cei mici de cei mai mari şi copiii nu reuşesc să vadă şi să înveţe acţiunile întreprinse de cei mari. Aceste şcoli

Cuprins

i-au reţinut pe cei capabili dintre cei unşi de a merge în lucrul de teren din uşă-n uşă la ore convenabile. A furnizat o scuză celor ce predau copiilor sau claselor de tineri de a nu se duce pe teren, deoarece, pretind ei, au nevoie să se pregătească pentru studiul copiilor. Deci, fără urmă de îndoială, a dus la o scuză pentru unii de a se lenevi; şi aşa zişii instructori ai copiilor au prins cu mâinile amândouă acest motiv ca scuză de ce nu s-au dus în lucrarea de mărturie făcută din uşă-n uşă. Chiar şi unele comitete de serviciu au dat multă atenţie acestei lucrări a şcolilor de duminică separate şi au neglijat să acorde importanţa cuvenită lucrării pe teren, aşa cum le-a poruncit Domnul să desfăşoare.

ÎNSĂRCINAREA

12. Cei unşi nu pot lăsa judecata omenească sau sentimentele să întrerupă realizarea însărcinării primite de la Dumnezeu. Însărcinarea este clar enunţată de profetul lui Iehova şi face clară datoria celui uns. (Isaia 61: 1,2; 43: 8 – 12). Că Biblia consideră bună şi sănătoasă educarea copiilor şi că Domnul a poruncit ca ea să fie făcută nu intră în discuţie. Dar întrebarea este: a cui este datoria instruirii sau educării lor şi în ce condiţii trebuie făcută această instruire? A dat Iehova Dumnezeu această răspundere celor consacraţi şi unşi de a separa copiii celor consacraţi şi ai celor neconsacraţi de părinţii lor sau de alţi adulţi şi de a le face instrucţiune adaptată lor, la ore determinate? Ar trebui ca fiecare adunare să furnizeze prin servii ei studiu separat pentru copii şi de asemenea să numească pe cineva dintre cei unşi să conducă un asemenea studiu pentru copii? Sau trebuie ca martorii individuali ai lui Iehova, în scopul aducerii mărturiei în faţa altora, să-şi asume răspunderea de a stabili o clasă separată pentru copii? Răspunsul corect la aceste întrebări se găseşte în Scriptură şi orice alt răspuns care nu este pe deplin susţinut de Scriptură trebuie să fie greşit.

13. Iehova a rostit clar însărcinarea martorilor Săi unşi, anume: „Voi îmi sunteţi martori... că Eu sunt Dumnezeu”; iar aceştia sunt „unşi spre a predica vestea cea bună celor smeriţi [adică cărora li se poate predica]; pentru a lega inimile frânte, pentru a declara libertatea prizonierului, a deschide închisorile celor în lanţuri; pentru a proclama anul de îndurare al lui Iehova şi ziua răzbunării Domnului nostru, şi pentru a fi mângâiere tuturor celor ce jelesc”. Această însărcinare nu pomeneşte nimic de clase de studiu separate pentru copii, numite de obicei „şcoli de duminică”. Este adevărat că aceasta este „ziua lui Iehova”, când se sărbătoresc festinurile anti-tipice de la tabernacol şi când Domnul îşi adună sieşi pe „alte oi”; dar însărcinarea divină nu pomeneşte nimic de ţinerea unor clase speciale pentru copiii celor consacraţi sau neconsacraţi, cu scopul îndeplinirii misiunii din partea lui Iehova. Unii vor spune că nu este nimic în această însărcinare care să se împotrivească acestor şcoli de duminică separate de celelalte. Soliditatea acestei argumentări trebuie măsurată cu cuvintele însărcinării şi cu alte fragmente scripturale care sunt în legătură cu predicarea evangheliei Împărăției către alte naţiuni.

Cuprins

14. Unii susţinători ai şcolilor de duminică pentru copii citează cuvintele lui Isus pentru a arăta că acesta susţinea pe deplin argumentul şi poziţia lor, anume: „Fii îngăduitor cu copiii mici, şi nu-i opri să vină la Mine, căci a lor este Împărăția cerurilor” – Matei 19: 14, *A.R.V*; Marcu 10: 13, 14.

15. *Versiunea Americană Revizuită* a ultimului text citat şi contextul lui este următorul: „Şi îi aduceau copii mici ca El să-i atingă; şi discipolii i-au certat. Dar când Isus a văzut a fost indignat şi le-a spus: 'Fiţi îngăduitori cu copiii mici şi nu-i opriţi să vină la Mine căci a lor este Împărăția lui Dumnezeu . Adevărat vă spun vouă, cine nu primește Împărăția lui Dumnezeu de mic, nu are cum să intre. Și i-a luat în braţe şi i-a binecuvântat punându-și mâinile pe ei.” – Marcu 10: 13 – 16.

16. Circumstanţele în care au fost rostite aceste cuvinte ale Domnului sunt următoarele: Oamenii îşi aduceau copiii la Isus şi discipolii încercau să se amestece cu prezentarea copiilor Domnului şi aici greşeau. De aceea Isus a spus: „Fii îngăduitor cu copiii mici, şi nu-i opri să vină la Mine... căci a lor este Împărăția lui Dumnezeu”. Este clar că înţelesul acestor vorbe este că Împărăția este pentru *cei ce îl caută* şi că este necesar să fie căutat cu încredere deplină pentru a primi binecuvântările Împărăției. El nu a spus că cei ce intră în Împărăție trebuie să devină copii, ci că ei trebuie să-l caute şi să-l servească cu încredere deplină, aşa cum un copil priveşte şi acceptă pe cineva pe care-l iubeşte. A se lua aminte că Isus nu a spus că trebuie începută o şcoală de duminică, nici nu și-a instruit discipolii sau pe altcineva să formeze clase separate pentru ca cei mici să studieze acolo. „I-a binecuvântat punându-și mâinile pe ei”. El nu a spus: „Împărăția cerurilor este pentru copiii mici”; dar a spus că Împărăția cerurilor este pentru cei ce vin la El. Astfel Domnul si-a exprimat scopul de a-i binecuvânta pe toţi care, cu sârguinţă şi încredere, Îl caută şi Îl ascultă. „Fără credinţă nu-L poţi mulţumi; căci cel ce vine la Dumnezeu trebuie să creadă că El este, şi că El îi răsplătește pe cei ce Îl caută sârguincios” .(Evrei 11: 6) Neplăcerea exprimată de Isus din cauza amestecului discipolilor era datorată faptului că ei îi opreau pe părinţi de a-și aduce copiii la Isus. Dar acea neplăcere nu se datora faptului că nu stabileau o şcoală de duminică pentru copii. Isus cunoștea legea lui Dumnezeu şi îşi cunoştea însărcinarea primită de la Iehova, şi dacă acea însărcinare ar fi presupus despărţirea minorilor de adulţi şi formarea unei clase separate de studiu pentru ei ar fi făcut acest lucru cunoscut. El a lăsat instruirea copiilor să rămână acolo unde trebuie. Nu a început ceva nou şi nu a substituit ceva în locul aranjamentului stabilit de Iehova. Urmașii unși ai lui Isus Cristos trebuie să procedeze la fel. Ei sunt martorii însărcinaţi de Dumnezeu şi trebuie să-i urmeze cu stricteţe instrucţiunile.

17. Satan foloseşte mijloace numeroase, diverse şi subtile pentru a distrage atenţia omenirii şi a-i depărta de Dumnezeul cel Atotputernic. Satan a folosit religia mai eficient decât orice altceva pentru a-i depărta pe oameni de Iehova şi a aduce ocară numelui Său sfânt. Satan a organizat religia şi a creat la timpul cuvenit, ceea ce este cunoscut ca „religia creştină”. Suna bine să-i asculţi pe

Cuprins

bărbaţii cei mai pioşi şi ipocriţi spunând înaintea oamenilor în esenţă următoarele: „Trebuie să organizăm o şcoală de duminică specială pentru copii, ca să-i educăm în gândirea şi doctrinele bisericii.” Fără îndoială că acesta ar fi un mod eficient de a ţine copiii informaţi în legătură cu practicile religioase şi de a-i introduce în organizaţia bisericii. Poziţia astfel prezentată de biserică era atât de seducătoare, subtilă şi atrăgătoare, încât oamenii cu inimă bună au căzut uşor în cursă. De la înfiinţarea şcolilor de duminică predarea s-a pus în seama câtorva religionişti care au căutat să-i conducă pe copii pe căile unor organizaţii religioase , iar copiii au învăţat puţin sau chiar nimic despre Iehova Dumnezeu, Împăratul Lui şi Împărăția Lui aflată sub Cristos. Faptul indiscutabil rămâne că şcoala de duminică este parte a sistemului religios şi a merge pe cărarea deschisă de religionişti ar însemna că ne depărtăm de adevărata cărare marcată de Dumnezeu şi am fi conduşi pe cărarea duşmanului. Astfel părinţii îşi fac rău şi lor şi copiilor lor.

ÎNVĂŢĂTORUL

18. Iehova este marele Tată al tuturor făpturilor vii. El este marele Învăţător al celor din casa Lui: „După care este numită întreaga familie din ceruri şi de pe pământ.” (Efeseni 3: 14, 15) Cei ce Îl iubesc pe Dumnezeu vor fi sârguincioşi în a urma drumul stabilit de Dumnezeu şi vor refuza să fie conduşi de raţionamente umane, oricât de credibile şi dulci ar părea acestea. Dumnezeu l-a folosit pe Avraam să marcheze calea cea corectă. Curând după potop, Iehova l-a chemat pe Avraam şi l-a făcut „prieten al lui Dumnezeu”. L-a folosit pe Avraam ca tip, care-l simboliza pe Dumnezeu însuşi ca Tatăl seminţei, în care vor fi binecuvântate toate familiile de pe pământ care sunt ascultătoare. Avraam era îngrijitorul familiei lui şi aceasta se arată prin mărturia lui Iehova însuşi. Astfel Dumnezeu a trasat drumul de urmat şi a desemnat El pe cei ce trebuie să îi înveţe pe copii. Pentru dezvăluirea regulii după care poporul Lui va fi îndrumat corect, Iehova a spus: „Și Domnul a spus: să ascund de Avraam ceea ce fac Eu, văzând că Avraam cu siguranţă va deveni o naţiune mare şi puternică şi că toate naţiunile pământului vor fi binecuvântate prin el? Căci Eu îl cunosc și știu că el va porunci copiilor lui şi casei sale să îl urmeze şi ei vor respecta calea Domnului pentru a face dreptate şi judecată; pentru ca Domnul să-i aducă lui Avraam ceea ce i-a spus” – Geneza 18: 17 – 19.

19. Aici Avraam îl simbolizează pe Iehova, marele Tată şi Cel în a cărui casă vor fi educaţi cei ce Îl iubesc pe Dumnezeu. „Sionul” este numele pe care Iehova l-a dat organizaţiei Sale, care este simbolizată de o femeie care dă naştere copiilor lui Dumnezeu şi în textul precedent Iehova a stabilit modul corect în care aceşti copii trebuie instruiţi şi aceasta este întărită de următoarele: „și toţi copiii tăi vor fi educaţi despre Domnul şi mare va fi pacea sufletească pentru aceşti copii.” – Isaia 54: 13.

20. Copiii trebuie învăţaţi şi există un timp şi un loc potrivit să fie învăţaţi Cuvântul lui Dumnezeu, dar nu apare în Scriptură că această datorie şi obligaţie este aşezată asupra clasei unse a poporului lui Dumnezeu, ca ei să aranjeze o clasă

Cuprins

de studiu separată pentru copii. Răspunderea pentru naşterea copiilor, îngrijirea şi educaţia lor este dată părinţilor. Şcolile de duminică au dat o scuză părinţilor să-şi neglijeze în întregime îndatoririle, şi acest fapt singur ajunge pentru a dovedi că școlile de duminică pentru copii nu au aprobarea lui Dumnezeu. Tatăl credincios îşi va instrui copiii despre Domnul Dumnezeu şi Împărăția Lui, iar copilul instruit corect îl va onora pe părintele lumesc pentru acest lucru. În Scriptură Dumnezeu îşi spune marele Tată, iar pe „femeia" Lui o numeşte mama copiilor Lui şi organizaţia Lui. Copiilor Lui le spune: „Cinsteşte-i pe tatăl tău şi pe mama ta, ca zilele tale să fie lungi pe pământul dat ţie de Iehova, Dumnezeul tău." (Exodul 20: 12) Această poruncă se aplică la întreaga casă a lui Dumnezeu. De asemenea stabileşte precedentul după care trebuie să se conducă tatăl şi mama lumească ai copiilor, atunci când sunt devotați lui Dumnezeu. Ei trebuie să-și instruiască corect copiii, ca aceştia să-i cinstească şi să-i asculte; prin urmare stă scris: „Copii, ascultaţi-vă părinţii în Domnul; căci aşa este corect. Cinsteşte-i pe tatăl tău şi pe mama ta, fiind prima poruncă însoţită de o promisiune, ca să vă fie bine şi ca să trăiţi multă vreme pe pământ; iar voi, taţilor, nu-i mâniaţi pe copii, ci creşteţi-i în dragoste şi ascultare faţă de Dumnezeu." (Efeseni 6: 1 - 4) „ Copii, ascultaţi-vă părinţii în toate lucrurile [spirituale]: căci aceasta place Domnului. Taţi nu-i mâniaţi pe copii ca să nu se descurajeze". (Coloseni 3: 20, 21) Aceste texte stabilesc clar răspunderile părinţilor cu privire la ce trebuie să facă pentru copiii lor. Răspunderea educării copiilor cade pe cei care i-au adus pe lume. Această răspundere nu este pusă pe o adunare amestecată a poporului consacrat al lui Iehova, pentru a furniza instruirea generală specială, particulară şi între patru ochi a copiilor. Dacă o adunare de unşi este încărcată cu răspunderea instruirii copiilor minori ai altora, fără îndoială că un precedent sau poruncă în acest sens s-ar găsi în Scripturi. Luaţi bine aminte regulile de acţiune stabilite de Iehova pentru conducerea poporului Său de legământ.

21. Iehova îl trimisese pe Moise în Egipt, pentru a acţiona acolo în numele israeliţilor, pe care Dumnezeu îi alesese pentru Sine. Dumnezeu l-a făcut pe Moise să facă anumite semne şi minuni înaintea faraonului şi a făcut obligatoriu ca israeliţii cu copii să le relateze aceste fapte copiilor: „Ca să poţi spune în urechea fiului tău şi a fiului, fiului tău ce lucrare am făcut Eu în Egipt şi semnele Mele pe care le-am făcut printre ei: ca să se ştie că Eu sunt Domnul". (Exodul 10: 2) Toţi cei care sunt din casa credinţei sunt făcuţi martori ai lui Iehova Dumnezeu, pentru a aduce mărturie în faţa propriilor copii. Nu există excepţie de la această regulă.

22. În Egipt Iehova a instituit paştele evreiesc, care este tipul care anunţa moartea lui Isus, „Mielul lui Dumnezeu", Salvatorul oamenilor şi Justificatorul numelui lui Iehova. Paştele evreiesc era ţinut în familie sau cu două familii învecinate, dacă erau puţini membrii în aceste familii. (Exodul 12: 3,4) În vremea paştelui evreiesc era obligatoriu ca părinţii să-şi instruiască copiii asupra semnificaţiei pascale ,aşa cum şi Dumnezeu prin Isus Cristos i-a instruit pe apostolii Săi credincioși, copiii lui Iehova, cu ocazia ultimului lor paşte evreiesc. Copiii, în mod natural, îşi întrebau părinţii care era înţelesul lucrurilor făcute de ei

Cuprins

în asemenea ocazii şi ,de aceea, Iehova a poruncit următoarele: „Şi când vă vor întreba copiii voştri: Ce înseamnă obiceiul acesta? să răspundeţi: Este jertfa de Paşte în cinstea Domnului, care a trecut pe lângă casele copiilor lui Israel în Egipt, când a lovit Egiptul şi ne-a scăpat casele noastre. Poporul s-a plecat şi s-a închinat până la pământ." – Exodul 12: 26, 27.

23. Acea obligaţie a fiecărei case avea să fie şi este veşnică pentru capul fiecărei familii, dovedind astfel cui aparţine răspunderea educării copiilor. (Exodul 13: 8, 14) Atunci când Iehova a dat instrucţiuni celor consacraţi Lui, le-a trasat şi datoria să-şi informeze copiii cu înţelesul instrucţiunilor Lui. „Ca să fie un semn pentru voi, ca atunci când un copil în viitor îşi întreabă tatăl : Ce înseamnă aceste pietre? Să li se spună că apele Iordanului s-au despărţit în faţa chivotului legământului Domnului; când a trecut peste Iordan, apele Iordanului s-au despărţit; şi aceste pietre vor fi o amintire veşnică pentru copiii Israelului." – Iosua 4: 6, 7.

24. Persoana devotată lui Iehova Dumnezeu trebuie să-şi păstreze credinţa şi să-şi dovedească integritatea faţă de Dumnezeu şi este, de asemenea, datoria lui să îngrijească şi să instruiască (mai ales în probleme spirituale) pe copiii săi mici şi să-i informeze, legat de Dumnezeu, care este calea potrivită de urmat faţă de El şi de Împărăţia Lui. În vremea când legământul credinţei şi smereniei a fost încheiat în Moab de Moise, obligaţia părinţilor faţă de copii a fost din nou subliniată, anume: „Numai, ia seama asupra ta şi veghează cu luare aminte asupra sufletului tău, în toate zilele vieţii tale, ca nu cumva să uiţi lucrurile pe care ţi le-au văzut ochii şi să-ţi iasă din inimă; fă-le cunoscut copiilor tăi şi copiilor copiilor tăi. Aduţi aminte de ziua când te-ai înfăţişat înaintea Domnului, Dumnezeului tău, la Horeb, când Domnul mi-a zis: „Strânge poporul la Mine! Căci vreau să-i fac să audă cuvintele Mele, ca să înveţe să se teamă de Mine tot timpul cât vor trăi pe pământ; şi să înveţe şi pe copiii lor să le păzească." - Deuteronomul 4:9,10.

25. Dumnezeu nici nu schimbă, nici nu anulează poruncile, odată ce le-a dat poporului de legământ. Fiecare om care se leagă să facă voia Domnului devine martor al numelui şi scopului lui Iehova Dumnezeu şi asemenea mărturie trebuie să prezinte înaintea oricui atunci când are această şansă şi ,fără discuţie, şansa de a da mărturie copiilor din propria lui casă întotdeauna există.

26. Diavolul foloseşte toate mijloacele posibile să-i facă pe părinţi să-şi neglijeze datoria faţă de copii, unul din mijloacele eficiente folosite fiind religia. Ierarhia romano-catolică, preluând conducerea în problemele religioase, acţionează ca agent şi instrument al Diavolului. Instituţiile diavoleşti insistă să adune copiii în acea organizaţie religioasă şi în mod deosebit în şcoli parohiale, unde îi învaţă lucruri care sunt contrare Bibliei. Copiii învaţă catehismul, precum şi doctrine şi tradiţii ale organizaţiei romano-catolice. Scopul ierarhiei este de a deţine controlul asupra oamenilor, iar scopul Diavolului este acela de a abate atenţia oamenilor de la Dumnezeul cel Atotputernic şi de la Împărăţia Sa. Sub influenţa agentului Diavolului, ierarhia romano-catolică, organizaţie pe care Domnul o denunţă ca „marea curvă", se folosesc tribunalele locale pentru a-i pedepsi pe părinţii care, cu credinţă îşi învaţă copiii să asculte poruncile lui Iehova. Un exemplu în acest sens

Cuprins

este obligaţia de a saluta drapelul. Iehova Dumnezeu porunceşte în mod clar că cei care fac legământ să-I urmeze voia nu se vor pleca în faţa altora, nici nu vor considera că primesc protecţie sau salvare de la alte făpturi sau lucruri, deoarece toată protecţia şi salvarea vine numai de la Dumnezeu. (Exodul 20: 1-5). Dumnezeu porunceşte de asemenea ca părinţii să-şi înveţe copiii să urmeze aceste porunci vitale: „Tu trebuie să te temi de Domnul Dumnezeul tău, să păstrezi toate legile şi poruncile Lui, pe care ţi le spun eu; tu şi fiul tău, şi fiul fiului tău, în toate zilele vieţii tale; şi astfel zilele tale se vor prelungi." „Și tu trebuie să-i înveţi cu sârguinţă pe copiii tăi şi să le spui când eşti în casa ta şi când mergi pe drumul tău şi când te culci şi când te scoli." „ Și când fiul tău te va întreba, când va veni vremea, „Ce înseamnă mărturiile şi regulile şi judecăţile, pe care Domnul , Dumnezeul nostru ţi le-a dat?, atunci tu să-i spui fiului tău : Noi am fost sclavii faraonilor în Egipt; şi Domnul ne-a scos din Egipt, cu puterea Lui." – Deuteronomul 6:2,7, 20, 21

27. Când părinţii consacraţi îl ascultă pe Iehova şi îi învaţă astfel pe copiii lor, religioniştii, ca unelte ale Diavolului, manipulează puterea legiuitoare şi conducătoare pentru a-i pedepsi pe părinţi şi pe copii; şi chiar şi acest lucru singur dovedeşte în mod concludent că porunca lui Dumnezeu este justă şi că religioniştii nu au dreptate şi că ei urmează calea Diavolului.

28. Copiii care primesc îngrijirea potrivită acasă îi întreabă adeseori pe părinţii lor: „De ce alţi copii sunt exmatriculaţi din şcoli din cauza ceremoniilor de salut la drapel?" Părinţii consacraţi trebuie să răspundă sincer şi cu credinţă la aceste întrebări puse de copiii lor, iar aceste răspunsuri se găsesc în Scriptură, pentru că Domnul le porunceşte să facă acest lucru. Părinţii nu trebuie să lase aceste chestiuni în seama aşa-zişilor profesori, care nu cunosc deloc Cuvântul Domnului. În această privință nu trebuie să existe nici o îndoială referitoare la ce trebuie să facă părinţii, deoarece în legătură cu poporul de legământ al lui Dumnezeu, stă scris: „Să învăţaţi pe copiii voştri în ele şi să le vorbeşti despre ele când vei fi acasă, când vei merge în călătorie, când te vei culca şi când te vei scula. Să le scrii pe uşiorii casei tale şi pe porţile tale. Şi atunci zilele voastre şi zilele copiilor voştri, în ţara pe care Domnul a jurat părinţilor voştri că le-o va da, vor fi tot atât de multe cât vor fi zilele cerurilor deasupra pământului." (Deut. 11:19-21) Ţineţi minte că religioniştii au înfiinţat şcolile de duminică şi că tot ei sunt cei ce persecută pe cei cu adevărat consacraţi lui Dumnezeu, pentru că ei îi învaţă pe copiii lor Cuvântul lui Dumnezeu, aşa cum a poruncit El. De aceea, părinţii îşi învaţă corect copiii să asculte întotdeauna de porunca lui Dumnezeu, pentru că El este Dătătorul de protecţie, de salvare şi Dătătorul tuturor bucuriilor vieţii.

29. În aceste timpuri actuale, copiii, atunci când sunt instruiţi corect după Scriptură şi ascultă învăţăturile primite de la părinţii lor, sunt expulzaţi din şcoli, iar părinţii lor sunt arestaţi şi persecutaţi, „pentru că nu-şi trimit copiii la şcoală." Acesta este un mijloc indirect prin care, atât copilul cât şi părintele, sunt forţaţi să nu urmeze poruncile Atotputernicului şi acest lucru ar trebui să-i facă pe părinţi şi pe copii să-şi strângă rândurile şi să se apropie şi mai mult de Domnul Dumnezeu.

Cuprins

Cei ce-L iubesc cu adevărat pe Dumnezeu nu se vor lăsa intimidaţi de persecuţii şi nu vor înceta să facă ce este drept şi să-i înveţe pe copiii lor Cuvântul lui Dumnezeu. Toţi cei ce sunt devotaţi lui Iehova vor spune, aşa cum au spus şi apostolii:„Noi trebuie să ascultăm de Dumnezeu, nu de oameni.” (Faptele Apostolilor 5:29) Când părinţii care-şi fac datoria suferă din cauză că-şi educă copiii cum se cuvine, aşa cum le-a poruncit El, ei suferă pentru dreptate, deoarece suferă pentru că aşa vrea Dumnezeu şi aceasta le dă, atât părinţilor cât şi copiilor, ocazia să-şi păstreze integritatea faţă de Cel Prea Înalt. – 1 Petru 4:12-14.

30. Un părinte care a făcut legământ să facă voia lui Dumnezeu, trebuie să se supună voinţei lui Dumnezeu cu privire la copiii lui şi de aceea „să îi crească în îngrijirea şi mustrarea faţă de Domnul”. (Efeseni 6:4). Aceasta este datoria şi răspunderea inevitabilă a părinţilor faţă de copii. Părinţii nu se pot sustrage de la această responsabilitate, trimiţându-şi copiii la şcoala de duminică sau la clase speciale de studiu, create de alţii, unde copiii sunt învăţaţi de alţii, departe de părinţii lor, indiferent dacă această clasă este înfiinţată de o adunare sau de persoane. Educarea în Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să se facă în modul arătat de Dumnezeu . Prin „îngrijire” se înţelege educaţie şi disciplină, astfel încât copilul să se dezvolte aşa cum a hotărât Dumnezeu. Prin „mustrare”, aşa cum se spune mai sus se înţelege sfat, învăţătură şi educaţie, pentru ca astfel copilul să cunoască voinţa sau porunca, legea şi scopul lui Iehova. Aceasta este cea mai bună moştenire pe care un părinte o poate lăsa odraslei sale şi făcând acest lucru, părintele îşi îndeplineşte propria sa datorie faţă de Domnul în folosul copiilor lui. Nimeni nu-l poate înlocui pe părinte şi de aceea organizaţia martorilor lui Iehova sau o anumită persoană aleasă din organizaţie nu-l pot scuti pe părinte de obligaţia parentală. Încercarea de a face acest lucru reprezintă o cheltuială de energie şi de timp în realizarea unei lucrări ce nu face parte din obligaţiile pe care Iehova Dumnezeu le-a dat unşilor Săi .

31. Dacă un părinte îşi instruieşte copilul, urmând învăţătura din Scriptură, este foarte posibil ca acel părinte să aibă bucuria de a-şi vedea copilul, atunci când acesta va fi mare, cum Îl onorează, Îl laudă şi Îl slăveşte pe Iehova Dumnezeu şi cum îl respectă şi îl onorează aşa cum se cuvine şi pe tatăl său pământesc. Studiul învăţăturii din Scriptură conduce la ascultare de bună voie din partea copilului, acasă. Când copilul ajunge la vârsta responsabilităţii individuale, atunci copilul devine personal responsabil pentru faptele sale; şi dacă părintele pământesc a urmat instrucţiunile Domnului cu privire la copilul său, atunci părintele s-a eliberat prin aceasta de noi răspunderi cu privire la copilul său. Neascultarea copiilor acasă a crescut foarte mult în ultimul timp şi fără îndoială acest lucru se datorează în mare măsură faptului că părinţii nu reuşesc să-şi educe copiii acasă. Dacă instruirea copiilor în chestiuni spirituale este lăsată în întregime pe seama altora, în locul părinţilor, aceasta induce o lipsă de respect din partea copilului faţă de părinte. A devenit proverbial în ziua de azi că copiii preoţilor sunt cei mai răi din ţară. Fără îndoială acest lucru se datorează în mare măsură faptului că religioniştii au neglijat educarea aşa cum se cuvine a copiilor lor acasă şi au lăsat toată

Cuprins

învăţătura cu privire la Biblie în seama profesorilor de la şcolile de duminică, care habar n-au de Biblie şi care nu au nici un respect faţă de Dumnezeu şi de Împărăția Lui şi, din cauza aceasta, nu pot da o învăţătură corectă, făcând copilul să sufere. Datoria părintelui de a-și educa copilul este subliniată şi mai mult de aceste cuvinte din scriptură, scrise de apostolul Domnului: „Cine-și conduce bine propria casă, avându-i pe copiii săi supuşi cu toată smerenia; (căci, dacă un bărbat nu ştie cum să-și conducă propria casă, cum va avea el grijă de biserica lui Dumnezeu ?)" – 1 Timotei 3: 4, 5.

32. Tatăl pământesc, care îşi creşte cu credinţă copilul, îngrijindu-l şi mustrându-l în Domnul, poate avea bucuria de a-l avea pe copilul său alături în serviciul Împărăției, mergând din casă în casă şi participând la lucrarea de mărturie a Împărăției, ducând cu el un fonograf portabil sau o maşină de sunet pentru a reproduce mesajul Scripturii cu privire la Împărăție sau prezentând celorlalţi mesajul în formă scrisă. Adeseori, copiii bine instruiţi reprezintă martori convingători ai Împărăției, trezind mai mult interes decât pot să trezească părinţii lor. Educarea tinerilor de către părinţii lor şi rezultatele obţinute sunt subliniate în legătură cu Timotei, despre care Pavel spune: „Precum un fiu pe tatăl său, aşa m-a servit el la evanghelie." (Filipeni 2:19-22) Marea şi importanta problemă ce se pune acum în faţa poporului lui Dumnezeu este de a justifica numele lui Iehova, ceea ce se realizează de către şi prin Împărăția Sa, sub Isus Cristos . De aceea, Împărăția trebuie să concentreze atenţia tuturor celor care iubesc dreptatea. În acest timp de mare tensiune pentru întreaga lume şi de persecutare a martorilor lui Iehova, mulţi copii bucură inima părinţilor lor mergând pe teren şi participând activ, alături de părinţii lor la lucrarea de predicare a evangheliei Împărăției. Dacă părintele nu reuşeşte să investească timp şi efort pentru instruirea corespunzătoare a copiilor și pentru încurajarea lor pentru a susţine Împărăția lui Dumnezeu, acel părinte pierde o mare ocazie de a face ceea ce este privilegiul şi datoria sa în a-şi păstra propria sa integritate faţă de Dumnezeu. Cei unşi trebuie să ţină seama că misiunea lor nu este de a converti lumea întreagă, ci de a aduce mărturie în faţa oamenilor lumii, informându-i că Iehova este Dumnezeu şi că Împărăția Sa este singura speranţă a lumii. Mila şi iubirea trebuie să înceapă acasă, faţă de cei ce fac parte din familie şi aceasta se aplică în primul rând în relaţia dintre părinte şi copil.

33. Să presupunem că tatăl copilului nu crede şi se opune evangheliei Împărăției şi că soţia lui şi mama copilului său este credincioasă şi slujitoare a Domnului. Ce trebuie făcut atunci pentru instrucţia copilului? Va prelua mama instruirea copilului în aceste condiții? Datoria revine părintelui credincios ca să instruiască copilul sau copiii din familie şi , dacă mama este devotată lui Dumnezeu ea nu se poate eschiva de la răspundere pentru că tatăl copilului se opune Împărăției. Ea trebuie să-și găsească timp şi ocazii pentru a instrui copilul sau copiii cu privire la Dumnezeu şi la Împăratul şi Împărăția Sa. Un exemplu memorabil în acest sens şi un precedent pe care să-l urmăm este Timotei, a cărui activitate în lucrarea pentru Împărăție este consemnată în Scriptură, pentru luare aminte. Tatăl lui Timotei era grec şi nu există nici o dovadă că el ar fi crezut

Cuprins

vreodată în Dumnezeu. (Faptele Apostolilor 16:3). Dar mama lui Timotei, Eunice, şi bunica lui, Lois, şi-au asumat responsabilitatea de a-l învăţa pe Timotei şi cu credinţă şi-au îndeplinit obligaţia, aşa cum se arată din cuvintele apostolului adresate lui Timotei: „Când îmi amintesc credinţa sinceră pe care o ai în tine, care a fost mai întâi în bunica ta , Lois şi în mama ta, Eunice; şi sunt convins că ea se află şi în tine," (2 Timotei 1:5) Că el, copil fiind, a fost instruit de credincioasa sa mamă şi de credincioasa sa bunică se vede şi din aceste cuvinte din Scriptură: „Ci tu continuă cu aceste lucruri pe care le-ai învăţat şi de care eşti sigur, ştiind de la cine le-ai învăţat; şi că, de copil, tu ai învăţat sfintele scripturi, care te pregătesc pentru salvarea prin credinţa care este în Isus Cristos „– 2 Timotei 3:14, 15.

34. Cu siguranţă, acele femei credincioase, mama şi bunica, atunci când îl instruiau pe copilul Timotei, nu foloseau un limbaj ca pentru copii, nici nu apelau la aşa-numitele „versiuni pentru copii" ale Bibliei, aşa cum fac unii presupuşi profesori în ziua de azi. Ele îl învăţau pe băiat din Sfânta Scriptură inspirată şi îi arătau legea şi profeţii, care erau martori pentru Isus Cristos şi Împărăția Sa. Lucrarea lor plină de credinţă a dat roade spirituale splendide. Timotei era de-acum un tânăr atunci când Pavel l-a ales ca să-l ajute în serviciul Domnului. (Faptele Apostolilor 16: 1-3) Trimiţându-l cu o misiune, Pavel i-a spus lui Timotei: „Să nu laşi pe nimeni să-ți dispreţuiască tinereţea, ci să fii un exemplu pentru credincioşi." (1 Timotei 4:12). Învăţătura acelui tânăr serv era fără îndoială rezultatul eforturilor depuse de mama şi bunica sa consacrate, în conformitate cu scriptura: „Învaţă-l pe copil pe ce cale să meargă şi când va creşte mare, nu se va îndepărta de această cale." „Prostia este înrădăcinată în inima copilului, dar nuiaua corecţiei o va izgoni de la el." „Cine seamănă nelegiuire, nelegiuire va secera şi nuiaua nelegiuirii lui este gata." (Proverbe 22:6, 15, 8). Astăzi este binecunoscut faptul că mulţi tineri, care au primit o învăţătură corespunzătoare de la părinţii lor cu privire la Scriptură, sunt acum angajaţi activ în serviciul Împărăției, lucrând alături de părinţii lor.

35.Scriptura arată clar că o adunare a martorilor lui Iehova nu trebuie să se simtă datoare să-şi îndeplinească obligaţiile şi responsabilităţile parentale faţă de copiii mici, prin înfiinţarea de clase separate de studiu pentru aceştia. Dumnezeu a aşezat pe umerii adunărilor martorilor lui Iehova obligaţii precise, pe care fiecare organizaţie ca unitate este obligată să le ducă la îndeplinire şi, de aceea, organizaţia şi fiecare membru al acesteia, care îşi folosesc timpul şi eforturile pentru a se da la o parte şi a transmite învăţături care ar trebui date de părinţi, îşi neglijează astfel obligaţiile ce le revin lor prin angajamentul asumat. Părintele care a făcut legământ să-l servească pe Dumnezeu, nu se poate sustrage de la răspunderea de a-și învăţa copilul, transferând această răspundere organizaţiei sau membrilor individuali din adunarea poporului consacrat al lui Dumnezeu. Toate scripturile susţin aceasta concluzie.

36. Dar ce trebuie făcut pentru copiii celor consacraţi, care doresc să primească învăţătură, dar nu primesc această învăţătură acasă? Ce trebuie făcut pentru copiii celor ce nu sunt consacraţi şi care au o mare dorinţă să înveţe

Cuprins

adevărul din Cuvântul Domnului? Oare aceşti copii să fie neglijaţi sau să li se refuze această şansă din cauza neglijenţei părinţilor lor? Oare nu este cazul ca o școală de duminică sau o clasă de studierea Bibliei pentru copii să fie organizată de membrii clasei unse, pentru aceşti copii?

(continuarea urmează)

„FOCUL”

După ce a dat poruncă rămăşiţei unşilor Săi de pe pământ să participe împreună cu El şi cu Împăratul Său, la lucrarea Sa ciudată, Iehova a pus la dispoziţie şi căile şi mijloacele pentru a se putea realiza poruncile Lui. De aceea, aşa cum se arată în descrierea profeţiei lui Ezechiel (capitolul 10), rămăşiţa (bărbatul îmbrăcat în pânză) intră între roţi, adică în organizaţia lui Dumnezeu, care este asemuită cu „nişte roţi între roţi” (Ezechiel 1:16) şi acolo primeşte mesajul adevărului de foc, care îi este dat de reprezentantul lui Iehova, iar apoi ea iese în lume şi-l foloseşte. Acest „foc” nu vine de la oameni, reprezentantul executiv al lui Iehova îl dă şi îl pune în mâinile poporului lui Dumnezeu pe pământ. Ezechiel a văzut acest lucru şi l-a descris astfel:
„Heruvimul a luat focul şi l-a pus în mâna celui ce era îmbrăcat în pânză.” – Ezechiel 10:7

Să se reţină că omul îmbrăcat în pânză a luat focul şi nu a refuzat, nici nu a neglijat să-l ia şi să-l folosească. De aici se vede că toată clasa „servului” trebuie să se angajeze activ în realizarea acestei lucrări a lui Iehova, ascultând de poruncile Lui. „Servul” sau rămăşiţa au făcut chiar această lucrare, mai ales din 1922, mergând din casă în casă şi ducând mesajul adevărului. O parte a rămăşiţei este ocupată cu redactarea şi publicarea cărţilor şi a altor publicaţii ce conţin mesajul de foc; şi astfel ei toţi lucrează ca unul. Celor care au lucrat cu credinţă, Iehova le arată acum semnificaţia viziunii profetice; şi aceasta o face pentru încurajarea şi mângâierea lor, ca ei să fie tari în credinţă, ştiindu-se pe drumul cel bun. În mod vădit acesta este motivul pentru care Iehova a dezvăluit semnificația profeţiilor înţelegerii oamenilor. (Romani 15: 4) Clasa „servului” astfel întărită în credință Îl laudă pe Dumnezeu nu pe om şi mărşăluieşte cu încredere spre victorie – Romani 4: 20, 21.

A fost scris că după distrugerea groaznică a tot ce era viață în oraşul din vechime Ierusalim, s-a dat foc oraşului şi el a fost complet distrus. (2 Împăraţi 25: 9) Ezechiel a avut o viziune a unui bărbat luând cărbunii din foc şi împrăştiindu-i peste oraş, ceea ce s-a şi întâmplat la distrugerea oraşului din 607 î.Chr. Împlinirea mai cuprinzătoare a acestei profeţii va fi prin completa distrugere a „oraşului” adică, a „creştinătății”, prefigurate de Ierusalim. Rămăşiţa acum are un rol în

Cuprins

această distrugere, în aceea că mesajul de foc al indignării lui Dumnezeu îl trâmbiţează conducătorilor şi oamenilor, expunându-l și ducându-l şi făcând ca religioniştii ipocriți să fie demni de dispreţ, în acelaşi timp anunțând că Iehova cu siguranţă va nimici „creştinătatea” transformând-o într-un maldăr de cenuşă.

În timpul în care aceşti martori credincioşi îşi fac lucrarea pentru care au primit poruncă, ei cântă lauda lui Iehova , „proclamându-i faptele printre oameni” şi în acelaşi timp, în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu, ei spun o rugăciune pe care Dumnezeu l-a făcut pe profetul David s-o scrie demult pentru ei, şi anume: „ Nu împlini, Doamne, dorinţele celui rău, nu lăsa să-i izbutească planurile, ca să nu se fălească! Cărbuni aprinşi să cadă peste ei! În foc să fie aruncaţi, în adâncuri, de unde să nu se mai scoale! Omul cu limba mincinoasă nu se întăreşte pe pământ şi pe omul asupritor nenorocirea îl paște și îl duce la pierzare”. – Psalmi 140: 8, 10, 11.

În armonie cu aceasta stau scrise cuvintele celui mai mare cântăreţ al lui Dumnezeu din rândul poporului de legământ și anume: „Dar, în strâmtorarea mea, am chemat pe Domnul şi am strigat către Dumnezeul meu; din locaşul Lui, El mi-a auzit glasul şi strigătul meu a ajuns până la El, până la urechile Lui. Atunci s-a zguduit pământul şi s-a cutremurat, temeliile munţilor s-au mişcat şi s-au clătinat, pentru că El se mâniase. Din nările Lui se ridica fum şi un foc mistuitor ieşea din gura Lui: cărbuni aprinşi ţâşneau din ea. A plecat cerurile şi s-a pogorât: un nor gros era sub picioarele Lui. Călărea pe un heruvim şi zbura, venea plutind pe aripile vântului. Întunericul și-l făcuse învelitoare, iar cortul Lui, împrejurul Lui, erau nişte ape întunecoase şi nori negri. Din strălucirea, care se răsfrângea înaintea Lui, ieşeau nori, care aruncau grindină şi cărbuni de foc. Domnul a tunat în ceruri, Cel Prea Înalt a făcut să-I răsune glasul, cu grindină şi cărbuni de foc.” – Psalmi 18: 6 – 13.

Dumnezeu permite acum poporului Său uns să vadă frumuseţea armoniei dintre profeţii şi rugăciunea celor unşi şi face aceasta ca să-i încurajeze în timp ce ei trudesc din uşă-n uşă purtând mesajul pentru cei ce au ureche să-l audă. Merg cu picioare care-i dor şi cu trupuri care au obosit, dar cu inimi care sunt bucuroase, deoarece ei ştiu că fac ceea ce le-a poruncit Iehova; şi sunt absolut siguri asupra deznodământului, pentru că este declarat de Iehova.

Viziunea lui Ezechiel cu bărbatul în haine de in făcându-şi lucrarea prevesteşte că organizaţia lui Satan va fi distrusă la bătălia de la Armaghedon nu de anarhişti, socialişti sau muncitori furioşi, ci de organizaţia dreaptă a lui Iehova Dumnezeu. Este judecata dreaptă a lui Dumnezeu executată de reprezentanţii Săi numiţi, iar rămăşiţa are rolul de a anunţa această judecată înainte să fie înfăptuită. Bărbatul îmbrăcat în in, din viziunea lui Ezechiel nu a distrus Ierusalimul, dar Domnul a folosit alte forţe ca să o facă. Nici rămăşiţa pe care viziunea o prevesteşte nu distruge „creştinătatea”; dar activităţile rămăşiţei, care duc oamenilor mesajul justificării lui Dumnezeu sunt un semn în avans sigur şi fără tăgadă a distrugerii organizaţiei lui Satan de către reprezentanţii executori ai lui Iehova Dumnezeu. Aceasta va fi justificarea în numele Celui Prea Înalt.

Cuprins

Pentru pregătirea bătăliei marii zile a lui Dumnezeu Atotputernicul, Iehova foloseşte „mâna" sau puterea făpturilor umane care constituie „servul" Lui pe pământ. Deşi nu este nevoie, Dumnezeu poate astfel dovedi, cât şi prin alte moduri că El poate pune oameni pe pământ care prin binecuvântarea Lui vor ţine piept tentaţiilor şi asalturilor Diavolului şi care vor rămâne de neclintit în Dumnezeu şi îşi vor menţine integritatea către Dumnezeu. Acest lucru este indicat de apariţia unei mâini sub aripile heruvimului: „La heruvimi se vedea ceva ca o mână de om sub aripile lor.". (Ezechiel 10: 8) Viziunea apoi declară că toţi heruvimii erau la fel. „Dar feţele lor erau ca cele pe care le văzusem la râul Chebar [aşa cum sunt descrise în capitolul 1], cu aceeaşi înfăţişare: erau tot ei. Fiecare mergea drept înainte." (Ezechiel 10: 9 – 22) Această viziune ne arată fiecare parte a organizaţiei lui Dumnezeu lucrând uniform şi în armonie perfectă. Forma unei mâini sub aripile heruvimului pare să zică că Dumnezeu a folosit mâna creaturilor umane ca să poarte tăciunii flăcării mâniei dumnezeieşti pe care Iehova o va folosi.

Acolo unde clasa „servului" este ocupată cu înfăptuirea lucrării Lui, indiferent de loc sau situaţie, Iehova îi furnizează serviciul ce trebuie făcut. Aceasta înseamnă că toţi care Îl iubesc pe Iehova vor fi în deplină unitate şi armonie, că totdeauna vor preamări numele lui Iehova Dumnezeu şi că vor lucra împreună spre gloria Lui. Această parte a profeţiei este o aspră mustrare adusă acelor oameni care pretind să fie urmaşii lui Isus Cristos, cu drept la Împărăţie şi care se dedau certurilor şi scandalurilor. Iehova îi sfătuieşte pe cei cu adevărat ai Lui ce au de făcut atunci când printre ei sunt alţii care li se opun. Ei nu trebuie să le răspundă. Ei trebuie să nu-i bage în seamă şi să îşi vadă de treaba primită de la Domnul. (Romani 16: 17, 18) O acţiune armonioasă a organizaţiei în îndeplinirea scopurilor lui Dumnezeu este o dovadă puternică că cei implicaţi sunt poporul uns al lui Dumnezeu. Aceştia sunt încântaţi să proclame laude Lui şi măreţiei numelui Lui.

Feţele bisericeşti ipocrite, marii conducători ai oamenilor şi şefii turmei religioase a „creştinătăţii", care sunt „înţelepţi" în îngâmfarea lor şi care folosesc religia ca un scut sau un paravan din spatele căruia operează, sunt prezentaţi în viziunea lui Ezechiel din Capitolul 11. Soarta de asemenea le este prevestită. Acesta fiind adevărul, mesajul mâniei lui Dumnezeu către ei de asemenea trebuie transmis. Acest mesaj al adevărului trebuie transmis de o parte a organizaţiei lui Dumnezeu şi mai ales de acea parte pe care Ezechiel o întruchipează. Spiritul sau puterea lui Iehova l-a ridicat pe Ezechiel şi l-a adus la poarta de est a templului ,dându-i apoi o viziune:

„Duhul m-a răpit şi m-a dus la poarta de răsărit a Casei Domnului, care caută spre răsărit. Şi iată că la intrarea porţii, erau douăzeci şi cinci de oameni; şi în mijlocul lor am văzut pe Iaazania, fiul lui Azur şi pe Pelatia, fiul lui Benaia, căpeteniile poporului." (Ezechiel 11: 1) Aceşti oameni par să fie aceeaşi mulţime îngâmfată descrisă în Ezechiel 8: 16. Ei sunt prinţii oamenilor, arătând că ei sunt cei ce deţin controlul şi îl folosesc asupra oamenilor Aceeaşi mulţime a fost văzută (capitolul 8) stând cu spatele la templu, închinându-se soarelui. Unii din aceşti

Cuprins

oameni, fără îndoială, într-o vreme au fost consideraţi preoţi sau feţe bisericeşti, dar s-au lăsat de aceasta şi au trecut la lucruri politice de conducere a oamenilor. Ei şi aliaţii lor nelegiuiţi merg la templu împreună, aşa cum rezultă din viziune. Cu alte cuvinte ei au presupus că sunt favoriţii Domnului şi sunt în casa lui Iehova pentru a-i conduce treburile.

În oraşul New York există o clădire aşa numită a bisericii „creştine", care a fost ridicată de câţiva bărbaţi ultra bogaţi şi a cărei adunare este condusă de un preot din ziua de azi, analist al Bibliei, în care loc sunt onoraţi filozofi, savanţi, femei şi alţi oameni, iar Cuvântul lui Iehova Dumnezeu şi numele Său sunt ignorate. Aceşti oameni sunt dispreţuitori faţă de Împărăţia lui Dumnezeu şi de bătălia de la Armaghedon care se apropie, în marea zi a Dumnezeului Cel Atotputernic, aşa cum dispreţuitori au fost „prorocii hrăniţi apoi cu pelin" cu prorocirile lui Ieremia legate de catastrofa oraşului Ierusalim. (Ieremia 23: 16, 17) Organizaţia bisericească descrisă este doar una din multe asemenea din alte părţi ale „creştinătăţii". Acestea se slăvesc pe sine şi îşi închipuie că au puterea şi priceperea de a-i conduce pe oameni şi a-i ridica să conducă pământul potrivit noţiunilor proprii. Aceştia pozează în faţa oamenilor ca făcând serviciu în numele lui Iehova , dar ,de fapt, ei fac „fapte nelegiuite" şi sunt instrumente de ocară adusă numelui lui Iehova Dumnezeu.

Iehova, prin mesagerul Său , i-a dezvăluit lui Ezechiel pe aceşti făptaşi nelegiuiţi şi i-a descris astfel: „Şi Domnul mi-a zis: „Fiul omului, aceştia sunt oamenii care fac planuri nelegiuite şi dau sfaturi rele în cetatea aceasta! Ei zic: „Nu este încă vremea potrivită ca să zidim case! Cetatea este cazanul şi noi suntem carnea." (Ezechiel 11: 2, 3) Oamenii pe care i-a văzut Ezechiel acolo mânjeau Cuvântul Domnului şi se băteau unu pe celălalt pe spate şi spuneau: „Noi le avem pe toate, nimic nu poate să vină care să ne facă rău; totu-i cum vrem noi şi ceea ce spun aceşti profeţi [Ezechiel] arată că sunt nebuni." Ei se credeau în siguranţă şi se vedeau ca fiind cei ce au cazanul cel mai bun şi că aveau să aibă mereu un loc cald şi sigur. Fuseseră aleşi de preoţi şi aduşi în templu, pentru că erau toţi de un gând şi, prin urmare, toţi erau în siguranţă şi în mod evident nu se temeau de nimic.

Faptele arată că această profeţie este pe cale de a se împlini chiar în zilele noastre. Sunt acei ce astăzi au funcţii politice în „creştinătate", care împreună cu preoţia, constituie capii bisericii şi toţi se cred în siguranţă. Preoţii şi capii turmei se bat reciproc pe spate şi spun: „Noi suntem cei mai grozavi. Totul va fi bine. Să ne mai construim case şi să luăm toţi banii de la fraieri, iar pe restul să punem ipotecă cu o dobândă foarte ridicată şi în curând totul va fi după voia noastră." Exact această politică a fost dusă mai ales de la război încoace. A existat o acţiune studiată şi planificată din partea inspectorilor Marii Afaceri, ajutaţi şi susţinuţi de politicieni şi preoţi abili şi imorali, ca să ajungă toate bogăţiile în mâinile celor puţini; iar aceştia duc vieţi fără motivaţie şi îşi închipuie că sunt complet în siguranţă. Aşa cum a fost în zilele lui Noe aşa a spus Isus că va fi la sfârşitul lumii. – Matei 24: 37 – 39.

Cuprins

ÎNCĂPERI

Darul pe care l-a făcut Iehova lui Ezechiel trimiţându-i viziunea unui templu mare şi minunat, l-a făcut pe acel profet să înregistreze acea viziune pentru ca servii credincioşi ai lui Dumnezeu să ştie şi să o poată analiza. Lor, Cel Prea Înalt, le dă acum înţelegerea sensului acestei viziuni.

În acea viziune, Ezechiel s-a văzut condus de un mesager trimis din cer, într-un tur de inspecţie a magnificei structuri. În timpul acelui tur, profetul a fost luat din curtea interioară a templului, în curtea exterioară şi apoi a fost dus în încăperile rezervate preoţilor. Ezechiel era şi el preot. În legătură cu această parte a vizitării templului, Ezechiel a scris:

„Apoi el m-a dus [afară din curtea interioară] în curtea din afară [exterioară], către nord şi m-a dus într-o încăpere [pentru preoţi], care era deasupra locului despărţitor [deasupra platformei templului] şi care era înaintea [sprijinit de *R.V.*] clădirii, spre nord. La mai puţin de o sută de coţi era uşa dinspre nord, care avea o lăţime de cincizeci de coţi. Sprijiniţi pe cei douăzeci de coţi [Ezechiel 41:10] care erau pentru curtea interioară şi încă o dată sprijiniţi [dar nu pe] de pavajul care era pentru curtea de afară [exterioară], erau [construită aceasta încăpere a preoţilor] galerii una peste alta pe trei etaje. Şi dinaintea încăperilor era o pasarelă cu o adâncime de zece coţi pe o lungime de un cot [o sută de coţi lungime (*Septuaginta*)]; iar uşile lor erau la nord. Încăperile de sus erau mai joase: deoarece galeriile erau mai înalte decât acestea, decât cele mai de jos şi decât partea de mijloc a clădirii. Căci ele erau pe trei etaje, dar nu aveau stâlpi, cum sunt stâlpii curţilor: de aceea, clădirea era mai înaltă decât partea cea mai joasă şi decât partea de mijloc, iar zidul care lipsea, deasupra camerelor, cu faţa la curtea exterioară, în partea din faţă a camerelor, avea o lungime de cincizeci de coţi. Căci lungimea încăperilor care erau în (care dădeau spre) curtea exterioară era de cincizeci de coţi [de la est la vest sau paralele cu lungimea templului]: şi, iată [încăperile] din faţa [de pe latura spre] templului erau de o sută de coţi. Şi de sub aceste încăperi era intrarea de pe latura de est, cum ai merge în ele venind dinspre curtea de afară [exterioară]" – Ezechiel 42:1-9.

Pe latura cealaltă, adică pe latura de sud erau încăperi sau galerii asemănătoare, aşa cum se arată în versetele de la zece la doisprezece. Aceste încăperi erau construite pe platforma curţii interioare. Ezechiel a intrat în aceste încăperi, urcând opt trepte din curtea exterioară până la platformă, dar exista probabil şi o intrare din capătul mai îndepărtat al curţii interioare, pe unde ar fi putut intra.

Aflăm apoi scopul acestor încăperi, şi anume: „Apoi el îmi spuse: încăperile din nord şi din sud, care sunt în faţa [sau în exteriorul] locului separat [ocolind platforma templului], sunt încăperi sfinte, unde preoţii care se apropie [care sunt aproape (*R.V.*)] de Domnul vor mânca lucrurile cele mai sfinte: acolo ei vor aşeza lucrurile cele mai sfinte şi jertfa de carne [mâncare (*R.V.*)] şi jertfa

Cuprins

pentru păcat şi jertfa pentru încălcarea regulilor; deoarece acest loc este sfânt." – Ezechiel 42:13.

Preoţii predicau cele sfinte înaintea Domnului. „Oare noi nu ştim că cei ce predică lucrurile sfinte trăiesc [se hrănesc (notă marginală)] din lucrurile templului? Iar cei ce servesc la altar le împart cu altarul? (1 Corinteni 9 :13) Leviţii, care nu erau preoţi, mâncau lucrurile sfinte care erau pentru Domnul, cum este zeciuiala adusă de oameni. (Numeri 18:26-31) Lucrurile pe care le mâncau preoţii erau cele mai sfinte pentru Iehova. (Numeri 18:9, 10). Preoţii sunt, precum ceilalţi leviţi, devotaţi lui Iehova Dumnezeu şi, datorită privilegiilor lor speciale de serviciu, Iehova le dă lucrurile care pentru El sunt cele mai sfinte.

Acestei categorii preoţeşti din care face şi el parte, Petru îi scrie: „Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce priveşte viaţa şi evlavia, prin cunoaşterea Celui ce ne-a chemat prin slava şi puterea Lui, prin care El ne-a dat făgăduinţele Lui nespus de mari şi scumpe, ca prin ele să vă faceţi părtaşi firii dumnezeieşti [*physis*, dezvoltare sau fel (de viaţă)], după ce aţi fugit de stricăciunea, care este în lume prin pofte. (2 Petru 1:3, 4) „Toate lucrurile" la care se referă apostolul cuprind ungerea preoţilor ca ambasadori ai Împăratului şi marele privilegiu de a-L reprezenta pe Iehova şi Împărăția, slujindu-L şi de a fi reprezentantul Său credincios pe pământ. Clasa „marii mulţimi" nu poate avea şi nu se poate bucura de aceste privilegii preţioase, pentru că ei servesc „înaintea tronului". Încăperile speciale descrise mai sus, erau pentru „preoţi, Leviţii". – Apocalipsa 7:15.

Venind la templu, Isus Cristos, ca reprezentant al lui Iehova „adună la El" clasa preoţilor credincioşi. (2 Tesaloniceni 2:1). Aceştia constituie rămăşiţa credincioasă a lui Dumnezeu de pe pământ şi care este unsă pentru serviciul preoţesc. Cuvintele lui Isus, adresate sfinţilor credincioşi înălţaţi şi rămăşiţei unse se aplică aici: „În casa Tatălui Meu sunt multe locaşuri[locuinţe sau încăperi]… Eu Mă duc să vă pregătesc un loc[încăperi speciale în templul lui Dumnezeu]. Şi după ce Mă voi duce şi vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce şi vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiţi şi voi. Ştiţi unde Mă duc şi ştiţi şi calea într-acolo." (Ioan 14:2-4) Aceste încăperi ale preoţilor descrise de Ezechiel reprezintă deci „locurile cereşti în Isus Cristos", pentru cei din casa regală aflaţi încă pe pământ. (Efeseni 2: 1-7) Acestea sunt încăperile în care a fost adusă rămăşiţa credincioasă şi acestea sunt încăperile pe care Pavel le avea în minte când a scris: „El ne-a înviat împreună şi ne-a pus să şedem împreună în locurile cereşti, în Hristos Isus, ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăţie a harului Său, în bunătatea Lui faţă de noi în Hristos Isus." (Efeseni 2:6,7) În această stare de „bucurie a Domnului" a fost strânsă acum rămăşiţa.

Ezechiel fusese adus în curtea exterioară şi apoi în încăperile preoţeşti. O dată aflaţi în aceste camere, preoţii nu puteau să iasă din locul sfânt, în curtea exterioară, îmbrăcaţi cu haine preoţeşti. „Când vor intra preoţii, nu vor ieşi din locul Sfânt ca să se ducă în curtea de afară[exterioară], ci îşi vor lăsa acolo [în încăperile preoţilor]hainele cu care fac slujba, căci hainele acestea sunt sfinte; se

Cuprins

vor îmbrăca în alte haine ca să se apropie de curtea care[sau aparţine] este pentru popor." (Ezechiel 42:14). Acum aceasta este o lecţie importantă pentru rămăşiţă. Preoţii oficiază ca servitori ai lui Iehova Dumnezeu şi nu pentru a se făli în faţa oamenilor. Acum sub „mantia dreptății" şi îmbrăcaţi în „veşmintele mântuirii", pe care le-a dat Iehova, ei sunt acceptaţi ca ajutoare ale preoţilor prin Isus Cristos. Îngerii Săi sunt însărcinaţi ca reprezentanți pentru a apărea ca „spirite propovăduitoare" în folosul rămăşiţei. Veşmintele „preoţilor" îi identifică ca servi ai lui Iehova, dar pentru rămăşiţă a folosi funcţia lor preoţească pentru a obţine o veneraţie superstiţioasă din partea poporului ar fi ceva complet greşit.

Preoţii catolici şi clerul protestant din organizaţia „creştinătăţii" se îmbracă în haine strălucitoare şi apar în public la ceremonii şi alte locuri publice, pentru a primi salutul şi plecăciunile publicului. Aceşti „domni ai sutanei" sunt numiţi astfel pentru că ei poartă o sutană sau o haină specifică preoţilor, cu gulerul închis cu nasturi la spate şi cu vesta pusă cu faţa în spate și, prin aceste semne, ei spun în fond : „Uitaţi-vă bine, noi suntem preoţii bisericii noastre." Și fariseii făceau la fel şi pentru acest lucru au fost mustraţi de Domnul . Acestor clerici ai timpurilor actuale le place foarte mult să li se spună „Părinte", „Reverend", Doctor", „Rabin" şi aşa mai departe, aşa cum făceau şi fariseii; dar dacă cineva dintre unşii Domnului ar face astfel, aceasta ar fi groaznic în ochii Domnului. „Toate faptele lor le fac ca să fie văzuţi de oameni. Astfel, îşi fac filacteriile late, îşi fac poalele veştmintelor cu ciucuri lungi; umblă după locurile dintâi la ospeţe şi după scaunele dintâi în sinagogi; le place să le facă oamenii plecăciuni prin pieţe şi să le zică: „Rabi! Rabi!" Voi să nu vă numiţi Rabi! Fiindcă Unul singur este Învăţătorul vostru: Hristos şi voi toţi sunteţi fraţi. Şi „Tată" să nu numiţi pe nimeni pe pământ; pentru că Unul singur este Tatăl vostru: Acela care este în ceruri. Să nu vă numiţi „Dascăli"; căci Unul singur este Dascălul vostru: Hristosul." – Matei 23: 5-10.

Unii din copiii Domnului au crezut un timp, din ignoranţă, că ei trebuie să poarte întotdeauna o sutană de doliu şi o insignă cu crucea şi cununa de spini şi alte lucruri asemenea, pentru ca să fie recunoscuţi ca reprezentanţi ai Domnului. Ei greşeau şi, de la venirea Domnului la templu, credincioşii s-au luminat chiar şi în aceste chestiuni şi ei recunosc că Iehova este cel ce a creat culorile frumoase şi că acestea sunt plăcute şi că ei pot purta aceste culori în mod cuviincios. Unşii lui Iehova trebuie acum să lase ca adevărul să strălucească prin ei, ca martori ai lui Iehova, purtând roadele Împărăției pentru popor, astfel ca poporul să ştie că Iehova este Dumnezeu şi să aducă cinstire şi laudă Celui căruia îi aparţin de drept. În loc să pozeze în faţa oamenilor ca să atragă atenţia asupra lor, rămăşiţa credincioasă trebuie să fie cum se purta Pavel, „toate lucrurile pentru toţi oamenii", şi să dezvolte mesajul din Cuvântul Domnului, astfel ca oamenii să ştie că singura lor speranţă este Împărăția Domnului. „Căci, deşi sunt liber de toţi oamenii, m-am făcut eu servul tuturor, pentru a câştiga mai mult... şi fac acest lucru de dragul Evangheliei, pentru ca să o împart cu voi". (1 Corinteni 9: 19-23). Oamenii vor crede că cei din rămăşiţă sunt exact ca ceilalţi oameni, dar Dumnezeu îi priveşte ca pe nişte creaturi spirituale, având dreptul să trăiască ca atare. „Căci tocmai în

Cuprins

vederea aceasta a fost vestită Evanghelia şi celor morţi, ca să fie judecaţi ca oameni în trup, dar să trăiască după Dumnezeu, în duh." (1 Petru 4: 6) Clasa preoţească credincioasă, deci, trebuie să nu profaneze lucrurile lui Dumnezeu, folosindu-şi funcţia ca să atragă atenţia la cât sunt de importanţi sau să câştige avantaje faţă de oameni. Obiectele care sunt pentru serviciul lor sunt sfinte şi, prin urmare ,trebuie folosite spre gloria Domnului. – Ezechiel 44: 19.

Credinţa fidelă este ceea ce aduce oamenilor bunăvoinţa lui Iehova: „După ce a isprăvit de măsurat casa dinăuntru, m-a scos[afară din curtea interioară şi coborât de pe platformă] pe [sau prin intermediul]poarta dinspre răsărit şi a măsurat-o pe partea de în afară de jur împrejur…A măsurat astfel în cele patru laturi zidul de jur împrejurul casei; lungimea era de cinci sute de prăjini şi lăţimea de cinci sute de prăjini; zidul acesta despărţea locul Sfânt[care era sfânt (R.V.) şi numai pentru preoţi] de cel nesfânt [care era general sau comun (R.V.) şi, prin urmare, exclusă curţii exterioare)]." (Ezechiel 42: 15 – 20). Aceasta arată că „marea mulţime"ocupă zona generală sau comună, reprezentată de curtea exterioară a aranjamentului lui Dumnezeu. Această ilustraţie arată deci că Dumnezeu îşi clasifică poporul şi, după scopul şi chemarea pe care o are, face distincţii şi îi alege pe cei complet devotaţi Lui. – 1 Corinteni 15: 38 – 41; Ioan 10: 14 – 16; 2 Timotei 2: 19, 20.

IZBĂVIREA

Ţara Babilonului era aşezată la nord de pământul Palestinei locuit de evrei şi este numită „pământul nordului". (Ieremia 25: 9) Babilonul simbolizează organizaţia lui Satan, mai ales „creştinătatea"; şi toţi cei ce vor fi pregătiţi pentru bătălie în marea zi a Dumnezeului Cel Atotputernic şi vor fi de partea lui Dumnezeu trebuie să abandoneze organizaţia Diavolului. În armonie cu aceasta, profeţia lui Zaharia spune: „O, o veniţi în faţă şi fugiţi din ţara nordului, a spus Domnul: căci v-am împrăştiat în ţări străine asemeni celor patru vânturi, a spus Domnul " –Zaharia 2: 6.

Încă de la adunarea generală a poporului lui Iehova în 1919, strigătul a înaintat constant: „Ieşiţi din mijlocul ei, poporul Meu ". (Apocalipsa 18: 4) După ce au aflat că Satan fusese aruncat din ceruri şi după ce i-au înţeles mai bine organizaţia, poporul uns al lui Dumnezeu a fost mai hotărât ca oricând să demaşte acea organizaţie nelegiuită şi să-i sfătuiască pe oameni să iasă din ea şi să lupte împotriva ei, de partea lui Iehova. Persecuţiile la care a fost supus poporul lui Dumnezeu în timpul primului război mondial, mai ales de către sistemul imperialist anglo-american al „creştinătăţii", au fost transformate de către Iehova, spre onoarea Sa, mărind şi intensificând lucrarea martorilor în lumea întreagă. Acest lucru este subliniat şi de profeţia lui Zaharia: „V-am împrăştiat în lume, ca

Cuprins

pe cele patru vânturi ale cerului, spune Domnul .” Iehova le-a asigurat căile şi mijloacele şi a trimis martorii Săi în toate naţiunile „creştinătăţii” şi în toamna anului 1937 a avut loc o acţiune unită a martorilor în şaptezeci şi una de naţiuni diferite de pe pământ. Pregătirea oamenilor pentru marea bătălie de la Armaghedon avansează.

Când israeliţii s-au întors în anul 537 înainte de Cristos din Babilon în Ierusalim, ei s-au întors nu pentru motive egoiste, ci pentru „a construi casa Domnului, care este în Ierusalim”. (Ezra 1:5) Când Zaharia a primit viziunea şi a început să proorocească, trecuseră mai bine de optsprezece ani de la răsturnarea Babilonului; şi totuşi, el a proorocit, spunând: „O! Sion, scapă, eliberează-te, tu care locuieşti cu fiica Babilonului.” (Zah.2:7, *Rotherham*) „Sioane, scapă, tu locuitoare a Babelului.” (*Rotherham*, notă marginală). Adunarea rămăşiţei Sionului, organizaţia lui Dumnezeu, nu este pentru odihnă şi trândăvie, ci pentru a se pregăti pentru serviciu şi pentru a face lucrarea de a duce mărturia lui Iehova şi a continua aceasta până la vremea Armaghedonului. De aceea, poporul uns al lui Dumnezeu trebuie să fie complet separat şi distinct de organizaţia lui Satan. Adunarea rămăşiţei Sionului a început după ce organizaţia lui Satan a fost izgonită din cer; şi, după aceea, mesajul lor arată că Babilonul este încă în existență, arătând că mesajul lor sprijinit de profeţie, trebuie dus mai departe acum și înainte de bătălia de la Armaghedon. De aceea, aceasta trebuie să fie activitatea prezentă a rămăşiţei; de aceea, noi privim profeţia în curs de îndeplinire ca pregătire pentru marea zi de la Armaghedon a Dumnezeului Cel Atotputernic.

Isus Cristos este Justificatorul numelui lui Iehova şi Dumnezeu L-a trimis popoarelor, în mod special „creştinătăţii”, care i-a persecutat pe cei unşi. „Căci aşa spune Domnul oştirilor, după ce slava m-a trimis la naţiunile care v-au stricat; căci cel ce vă atinge, atinge lumina ochilor Lui.” (Zah.2:8) *Rotherham* redă astfel acest text: „Pentru onoarea Sa, El [Iehova] m-a trimis pe mine la naţiunile care vă strică.” Imperialismul anglo-american este format din naţiunile unde a avut loc majoritatea persecuţiilor martorilor lui Iehova şi este în cadrul acestui popor că „mărturia lui Isus Cristos” trebuie dată şi aceasta se face în onoarea numelui lui Iehova. Isus Cristos conduce clasa „servului” făcându-i să străbată ţara dând mărturia lui Iehova. Această mărturie este dată în grija lui Isus Cristos şi prin El este dată rămăşiţei. (Apocalipsa 12: 17) Aceasta este lucrarea de pregătire pentru marele război, deoarece Iehova va avea mărturia transmisă mai departe înainte să pornească lupta. Este în discuție onoarea numelui lui Iehova şi acesta este motivul pentru care trebuie dată mărturia. „De aceea, spune casei lui Israel: „Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: „Nu din pricina voastră fac aceste lucruri, casa lui Israel, ci din pricina Numelui Meu celui Sfânt pe care l-aţi pângărit printre neamurile la care aţi mers.” – Ezechiel 36: 22; Psalmi 115: 1, 2; Isaia 66: 18, 19.

Cuvintele în cunoştinţă de cauză ale lui Isus ne spun că El îşi va trimite în faţă îngerii şi îi va aduna pe toţi cei care aduc ocări şi pe făptuitorii de nelegiuiri. (Matei 13: 41) Acesta este lucrul de curăţire a sanctuarului, ca cei acceptaţi să fie pregătiţi să desfăşoare serviciul lui Iehova şi să poată da atenție deplină intereselor

Cuprins

Împărăţiei. Aceasta odată terminată, cei aprobaţi constituie rămăşiţa care este în mod deosebit dragă Domnului şi iubită de El cu îndurare. De aceea Iehova, prin profetul Lui vorbeşte de aceştia ca de „lumina ochilor". Ochii lui Iehova veghează asupra rămăşiţei, şi a comite ocară împotriva ei înseamnă a comite ocară împotriva ochilor lui Dumnezeu. Pe cei ce Îl slujesc pe Iehova cu credinţă El îi va proteja şi îi va pregăti pentru război. Psalmul 101:6 spune: „Ochii Mei vor fi aţintiţi pe credincioşii pământului, ca ei să locuiască cu Mine: cel ce merge neabătut, acela Mă va servi". Cu încredere rămăşiţa se roagă: „ţine-mă ca pe lumina ochilor; ascunde-mă sub umbra aripii Tale, de nelegiuiţii care mă oprimă, de duşmanii de moarte care mă înconjoară" (Psalmi 17: 8, 9) Pe cei care îşi menţin integritatea faţă de Iehova El îi va păstra, aşa cum scrie profetic despre Israelul spiritual: „L-a păstrat ca pe lumina ochilor" – Deuteronomul 32: 10.

Iehova îşi revarsă în mod constant dragostea şi bunătatea asupra martorilor credincioşi, şi pentru ei această bunătate iubitoare este o mare mângâiere. În timp ce Domnul îşi mângâie poporul Său, El îi informează că va pedepsi organizaţia lui Satan şi mai ales acea parte a organizaţiei de pe pământ care persecută rămăşiţa credincioasă: „Căci iată, eu îmi voi scutura mâna peste ei şi ei vor deveni prada servitorilor lor: şi veţi şti că Domnul oştirilor m-a trimis. (Zah.2: 9) Alte traduceri ale acestui text sunt: „Căci iată îmi voi scutura mâna deasupra lor". (*Versiunea Engleză Revizuită*) „Căci iată-Mă îmi voi scutura mâna Mea deasupra lor şi ei vor deveni prada propriilor sclavi şi tu [„creştinătate" ipocrită] vei şti că am fost trimis de Iehova al oştirilor". – *Rotherham*

Această profeţie arată că judecata lui Iehova împotriva persecutorilor poporului Său îi va lovi pe aceştia pentru că au necinstit numele lui Iehova. În timpul primului război mondial sistemul imperialist anglo-american, care este „creştinătatea", i-a făcut pradă pe martorii lui Iehova şi au distrus lucrarea Ilie. Acum Iehova spune: „Iată-Mă! Scuturându-Mi mâna deasupra lor." Aceasta este mâna judecăţii care-i va distruge. (Deuteronomul 32: 41) Iehova şi-a trimis martorii să poarte mărturie înaintea „creştinătăţii" şi astfel „să-I servească" şi ca răspuns „creştinătatea" a maltratat pe martorii lui Iehova, ceea ce este o ocară adusă Domnului. De aceea Domnul îşi ghidează servii, cu aceste vorbe despre duşman: „Răsplăteşte-l aşa cum te răsplăteşte pe tine, şi dă-i îndoit ceea ce ţi-a îndoit el potrivit faptelor; paharul umplut de ei , umple-l îndoit." – Apocalipsa 18: 6.

Oamenii din organizaţia lui Satan, mai ales clasa conducătoare a „creştinătăţii" ,adică păstorii religioşi şi capii turmelor, ştiu că Iehova oştirilor şi-a trimis martorii la ei. Dumnezeu va face cunoscut acestor ipocriţi că şi-a trimis Judecătorul şi Mesagerul la templu în 1918 şi că din acea vreme El a făcut ca smeriţii şi credincioşii reprezentanţi de pe pământ să ducă adevărul conducătorilor lumii şi ei au respins cu dispreț adevărul şi acum primesc pedeapsa meritată. Este supărător pentru Iehova să fie oameni slăviţi în legătură cu această lucrare; de aceea El porunceşte ca poporul Său să cânte laude Domnului. „Cântaţi Domnului; căci El a făcut lucruri minunate: aceasta este cunoscut [(citire marginal) faceţi

Cuprins

cunoscut] pe tot pământul." (Isaia 12: 5) Organizaţia universală a lui Iehova este menţionată prin simbolul unei femei numită „Sion"', care dă naştere Împărăției sau organizaţiei principale. Aceasta include rămăşiţa de pe pământ care şi-a menţinut integritatea până la capăt. Organizaţia Împărăției este, prin urmare, pe drept numită „fiica Sionului" Celor din organizaţia principală li se spune să aducă laude lui Iehova pentru lucrurile minunate pe care le-a înfăptuit. „Cântă şi bucură-te fiică a Sionului: căci iată, vin şi voi locui în mijlocul vostru, zice Domnul" – Zaharia 2: 10.

Împărăția s-a născut în 1914 (Apocalipsa 12: 5) şi naşterea copiilor Sionului a început în 1918, când a început judecata la casa lui Dumnezeu. „Înainte ca să simtă dureri, a născut [Împărăția] şi înainte ca să-i vină suferinţele, a dat naştere unui fiu[organizaţia principală]. Cine a auzit vreodată aşa ceva? Cine a văzut vreodată aşa ceva? Se poate naşte oare o ţară într-o zi[ziua lui Iehova]? Se naşte un neam aşa dintr-o dată? Abia au apucat-o muncile şi fiica Sionului şi-a şi născut fiii[pe ceilalţi membrii în afară de Isus Cristos]!" (Isaia 66: 7, 8) Toţi care s-au născut astfel şi care continuă cu credinţă sunt învăţaţi de Dumnezeu şi simt o mare pace, de aceea pentru ei este timpul bucuriei şi al cântărilor. (Isaia 54: 13) Acum cei unşi văd că Iehova a venit la sanctuar întruchipat prin Fiul Său iubit, Isus Cristos, care are capacitatea de a-L reprezenta şi bucuria lor nu cunoaşte margini. Iehova este în templul Său sfânt şi aceasta este o cauză de bucurie pentru toţi cei care-L iubesc. (Habacuc 2: 20; 2 Timotei 4: 8) Aceasta este „apariţia glorioasă a marelui Dumnezeu şi a Mântuitorului nostru Isus Cristos" (Tit 2: 13). Aceasta înseamnă pentru cei credincioşi că sunt liberi şi că Îl vor servi pe Dumnezeu potrivit voinţei Lui şi nu după voinţa vreunei făpturi. Prin urmare ei se bucură în Domnul şi locuiesc liniștiți în siguranţa templului Său.

„Iehova este lumina şi salvarea mea, de cine m-aş teme? Iehova este puterea vieţii mele; de cine să-mi fie frică? Când răufăcători au venit la mine să-mi nimicească carnea, până şi adversarii şi duşmanii mei s-au împiedicat şi au căzut. Dacă o oştire ar porni împotriva mea, inima-mi nu se va teme: chiar dacă un război s-ar ridica împotriva mea, chiar şi atunci voi avea încredere." – Psalmi 27: 1 – 3, *A.R.V.*

Cuprins

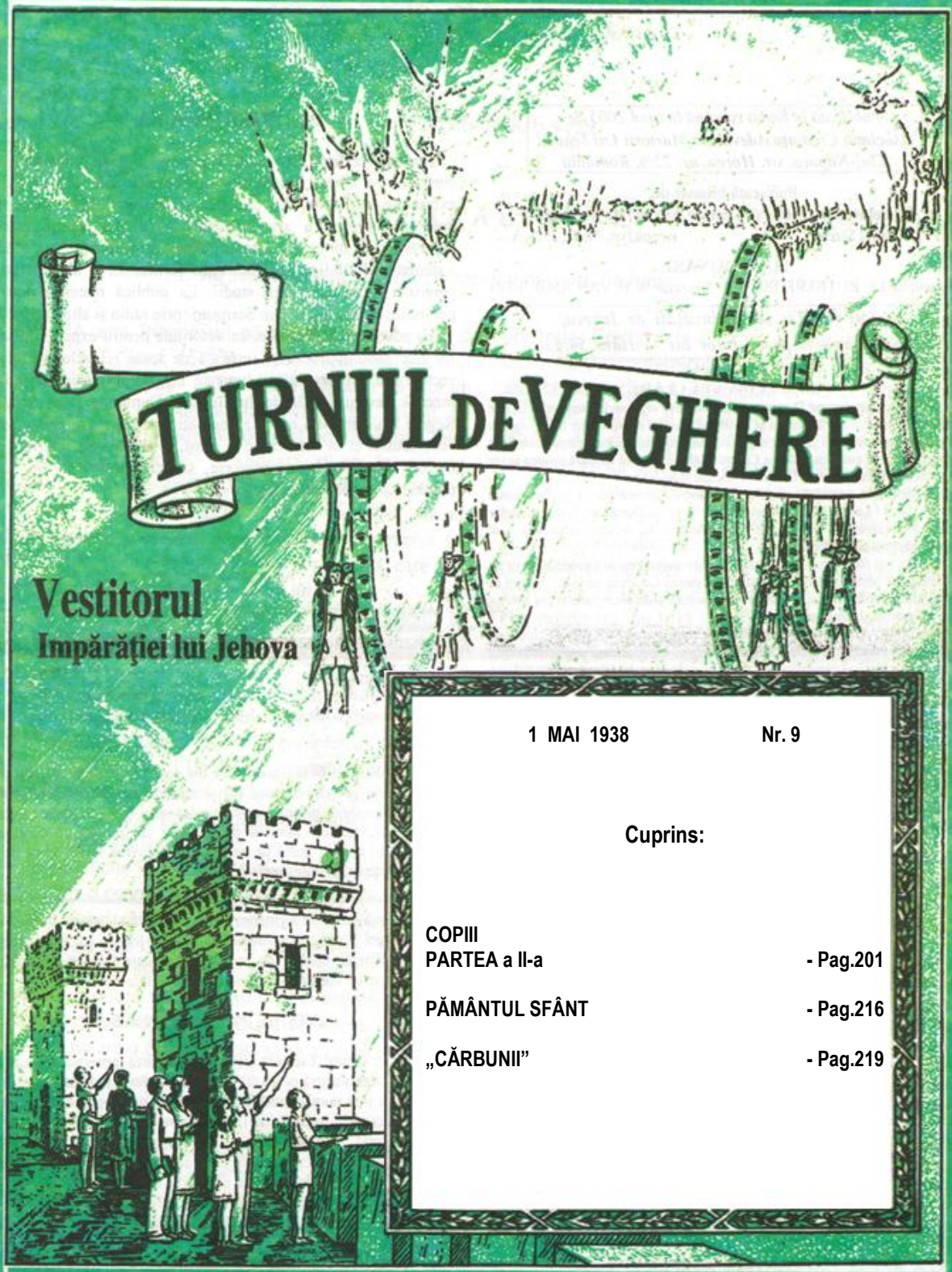

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Împărăţiei lui Jehova

1 MAI 1938 **Nr. 9**

Cuprins:

COPIII
PARTEA a II-a **- Pag.201**

PĂMÂNTUL SFÂNT **- Pag.216**

„CĂRBUNII” **- Pag.219**

"VOI SUNTEŢI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Cuprins

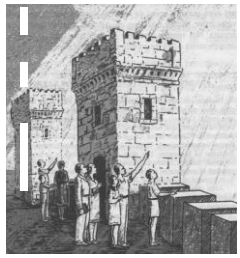

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

VOL. LIX **1 Mai 1938** **Nr. 9**

COPIII

„Fii îngăduitor cu copiii mici, şi nu-i opri să vină la Mine, căci a lor este Împărăţia cerurilor” – Matei 19: 14, *A.R.V.*

- Partea a doua -

Iehova Dumnezeu este marele Învăţător, şi El îşi instruieşte copiii prin şi cu ajutorul lui Isus Cristos, Fiul Său iubit. Prin urmare, Dumnezeu şi Isus Cristos ne sunt Învăţătorii. Ceea ce trebuie ştiut şi urmat de toată suflarea sunt deci următoarele: că Dumnezeul Cel Atotputernic, Cel Prea Înalt, Creatorul cerului şi al pământului, Dătătorul tuturor darurilor bune şi desăvârşite este Domnul, care este singurul ce poartă numele Iehova. (Psalmi 83: 18); că Isus Cristos este Răscumpărătorul şi Mântuitorul omenirii şi că El este Conducătorul de drept al pământului, iar Împărăția Lui poartă în ea speranţa omenirii. Trebuie ştiut de asemenea că numele Iehova este deasupra tuturor şi că acum numele lui Iehova trebuie justificat şi înălţat în mintea oricărei făpturi. Sunt aceste adevăruri simple şi indispensabile prea complicate pentru a fi spuse la copii şi înţelese de ei? În nici un caz! Promisiunea este că cei ce Îl caută pe Domnul nu vor fi respinşi. De la o vârstă foarte fragedă copiii înţeleg vorbirea simplă. Ei pot fi instruiţi de părinţii lor şi un părinte înţelept nu foloseşte vorbirea copilărească ca să le comunice, ci le explică în mod simplu lucrurile pe care doreşte ca ei să le cunoască. De cum poate copilul să vorbească, părinţii îi spun ceea ce ei doresc ca el să cunoască. De ce să nu spui acestui copil de Iehova, Isus Cristos Regele şi Împărăția ,adică lucruri pe care le poate înţelege? Acestea sunt adevărurile cele mai importante, care vor fi prezentate copilului şi pentru bunăstarea lui nu trebuie neglijate. Deci nu se poate ca un părinte să încerce să se justifice zicând că nu are competenţa necesară pentru a-şi educa copilul. Servul credincios al lui Dumnezeu, poate învăța copilul orice și nu va neglija să-i împărtășească copilului său adevărul legat de Dumnezeu şi de Împărăția Lui. Părintele va urma instrucţiunile şi exemplul marelui Tată ,care îşi învață copiii credincioși spunând: „Ascultă, fiule, învăţătura tatălui tău şi nu lepăda îndrumările mamei tale!” (Proverbe 1: 8) Isus Cristos, aşa cum ne arată Scripturile, vorbeşte copiilor Domnului şi spune: „Ascultaţi, fiilor, învăţătura unui tată şi luaţi aminte, ca să pricepeţi; căci eu vă dau sfaturi bune: nu lepădaţi învăţătura mea. Căci când eram încă fiu la tatăl meu şi fiu gingaş şi singur la mama mea, el mă

Cuprins

învăţa atunci, şi-mi zicea: „Păstrează bine în inima ta cuvintele mele, păzeşte învăţăturile mele şi vei trăi!” – Proverbe 4: 1 – 4.

2. Există ceva mai important pentru copil decât să îl înveţi cum să aibă viaţă veşnică? Dacă părintele îşi iubeşte copilul doreşte cu siguranţă să-l vadă trăind şi doreşte să poată spune aşa cum stă scris: „ Eu îţi arăt calea înţelepciunii, te povăţuiesc pe cărările neprihănirii.” (Proverbe 4: 11) Există vreo persoană consacrată atât de înceţoşată la minte încât să nu poată da mai departe adevărurile fundamentale urmașilor săi? Există vreun copil care este în stare să înțeleagă binele de rău şi totuşi să nu poată înţelege o asemenea instrucţiune simplă? Atunci cum să existe vreo scuză pentru ca cei consacraţi să nu reuşească să-şi educe copiii acasă?

CEI CONSACRAŢI

3. Scriptura şi faptele ne dovedesc clar că există două clase ale oilor Domnului implicate în serviciul Său. Anume, primii sunt: Membrii unşi ai clasei templului care se consacră să îndeplinească voia lui Dumnezeu şi sunt în legământ de credinţă şi sunt pentru Împărăție. Aceştia sunt oile de pe păşunea Domnului. „Să ştiţi că Domnul este Dumnezeu; El ne-a făcut pe noi, şi nu noi înşine; noi suntem poporul Său, şi oile păşunei Sale.” (Psalmi 100: 3) „Aşa că noi ,poporul Tău şi oi ale păşunei Tale îţi vom mulţumi veşnic; noi îţi vom aduce laudă prin toate generaţiile.” (Psalmi 79: 13) „Ci şi-a făcut poporul să meargă ca oile şi i-a condus prin pustiu ca pe o turmă. (Psalmi 78: 52) „O, veniţi să slăvim şi să ne închinăm în faţa Domnului, Creatorul nostru. Căci El este Dumnezeul nostru; iar noi suntem poporul păşunii Lui şi suntem oile din mâna Lui.” (Psalmi 95: 6, 7) „După cum este scris: „Din pricina Ta suntem daţi morţii toată ziua; suntem socotiţi ca nişte oi de tăiat.” (Romani 8:36; Psalmi 44:22) Cealaltă clasă sunt „Ionadabii” sau„marea mulţime”.

4. „Ionadabii” care formează clasa „marii mulţimi” de asemenea sunt consacraţi să îndeplinească voia lui Dumnezeu. Aceştia sunt „alte oi” ale Domnului. (Ioan 10: 16) Aceste „alte oi” şi le adună Domnul sieşi. Între aceşti consacraţi se află şi acei membrii ai unşilor şi ai „marii mulţimi” care au copii. Obligaţia părintelui, indiferent că face parte din rămăşiţa unsă sau din „marea mulţime” este să-şi educe copiii minori; şi deci obligaţia este aceeaşi pentru ambele clase. Domnul a dat părintelui această datorie şi el nu o poate da mai departe şi nu o poate delega altuia. Faptul că Iehova a dat în mod vădit poporului de legământ obligaţia de a-şi educa copiii se arată clar prin aceste cuvinte din Scriptură: „Daţi ascultare, O poporul Meu, legii Mele; înclinaţi-vă urechile la cuvintele rostite de gura Mea... pe care le-am auzit şi le ştim şi pe care le-am învăţat de la taţii noştri. Nu le vom ascunde de copiii lor, arătând generaţiei următoare laudele Domnului, puterea Lui şi minunatele lucrări înfăptuite de El. Căci El a stabilit o mărturie prin Iacov şi a stabilit o lege în Israel, pe care a poruncit-o taţilor noştri, ca ei s-o facă cunoscută copiilor lor; ca generaţia ce vine să o cunoască, chiar şi copiii ce se vor naşte, care, când vor creşte, să o spună

Cuprins

copiilor lor, pentru ca să-şi pună speranţa în Dumnezeu şi să nu uite lucrările lui Dumnezeu ,ci să-i păstreze poruncile." (Psalmi 78: 1, 3 - 7) Aceasta fiind obligaţia pe care Iehova a dat-o poporului Său tipic, cu atât mai mult ea este dată celor ce astăzi sunt adunaţi în staulul Domnului.

5. Se spune deseori că ne neglijăm copiii deoarece nu le oferim instruire separată în probleme spirituale. Ca răspuns la aceasta, totuşi când vedem că Dumnezeu a lăsat răspunderea educaţiei spirituale pe părinţi, înţelegem că nici adunarea, nici persoane ai clasei unse nu pot primi această răspundere pentru copii care nu sunt ai lor şi nu pot fi trași la răspundere fiindcă nu există aranjamente pentru clase de studiu în particular şi separate pentru tineri. A face un asemenea aranjament ar însemna o încercare de a asuma răspunderea părinţilor şi aceasta nu ar fi în acord cu voia lui Dumnezeu. Aceasta ar însemna ocolirea însărcinării primite de la Dumnezeu de către cei unşi. Dacă părintele îşi neglijează datoria, aceasta nu măreşte cu nimic răspunderea adunării sau a membrilor de a da instruire spirituală copiilor altora. Se naşte întrebarea: Oare membrii rămăşiţei, adică a celor unşi aflaţi pe pământ, nu se găsesc astăzi într-o poziţie similară cu cea ocupată de preoţii şi leviţii care au fost delegaţi de Domnul să înveţe poporul lui Israel aşa cum se scrie în Maleahi 2: 7: „Căci buzele preotului trebuie să ţină adevărul, şi ei trebuie să caute legea la gura lui: căci el este mesagerul Domnului oştirilor"? (Vezi şi Deuteronomul 17: 9 – 11; 33: 8 – 10; 2Cronici 15: 3) Aceasta este repede acceptată deoarece este adevărată; dar faptul că leviţii au fost aleşi să înveţe poporul nu îi scuteşte pe părinţi de obligaţia de a-şi educa copiii acasă sau în altă parte. Nici măcar marile adunări publice ale poporului de legământ al lui Dumnezeu la templu, pentru a asculta Cuvântul lui Dumnezeu prezentat şi explicat, nu i-a scutit pe părinţi de datoria instruirii copiilor acasă. Aceeaşi regulă divină trebuie aplicată întrunirilor publice de martori şi studiilor biblice organizate de societate, precum şi altor întruniri ale poporului de legământ al lui Dumnezeu din ziua de azi. Nici în tip, nici în anti-tip, nu au fost adunări ale poporului consacrat al Domnului îndrumate să organizeze instruirea separată a copiilor, ci adulţii şi copiii trebuie să se adune împreună.

6. În 1935 d.Chr. Iehova a dezvăluit celor unşi că „marea mulţime" este o clasă pământească, care formează „alte oi" ale Domnului. De la acea dată poporul Domnului sărbătorește ospăţul anti-tipic al tabernacolelor şi la aceste ospeţe Cuvântul lui Dumnezeu este dezvăluit mai clar ca niciodată de către marii lor Învăţători, Iehova şi Isus Cristos. Legat de ospăţul tipic al tabernacolelor, a se observa că tineretul era inclus printre cei menţionaţi ca aflându-se la adunările publice pentru instruire. „Moise le-a dat porunca aceasta: „La fiecare şapte ani, pe vremea anului iertării, la sărbătoarea corturilor, când tot Israelul va veni să se înfăţişeze înaintea Domnului, Dumnezeului tău, în locul pe care-l va alege El, să citeşti legea aceasta înaintea întregului Israel, în auzul lor. Să strângi poporul, bărbaţii, femeile, copiii şi străinul care va fi în cetăţile tale, ca să audă şi să înveţe să se teamă de Domnul, Dumnezeul vostru, să păzească şi să împlinească toate cuvintele legii acesteia. Pentru ca şi copiii lor, care n-o vor cunoaşte, s-o audă şi să

Cuprins

învеţe să se teamă de Domnul, Dumnezeul vostru, în tot timpul cât veţi trăi în ţara pe care o veţi lua în stăpânire, după ce veţi trece Iordanul.” (Deuteronomul 31: 10 – 13) Astfel există un precedent stabilit clar căci copiii trebuie să stea cu oamenii mari ca să audă instrucţiuni de la Domnul şi nu să fie despărțiți într-un loc separat.

7. Că un asemenea aranjament legat de copii este în acord cu voia Domnului şi în timpurile prezente este confirmat tot de Scriptură. Odată cu venirea Domnului Isus Cristos la templu în 1918 se construieşte Sionul şi acesta este făcut locul numelui Domnului, unde acel nume este lăudat de toţi cei ce-L slujesc pe Domnul, indiferent de vârstă. Astfel suna legea de nezdruncinat legată de poporul Său tipic: „Atunci va fi un loc, pe care-l va alege Domnul, Dumnezeul vostru, ca să facă să locuiască Numele Lui acolo. Acolo să aduceţi tot ce vă poruncesc, arderile voastre de tot, jertfele, zeciuielile, cele dintâi roade şi darurile alese pe care le veţi face Domnului pentru împlinirea juruinţelor voastre. Acolo să vă bucuraţi înaintea Domnului, Dumnezeului vostru, voi, fiii voştri şi fiicele voastre, robii şi roabele voastre şi levitul care va fi în locurile voastre, căci el n-are nici parte de moşie, nici moştenire cu voi.” „Ci pe acestea să le mănânci înaintea Domnului, Dumnezeului tău, în locul pe care-l va alege Domnul, Dumnezeul tău, tu, fiul tău şi fiica ta, robul şi roaba ta şi levitul care va fi în cetăţile tale; şi să te bucuri înaintea Domnului, Dumnezeului tău, de toate bunurile pe care le vei avea.”. „Păzeşte şi ascultă toate aceste lucruri pe care ţi le poruncesc, ca să fii fericit, tu şi copiii tăi după tine, pe vecie, făcând ce este bine şi ce este plăcut înaintea Domnului, Dumnezeului tău.” (Deuteronomul 12: 11, 12, 18, 28) Copiii trebuie să ia parte cu părinţii la bucuriile şi binecuvântările serbării. Cu siguranţă copii vor întreba despre semnificaţiile a ceea ce văd şi trebuie să li se spună.

8. Dar copiii „Ionadabilor”, adică cei ce formează „marea mulţime”, nu ar trebui ca acei copii să aibă instruire specială din gura rămăşiţei? Legea ce-i guvernează pe „ionadabi” trebuie, din necesitate, să fie similară aceleia care-i ghidează pe unşi. „Ionadabii” care au copii sunt de asemenea făcuţi răspunzători cu instruirea copiilor acasă, în probleme legate de Cuvântul lui Dumnezeu şi faptul că aceştia au aprobarea Domnului este arătat prin cuvintele pe care Iehova le-a rostit ,legate de urmaşii lui Ionadab. Acei fii au urmat întocmai instrucţiunile primite de la Ionadab. Iehova i-a testat să afle cât de bine au învăţat din gura părinţilor lor şi, de aceea, scrie în Scriptură: „Dar ei au răspuns: „Noi nu bem vin! Căci Ionadab, fiul lui Recab, tatăl nostru, ne-a dat următoarea poruncă: Să nu beţi niciodată vin, nici voi, nici fiii voştri; şi nici să nu zidiţi case, să nu semănaţi nici o sămânţă, să nu sădiţi vii, nici să nu stăpâniţi vii, ci toată viaţa voastră să locuiţi în corturi, ca să trăiţi multă vreme în ţara, în care sunteţi străini. Astfel, noi ascultăm tot ce ne-a poruncit Ionadab, fiul lui Recab, tatăl nostru; nu bem vin toată viaţa noastră, nici noi, nici nevestele noastre, nici fiii, nici fiicele noastre; nu zidim nici case ca locuinţe pentru noi şi nu stăpânim nici vii, nici ogoare, nici pământuri însămânţate: ci locuim în corturi şi urmăm şi împlinim tot ce ne-a poruncit tatăl nostru Ionadab.” – Ieremia 35: 6 – 10.

Cuprins

9. Iehova a fost de acord cu ceea ce părinţii îi învăţaseră pe copii şi acţiunile lor faţă de aceşti părinţi, şi şi-a exprimat aprobarea acestei instruiri în următoarele cuvinte: „Şi Ieremia a zis casei Recabiţilor: „Aşa vorbeşte Domnul oştirilor, Dumnezeul lui Israel: Pentru că aţi ascultat de poruncile tatălui vostru Ionadab, pentru că aţi păzit toate orânduirile lui şi aţi făcut tot ce v-a poruncit el; pentru aceasta, aşa vorbeşte Domnul oştirilor, Dumnezeul lui Israel: Ionadab, fiul lui Recab, nu va fi lipsit niciodată de urmaşi care să stea înaintea Mea!" – Ieremia 35: 18, 19.

10. Aprobarea şi binecuvântarea lui Iehova preumbrea binecuvântarea Sa asupra „Ionadabilor" şi asupra copiilor lor ,care sunt învăţaţi să-L asculte şi care ,de aceea, vor avea protecţie la Armaghedon. De ce ar încerca altcineva să preia obligaţia pe care Dumnezeu a dat-o părinţilor, mai ales când Dumnezeu nu şi-a instruit servii unşi să-şi asume o asemenea obligaţie?

11. Ascultarea credincioasă a părinţilor şi urmarea atentă a regulilor prestabilite de Dumnezeu legate de copii pot avea rezultate benefice pentru copii. Până ajunge copilul la vârsta asumării răspunderii, intră în atribuţiile părintelui consacrat obligaţia instruirii copilului și urmarea căii juste pentru a-și îndeplini obligațiile arătate de Dumnezeu pentru copiii unor asemenea părinți consacrați. Aceasta se vede clar din cuvintele apostolului, şi anume:„ Căci bărbatul necredincios este sfinţit prin nevasta credincioasă şi nevasta necredincioasă este sfinţită prin fratele; altmintrelea, copiii voştri ar fi necuraţi, pe când acum sunt sfinţi." (1 Corinteni 7: 14) Acestea fiind regulile legate de copilul încă fără înțelegere al unui părinte consacrat ,care dă instruire spirituală copilului așa cum a poruncit Dumnezeu, poate părea bine Domnului să protejeze şi să ascundă „copiii sfinţi" împreună cu părintele la Armaghedon. (Țefania 2:3). Potrivit acestei promisiuni a lui Iehova, copiii „Ionadabilor" care au primit instrucţiuni din gura părinţilor lor pot avea bunăvoinţa lui Iehova la bătălia de la Armaghedon, deoarece părinţii au ascultat de instrucţiunile venite de la Domnul şi au fost sârguincioşi în transmiterea Cuvântului lui Dumnezeu copiilor lor. Legea dată de Iehova pentru „Ionadabi" cu privire la copii, trebuie să fie aceeaşi ca cea pentru unşii care sunt credincioși și ascultători față de Domnul. Aceasta arată că „Ionadabii" care s-au supus voinţei Domnului sunt de asemenea răspunzători de educarea copiilor lor, potrivit Scripturii. Deci, dacă reiese că cei care s-au supus voinţei divine, atât unşii, cât şi „Ionadabii", nu fac instruirea potrivită a copiilor lor, aşa cum a poruncit Dumnezeu, ei nu și-au făcut datoria şi răspunderea cade asupra lor, această răspundere nu cade asupra întregii adunări, nici asupra persoanelor, de a stabili şi menţine o clasa de studiu separată pentru instruirea copiilor. Nici nu furnizează o scuză pentru clasa rămăşiţei sau a oricărui alt membru de a-şi neglija datoria simplă legată de însărcinarea cu punerea mărturiei şi predicarea Evangheliei Împărăției conform poruncii Domnului.

Cuprins

ALTE INSTRUCŢIUNI

12. Apare clar faptul că Scriptura subliniază importanţa instruirii copiilor acasă. Totuşi aceasta nu-i opreşte să primească instrucţiuni şi din altă parte. Dar unde să primească această instruire? Lăsa-ţi copiii să-şi însoţească părinţii la clasele de studiu ca să audă adevărul Cuvântului lui Dumnezeu. Aceasta este legea pe care Iehova a făcut-o cunoscută pentru îndrumarea poporului Său tipic şi o regulă asemănătoare trebuie să se aplice în continuare. În vremea anunţării legământului de credinţă şi ascultare, pe care Iehova l-a poruncit lui Moise pentru a-l face cunoscut israeliţilor pe când erau strânşi în Moab, părinţilor li s-a poruncit să-şi aducă copiii cu ei, lucru pe care l-au şi făcut, iar copiilor li s-a cerut să fie cuminţi şi să asculte de instruirea dată şi să înveţe cât le este cu putinţă din acea instruire. Poate că le-a fost puţin greu copiilor ,dar aceasta era instruirea potrivită lor, pentru că aşa fusese prevăzut de Iehova. Ceea ce copiii nu înţelegeau la asemenea adunări, puteau să-şi întrebe părinţii şi să primească instruire suplimentară acasă. În ascultare de porunca primită de la Dumnezeu, Moise a adunat populaţia de toate vârstele şi le-a spus: „Astăzi staţi înaintea Domnului, Dumnezeului vostru, voi toţi, căpeteniile seminţiilor voastre, bătrânii voştri, mai marii oştirii voastre, toţi bărbaţii din Israel, copiii voştri, nevestele voastre şi străinul care este în mijlocul taberei tale, de la cel ce-ţi taie lemne, până la cel ce-ţi scoate apă.” – Deuteronomul 29: 10, 11.

13. După ce israeliţii au intrat în ţara Cananului sub conducerea lui Iosua, din nou au fost adunaţi să asculte citirea binecuvântărilor şi blestemelor legământului proclamat de Moise în Moab. Faptul că Iosua a făcut să fie adunaţi copiii ,cât şi adulţii acolo, ca să-l audă citind termenii legământului este dovadă vie că şi copiii erau acolo cu aprobarea Domnului. Copiii nu erau trimişi să fie instruiţi de altcineva ci, fiind acolo cu părinţii, ei auzeau de asemenea mesajul important, aşa cum ne-a rămas scris: „ Iosua a citit apoi toate cuvintele legii, binecuvântările şi blestemele, după cum este scris în cartea legii. N-a rămas nimic din tot ce poruncise Moise pe care să nu-l fi citit Iosua în faţa întregii adunări a lui Israel, în faţa femeilor, copiilor şi străinilor care mergeau în mijlocul lor.” – Iosua 8: 34, 35.

14. Care sunt obiecţiile faţă de lăsarea copiilor în adunările adulţilor pentru primirea de instruire? Cei care susţin cu tărie necesitatea despărţiri lor vor răspunde în linii mari următoarele: „copiii şi tineretul trebuie să fie despărțiți şi să aibă propriile lor clase de studiu conduse de un învăţător competent, deoarece minţile lor nu sunt destul de coapte şi de formate pentru ca ei să se amestece cu cei maturi, să stea la un loc în aceeaşi sală de studiu şi să înveţe. Le trebuie ceva mai distractiv care nu este atât de greu, atât de plin de tâlc, ca ceea ce se cere de la studenţii adulţi.” Linia de demarcaţie dintre bătrâni, adulţi şi juniori sau copii, este de obicei plasată între 12 şi 16 ani, iar copiii mai mici sunt consideraţi ca grupul principal care are nevoie să primească instrucţiuni în grădiniţe sau în limbaj foarte simplu. O asemenea concluzie este nescripturală şi fără fundament logic.

15. La doisprezece ani, băiatul Isus a fost dus de părinţii lui la slujba de templu la Ierusalim, ceea ce era în acord desigur cu voia lui Iehova. Acolo tânărul

Cuprins

Isus a fost găsit „stând în mijlocul învățătorilor, când ascultându-i, când punându-le întrebări”, la care ei nu puteau răspunde, şi „toţi care îl auzeau se minunau de înţelegerea şi de răspunsurile [lui]”. (Luca 2: 41 – 50) Sigur, se va spune că Isus era un copil perfect, cu o minte perfectă; dar acesta nu este un motiv ca să declarăm că alţi copii de aceeaşi vârstă nu pot învăţa ceva în timp ce asistă la orele de studiu ale adulţilor. Trebuie avut în vedere că mulţi părinţi au minte de copil şi înţeleg adevărurile cu mai multă greutate decât copiii mici. În vremea aceasta nu vârsta este factorul determinant care hotărăşte dacă o făptură poate înţelege ceea ce se vorbeşte. Pe lângă toate acestea, trebuie urmat modelul stabilit de Scriptură şi nu vreo metodă inventată. Înţelepciunea lumii este nebunie în faţa Domnului şi cei care se cred atât de înţelepţi încât trebuie să inventeze o metodă de instruire a copiilor, contrară celei lăsate de Dumnezeu, arată că ei nu au o apreciere cum se cuvine a relaţiei lor cu Creatorul.

16. În prezent, copiii care sunt aduşi de părinţi la clasele normale pentru adulţi îi surprind adesea pe adulţi prin uşurinţa cu care prind adevărul. De multe ori copiii pun întrebări şi dau răspunsuri mai inteligente decât cei ce ar trebui să fie copţi la minte, nu doar la vârstă. A insista că persoanele tinere între 12 şi 16 ani ar trebui să aibă o clasă de studiu separată, minimalizează putinţa acestora de a înţelege ce se vorbeşte. Chiar şi copiii de 12 ani şi sub 12 ani nu trebuie consideraţi a fi prea tineri pentru a sta cu părinţii lor la un studiu normal şi la întâlnirea de serviciu. Cum altfel ar putea învăţa ei atât de bine ca în prezenţa şi în compania adulţilor? Un copil de şase ani educat corect acasă, de multe ori înțelege mai clar diferenţele dintre organizaţia Diavolului şi Împărăția lui Dumnezeu sub Isus Cristos decât cei mari. Urechile tinere aud bine, şi atunci când problema dezbătută afectează şi viaţa şi fericirea copilului, nu există nici un motiv ca el să nu aibă posibilitatea să participe la adunare, să studieze alături de părinţi şi să înveţe câte ceva despre scopurile îndurătoare ale lui Dumnezeu legate de ei. Dacă o campanie politică ar avea loc pentru alegerea în funcţie a unuia dintre doi bărbaţi complet diferiţi, din care unul sprijină distrugerea libertăţilor, drepturilor, păcii şi fericirii oamenilor ,iar celălalt sprijină un guvern bun, o viaţă dreaptă şi bunăstarea oamenilor, nu ne închipuim că un copil de şase ani, care ar participa la acea adunare şi ar asculta dezbaterea ar înţelege diferenţele dintre cei doi bărbaţi şi dintre crezurile lor? Părinţii lumeşti cu siguranţă şi-ar educa copiii în această privinţă. Cu atât mai mult ar trebui cei care susţin că Îl servesc pe Dumnezeu să îşi instruiască copiii. De multe ori un copil mai mic de şase ani care a fost educat de părinţi pune altora întrebări de genul: Eşti pentru Iehova sau eşti de partea Diavolului?

17. Totdeauna să reflectezi asupra adevărurilor măreţe şi fundamentale care acum trebuie spuse oamenilor. Acestea sunt: că Iehova Dumnezeu este Cel Prea Înalt, Atotputernicul şi Dătătorul de binecuvântări tuturor celor ce-L iubesc şi-L slujesc; că Isus Cristos este Salvatorul omenirii şi Conducătorul drept şi neprihănit al pământului; că Împărăția Lui, care este aproape, va aduce binecuvântări tuturor celor ce-L iubesc şi-L ascultă şi va dovedi tuturor că Iehova este Cel pururi

Cuprins

înţelept şi binecuvântat, iar Diavolul se opune lui Dumnezeu şi este dușmanul celor ce fac lucruri bune; că cei ce-l servesc pe Diavol vor muri, iar cei ce-L slujesc pe Dumnezeu şi pe Regele Lui vor trăi. Cu siguranţă copiii pot înţelege aceste adevăruri dacă le sunt prezentate şi nici nu este nevoie să li se spună într-un limbaj de copii. Când legământul de credinţă a fost anunţat de Moise, copiii mici, micuţii, erau acolo şi trebuiau să audă cele spuse, şi putem fi siguri că Moise nu a folosit limbaj de copii ca să facă cunoscute condiţiile legământului. Copiii erau învăţaţi despre Dumnezeul Cel Atotputernic şi despre importanţa ascultării de El; şi ,în plus ,erau învăţaţi să-i asculte pe părinţii lor de pe pământ, care îl simbolizează pe Dumnezeu, Tatăl Atotputernic. De ce să organizezi un spectacol de umplutură, cum este şcoala de duminică pentru copii mici, în care vreo persoană ignorantă în ce priveşte Biblia îi învaţă pe micuţi? Aşa ceva nu se făcea în vremurile trecute sau prezente din porunca Dumnezeului Cel Atotputernic, ci era şi este în continuare o manevră a Diavolului, îndeplinită de agenții lui, în scopul de a-i îndepărta pe copii de Dumnezeu şi de a-i face să nu-și asculte părinţii. Este destul de clar că şcoala de duminică a adus mai multe prejudicii copiilor decât orice altceva. Astăzi, când Împărăția este aproape şi marea răspundere revine martorilor lui Iehova de a proclama adevărul potrivit cu termenii însărcinării date de Domnul, poate un asemenea martor să urmeze modelul stabilit de dușmanul Dumnezeului Cel Atotputernic? Să cedeze ei în faţa vreunui argument sau eroare care i-ar duce într-o cursă a dușmanului, neglijându-si astfel însărcinarea dumnezeiască? Cu siguranţă Domnul ştia că în „ultimele zile” în care ne aflăm, va fi foarte multă lipsă de respect faţă de părinţi din partea copiilor şi ,de aceea, şi-a făcut servitorii să scrie în Biblie următoarele cuvinte: „Să ştii şi acestea, că în ultimele zile vremuri periculoase vor veni... neascultători de părinţi, nemulţumitori, fără evlavie”. (2 Timotei 3: 1, 2) Cine este de vină pentru această condiţie deplorabilă? În principal Diavolul şi el foloseşte şcoala de duminică, aşa cum o practică religioniştii, ca să creeze această situaţie. Dacă părinţii şi-ar ţine copiii cu ei, ar arăta un interes adevărat în bunăstarea lor, ar arăta dragoste şi tandreţe faţă de ei şi ar fi atenţi în a-i instrui; și părinţii ar primi mult mai mult respect din partea copiilor. Dacă părinţii aduc copiii pe lume şi pe urmă neglijează cu desăvârşire instruirea corectă a acelor copii în Cuvântul lui Dumnezeu, împingându-i la altcineva pentru a primi instruire, părinţii să nu se aştepte să primească respectul cuvenit, apreciere şi ascultare din partea copiilor. Părinţii nu numai că nu îşi fac datoria faţă de copii, dar procedând astfel, ei se pun singuri într-o poziţie periculoasă, pentru că neglijează să-şi facă datoria faţă de copii.

18. Dacă părinţii ar fi deschişi şi sinceri când vorbesc copiilor şi şi-ar lua copiii în grijă instruindu-i legat de pericolele zilei de azi şi arătându-le singurul loc de evadare şi salvare, copiii ar avea mult mai mult respect faţă de părinţi şi, atât părinţii, cât şi copiii, ar fi mai plăcuţi Domnului. Părinţii ar trebui să-şi informeze copiii că Satan este un dușman abil al oamenilor şi este marele inamic al lui Dumnezeu. El, Satan, a implantat în gândurile tuturor făpturilor ideea neascultării lui Dumnezeu şi a părinţilor. Părinţii ar trebui să atragă atenţia copiilor că toată

Cuprins

nelegiuirea practicată în lume şi toate necazurile şi suferinţele vin de la Satan Diavolul. Ar trebui să-şi înveţe copiii că marele apogeu a fost atins şi că scopul declarat al lui Dumnezeu este ca într-un timp foarte scurt să-i distrugă pe toţi cei nelegiuiți şi singurul mod de scăpare de distrugere şi de găsire a unui loc sigur este să trecem de partea lui Dumnezeu şi a lui Isus Cristos, Regele Lui. Ei ar trebui să alerteze copilul că cei ce-L ascultă pe Dumnezeu şi Îi fac voia pot primi protecţie pe durata marelui necaz ce se va abate în curând asupra omenirii. Există vreun părinte atât de mărginit încât nu-şi poate învăţa copilul aceste adevăruri fundamentale? Sigur nu, dacă are vreun pic de iubire pentru copilul lui. Părintele trebuie să-şi instruiască copilul că trăim vremuri periculoase şi că copilul şi părintele trebuie să stea uniţi şi să se ajute unul pe altul ,evitând cu grijă căile lumii, care duc la disperare şi distrugere. Lor trebuie să li se arate căci calea Domnului este singura cale de pace, fericire şi viaţă.

19. Acum suntem în vremea când duşmanul dă asalturi sălbatice asupra poporului credincios al lui Dumnezeu şi din această cauză cei ce stau de partea lui Dumnezeu şi a Regelui Său sunt făcuţi să sufere şi să înalțe strigăte către Domnul cerând protecţie. Copiii celor consacraţi au şi ei parte de această suferinţă şi ei trebuie instruiţi cum se cuvine de părinţi în această problemă, ca ei să poată înţelege motivul acestui asalt. Mintea copilului trebuie îndreptată spre dreptate şi spre căutarea feţei lui Dumnezeu şi a lui Cristos. Astfel părinţii şi copiii împart suferința datorată neprihănirii şi, de asemenea, împart privilegiul grijii şi ocrotirii lui Dumnezeu.

20. Aceasta a fost clar preumbrită de situaţia asaltului combinat al armatelor Moabului, Ammonului şi Muntelui Seir asupra poporului de legământ al lui Dumnezeu, care popor a reprezentat tipul acelora care sunt de partea lui Iehova şi a Regelui Său. Duşmanii aliaţi simbolizau organizaţia prezentă a Diavolului, compusă din cele trei elemente: religie, comerţ şi politică, şi care a pornit acum în marş împotriva poporului lui Dumnezeu, aşa cum în tip au pornit împotriva Ierusalimului. În timpul acelei crize, Iosafat a cerut o adunare naţională la templu pentru a-L implora pe Iehova pentru izbăvire şi pentru propria justificare a Marelui Său nume. În anti-tip condiţiile de azi sunt identice. A se vedea că în timpul crizei tipice, copiii au stat cu părinţii lor ,aşa cum a rămas scris: „Şi toată Iudeea a stat înaintea Domnului cu cei mici, cu nevestele şi cu copiii". (2 Cronici 20:13) Atunci Iosafat a spus în prezenţa tuturor o rugăciune lui Iehova pentru protecţie şi izbăvire. (2 Cronici 20: 5 – 12) Aceasta era o ocazie foarte bună pentru părinţi să spună la copii despre înţelesurile lucrurilor care se întâmplau şi putem fi siguri că copiii au înţeles şi ştiau că un duşman avea să-i atace şi că Dumnezeul Cel Atotputernic avea să-i salveze. Un copil dacă poate înţelege ceva poate înţelege asta. Acea mare criză şi izbăvirea miraculoasă a Israelului de către Dumnezeu, cu siguranţă a fost deseori discutată apoi de părinţi cu copiii lor acasă. A se vedea că un grup de cântăreţi adulţi au fost puşi în rândul întâi al israeliţilor în timpul acelei crize şi că aceşti cântăreţi au plecat în marş să întâlnească duşmanul, cântând cântări lui Iehova. Întreaga adunare de israeliţi, bărbaţi, femei şi copii, îi urmau pe

Cuprins

cântăreţii numiţi, auzind cântările şi văzând puterea lui Iehova în acţiune împotriva duşmanului. Fie ca părinţii de azi să primească înţelegere, să urmeze calea Domnului şi să-şi ia cu ei micuţii când intră în luptă. Acum părinţii devotaţi lui Iehova merg din uşă-n uşă, cântând laude lui Iehova şi Regelui, în timp ce duşmanii lor aliaţi îi asaltează. Când fac această lucrare poruncită de Iehova, să-şi ia şi copiii cu ei şi să lase copiii să participe ducând aparatul cu înregistrări sau ducând literatura şi luând parte la serviciu prin distribuirea mesajelor tipărite. De multe ori cei mici dau o mărturie mai eficientă decât adulţii şi astfel sunt implicaţi în aducerea de laude lui Iehova şi Regelui.

21. În împlinirea la scară mică a profeţiei din Psalm 8:2, Isus Cristos a intrat călare în Ierusalim cu mare pompă şi s-a prezentat ca Rege şi o mare mulţime de oameni de bună credinţă s-au declarat susţinători ai Regelui şi în aceste ovaţii aduse Regelui copiii mici au jucat un rol: „Dar preoţii cei mai de seamă şi cărturarii, când au văzut minunile pe care le făcea şi pe copii strigând în Templu şi zicând: „Osana, Fiul lui David!" s-au umplut de mânie. Şi I-au zis: „Auzi ce zic aceştia?" „Da" le-a răspuns Isus. „Oare n-aţi citit niciodată cuvintele acestea: „Tu ai scos laude din gura pruncilor şi din gura celor ce sug?" (Matei 21: 15, 16) Toţi care erau de partea Domnului au stat împreună şi toţi care sunt acum de partea Domnului trebuie să stea împreună, şi nu trebuie să existe despărţire. Copiii trebuie lăsaţi să înţeleagă că fac parte din organizaţia Domnului, ovaţionând pe Rege şi mărşăluind împotriva duşmanului.

22. Astăzi micuţii lui Iehova sunt cei ce depind de El pentru protecţie, susţinere şi instruire şi sunt cei care-I cântă laudele şi care anunţă cu bucurie gloria Regelui. (Luca 10: 21) Micuţii aici sunt cei care caută instruire, indiferent de vârstă. Vedem că în împlinirea pe scară mică a profeţiei, copiii mici au avut privilegiul să se alăture adulţilor şi să ia parte la sărbătoare, deci cu siguranţă poate fi găsit acum un rol pentru copii ca să ia parte împreună cu adulţii la împlinirea majoră a profeţiei. De asemenea ei pot lua parte în comunicarea mesajului lui Iehova din uşă-n uşă ,astfel participând în serviciul Regelui. Fă-i pe micuţi însoţitorii tăi şi ia-i cu tine când pleci la război înarmat cu „sabia spiritului" împotriva duşmanului. Dacă îi dai altcuiva, ei îşi vor pierde respectul şi încrederea în părinţi şi nu vor reuşi să primească binecuvântarea dată de Domnul şi de asemenea părinţii nu reuşesc în binecuvântarea ce rezultă din ascultarea pe deplin a voii Lui.

23. Unii îşi vor pune întrebarea legată de educarea copilului când părinţii sunt despărţiţi, când un părinte este devotat Domnului şi celălalt nu. Câteodată unul dintre părinţi a primit cunoaşterea adevărului şi mai târziu are loc o despărţire scripturală de celălalt părinte. Aceşti părinţi au un copil şi cel opus Împărăției primește custodia copilului. Ce să facă atunci celălalt părinte pentru copil? Răspunsul este că datoria fiecăruia este întâi să-L slujească pe Iehova şi Împărăția Lui, şi că atunci când părintele care se opune lui Dumnezeu şi Împărăției are custodia copilului ,el este responsabil de copil, iar cel care nu o are şi nu are acces la copil nu este responsabil. Dacă cel ce nu are custodia copilului este

Cuprins

consacrat şi are posibilitatea să-şi educe copilul din când în când, este de datoria lui să o facă.

CEI NECONSACRAŢI

24. Este în general adevărat că într-o adunare în care copiii sunt despărțiți şi primesc instruire separată de la cei mari, adunarea sau membrii ei nu dau dovadă de progresul în spirit şi în serviciul Domnului pe cât era de aşteptat. Încă ceva este evident: Domnul nu a binecuvântat vreodată vreo scriere pregătită şi publicată special pentru a instrui copiii asupra Bibliei. Nici o făptură nu are autoritatea să schimbe modul de prezentare a Cuvântului lui Dumnezeu şi cu ce drept se apucă cineva să publice o cercetare amănunțită asupra Bibliei şi să o folosească la instruirea tineretului? Rămâne un fapt indiscutabil că tot materialul de acest gen care a fost pregătit şi prezentat spre folosire este înclinat să folosească metodele de exprimare lumeşti, mai degrabă decât să instruiască asupra Bibliei. Adevărul trebuie publicat într-un mod atât de simplu, încât oricine să poată înţelege limbajul folosit. Un limbaj pretenţios şi multe adjective, folosit de multe ori de scriitori sau editori ca să pară înţelepţi, duc la confuzie şi la neputinţa de a transmite mesajul corect adulţilor sau copiilor. Asemenea publicaţii, cât şi un limbaj forţat copilăresc sunt complet nepotrivite în instruirea biblică.

25. Ce să facă o adunare a poporului lui Dumnezeu pentru copiii celor neconsacraţi, atunci când aceşti copii doresc să fie instruiţi în ale Scripturii? Dacă părinţii neconsacraţi Domnului aduc copiii la cei consacraţi pentru instruire sau dacă copiii vin singuri în adunarea celor consacraţi căutând adevărul, ei să nu fie respinşi, ci să li se permită să stea la întruniri cu copiii consacraţilor şi cu adulţii şi să înveţe ce pot. Să se aibă grijă ca acei copii să rămână liniştiţi şi disciplinaţi şi dacă pun întrebări legate de subiectul discutat, cel ce conduce discuţia să le răspundă în fraze simple şi clare. Exact asta a făcut Isus. În loc de primul text citat în care Isus vorbea legat de copii, în privinţa studiului în particular, pentru ei este adevărat exact contrariul. Când Isus a zis: „Fii îngăduitor cu copiii mici şi nu-i opri să vină la Mine" fără îndoială că s-a referit la cei care vin la El sau la membrii corpului Său care caută instruire în adevăr şi care trebuie trataţi cu bunătate, cu respect şi ajutaţi. Copiii mici atunci erau atraşi la Isus prin ceea ce auziseră şi învățaseră şi când unii dintre bătrâni au încercat să-i depărteze de Isus, El le-a zis în mare următoarele: „Nu-i opri să vină la Mine. Împărăția cerurilor este pentru cei ce Mă caută." Trebuie să fie la fel şi azi, dacă un copil este atras de Dumnezeu sau de poporul lui Dumnezeu, aceasta este clar voinţa divină şi El le va da şi înţelegerea necesară pentru a ajunge la adevăr. Cine poate spune că acesta nu este modul lui Dumnezeu de a aduce pe copii la Domnul? Isus a spus: „Nici un om nu vine la Mine decât dacă Tatăl Meu, care M-a trimis, îl atrage". (Ioan 6:44) Dumnezeu poate atrage copiii celor neconsacraţi la poporul Lui şi prin ei la Isus Cristos, nu numai pe oamenii mari, şi când aceşti copii vin, ei trebuie primiţi înăuntru ca pe orice străin şi învăţaţi la un loc cu adulţii.

Cuprins

26. Un susţinător al claselor de studiu separate pentru copii, afirmând cu tărie că acestea trebuie continuate, a scris Turnului de Veghere, citând cuvintele de mai sus ale lui Isus Cristos ca argument. Dar fără discuţie el este complet greşit. Cuvintele lui Isus nu susţin o asemenea concluzie, ci exact contrariul. Dacă Isus ar fi fost în favoarea studiului separat şi privat pentru copii, El ar fi spus ceva despre asta discipolilor. El nu i-a îndrumat să ducă aceşti copii în altă cameră şi să le dea acolo instruirea necesară. În schimb Isus și-a pus mâinile pe micuţi, arătându-și interesul față de ei şi pe urmă a plecat. Deci la fel acum când copiii celor neconsacraţi vin către clasa unsă a templului, căutându-L pe Domnul, nu-i respingeţi, ci folosiţi ceea ce Domnul a dat ca echipament celor unşi pentru a da consolare şi mângâiere copiilor, lăsându-i să stea la întrunire şi lăsați-i să înţeleagă că nu există decât un singur mesaj pentru toţi, indiferent de vârstă, culoare, situaţie socială sau materială. Dacă copiii la asemenea întruniri aud lucruri plăcute, vor merge acasă şi cu siguranţă vor spune părinţilor lor neconsacraţi că au descoperit un lucru bun şi rezultatul va fi bun pentru acei părinţi care gândesc cum trebuie.

27. Persoana consacrată menţionată mai sus, care în scrisoare susţine cu tărie studiul biblic separat pentru copii, continuă cu următorul argument: „Îmi făcea milă să aud rugăminţile micuţilor astfel: Părinţii mei sunt la fel de începători ca şi mine în aflarea adevărului şi nu reuşim să studiem acasă. Altul a spus: Mama lucrează toată ziua şi este atât de obosită noaptea încât nu poate să mă înveţe şi nu avem tătic, tăticul a murit. Altul spune: Nu mă aleg cu prea mult din studiul celor mari fiindcă noi copiii nu apucăm să punem întrebări, sunt prea mulţi adulţii care vorbesc întruna. Dacă unul din copiii Domnului ne-ar putea conduce studiul, de ce să nu avem micul nostru studiu?”

28. Răspundem la aceste argumentaţii şi obiecţii în ordine: este de observat că toţi părinţii care au cât de cât cunoştinţă despre adevăr sunt cu siguranţă în stare să transmită acea cunoştinţă copiilor lor; că un părinte consacrat lui Dumnezeu nu poate permite ca ceva să-l oprească sau să-l influenţeze în instruirea copiilor lui, că nimeni nu trebuie să fie atât de obosit sau somnoros încât să nu poată spune ceva despre scopurile îndurătoare ale lui Dumnezeu pentru cei care-L iubesc. În timpul mesei pot fi rostite, dacă altcândva nu se poate, cuvinte potrivite despre Iehova, Regele Său şi Împărăția, ca singura cale de salvare şi siguranţă. Ceea ce părintele a învăţat, el poate discuta cu cei mici şi apoi să caute să-şi îmbogăţească cunoştinţele împreună. Dacă părintele înţelege cu adevărat importanţa Împărăției lui Dumnezeu, va avea grijă ca să-şi dedice din timp în fiecare zi pentru instruirea copiilor lui şi, când vine vremea de mers la studiu, să-şi ia copiii cu el. Obiecţia ridicată de copil că „sunt prea mulţi adulţii care vorbesc întruna” este de multe ori o obiecţie cu temei. Unii dintre adulţii care vin la studiu sunt încântaţi să vorbească pentru a arăta cât sunt în stare să vorbească, folosind cuvinte fără să exprime vreun gând. Aceasta este o dorinţă egoistă de a străluci şi nu de a aduce lucruri bune altora şi glorie Domnului. Dragostea de Dumnezeu şi de Împărăția Lui ar trebui să-i facă să se gândească la toţi cei prezenţi şi să acţioneze într-un mod benefic pentru toată lumea, inclusiv pentru copiii care caută adevărul şi, înainte de orice să se

Cuprins

poarte într-un mod care să lase pe Dumnezeu şi Cuvântul Lui să strălucească, şi nu pe făpturile umane.

29. În ceea ce priveşte studiul separat „condus de unul din copiii mai mari” ar trebui făcut oare aşa ceva? Aceasta nu este o problemă pe care clasa unsă a poporului lui Dumnezeu trebuie să o rezolve. Însărcinarea lor nu prevede aşa ceva ca un comitet al unei adunări sau chiar societatea însăşi să facă un asemenea aranjament; ar fi contrar termenilor simpli ai însărcinării dată consacraţilor şi textelor scripturale legate de aceasta. Dacă totuşi un număr de tineri vor să se adune împreună la o oră şi într-un loc prestabilit şi să se dedice unei discuţii referitoare la Cuvântul lui Dumnezeu, scopurile Lui şi Împărăția Lui, nimeni nu trebuie să îi descurajeze de la a o face. Această soluţie este mult mai bună decât ca ei să se adune împreună pentru vreo petrecere ridicolă, aşa cum inaugurează şi folosesc şcolile de duminică. Dificultatea însă este următoarea: Aceşti copii sau tineri se dedică studiului Cuvântului lui Dumnezeu? Şi există între ei unul competent care să-i instruiască? Dacă adunarea este doar un pretext ca să se întâlnească şi să „petreacă” împreună, atunci ar fi mai bine ca aceste întruniri să fie evitate. Dacă o persoană, indiferent de vârstă, este pe deplin consacrată Domnului şi însărcinată să-L slujească pe Domnul, ea trebuie să urmeze termenii însărcinării aşa cum sunt prezentați în Scriptură. De aceea dacă unul din tineri are competenţa să conducă o clasă de studiu, locul lui este alături de adulţi la studiu şi în lucrarea de serviciu pe teren. Însărcinarea dată de Dumnezeu nu îl autorizează pe el sau pe societate să desfăşoare studii juvenile şi să folosească aceasta ca scuză pentru neglijarea performanţelor din termenii însărcinării date de Domnul. Dacă literatura folosită la aceste studii juvenile este aceeaşi ca cea folosită de adulţi, de ce să avem o clasă separată? Dacă numărul participanţilor la clasa de studiu este prea mare ca să vină toţi, atunci împarte clasa şi să existe două sau mai multe clase de studiu ca să dai şansă de participare tuturor. Asemenea împărţire a claselor nu este o separare. Toate aceste clase trebuie conduse de cineva competent în înţelegerea Scripturii.

30. Dar oare cei unşi n-ar trebui să meargă şi să caute copii de părinţi neconsacraţi şi să încerce să-i aducă în adevăr şi în Împărăție? Domnul nu a instruit în acest sens. Însărcinarea pe care o dă poporului Său este să „predice această evanghelie a Împărăției ca mărturie”; şi nu se pomeneşte nimic de convertirea popoarelor lumii. Dacă copiii celor neconsacraţi caută adevărul, cu siguranţă cei consacraţi trebuie să-i ajute să-l primească; dar a căuta copii şi a încerca să le pui adevărul în minte nu este treaba celor unşi. Aşa cum am arătat mai sus, adulţii şi copiii trebuie să mărşăluiască împreună. Domnul porunceşte martorilor Lui: „Mergeţi în mijlocul oraşului... şi însemnaţi frunţile oamenilor [cei cu minte pătrunzătoare] care oftează şi care plâng.” (Ezechiel 9: 4) Este câteodată adevărat căci copii foarte tineri pot înţelege urâciunile de pe pământ ale religioniştilor şi ei oftează şi plâng pentru ceva mai bun. Minţile lor tinere sunt ades mai mature decât ale multor maturi în vârstă şi ei au o mai bună apreciere a adevărului şi dreptății. De aceea oricine de orice vârstă, care are urechi de auzit

Cuprins

mesajul Împărăției, trebuie să audă adevărul atunci când există această posibilitate. Dacă adulţii şi copiii dintr-o casă primesc adevărul odată şi împreună, este o şansă ca toţi să audă şi de multe ori copiii vor înţelege aceste adevăruri scripturale mai repede ca adulţii. De multe ori copilul aude şi apoi citeşte literatura legată de Împărăție şi prinde imediat adevărul. Cu siguranţă acela a primit „semnul" pe frunte, indiferent de vârstă. Alţi copii nu vor da nici o importanţă la ce se spune despre Domnul şi despre Împărăția Sa. Pot să existe ambele reacţii la copii, chiar în sânul aceleiaşi familii. Unii vor primi cu bucurie un semn de cunoştinţă pe frunte sau în minte, pe când alţii îi vor întoarce spatele. Că există copii de vârstă fragedă care au şansa de a primi, dar care refuză educaţia spirituală sau instruirea legată de Iehova, Regele Său şi Împărăția Sa, ne asigură şi Scriptura. În legătură cu aceasta stă scris că martorul lui Iehova, reprezentat de bărbatul îmbrăcat în in, cu călimara lângă el, nu putea fi făcut responsabil pentru incapacitatea acestor copii să audă şi să asculte; şi acest lucru este subliniat şi de porunca dată de Iehova executorilor, anume: „Iar celorlalţi le-a zis, în auzul meu: „Treceţi după el în cetate şi loviţi; ochiul vostru să fie fără milă şi să nu vă înduraţi! Ucideţi şi nimiciţi pe bătrâni, pe tineri, pe fecioare, pe copii şi pe femei; dar să nu vă atingeţi de nici unul din cei ce au semnul pe frunte! Începeţi însă cu Locaşul Meu cel Sfânt!" Ei au început cu bătrânii, care erau înaintea Templului." – Ezechiel 9: 5, 6.

31. Incapacitatea acestor copii ai celor neconsacraţi să beneficieze de „semnul pe frunte" nu trebuie pusă pe seama martorilor lui Iehova, ci pe seama părinţilor neconsacraţi, care n-au reuşit sau n-au vrut să audă adevărul sau care şi-au oprit copiii de la a-l auzi şi de a urma mesajul atunci când le era prezentat. „Copiii lor vor fi zdrobiţi sub ochii lor, casele le vor fi jefuite şi nevestele lor vor fi necinstite." – Isaia 13: 16. Vezi şi Osea 13: 16.

32. Totdeauna facem bine dacă urmăm instrucţiunile date de Dumnezeu în Cuvântul Lui, care este, prin urmare, ghidul nostru sigur şi perfect. De aceea nu separaţi copiii de nici o vârstă într-o clasă separată de studiu biblic. Dacă copiii vin cu adulţii şi rămân disciplinaţi şi se poartă în mod corespunzător la adunare, ei sunt totdeauna bineveniţi de bătrâni şi trebuie lăsaţi să aibă parte de beneficiile unui studiu al Cuvântului lui Dumnezeu, fiecare potrivit capacităţii lui de înţelegere a adevărului. Iehova a prevăzut ca numele Lui şi Împărăția Lui să fie proclamate pentru ca toţi să-l audă şi cei care sunt încântaţi când îl aud au voie să vină. Aşa cum este un singur Dumnezeu şi un singur Domn şi Mântuitor, Isus Cristos aşa există o singură organizaţie care merge în marş spre Împărăție în serviciul lui Iehova Dumnezeu şi a Regelui Său.

ORDINEA STUDIULUI

33. Întrunirile de studiu au un singur scop, anume să informeze pe cei prezenţi despre adevăr şi astfel să echipeze mai bine pe toţi cei care-L iubesc pe Dumnezeu, să-L laude în spirit şi în adevăr, în supunere faţă de poruncile Lui. Toţi cei ce au urechi de auzit sunt bineveniţi la toate adunările poporului lui Dumnezeu, chiar şi la sărbătorirea Memorialului, deoarece cei ce nu participă pot înţelege

Cuprins

motivul pentru care unii participă la Memorial şi ce semnificaţie are. Era important ca și copiii să fie instruiţi în ce reprezintă paştele evreiesc şi este cu siguranţă la fel de important ca să fie instruiţi asupra înţelesului ideii că Isus Cristos este Mielul pascal care ridică păcatele lumii.(Exodul 12: 26, 27; Ioan 1: 29) Poporul tipic al lui Dumnezeu avea poruncă să-şi instruiască copiii în această privinţă şi poporul anti-tipic ascultă de aceleaşi legi şi porunci. La toate întrunirile de studiu, acolo unde sunt prezenţi copii şi cei cu minte copilăroasă, cel ce prezidează studiul poate ca introducere pentru studiu să declare pe scurt scopul lui Dumnezeu care este în desfăşurare. Două minute pot fi dedicate acestui lucru la începutul studiului şi dacă cel ce prezidează nu are la îndemână cuvintele potrivite, el poate repeta sau citi următoarele, anume: „Suntem acum într-un timp foarte periculos. Satan Diavolul, oponentul lui Dumnezeu şi duşmanul omului, a adus toate necazurile, amărăciunea şi suferinţa asupra lumii şi sfârşitul organizaţiei lui şi a domniei lui nelegiuite se apropie. Marea criză a sosit deoarece Iehova, Dumnezeul Cel Atotputernic, L-a întronat pe Isus Cristos, Regele Său şi Conducătorul de Drept al lumii, Cel ce va aduce ordine în loc de confuzie ,va acoperi cu daruri pe cei ce Îl laudă pe Iehova în spirit şi în adevăr. În curând el îi va distruge pe nelegiuiţi şi va justifica pe deplin numele lui Iehova. Toţi oamenii de pe pământ sunt acum împărțiții de Iehova în două clase. Fiecare persoană deci trebuie să se găsească în una din aceste clase. Cei de partea Domnului care îl ascultă sunt numiți „oi”, iar cei care rămân cu Diavolul şi organizaţia lui sunt denumiți „capre”. Bătălia de la Armaghedon, care este aproape, va fi martoră la distrugerea „caprelor”. „Oile” sau cei ascultători, vor găsi promisiunea şi salvarea în Domnul. Toți cei ascultători trebuie să fie martori numelui şi Împărăției lui Iehova Dumnezeu şi în această lucrare de mărturie, cei unşi trebuie să preia iniţiativa, şi toţi cei ce Îl iubesc pe Dumnezeu şi Împărăția Sa trebuie să-i urmeze, procedând la fel. Dumnezeu a poruncit că chiar înainte de bătălia de la Armaghedon trebuie dată o mărturie în toată lumea printre naţiuni, persoanelor de bună credinţă, ca ei să fie preveniţi asupra evenimentelor care urmează şi ca ei să poată fugi la Împărăție ca singurul loc sigur. Această adunare a poporului lui Dumnezeu este aici ca să studieze un fragment din Cuvântul Său, ca noi să fim mai bine echipaţi în a-i urma instrucţiunile. Toată lumea, inclusiv toţi copiii, să simtă şi să aprecieze importanţa şi solemnitatea acestei ocazii şi importanţa acestui studiu şi să fie toţi alerți şi sârguincioşi pentru a căpăta cât mai multă informaţie cu putinţă, care îi va ajuta să-şi dovedească integritatea faţă de Iehova şi îi va ajuta să servească Împărăția. Ceea ce învăţăm aici din mila Domnului trebuie la momentul potrivit să mergem să facem cunoscut şi altora, ca numele lui Iehova să fie vestit şi făcut cunoscut pe tot pământul. Să avem toţi în minte faptul că Dumnezeul Cel Atotputernic, Creatorul cerului și al pământului, a furnizat şi Împărăția, care este unica speranţă pentru oamenii de pe pământ şi că cel mai mare privilegiu de care ne putem bucura este acum să căpătăm cunoştinţa, înţelegerea şi aprecierea relaţiei noastre cu Dumnezeu şi cu Împărăția Sa şi să facem cunoscute marele Său nume şi Împărăția lumii întregi. Spre acest rezultat ne îndreptăm cu acest studiu.”

Cuprins

34. Câteva cuvinte ca cele de mai sus, rostite la începutul studiului, ar fi mult mai benefice decât ocupând acelaşi timp cântând cântări, care de multe ori exprimă lucruri care nu sunt în armonie cu adevărurile legate de şi despre Împărăția Domnului. Aceste adevăruri fundamentale pot fi înţelese şi apreciate chiar şi de cei mai mici copii. Dacă aceşti copii au fost educaţi de părinţi şi bătrâni, ei vor avea mult mai mult respect pentru părinţi şi o mai adâncă înţelegere a semnificaţiei slavei adevărate a lui Dumnezeu Atotputernicul şi a Regelui Său. Toţi care sunt de partea Domnului trebuie să stea împreună, umăr la umăr, slujind împreună ca o singură adunare compactă, opusă temeinic lui Satan şi organizaţiei sale, dar complet devotată lui Iehova şi Împărăției Sale. „Ierusalim" este unul din numele care reprezintă organizaţia poporului lui Dumnezeu, adică pe cei de partea Domnului. Potrivite acestor vremuri sunt cuvintele psalmistului: „Ierusalime, tu eşti zidit ca o cetate făcută dintr-o bucată! Acolo se suie seminţiile, seminţiile Domnului, după legea lui Israel, ca să laude Numele Domnului. Căci acolo sunt scaunele de domnie pentru judecată, scaunele de domnie ale casei lui David. Rugaţi-vă pentru pacea Ierusalimului! Cei ce te iubesc, să se bucure de odihnă. Pacea să fie între zidurile tale şi liniştea în casele tale domneşti! Din pricina fraţilor şi prietenilor mei, doresc pacea în sânul tău. Din pricina Casei Domnului, Dumnezeului nostru. fac urări pentru fericirea ta." – Psalmi 122: 3 – 9.

PĂMÂNTUL SFÂNT

„Acea zi", „ziua Domnului", începe odată cu Împărăția lui Dumnezeu sub Isus Cristos şi pentru rămăşiţa martorilor lui Iehova începe anume din 1918 d.Chr. Pentru mângâierea poporului Său credincios de pe pământ Iehova a spus prin profetul Său Zaharia: „Cântă şi bucură-te, fiică a Sionului: căci iată Eu voi locui în mijlocul vostru, a spus Domnul [Iehova]. Şi multe naţiuni se vor alătura Domnului în acea zi şi vor fi poporul Meu: şi Eu voi locui în mijlocul vostru [O fiică a Sionului]: şi tu vei ştii că Domnul oştirilor m-a trimis la tine." – Zaharia 2: 10, 11.

Organizaţia naţiunilor de pe pământ care acum conduce va fi distrusă şi niciodată nu se va alătura Domnului. De aceea „multe naţiuni" aici se referă la oameni de multe naţionalități care vor accepta mesajul adevărului şi se vor alătura lui Dumnezeu şi Împărăției acestuia; şi exact acest lucru fac mulţi oameni acum. Această clasă este reprezentată de Ionadab fiul lui Recab, un non-israelit, care s-a alăturat lui Iehu, noul rege al Israelului, şi s-a suit în carul său de luptă ca să vadă dovada zelului lui Iehu pentru Iehova. (2 Împărați 10: 15, 16) Cei care „se vor alătura Domnului în acea zi" trebuie să includă şi „marea mulţime" care vine din toate naţiunile, aşa cum a prevestit Apocalipsa 7:9. Toţi cei ce vin în organizaţia Domnului trebuie incluşi în această profeție. (Numeri 18: 2, 4; Geneza 29: 34). Toţi aceştia devin parte a poporului lui Dumnezeu pentru că sunt de partea lui

Cuprins

Iehova în această controversă. Există o diferenţă între aceştia şi cei aleşi de Dumnezeu ca „popor pentru numele Său”, israeliţii spirituali, din care mai există azi o rămăşiţă pe pământ, şi la aceştia se referă profeţia când vorbeşte de „sanctuarul” lui Iehova.

Rămăşiţa ştie că Iehova şi-a trimis Mesagerul la templu şi că a făcut cunoscut credincioşilor înţelesul profeţiei. Aceasta înseamnă deci că rămăşiţa nu trebuie să trândăvească, ci că trebuie să facă cu toată puterea lucrarea care le-a fost dată. „În ziua aceea, se va zice Ierusalimului: Nu te teme de nimic! Sioane, să nu-ţi slăbească mâinile! Domnul Dumnezeul tău este în mijlocul tău, ca un viteaz care poate ajuta; se va bucura de tine cu mare bucurie, va tăcea în dragostea Lui şi nu va mai putea de veselie pentru tine.” (Ţefania 3: 16, 17) Rămăşiţa nu poate îndeplini poruncile Domnului ocupându-se de aşa numita „dezvoltare de caracter”. Trebuie să înfăptuiască mult mai mult. Rămăşiţa mărşăluieşte spre câmpul de luptă şi trebuie ca pe drum să rămână sârguincioşi, ascultând de fiecare poruncă de la Mai Marele Moise, Isus Cristos. „Și orice suflet care nu aude acea profeție va fi distrus dintre oameni” – Faptele Apostolilor 3: 22, 23.

Rămăşiţa acum formează pe pământ clasa reprezentată de seminția lui Iuda, (numele înseamnă „Laudă”) pentru că ei sunt implicaţi în cântarea de laude lui Iehova; şi legat de acestea profetul Zaharia spune: „Si Domnul va moşteni Iuda, partea Lui din pământul sfânt, şi va alege din nou Ierusalimul” (Zah.2: 12) Legământul Împărăției lui Iehova a fost făcut cu seminţia lui Iuda (Geneza 49: 10), iar cei care au primit chemarea pentru Împărăție şi care îşi ţin cu credinţă legământul, sunt „partea lui Iehova”. (Deuteronomul 32: 9) Iehova i-a moştenit atunci când s-a construit Sionul ca palat al Său şi reşedinţă oficială. Pe timpul construirii Sionului l-a făcut pe Isus Cristos Piatra pusă în capul unghiului Sionului, şi apoi şi-a adus pe lume copiii prin femeia Sa. Aşa cum este scris: „Cum a intrat în durerile naşterii [1918 d.Chr.], Sionul a adus pe lume pe ceilalţi copii ai ei [pe lângă Isus Cristos, Capul familiei regale a lui Dumnezeu şi al casei de fii]”. (Isaia 66: 8) Psalmi 132: 13 spune: „Da, Domnul a ales Sionul, l-a dorit ca locuinţă a Lui.” Și Sionului i-a spus: „Toţi fiii tăi vor fi ucenici ai Domnului şi mare va fi propăşirea fiilor tăi.” (Isaia 54: 13) – Isaia 28: 16; Psalmi 33: 12.

„Pământul sfânt” menţionat în profeţie este numit şi „pământul sanctuarului”. (*Rotherham*) Tocmai prezenţa Fiului iubit al lui Dumnezeu la templu sanctifică sau face sfânt acest „pământ” sau „sol”, adică sfințește situaţia rămăşiţei pe pământ. Templul Domnului este descris de profetul Ezechiel (45: 1 – 3) ca fiind localizat în mijlocul „părții sfinte a pământului”.

Ierusalimul este numele dat organizaţiei lui Dumnezeu, simbolizată de „femeia Lui”. (Isaia 54: 6, 7) Potrivit profeţiei lui Zaharia, „Iehova va alege iar Ierusalimul” .Aceasta marchează momentul organizaţiei lui Iehova de a da naştere copiilor ei, şi înseamnă că toţi aceşti copii vor fi învățați de Domnul la templu şi vor avea mare linişte şi vor fi pregătiţi pentru momentul bătăliei de la Armaghedon şi ceea ce va urma.

Cuprins

Multă lăudăroşenie şi trăncăneală prostească a fost făcută de făpturile organizaţiei lui Satan timp de secole şi acum timpul de judecată a lui Iehova a venit şi El spune: „Orice făptură să tacă înaintea Domnului, căci El s-a şi sculat din locaşul Lui cel Sfânt!”. (Zaharia 2: 13). Reprezentanții din organizaţia lui Satan încearcă plini de aroganţă să controleze cuvintele martorilor lui Iehova, lăudându-se cu puterea lor supremă şi hotărând ce vor avea sau vor auzi oamenii. Mai mult, ei fac profeţii mincinoase legate de ce va avea loc, şi produc planuri încrezute şi ineficiente pentru vindecarea lumii bolnave. Au refuzat să asculte de mesajul lui Iehova şi ziua de nimicire a organizaţiei nelegiuite a lui Satan este aproape, şi Iehova spune: „Tăcere înaintea Domnului Dumnezeu! Căci ziua Domnului este aproape, căci Domnul a pregătit jertfa [organizaţia lui Satan], Şi-a sfinţit oaspeţii[(notă marginală) şi-a pregătit oaspeţii; şi membrii fideli ai organizaţiei]. În ziua jertfei Domnului voi pedepsi pe voievozii şi fiii împăratului [sămânţa şarpelui] şi pe toţi cei ce poartă haine străine[semne de identificare] .” (Ţefania 1: 7,8) Servitorii Diavolului sunt îmbrăcaţi cu veştminte care îi identifică ca fiind membrii ai organizaţiei lui. Mulţi oameni azi pe pământ, mai ales conducătorii, se auto - identifică astfel, luând locul de partea Diavolului şi ei vor fi „nimiciți”.

Habacuc 2:20 anunţă: „Dar Domnul este în templul Său sfânt: tot pământul să tacă înaintea Lui.” Din 1918 d.Chr., Iehova, reprezentat de Isus Cristos, este la templul Său pentru judecată. Conform profeţiei din Maleahi 3: 1, 2: „Iată, voi trimite pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea. Şi deodată va intra în Templul Său Domnul pe care-L căutaţi: Solul legământului, pe care-L doriţi; iată că vine, zice Domnul oştirilor. Cine va putea să sufere însă ziua venirii Lui? Cine va rămâne în picioare când Se va arăta El? Căci El va fi ca focul topitorului şi ca leşia nălbitorului.” Nici unul din aceşti lăudăroşi nu va rămâne în picioare.

Ziua mâniei lui Iehova este aproape şi aşa cum se declară în Psalmi 76: 6, 7: „La mustrarea Ta, Dumnezeul lui Iacov, au adormit şi călăreţi şi cai; cât de înfricoşat eşti Tu! Cine poate să-Ţi stea împotrivă când Îţi izbucneşte mânia?” Membrii auto-declaraţi importanţi ai organizaţiei pământeşti a lui Satan continuă să se laude şi să vorbească tare, subliniindu-şi propria importanţă. De aceea Domnul le spune: „Şi tu, să le proroceşti toate aceste lucruri şi să le spui: Domnul va răcni de sus; din Locaşul Lui cel Sfânt va face să-I răsune glasul; va răcni împotriva locului locuinţei Lui; va striga, ca cei ce calcă în teasc, împotriva tuturor locuitorilor pământului.” (Ieremia 25: 30). Martorii lui Iehova trebuie să continue să declare cu neînfricare mesajul Împărăției Domnului. Aceasta trebuie făcut nu cu un aer scuzabil, ci cu o sinceritate deschisă a vorbirii, având încredere absolută în Domnul. De ce ar cere martorii lui Iehova permisiune de la organizaţia lui Satan să meargă să predice evanghelia Împărăției? Aceasta este bătălia lui Iehova şi nu cere voie la nimeni. Fiii Săi credincioşi au încredere deplină şi îi ascultă în întregime poruncile. Iehova îşi ridică şi îşi pregăteşte oştirea şi spune Sionului, organizaţiei Sale: „Și Eu… voi scula pe copiii tăi, Sioane, împotriva copiilor tăi, Grecio [sămânţa şarpelui]! Te voi face ca sabia unui viteaz!” Apoi Domnul va distruge duşmanul. – Zaharia 9: 13, 14.

Cuprins

Iehova arată acum aleşilor Lui că îşi pregătește făpturile şi îşi manevrează forţele pentru bătălia marii zile. Deci fie ca nici un om care îşi păstrează integritatea faţă de Dumnezeu să nu arate teamă în faţa vreunei făpturi, ci : „Cutremuraţi-vă [faţă de Iehova] şi nu păcătuiţi! Spuneţi lucrul acesta în inimile voastre când staţi în pat; apoi tăceţi. (Psalmi 4: 4) Aceasta înseamnă că nici o făptură să nu îndrăznească să alerge înaintea Domnului şi să-şi ducă la îndeplinire propriile vederi, ci trebuie să privească mâna Domnului şi să se mişte în acord strict cu poruncile date de Domnul Dumnezeu. Marele Profet al lui Iehova, Isus Cristos, dă porunci şi fie ca toată lumea care are acceptarea lui Iehova să asculte de acel Mare Profet. (Faptele Apostolilor 3: 23) Nu doar o bătălie oarecare ne aşteaptă, ci cea mai mare bătălie din toate timpurile. Cei ce rămân neabătut de partea lui Iehova vor continua să se bucure de liniște şi mulțumire în timp ce merg în marş către război.

„CĂRBUNII”

Clasa „servului credincios” al lui Iehova, acum de pe pământ, este parte a organizaţiei Lui şi în contact strâns cu Reprezentantul și Comandantul Său. O dovadă în plus legată de aceasta apare în capitolul 10 al profeţiei lui Ezechiel. Deşi obişnuită să-i însemne pe cei care vor supravieţui necazurilor de foc a marii bătălii de la Armaghedon, rămăşiţa este de asemenea folosită de Iehova ca să anunţe partea distructivă a acţiunii. Profeţia nu trebuie înţeleasă ca spunând că rămăşiţa trebuie să termine lucrarea de însemnare pentru salvare sau viaţă, înainte să-şi desfăşoare partea legată de lucrarea de distrugere. Variatele ilustrații din Apocalipsa nu se succed în ordinea în care sunt prezentate, şi acelaşi lucru este adevărat şi în ceea ce privește profeţia lui Ezechiel.

„M-am uitat şi iată că pe cerul care era deasupra capului heruvimilor era ceva ca o piatră de safir; deasupra lor se vedea ceva asemănător cu un chip de scaun de domnie”. (Ezechiel 10: 1) Safirul este menţionat ca una din pietrele de temelie ale zidului oraşului sfânt (Apocalipsa 21: 19), şi care pietre descriu gloria lui Iehova Dumnezeu. Gloria Lui este reflectată asupra organizaţiei Lui şi este reflectată mai ales de Fiul Său iubit şi organizaţia Sa străluceşte în virtutea gloriei Lui. „Din Sion, care este întruparea frumuseţii desăvârşite, de acolo străluceşte Dumnezeu”. (Psalmi 50: 2) Organizaţia lui Iehova este prezentă peste tot în ilustrația profetică, şi tronul Celui Prea Înalt domină întreaga organizaţie. El, Cel ce stă pe tron, El, Cel ce deţine marea autoritate, direcţionează operaţiunile marii organizaţii. „Și Domnul [Comandantul] a zis omului aceluia îmbrăcat în haine de in: „Vâră-te între roţile de sub heruvimi, umple-ţi mâinile cu cărbunii aprinşi care sunt între heruvimi şi împrăştie-i peste cetate!” Şi el s-a vârât între roţi sub ochii mei.” – Ezechiel 10: 2.

Cuprins

Al doilea verset din cel de-al zecelea capitol din profeţia lui Ezechiel este o dovadă în plus că cei ce sunt îmbrăcaţi cu mantia dreptăţii, deci aprobaţi şi primiţi în organizaţia lui Dumnezeu, sunt „supuşii Înaltelor Stăpâniri", adică puterile care controlează şi direcţionează organizaţia lui Iehova. (Romani 13: 1) „Bărbatul îmbrăcat cu haine de in" primeşte porunca ca să meargă între roţi şi să-şi umple mâna cu tăciuni aprinşi şi el ascultă porunca. În viziune, aşa cum este ea scrisă, arată că bărbatul s-a dus să ia tăciunii aprinşi după ce a terminat lucrarea de însemnare, dar aceasta nu înseamnă că în împlinirea profeţiei lucrarea de însemnare se termină înainte ca tăciunii aprinşi să fie luaţi şi aruncaţi peste oraş.

Elisei a fost uns, adică i s-a poruncit să facă o lucrare constructivă de restaurare şi apoi să facă o lucrare de nimicire. Clasa „servului credincios şi înţelept" face lucrarea anti-tipică Elisei şi deci o parte din acea lucrare este de distrugere a oraşului. Dar lucrarea constructivă are întâietate asupra lucrării distructive. Ea este partea majoră a lucrării efectuate de „serv", care lucrare este îndeplinită prin proclamarea numelui Domnului şi declararea scopurilor Lui oamenilor de pe pământ.

Al zecelea capitol al lui Ezechiel indică de asemenea locul şi timpul în care se va face această lucrare. Profeţia spune că „atunci când bărbatul s-a dus între roţi, heruvimul a stat de partea dreaptă a casei." Heruvimii sunt reprezentanţi ai organizaţiei lui Dumnezeu cărora le revine serviciul de executare a judecăţilor lui Dumnezeu. În sprijinul acestei idei trebuie observat că heruvimii erau plasaţi la răsărit de Eden pentru a executa şi acolo au executat decretul judecăţilor lui Iehova Dumnezeu legate de Adam. (Geneza 3:24) Lucifer, pe când făcea parte din organizaţia lui Dumnezeu, era un „heruvim ocrotitor", adică cineva cu autoritate peste ceilalţi, având puterea de a executa judecata morţii. (Ezechiel 28: 14; Evrei 2: 14) Roţile care apar în tablou reprezintă părţi ale organizaţiei lui Dumnezeu folosite pentru scopurile Lui. Focul este simbol al executării judecăţilor distructive ale lui Dumnezeu. Focul era în grija heruvimilor şi se afla între roţi. Întreaga ilustraţie arată că ce este descris acolo se va îndeplini atunci când Domnul Isus Cristos se află în templul lui Iehova pentru judecată, şi aceasta fixează data când trebuie făcută împrăştierea focului de către bărbatul în haine de in. „Domnul este în Templul Lui cel Sfânt, Domnul Îşi are scaunul de domnie în ceruri. Ochii Lui privesc şi pleoapele Lui cercetează pe fiii oamenilor. Domnul cearcă pe cel neprihănit, dar urăşte pe cel rău şi pe cel ce iubeşte silnicia. Peste cei răi plouă cărbuni, foc şi pucioasă: un vânt dogoritor, iată paharul de care au ei parte". (Psalmi 11: 4 – 6; Iuda 14, 15; Maleahi 3: 1 – 3) Când Domnul este la templu pentru judecată, gloria lui Iehova se aşterne deasupra casei. „Atunci când Iehova va construi Sionul, El va apărea în toată gloria Lui". (Psalmi 102: 16) Viziunea lui Ezechiel îl arată pe Isus Cristos la templu pentru judecată însoţit de corpul Său de executori compus din heruvimi, serafimi şi îngeri şi folosind atât făpturi, cât şi obiecte, din marea organizaţie pentru îndeplinirea scopurilor lui Iehova. Toate acestea sunt simbolizate de roţi, heruvimi şi alte făpturi vii.

Cuprins

Aceste texte scripturale sunt temelia concluziei că, după anul 1918, care marchează venirea lui Dumnezeu la templu, viziunea profetică a lui Ezechiel descrisă aici a început să devină realitate şi că până în acel punct profeţia nu putea fi înţeleasă.

Porunca dată bărbatului îmbrăcat în in a fost să se ducă între roţi, sub heruvimi, arătând astfel că clasa „servului" pe pământ se află sub îndrumarea reprezentanţilor înalţi ai organizaţiei Domnului şi trebuie să lucreze atât cu părţile vii, cât şi cu obiectele organizaţiei, conform poruncilor. „Când a poruncit, deci, omului aceluia îmbrăcat în haina din in să ia foc dintre roţi, dintre heruvimi, omul acesta s-a dus şi s-a aşezat lângă roţi. Atunci un heruvim a întins mâna între heruvimi spre focul care era între heruvimi; a luat foc şi l-a pus în mâinile omului aceluia îmbrăcat cu haina de in. Şi omul acesta l-a luat şi a ieşit afară." (Ezechiel 10: 6, 7) Aceasta arată că Dumnezeu face toate pregătirile necesare să-şi îndeplinească judecăţile de mânie fierbinte asupra organizaţiei lui Satan. Este palpitant şi copleşitor pentru clasa „servului" lui Iehova să-şi dea seama că li se permite să lucreze sub îndrumarea marilor reprezentanţi ai lui Dumnezeu care sunt invizibili ochiului omenesc. Aceasta îi ajută să aprecieze mai bine faptul că „servul", care are încredere deplină în Iehova şi care nu îşi urmează propriul drum egoist, ci este mereu bucuros să asculte de Iehova, are calea ghidată de Iehova şi deci nu poate da greş. (Proverbe 3: 5,6) „Domnul întăreşte paşii omului [omul ideal al lui Iehova, 'servul credincios'], când Îi place calea lui" – Psalmi 37: 23.

Arderea efectivă sau distrugerea în foc este realizată de reprezentanţii lui Iehova care sunt invizibili ochiului uman, adică de heruvimi, serafimi şi îngeri; dar se pare că este clar că heruvimii au în grijă focul, adică lucrul acela care distruge. Pe aceste făpturi invizibile, Iehova le foloseşte ca să pună în mâna clasei „servului credincios", adică bărbatul îmbrăcat în in, mesajul de foc al Cuvântului Lui, sau judecăţile scrise, şi care trebuie folosite conform îndrumărilor. Rezoluţiile adoptate de convenţiile unşilor lui Dumnezeu, broşurile, revistele şi cărţile publicate de către aceştia, conţin mesajul adevărului lui Dumnezeu, vin de la Dumnezeul Cel Atotputernic, Iehova, şi sunt răspândite de El prin Isus Cristos şi reprezentanţii Săi mai mici. Aceasta arată marea şi glorioasa organizaţie lucrând în armonie deplină, aşa cum şi trebuie să lucreze. Aceste instrumente fiind date de Iehova şi puse în mâinile rămăşiţei, rămăşiţa sau clasa „servului" are porunca să procedeze la fel.

Deci interpretarea profeţiei nu vine de la om, ci de la Iehova; şi Iehova este Cel care face ca la timpul cuvenit evenimentele să se împlinească spre îndeplinirea profeţiei. Este adevărul Lui şi nu al omului; şi atunci când oameni încearcă să atribuie onoarea şi gloria mesajului adevărului unui om sau oameni, aceştia se fac de râs. Iehova pune la dispoziţie aparate, maşini de tipărit şi tot materialul necesar pregătirii mesajului Său de foc care va fi turnat sau împrăştiat peste „creştinătate", şi aceasta se face prin clasa „servului credincios". Diavolul încearcă să-i facă pe oameni să creadă că Societatea de Biblii și Tratate Turnul de Veghere este implicată într-un plan de îmbogăţire prin vânzare de cărți. Numai Diavolul poate inventa o asemenea minciună. Clasa „servului" lui Dumnezeu, simbolizată de

Cuprins

bărbatul în haine de in, are porunca de a declara răzbunarea lui Iehova, şi numai cei ce ascultă de această poruncă pot şi vor şi rămâne integri faţă de Dumnezeu. Clasa „servului”, sau clasa rămăşiţei, nu se lasă înşelată sau descurajată de declaraţiile defăimătoare ale duşmanilor, anume că sunt implicaţi într-un plan de îmbogăţire prin vânzare de cărţi. Ei poartă mesajul adevărului oamenilor în formă tipărită şi aceasta se face din porunca lui Iehova, şi este cel mai mare privilegiu care a fost vreodată acordat urmașilor lui Cristos pe pământ. Rămăşiţa este încântată să desfăşoare această lucrare şi cântă fără oprire laude lui Iehova în timp ce-şi desfăşoară serviciul.

Este uşor de văzut că rămăşiţa trebuie să facă o lucrare dublă, aşa cum este ilustrată de serviciul lui Ezechiel. Ei merg din casă-n casă, ducând mesajul adevărului în formă tipărită, adică cărţi şi reviste şi cu fonograful cu discuri; mai întâi ei comunică un mesaj introductiv celui căruia i se adresează, ei nu îşi încep mărturia cu o denunţare a nelegiuiţilor, ci mai întâi vorbesc de mesajul bunătăţii lui Dumnezeu care dă speranţă celor împovăraţi şi îi mângâie pe cei care plâng. Aceasta este însărcinarea rămăşiţei.

În acelaşi timp rămăşiţa trebuie să declare sau să spună oamenilor judecata mâniei arzătoare a lui Dumnezeu care în curând se va abate asupra „creştinătăţii”, ducând la completa ei distrugere. Şi aceasta face parte din însărcinarea rămăşiţei a cărei lucrare trebuie făcută şi este în desfăşurare chiar acum. „Servul” nu îşi proclamă propria-i răzbunare, ci vorbeşte de răzbunarea lui Dumnezeu, şi aceasta el trebuie să o facă. – Isaia 61: 1, 2.

Cuprins

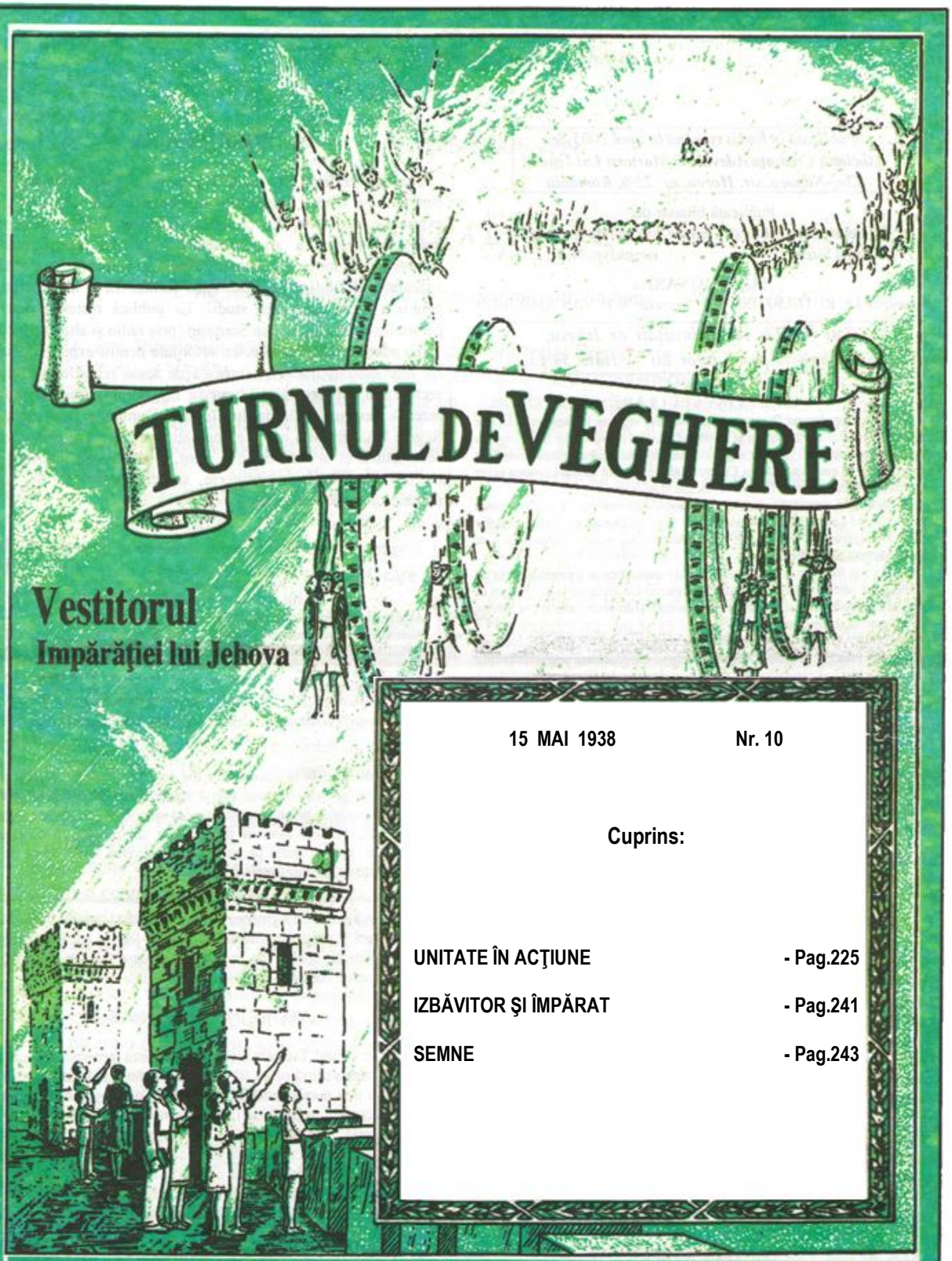

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Împărăţiei lui Jehova

15 MAI 1938 **Nr. 10**

Cuprins:

UNITATE ÎN ACŢIUNE	**- Pag.225**
IZBĂVITOR ŞI ÎMPĂRAT	**- Pag.241**
SEMNE	**- Pag.243**

"VOI SUNTEŢI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Cuprins

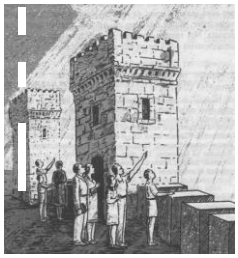

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

VOL. LIX **15 Mai 1938** **Nr. 10**

UNITATE ÎN ACŢIUNE

„Spiritul Domnului meu Iehova este peste Mine, căci Iehova M-a uns... să vestesc... ziua de răzbunare a Dumnezeului nostru” – Isaia 61:1, 2, *Rotherham*

Iehova şi-a afirmat scopul Său de a înfăptui „lucrul Lui nemaiauzit” şi atât dovezile din Scriptură, cât şi cele din afara Scripturii dovedesc că timpul când Iehova va înfăptui lucrul Lui nemaiauzit sau când aceasta se va porni este aproape. De asemenea, Iehova ne arată clar că imediat înainte de intrarea în vigoare a acestui lucru nemaiauzit, El va înfăptui o „lucrare ciudată”. Atât lucrarea Sa ciudată, cât şi lucrul Lui nemaiauzit vor avea ca rezultat justificarea numelui Său, şi acest fapt întăreşte scopul Său de a-şi justifica numele. Ţinând seama de faptul că cei unşi de El, care se află încă pe pământ, sunt încă în organisme imperfecte din carne şi sunt atât de înclinate să-şi uite datoriile şi obligaţia pe care Domnul le-a dat-o spre realizare, precum şi ţinând seama de însemnătatea acestor datorii, El subliniază adeseori importanţa lor în Cuvântul Său. Numele lui Iehova este Cel ce trebuie slăvit în inimile făpturilor Sale, astfel încât aceştia să ştie şi să realizeze pe deplin că El este singurul Dumnezeu adevărat şi Atotputernic. De aceea, El i-a cerut profetului Său Ezechiel să repete de multe ori „Şi toţi vor şti că Eu sunt Iehova”.

2. Misiunea *Turnului de Veghere* este să-i ajute pe cei care iubesc dreptatea să-L cunoască mai bine pe Iehova Dumnezeu şi scopul Său, să preţuiască cât mai bine propria lor relaţie cu Cel Prea Înalt şi obligaţiile pe care ei trebuie să le îndeplinească. Deşi *Turnul de Veghere* a atras de multe ori atenţia cititorilor săi cu privire la sarcinile pe care Iehova le-a dat martorilor Săi şi cu privire la lucrarea pe care ei trebuie s-o facă, se pare că există cititori care nu înţeleg măreţia acestei lucrări ce trebuie realizate, amploarea datoriei lor şi relaţia lor cu aceasta. Există probabil o explicaţie pentru această situaţie, dar nu există nici o scuză. De aceea, este de datoria *Turnului de Veghere* să sublinieze din când în când datoria şi obligaţia pe care Domnul le-a aşezat pe umerii celor care au înţeles să înfăptuiască voinţa Lui şi cărora El le-a dat însărcinarea de a participa la justificarea numelui Său sfânt.

3. Timp de mulţi ani, poporul lui Dumnezeu a practicat religia pentru că nu ştia altceva. Acum, când Domnul a arătat poporului Său că religia este unealta lui

Cuprins

Satan, pe care acesta o foloseşte pentru a defăima numele sfânt al lui Dumnezeu, cei unşi nu numai că se feresc de religie, dar cu bucurie atrag atenţia şi altora asupra diferenţei dintre religie şi creştinism, arătând că religia este duşmanul lui Dumnezeu şi al omului, că singura cale dreaptă este cea care urmează paşii lui Isus Cristos. În trecut, cei ce se dedicau lui Dumnezeu porneau de la teoria că cel mai important lucru a fost şi este propria lor salvare şi de aceea, ei lucrau pentru a se pregăti pentru salvarea veşnică, astfel încât ei să poată păşi majestos în slava veşnică. Se cuvine însă ca cei care fac parte dintre cei unşi să se dedice cu tot sufletul Împărăției cereşti şi gloriei acesteia, şi să aştepte cu mare speranţă şi nădejde bucuria fericirii veşnice ce-i va cuprinde în calitate de moştenitori, alături de Isus Cristos în cer, dar sunt alte lucruri la care trebuie să se gândească cu toată seriozitatea şi anumite îndatoriri pe care trebuie să le ducă la bun sfârşit cu credinţă, care reprezintă condiţii de care depinde intrarea lor în viaţa veşnică, alături de Domnul Isus Cristos.

4. Textul din Isaia, citat la începutul acestui capitol, se aplică celor care au chemarea cerească şi care au fost unşi cu spiritul sfânt. Textul se aplică deci membrilor corpului lui Cristos, adică „micii turme" şi fiecare din cei care fac parte din rămăşiţa unsă, care aşteaptă ziua glorificării, este, după cum spune textul, arătat ca vorbind pentru sine şi spunând în auzul celorlalţi: „Spiritul Domnului meu Iehova este peste Mine, căci Iehova m-a uns... să vestesc... ziua de răzbunare a Dumnezeului nostru". Aceasta însărcinare divină implică în mod clar obligaţia celor ce o primesc de a trece la acţiune; şi, deoarece această însărcinare se aplică tuturor membrilor corpului lui Cristos, ea înseamnă unitatea totală a celor ce acţionează. Iehova este Dumnezeul ordinii, dreptății şi armoniei, şi fiecare creatură ce rămâne în organizaţia Sa trebuie să fie ordonată, dreaptă şi să lucreze în armonie cu organizaţia lui Dumnezeu, sub comanda lui Isus Cristos. Importanţa acestui moment pentru cei unşi şi însemnătatea îndatoririlor lor ca popor de legământ al lui Dumnezeu este uriaşă. Trebuie să avem permanent în minte că scopul lui Iehova, exprimat cu mult timp în urmă, a atins punctul cel mai înalt şi că creaturile Lui, care trebuie să-i înfăptuiască lucrarea au acum cea mai mare responsabilitate pe care au avut-o vreodată persoanele sau creaturile de pe pământ.

5. Dumnezeu l-a pus pe Moise şi pe alţi profeţi să spună mereu poporului tipic ceea ce Dumnezeu a făcut pentru ei. Astfel că acum, poporul adevărat al lui Dumnezeu ar trebui să-şi amintească singur ce a făcut Iehova pentru ei, scoţându-i din lumea lui Satan, eliberându-i de religie şi dându-le viziunea Împărăției Sale şi a scopului acesteia. Cei unşi de Dumnezeu au fost aleşi de El şi au fost aduşi în templu şi această binecuvântare face ca responsabilitatea lor să fie şi mai mare. „Ferice de cel pe care-l alegi Tu şi pe care-l primeşti înaintea Ta, ca să locuiască în curţile Tale! Ne vom sătura de binecuvântarea Casei Tale, de sfinţenia Templului Tău" (Psalmi 65:4) „Ferice de cei ce locuiesc în Casa Ta! Căci ei Te vor lăuda veşnic". – Psalmi 84:4

6. Deoarece acum sunt în organizaţia lui Dumnezeu şi au primit de la El descoperirea unei bune părţi din profeţia Lui, cei unşi ocupă acum o poziţie

Cuprins

măreaţă şi înaltă, fiind înălţaţi foarte sus de Domnul. Va fi de folos să privim în urmă şi să ne uităm la calea pe care Iehova şi-a condus poporul Său şi din ce cauză cei unşi au ajuns la o asemenea poziţie privilegiată şi de mare răspundere.

SĂMÂNȚA

7. Organizaţia universală a lui Iehova a fost nemulţumită de rebeliunea mânată de invidie a lui Lucifer. Îngeri cu mare putere şi slavă au părăsit poziţii privilegiate pentru a-l urma pe cel rău în trădarea sa şi în revolta acestuia împotriva Dumnezeului Cel Atotputernic. Omul perfect s-a aliat cu Diavolul şi, pentru a face dreptate, Dumnezeu l-a condamnat la moarte. Dar, mai presus de toate acestea, numele Celui Prea Înalt a fost hulit şi defăimat prin faptele celor răzvrătiţi. Atunci Atotputernicul Dumnezeu şi-a afirmat scopul de a crea „Sămânţa Lui", prin care toate familiile de pe pământ să aibă posibilitatea să primească binecuvântarea vieţii şi de a crea o organizaţie capitală numită „Sion", pe care o va face locuinţa Sa; că îşi va înfiinţa Împărăția Sa, care şi prin care îi va distruge pe toţi cei răi şi va aduce binecuvântarea vieţii asupra tuturor celor supuşi, iar Cel care este Sămânţa, este în acelaşi timp Regele uns şi Justificatorul lui Iehova. I-a trebuit mult timp lui Iehova pentru a-şi realiza scopul şi, în acest timp, El a permis răzvrătiţilor nelegiuiți să continue să existe, anunţându-şi scopul la momentul potrivit pentru a le aduce distrugerea şi a realiza lauda şi proclamarea numelui Său măreţ în întreaga lume. Vestirea numelui Său se desfăşoară acum, ca o realizare a scopului anunţat de El şi trebuie să se facă imediat înainte de distrugerea celor răi. – Exodul 9:16

8. Timpul întăreşte importanţa momentului culminant ce va fi atins în realizarea scopului lui Dumnezeu şi importanţa faptului ca cineva să fie binecuvântat, dându-i-se ocazia de a fi activ în organizaţia Lui la momentul culminant şi de a participa la lucrarea lui Dumnezeu, cunoscută ca „lucrarea ciudată", ceea ce reprezintă o fericire mult prea mare pentru a putea fi descrisă de cuvintele omului. În vremurile de demult ,când oamenii priveau la izbăvirea umanităţii pentru viaţă ca fiind marele obiectiv al lui Iehova, ochii lor erau închişi la lucrurile mult mai mari şi, prin urmare ,aceşti oameni nu aveau viziunea Împărăției, a ceea ce va realiza ea spre justificarea şi onorarea numelui glorios al lui Iehova şi a bucuriei fără margini pe care aceasta o va aduce acelor făpturi care au rămas mereu credincioase şi drepte în faţa Dumnezeului Atotputernic. Omul şi salvarea acestuia, deşi importante pentru creatura umană, sunt de foarte mică importanţă în comparaţie cu justificarea numelui Celui Prea înalt. „Toate neamurile sunt ca o nimica înaintea Lui, nu sunt decât nimicnicie şi deşertăciune. Cu cine voiţi să asemănaţi pe Dumnezeu? Şi cu ce asemănare Îl veţi asemăna? Nu ştiţi? N-aţi auzit? Nu vi s-a făcut cunoscut de la început? Nu v-aţi gândit niciodată la întemeierea pământului? El şade deasupra cercului pământului, şi locuitorii lui sunt ca nişte lăcuste înaintea Lui; El întinde cerurile ca o maramă subţire şi le lăţeşte ca un cort, ca să locuiască în el. El preface într-o nimica pe voievozi şi face o nimica din judecătorii pământului." – Isaia 40: 17,18, 21-23.

9. Să nu uităm niciodată că este implicat numele lui Iehova şi că numele

Cuprins

Lui glorios trebuie să fie justificat şi să dăinuie veşnic. „Numele Lui va dăinui pe vecie: cât soarele îi va ţine numele. Cu el se vor binecuvânta unii pe alţii, şi toate neamurile Îl vor numi fericit. Binecuvântat să fie Domnul Dumnezeu, Dumnezeul lui Israel, singurul care face minuni!” – Psalmi 72: 17, 18.

RĂSCUMPĂRARE

10. Nu este răscumpărarea omului de primă importanţă? Şi nu este această învăţătură după care se orientează toate celelalte învăţături? Răspunsul nu poate fi decât negativ, altfel salvarea omului ar fi pusă înaintea justificării numelui lui Iehova. Răscumpărarea nu este învăţătura în jurul căreia gravitează toate celelalte învăţături. Nu este cheia cu care sunt măsurate celelalte învăţături şi prin care se determină veridicitatea acestora. Supremaţia lui Iehova Dumnezeu este adevărul absolut şi Împărăția Sa este cheia după care toate învăţăturile sunt cântărite corect, deoarece Împărăția este cea care îi va realiza ţelul şi îi va justifica numele. Răscumpărarea omului este secundară întrebării de primă importanţă. Timp de secole religia şi religioniştii au umbrit adevărata întrebare, dar a venit vremea ca ea să fie văzută clar. Religioniştii au spus şi continuă să spună că Dumnezeu întinde mâinile înspre om şi îl invită pe om să fie salvat. O asemenea declaraţie este nu numai un neadevăr, dar este şi o defăimare în plus a numelui lui Iehova. Dumnezeu nu roagă pe nimeni să fie salvat; dar pune înaintea omului posibilitatea de izbăvire şi îl lasă pe acesta să hotărască ce să facă şi astfel omului i se oferă şansa de a-şi dovedi integritatea faţă de Dumnezeu. Diavolul i-a aruncat o provocare lui Iehova: să pună pe pământ oameni care să rămână credincioşi lui Dumnezeu şi sub cel mai aspru test; şi aceasta a ridicat problema cine va face faţă testului şi va rămâne credincios lui Iehova? Dumnezeu a trimis pe pământ pe Fiul Lui iubit, Cuvântul, care a fost transformat în om. (Ioan 1:14) Suferinţele lui Isus în toate formele contradictorii şi persecuţiile îndurate din mâinile duşmanilor în vreme ce El a rămas credincios şi drept în faţa lui Dumnezeu, chiar şi printr-o moarte ruşinoasă, a dovedit pe de-a-ntregul că Satan Diavolul este un mincinos şi creatura potrivită pentru a fi distrusă. Deci Isus a devenit perfect prin suferinţă şi rămânând credincios şi sincer lui Dumnezeu în timpul acestei suferinţe chiar şi în moarte, dovedindu-şi astfel integritatea, el a devenit astfel autorul salvării veşnice. A dovedit de asemenea că Diavolul este un mincinos şi că va fi distrus. Isus Cristos a fost făcut Executorul cu putere deplină, având autoritatea să-l execute pe Diavol şi pe toţi susţinătorii lui. Atunci Dumnezeu a început să-şi justifice numele şi acum a venit timpul să termine această lucrare. „Măcar că era Fiu, a învăţat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit. Şi, după ce a fost făcut desăvârşit, S-a făcut, pentru toţi cei ce-L ascultă, urzitorul unei mântuiri veşnice”. (Evrei 5:8,9) „Astfel, dar, deoarece copiii sunt părtaşi sângelui şi cărnii, tot aşa şi El însuşi a fost deopotrivă părtaş la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morţii, adică pe Diavolul” .(Evrei 2:14) Odată cu distrugerea lui Satan şi a hordelor lui de către Isus, supremaţia lui Iehova va fi complet restabilită şi numele Său va fi justificat pentru totdeauna.

Cuprins

11. Dumnezeu va dovedi şi după aceea că Satan este un mincinos şi Iehova este suprem, dând viaţă tuturor urmaşilor lui Adam care Îl vor asculta şi îşi vor dovedi integritatea. De aceea, El a hotărât ca viaţa omenească a lui Isus să poată deveni preţul răscumpărării rasei umane, deschizându-le calea spre salvare şi viaţă. Numai Adam a fost judecat şi condamnat la moarte. Urmaşii lui nu au fost judecaţi. Judecata a fost împotriva lui Adam, nu a urmaşilor lui. Dar, urmaşii lui fiind descendenţi din omul imperfect Adam, toţi s-au născut din păcat şi s-au născut păcătoşi din cauza imperfecţiunilor moştenite. Toţi au suferit efectul păcatului lui Adam. Viaţa omului perfect Adam a fost anulată şi urmaşii lui au venit pe lume fără dreptul la viaţă. Adam nu poate fi răscumpărat, nu se poate întoarce şi nu poate fi eliberat de condamnarea la moarte fără ca Dumnezeu să retragă propria Sa judecată; şi Dumnezeu nu se schimbă. (Maleahi 3:6). Dar urmaşii lui Adam, fiind supuşi morţii, nu din cauza greşelilor lor, ci din cauza moştenirii, pot fi răscumpăraţi şi pot primi viaţă, aşa cum vrea Dumnezeu şi cum este scopul Lui. Preţul răscumpărării trebuia să fie viaţa unui om perfect, pentru că urmaşii lui Adam au intrat sub condamnarea păcatului şi a morţii din cauza faptei păcătoase a unui om perfect. Nici un om de pe pământ nu putea răscumpăra pe urmaşii lui Adam, pentru că toţi erau imperfecţi. Când Iehova L-a trimis pe Fiul Său preaiubit pe pământ şi L-a făcut din carne, atunci omul Isus avea toate drepturile vieţii omeneşti şi avea tot ce constituia preţul de cumpărare sau răscumpărare a urmaşilor lui Adam. Isus a fost făcut un om perfect pentru a putea să-i cumpere pe urmaşii lui Adam.

12. Răscumpărare înseamnă ceva „care dezleagă; un preţ de recuperare”(*Strong*). Este preţul ce trebuie plătit pentru eliberarea unui condamnat. Pe lângă alte însărcinări, Isus a primit poruncă de la Tatăl Său să facă următorul lucru, după cum spune Isus însuşi :„Tatăl Mă iubeşte, pentru că Îmi dau viaţa, ca iarăşi s-o iau. Nimeni nu Mi-o ia cu sila, ci o dau Eu, de la Mine. Am putere s-o dau şi am putere s-o iau iarăşi: aceasta este porunca pe care am primit-o de la Tatăl Meu.” (Ioan 10:17,18) Isus a fost ucis ca om, iar Dumnezeu L-a înălţat din moarte ca spirit. (1 Petru 3:18). Fiind ridicat din moarte, Isus avea dreptul de a îmbrăca din nou viaţa umană, aşa cum a arătat El în textul de mai sus; dar Iehova nu dorea ca El să facă acest lucru şi cum Isus a fost întotdeauna fericit să facă voia lui Dumnezeu, El nu şi-a luat înapoi viaţa umană. El a prezentat la tronul milei din cer valoarea sau dreptul la acea viaţă perfectă care a fost aplicată ca o jertfă pentru păcatele ce subjugă omenirea. Dreptul Său la viaţă omenească a fost întocmai preţul cerut, constituind astfel preţul răscumpărării pentru urmaşii lui Adam; şi prin prezentarea dreptului Său la viaţă ca o creatură umană, înaintea tronului milei ca pentru răscumpărarea păcatului, Isus a devenit, prin dreptul conferit de cumpărare, proprietarul urmaşilor lui Adam. (Ioan 10:10) Răscumpărarea era exact preţul cerut, constând din viaţa omenească perfectă a lui Isus Cristos. „Jertfa pentru păcat” este preţul răscumpărării plătit pentru cumpărarea păcătoşilor. Stă scris: „fără vărsare de sânge nu este iertare” (Evrei 9:22). Omul Isus Cristos şi-a vărsat sângele şi dreptul Său la viaţă umană este reprezentat prin sânge. Înălţat din

Cuprins

morţi, divinul Isus a prezentat în cer preţul cumpărării, adică dreptul la viaţa umană şi a plătit acest preţ în faţa scaunului dreptăţii, cumpărând astfel pe urmaşii lui Adam şi devenind singurul proprietar al lor de drept. De aceea este scris: „aţi fost cumpăraţi cu un preţ." (1 Corinteni 6:20) „Căci ştiţi că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, aţi fost răscumpăraţi din felul deşert de vieţuire pe care-l moşteniseră de la părinţii voştri, ci cu sângele scump al lui Christos, Mielul fără cusur şi fără prihană." (1 Petru 1:18, 19). Tranzacţia a fost încheiată acolo şi Isus a devenit proprietar asupra urmaşilor omului Adam şi, de atunci încoace, prin dreptul conferit de cumpărare, a rămas proprietar.

13. De răscumpărare nu beneficiază toţi urmaşii lui Adam şi nu-l include ea şi pe Adam însuşi? Nu, de ea beneficiază numai cei ce cred în Domnul Isus Cristos şi-L ascultă. (Ioan 3:16, 17) Adam nu putea fi răscumpărat deoarece sentinţa împotriva lui este definitivă. Dar urmaşii lui nu au fost niciodată judecaţi şi de aceea ei pot fi răscumpăraţi; dar această răscumpărare nu decurge în mod automat pentru fiecare, ci numai pentru cei ce-şi exercită privilegiul de a crede în Domnul Isus Cristos şi de a urma voinţa lui Dumnezeu :„Tatăl iubeşte pe Fiul şi a dat toate lucrurile în mâna Lui. Cine crede în Fiul are viaţa veşnică; dar cine nu crede în Fiul nu va vedea viaţa, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el." (Ioan 3:35, 36). În armonie cu aceasta, este scris: „Pentru că nici Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească şi să-Şi dea viaţa ca răscumpărare pentru mulţi". (Matei 20: 28) De aceea concluzia de netăgăduit este că Isus s-a dat pe Sine ca să-i răscumpere pe toţi acei ce cred în El şi Îl urmează.

14. Dar nu spune Scriptura că Isus s-a dat pe Sine ca răscumpărare pentru toţi, pentru a fi mărturie pentru toţi la timpul potrivit? Nu! Scriptura nu spune acest lucru. Cuvintele „pentru toţi" nu există în text, ci au fost adăugate de traducători. Textul spune: „care S-a dat pe Sine însuşi ca preţ de răscumpărare pentru toţi; faptul acesta trebuia adeverit la vremea cuvenită, şi propovăduitorul şi apostolul Lui am fost pus eu – spun adevărul în Christos, nu mint – ca să învăţ pe Neamuri credinţa şi adevărul." (1 Timotei 2: 6,7, *Diaglott*). Cu alte cuvinte, Isus a fost dat ca răscumpărare pentru toţi cei ce cred în El, Îl ascultă şi la timpul potrivit mărturisesc despre acesta, aşa cum se arată în acest text. Pavel anume a primit această favoare şi obligaţia de a fi martor pentru acest adevăr în faţa celorlalţi. (A se vedea *Turnul de Veghere* 1934, paginile 104, 105.)

15. Când Isus a murit pe lemn, preţul de răscumpărare a fost pus la dispoziţie. Când Iehova L-a ridicat pe Isus Cristos din morţi şi L-a înălţat la cer, Isus Cristos a prezentat preţul de răscumpărare ca jertfă pentru păcat, tranzacţia a fost completă şi, din acel moment, fiecare dintre urmaşii lui Adam i-au aparţinut lui Isus Cristos şi sunt proprietatea Lui pentru a fi folosiţi după voia lui Dumnezeu. Tocmai la acea vreme Isus a „cumpărat cu sângele Lui" pe urmaşii lui Adam. (Faptele Apostolilor 20:28; Efeseni 1:14; Evrei 9:14; 1Petru 1:18, 19; Apocalipsa 1:5) S-a făcut această cumpărare doar pentru a-i salva pe oameni de moarte? Nu; nu acesta era scopul principal. El le dădea oamenilor posibilitatea de a-şi dovedi integritatea faţă de Iehova pentru justificarea numelui Său şi pentru a dovedi că

Cuprins

Satan este un mincinos. Isus a fost şi este îmbrăcat cu putere deplină şi autoritate de la Iehova de a da viaţă celor care cred în El şi Îl ascultă. De aceea este scris că viaţa este un dar de la Dumnezeu prin Isus Cristos, Domnul nostru. (Romani 6:23) Nici un dar nu poate fi efectiv dacă nu consimt atât cel ce dă, cât şi cel ce primeşte.

NUMELE SĂU

16. La Rusalii, Isus Cristos a început alegerea oamenilor cărora li se va da ocazia să-şi dovedească integritatea faţă de Dumnezeu şi care, dovedindu-şi astfel integritatea vor deveni martori, care vor pune mărturie în numele Celui Prea Înalt. Aproximativ patru mii de ani au trecut de la condamnarea la moarte a lui Adam şi până la acea dată nici unui om nu i s-a dat viaţă. De la Abel la Ioan Botezătorul câţiva oameni şi-au păstrat integritatea faţă de Dumnezeu şi au primit o bună caracterizare din partea Lui, dar nici unuia dintre aceştia nu i s-a dăruit viaţa, deoarece scopul lui Iehova Dumnezeu era mai întâi să aleagă un popor pentru numele Său, iar acest popor trebuie, împreună cu Isus Cristos, să fie martorii Lui. (Evrei 11:39, 40) Dumnezeu i-a permis Diavolului să-l atace şi să-l persecute pe Iov, dar nu i-a permis să-l omoare pe Iov. (Iov 2:6) Dumnezeu i-a permis Diavolului să-l persecute şi să-l învinuiască pe Isus, ajungând până la o moarte nedemnă şi în toate aceste încercări, Isus şi-a păstrat integritatea. Cu Isus, Satan a avut posibilitatea să meargă până la limită în încercarea sa de a-şi realiza provocarea nelegiuită, dar el nu a reuşit. Datorită credinţei Sale în Iehova Dumnezeu, Isus a fost ridicat din morţi ca creatură spirituală şi a fost înălţat la cel mai înalt loc din cer. Din nou s-a dovedit că Diavolul este un mincinos şi puterea lui Iehova s-a dovedit supremă. O dată cu Rusaliile, scopul lui Iehova a fost nu numai de a dovedi că Satan este mincinos, dar şi să aleagă 144. 000 de făpturi dintre oameni care să-i urmeze paşii lui Isus şi să-şi dovedească credinţa în Dumnezeu, chiar şi cu preţul vieţii, iar Dumnezeu a hotărât că aceşti credincioşi acceptaţi se vor alătura lui Isus Cristos în lucrarea pe care Iehova o face imediat înainte de distrugerea lui Satan şi a organizaţiei Sale. Dacă singurul scop al morţii şi învierii lui Isus ar fi fost să salveze oamenii, atunci nu ar fi fost nici o ocazie pentru a alege o clasă specială dintre oameni, care să ducă mărturie în numele lui Iehova. Faptul că Iehova mai întâi alege un popor pentru numele Său, care trebuie să pună mărturie despre şi cu privire la numele Său şi la Împărăția Sa în faţa altora, reprezintă o dovadă concludentă că justificarea numelui Său este mult mai importantă decât salvarea oamenilor. Apostolii lui Isus au fost primii care au beneficiat de sacrificiul de răscumpărare, care a fost arătat prin revărsarea spiritului sfânt asupra lor, ceea ce a dus la începerea lucrării lor, potrivit voinţei lui Dumnezeu, anume, să pună mărturie despre numele lui Iehova. Legat de acestea, apostolul spune: „Căci noi suntem lucrarea Lui şi am fost zidiţi în Christos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele.” (Efeseni 2:10) Astfel se arată că apostolii sunt înfăptuirea lui Iehova, creaţi în Isus Cristos, atribuiţi unor lucrări bune specifice şi că toţi cei ce urmează în paşii lui Isus Cristos de asemenea sunt zidiţi în Isus Cristos pentru lucrări bune similare

Cuprins

şi că aceasta este de o mult mai mare importanţă decât simpla salvare a creaturilor umane.

17. Religioniştii au fost cei ce au adus doctrina Diavolului, anume că Dumnezeu a împuternicit pe toţi oamenii bisericii să salveze suflete şi că scoaterea oamenilor din „purgatoriu" şi salvarea lor de la „tortură veşnică" este scopul suprem al Celui Prea Înalt. Diavolul a fost cel ce a realizat asemenea doctrine false şi i-a făcut pe oameni să le proclame. Asemenea religionişti totdeauna au lucrat contrar voinţei lui Dumnezeu şi asta indiferent de intenţii. Chiar şi în timpul „perioadei Ilie" a lucrării poporului lui Dumnezeu, mulţi se dedicaseră realizării voinţei lui Dumnezeu, dar foarte puţini erau cei care aduceau Domnului „daruri drepte". În timpul unei asemenea perioade, ceea ce se predica sau se vestea cu precădere în faţa oamenilor erau următoarele: că Dumnezeu acum izbăveşte pe câţiva, pe care îi va ridica în ceruri ca să domnească alături de Isus Cristos şi să participe în lucrarea de restaurare în perfecţiune a rasei umane, deoarece Isus şi-a dat viaţa ca răscumpărare pentru toţi. Numele lui Iehova şi justificarea prin urmare a Regelui şi a Împărăției, nu numai că au fost ignorate, dar a fost foarte puţin aprofundată. Scopul curăţării templului la venirea Domnului Isus era ca cei acceptaţi să îşi primească îndatorirea pentru care fuseseră aleşi şi ca, după aceea, să ofere Domnului un „dar neprihănit" (Maleahi 3:3) Curăţarea acestor oameni era pentru a-i elibera de religie şi a-i face servi credincioşi şi adevăraţi, martori ai Dumnezeului cel Atotputernic, care vor continua să-L slăvească şi să vorbească despre gloria Lui.

18. De la Rusalii încoace lucrarea de bază ca importanţă şi ca timp a fost alegerea poporului pentru numele lui Iehova Dumnezeu. Apostolii au fost înştiinţaţi de timpuriu în cadrul serviciului lor de scopul lui Iehova şi, de aceea, au spus: „Dumnezeu Şi-a aruncat privirile peste neamuri, ca să aleagă din mijlocul lor un popor care să-I poarte Numele." (Faptele Apostolilor 15:14) Cei aleşi pentru numele Lui trebuie întâi să primească binefacerile sacrificiului de răscumpărare care li s-a dat datorită credinţei lor în Isus Cristos, datorită mărturisirii în El şi a ascultării poruncilor Lui. Din aceasta rezultă deci că mulţi care au crezut şi au mărturisit numele lui Isus Cristos, dar care nu au progresat mai mult, nu sunt printre cei aleşi ca popor pentru numele Celui Prea Înalt. Doar credinţa şi mărturisirea în mod deschis că Isus Cristos este Fiul lui Dumnezeu nu este destul. Trebuie progresat până în punctul în care îţi dovedeşti integritatea faţă de Dumnezeu. Astfel alegerea martorilor credincioşi ai lui Iehova a continuat de la Rusalii încoace şi completarea se face numai după a doua venire a Domnului Isus Cristos şi adunarea celor aleşi. Apostolii şi alţii din acele vremuri care credeau şi urmau pe Domnul Isus Cristos erau aleși ca membrii ai „corpului lui Cristos" şi ca parte din poporul care să poarte Numele lui Iehova; dar câţi au fost aleşi după plecarea apostolilor şi până la a doua venire a lui Isus, Scriptura nu indică, şi este destul de probabil că doar câţiva au fost aleşi. Această susţinere este întărită de faptul că în timpul perioadei Ilie a bisericii, Isus a depus o lucrare de pregătire a drumului înaintea lui Iehova prin vestirea mesajului lui Iehova înaintea oamenilor,

Cuprins

ca apoi în 1918 Isus Cristos, marele Judecător, să vină direct la templu şi să-nceapă să-i adune pe cei cu care făcuse un legământ de sacrificiu în a îndeplini voinţa lui Dumnezeu şi care înaintaseră în dreptate. – Psalmi 50: 5.

19. Odată cu venirea lui Isus Cristos la templu, apostolii credincioşi şi alţii care muriseră de asemenea în credinţă au fost primii ridicaţi din morţi şi adunaţi la Domnul; şi aceasta se arată prin mărturia Cuvântului. (1 Tesaloniceni 4: 13-17) Apoi cei devotaţi de pe pământ au fost puşi la testul de foc potrivit voinţei lui Dumnezeu şi cei acceptaţi au fost adunaţi la templu, iar Sionul a fost zidit (Psalmi 102: 16). Cei de pe pământ, acum adunaţi la templu, sunt cei aleşi pentru numele lui Iehova şi se află acolo pentru a arăta gloria Celui Prea Înalt; şi acesta fiind scopul pentru care au fost aleşi, ei nu trebuie să reflecte gloria nici unei făpturi umane. „Şi în locaşul Lui totul strigă: „Slavă!" (Psalmi 29:9) Înainte de adunarea aleşilor la templu, îndatoriri specifice au fost date celor maturi în Cristos şi era obligaţia acestora să-i ajute pe ceilalţi care năzuiau să-L servească pe Dumnezeu şi pe Împăratul acestuia. Dintre cei astfel aleşi unii şi-au făcut cu credinţă datoria, pe când alţii ,care pretindeau că sunt învăţători,erau încântaţi să se ridice spre satisfacerea mândriei şi ambiţiilor lor şi ,prin urmare, au dat greş atunci când ziua judecăţii a venit şi au fost respinşi la judecata din templu. Cei devotaţi în întregime lui Dumnezeu, care şi-au dovedit integritatea şi credinţa, au primit aprobarea la judecata din templu, au fost primiţi în templu. Scopul Domnului atunci când făcea anumite lucrări printre poporul Lui înainte să vină la templu era să dezvolte o clasă matură în Isus Cristos, care în templu să fie pe deplin unită şi să poată fi folosită pentru ceea ce au fost aleşi. De aceea stă scris: „Şi El a dat pe unii apostoli; pe alţii, proroci; pe alţii, evanghelişti; pe alţii, păstori şi învăţători, pentru desăvârşirea sfinţilor, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Christos." – Efeseni 4: 11, 12

UNITATE ÎN ACŢIUNE

20. Apare clar că cei adunaţi în templu sunt acolo pentru un scop anume şi că ei trebuie să fie în armonie deplină. Este în mod clar şi fără îndoială dezvăluit că Dumnezeu a ales acest popor pentru marele Său nume. Aceştia sunt cei care: „ajung toţi la unirea credinţei şi a cunoştinţei Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălţimea staturii plinătăţii lui Christos" – Efeseni 4: 12, 13, *Diaglott.*

21. Aceştia sunt cei înăuntrul templului cu Isus Cristos, învăţaţi şi conduşi de El, ei nu mai sunt învăţaţi şi conduşi de oameni şi deci nu au fost azvârliţi în toate părţile de doctrine ciudate. Au fost ei adunaţi acolo doar în scopul izbăvirii, în timp ce aşteaptă să fie ridicaţi la ceruri? În nici un caz. Ei sunt acolo pentru o acţiune cu scop precis. Ei fuseseră conduşi de spiritul sfânt înainte de a doua venire a Domnului. Ei erau oarecum instruiţi în ale Scripturii, dar de la adunarea în templu ei sunt învăţaţi de Dumnezeu prin Isus Cristos şi ei înţeleg şi apreciază Cuvântul Domnului mai bine ca niciodată. (Isaia 54: 13) Lumina lui Iehova care străluceşte peste Capul templului, se reflectă asupra tuturor membrilor templului şi astfel cunoştinţa lor a crescut. O asemenea creştere în cunoştinţă există astfel încât

Cuprins

cei din templu să fie pregătiţi pentru o lucrare măreaţă şi bună, adică pentru o unitate de acţiune desăvârşită. „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu şi de folos ca să înveţe, să mustre, să îndrepte, să dea înţelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârşit şi cu totul destoinic pentru orice lucrare bună.” – 2 Timotei 3: 16, 17.

22. Partea principală a uneltelor de lucru a fost dată lor de la adunarea în templu. Aceste unelte nu sunt pentru a crea un loc de huzur, ci ca toţi membrii templului să fie implicaţi în lucrarea pentru care au fost aleşi; şi cum ei sunt cei aleşi în numele lui Iehova, este sigur că lucrarea lor este aceea de a vesti numele lui Iehova înainte de bătălia Armaghedonului. Deci datoria tuturor celor unşi din templu este unitate de acţiune deplină şi desăvârşită.

23. Aceasta este ziua lui Iehova, zi aleasă pentru scopul Lui, în legătură cu poporul Său, care îi va vesti numele şi, de aceea, El le zice: „Voi sunteţi martorii Mei – zice Iehova – că Eu sunt Dumnezeu.” (Isaia 43: 9 – 12) Este vremea când aceşti martori unşi trebuie să proclame ziua justificării Dumnezeului nostru. Au trecut secole de când Domnul a început să „aleagă... un popor pentru numele Său”, şi acum, că oameni au fost scoşi din lumea asta şi adunaţi la Domnul Isus, ora crucială a sosit. Este momentul culminant, când poporul lui Dumnezeu este adunat împreună şi numit să facă lucrarea hotărâtă şi cerută de Dumnezeu cu secole în urmă. Iehova Dumnezeu, prin Isus Cristos, s-a ridicat şi acum se ocupă de lucrarea Sa, adică „lucrarea ciudată”, şi „poporul pentru numele Său” este în cadrul organizaţiei Lui şi trebuie să se implice în „lucrarea ciudată” sub comanda şi direcţia lui Isus Cristos, şi nu există nici o excepţie pentru cei aflaţi în templu. (Isaia 28: 21)” „Lucrarea ciudată” a lui Iehova care este acum în desfăşurare, înlătură paravanul după care escroci religioşi au operat timp de secole, folosind în mod fals şi fraudulos numele lui Iehova şi al lui Isus Cristos ca să-şi desfăşoare practicile defăimătoare şi nelegiuite. Diavolul a fost cel ce a început religia cu scopul defăimării numelui lui Iehova, şi agenţii diavolului continuă să-şi facă înşelătoriile religioase.

24. Această organizaţie religioasă continuă să opereze în lume, şi Dumnezeu a denumit-o la fel ca pe o femeie de moravuri uşoare, care este un inamic al lui Dumnezeu şi a tuturor celor ce iubesc dreptatea şi urăsc nedreptatea, iar acest inamic în curând va fi distrus. De aceea Iehova comandă celor unşi :„Sculaţi-vă, să mergem... să ne războim cu ea” (Obadia 1). Însuşi Dumnezeu şi Isus Cristos, marele Executor, s-au ridicat împotriva duşmanului, şi toţi din organizaţie sunt instruiţi să se ridice şi să asculte de Domnul, iar membrii templului trebuie să ducă mărturia numelui lui Dumnezeu pe parcursul desfăşurării războiului. Războiul nu este la nivel uman, este un război al Domnului. Comandantul este Domnul Isus Cristos şi El conduce forţele împotriva duşmanului, dând comenzi şi instruind pe cei care sunt de partea lui Iehova. „Iată, L-am pus martor pe lângă popoare, cap şi stăpânitor al popoarelor.” – Isaia 55: 4.

25. Toţi membrii templului sunt sub comanda Sa directă; toţi trebuie să fie în deplină ascultare, dacă nu vor fi nimiciți. (Faptele Apostolilor 3:23) Nu poate

Cuprins

exista vreo diviziune. Membrii templului neapărat trebuie şi sunt în deplină unitate cu Domnul şi între ei. Trebuie să existe o armonie completă şi unitate de acţiune, adică armonie în înfăptuirea lucrării poruncite de Dumnezeu ce trebuie făcută acum. Cei ce apreciază darul nu numai că vor fi nerăbdători să fie în armonie, dar vor fi pentru îndeplinirea voinţei lui Dumnezeu.

SCANDALAGII

26. Domnul îşi are organizaţia Sa pe pământ acţionând sub comanda Sa şi făcând lucrarea Sa. Această organizaţie nu aparţine vreunui om, deci nu este controlată de un om sau de un grup de oameni. În timpul perioadei Ilie erau printre cei devotaţi Domnului, oameni ambiţioşi care doreau să fie admiraţi şi onoraţi de ceilalţi şi nereuşind să primească asemenea onoruri de la oameni, ei au început să caute ceartă. Unii dintre ei au încercat să meargă cu membrii templului chiar până în timpurile prezente. Nu există loc pentru aceştia printre poporul lui Dumnezeu şi nu există nici o scuză pentru aceşti scandalagii. Nimeni nu poate rămâne în organizaţia Domnului decât dacă acel om este mânat de o dorinţă lipsită de egoism de a-L servi pe Dumnezeu. Domnul a spus limpede în Cuvântul Său că scandalagiii vor fi scoşi şi vor primi întuneric veşnic. Privind la tot adevărul pe care Dumnezeu l-a dat poporului Său în ultimii ani, se pare că în anumite cercuri scandalagiii continuă să existe. Asemenea scandalagii nu sunt dintre cei aleşi pentru numele Domnului. Ei nu fac parte din societatea membrilor templului. Nu pot exista probleme sau conflicte între cei cu adevărat unşi, deoarece cei numiţi să facă astăzi lucrarea lui Dumnezeu sunt încântaţi să îi realizeze voinţa, deci sunt totdeauna în unitate. Din când în când se primesc rapoarte despre neînţelegeri existente în anumite cercuri. Este clar că egoismul este motivul acestor neînţelegeri şi că scandalagiii sunt ambiţioşi şi nu fac parte dintre membrii templului. Unii dintre ei au fost poate odată primiţi în templu, dar ei nu pot rămâne acolo şi să fie și scandalagii. Legat de asemenea scandalagii ce odată urmau să fie primiţi în Împărăție, Domnul afirmă clar: „Fiul omului va trimite pe îngerii Săi, şi ei vor smulge din Împărăția Lui toate lucrurile care sunt pricină de păcătuire şi pe cei ce săvârşesc fărădelegea” – Matei 13: 41.

27. Scandalagii sunt ofensaţi de modul Domnului de a-și desfăşura lucrarea. Dacă ar fi mulţumiţi de lucrarea Domnului şi mulţumiţi să ia parte la ea, nici măcar nu le-ar trece prin minte să facă scandal. Din contra ei insistă să facă lucrurile după voinţa lor şi nu au respect pentru organizaţia Domnului sau pentru instrucţiunile pe care Domnul le dă prin organizaţia Sa şi ,deci, ei sunt nelegiuiţi şi creatori de fărădelegi. Îngerii Domnului care Îl servesc în templu, acţionând sub comanda Domnului, îi alungă repede pe aceştia din templu, ei fiind izgoniţi.

28. Fie ca toţi cei ce au tendinţa de a cârti împotriva organizaţiei lui Dumnezeu sau de maniera în care această organizaţie îşi desfăşoară serviciul, să ia aminte de ce se va abate asupra lui dacă nu îşi schimbă obiceiurile. Dumnezeu nu va tolera vreo încercare de a submina lucrarea Lui. Dacă cineva vrea să rişte căutând auto-înălțare şi lauda oamenilor sau vrea să-i domine pe alții, astfel

Cuprins

satisfăcându-şi propriile dorinţe sau ambiţii egoiste, să reţină avertismentul că va fi cu siguranţă aruncat în întuneric. Nimeni nu va încerca să-l oprească din greşeala sa şi deci scandalagiul este responsabil pentru propriul său destin. Cei care doresc să aibă aprobarea Domnului vor lua aminte la avertismentul Lui şi vor înainta în Cuvântul Lui, evitând toată cearta şi toate problemele, înaintând împreună, în armonie cu ceilalţi din poporul ales de Dumnezeu. Cei ambiţioşi, egoişti sau nemulţumiţi sunt descrişi în Scriptură în următoarele cuvinte: „Sunt nişte stânci ascunse la mesele voastre de dragoste, unde se ospătează fără ruşine împreună cu voi şi se îndoapă de-a binelea; nişte nori fără apă, mânaţi încoace şi încolo de vânturi, nişte pomi tomnatici fără rod, de două ori morţi, dezrădăcinaţi... Ei sunt nişte cârtitori, nemulţumiţi cu soarta lor; trăiesc după poftele lor; gura le este plină de vorbe trufaşe şi slăvesc pe oameni pentru câştig... nişte valuri înfuriate ale mării, care îşi spumegă ruşinile lor; nişte stele rătăcitoare, cărora le este păstrată negura întunericului pentru vecie." (Iuda 12, 16, 13) Faptul că într-o adunare există certuri arată că sunt unii membrii care nu sunt devotaţi Domnului şi, prin urmare, nu fac parte din templu.

29. Toţi membrii templului, fiind în unitate, se iubesc unii pe alţii şi totdeauna caută binele şi evită să facă ceva care ar putea aduce prejudicii altui membru al corpului. Acuzaţii de fărădelege nu trebuie aduse împotriva unui frate sau a unui membru decât dacă fapta incriminată este bine cunoscută ca fiind adevărată şi dovada clară, coerentă şi convingătoare. Când se face o acuzaţie, o copie a ei trebuie dată acuzatului şi acesta trebuie să aibă deplină posibilitate de a face adevărul cunoscut. Când se trimit acuze la sediul Societăţii, trebuie făcută prezumpţia că acuzaţiile sunt adevărate, deoarece prezumpţia este că oricine este dedicat Domnului va rosti adevărul. Aceasta nu înseamnă că persoana acuzată este considerată vinovată fără a fi întâi auzită, dar răspunsul Societăţii va veni bazându-se pe adevărurile cazului ipotetic şi presupunând că acuzaţiile sunt adevărate, fapta ar fi condamnată fără a se condamna persoana, şi aceasta s-ar face pentru a păzi interesul general al Împărăției. De exemplu arderea de cărţi sau publicaţii ale Societăţii totdeauna trebuie condamnată şi cu siguranţă nimeni care este devotat lui Dumnezeu nu ar arde asemenea cărţi. La fel cineva devotat Domnului nu ar acuza pe altcineva cu arderea sau distrugerea cărţilor decât dacă fapta este binecunoscută şi merită pe deplin o asemenea acuză, chiar şi atunci informaţia trebuie furnizată doar ca Societatea să poată lua paşii necesari pentru a-şi apăra publicaţiile. Ar fi pe deplin în acord cu dreptatea, ca reprezentantul Societăţii să condamne fapta de a distruge scrierile venite de la Dumnezeu, presupunând că acuza este adevărată, dar fără a condamna individul. Iubirea fraţilor trebuie să vină întâi şi ,în consecinţă, nimic nu trebuie făcut de către cei unşi în scopul lezării fraţilor. Aprobarea sau dezaprobarea oamenilor nu este relevantă, dar interesele organizaţiei Domnului sunt vitale, şi numai cei ce îngrijesc bine de interesele Împărăției să se aştepte să fie aprobaţi. Membrii unşi ai templului vor evita cu statornicie controversele cu alţii, deci şi controversele cu cei asociaţi lor. Dacă se confruntă cu unii care par hotărâţi să cauzeze probleme şi disensiuni, atunci cel care este împotriva aceluia ce

Cuprins

cauzează probleme ar trebui să acţioneze după sfatul dat de Cuvântul Domnului şi anume: „Voi veghea asupra căilor mele, ca să nu păcătuiesc cu limba; îmi voi pune frâu gurii, cât va sta cel rău înaintea mea.” (Psalmi 39:1) Deci evită controversele.

30. Ce trebuie făcut de o adunare atunci când sunt printre ei unii care încearcă să cauzeze disensiuni? Ce atitudine trebuie să aibă cei credincioşi şi cum trebuie să se manifeste către asemenea cârtitori? Apostolul Pavel răspunde la aceste întrebări cu următoarele cuvinte: „Vă îndemn, fraţilor, să vă feriţi de cei ce fac dezbinări şi tulburare împotriva învăţăturii pe care aţi primit-o. Depărtaţi-vă de ei. Căci astfel de oameni nu slujesc lui Christos, Domnul nostru, ci pântecelui lor; şi, prin vorbiri dulci şi amăgitoare, ei înşeală inimile celor lesne crezători.” – Romani 16: 17, 18.

31. Când există din cei ce stăruie să creeze probleme şi sunt o piedică în calea lucrării ordonate a organizaţiei lui Dumnezeu, fie ca cei credincioşi să se ferească de aceştia şi să continue în linişte şi cu zel să înfăptuiască lucrarea primită de la Domnul. Aceştia ar trebui să păstreze în minte totdeauna însărcinarea primită de la Dumnezeu, anume, să-i vestească numele şi să declare ziua răzbunării Lui.

32. Rapoarte trimise la Societatea Turnului de Veghere arată că există unii membrii bolnavi, din care îl prezentăm pe următorul: „În slujba organizaţiei este cineva cu o poziţie de răspundere în cadrul serviciului, care des îi acuză pe alţii din cadrul societăţii de fărădelege, îşi vorbeşte de rău fraţii, ceea ce îi lezează şi produce disensiuni în societate. Care este statutul cuiva care vorbeşte de rău pe fraţi, şi care în mod clar încearcă să îşi lezeze fraţii sau să producă certuri? Ce atitudine ar trebui să avem față de el?”

33. Se pare că oricine pretinde că este în templu şi care în acelaşi timp se delectează aducând acuze false împotriva fraţilor lui sau care îi vorbeşte de rău pe fraţi, adică, vorbe care tind să-i denigreze în ochii altora, asemenea rău-vorbitori care încearcă în mod voit să aducă daune celorlalţi suferă de o boală spirituală. Dacă cu bună ştiinţă încearcă să aducă ocară altora şi doresc să cauzeze disensiuni, ei ar trebui admonestaţi şi dacă nu reuşesc să se schimbe ascultând de mustrare, ei trebuie ignoraţi cu desăvârşire aşa cum ne îndrumă apostolul. Dacă sunt bolnavi spiritual şi există posibilitatea ajutorării acestora, acest lucru trebuie făcut, aşa cum se arată în fragmentul din scriptură care urmează: „Este vreunul printre voi în suferinţă? Să se roage! Este vreunul cu inimă bună? Să cânte cântări de laudă! Este vreunul printre voi bolnav? Să cheme pe prezbiterii bisericii; şi să se roage pentru el, după ce-l vor unge cu untdelemn în Numele Domnului. Rugăciunea făcută cu credinţă va mântui pe cel bolnav, şi Domnul îl va însănătoşi; şi, dacă a făcut păcate, îi vor fi iertate. Mărturisiţi-vă unii altora păcatele şi rugaţi-vă unii pentru alţii, ca să fiţi vindecaţi. Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit. Fraţilor, dacă s-a rătăcit vreunul dintre voi de la adevăr, şi-l întoarce un altul, să ştiţi că cine întoarce pe un păcătos de la rătăcirea căii lui, va mântui un suflet de la moarte şi va acoperi o sumedenie de păcate.” – Iacov 5: 13-16, 19, 20.

34. Când cineva din clasa celor unşi de Dumnezeu se delectează vorbind de rău pe alţii, el s-a abătut clar de la adevăr şi deci păcătuieşte împotriva lui

Cuprins

Dumnezeu şi îl paşte pericolul morţii veşnice. Dacă cel ce greşeşte caută ajutorul fraţilor, atunci „bătrânii” ,adică fraţii maturi în Cristos, ar trebui să se adune lângă cel ce greşeşte, să se roage pentru el şi să-i arate că în Scriptură ni se descrie marea binecuvântare de a avea bucuria Domnului, simbolizată de ungerea capului cu untdelemn. Domnul a făcut cu multă dărnicie posibilitatea ca fraţii să dea mult ajutor celui bolnav şi să-l abată de la calea greşită, ceea ce va mântui un suflet de la moarte şi va acoperi o sumedenie de păcate.

35. Fie ca toţi cei din templu să poarte în minte că Diavolul încearcă să distrugă „ rămășița seminţei femeii”, așa cum Cristos a mărturisit şi că toţi cei cu adevărat din templu vor veghea să-l învingă pe Diavol în ţelul său nelegiuit. Cei unşi de Dumnezeu sunt într-o clasă aparte; şi greşind pe calea dăruită lor, ei sunt în pericol de moarte din care nu există înviere. Deci toţi cei credincioşi,prin urmare, trebuie să aibă grijă ca nimic dăunător să nu se facă vreunui membru al societăţii templului, ci, din contra, totul să se facă pentru a păzi şi a-i ajuta pe cei din templu. Ei toţi sunt unu în Isus Cristos şi iubirea pentru Cristos îi uneşte pe toţi cei ce fac parte din spiritul Lui. Iubirea este expresia perfectă a neegoismului și trebuie să fie motivul în spatele oricărei acţiuni faţă de altcineva din clasa templului. Sfatul lui Pavel, scris cu așa de mult timp în urmă, este exact pe această linie: „Aşadar, cât avem prilej, să facem bine la toţi, şi mai ales fraţilor în credinţă.” – Galateni 6: 10.

36. Personalităţile nu trebuie încurajate între unşii lui Dumnezeu. Nu trebuie luată, cu precădere, partea nimănui. (Iacov 2: 2 – 4) Nimeni în Cristos nu poate trăi pentru sine, ci în Cristos Regele, ceea ce-i include pe toţi care sunt în Cristos. „Şi El a murit pentru toţi, pentru ca cei ce trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înşişi, ci pentru Cel ce a murit şi a înviat pentru ei. Aşa că, de acum încolo, nu mai cunoaştem pe nimeni în felul lumii; şi, chiar dacă am cunoscut pe Christos în felul lumii, totuşi acum nu-L mai cunoaştem în felul acesta. Căci, dacă este cineva în Christos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi.” – 2 Corinteni 5: 15 – 17.

37. Aceste vremuri sunt pentru pace în cadrul poporului lui Dumnezeu şi de unitate de acţiune, în războiul dus de acesta contra inamicului. Adică trebuie să existe o unitate de acţiune deplină şi completă din partea celor unşi. Apostolul foloseşte o figură de stil pentru a ilustra această solidaritate sau unitate de acţiune care trebuie avută şi arătată de cei unşi: „Numai, purtaţi-vă într-un chip vrednic de Evanghelia lui Christos, pentru ca, fie că voi veni să vă văd, fie că voi rămâne departe de voi, să aud despre voi că rămâneţi tari în acelaşi spirit şi că luptaţi cu un suflet pentru credinţa [Evangheliei], fără să vă lăsaţi înspăimântaţi de potrivnici; lucrul acesta este pentru ei o dovadă de pierzare, şi de mântuirea voastră, şi aceasta de la Dumnezeu. Căci, cu privire la Christos, vouă vi s-a dat harul nu numai să credeţi în El, ci să şi pătimiţi pentru El şi să şi duceţi, cum şi faceţi, aceeaşi luptă pe care aţi văzut-o la mine şi pe care auziţi că o duc şi acum.” – Filipeni 1: 27 – 30, *Weymouth.*

38. Organizaţia Domnului nu este împărţită. Nu poate să existe dispută sau

Cuprins

confuzie între cei ce sunt în Cristos şi deci, în templu. Cei care arată o predispoziţie de a crea conflicte sau diviziuni sau care sunt veşnic nemulţumiţi şi se plâng de cum se desfăşoară lucrarea Domnului vor fi cu siguranţă excluşi. Fie ca toţi cei ce se cred în Cristos să cultive pacea şi armonia cu fraţii lui şi deci să evite conflicte şi probleme cu alţii. Dumnezeu a aşezat membrii corpului aşa cum a vrut, şi fiecăruia i-a dat o sarcină de îndeplinit, şi nici un membru al corpului nu are privilegiul de a cere timpul şi energia altuia pentru a analiza dispute şi neînţelegeri între cei ce pretind că Îl servesc pe Dumnezeu. Dacă o neînţelegere apare între doi sau mai mulţi, rezolvaţi-o între voi imediat, în armonie cu Scriptura. Problemele dintre membrii unşi ai societăţii poporului lui Dumnezeu sunt chestiuni care aparţin *trecutului* şi *nu prezentului*. La convenţia de la Columbus întreaga adunare, printr-un vot cu ridicare în picioare, a fost de acord să se întoarcă în locurile unde activau şi să evite toate disputele şi problemele dintre ei. Unii nu au reuşit să ţină această promisiune, dar este îmbucurător să se observe că plângerile legate de diferendele companiei sunt mult mai puţine ca în trecut. Se speră că nu va fi nevoie pentru asemenea plângeri în viitor. Fie ca toţi să stea împreună şi să prezinte un front comun duşmanului, devotându-şi toată energia şi puterea preamăririi numelui lui Iehova şi a Împărăției Lui. Aceasta este cea mai mare cinste dată vreodată creaturilor. O cinste similară nu va mai fi niciodată oferită oamenilor pe pământ. Îţi vei arăta recunoştinţa pentru această şansă? Sau vei insista să ai ceea ce pretinzi că sunt drepturile tale? Nu uita că atunci când ai fost de acord să faci voinţa lui Dumnezeu ai renunţat la orice drept individual şi singura ta datorie este să preamăreşti numele lui Iehova aşa cum a poruncit.

39. Cei unşi sunt acum pe deplin pregătiţi să ridice sus drapelul Împărăției şi să declare tuturor celor care îi aud că aceasta este vremea când Iehova îşi va justifica numele şi că El îşi va înfăptui marea lucrare; Iehova, prin Isus Cristos, va distruge în scurt timp pe cei nelegiuiți, făuritori de fărădelegi. Toţi care vor găsi un adăpost trebuie să stea ferm de partea lui Dumnezeu şi a Împăratului Său. Aceasta nu este o mişcare religioasă, ci este o acţiune unită împotriva religiei şi împotriva tuturor ramurilor organizaţiei lui Satan. Timp de multe secole Iehova s-a pregătit pentru această oră, şi a sosit vremea să-şi execute răzbunarea împotriva celor care se opun Împărăției. Oricine care îşi va păstra acum integritatea faţă de Dumnezeu trebuie să fie în întregime devotat Împărăției, pentru că prin Împărăție îşi va justifica Iehova numele. Acum este timpul când iubirea pentru Cristos îi uneşte ferm pe cei unşi. Aceasta înseamnă că egoismul trebuie să dispară dintre ei. Domnul a însărcinat pe membrii unşi ai societăţii templului cu interesele Împărăției şi, prin urmare, cere loialitate deplină intr-o acţiune armonioasă pentru avansarea intereselor Împărăției. Oricine care se pretinde în Cristos şi care caută să-şi servească propriile interese contrare cu cele ale Împărăției nu este din templu şi deci nu este un serv ales. Cei din templu sunt orbi la tot, în afară de interesele Împărăției. „Cine este orb, dacă nu robul Meu şi surd ca solul Meu pe care îl trimit? Cine este orb ca prietenul lui Dumnezeu, şi orb ca robul Domnului?” (Isaia 42: 19) Eşti unul din aleşii şi unşii Domnului desprinşi din lumea asta ca să fii

Cuprins

martor numelui Său sfânt? Dacă da, atunci să te comporţi ca cineva demn de cinstea asocierii cu Isus Cristos în marea Lui lucrare de justificare.

ÎNSOŢITORII

40. Toată lumea care este din societatea unsă a templului va fi acum ocupată cu „lucrarea ciudată" a lui Iehova, spre justificarea numelui Său. În partea vizibilă a organizaţiei lui Dumnezeu aceştia ,acum au pornit în marş împotriva duşmanului, expunând ipocrizia şi pe escrocii religiei. Ei cântă laude lui Iehova şi Împărăției. Cântecele lor de slavă arată încredere deplină în Domnul şi că victoria de partea lui Isus Cristos este sigură şi este aproape. Mirele şi mireasa sunt împreună: „Şi Spiritul şi Mireasa zic: „Vino!" Cântecul lor ajunge la urechile celor cu bună credinţă în Dumnezeu şi care doresc neprihănirea. Aceştia, când aud cântecul de laudă, se alătură cu voioşie celor unşi şi spun şi ei : „Vino".

41. „Marea mulţime" lucrează împreună cu „mica turmă"; spre gloria lui Iehova. Unitatea completă şi armonia acestora este arătată în Scriptură şi în faptele petrecute. „Marea mulţime", venită din toate naţiunile, neamurile, popoarele şi vorbind toate limbile apare acum înaintea tronului lui Dumnezeu şi, împreună cu cei unşi şi cu îngerii din cer continuă să cânte, spre slava Celui de Sus. (Apocalipsa 7:9-12) De aceea, cei unşi şi tovarăşii lor sunt uniţi în acţiune şi împreuna declară că ziua răzbunării lui Iehova şi a eliberării celor supuşi şi răscumpăraţi a venit. Fie ca nimeni din cei care spun că Îl iubesc pe Dumnezeu să nu-şi irosească timpul şi energia punând în pericol existenţa sa veşnică, prin certuri asupra unor chestiuni neînsemnate. Ceea ce contează este Împărăția lui Dumnezeu sub Cristos. Toate celelalte lucruri sunt de mică importanţă şi nu merită consideraţie. Nimeni din cei ce sunt de partea lui Dumnezeu şi a Regelui Său să nu fie cătuşi de puţin descurajat. Faceţi tot ce puteţi pentru a-L lăuda pe Iehova, fiind bine ştiut că El nu doreşte altceva. Fie ca credinţa voastră să fie în voi. Dacă sunteţi hotărâţi şi continuaţi să vă îndepliniţi îndatoririle cu voioşie, nu se poate să nu reuşiţi. Aceasta nu este bătălia voastră, ci a lui Dumnezeu. Tine-ţi minte mereu aceste fapte: Isus a răscumpărat rasa umană cu sângele Său; Iehova, prin Isus Cristos a ales dintre cei răscumpăraţi un popor pentru a-I justifica numele; clasa servului credincios este acum unită şi se află în templu cu Domnul şi lucrează împreună în armonie; şi „alte oi", tovarăşii lor, sunt înaintea tronului. Toţi trebuie să fie în deplină armonie şi acţiune pentru onoarea şi slava lui Iehova. Isus Cristos, marele Împuternicit al lui Iehova, va mătura în curând toate lucrurile care se opun Împărăției, după care va veni timpul binecuvântat în care tot ce respiră va aduce laude Celui Prea Înalt.

Iubiţi, dar, pe Iehova, toţi cei iubiţi de El. Căci Iehova păzeşte pe cei credincioşi, şi pedepseşte aspru pe cei mândri. Fiţi tari şi îmbărbătaţi-vă inima, toţi cei ce nădăjduiţi în Iehova! - Psalmi 31:23, 24. – ARV

Cuprins

IZBĂVITOR ŞI ÎMPĂRAT

Apocalipsa, în capitolul 5, prezintă o viziune a Izbăvitorului şi Împăratului la templu, începând dezvăluirea scopurilor lui Dumnezeu celor credincioşi de pe pământ. După anul 1918 d.Chr. aceştia au început lucrarea prevestită de activitatea profetului Elisei, anume de a propovădui Împăratul şi Împărăția lui Dumnezeu, de a cânta cântări de slavă lui Iehova şi Împăratului întronat, care cântări sunt recântate de alţii şi tot aşa, până se umple tot pământul. Familiarizaţi-vă cu aceasta citind capitolul cinci din Apocalipsa. Viziunea îl prezintă pe Iehova stând pe tron şi având în dreapta o carte scrisă pe dinăuntru şi pe din afară, pecetluită cu şapte peceţi. Abia după 1918 cei devotaţi Domnului au început să înţeleagă că profeţiile, mai ales Apocalipsa, trebuie înţelese corect; că deşi existaseră multe eforturi de a înţelege tainele ei, ele nu avuseseră succes, deoarece încă nu era pentru asta vremea hotărâtă de Dumnezeu. Cei credincioşi au început să vadă că nici o prorocire din Scriptură nu se tâlcuieşte singură. – 2 Petru 1: 20.

„Mâna dreaptă" a lui Iehova, trebuie să o facă de înţeles atunci când hotărăşte Domnul. La Daniel 12: 4, 9 stă scris: „ţine ascunse aceste cuvinte şi pecetluieşte cartea până la vremea sfârşitului", însemnând că profeţiile nu-şi vor dezvălui înţelesul înainte de vremea aleasă de Iehova.

În timp ce Iehova stă pe tron, unul din îngerii puternici s-a ivit şi cu un glas tare strigă: „Cine este vrednic să deschidă cartea şi să-i rupă peceţile?" (Verset 2) Nu este deloc necesar să înţelegem că îngerul menţionat aici este o creatură umană sau chiar personificarea a ce fusese scris în legea lui Dumnezeu prin Moise. Sigur, îngerii sfinţi ai lui Iehova Dumnezeu care sunt sub comanda lui Isus Cristos şi Îl însoţesc la templu ca ajutoare, au puterea de a pune întrebări în minţile celor de pe pământ devotaţi lui Dumnezeu. Nu este nevoie ca noi să ştim cum se face aceasta, dar nu există îndoială asupra puterii ajutoarelor lui Dumnezeu. Chiar şi oameni pot sugera gânduri altor oameni după condiţie sau circumstanţă. Cu siguranţă ajutoarele lui Dumnezeu au mai multă putere. Mulţi membrii ai bisericii, mai ales cei ilustraţi în starea bisericii din Laodiceea, descrisă în capitolul trei, versetele 14 la 19, căutau ceea ce ei numeau „al şaptelea mesager", crezând că e un om, care să interpreteze profeţia, mai ales profeţia lui Ezechiel şi pe cea din Apocalipsa; şi când acesta n-a venit, mulţi au zis: „Nimeni nu poate clarifica acest mesaj, deoarece Domnul a făcut cunoscut tot adevărul oamenilor înainte de 1917". Apoi un număr dintre aceştia au devenit ofensaţi de modul cum lucrează Dumnezeu şi s-au depărtat de el.

Textul sfânt ne arată că nimeni din cer sau de pe pământ nu a fost în stare să deschidă mica carte din dreapta lui Iehova până la momentul cuvenit. Aceasta este dovadă că această „carte" din viziune nu se referă la Biblie, ci înseamnă scopurile lui Dumnezeu la care nimeni nu are voie să se uite înainte de vremea cuvenită. Unele din aceste lucruri trebuiau să aştepte până când Mesagerul lui

Cuprins

Dumnezeu a venit la templu, (Maleahi 3: 1) şi atunci doar „fulgerele" lui Iehova le-a luminat.

Privind la această scenă, Ioan zice: „Şi am plâns mult pentru că nimeni nu fusese găsit vrednic să deschidă cartea şi să se uite în ea." Ioan aici reprezintă poporul lui Dumnezeu de pe pământ, „rămăşiţa". Când războiul mondial s-a încheiat în 1918, organizaţia pământească a lui Dumnezeu părea aproape terminată, în ce priveşte lucrarea ei pe pământ. Lucrarea a fost întreruptă şi cei ce aveau de a face cu ea au fost privaţi de libertate şi de posibilitatea slujirii. Mulţi se întrebau: „Ce urmează?" Au fost din acei ce plângeau la propriu. A existat o perioadă de timp în care biserica era uimită şi în aşteptare. Atunci Domnul a dezvăluit poporului Său că biserica Lui de pe pământ a făcut o lucrare prevestită de profetul Ilie, că această lucrare era încheiată şi trebuia să urmeze o alta reprezentată de profetul Elisei. Cei credincioşi din cadrul organizaţiei au înţeles aceasta. Ei au văzut plecarea lui Ilie şi pelerina lui căzând peste Elisei spre împlinirea textului de la 2 Împăraţi 2: 1 – 15, şi aşa au dat adevărul mai departe spre încurajarea lor şi şi-au spus unul altuia: „Nu vă mâhniţi, căci bucuria Domnului va fi tăria voastră " – Neemia 8:10. (Vezi *Turnul de Veghere* 1924, pagina 104)

Pe 1 Septembrie 1919, o întrunire a poporului lui Dumnezeu s-a ţinut la Cedar Point, Ohio. La această convenţie a fost discutată diferenţa dintre lucrarea Ilie şi lucrarea Elisei a bisericii. Şi tot la o convenţie din acelaşi loc în 1922, când un discurs despre „Împărăție" atinsese punctul culminant, cu ilustrația „Leul din seminţia lui Iuda", Regele uns al lui Dumnezeu, şi o mulţime de adepţi au strigat de bucurie când au auzit sloganul :"Vestiţi Împăratul şi Împărăția." Potrivit Apocalipsei, Ioan l-a auzit pe bătrân spunând: „Nu plânge; iată că Leul din seminţia lui Iuda, Rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă cartea şi cele şapte peceţi ale ei." (Versetul 5). Domnul îndrumă calea poporului Său şi creează condiţii care-i determină să întreprindă o anumită acţiune. Desigur, îngerii Domnului erau prezenţi la acea convenţie şi, deşi erau invizibili pentru toţi ochii oamenilor, ei aveau puterea să dirijeze desfăşurarea convenţiei, astfel încât aceasta să realizeze scopul lui Iehova. Mai târziu, atenţia poporului lui Dumnezeu s-a concentrat pe revista *Turnul de Veghere* din 1 octombrie 1923, pagina 293, unde se arăta că „untdelemnul" pe care-l posedau „fecioarele" înţelepte din parabolă, este un simbol al bucuriei. Plânsul oamenilor devotaţi lui Dumnezeu încetase şi ei începuseră să se bucure deoarece Dumnezeu le arătase mila Lui şi le arătase că mai erau multe de făcut pentru cinstirea şi slava numelui Său.

La vremea hotărâtă de Dumnezeu şi prin mila Lui, atenţia a fost îndreptată asupra faptului ce fusese prevestit în mod simbolic în Apocalipsa 12: 1-9, că s-a născut Naţiunea sau Împărăția lui Dumnezeu, sub Cristos; că fusese război în cer şi Satan fusese izgonit; că Dumnezeu încredinţase poporului Său o mărturie pe care să o pună; că Domnul venise la templul Său pentru judecată; că „veşmântul neprihănirii" de care vorbeşte Isaia în versetul 61:10 este dat poporului lui Dumnezeu şi că el dovedeşte că Dumnezeu a ales un popor pentru numele Său,

Cuprins

căruia i-a dat aprobarea şi că acum se va da o mare mărturie pentru slava Lui. Domnul a folosit *Turnul de Veghere* pentru a anunţa aceste adevăruri. Fără îndoială, El şi-a folosit trimişii invizibili în acest scop. Aceasta nu reprezintă în nici un caz ceea ce unii ar putea considera „spiritism", dar înseamnă că Dumnezeu pe căile Sale poate îndruma oamenii, fără a comunica cu ei într-un mod care să se audă. Cei care au văzut şi apreciat aceste mari adevăruri ale Domnului s-au bucurat, pe când cei care nu au înţeles diferenţa între lucrarea Ilie şi lucrarea Elisei a bisericii și celelalte adevăruri binecuvântate descoperite în legătură cu aceasta, continuă să se plângă şi mulţi s-au cufundat în întregime în întunericul din afară. Cei credincioşi „nu plâng", ci se bucură.

Domnul Isus Cristos, „Leul din seminţia Iuda", este Cel care deschide peceţile, adică Cel prin care Dumnezeu îşi dezvăluie scopurile. Faptul că erau şapte peceţi ce trebuiau rupte una după alta arată desfăşurarea treptată a scopurilor lui Iehova către clasa Sa din templu, aşa cum sunt ele arătate în Cuvântul Său. Isus Cristos este Cel Drept şi de aceea este numit Leul din seminţia lui Iuda. El este conducătorul în slăvirea numelui lui Iehova şi de aceea este din „Iuda", cuvânt care înseamnă „laudă lui Iehova". El este „Rădăcina lui David", deoarece El face ca familia regală să crească ,devenind o Împărăție și El este moştenitorul „legământului veşnic .....chiar şi a îndurărilor sigure faţă de David"(Isaia 55:3; 11:10). Ruperea celor şapte peceţi îl obligă pe Cel ce face acest lucru să ducă la îndeplinire ceea ce s-a arătat vederii. Împăratul Cristos face acest lucru provocând punerea unei mari mărturii pe pământ pentru numele lui Iehova Dumnezeu. Lui Cristos i-a fost încredinţată lucrarea acestei mărturii, iar El, la rândul Său a încredinţat o parte din lucrare rămăşiţei, iar ei au privilegiul de a participa alături de El la această lucrare plină de glorie. – Apocalipsa 12:17.

SEMNE

Iehova Dumnezeu i-a poruncit profetului Său, Ezechiel, să facă un semn sau să facă anumite gesturi pentru a atrage atenţia în continuare asupra scopurilor lui Iehova :„De aceea, fiul omului, [care prefigurează clasa servului credincios] pregăteşte-ţi lucrurile de călătorie [pentru exil (*R.V* margine)] şi pleacă ziua sub ochii lor! Pleacă, în faţa lor, din locul unde eşti şi du-te în alt loc; poate că vor vedea că sunt o casă de îndărătnici. Scoate-ţi lucrurile, ca nişte lucruri de călătorie, ziua, sub ochii lor; dar pleacă seara în faţa lor, cum pleacă cei ce se duc în robie. Să spargi zidul sub ochii lor şi să-ţi scoţi lucrurile pe acolo. Să le pui pe umăr sub ochii lor, să le scoţi afară pe negură, să-ţi acoperi faţa şi să nu te uiţi la pământ; căci vreau să fii un semn pentru casa lui Israel." Am făcut cum mi se poruncise: mi-am scos lucrurile ziua ca pentru călătorie, seara am spart zidul cu mâna şi le-am scos pe negură, şi le-am pus pe umăr în faţa lor." – Ezechiel 12: 3-7.

Cuprins

Scriptura arată că lui Ezechiel i s-a poruncit să facă o ilustrație pentru a transmite un mesaj. Oamenii cred că ilustrațiile sunt un lucru modern; dar Iehova le-a făcut cu multe veacuri în urmă, iar acum ele transmit celor unşi un sens mult mai măreţ decât orice ilustrație făcută de oameni. Faptele, care acum sunt binecunoscute şi care în mod clar se încadrează în tabloul profetic făcut de Ezechiel, sunt acestea: Odată cu războiul mondial a existat o activitate intensă pentru predicarea Evangheliei, dar aceasta nu a fost băgată în seamă de „creştinătate", iar cei care predicau Evanghelia au început să fie persecutaţi. Această persecuţie a crescut, până ce, în 1918, toată biserica a fost exilată, iar lucrarea martorilor, la care se angajase poporul lui Dumnezeu a fost practic oprită. Mulţi din martorii lui Iehova au fost închişi. Sediul Societăţii din Brooklyn a fost demolat, terenul vândut şi ce a rămas a fost mutat în altă parte; şi aceasta s-a făcut sub privirile oamenilor. Multe din publicaţiile care arată adevărul au fost confiscate de reprezentanţii „creştinătăţii" şi au fost distruse împreună cu matriţele lor tipografice. Toate acestea s-au făcut la îndemnurile lui Satan.

Aceste fapte ajută la accentuarea legii lui Dumnezeu, care spune: „Cine duce pe alţii în robie va merge şi el în robie. Cine ucide cu sabia trebuie să fie ucis cu sabie." (Apocalipsa 13: 10) Ilustrația făcut de Ezechiel a fost regizată de Iehova; ducerea poporului de legământ în exil, oprirea lucrării în 1918, a fost cu permisiunea lui Iehova, pentru a servi intereselor Lui bune, deşi a fost făcut de nelegiuiţii „creştinătăţii". Aceasta era o ilustrație şi fusese făcută de Iehova pentru a se lua aminte.

Ezechiel a făcut ce i s-a cerut şi cei rebeli i-au spus lui: „Ce-ai făcut?" Ei dădeau atenţie mare acţiunilor lui ca să ştie ce reprezintă ele: „Dimineaţa însă cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: „Fiul omului, nu ţi-a zis casa lui Israel, această casă de îndărătnici: „Ce faci?" Spune-le: „Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: Prorocia aceasta priveşte pe domnul care este la Ierusalim şi pe toată casa lui Israel care se află acolo. Spune: Eu sunt un semn pentru voi! Cum am făcut eu, aşa li se va face şi lor: se vor duce într-o ţară străină în robie." – Ezechiel 12: 8 – 11.

Iehova l-a îndrumat pe Ezechiel să facă anumite lucruri atunci când făcea ilustrația şi apoi ca răspuns la întrebările celor ce-l priveau, cum să-i explice înţelesul. Le-a spus că el le-a arătat un semn şi că ce a făcut el prevestea ce avea să vină, care a şi lovit Ierusalimul după aceea. Ce ni se relatează în versetele 12 la 14 s-a întâmplat la propriu în Ierusalim, unde „prinţul", conducătorul sau regele a scăpat printr-un zid, dar a fost făcut prizonier pe partea cealaltă şi i s-au scos ochii. – 2 Regi 25: 1 – 7; 2 Cronici 36: 11 – 21; Ierusalim 39: 1 – 7.

Dumnezeu a permis mulţimii Diavolului să facă o ilustrație despre oamenii Lui în timpul războiului, ilustrație care în mod profetic le vorbeşte ca un martor împotriva lor. Întâmplările trăite de „clasa servului" lui Dumnezeu în 1918 au fost un semn despre ce se va abate asupra „creştinătăţii" din mâinile lui Iehova la timpul cuvenit. Ei nu au fost lămuriţi la vremea respectivă asupra înţelesului, dar au început să se lămurească curând după aceea, anume în 1919 şi 1920. Cam la

Cuprins

acea vreme au început să apară în cotidiene anunţuri de o pagină care anunţau o prelegere publică şi declarau următoarele: „Veniţi să auziţi de ce [martorii lui Iehova] au fost condamnaţi la 80 de ani de închisoare şi ce rol au jucat preoţii în aceasta”. Cei ce au răspuns invitaţiei şi au participat la prelegere au aflat că cei care conduceau „creştinătatea” erau motivul întemniţării martorilor lui Iehova şi al interzicerii lucrării lor, şi că asta se făcuse mai ales la instigarea preoţilor care reprezentaseră şi reprezentau în continuare pe Diavol. Mai mult a început să circule vestea că o mare nenorocire se va abate asupra „creştinătăţii” şi mai ales asupra preoţilor şi asupra şefilor turmei, care conduc pământul.

Clasa „servului lui Dumnezeu” a fost privată de libertate şi lucrarea lor a fost oprită în 1918 şi 1919, datorită credinţei în Iehova şi în cauza Lui. Conducătorii „creştinătăţii” au fost deci responsabili de aceasta şi au comis acte de rebeliune împotriva lui Iehova, datorită singurei „ofense” comise de servii Lui, aceea de a predica evanghelia Împărăției, şi de a declara că războiul mondial era dovadă că Împărăția este aproape şi că Împărăția Lui este singura cale prin care se poate stabili pacea. Clerul şi alţi conducători ai „creştinătăţii” au adăugat astfel noi ocări lui Iehova prin maltratarea martorilor fără motiv, deşi Dumnezeu îşi enunţase regula: „Răsplătiţi-i cum v-a răsplătit ea şi întoarceţi-i de două ori cât faptele ei. Turnaţi-i îndoit în potirul în care a amestecat ea!” – Apocalipsa 18:6.

Aşa cum Iehova a înştiinţat casa răzvrătită a lui Israel făcându-l pe Ezechiel să facă o ilustraţie şi apoi să-i declare înţelesul, aşa înştiinţează el oamenii „creştinătăţii”, informându-i căci „creştinătatea” va cădea ca răsplată pentru toate fărădelegile ei. Face aceasta ca lumea să ştie că El este Marele Dumnezeu şi că ei nu pot să îl urmeze pe Diavol fără a avea vreodată parte de repercusiuni. „Atunci vor şti că Eu sunt Iehova, când îi voi împrăştia printre neamuri şi îi voi risipi în felurite ţări.” – Ezechiel 12: 15.

Distrugerea ce se va abate asupra „creştinătăţii” în bătălia Armaghedonului va fi cea mai mare care a afectat vreodată lumea. Iehova acum ne înştiinţează că trebuie să fie servit, că în necazul ce va veni va exista o clasă de oameni care vor fi cruţaţi, izbăviţi şi făcuţi să primească binefacerile Lui; toate acestea fiind prevestite de Ezechiel în următoarele cuvinte: „Dar voi lăsa din ei vreo câţiva oameni care vor scăpa de sabie, de foamete şi de ciumă ca să istorisească toate urâciunile lor printre neamurile [naţiunile] la care vor merge şi să ştie că Eu sunt Iehova.” (Ezechiel 12: 16) Astfel Dumnezeu declară că va face aceasta ca să fie „câţiva oameni care vor scăpa”. Aceasta este încă o dovadă că „milioane de oameni care trăiesc acum nu vor muri niciodată”. Aceştia primesc acum învăţătură despre adevăr, de la şi prin mesajul lui Iehova, care le este adus de „clasa servului”, care merge din casă în casă cu cărţi şi prin alte mijloace. Cei ce aud, vor duce mesajul la alţii, dincolo de „creştinătate” „şi ei vor şti că Iehova este Dumnezeu”. Distrugerea „creştinătăţii” şi traversarea necazului pentru milioane de oameni care nu vor pieri va fi o justificare a măreţului nume a lui Iehova. Satan, prin organizaţia lui, a adus timp de secole ocară numelui lui Iehova; şi justificarea

Cuprins

numelui Său sfânt trebuie făcută, ca toţi să ştie că viaţa şi binecuvântarea vin de la Iehova, şi că El dă viaţă celor ce sunt bucuroși față de legile dreptății.

Iehova l-a făcut pe Ezechiel să-i înştiinţeze mai departe pe israeliţi de ceea ce-i aşteaptă, şi Ezechiel a făcut aceasta folosindu-se de modul în care s-a alimentat. A îndeplinit procesul mâncatului de pâine şi băutului de apă cu teamă, tremurând şi îngrijorat. Aceasta era partea ilustrației ce prevestea că Ierusalimul va avea parte de aceeaşi soartă: „„Fiul omului, îţi vei mânca pâinea tremurând şi îţi vei bea apa cu nelinişte şi groază. Spune poporului din ţară: „Aşa vorbeşte Iehova Dumnezeu despre locuitorii Ierusalimului şi din ţara lui Israel: „Ei îşi vor mânca pâinea cu nelinişte şi îşi vor bea apa cu groază; căci ţara le va fi jefuită de tot ce are, din pricina silniciei tuturor celor ce o locuiesc. Cetăţile pline cu popor vor fi nimicite şi ţara va fi pustiită, ca să ştiţi că Eu sunt Iehova." (Ezechiel 12: 18 – 20) Această parte a profeţiei a fost de asemenea îndeplinită la propriu de israeliţi şi prevesteşte ceea ce se va abate asupra „creştinătăţii".

În 1918 şi 1919 poporul devotat al lui Iehova de pe pământ, a făcut exact aceasta: anume, ei şi-au consumat mâncarea şi băutura cu tremurare şi cu multă grijă. Era o mare lipsă de mâncare pentru toate popoarele, dar în plus era şi mai mare pentru poporul lui Iehova, şi acum, la ani de zile de la războiul mondial şi de la lunile de prosperitate falsă care i-au urmat, această profeţie îşi găseşte împlinirea în „creştinătate". Oamenii au început să ştie ce înseamnă cu adevărat lipsa de alimente şi au început să vadă şi alte lucruri ameninţătoare venind asupra lumii; ei îşi mănâncă mâncarea cu teamă şi în tremurare şi sunt foarte tulburaţi. Această tulburare va creşte. Nu se poate spune că Iehova Dumnezeu trimite aceste necazuri asupra oamenilor, ca pedeapsă; dar El le permite, în aceea că nu le zădărniceşte. Satan este cel responsabil pentru suferinţele şi nenorocirile care se abat asupra oamenilor; şi el face ca clerul să spună oamenilor că ele vin de la Dumnezeu datorită necredinţei în organizaţia bisericească a „creştinătăţii" Acesta este planul lui Satan de a întoarce lumea de la adevăratul Dumnezeu, pentru ca în final el, Satan, să îi aibă pe toţi de partea lui în bătălia Armaghedonului. Trebuie să reţinem că Dumnezeu a dat promisiunea de a-i apăra şi proteja pe cei care Îl iubesc, care Îl caută, care caută neprihănirea şi smerenia (Psalmi 41:1, 2; Ţefania 2: 1-3; Psalmi 145: 20). Sunt mulţi cei ce refuză să fie conduşi de Satan şi agenţii acestuia şi care, din contră, se întorc spre Iehova; şi aceştia sunt cei ce vor trece cu bine timpul necazului.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Împărăţiei lui Jehova

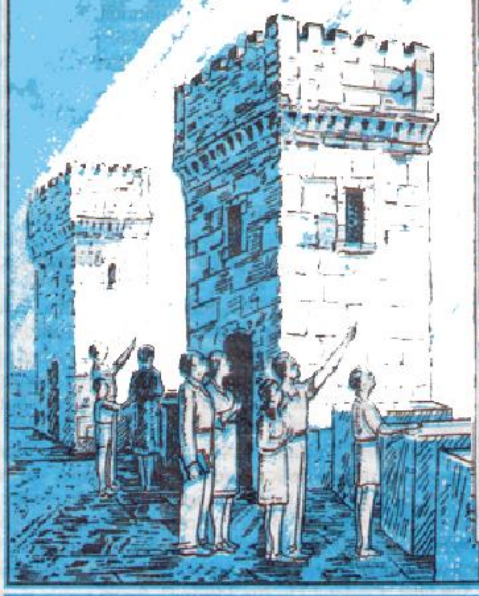

1 IUNIE 1938 Nr. 11

Cuprins:

ORGANIZAŢIE
PARTEA I - Pag.249

AVERTISMENT - Pag.264

CURŢI - Pag.268

"VOI SUNTEŢI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Cuprins

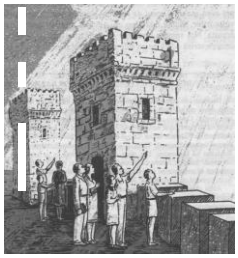

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

VOL. LIX 1 IUNIE 1938 NR. 11

ORGANIZAŢIE

„În loc de aramă voi aduce aur, în loc de fier voi aduce argint, în loc de lemn, aramă şi în loc de pietre, fier. Voi face ca pacea să domnească peste tine şi să stăpânească dreptatea.” – Isaia 60:17, *Rotherham*.

Partea I

1. Organizaţia lui Iehova nu este nicidecum democratică. Iehova este suprem, iar guvernul sau organizaţia Sa este strict teocratică. Această concluzie nu poate fi contrazisă cu succes. Fie ca acest adevăr mare şi incontestabil să stea ca un indicator luând în considerare textul următor şi ceea ce urmează în această revistă.

2. Iehova Dumnezeu este puterea supremă şi împreună cu Isus Christos constituie „Stăpânirile Înalte”, cărora toţi oamenii trebuie să le fie supuşi. (Rom. 13:1). Isus este numit în profeţie „Dumnezeu puternic” (Isaia 9:6), însemnând puternicul funcţionar executiv al lui Iehova, Dumnezeu cel Atotputernic. El este reprezentantul Atotputernicului Iehova. (Gen. 17:1). Isus Christos este „Capul bisericii”, care este trupul Său. (Col. 1:18). Iehova este „Capul lui Christos” (1 Cor. 11:3), şi, prin urmare, Sionul, organizaţia principală a lui Dumnezeu, este un guvern teocratic, o adevărată teocraţie şi nu „un mandat al oamenilor” sau un guvern „al oamenilor, prin oameni”. Organizaţia lui Iehova este o împărăţie. Nu este o monarhie limitată sau constituţională cu restricţii aduse asupra ei de către o creatură sau creaturi. Iehova L-a făcut pe Isus Christos Domn şi Rege, iar Isus Christos nu face răspunzător pe nici un membru din trupul Său de îndatoririle Sale oficiale. Toate aceste îndatoriri şi servicii, după cum erau preumbrite prin diferitele slujbe din naţiunea lui Israel, poporul tipic al lui Iehova, sunt acum împlinite în Isus Christos, Regele. În serviciul oficial, membrii corpului lui Christos au parte, într-o măsură limitată, doar ca sub-preoţi, leviţi şi servi chemaţi la Împărăţie pentru „judecăţile scrise” ale lui Dumnezeu. Pentru acest motiv, nu există în organizaţia condusă de Isus Christos persoane individuale care deţin un grad superior sau rang de superioritate. „Toţi suntem una în Isus Christos” şi sub Isus Christos, Capul. Iehova Dumnezeu şi Isus Christos sunt Învăţătorii, iar Isus Christos în templu este la conducerea directă a organizaţiei vizibile şi invizibile. Drepturi separate şi individuale nu există, ci orice membru al organizaţiei trebuie şi este necesar să fie în deplină supunere faţă de Cap. Este necesar să fixăm bine în minte aceste principii, şi apoi să ţinem în minte că orice şi oricine din organizaţie trebuie să fie şi să acţioneze în armonie cu acestea.

Cuprins

3. Scopul principal al acestei publicaţii este de a ajuta poporul lui Dumnezeu care este acum pe pământ pentru a preţui mai cu putere relaţia lor cu Dumnezeu şi Christos, şi astfel înţelegând, să înainteze într-o acţiune desăvârşită şi armonioasă. Clasa templului este acum în unitate, ajungând „la înălţimea staturii plinătăţii lui Christos…Capul,…Din El tot trupul, bine închegat şi strâns legat, prin cei ce dă fiecare încheietură, îşi primeşte creşterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părţi în măsura ei, şi se zideşte în dragoste.” (Efes. 4:13-16). Cuvintele din Isaia 60:17, după *Versiunea Autorizată*, spune: „În loc de aramă voi aduce aur, în loc de fier voi aduce argint, în loc de lemn, aramă şi în loc de pietre, fier. Voi face ca pacea să domnească peste tine şi să stăpânească dreptatea.” Acele cuvinte sunt profetice şi au o împlinire completă după venirea lui Isus Christos la templu şi la construirea sau zidirea Sionului, şi arată un contrast clar cu privire la condiţiile existente în biserică înaintea acelui timp şi după venirea Domnului la templu. Acea profeţie a lui Isaia arată modul în care ar putea fi lucrarea rămăşiţei unse în Christos mai roditoare, mai grandioasă şi mai glorioasă decât cea care preceda zidirii Sionului, iar acest contrast este arătat după cum aurul este în contrast cu arama sau cuprul şi este mai valoros decât acesta; argintul mai valoros şi mai dorit ca fierul, iar arama decât lemnul şi fierul decât piatra. Altfel spus, aceste lucruri materiale sunt folosite în contrast şi pentru a ilustra condiţiile mai bune şi mai fericite existente acum în organizaţia lui Dumnezeu.

4. Acea profeţie a lui Isaia şi-a avut prima împlinire, în mic, când rămăşiţa iudee a fost eliberată din Babilon de regii neamurilor, Darius Medul şi Cir Persanul, şi când acelui popor tipic i s-a permis să se întoarcă în Ierusalim (Sion) pentru a construi acolo templul lui Dumnezeu şi pentru a-i ridica din nou zidurile. (Ezra 6:1-15). Este arătat că regele persan, succesorul lui Cir, i-a silit pe împotrivitorii păgâni să contribuie la ridicarea templului şi a zidurilor Ierusalimului. Astfel, conform profeţiei din Isaia 60:16, este scris despre aceştia: „Vei suge laptele neamurilor, vei suge ţâţa împăraţilor [Darius, reprezentându-l pe Iehova Dumnezeu, iar Cir persanul pe Isus Christos]; şi vei şti astfel că Eu sunt Domnul, Mântuitorul tău, Răscumpărătorul tău, Puternicul lui Iacov.” – Isaia 60:16

5. Mai mult decât atât, profeţia din Isaia 60:17 a avut o împlinire temporară şi în mic cu întemeierea bisericii, înfăptuită în zilele apostolilor; iar după aceea au venit asupra poporului lui Dumnezeu captivitatea şi necazurile care şi-au atins apogeul în persecuţia din 1917 şi 1918. Dar împlinirea completă apare după necazul venit asupra urmaşilor credincioşi ai lui Isus Christos şi după venirea Lui la templu, pentru a-i încerca şi a fi dovediţi ca fii aprobaţi ai anti-tipicului Levi.

6. Pentru ca cititorii acestei publicaţii să fie călăuziţi cu privire la acest subiect, *Turnul de Veghere* îndrăzneşte să afirme că ceea ce urmează să fie explicat în acest număr, fiind întru totul sprijinit pe Scripturi, stabileşte următoarele: că învăţătura adunărilor din timpul „perioadei Ilie” cu privire la libertatea adunărilor de a vota pentru a pune în funcţie pe bătrânii şi diaconii lor a fost o greşeală; că textul din Fapte 14:23 s-a înţeles greşit şi de aceea interpretat

Cuprins

greşit, şi că întinderea mâinilor de către membrii adunării nu a fost metoda potrivită pentru exprimarea alegerii servilor; că însărcinarea de a „pune” sau „numi dregători în biserică” nu a fost dată adunării; că absenţa totală din epistolele lui Pavel către biserică a vreunui argument cu privire la acest aranjament este o dovadă elocventă pentru a sprijini această concluzie; că Pavel, acţionând după instrucţiunile Domnului a dat o anumită autoritate şi putere lui Timotei şi Tit pentru a face anumite servicii în biserică cu privire la alegerea servilor sau dregătorilor, dar acea autoritate nu era conferită adunării ca întreg sau ca presupus corp „democratic”. Mai mult, că în intervalul de timp dintre zilele apostolilor şi venirea Domnului Isus la templul lui Iehova, Domnul le-a furnizat, prin acţiunea Spiritului Sfânt, tot ce aveau nevoie fiecare şi oricare adunare; că odată cu venirea lui Christos la templu, Domnul Isus Christos dirijează toate lucrurile ce privesc biserica Sa, deoarece este integral la conducerea ei şi îndeplineşte locurile sau funcţiile ocupate de apostolul Pavel şi alţii; că instrucţiunile date de Pavel lui Timotei şi Tit sunt aplicabile şi în „zilele din urmă”, în care suntem acum; că „servul credincios şi înţelept” ocupă un loc similar cu cel al lui Timotei şi Tit, şi că servul activează acum sub îndrumarea, porunca şi supravegherea Domnului Isus Christos şi, de aceea, întreaga organizaţie trebuie să fie în completă unitate şi să înainteze într-un perfect acord şi activitate armonioasă.

7. Aceasta este ziua lui Iehova şi timpul pentru justificarea numelui Său. El l-a delegat pe servul Său ales ca o mărturie pentru oameni, iar capul acelui serv, Isus Christos, este Conducătorul. (Isaia 55:4). Isus Christos la templu este la cârma Sionului şi toţi membrii acestuia trebuie să fie în completă armonie cu El şi să asculte cu bucurie poruncile Sale; astfel, nici un membru al acestuia nu are vreun drept sau privilegiu să pornească pe o cale separată conformă cu ideile lui proprii. Isus Christos este reprezentantul şi justificatorul principal al lui Iehova, iar peste întreaga organizaţie este Iehova Cel Prea Înalt. Toţi cei din organizaţie nu privesc spre un interes egoist, ci spre interesul general sau bunăstarea organizaţiei. Rămăşiţei acelei organizaţii ce este acum pe pământ îi sunt încredinţate multe şi mult mai multe se cer de la ei. Pentru ca aceştia să meargă înainte în război, Domnul le dă informaţii pentru ajutorul şi mângâierea lor şi îi îndrumă, în special, să meargă pe calea cea bună. În poporul lui Iehova, sub conducerea lui Christos, nu pot fi separatisme, ci toţi trebuie să stea umăr la umăr ca un singur corp compact predând cu bucurie Domnului jertfele lor în dreptate. În unele din adunări se pare că sunt încă controverse, dar când cei credincioşi dobândesc o înţelegere potrivită despre organizaţia lui Dumnezeu şi relaţia lor individuală cu aceasta nu pot fi controverse în poporul lui Dumnezeu din care face parte rămăşiţa adevărată. Este timpul pentru pace absolută în interiorul organizaţiei şi un timp de război împotriva duşmanului.

RÂNDUIRE

8. Comandantul, Isus Christos, în zilele când era pe pământ, nu a dat nici o îndrumare cu privire la vreun aranjament pentru rânduirea grupelor sau adunărilor

Cuprins

urmaşilor Săi sau alegerea servilor din mijlocul lor. El a menţionat clar relaţia Lui cu biserica. El este Piatra de Temelie şi Cel ce zideşte, şi, prin urmare, El a spus apostolilor Săi: „pe această piatră [Christos însuşi] voi zidi Biserica Mea." (Matei 16:18). El a acordat o anumită autoritate apostolilor Săi şi le-a spus: „Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, aşa vă trimit şi eu pe voi. …Luaţi Duh Sfânt!" (Ioan 20:21,22). El a dat comunităţilor sau grupelor de fraţi ai Lui instrucţiuni privitoare la ocările aduse împotriva organizaţiei Domnului şi cu privire la modul în care ei trebuie să se comporte cu aceştia, dar nici o instrucţiune cu privire la alegerea servilor nu le-a fost dată. (Matei 18:15-18). Când Saul, care a fost ulterior numit Pavel, a fost luminat de Domnul şi s-a lepădat de religie, a fost numit de Isus reprezentantul Său special şi a primit de la El o însărcinare specială. „Dar Domnul i-a zis: Du-te, căci el este un vas pe care l-am ales, ca să ducă Numele Meu înaintea neamurilor, înaintea împăraţilor şi înaintea fiilor lui Israel." – Fapte 9:15.

9. Acest mesaj şi această însărcinare i-a fost încredinţată lui Pavel. „El mi-a zis: Dumnezeul părinţilor noştri te-a ales să cunoşti voia Lui, să vezi pe Cel Neprihănit şi să auzi cuvinte din gura Lui; căci Îi vei fi martor faţă de toţi oamenii, pentru lucrurile pe care le-ai văzut şi auzit." (Fapte 22:14,15). „În noaptea următoare, Domnul s-a arătat lui Pavel şi i-a zis: Îndrăzneşte, Pavele, căci, după cum ai mărturisit despre Mine în Ierusalim, tot aşa trebuie să mărturiseşti şi în Roma." – Fapte 23:11.

10. Pavel a mărturisit despre propria lui însărcinare ,după cum urmează: „Căci am primit de la Domnul ce v-am învăţat." (1 Cor. 11:23). În ceea ce priveşte mesajul pe care Pavel l-a vestit, a spus: „pentru că n-am primit-o, nici n-am învăţat-o de la vreun om, ci prin descoperirea lui Isus Christos." (Gal. 1:12). Astfel, Scripturile arată că apostolul Pavel a fost, în mod concret, însărcinat şi instruit de Domnul în ceea ce avea să facă. Domnul Isus le-a dat apostolilor promisiunea clară: „Şi Eu voi ruga pe Tatăl şi El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac; şi anume, Duhul adevărului, pe care lumea nu-l poate primi, pentru că nu-l vede şi nu-l cunoaşte; dar voi îl cunoaşteţi, căci rămâne (locuieşte) în voi şi va fi în voi. Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-l va trimite Tatăl, în Numele Meu, vă va învăţa toate lucrurile şi vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu." (Ioan 14:16,17,26). Deci este cert faptul că atunci când Pavel a continuat să aranjeze treburile bisericii, a fost călăuzit de Spiritul Sfânt, prin Cuvântul lui Dumnezeu, şi a primit, de asemenea, instrucţiuni precise de la Domnul Isus Christos. Deci, ceea ce a făcut Pavel, trebuie să fie luat ca fiind voia expresă a lui Dumnezeu privitoare la biserica Sa, construită pe Isus Christos, temelia şi capul.

11. A existat o întemeiere în mic a Sionului prin învierea lui Isus Christos. (Rom. 1:4). Acest lucru a fost înţeles clar de apostoli, după cum este arătat la Fapte 4:23-27. (Ps. 2:1-6). Pavel, ca serv special al Domnului, a avut în minte scripturile ce arătau zidirea Sionului, scripturi ce includ şi profeţia din Isaia 60:17. Ceea ce i-a spus Domnul lui Pavel cu privire la împlinirea completă a profeţiei referitoare la Sion, după cum a fost arătat în acel text, nu este descoperit, dar cunoaştem că

Cuprins

Pavel a primit anumite informaţii pe care nu le putea face cunoscut, ci i-au servit drept călăuzire în ceea ce avea să facă. (2 Cor. 12:4). Ceea ce a făcut Pavel, sub îndrumarea Domnului Isus Christos, pentru rânduirea treburilor bisericii, trebuie, în mod necesar, să fie în armonie cu profeţia privitoare la Sion, deoarece biserica şi Sionul sunt inseparabile. Se poate spune mai degrabă că denumirea „biserică" este aplicabilă cu mult mai exact urmaşilor credincioşi ai lui Isus Christos până la venirea Sa la templu, timp când Sionul este zidit, iar organizaţia este menţionată ca „Sion". Odată zidit, este necesar ca acel corp completat să fie în unitate absolută şi în deplină armonie, în acţiunea de a merge mai departe şi de a face voia lui Dumnezeu.

12. Acest lucru important nu poate fi ignorat şi anume, că nicăieri în epistolele adresate adunărilor sau grupelor bisericii ca atare, Pavel nu le-a dat nici o instrucţiune de a numi dregători sau servi şi pe care să o realizeze ca un corp condus în mod democratic. Întrebarea inevitabilă este pusă astfel: de ce nu a fost dată nici o astfel de instrucţiune? Iar răspunsul trebuie să fie, cu siguranţă, că numirea dregătorilor sau servilor bisericii sau adunării nu revine fiecărei grupe separat ca şi cum ar fi o organizaţie condusă în mod democratic. Dacă ar fi voia Domnului ca fiecare grupă sau adunare să fie autonomă în această privinţă, Pavel, cu siguranţă, ar fi făcut ca aceasta să apară în instrucţiunile date. Acele instrucţiuni din Scripturi cu privire la alegerea servilor, bătrânilor şi diaconilor, au fost date de Pavel lui Timotei şi Tit, cei doi fiind numiţi special de Pavel pentru a rândui adunările şi grupele şi de a le pune în ordine. Se pare că celor doi, apostolii şi Domnul le-a dat autoritate cu privire la organizarea şi conducerea bisericii.

13. O lungă perioadă de timp s-a scurs de la moartea apostolilor până la cea de-a doua venire a Domnului Isus Christos. Pavel nu a dat nici o instrucţiune despre alegerea servilor bisericii care trebuiau să urmeze în tot timpul acelei perioade de timp, ci, după cum este arătat în Scripturi, întreaga chestiune a fost lăsată Domnului, care prin acţiunea Spiritului Sfânt, avea să se îngrijească de toate lucrurile necesare. Fără îndoială, Pavel a avut o vedenie a dezintegrării adunărilor, care a început cu puţin timp după moartea lui şi cu apariţia religioniştilor şi care a continuat neîntrerupt până la venirea Domnului Isus la templu. Apostolul Pavel a accentuat zicând: „Şi El [Domnul Isus Christos, şi nu o grupă sau adunare] a dat pe unii apostoli; pe alţii, prooroci; pe alţii, evanghelişti; pe alţii, păstori şi învăţători, pentru desăvârşirea sfinţilor, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Christos, până toţi vom ajunge la unirea credinţei şi a cunoştinţei Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălţimea staturii plinătăţii lui Christos." (Efes. 4:11-13). Prin urmare, ar rezulta clar că o grupă sau adunare care numeşte evanghelişti, pastori şi învăţători, acţionează contrar prevederilor date de Domnul.

14. Atunci când se observă şi se recunoaşte clar că nicicând în istoria bisericii lui Dumnezeu, nu a considerat Domnul biserica ca o democraţie, că ideea unei democraţii este cu totul absentă în scrierile apostolilor despre biserică; că nu avem nici o indicaţie că există o confederaţie sau uniune în adunări, precum între statele Americii, trebuie să concluzionăm că forma ierarhică de guvernare, atât de

Cuprins

seducătoare multor minţi omeneşti, este un produs al Diavolului; tot aşa şi forma democratică de guvernare este contrară Cuvântului lui Dumnezeu. Astfel a fost cazul Ierusalimului aflat sub influenţa preoţilor, după cum a fost arătat în profeţia lui Ieremia, când clasa autointitulată aleasă, clerul, conducea contrar voinţei lui Dumnezeu. În mod asemănător, „Ierarhia autoritară romano-catolică" şi guvernele şi organizaţiile religioase la fel de „autoritare" sunt în mod clar ale Diavolului, instituite şi puse în practică cu scopul de a întoarce pe oameni de la Dumnezeu şi Regele Său, şi de a-i aduce sub controlul reprezentanţilor Diavolului. Prin urmare, apostolii credincioşi ai Domnului Isus Christos nu puteau să înfiinţeze o organizaţie care datorită metodelor ei de operare este un guvern cu sisteme democratice sau o conducere la „ordinele" preoţilor sau ierarhiei. Conducerea lui Iehova Dumnezeu, atât cea cu poporul Său tipic ,cât şi cea cu poporul Său scos pentru numele Său, este absolut o conducere teocratică. Împărăţia sau organizaţia lui Dumnezeu este o teocraţie pură, nesupusă capriciilor sau regulilor vreunei creaturi.

15. Suferind în urma conducerii tiranice a clerului şi Ierarhiei, oamenii sinceri s-au întors la guvernele democratice ale organizaţiilor religioase cu speranţa unei situaţii mai bune şi acea metodă a continuat mulţi ani în organizaţiile religioase. Dar este aceasta în armonie cu Scripturile? Faptul că o astfel de metodă a fost adoptată în adunările acelora care susţineau că servesc pe Domnul nu este o dovadă că este una dreaptă. În timpul perioadei Ilie a bisericii, urmaşii sinceri ai lui Isus Christos au părăsit organizaţia babilonică şi au ieşit cu pete pe hainele lor pe care le primiseră prin asocierea lor cu organizaţia diavolească. În perioada cunoscută ca „timpul Ilie al bisericii", bătrânii şi diaconii din adunări erau aleşi printr-un vot al membrilor exprimat prin întinderea mâinii. Dacă aceasta a fost potrivit sau nu, cel puţin Domnul a permis aceasta sau nu a intervenit. Intenţia sau scopul creştinilor care au adoptat şi urmat această metodă a fost, fără îndoială, bună, dar nu ar face-o scripturală. Autoritatea pentru o astfel de acţiune sau vot se găsea, după susţinerea lor, la Fapte 14:23. Barnaba era asociat cu Pavel în lucrarea de predicare a Evangheliei şi de punere la punct a lucrurilor în adunare. Având acestea în minte, lucru arătat în acest acelaşi capitol, observaţi cuvintele din Fapte 14:23: „[Pavel împreună cu Barnaba, şi nu adunarea] Au rânduit [*cheirotoneo*, în greacă]; [adică, în adunările respective] presbiteri în fiecare Biserică, şi după ce s-au rugat şi au postit, [Pavel şi Barnaba, apostolii, şi nu grupa] i-au încredinţat [pe cei aleşi] în mâna Domnului, în care crezuseră."

16. În acelaşi mod, Pavel i-a încredinţat Domnului pe bătrânii din Efes. (Fapte 20:32).Cuvântul grec *cheirotoneo* este, în textul anterior din Fapte 14:23, tradus „rânduit", dar este un cuvânt greşit, după cum se va observa din examinarea scripturilor următoare citate aici. Cuvântul grec *cheirotoneo* înseamnă „a întinde mâna". Dar întrebarea este: A fost întinderea mâinii actul manifestat de apostoli sau de adunare? A fost întinderea mâinii un semn sau mod de votare? Evident, apostolii au fost aceia care întindeau mâna, nu ca mod sau semn de votare, ci ca un act de confirmare al acelor oameni aleşi pentru funcţia de serviciu. Cuvântul grec

Cuprins

cheirotoneo, tradus „rânduit” la Fapte 14:23, de fapt înseamnă ales. Acesta este arătat prin textul de la 2 Cor. 8:18,19, unde acelaşi cuvânt grec este tradus „ales”. Acest ultim text, totuşi, nu arată că bărbaţii erau aleşi de grupă sau adunare, ci de aceia asupra cărora apostolii le conferiseră anterior autoritate prin întinderea mâinilor ca şi la Fapte 14:23.

17. Alegerea dregătorilor sau servilor prin modul democratic de vot de către adunare ignoră porunca cu privire la „Stăpânirile Înalte”. (Rom. 13:1). Doar Dumnezeu Cel Atotputernic şi Isus Christos constituie Puterile mai înalte, iar apostolul Pavel a fost un reprezentant special al acestor Puteri mai înalte, şi acţionând prin virtutea autorităţii conferite lui, Pavel i-a desemnat şi pe alţii pentru a reprezenta Puterile mai înalte. Întinderea mâinii a fost un act de confirmare din partea apostolilor. Textele următoare sprijină acea concluzie: în capitolul 6 al Faptelor Apostolilor se observă că apostolii i-au instruit pe fraţi să „aleagă” sau să numească anumiţi bărbaţi pentru a avea anumite slujbe şi să-i aducă înainte sau în atenţia apostolilor; iar despre aceşti bărbaţi este scris: „I-au adus înaintea apostolilor, care după ce [apostolii] s-au rugat,[apostolii] şi-au pus mâinile peste ei.” Astfel, adunarea sau grupa au recunoscut că Puterile mai înalte acţionează prin apostoli, iar apostolii, după ce s-au rugat Înaltelor Stăpâniri, şi-au pus mâinile peste aceşti oameni, astfel confirmând alegerea lor. Deci se vede clar că apostolii au fost aceia care şi-au întins mâinile. Textele următoare arată că apostolii au fost aceia care au întins mâna: „Atunci Petru şi Ioan au pus mâinile peste ei şi aceia au primit Duhul Sfânt.” (Fapte 8:17,18). „Când au auzit ei aceste vorbe, au fost botezaţi în numele Domnului Isus. Când şi-a pus Pavel mâinile peste ei, Duhul Sfânt s-a pogorât peste ei şi vorbeau în limbi şi prooroceau” (Fapte 19:5,6). „Nu fi nepăsător de darul care este în tine, care ţi-a fost dat prin proorocie, cu punerea mâinilor de către ceata presbiterilor.” – 1Tim. 4:14.

18. După ce i-a dat instrucţiuni lui Timotei cum să acţioneze, apostolul Pavel a spus: „Să nu-ţi pui mâinile peste nimeni cu grabă; să nu te faci părtaş păcatelor altora; pe tine însuţi păzeşte-te curat.” (1 Tim. 5:22). Observaţi că această instrucţiune nu a fost dată adunării, ci lui Timotei, pe care Pavel îl numise pentru a-l reprezenta şi pentru a face anumite servicii în biserică. Apostolul l-a instruit în mod precis pe Timotei cu privire la competenţa cerută servilor ce vor fi aleşi şi l-a avertizat pe Timotei că trebuie să acţioneze cu grijă, după o cercetare şi judecată corespunzătoare şi cu rugăciune. Pavel i-a mai spus lui Timotei: „De aceea îţi aduc aminte să înflăcărezi darul lui Dumnezeu care este în tine, prin punerea mâinilor mele,” (2Tim. 1:6), arătând aşadar că apostolul a fost acela care l-a confirmat pe Timotei ca reprezentantul lui. La 1 Tim. 4:14 este scris: „cu punerea mâinilor de către ceata presbiterilor.” , ceea ce nu înseamnă adunarea, ci aceia care fuseseră aleşi pentru a reprezenta Înaltele Stăpâniri, mai bine spus, Pavel şi celelalte persoane mature care fuseseră alese de el pentru a acţiona la conducerea adunării.

19. „Punerea mâinilor” nu era o ceremonie anuală, precum alegerea anuală a servilor, după practica în vogă din timpul perioadei Ilie, iar aceasta este clar

Cuprins

arătat de textul: „De aceea, să lăsăm adevărurile începătoare ale lui Christos şi să mergem spre cele desăvârşite, fără să mai punem din nou temelia pocăinţei de faptele moarte şi a credinţei în Dumnezeu, învăţătura despre botezuri, despre punerea mâinilor, despre învierea morţilor şi despre judecata veşnică." (Evrei 6:1,2). De vreme ce o persoană a fost odată aleasă pentru a face anumite servicii, nu este nevoie deloc de a reînnoi acea alegere atâta timp cât persoana numită a acţionat în mod credincios.

20. În ceea ce priveşte poporul tipic al lui Dumnezeu, Israel, punerea mâinilor nu era o practică a adunării, ci a fost limitată reprezentanţilor pe drept numiţi ai poporului. Punerea mâinilor nu indica votul afirmativ al unora şi cel negativ al altora. Acest lucru este arătat de porunca pe care le-a dat-o Domnul izraeliţilor: „Dacă păcatul săvârşit s-a descoperit, adunarea să aducă un viţel ca jertfă de ispăşire, şi anume să-l aducă înaintea cortului întâlnirii. Bătrânii adunării să-şi pună mâinile pe capul viţelului înaintea Domnului şi să junghie viţelul înaintea Domnului." (Lev. 4:14,15). Iehova i-a ales pe leviţi pentru serviciul Lui fără votul poporului. (Num. 3:40,45). Leviţii, servii aleşi ai lui Iehova, îşi puneau mâinile pe viţel, ca să-i reprezinte în jertfa adusă lui Dumnezeu. – Num. 8:9-12.

21. Când a sosit timpul pentru a alege un succesor pentru Moise, Iehova a făcut această alegere. Moise nu a ales un succesor şi nici Iosua nu a fost oferit sau pus înainte pentru această funcţie şi votat de alţii. „Domnul a zis lui Moise: 'Ia-ţi pe Iosua, fiul lui Nun, bărbat în care este Duhul Meu, şi să-ţi pui mâna peste el. Să-l aşezi înaintea preotului Eleazar şi înaintea întregii adunări şi să-i dai porunci sub ochii lor. Să-l faci părtaş la dregătoria ta, pentru ca toată adunarea copiilor lui Israel să-l asculte. Să se înfăţişeze înaintea preotului Eleazar, care să întrebe pentru el judecata lui Urim înaintea Domnului; şi Iosua, toţi copii lui Israel, împreună cu el, şi toată adunarea, să iasă după porunca lui Eleazar şi să intre după porunca lui.' Moise a făcut cum îi poruncise Domnul. A luat pe Iosua şi l-a pus înaintea preotului Eleazar şi înaintea întregii adunări. Şi-a pus mâinile peste el şi i-a dat porunci, cum spusese Domnul prin Moise." – Num. 27:18-23.

22. Alegerea aceluia care avea să-i ia locul lui Iuda Iscarioteanul, nu s-a făcut printr-un vot al adunării sau al discipolilor. Apostolii au pus înainte doi oameni, iar hotărârea era a Domnului prin tragere la sorţi. Cu acea ocazie, Petru le-a spus la ceilalţi: „Trebuie…să fie rânduit unul" sau „dintre aceştia trebuie unul să devină un martor cu noi [şi] al învierii Lui [Isus]." (Fapte 1:22, *A.R.V.*). Cu acea ocazie, Petru a citat din Psalmi despre Iuda: „Locuinţa lui să rămână pustie şi nimeni să nu locuiască în ea!" (vers. 20). Apoi, Iust şi Matia au fost puşi înainte: „apoi au făcut următoarea rugăciune: 'Doamne, Tu, care cunoşti inimile tuturor oamenilor, arată-ne pe care din aceşti doi i-ai ales, ca să ia loc în slujba şi apostolia aceasta, din care a căzut Iuda, ca să meargă la locul lui.' Au tras la sorţi şi sorţul a căzut pe Matia, care a fost numărat împreună cu cei unsprezece apostoli." – Fapte 1:24-26.

23. Toate aceste dovezi scripturale au ca scop faptul că întinderea mâinilor iudeilor sau punerea mâinilor (după cum este arătat în 2 Cor. 8:18,19) nu a fost

Cuprins

făcută de adunare, ci de reprezentanţii ce au fost aleşi de apostolul Pavel. (vezi şi Fapte 15:37-41). Apostolii au fost aceia care i-au încredinţat Domnului pe bătrâni, aşa cum Pavel a făcut cu bătrânii din Efes. (Fapte 20:17-32). Se pare că adunarea putea să accepte sau să numească bărbaţi pentru serviciu şi să-i pună înaintea apostolilor, dar aprobarea şi alegerea finală cădea asupra lui Pavel (1 Cor. 16:3) sau asupra aceluia căruia apostolul îi dăduse autoritate să acţioneze ca reprezentant al Domnului. – 2 Cor. 8:19,22.

24. În epistolele sale, apostolul Pavel foloseşte cuvântul grec episkopous pentru a desemna supraveghetorii adunărilor. „Însă din Milet, Pavel a trimis la Efes, şi a chemat pe presbiterii bisericii. ... Luaţi seama dar la voi înşivă şi la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi…" (Fapte 20:17,28). Acel cuvânt grec este redat de *Strong* „funcţionar, episcop, supraveghetor". Nu adunarea, ci Spiritul Sfânt, care acţiona ca reprezentant în absenţa Domnului, i-a făcut pe astfel de oameni „supraveghetori". Toţi apostolii au fost supraveghetori sau *episkopoi*. Cuvântul atât de des folosit de religionişti, „arhiepiscop", nu apare nici măcar o dată în scrierile apostolului. Acei oameni credincioşi au fost făcuţi supraveghetori, nu printr-un vot al vreunei creaturi, ci prin Spiritul Sfânt, după cum este arătat prin mărturia apostolului Pavel însuşi. În diferitele epistole ale scriitorilor apostolici nu apare nici o învăţătură oarecare către adunări cu privire la ţinerea alegerilor regulate ale servilor adunării. Nu se spune nimic despre votarea în adunări separate a servilor în funcţii de serviciu. Scrisoarea lui Pavel către filipeni este adresată „către toţi sfinţii în Christos Isus, care sunt în Filipi, împreună cu episcopii şi diaconii." (Filip. 1:1) Nu este dată nici o învăţătură cu privire la alegerea prin vot sau întinderea mâinii.

AUTORITATE

25. Odată ce apostolul Pavel a fost îmbrăcat de Domnul Isus Christos cu putere şi autoritate de a numi servi în biserică, pare clar că apostolul a avut autoritate să dea putere altora pentru a acţiona şi că el i-a ales şi a dat autoritate lui Timotei şi Tit în acest scop. (1 Tim. 1:3; 5:21,22; Tit 1:5). În ceea ce priveşte organizarea adunării sau grupei şi numirea servilor, Pavel a dat instrucţiuni lui Timotei şi Tit. Lui Tit i-a spus: „Te-am lăsat în Creta, ca să pui în rânduială ce mai rămâne de rânduit şi să aşezi presbiteri în fiecare cetate, după cum ţi-am poruncit." (Tit 1:5, *A.R.V.*). Dacă Timotei şi Tit ar fi fost doar simpli alegători în adunare, ale căror voturi n-ar fi fost luate în considerare mai mult decât ale altor alegători din aceeaşi adunare, cu siguranţă apostolul nu i-ar fi instruit în mod special cu privire la cum ar trebui rânduită organizaţia. Aceste texte scripturale arată, deci, că Pavel a fost împuternicit să acorde lui Timotei şi Tit putere şi autoritate pentru a îmbunătăţi organizarea grupelor şi adunărilor.

26. Religioniştii au aplicat greşit aceste texte scripturale rezervându-şi puterea de a numi pentru ca, astfel, ei, clerul, să poată ţine sub control pe membrii acestora, şi aceasta pentru scopuri egoiste. Astfel, ei s-au făcut conducători, s-au înălţat şi s-au glorificat pe ei înşişi şi s-au făcut să apară cu mult mai sus decât

Cuprins

„oamenii de rând” ai adunării, pe care i-a numit şi încă îi numesc „laici”, ca şi clasă deosebită de cler. Pentru a evita astfel de distincţii nepotrivite între capii clerului şi oamenii de rând, această practică a fost adoptată şi urmată, în timpul perioadei Ilie, în fiecare adunare, de fiecare membru prin vot, şi, deci, numind şi alegând bătrâni sau diaconi; iar câți erau disponibili erau astfel aleşi, pentru ca toţi să poată avea ceva de făcut. Acum a sosit timpul pentru o procedură diferită. Din ce motiv? Cel mai puternic motiv este faptul că Domnul Isus Christos este la templu şi toţi cei în Christos au ajuns la o stare de maturitate, adică, la starea bătrânilor sau a celor maturi şi toţi sunt la un nivel precis, iar Domnul Isus Christos este într-un deplin control al acestora.

27. „Stăpânirile Înalte” sunt Iehova Dumnezeu şi Isus Christos, iar autoritatea de a „pune mâinile” este restricţionată sau limitată doar unui număr pentru a fi supraveghetori, ca şi apostolii,Timotei şi Tit. Aceasta este spre o clară recunoaştere a Stăpânirilor Înalte şi acţionează sub autoritatea şi îndrumarea acestor Stăpâniri Înalte. O astfel de restricţionare a punerii mâinilor este o măsură de precauţie, prin aceea că discipolii mai tineri şi neştiutori şi aceia mai puţin maturi sunt, prin urmare, într-o măsură mai mică calificaţi şi mai puţin prevăzători, şi, deci, nu atât de potriviţi pentru a ocupa astfel de locuri ca şi aceia mai maturi. Astfel, Timotei a fost instruit să nu pună mâinile peste vreun om fără ca mai întâi să ia în considerare acest lucru cu grijă şi rugăciune, acţionând cu prudenţă ,sub îndrumarea Domnului. Punerea mâinilor nu făcea din persoana astfel aleasă o categorie superioară de creştin. Însemna doar că o astfel de persoană avea o responsabilitate concretă investită asupra lui, cu anumite limite, şi că adunarea consimte cu acest aranjament şi acţionează în deplină armonie cu acesta. Rămâne adevărat faptul că, după cum este scris, „voi toţi sunteţi fraţi” şi „voi toţi sunteţi una în Isus Christos” (Matei 23:8; Gal. 3:28); pentru acest motiv toţi sunt la acelaşi nivel în ce priveşte distincţia sau rangul. Şi nici nu apare că bătrânii sau supraveghetorii şi diaconii erau numiţi pentru un termen limitat de un an sau mai puţin, ci erau numiţi pe viaţă sau atâta timp cât rămâneau credincioşi în a-şi face datoria. O astfel de regulă nu s-ar putea aplica, totuşi, unuia ca serv de grupă, care poate fi numit anual în aranjarea din nou a organizării serviciului şi când determinarea factorului de alegere al aceluia este măsurată de credincioşie, zel şi eficienţă. Lucrul important este activitatea în serviciu spre ascensiunea generală a intereselor Împărăţiei.

28. În zilele apostolice, adunările din diferitele părţi ale ţării nu erau unităţi independente, fără supraveghere centrală. Ei erau ordonaţi de corpul central, în care apostolii credincioşi erau stabiliţi de Isus Christos, fapt arătat în darea de seamă din Fapte 15:2-30. Şi nici numirea servilor nu era responsabilitatea fiecărei grupe separate, fără confirmarea şi rânduiala autorităţii centrale, adică, apostolii sau reprezentanţii lor apropiaţi. În virtutea autorităţii conferite lor prin Spiritul Sfânt, Pavel a hotărât („rânduit”) lucruri vitale pentru adunare, dar numai după cum Domnul îi arătase: „Încolo, fiecare să rămână în starea în care l-a aşezat

Cuprins

Domnul şi în care l-a chemat Dumnezeu. Astfel am rânduit în toate bisericile." – 1 Cor. 7:17, *Diaglott*.

29. Astfel, „Înaltele Stăpâniri" erau recunoscute într-un mod potrivit şi, după cum s-a poruncit, „fiecare suflet" era „supus Înaltelor Stăpâniri".(Rom. 13:1). Apostolii nu mai sunt pe pământ în carne, pe când Înaltele Stăpâniri sunt prezente în Templu, Iehova Dumnezeu, Puterea Supremă, fiind acolo reprezentat de Isus Christos, Stăpânirea Înaltă. Prin urmare, nici o persoană de pe pământ nu acţionează ca direct reprezentant personal ale Înaltelor Stăpâniri, asemenea apostolilor în zilele lor.

30. Funcţiile sau funcţionarii investiţi, presupuşi a fi superiori faţă de ceilalţi, au fost întotdeauna în vogă în organizaţiile religioase numite „creştinism", şi chiar printre cei angajaţi în lucrarea Ilie, din 1878 până în 1918. Au fost aceia care şi-au asumat o poziţie sau funcţie nobilă şi au pretins că acţionează ca şi conducători peste alţii şi astfel au arătat nesupunere faţă de corpul lui Christos ca întreg. Acum, că Domnul a venit la Templu şi a adunat la Sine pe cei credincioşi, toţi aceştia trebuie să fie la un nivel comun, în unitate în Christos. Pare destul de clar că epistolele către Timotei şi Tit au fost scrise pentru îndrumarea exactă a martorilor lui Iehova din „zilele din urmă", iar aceasta nu susţine deloc numirea celor investiţi ca bătrâni (*episkopous*) şi diaconi (*diakonous*). Domnul, prin apostolul Pavel, i-a dat lui Timotei şi Tit anumite sarcini. Pavel, în zilele lui, a făcut de cunoscut voinţa şi hotărârile Domnului, pe care le primise de la Domnul, şi astfel Pavel stătea în locul sau reprezenta în mod special pe Domnul Isus Christos, care acum este în Templu ca singurul Fiu al lui Iehova Dumnezeu. Isus Christos, în Templu, este marele şi reprezentantul special al lui Iehova. Cât a fost pe pământ, Isus a avut puterea de a numi, iar acum cu atât mai mult, deoarece este îmbrăcat cu toată puterea în ceruri şi pe pământ. – Ioan 15:16; Matei 28:18.

ORGANIZAŢIE VIZIBILĂ

31. Toţi cei care-L iubesc, Îl servesc pe Iehova şi care cred, în cele din urmă, adevărurile descoperite ale cuvântului Său, trebuie să vadă că Domnul Isus Christos, Capul organizaţiei lui Iehova, Sion, are o parte vizibilă a organizaţiei Sale pe pământ, reprezentată de Domnul şi acţionează sub directa supraveghere a Domnului Isus Christos. Astfel, lucrarea Domnului pe pământ ar fi fără ordine. Interesele sau „bunurile" Împărăţiei Sale vizibile trebuie să fie încredinţate unor reprezentanţi, iar acum întrebarea este: Cine este acel reprezentant vizibil care stă în acelaşi loc sau poziţie cu cel ocupat şi urmat de Timotei şi Tit şi care este îmbrăcat cu o anumită autoritate de a acţiona? Răspunsul trebuie să fie găsit în Scripturi şi nu în simpla părere a oamenilor. Isus a declarat, după cum este scris, că odată cu venirea Sa la Templu, El va încredinţa toate bunurile şi interesele Împărăţiei de pe pământ „servului credincios şi înţelept", care este format din toţi acei unşi de pe pământ ce sunt aduşi la templu în unitate în Christos, acţionând în completă unitate sub îndrumarea Domnului Isus Christos. (Matei 24:45-47). Pavel, ca reprezentat al lui Isus Christos, i-a acordat lui Timotei şi Tit autoritatea să

Cuprins

acţioneze în anumite cazuri pentru numirea servilor în biserică. Domnul Isus, acum în templu şi în deplină supraveghere a fiecărei părţi a organizaţiei Sale, în conformitate cu propriul Său cuvânt, acordă reprezentanţilor Săi pământeşti anumite sarcini pentru a fi realizate în organizaţia Sa vizibilă, sarcini care, în mod necesar, trebuie să includă şi alegerea servilor. Rămăşiţa unsă de pe pământ în templu, prin convenţie, este desemnată ca „Societatea". Aceasta nu înseamnă SOCIETATEA DE BIBLII ŞI TRATATE TURNUL DE VEGHERE ca şi corporaţie, deoarece acea corporaţie a fost organizată pentru a întâmpina anumite cerinţe legale. „Societatea" , după cum acest termen este acum folosit, înseamnă poporul lui Dumnezeu de pe pământ în completă unitate, bine organizaţi şi ducând lucrarea de punere a mărturiei a numelui lui Iehova Dumnezeu în armonie cu voinţa Sa, „mărturia lui Isus Christos", care le este încredinţată, toţi aceştia fiind copiii lui Dumnezeu prin organizaţia Sa, Sion.(Apoc. 12:17; Isaia 54:13). Scrierile apostolului Pavel, adresate lui Timotei şi Tit, ce se aplicau „zilelor din urmă", se aplică acum Societăţii, iar lucrurile încredinţate lui Timotei şi Tit şi însărcinarea specială dată lor, sunt realizate de Societate, care acţionează sub directa supraveghere a Domnului Isus Christos din Templu.

32. Timotei a fost însărcinat cu privire la învăţătura despre care este voia lui Dumnezeu.(1 Tim. 1:3,4,18; 2:12; 3:11; 2 Tim. 2:14). El a fost instruit cu privire la recunoaşterea „Înaltelor Stăpâniri" şi sprijinirea lor în mod credincios şi cu rugăciune.(1 Tim. 2:1-3). Înaltele Stăpâniri sunt acum în plină activitate, iar pentru aceştia este timpul pentru război. (2 Tim. 2:3). Din cauza puterii lui de a numi, Timotei a fost instruit cu privire la calificările servilor în biserică sau grupe. – 1Tim. 3:1-13.

33. Nu a fost făcută nici o prevedere pentru funcţia de „bătrân" sau „preot". De fapt, un *episkopous* sau supraveghetor, trebuie să fie mai întâi un bătrân, după cum este arătat la Fapte 20:17,28; adică, el trebuie să fie unul dintre cei maturi în Christos. Astfel de supraveghetori nu era doar unul într-o provincie, pus peste toţi ceilalţi în acel teritoriu, după cum urmează sistemul romano-catolic. Supraveghetorul era unul numit să se îngrijească de interesele grupei sau adunării. Timotei a fost instruit asupra propriei lui conduite potrivite în organizaţia sau casa lui Dumnezeu. (1 Tim. 3:14,15). Tot la fel, în toate aceste lucruri, „Societatea" este instruită să se comporte în armonie cu voia lui Dumnezeu, aşa după cum este arătată în Scripturi.

34. Lui Timotei i s-a poruncit să îndemne şi să reamintească fraţilor (prin repetate atenţionări la astfel de lucruri). El era tânăr, dar i s-a spus să nu permită nimănui să-l dispreţuiască datorită tinereţii lui. (1 Tim. 4:12). La fel şi „Societatea" este o organizaţie tânără, existând astfel doar de la venirea Domnului Isus la templu. Totuşi, aceasta nu trebuie să fie dispreţuită din acest motiv, ci trebuie să acţioneze în armonie cu voia lui Dumnezeu şi a Domnului Isus.

35. Când Domnul Isus a venit la templu în 1918, El nu a ales o persoană individuală ca reprezentant sau serv al Său, ci a ales un grup de bărbaţi şi femei credincioşi ca servi ai Săi şi i-a alcătuit într-o organizaţie reprezentând interesele

Cuprins

Împărăţiei Sale pe pământ şi a format din acel corp „servul credincios şi înţelept” al Său, căruia i-a încredinţat toate interesele Împărăţiei de pe pământ, desemnate ca „toate averile Sale”. El l-a clădit pe acest „serv credincios şi înţelept” în Sion, ca o parte a organizaţiei Sale principale. (Ps. 132:12,13; 78:68-70). Prin urmare, după cum apostolul Pavel nu a avut nevoie de „epistole de laudă” (2 Cor. 3:1-3;1:1), tot aşa „Societatea”, care acţionează legal sub numele de SOCIETATEA DE BIBLII ŞI TRATATE TURNUL DE VEGHERE, nu are nevoie de epistole de laudă de la vreo persoană sau alta, deoarece aceasta este o parte a organizaţiei lui Dumnezeu. Lucrările ei, împreună cu rezultatele acestora, prin harul Domnului, văzute la lumina profeţiei, sunt în sine „epistole de laudă” de la Însuşi Domnul.

36. Timotei a avut „darul…proorociei”. (1 Tim. 4:14). Fie că a fost un dar al proorociei pentru el sau o menţionare favorabilă anterioară despre el făcută de Pavel, cel puţin „Societatea” a avut o menţionare favorabilă anterioară sau s-a profeţit despre aceasta în Scripturi, iar Domnul Isus Christos, Marele Bătrân, şi-a pus mâinile peste „SOCIETATE”, exact ca şi Pavel peste Timotei (2 Tim. 1:6), şi astfel se face de cunoscut adevărul în împlinirea profeţiilor. De asemenea, „mustrările” nu sunt acum atribuţia persoanelor individuale la plăcerea sau alegerea acestora, ci atribuţia „Societăţii” împotriva acelora cărora li s-a încredinţat sarcini şi responsabilităţi şi s-au dovedit nestatornici şi necredincioşi. (1 Tim. 5:1,2,20). „Societatea” acţionează prin servii săi numiţi în mod potrivit, recunoscând marele adevăr că „Dumnezeu a pus mădularele în trup, pe fiecare aşa cum a voit El” (1 Cor. 12:18), prin Funcţionarul Său principal, Isus Christos. Trebuie să fie recunoscut de către toţi aceia care Îl iubesc pe Domnul, că El Şi-a desăvârşit şi Îşi conduce propria organizaţie.

37. Isus Christos este la templu pentru Iehova şi ca reprezentant al Său, iar acolo este însoţit de sfinţii Săi îngeri. De asemenea, i-a strâns la El pe cei credincioşi care au fost înviaţi şi pe rămăşiţa credincioasă care mai este încă pe pământ, iar deasupra şi peste toţi aceştia situându-se Iehova Dumnezeu. Cu siguranţă, Domnul Isus Christos Îşi are propria cale bună şi suficientă de comunicare şi instruire a clasei templului, care acţionează prin organizaţia Sa de pe pământ, în modul prevăzut de El. Aşadar, „Societatea” remarcă pe cei maturi din organizaţie (care sunt, de fapt, bătrâni, prin harul lui Dumnezeu) „care cârmuiesc [conduc] bine” lucrurile încredinţate lor. (1 Tim.5:17,18). „Societatea”, prin urmare, este instrumentul potrivit folosit pentru numirea servilor în diferite grupe, datorie care nu revine persoanelor individuale sau adunărilor ce acţionează independent sau democratic. (1 Tim. 5:22). Aceasta este făcută după o cercetare sârguincioasă şi în rugăciune a voinţei Domnului, recunoscându-L şi primind îndrumarea Lui aşa după cum a promis. (Prov. 3:5,6). „Societatea” execută îndatoririle încredinţate de către Isus Christos, Regele şi Conducătorul.

38. Isus Christos, Marele Apostol sau Trimis al lui Iehova, care este în templu, şi-a „pus mâinile” peste „Societate”, ca fiind „servul credincios şi înţelept” şi reprezentantul Său vizibil. (2 Tim. 1:6). „Societatea” a fost şi este un „părtaş la suferinţele Evangheliei” şi nu s-a ruşinat de lanţuri şi închisori din pricina Lui,

Cuprins

bucurându-se să aibă parte la ocările care au căzut asupra lui Dumnezeu şi Isus Christos. (2 Tim. 1:8; Rom. 15:3). „Societatea", acţionând ca servul şi reprezentantul Domnului, încredinţează lucrarea de mărturie martorilor credincioşi ai Domnului de astăzi de pe pământ. (2 Tim. 2:2). Ei, la rândul lor, trebuie să studieze pentru a împlini şi proclama în mod potrivit voia lui Dumnezeu cu privire la poporul Său. (2 Tim. 2:15). Metoda „Societăţii" este conformă instrucţiunilor date lui Timotei, de a se feri de „vorbăriile goale şi lumeşti;…Fereşte-te de întrebările nebune şi nefolositoare, căci ştii că dau naştere la certuri." (2 Tim. 2:16,23). Ca şi în cazul lui Timotei, misiunea „Societăţii" este „propovăduieşte Cuvântul, stăruieşte asupra lui la timp şi ne la timp, mustră, ceartă, îndeamnă cu toată blândeţea şi învăţătura. …Dar tu fii treaz în toate lucrurile, rabdă suferinţele, fă lucrul unui evanghelist şi împlineşte-ţi bine slujba." – 2 Tim. 4:2-5.

39. După cum Tit a fost instruit şi autorizat să facă, tot aşa este şi „Societatea" în numirea servilor. „Te-am lăsat în Creta, ca să pui în rânduială ce mai rămâne de rânduit, şi să aşezi presbiteri în fiecare cetate, după cum ţi-am poruncit." (Tit 1:5). Cei care au să fie numiţi sunt, în primul rând, luaţi cu grijă în considerare, având în vedere că ei sunt calificaţi aşa după cum arată Scripturile. (Tit 1:6-9). Exercitarea puterii sale autoritare nu trebuie să fie contestată, deoarece este făcută la porunca Domnului. – Tit 2:15.

40. Aceasta trebuie să îndemne şi îndeamnă pe aceşti consacraţi Domnului să fie supuşi „Înaltelor Stăpâniri", care sunt rânduite de Iehova Dumnezeu. (Rom. 13:1-4). Pentru acest motiv, „Societatea" ar fi necredincioasă Domnului şi ar acţiona încălcând porunca Sa, dacă ar sfătui şi instrui poporul lui Dumnezeu să onoreze oameni sau drapelele vreunei ţări sau naţiuni, sau să arate supunere faţă de vreun lucru pământesc, presupunând astfel că protecţia sau mântuirea vine de la vreo creatură sau lucru, şi nu de la Domnul. (Tit 3:1). După cum Tit a fost instruit: „Dar de întrebările nebune, de înşirările de neamuri, de certuri şi ciorovăieli privitoare la Lege, fereşte-te, căci sunt nefolositoare şi zadarnice. După întâia şi a doua mustrare, depărtează-te de cel ce aduce dezbinări." (Tit 3:9,10), la fel şi „Societatea" trebuie să facă cu aceşti dezbinători la care se referă Domnul.

41. În deplin acord cu cele menţionate anterior, aceia care acţionează ca servi în diferite grupe de vestitori sunt reprezentanţii Societăţii prin numire. Cât timp grupele separate au posibilitatea să recomande anumite persoane, este atribuţia Societăţii să ignore astfel de recomandări şi să numească pe cei ce se prezintă a fi cei mai potriviţi pentru acel post sau posturi. În zilele apostolilor, supraveghetorii erau numiţi în serviciu credincios pe viaţă. O ecclesia (biserică) nu putea scoate din serviciu pe cineva numit pentru aceasta cu scopul de a satisface capriciile egoiste ale unora, ci doar apostolul sau aceia cărora acesta le-a acordat autoritate îi înlăturau pe acele persoane numite din cauza necredincioşiei sau nereuşitei în a îndeplini sarcinile stabilite. – 1 Cor. 5:3-5; Tit 3:10.

42. Oricare ar fi motivul pentru care Domnul a permis forma democratică de conducere să predomine în adunări sau grupe în timpul perioadei Ilie şi ignorând faptul dacă aceasta era corect sau greşit, Scripturile şi realităţile prezente

Cuprins

arată că, atunci când sosește Domnul la templu, o schimbare este făcută, schimbare cauzată de Domnul care Își informează rămăşiţa despre relaţia ei adevărată cu El. Este timpul priceperii, iar rămăşiţa trebuie acum cu tot ce are să dobândească priceperea. Motivul pentru o astfel de lumină şi pricepere mai clară, şi pentru o astfel de schimbare în mai bine este pe mai departe luat în discuţie în următorul număr al *Turnului de Veghere.*

Întrebări pentru studiu

1,2. Ce formă de guvernământ este organizaţia lui Dumnezeu? Descrieţi partea oficială a acesteia. Cum sunt membrii trupului lui Christos asociaţi cu aceasta?

3. Care este scopul principal al Turnului de Veghere? Prin ce se observă că a corespuns acelui scop conform cu Efes. 4:13-16 şi Isaia 60:17?

4,5. Arătaţi împlinirile în mic ale lui Isaia 60:17. Când îşi are împlinirea completă?

6. În legătură cu acest lucru, ce puncte importante vor fi stabilite?

7. Care este importanţa specială a timpului prezent în legătură cu scopul lui Iehova? Ce măsură a luat Iehova pentru îndeplinirea acelui scop? De ce este atât de important ca cel credincios să obţină o înţelegere potrivită a acestui fapt?

8-11. Descrieţi aranjamentul făcut de Comandant, Isus Christos, pentru instruirea fraţilor Săi şi pentru călăuzirea serviciului lor.

12,13. A dat Pavel instrucţiuni cu privire la numirea servilor în biserică sau adunări? De ce? Cum s-a pregătit calea spre desăvârşirea sfinţilor şi zidirea trupului lui Christos?

14,15. Explicaţi procedura din biserică ca şi una democratică, în timpul trecut.

16-20. Arătaţi, cu Scripturile, cine, din timpul apostolilor, a înfăptuit actul întinderii mâinii şi punerii mâinilor, şi care a fost scopul acestora? De către cine şi cu ce scop a fost aceasta din urmă înfăptuită în slujbele poporului tipic al lui Dumnezeu, Israel?

21,22. Descrieţi numirea lui Iosua ca succesor al lui Moise şi a unui apostol în locul lui Iuda Iscarioteanul. Ce punct important, în legătură cu aceasta, se observă aici?

23,24. Ce instrucţiune, privitor la acest lucru, se observă la Fapte 20:17-32; 1 Cor. 16:3 şi 2 Cor. 8:19,22?

25,26. De ce însemnătate este aici faptul că Domnul Isus Christos l-a îmbrăcat cu putere şi autoritate pe Pavel, şi că Pavel i-a dat autoritate lui Timotei şi Tit pentru scopul menţionat? Arătaţi şi explicaţi poziţia luată şi procedura urmată de religionişti în această privinţă. De ce trebuie să fie urmată acum o procedură diferită?

27. Arătaţi că este potrivit şi avantajos ca autoritatea de a „pune mâinile” să fie limitată la un număr pentru a fi supraveghetori, şi că este în armonie cu instrucţiunea dată de Isus şi de apostol, la Matei 23:8 şi Gal. 3:28.

Cuprins

28-30. Ce măsură s-a luat pentru supravegherea adunărilor în zilele apostolilor? Comparaţi aceasta cu aranjamentul prevăzut pentru timpul prezent. Arătaţi dacă funcţiile investite în adunări au servit unui scop util, şi de ce?

31. Care este situaţia prezentă pentru care Iehova pregăteşte o parte vizibilă a organizaţiei Sale care să Îl reprezinte? Descrieţi acel reprezentant vizibil.

32-34. Arătaţi, cu Scripturile, autoritatea şi responsabilitatea încredinţată lui Timotei şi, desigur, organizaţiei aflată acum în poziţia ocupată atunci de Timotei.

35. Cui şi pentru ce scop a fost dată autoritatea de a numi, după cele relatate în Matei 24:45-47? Are nevoie acel „serv" de „epistole de laudă" de la oameni? Ce are acesta în schimb?

36-39. Arătaţi că situaţia de astăzi există în conformitate cu cea când Pavel şi-a pus mâinile peste Timotei. De asemenea, cu cea de la 1 Tim. 4:14; cu cea de la 1 Tim. 5:17,18 şi 5:1,2,20; cu cea de la 1Tim. 5:22; cu cea de la 2 Tim. 2:2 şi 2:15; cu cea de la 2 Tim. 2:16,23 şi 4:2-5. Arătaţi că aceasta este în armonie cu instrucţiunea şi însărcinarea dată de Pavel lui Tit.

40. Cum întruneşte „Societatea" cerinţele din Rom. 13:1-4 şi Tit 3:1? Şi acelea din Tit 3:9,10?

41. Cum pot grupele separate să coopereze în mod potrivit în problema furnizării servilor pentru îndatoriri speciale în activităţile grupei?

42. Explicaţi, apoi, schimbarea făcută în privinţa numirii servilor pentru anumite îndatoriri în activităţile adunărilor sau grupelor poporului lui Dumnezeu.

AVERTISMENT

Spiritul lui Iehova s-a pogorât asupra profetului Său, Ezechiel, care a avut atunci o vedenie a lucrătorilor fărădelegii, care controlau şi asupreau pe popor la sfârşitul lumii, în care suntem acum. Ezechiel a profeţit împotriva acestor prinţi sau favoriţi. El le-a dat un avertisment făcându-le de cunoscut propria lor răutate şi că Iehova se va întoarce împotriva lor. Necruţătorii şi asupritorii conducători ai „creştinătăţii" au făcut şi continuă să facă cu mult mai rău decât au făcut cei din Israel. Aceia din „creştinătate" sunt mai condamnabili, deoarece, în plus faţă de cuvintele profeţilor pe care cei din Israel le-au avut, ei i-au avut pe Isus şi pe apostoli şi au trăit într-un timp al luminării. „Prinţii creştinătăţii" au cauzat nespuse suferinţe şi nenumărate crime între oameni, pentru ca scopurile lor egoiste să poată fi împlinite. Iehova Dumnezeu, prin urmare, l-a îndrumat pe Ezechiel să proorocească împotriva lor în aceste cuvinte de avertizare: „Aţi făcut o mulţime de omoruri în cetatea aceasta şi aţi umplut uliţele cu cei ucişi. De aceea, aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: Morţii voştri pe care i-aţi întins în mijlocul cetăţii acesteia, sunt carnea, şi ea este cazanul; dar voi veţi fi scoşi afară din ea. Vă temeţi de sabie, dar Eu voi aduce sabia peste voi, zice Domnul Dumnezeu. Vă voi scoate din

Cuprins

cetatea aceasta, vă voi da în mâinile străinilor şi voi împlini judecăţile Mele împotriva voastră! Veţi cădea loviţi de sabie, vă voi judeca la hotarul lui Israel şi veţi şti că Eu sunt Domnul. Cetatea aceasta nu va fi cazanul vostru şi voi nu veţi fi carnea din el; ci la hotarul lui Israel vă voi judeca!" – Ezec. 11:6-11.

Prinţii şi conducătorii oamenilor din „creştinătate" s-au temut de sabie, iar când nenorocirea a venit asupra lor, s-au aşezat într-un loc de siguranţă şi i-au împins pe „oamenii de rând" pe liniile de front pentru a fi ucişi. Dar acum, Iehova declară că va întoarce situaţia şi astfel conducătorii vor cădea prin sabie, pe care Însuşi Iehova o va mânui. În conformitate cu aceasta, El l-a făcut pe profetul Ieremia să zică: „Gemeţi, păstori, şi strigaţi! Tăvăliţi-vă în cenuşă, povăţuitori ai turmelor! Căci au venit zilele junghierii şi împrăştierii voastre. Vă voi zdrobi şi veţi cădea la pământ ca un vas de preţ. Nu mai este nici un loc de adăpost pentru păstori! Nu mai este nici o scăpare pentru povăţuitorii turmelor!" – Ieremia 25:34,35.

Conducătorii „creştinătății" nu au nici o scuză pentru calea lor de acţiune. Izraeliţii au fost poporul ales al lui Dumnezeu şi ar fi trebuit să umble după legile Sale, dar ei s-au asemănat naţiunilor păgâne. Naţiunile care nu pretind că fac parte din „creştinătate", practică religia Diavolului. Liderii din „creştinătate" susţin că sunt copiii lui Dumnezeu şi poporul Său de legământ, dar ei neglijează legile Sale şi acţionează în felul naţiunilor păgâne, adică, practică religia Diavolului. Ei preamăresc creaturi, se preamăresc pe ei înşişi şi îşi folosesc puterea pentru a-i asupri pe cei săraci; dar Dumnezeu declară că va abate mânia Sa dreaptă asupra lor şi că va face aceasta ca toţi să ştie că Iehova este Dumnezeu, şi ca numele Său să fie justificat. – Ezechiel 11:11,12

În acea zi când profetul proorocea, deoarece unul dintre aceşti conducători a murit, Ezechiel a căzut cu faţa la pământ şi a strigat: „Ah! Doamne Dumnezeule, vrei să nimiceşti Tu şi ce a mai rămas din Israel?" (Ezec. 11:13). Acesta nu a fost un strigăt pentru milă, ci mai degrabă pentru a evoca o manifestare a mâniei drepte a lui Dumnezeu, arătând că judecata ce a căzut asupra lor este dreaptă. Apoi, Iehova atrage atenţia asupra lăcomiei şi aroganţei de care au dat dovadă conducătorii şi asupra asupririi care a adus-o împotriva săracilor. „Fiul omului, fraţii tăi, da, fraţii tăi, cei din robie, şi toată casa lui Israel, sunt aceia despre care zic locuitorii Ierusalimului: 'Ei sunt departe de Domnul, ţara ne-a fost dată nouă în stăpânire!'" – Ezec. 11:15.

La fel este şi în ziua de astăzi, când conducătorii „creştinătății" spun cu cuvintele şi acţiunile lor: „Pământul ne aparţine şi vom face cu el ce vom voi. Îi vom înghesui pe oamenii de rând în case cu chirie şi vom face din lucrătorii pământului iobagi, şi vom trăi fără griji." Prin urmare, Iehova spune despre ei: „ Fraţii tăi [aceia din biserici care sunt umili şi temători, şi care sunt ţinuţi ca prizonieri, şi asupra cărora conducătorul turmei se uită cu dispreţ] sunt aceia despre care [conducătorul turmei] a spus [şi spun]: Ei sunt departe de Domnul [adică, tu nu eşti în favoarea Lui; noi suntem în favoarea Lui]; ţara ne-a fost dată nouă în stăpânire [noi suntem aceia care avem totul]." Iehova îi va nimici pe aceşti

Cuprins

asupritori nelegiuiţi, exact după cum a văzut profetul Ezechiel în vedenie şi a proorocit.

Apoi, Iehova rosteşte către poporul de rând cuvinte de alinare, care susţin puternic concluzia că, printre aceia care au fost depărtaţi şi asupriţi de prinţii şi conducătorii „creştinătății”, vor fi şi sunt milioane care vor intra în favoarea lui Iehova, apoi vor auzi adevărul, se vor întoarce la Iehova, vor obţine favoarea Sa şi nu vor muri niciodată. Sub Împărăţia Mesianică, inima şi mintea lor vor fi curăţite şi vor locui în siguranţă „în ţară”. (vezi Ezec. 11:16-21). Dumnezeu îi va cruţa pe aceia care îşi întorc inimile către El şi caută dreptatea, şi îi va face să treacă peste timpul de necaz. Astfel sunt cei smeriţi şi ascultători, care vor avea parte de binecuvântarea Lui. „Căutaţi dreptatea, căutaţi smerenia! Poate că veţi fi cruţaţi în ziua mâniei Domnului.” – Ţef. 2:3.

Muntele Măslinilor este situat chiar în partea de est a cetăţii Ierusalim şi simbolizează în mod potrivit Împărăţia lui Dumnezeu, a păcii şi binecuvântărilor. Odată cu nimicirea organizaţiei lui Satan, Împărăţia lui Iehova va aduce oamenilor de pe pământ pace şi binecuvântări, întocmai după cum Iehova a promis. Ezechiel a avut o vedenie despre aceasta şi a scris: „Slava Domnului s-a înălţat din mijlocul cetăţii şi s-a aşezat pe muntele de la răsăritul cetăţii.” (Ezec. 11:23). În sprijinul acestui fapt, un alt profet a descris bătălia Armaghedonului şi, apoi, a adăugat: „Picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe muntele Măslinilor, care este în faţa Ierusalimului, spre răsărit.” (Zah. 14:4). Atunci pe pământ va fi stabilită pacea printre oamenii de bine şi aceasta se va realiza prin Împărăţia lui Dumnezeu.

În versetele 24 şi 25 ale capitolului 11 din cartea lui Ezechiel, profetul ne spune că a fost dus înapoi, prin Spiritul lui Dumnezeu, în cetatea captivilor din Babilon, că le-a vorbit despre lucrurile pe care Iehova i le arătase. Aceasta înseamnă clar că „prinşii de război” din „creştinătate” şi, prin urmare ,aceia din „robia creştinătății”, trebuie să li se spună acum adevărul despre organizaţia lui Satan, şi mai ales că „creştinătatea” este o parte a acelei organizaţii nelegiuite. Rămăşiţa credincioasă trebuie să ducă această mărturie pentru numele lui Iehova Dumnezeu şi să informeze pe „prinşii de război” despre Iehova şi marea Sa organizaţie şi că va nimici organizaţia lui Satan. Această lucrare pe care rămăşiţa o face de câţiva ani, continuă şi acum să fie făcută şi trebuie să continue până ce mărturia despre adevăr va fi completă şi „creştinătatea” va cădea. „Prinşii de război” trebuie să aibă şi vor avea ocazia să cunoască că învăţătura principală din Biblie este aceea a Împărăţiei lui Dumnezeu, deoarece acea Împărăţie va justifica numele lui Iehova.

Iehova îşi manifestă mânia Sa dreaptă împotriva duşmanului doar după ce este dat un avertisment, potrivit scopului Său. Cu mult înainte ca marele potop să mătură „lumea de atunci”, Dumnezeu a trimis pe Noe să-i avertizeze pe conducători şi pe oameni de iminenta catastrofă. Înainte de a aduce marea calamitate asupra Egiptului, El i-a trimis pe Moise şi Aaron pentru a-i avertiza de aceasta. Înainte de căderea Ierusalimului, Cel Prea Înalt i-a trimis pe profeţii Săi acreditaţi pentru a-i avertiza despre scopul Său de a-Şi manifesta mânia Sa dreaptă

Cuprins

împotriva acelora care încălcaseră legământul lor cu El. Iehova a făcut aceste lucruri pentru Numele Său, ca oamenii să ştie că Iehova este adevăratul şi Atotputernicul Dumnezeu. Tot ce a făcut în acele timpuri, în situaţiile mai sus menţionate, a preumbrit ceea ce i se va întâmpla „creştinătății”, adică, tuturor naţiunilor care susţin că sunt poporul lui Dumnezeu, urmaşii lui Christos şi practicanţii „religiei creştine”. Ar fi trebuit, prin urmare, să ne aşteptăm ca Iehova să acţioneze prin a duce avertismentul către conducătorii şi susţinătorii „creştinătății”, după venirea lui Christos la templul lui Dumnezeu.

Despre marea zi a Dumnezeului Celui Atotputernic, în care îşi va manifesta mânia Sa dreaptă, Isus a spus urmaşilor Săi: „Luaţi seama la voi înşivă, ca nu cumva să vi se îngreuneze inimile cu îmbuibare de mâncare şi băutură şi cu îngrijorările vieţii acesteia, şi astfel ziua aceea să vină fără veste asupra voastră.” (Luca 21:34). Aceste cuvinte servesc unui scop dublu: (1) ca un avertisment pentru toţi aceia care sunt în legământul pentru Împărăţie să fie întotdeauna vigilenţi în a asculta de poruncile lui Iehova; şi (2) ca dovadă concludentă că marea zi a Dumnezeului Celui Atotputernic va fi martora manifestării mâniei Sale asupra „creştinătății”, pe care o va distruge complet împreună cu toate părţile organizaţiei lui Satan. Acest verset este o înştiinţare către urmaşii lui Christos despre apropiata zi a mâniei drepte a lui Iehova şi lasă asupra lor obligaţia de a înştiinţa întreaga lume despre aceasta.

Atâta timp cât este adevărat faptul că marea zi a Dumnezeului Celui Atotputernic va veni asupra multora care nu au câştigat o cunoştinţă, acea lipsă de informare nu va fi o vină din partea lui Iehova. Când Isus a apărut în templul lui Iehova, a anunţat: „Domnul însă este în Templul Lui cel sfânt. Tot pământul să tacă înaintea Lui!” (Hab. 2:20). Aceasta dovedeşte că oamenilor trebuie să li se spună că ziua judecăţii este aproape, şi că tuturor trebuie să li se dea ocazia să audă ceea ce Cuvântul lui Dumnezeu are de spus cu privire la ziua marii bătălii a Dumnezeului Celui Atotputernic. Tuturor acelora care au acceptat să facă voia Lui li se spune să cerceteze Scripturile, unde găsim manifestarea voinţei Sale, şi să studieze ca să poată obţine aprobarea lui Dumnezeu. (2 Tim. 2:15). Urmaşilor lui Christos le este poruncit să facă întocmai, nu pentru câştigul lor personal, ci pentru a putea fi martori pentru alţii. Aceşti martori trebuie să informeze pe alţii despre voia lui Dumnezeu şi să-i înştiinţeze că Iehova este singurul Dumnezeu. (Isaia 43:9-12). Porunca este dată ca poporul credincios de legământ al lui Dumnezeu să pună mărturie oamenilor despre sfârşitul lumii, stabilirea Împărăţiei şi bătălia lui Iehova în Armaghedon. Este arătat clar că scopul nu este de a converti lumea, ci de a o înştiinţa. (Matei 24:14). Înştiinţarea sau mărturia trebuie să continue „până când vor rămânea cetăţile [fiecare parte a organizaţiei lui Satan] pustii şi lipsite de locuitori.” (Isaia 6:11). Nu există nici o îndoială despre cine va duce această mărturie sau înştiinţare în numele Domnului Iehova. Aceasta este „rămăşiţa” poporului Său care este credincios legământului lor, fiind astfel numiţi „martorul credincios şi adevărat” şi care se dovedesc prin ascultarea de poruncile Lui că sunt ai Lui. Ei sunt aceia care duc mărturia. – Apoc. 12:17.

Cuprins

Iehova l-a trimis pe profetul Său Ezechiel să înştiinţeze poporul lui Israel despre scopul Său de a le distruge cetatea. În mod asemănător, Dumnezeu îi trimite astăzi pe martorii Săi să înştiinţeze „creştinătatea" despre scopul Lui de a distruge acea organizaţie nelegiuită, ca numele Său să fie cunoscut pe tot pământul. Ezechiel a făcut acea înştiinţare atât cu gura, cât şi prin faptele lui. În acelaşi mod, martorii lui Dumnezeu fac această înştiinţare prin cuvintele lor şi prin cursul activităţii lor. Cuvintele celui ce vorbeşte ajung deseori la urechi surde, pe când faptele lui vorbesc cu o mai mare forţă şi efect.

„Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: Fiul omului, tu locuieşti în mijlocul unei case de îndărătnici, care au ochi să vadă dar nu văd, urechi de auzit dar n-aud; căci sunt o casă de răzvrătiţi." (Ezec. 12:1,2). Ezechiel a locuit în mijlocul unui popor de răzvrătiţi. Ei ar fi putut să audă, dar nu au auzit; şi aceasta preumbreşte că martorii credincioşi ai lui Dumnezeu de pe pământ locuiesc în mijlocul unui popor de răzvrătiţi căruia i s-a spus mesajul, dar clerul şi liderii turmei lor nu au auzit şi nu au dat atenţie. Din 1914 încoace, poporul credincios al lui Dumnezeu din ţările „creştinătăţii" au rostit multe cuvinte din adevăr, dar a avut asupra acestora puţin efect sau chiar deloc.

CURŢI

Iehova permite doar acelora care Îi sunt cu totul devotaţi să intre în casa Lui. Afecţiunea fiecăruia, fiind astfel favorizat de Dumnezeu Cel Prea Înalt, a fost declarată profetic pentru darea de seamă a lui Iehova: „O Iehova, Dumnezeul oştirilor, …mai mult face o zi în curţile Tale decât o mie în altă parte, eu vreau mai bine să stau în pragul Casei Dumnezeului meu decât să locuiesc în corturile fărădelegii." – Ps. 84:8,10, *Roth.*

În vedenia pe care Iehova i-a arătat-o profetului Său Ezechiel au fost văzute o curte interioară şi una exterioară ,ca măreţe intrări în magnificul templu.

Conform cu darea de seamă a lui Dumnezeu, Ezechiel şi-a urmat ghidul, însemnând cu atenţie măsurătorile lui. Aceasta ar arăta că rămăşiţa poporului lui Dumnezeu, pe care a preumbrit-o Ezechiel şi care umblă smerit, îşi va urma ghidul, va însemna cerinţele divine şi vor fi sârguincioşi în a respecta aceste cerinţe.

Din acest moment să lăsăm cititorul să ia în considerare cu atenţie darea de seamă scripturală de la Ezechiel 40, versetele 17 la 23, care arată situaţia şi aranjamentul curţii exterioare.

Platforma curţii exterioare era cu şapte trepte mai înaltă decât terenul din afara zidurilor templului, iar aceasta ar arăta că aceia care se află în această curte exterioară vor fi îndepărtaţi complet de toate lucrurile lumeşti. Această curte era locul unde seminţiile nelevitice veneau să se închine la Iehova şi unde leviţii din afara serviciului preoţesc îşi desfăşurau activităţile. (vezi Ezec. 44:10-14; 46:9,21,24). Preoţilor li s-a ordonat să nu apară în veşmintele lor preoţeşti în

Cuprins

această curte exterioară înaintea ochilor poporului. „Iar când vor ieşi să se ducă în curtea de afară [exterior, *R.V.*] la popor, vor lepăda veşmintele cu care fac slujba, şi le vor pune în odăile sfântului Locaş; se vor îmbrăca în altele ca să nu sfinţească poporul cu veşmintele lor.” – Ezec. 44:19.

Camerele făcute de jur împrejurul curţii erau pentru leviţi sau pentru aceia care nu erau în slujba preoţiei. Acest lucru ar arăta că Dumnezeu are un loc pentru ei în organizaţia Sa.

Caldarâmul menţionat în versetele 17 şi 18 (Ezechiel 40) a fost numit „caldarâmul de jos”. Acesta era cu şapte trepte mai sus decât terenul de afară, dar era mai jos decât caldarâmul (pavajul) curţii interioare, care a fost întrebuinţat de preoţime. Caldarâmul de jos arată poziţia „mulţimii mari”, poporului fiindu-i permisă intrarea în această curte exterioară. Relatarea din Apocalips că „mulţimea mare şi-au spălat hainele şi le-au albit în sângele Mielului” arată că ei sunt aprobaţi de Iehova prin manifestarea credinţei lor stăruitoare în sângele vărsat al lui Isus Christos, într-un moment când încercarea a căzut asupra lor. „Mulţimea mare” va fi în curtea organizaţiei lui Iehova, dar nu mai sus la „muntele Casei Domnului”. Conform cu aceasta este scris la Apoc. 7:15: „Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu, şi-I slujesc zi şi noapte în Templul Lui. Cel ce şade pe scaunul de domnie îşi va întinde peste ei cortul Lui.”

„Mulţimea mare”, datorită constrângerii exercitate de către păstorii necredincioşi şi din cauza fricii, este ţinută de mult timp în „închisorile” organizaţiei lui Satan. Ei sunt eliberaţi din aceste închisori înainte de bătălia Armaghedonului şi aduşi în „curtea de afară” sau în locul de înviorare şi de binecuvântări ale organizaţiei lui Dumnezeu: „Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete; nu-i va mai dogorî nici soarele, nici vreo altă arşiţă. Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Păstorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vieţii, şi Dumnezeu va şterge orice lacrimă din ochii lor.” (Apoc. 7:16,17) „Ei vor paşte pe drumuri şi vor găsi locuri de păşune pe toate coastele. Nu le va fi foame, nici nu le va fi sete; nu-i va bate arşiţa, nici soarele; căci Cel care are milă de ei îi va călăuzi şi-i va duce la izvoare de ape.” (Isaia 49:9,10). Cei din „mulţimea mare” sunt asemănaţi cu oile aduse înapoi în staulul Domnului. Ezechiel reprezintă pe unşii credincioşi care scot la lumină aceste lucruri acum, înainte de a se întâmpla, şi aceasta este pentru încurajarea unşilor de a continua cu zel şi credincioşie să îndeplinească lucrarea desemnată lor cu privire la furnizarea hranei clasei „prizonierului” din timpul prezent.

Ghidul lui Ezechiel îl duce, apoi, de-a lungul caldarâmului curţii exterioare prin poarta de la sud, pentru a putea lua măsurătorile de acolo. „M-a dus în partea de miazăzi, unde se afla poarta de la miazăzi. I-a măsurat stâlpii şi tinda care aveau aceeaşi măsură.” (Ezec. 40:24). Ezechiel stătea pe caldarâmul curţii exterioare şi a observat poarta şi măsurătorile ei din afara drumului care ducea în curtea interioară. Dar Ezechiel nu intrase acolo. (Ezec. 40:27-31). Apoi, Ezechiel a fost dus de-a lungul caldarâmului de jos către poarta de est care ducea la curtea

Cuprins

interioară. „M-a dus apoi în curtea dinăuntru pe intrarea de răsărit. A măsurat poarta şi a găsit că avea aceeaşi măsură.” – Ezec. 40:32.

Curtea interioară era cu opt trepte mai înaltă decât „caldarâmul de jos”. (Ezec. 40:31,34). Aceasta era cu o treaptă mai mult decât treptele folosite de popor când urcau de afară spre caldarâmul de jos. Acest lucru ne atrage atenţia spre poziţia mai înaltă şi mai grandioasă a preoţimii lui Dumnezeu în „muntele Casei Domnului” care este întemeiat pe „cel mai înalt munte”. (Isaia 2:2). Această poziţie glorioasă Iehova nu o dă nimănui din afara preoţimii regale, „robul ales” al Său. (Isaia 42:8). Această curte interioară este locul unde cei aflaţi aici erau într-o poziţie mai apropiată de Iehova Dumnezeu. Această curte interioară, conform măsurătorilor, este o curte pătrată. „A măsurat curtea, care era în patru colţuri, lungă de o sută de coţi. Altarul era înaintea casei.” (Ezec. 40:47). Pentru această curte apropiată de Iehova strigă cei credincioşi, zicând: „Sufletul meu suspină şi tânjeşte de dor după curţile Domnului, inima şi carnea mea strigă către Dumnezeul cel viu!” (Psalm 84:2). Iar când sunt aduşi în acea stare fericită ei spun: „Ferice de cei ce locuiesc în Casa Ta! Căci ei tot mai pot să Te laude.” – Psalm 84:4.

Îngerul lui Iehova, trimis să-l călăuzească pe Ezechiel, l-a adus pe profet în curtea exterioară prin poarta de afară care avea faţa către răsărit. (Ezec. 40:6). După ce l-a condus prin caldarâmul curţii de jos, ghidul l-a adus apoi pe Ezechiel în curtea interioară, adică, curtea preoţilor. Prin urmare, lui Ezechiel i s-a acordat privilegiul special de a fi condus pe poarta dinspre răsărit, care va fi mai târziu recunoscut când a văzut că „slava Domnului a intrat în Casă pe poarta dinspre răsărit”. (Ezec. 43:1-4). După aceea, Ezechiel a văzut că poarta care avea faţa către răsărit era închisă. Favoarea acordată lui Ezechiel prin aducerea lui în curtea interioară pe la poarta de răsărit a fost, fără îndoială, o recunoaştere a credincioşiei lui ca un serv-preot al lui Iehova Dumnezeu. (Ezec. 1:3). Acest eveniment se înţelege şi profetic pentru rămăşiţa lui Dumnezeu, pe care Ezechiel a preumbrit-o, şi arată o favoare specială pentru aceştia datorită credincioşiei în Domnul.

Mesagerul ceresc a măsurat poarta dinspre răsărit. Privilegiile speciale ale acelora care au avut acces în curtea interioară sunt indicate prin caracteristicile importante menţionate în textele privitoare la poarta şi camerele care erau în legătură cu aceasta: „Odăile ei de pază, stâlpii ei şi tinda ei aveau aceeaşi măsură. Poarta aceasta şi tinda ei aveau şi ele ferestre de jur împrejur, lungi de cincizeci de coţi şi late de douăzeci şi cinci.” (Ezec. 40:33). Aceste camere sau loje erau în serviciul supraveghetorilor sau gardienilor care păzeau porţile ce duceau la casa lui Iehova. Descrierea şi măsurătorile acestor camere arată că supraveghetorii trebuiau să cerceteze atent pe aceia care se îndreptau spre casa lui Iehova, unde doar preoţii erau admişi. Ei trebuiau să urmărească şi să nu lase să intre nici un preot viclean. Unele persoane aflate în poporul lui Dumnezeu de pe pământ par să gândească că este de datoria lor de a-i strânge şi de a-i scoate afară pe „preoţii” falşi; dar Scripturile arată că această lucrare Iehova a atribuit-o îngerilor.

După legea lui Dumnezeu, care nu se schimbă, un preot care avea vreun cusur nu avea să fie admis. „Vorbeşte-i lui Aaron, şi spune-i: Nici un om din

Cuprins

neamul tău [al lui Aaron] şi din urmaşii tăi care va avea o meteahnă trupească, să nu se apropie ca să aducă pâinea [mâncarea] Dumnezeului lui. Nici un om care va avea o meteahnă trupească nu va putea să se apropie; şi anume nici un orb, şchiop, cu nasul cârn sau cu un mădular mai lung; nici un om cu piciorul frânt sau cu mâna frântă; nici un om ghebos sau pipernicit, cu albeaţă în ochi, care are râie, pecingine sau boşit. Nici un om din neamul preotului Aaron, care va avea vreo meteahnă trupească, să nu se apropie ca să aducă Domnului jertfe mistuite de foc - are o meteahnă trupească; să nu se apropie ca să aducă mâncare Dumnezeului lui. Din mâncarea Dumnezeului lui, fie lucruri prea sfinte, fie lucruri sfinte, va putea să mănânce. Dar să nu se ducă la perdeaua dinăuntru şi să nu se apropie de altar, căci are o meteahnă trupească; să nu-Mi necinstească locaşurile Mele cele sfinte, căci Eu sunt Domnul, care îi sfinţesc.'" (Lev. 21:17-23). Aceasta întăreşte întru totul concluzia că aceia care răspund chemării lui Dumnezeu la Împărăţie trebuie mai întâi să se dovedească credincioşi în păzirea intereselor Împărăţiei care le-au fost încredinţate înainte de a fi aleşi, unşi şi făcuţi membri ai corpului lui Christos. Aceia care, în timpul căii lor de răspuns la chemarea pentru Împărăţie, sunt pe punctul de a ajunge la Împărăţie, dar care se alătură clasei „servului rău", sunt înlăturaţi, iar supraveghetorii se îngrijesc ca ei să fie înlăturaţi din curţile Domnului şi nu vor intra în templu.

La poarta sau intrarea spre curtea interioară erau stâlpi şi „erau finici pe stâlpi". „Tinda ei dădea în curtea de afară; de fiecare parte erau finici pe stâlpi, şi opt trepte de suit la poartă." (Ezec. 40:34). Înălţimea acestor stâlpi de la intrarea spre curtea interioară nu este arătată, dar presupunem că aceştia erau de şaizeci de coţi la fel ca şi stâlpii porţilor de afară. (Vers. 14). Ornamentul cu finici de pe aceşti stâlpi vrea să arate că erau înalţi şi măreţi. Aceşti stâlpi închipuie în mod potrivit clasa martorilor lui Iehova care sunt descrişi de profetul Domnului ca „un stâlp [al mărturiei] de aducere aminte pentru Domnul, la hotarul ei [al Egiptului]", sprijinind pe mai departe concluzia că marea piramidă a Egiptului nu este nici măcar considerată de profeţia lui Isaia. (Isaia 19:19). Martorii lui Iehova îşi fac lucrarea şi această mărturie trebuie să fie dusă înainte ca ei să devină factori (agenţi) permanenţi în templu. În curtea interioară era o poartă către sud şi la această poartă a fost dus Ezechiel de către mesager. (Ezec. 40:27,28). Însă el nu a intrat în curtea interioară pe această poartă.

Exista o poartă spre curtea interioară opusă porţii de afară, atât la nord cât şi la răsărit. (Ezec. 40:23). „M-a dus la poarta de miază-noapte [dinăuntru]. A măsurat-o şi a găsit aceeaşi măsură." (Ezec. 40:25). Descrierea porţii de la nord este aceeaşi cu cea de la răsărit. Se susţinea că doar de la poarta nordică „ei spălau arderile de tot". Această concluzie nu este confirmată de alte relatări ale Scripturii. În versetul 38 al acestui capitol este folosit cuvântul „porţilor", arătând mai multe decât una: „Iar odăile şi intrările lor se deschideau spre tinda porţilor, unde ei spălau arderile de tot." (Ezec. 40:38). Legea lui Dumnezeu care guverna peste poporul tipic al Său declara cu privire la jertfele lor: „A apropiat apoi berbecele pentru arderea de tot; şi Aaron şi fiii lui şi-au pus mâinile pe capul berbecului.

Cuprins

Moise l-a junghiat şi a stropit sângele pe altar de jur împrejur. A tăiat berbecele în bucăţi şi a ars capul, bucăţile şi grăsimea. A spălat cu apă măruntaiele şi picioarele şi a ars tot berbecele pe altar: aceasta a fost arderea de tot, o jertfă mistuită de foc, de un miros plăcut Domnului, cum poruncise lui Moise Domnul." – Lev. 8:18-21.

Arderea de tot, fiind „o jertfă mistuită de foc, de un miros plăcut Domnului" pare să închipuie cursul unşilor lui Iehova care formează pe cei 144.000, ce se împărtăşesc din suferinţele lui Isus Christos, Capul, suferinţe care au căzut asupra lor datorită credincioşiei ca martori ai lui Iehova în anunţarea Regelui şi a Împărăţiei Lui.

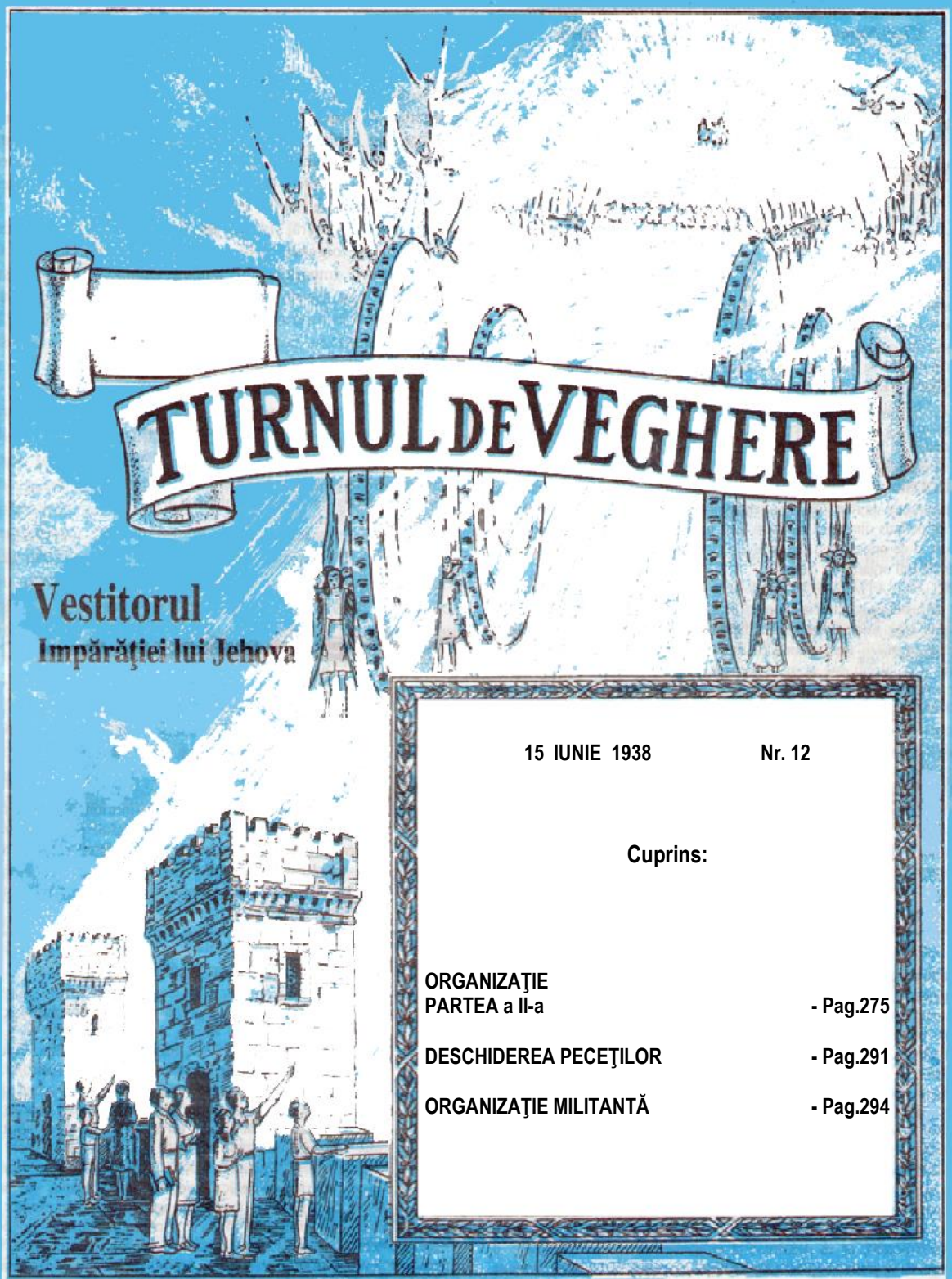

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Împărăţiei lui Jehova

15 IUNIE 1938 Nr. 12

Cuprins:

ORGANIZAŢIE
PARTEA a II-a - Pag.275

DESCHIDEREA PECEŢILOR - Pag.291

ORGANIZAŢIE MILITANTĂ - Pag.294

"VOI SUNTEŢI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Cuprins

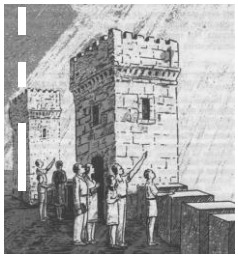

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

VOL. LIX **15 Iunie 1938** **NR. 12**

ORGANIZAŢIE

„În loc de bronz voi aduce aur şi în loc de fier voi aduce argint; în loc de lemn, bronz iar în loc de pietre, fier; şi voi numi prosperitatea să-ţi supravegheze lucrarea, iar neprihănirea îţi va stabili îndatoririle” - Isaia 60:17, *Rotherham*.

Partea a II-a

Iehova ştie sfârşitul de la început şi, ştiind dinainte că biserica Sa va fi stabilită prin Cristos, Piatra din capul unghiului, El a început construirea acesteia împreună cu apostolii cei credincioşi. „Şi sunt construite pe temelia apostolilor şi profeţilor, Isus Cristos fiind Piatra din capul unghiului, prin care întreaga clădire, bine îmbinată, se înalţă până devine un templu sfânt în Domnul; în care şi voi sunteţi construiţi, pentru a fi locuinţa lui Dumnezeu în spirit.” - Efeseni 2:20-22

2. A ştiut dinainte şi a prezis prin servitorul Său „o îndepărtare” înainte de venirea lui Isus Cristos la templu. (2Tesaloniceni 2:1-3). A făcut ca profeţia Lui să fie scrisă demult, în deplin acord cu această situaţie. Toată mărturia biblică arată că odată cu venirea lui Isus Cristos la templu există o schimbare în bine pentru cei consacraţi, în aceea că celor consacraţi li se arată care este drumul drept şi corect pe care trebuie să-l urmeze. Judecata de la templu îi pune pe cei consacraţi la test, şi cei aprobaţi sunt aduşi în templu, luminaţi, şi îndreptaţi clar pe drumul ce trebuie să-l urmeze. Acela este momentul când ei încep să înveţe şi să aprecieze faptul că organizaţia lui Dumnezeu este un guvern teocratic. Nu există motiv pentru a-i învinui pe cei consacraţi de mai demult, din cauza drumului pe care l-au urmat în timpul perioadei Ilie. Domnul a permis aceasta din motive bine întemeiate. Întrebarea este: Cine va vrea să intre de bunăvoie şi cu bucurie în formaţia Domnului şi să meargă pe calea Lui atunci când adevărul va fi făcut cunoscut? Oamenii lui Dumnezeu au ieşit din Babilon cu haine pătate, care pete nu dispar imediat, ci încetul cu încetul, pe măsură ce Dumnezeu face lumină asupra Cuvântului Său. Apare clar acum că Iehova Dumnezeu face ca poporul Lui să joace un rol în împlinirea profeţiei Lui, ca mai târziu,la vremea aleasă de El şi în modul cuvenit, să le dezvăluie dovezile care arată această împlinire şi arată ,de asemenea, rolul lor în aceasta. Revărsarea de lumină aduce mare bucurie celor unşi, deoarece este o dovadă clară că ei sunt în mâinile Domnului, fiind îndrumaţi de El.

3. Profeţia din Isaia 60:17 descrie situaţia care avea să existe şi care a şi existat un timp îndelungat şi apoi schimbarea către o situaţie mai bună în

Cuprins

organizaţia vizibilă a lui Dumnezeu, timp în care membrii ei aveau să ajungă la o mai bună înţelegere şi la o apreciere mai profundă a relaţiei lor cu Domnul. Profeţia nu descrie relaţia rămăşiţei cu lumea dinafară, adică din organizaţia lui Satan, dar descrie relaţia pe care cei unşi o au cu Iehova şi Isus Cristos şi, deci, şi relaţia dintre ei. Luaţi aminte la cuvintele profeţiei care arată că Iehova va aduce schimbări, şi anume: „Eu [Iehova] voi aduce... Eu [Iehova] voi... face" (*Versiunea Autorizată*). Aceasta arată în mod clar că membrii diverselor societăţi nu au nici o influenţă asupra schimbării, ei trebuie numai să o urmeze atunci când ea se produce. Iehova declară că va crea o situaţie mai bună şi că va face ca reprezentanţii, servitorii sau supraveghetorii să aibă o relaţie mai strânsă cu El. În continuare prezentăm mai multe traduceri ale acestei profeţii, pentru ca cititorul *Turnului de Veghere* să se poată edifica cât mai bine. „În locul alamei voi aduce aur şi în locul fierului voi aduce argint; în locul lemnului, alama, iar în locul pietrei voi aduce fier; voi face ca pacea să fie reprezentantul tău şi corector să-ţi fie neprihănirea." (Isa. 60:17, *Versiunea Autorizată*) „În loc de alamă voi aduce aur şi în loc de fier voi aduce argint; în loc de lemn, alama, iar în loc de piatră, fier; şi voi face ca reprezentantul să-ţi fie pacea, iar corector îţi va fi neprihănirea" (*Versiunea Americană Revizuită*) „În locul alamei voi aduce aur şi în locul fierului voi aduce argint; în locul lemnului, alama, iar în loc de piatră, fier; şi voi face ca inspector să-ţi fie pacea, iar judecător îţi va fi neprihănirea" (*Barnes, Traducerea Nouă*) „În loc de cupru voi aduce aur şi în loc de fier voi aduce argint; în loc de lemn, cupru, iar în loc de piatră, fier; şi voi numi pacea ca autoritate peste tine, şi neprihănirea ca supraveghetor" (*Leeser*) „Şi în loc de alamă îţi voi aduce aur şi în loc de fier îţi voi aduce argint; în loc de lemn îţi voi aduce alamă, iar în loc de piatră, fier, şi îţi voi da conducători în pace şi supraveghetori [*episkopous*] în neprihănire." (*Septuaginta*) „În locul alamei voi aduce aur şi în locul fierului voi aduce argint; în locul lemnului, alama, iar în locul pietrei, voi aduce fier; voi face oaspete să-ţi fie pacea şi supraveghetor , justiţia." (*Douay*) „În loc de bronz voi aduce aur şi în loc de fier voi aduce argint; în loc de lemn, bronz, iar în loc de piatră, fier, şi voi numi prosperitatea să-ţi supravegheze lucrarea ,iar neprihănirea îţi va stabili îndatoririle" - *Rotherham*.

4. În profeţia de mai sus în Isaia 60: 17 cuvântul „reprezentant" (*Versiunea Autorizată*) este tradus din cuvântul ebraic *phakad* adică „a supraveghea". Acelaşi cuvânt ebraic *phakad* se traduce în alte texte din *Septuaginta* greacă prin cuvântul grec „episkopos": Numeri 4:16; 31:14; Judecători 9:28; 2Împăraţi 11:15,18; 2Cronici 34:12,17. Cuvântul din Versiunea Autorizată redat prin cuvântul „corector" vine de la cuvântul ebraic „*nahgas*", însemnând „a grăbi, a impulsiona, a mâna" şi de aici substantivul „supraveghetor", aşa cum este redat în unele traduceri englezeşti. În *Versiunea greacă Septuaginta,* acelaşi cuvânt este redat prin *episkopos*, sau supraveghetor. Din Scriptură aflăm că toţi apostolii erau supraveghetori. Înţelesul cuvântului *episkopos* este dezvăluit de următoarele texte: „Prin urmare, luaţi aminte la voi înşivă şi la toată turma, peste care sfântul [spirit] v-a făcut supraveghetori [(grecește) episkopous] ca să hrăniţi biserica lui

Cuprins

Dumnezeu, pe care a cumpărat-o cu sângele propriului Său Fiu" (Faptele Apostolilor 20:28) „Căci eraţi ca oile rătăcite; dar acum v-aţi întors la Păstorul şi la Episcopul [(greceşte :*episkopos]*; [Supraveghetor (*A.R.V, margine*)] sufletelor voastre." (1Petru 2:25) (Vezi şi 1Petru 5:1,2). Deci, atât în profeţia lui Isaia, cât şi în alte scripturi se arată că la vremea cuvenită, Dumnezeu va crea o stare de fapt legată de slujba şi slujitorii bisericii, care va dezvălui credincioşilor mai clar relaţia lor cu Domnul şi îndatoririle şi obligaţiile care le revin.

PACEA

5. Mult timp au existat neînţelegeri mai mici sau mai mari, certuri şi lipsă de linişte şi armonie între oamenii pretinşi ai lui Dumnezeu; în unele societăţi mai mult, în altele mai puţin. Când Isus Cristos a venit la templu şi credincioşii au fost adunaţi la El, toţi au devenit uniţi în Cristos (Efeseni 4: 13,15) şi deci o situaţie mult mai bună trebuia creată. Unde există unitate este obligatorie pacea. De aceea în profeţie Iehova spune: „Eu voi... face pacea reprezentantul [supraveghetorul] tău". Aceasta trebuie să însemne că va veni vremea când va exista pace în organizaţia Domnului pe tot pământul. Dumnezeu porunceşte să fie aşa şi deci este voia Lui ca pacea să existe. Aceasta înseamnă că există unitate şi armonie între cei din societatea templului. Există unitate şi armonie de acţiune în cadrul organizaţiei, în munca de teren, în metodele de studiu, în adunări şi în toate activităţile şi nu trebuie să mai existe certurile, neînţelegerile, boicoturile sau ceva asemănător, care existau în trecut, când „prezbiterii şi diaconii aleşi" deţineau funcţiile cheie şi conduceau cu aroganţă. Cei ce sunt din templu vor aprecia această situaţie şi ştiind răspunderea ce o au îşi vor da silinţa să reuşească să meargă cu smerenie cu Domnul.

6. Profeţia indică clar o schimbare în mai bine, căci: aşa cum aurul este mai bun ca bronzul, argintul mai bun ca fierul, bronzul mai bun ca lemnul, fierul mai bun ca piatra, aşa prin comparaţie şi contrast se ajunge la o situaţie mai bună, deoarece Iehova Dumnezeu, prin această profeţie, spune: „Voi numi prosperitatea să-ţi fie supraveghetor", „neprihănirea îţi va stabili îndatoririle", „domnitorii tăi [(*A.R.V., margine*) supraveghetorii tăi] vor fi reprezentaţi de neprihănire". În armonie cu aceasta Dumnezeu pune în gura consacraţilor, rugăciunea care se aplică cu precădere „zilei lui Iehova", când Domnul vine la templu şi societatea templului se roagă: „O, Doamne, Te implor, trimite-mi acum prosperitate" (Psalmi 118:24,25). Prosperitatea trebuie însoţită de pace şi armonie. Deci profeţia obligatoriu înseamnă că cei primiţi pentru a sluji în templu sau în organizaţie, sunt dedicaţi păcii şi că ei se roagă şi lucrează pentru ea, de asemenea, menţinând-o. (Psalmi 122) Este sigur că cei acceptaţi pentru Împărăţie care nu se străduiesc să menţină pacea şi să lucreze în armonie pentru promovarea intereselor Împărăţiei, vor fi adunaţi şi aruncaţi în întuneric de către îngerii Domnului. (Matei 13:41) Nu este timpul pentru controverse sau certuri în organizaţia Domnului, ci toţi trebuie să fie în unitate completă.

Cuprins

NEPRIHĂNIREA

7. Mai departe spune Domnul în profeţie „Eu voi... face... ca domnitorii săţi fie neprihănirea” (*A.R.V.*) „Domnitorii tăi” (vezi traducerile de mai sus) înseamnă (în greceşte) *episkopous*, supraveghetori, conducători sau cei de partea progresului, care împing războiul împotriva duşmanului, ca toţi să fie servii neprihănirii. Cu siguranţă aceasta înseamnă că neprihănirea va fi forţa care îndeamnă, care impulsionează, care mână în cadrul organizaţiei Domnului acum pe pământ şi aceasta mai ales de la curăţirea sanctuarului în 1932. „Neprihănire” ar însemna deci că nu mai poate exista oprimare din partea „prezbiterilor aleşi conducători” care îşi simt şi îşi manifestă importanţa intimidându-i pe ceilalţi. Nu trebuie să existe vreun efort prost direcţionat, aşa cum este dezvoltarea de caracter, prosternarea în faţa unor aşa zise forţe înalte ale lumii sau adularea de indivizi sau făpturi şi ,deci, „nu mai există parul celor nelegiuiţi sprijinit [să domnească peste] de mulţimea neprihăniţilor, ca aceştia să nu-şi întindă mâna către nelegiuire.” - Psalmi 125:3.

8. Neprihănirea înseamnă să faci cu bucurie voia lui Dumnezeu, fiind la înălţimea sarcinii pe care Dumnezeu a încredinţat-o poporului Său uns şi îndeplinind aceasta. Aceasta nu înseamnă îndrumarea celor ce nu vor, ci înseamnă că iubirea de neprihănire este forţa călăuzitoare sau conducătoare, adică este cauza acţiunilor. Dragostea faţă de Dumnezeu şi justificarea Numelui Lui îi impulsionează pe aceştia să continue cu munca de împlinire a însărcinării primite de la Dumnezeu. Deci toţi trebuie să fie deplin uniţi în acţiuni, „slujindu-L zi şi noapte în templu” în mod armonios, de bună voie şi cu nemărginită bucurie. Deci motivaţia corectă împinge poporul lui Dumnezeu să acţioneze armonios. Acest fel de lucrări neprihănite şi asemenea lucrători sunt cei ce capătă aprobarea Domnului. Exemple de cei ce au primit aprobarea Domnului sunt: Zorobabel guvernatorul, Iosua mare preot, profeţii Zaharia şi Hagai; scribul Ezra, Neemia guvernatorul; care au fost alături de evreii întorşi din Babilon, pentru a construi întâi templul şi apoi zidurile Ierusalimului. (Ezra 5:1,2; 7:1-10; Neemia 5:6-19) Alt exemplu de oameni aprobaţi sunt apostolii, care au lucrat pentru pace şi neprihănire în cadrul organizaţiei Domnului. Toţi cei aflaţi acum la templu, care rămân acolo, trebuie de asemeni să fie lucrători pentru neprihănire.

9. Numirile în funcţie ale Societăţii Turnului de Veghere nu sunt ceea ce religioniştii numesc: „hirotonisiri”. Bărbaţii care au tradus Biblia, cât şi alţii, au folosit greşit cuvântul „hirotonisit” şi deci au folosit cuvântul în sens diferit faţă de înţelesul lui biblic adevărat. Modul în care religioniştii folosesc cuvântul „hirotonisit” se înscrie în ideea unei declaraţii sau a unei afirmaţii că există în organizaţia lui Dumnezeu o rânduială formată din „ordine” şi că persoanele numite în aceste „ordine” sunt superioare şi pe o treaptă mai înaltă decât restul bisericii, aceasta fiind baza folosirii funcţiilor sau a titlurilor de către preoţi şi alţi „prea înalţi” în cadrul organizaţiilor religioase. Religioniştii numesc „hirotonisirea” şi „sfinţire”. Confirmarea în funcţie în aceste „ordine sfinte” este una din taine şi este conferită asupra celui ce o primeşte de către un episcop. Aceasta este în totală

Cuprins

contradicţie cu Cuvântul lui Dumnezeu şi este rezultatul influenţelor şirete ale Diavolului care i-au făcut pe oameni să creeze „ordine” sau „hirotonisiri” şi i-au făcut să afirme că unii oameni îi pot hirotonisi pe alţii, dându-le titluri, onoruri şi distincţii care să-i ridice deasupra semenilor lor.

10. Potrivit Scripturii, cuvântul tradus „a hirotonisi” înseamnă „a numi, a desemna, a constitui şi a aşeza în ordine” dar niciodată nu înseamnă a stabili un rang sau o distincţie pentru un grup. Spune apostolul: „Toţi sunteţi una în Isus Cristos” (Galateni 3:28). Dumnezeu a aşezat membrii, în cadrul corpului, aşa cum a hotărât (1Corinteni 12:18). În corpul lui Cristos nu există asemenea „ordine” aşa cum este folosit termenul de religionişti. Diferiţi membri ai societăţii au funcţii diferite în corpul lui Cristos. Sunt mulţi membri, dar un singur corp (1Corinteni 12:20). Aşa cum mâna nu execută funcţiile ochiului, tot aşa un membru al corpului nu execută toate funcţiile corpului lui Cristos, dar toţi se află pe acelaşi nivel. Nu există autoritatea sau nevoia ca „Societatea” astăzi să folosească ceremonii de „hirotonisire” a celor numiţi în funcţii de slujire. Simpla desemnare, numire şi susţinere de către Societate prin poştă, telegraf sau telefon este suficientă şi respectă cerinţele. Nici nu este nevoie ca vreun reprezentant al Societăţii să fie prezent şi să parcurgă nişte secvenţe de punere a mâinilor sau alte ceremonii, la asemenea numiri. O asemenea prezenţă personală nu poate adăuga nimic numirii şi efectului avut înaintea Domnului. Apostolii erau înveşmântaţi cu anumite puteri specifice ,delegate lor de către „Stăpânirile Înalte”, dar pe pământ astăzi nu este nimeni înveşmântat sau delegat cu asemenea puteri deosebite, ca cele conferite apostolilor.

11. În zilele timpurii ale bisericii, prezbiterii, atunci când îşi aşezau palmele sau îşi întindeau mâinile asupra cuiva, nu făceau altceva decât să dea expresie judecăţii lor mature, prin care aprobau ca cineva să fie lăsat să slujească. Acum, de la strângerea în templu şi ungere , toţi cei din societatea templului au ajuns la maturitate în Cristos. În locul apostolilor sau al altora înveşmântaţi cu autoritatea necesară , care acţionau în absenţa lui Isus Cristos, se află la templu acum chiar Isus Cristos, Marele Apostol al lui Iehova, care are control deplin. (Evrei 3:1) Isus Cristos este înveşmântat cu autoritate absolută şi având controlul deplin al organizaţiei Sionului, El îi îndrumă funcţionarea. De aceea Isus Cristos, capul Sionului, aflat acum la templu, îndeplineşte toate funcţiile şi anume: Mare Prezbiter şi Frate Prezbiter în biserică. (Evrei 2:11,13; Ioan 21:5) ; mare Diacon (*diakonos*); Slujitor (Matei 20:28 ; Romani 13:4) ; mare Păstor (Ioan 10:11; 1Petru 5:1-4) ; mare Episcop sau *Episkopos* (1Petru 2:25) ; mare Evanghelist sau Anunţătorul veştii bune (Matei 4:23 ; Luca 4:18,43) ; mare Învăţător (Isaia 30:20 ; Ioan 13:13,14) ; mare Profet (Matei 21:11; Ioan 4:19 ; Faptele Apostolilor 3:22,23 ; Apocalipsa 19: 10); mare Judecător (Ioan 5:22,26-30 ; Faptele Apostolilor 10:42; 17:31) şi marele Consilier (Apocalipsa 3:18 ; Isaia 9:6). Trimiţându-L pe Isus Cristos la templu, Iehova, printr-o singură acţiune, a îndeplinit profeţia din Isaia 1:26 şi anume: „şi îţi voi repune judecătorii şi consilierii ca la început: după care vei fi numit oraşul neprihănirii, oraşul credinţei ”. Astfel Iehova stabileşte Sionul,

Cuprins

oraşul Său credincios sau organizaţia Sa, cu Isus Cristos ca şi Conducător absolut în calitate de Reprezentant Executiv al lui Iehova Dumnezeu. De aceea „guvernarea este pe umerii lui Isus Cristos” (Isaia 9:6) El este Puterea Înaltă alături de Iehova, Puterea Supremă (Romani 13:1,4). El este Conducătorul Israelului spiritual. (Matei 2:5,6). Acea parte a organizaţiei Domnului de pe pământ acţionează deci sub supervizarea directă şi sub controlul Domnului Isus Cristos aflat la templu, El fiind Capul Sionului.

12. Iehova Dumnezeu este Marele Teocrat, iar Isus Cristos efectuează toate acţiunile oficiale ale lui Iehova, inclusiv numirea şi destituirea slujitorilor. Organizaţia îi aparţine lui Dumnezeu şi nu omului şi cum societatea este reprezentanta Domnului pe pământ, El o foloseşte în scopurile alese. Aşa cum regele Solomon îşi exercita puterea, asemănătoare celei descrise, într-un mod tipic, tot aşa Isus Cristos, Mai Marele Solomon îşi exercită acum puterea deplină, scoţându-l pe „servul nelegiuit” şi ridicând şi numind în funcţie şi în puterea de a acţiona pe „servul credincios şi înţelept” pe care îl foloseşte ca să-şi îndeplinească scopurile – 1Împăraţi 2:1-6, 26-35; Matei 24:45-51.

13. Împărăţia este de fapt aici şi Împăratul îşi îndeplineşte atribuţiile; prin urmare nu mai pot exista contexte viitoare de folosire a metodelor din „perioada Ilie”, adică de folosire a formelor democratice de guvernare în cadrul societăţilor sau adunărilor poporului lui Dumnezeu, când prin vot pentru sau împotrivă se stabileau cei puşi să slujească. „Dumnezeu stăpâneşte prin Iacov [cei unşi] până la capătul pământului”. (Psalmi 59:13) De la venirea Domnului Isus Cristos în 1918 există deci o reorganizare a slujitorilor lui Dumnezeu, deşi cei consacraţi află puţin mai târziu de această schimbare. Este prerogativa Marelui Teocrat să numească membrii şi să le stabilească locul în cadrul corpului lui Cristos, aşa după cum doreşte. (1Corinteni 12:18-28) El acţionează prin Reprezentantul Principal, Isus Cristos, care este Marele Judecător al timpurilor noastre. (Faptele Apostolilor 17:31) El îşi varsă spiritul sfânt asupra „întregii cărni”, adică asupra societăţii templului, începând din 1922 A.D. şi până în zilele noastre, şi de aceea Dumnezeu nu a creat o clasă bisericească separată şi superioară sau aşa numita „sfântă hirotonisire” ci tot Sionul este pe picior de egalitate şi „unul este Stăpânul [lor] [*kathegetes*, (pe greceşte) adică ghid, conducător, director, comandant şi învăţător], chiar Cristosul lor” - Matei 23:8, *Parkhurst.*

14. Toţi sunt părtaşi la împlinirea însărcinării lui Dumnezeu către rămăşiţă, dar sunt bineînţeles funcţii diferite de slujire în guvernul teocratic, aşa cum erau şi în slujirea la tabernacol. Reprezentanţii cu titluri nu reprezintă nimic, deoarece slujirea se face sub orice nume te-ai afla. Capul, Isus Cristos, poartă toate titlurile. El îşi arată completa supunere faţă de Marele Teocrat. Isus Cristos cu bucurie poartă numele de „ales”, „serv”, „servul Meu”. Rămăşiţa formează „picioarele Lui” şi de aceea toţi sunt numiţi, pe bună dreptate, servi. În armonie cu aceasta, Societatea, în trecutul nu prea îndepărtat, i-a desemnat pe toţi cei din organizaţie ca „servi” şi aceasta indiferent de locul ocupat. Numirea şi desemnarea cuiva într-un

Cuprins

loc anume înseamnă că servului i se repartizează anumite îndatoriri în cadrul unei zone delimitate, şi că toţi servii lucrează armonios, cu acelaşi ţel în minte.

15. Domnul a dezvăluit treptat poporului Său înţelesul corect al „organizaţiei Sale" şi acum se vede clar din Scriptură că toţi servii din diverse poziţii ale organizaţiei rămăşiţei adică din cadrul unşilor poporului lui Dumnezeu pe pământ sunt numiţi în mod corect de către Societate, ca reprezentanţii vizibili ai Domnului la templu şi că această obligaţie de numire a servilor nu aparţine fiecărei societăţi separate, printr-o acţiune democratică de vot, pentru sau împotrivă. Societatea poporului lui Dumnezeu din Londra, cu ceva timp în urmă, a văzut această situaţie şi a hotărât să ceară Societăţii centrale să-i numească servii. De aceea, urmând Scriptura şi în armonie cu cererea ei, societatea londoneză a fost organizată ca o singură societate compusă din mai multe unităţi şi având un serv al societăţii numit peste toate unităţile şi cu un responsabil sau serv de unitate pentru fiecare unitate care compunea societatea. Societatea din New York, societatea din Chicago, societatea din Los Angeles şi alte societăţi au fost organizate şi acum funcţionează după principiul descris mai sus. La cererea fiecărei societăţi au fost reorganizate organizaţiile de slujire şi au fost numiţi servii. Deci este în conformitate deplină cu Scriptura şi corect ca o societate a poporului lui Dumnezeu să poată cere Societăţii centrale să înfăptuiască aceste aranjamente organizatorice şi acelaşi lucru poate fi făcut pentru fiecare societate a poporului lui Dumnezeu. Fiecare societate locală poate sugera numele celor ce apar ca cei mai calificaţi să ocupe respectivele funcţii de slujire, şi apoi să trimită cererea lor la sediul central, la Societatea din Brooklyn sau la sediile centrale ale diverselor ţări din lume şi aceste nume vor fi luate în considerare la alegerea persoanei. Cei unşi au încredere deplină că Dumnezeu îi va călăuzi pentru a alege drumul corect de urmat. Aceasta nu înseamnă că nu se pot face greşeli, deoarece unii, după ce sunt numiţi, se pot dovedi necredincioşi, şi Domnul a stabilit aranjamentele necesare ca aceştia să fie înlăturaţi. Fie ca toate societăţile poporului lui Dumnezeu care văd că aceasta este organizarea corectă şi scripturală să adopte o scurtă rezoluţie şi să o trimită sediilor centrale respective, menţionate mai sus, care rezoluţie poate avea forma următoare:

„Noi societatea poporului lui Dumnezeu aleşi pentru Numele Său, şi aflaţi acum la ....., recunoaştem că guvernul lui Dumnezeu este o Teocraţie pură şi că Isus Cristos are control şi putere deplină asupra organizaţiei vizibile a lui Iehova, cât şi asupra celei invizibile. De asemeni recunoaştem că 'SOCIETATEA' este reprezentantul vizibil al lui Dumnezeu pe pământ şi de aceea cerem ca 'Societatea' să ne organizeze societatea pentru slujire şi să ne numească servii astfel încât toţi să lucrăm împreună în pace, neprihănire, armonie şi completă unitate. Ataşăm aici numele persoanelor din cadrul societăţii noastre care ni se par deplin maturi şi care deci par cel mai bine pregătiţi să ocupe poziţiile respective alese pentru slujire."

16. Sigur, acum, tot poporul lui Dumnezeu vede că a sosit momentul pentru o organizaţie armonioasă mai bună şi mai completă pentru slujirea Domnului, că

Cuprins

acum este momentul propice păcii şi neprihănirii în organizaţia vizibilă a lui Dumnezeu şi că acum toată lumea din organizaţie, aflaţi în slujba lui Iehova trebuie să menţină pacea şi neprihănirea spre avansarea intereselor Împărăţiei organizaţiei Domnului. Domnul cere o organizaţie armonioasă şi menţinerea unităţii depline în acţiuni. Aceasta este porunca Domnului şi poruncile Lui trebuie respectate. (Faptele Apostolilor 3:23) Prin urmare nu apare oare clar celor unşi că Iehova Dumnezeu a împlinit acum condiţiile profeţiei din Isaia 60:17 şi că aşa cum aurul este mai bun ca argintul, cât şi celelalte materiale folosite în comparaţiile respective sunt mai bune, tot aşa Dumnezeu ne-a adus acum o înţelegere mai bună şi condiţii prielnice în organizaţia Sa? Tot acum El a scos în faţă şi a făcut pacea şi neprihănirea să-i fie servi aprobaţi şi El cere acum de la toţi completă armonie şi unitate în acţiune. În vremuri de demult ,mulţi care au condus printre oamenii Domnului au făcut-o cu forţă şi cruzime. Dumnezeu promisese că va opri asemenea practici şi de aceea a spus: „Cu forţă şi cu cruzime i-ai condus. Astfel a grăit Domnul Dumnezeu: 'Iată, Eu sunt împotriva păstorilor, îmi voi cere turma din mâna lor şi îi voi opri să îmi mai hrănească turma; nici păstorii nu se vor mai hrăni; căci Eu îmi voi izbăvi turma din gura lor, ca să nu mai fie carne pentru ei." - Ezechiel 34:4,10.

17. Această profeţie se aplică tuturor celor ce au avut o atitudine greşită faţă de poporul lui Dumnezeu şi se aplică mai ales clerului şi „prezbiterilor aleşi" şi altora care au avut tendinţa de a trata de sus şi de a "domina pe cei ce reprezintă bogăţia lui Dumnezeu". Din când în când, la Societate ajunge câte un raport că într-o anumită societate „prezbiterul ales" sau spiritul de şef se manifestă la unii care se pretind unşi şi care se poartă arogant, atât cu rămăşiţa ,cât şi cu ionadabii. Să se înţeleagă clar că este de datoria servilor bisericii şi chiar a întregii societăţi a templului, să-şi aline reciproc necazurile şi să le aline şi pe „celelalte oi ". În însărcinarea dată societăţii unse a templului apar următoarele cuvinte: „Pentru a proclama... ziua răzbunării Domnului nostru; pentru a mângâia pe toţi cei ce jelesc." Deci este datoria clară a rămăşiţei să declare ziua răzbunării lui Dumnezeu şi să facă aceasta cu unitate absolută de acţiune; şi este, de asemenea, datoria rămăşiţei de a-i alina „ pe toţi cei ce jelesc", ceea ce se referă anume la cei de bună credinţă care sunt adânc tulburaţi de situaţia din jur. (Ezechiel 9:4) Domnul nu va tolera şefii, scandalagii, cârcotaşii, conducătorii aspri sau cruzi ,din organizaţia Sa sau din orice altă parte, fie aceasta fabrică, fermă sau muncă de teren. Domnul îşi dezvăluie acum clar scopul, acela de a avea pace şi neprihănire în organizaţia Lui, şi rezultă clar de aici că pe toţi cei ce nu intră în formaţie bucuroşi, în ascultare faţă de aceasta poruncă, marele Reprezentant Executiv îi va scoate prin îngerii Săi. (Matei 13:41) Este timpul de război contra duşmanului şi deci timpul pentru unitate de acţiune a tuturor celor din organizaţia Domnului. Este vremea păcii, neprihănirii şi a unităţii complete şi deci vremea acţiunii armonioase în slujire printre toţi cei devotaţi lui Iehova. Fie ca toţi cei din organizaţie să aibă grijă să păşească în smerenie şi în ascultare cu Dumnezeul lui (Mica 6: 8) adică cu Isus Cristos, „Dumnezeul cel puternic" şi cu Iehova, Cel Suprem.

Cuprins

VREMEA CUVENITĂ

18. La vremea cuvenită, Iehova dezvăluie poporului Său credincios ceea ce vrea ca aceştia să cunoască, şi aceasta a dovedit-o după modul în care a acţionat cu ei,mai cu seamă în ultimii ani. El a arătat acum poporului Său că a sosit vremea când ei trebuie să se ridice la război, împotriva duşmanului. Trebuie deci, în mod obligatoriu, să existe armonie completă în rândurile organizaţiei Domnului. Fie ca toate tertipurile, certurile şi disensiunile să înceteze. Sionul este acum construit, şi toţi cei din Sion trebuie să cunoască şi să îndeplinească voia lui Dumnezeu. Regele Solomon a fost tipul lui Isus Cristos, care este constructorul adevăratului templu al lui Dumnezeu şi s-au scris ,printre altele, în legătură cu construirea templului tipic următoarele: 's-au întâmplat spre a ne servi de pilde şi au fost scrise ca mustrare'...'şi au fost scrise spre învăţătura noastră, ca noi prin răbdare şi prin alinarea adusă de Scriptură să avem speranţă" (1Corinteni 10:11; Romani 15:4) Deţinând această informaţie clară şi pozitivă, următoarea comparaţie legată de ceea ce s-a întâmplat lui Solomon şi templului tipic şi ceea ce a făcut Isus Cristos, mai Marele decât Solomon, în templul adevărat, poate fi cu folos.

19. „Şi s-a întâmplat că la 480 de ani după ce copiii Israelului au părăsit pământul Egiptului, în al patrulea an al domniei lui Solomon peste Israel, în luna lui Zif [înmugurire] care este a doua lună, el a început să construiască casa Domnului." (1Împăraţi 6:1) Anul era 1035 î.Chr. şi a doua zi (2Cronici 3:1,2) din a doua lună pare să corespundă cu anul 1918 d.Chr., în jurul datei de 15 aprilie din acel an, cam în vremea apariţiei Domnului Isus Cristos la templu. În anul 1918 Memorialul s-a sărbătorit în a 14-a zi din prima lună evreiască, sau, în vremurile noastre, 26 martie 1918. Regii evrei erau înscăunaţi şi încoronaţi oficial primăvara. Deci deşi „de şapte ori" „vremurile celor ce nu sunt evrei" s-au încheiat în toamna lui 1914 în jurul datei de 1 octombrie, totuşi potrivit tipului evreiesc, Iehova l-ar pune în funcţie pe Împăratul domnitor în primăvara următoare, anume în 1915 d.Chr . Deci „cel de-al patrulea an" al domniei lui Cristos, care corespunde cu demararea construcţiilor de către Solomon la templu ar începe în primăvara lui 1918 d.Chr. iar „a doua lună" ar începe la scurt timp după aceea sau cam la jumătate de lună după Memorialul din acel an, adică la mijlocul lui aprilie 1918, reprezentând începutul construirii templului anti-tipic de către Domnul. Observaţi prin urmare cum au progresat lucrările la construcţia templului tipic. „În al patrulea an s-a pus temelia casei Domnului, în luna Zif: şi în al unsprezecelea an, în luna Bul [ploaie], care este a opta lună a fost casa terminată în toate părţile ei inclusiv toate finisajele. Deci a durat şapte ani construcţia." - 1Împăraţi 6: 37,38.

20. A urmat sărbătoarea tabernacolului şi dedicarea templului. „şi toţi bărbaţii Israelului s-au adunat la regele Solomon la serbare în luna Ethanim care este a şaptea lună." (1Împăraţi 8:2) (Vezi şi 2Cronici 5:3) „De asemeni, în acelaşi timp, Solomon a ţinut serbarea şapte zile împreună cu tot Israelul, o adunare foarte mare ,care mergea de la intrarea în Hamath şi până la râul din Egipt. Şi în a opta zi [ziua după serbarea de şapte zile a corturilor] a avut loc o adunare solemnă; căci dedicarea altarului dura şapte zile şi serbarea tot şapte zile [14 zile în total]. Şi în

Cuprins

ziua 23 din luna a şaptea el a trimis oamenii înapoi în corturile lor, cu inimile bucuroase şi vesele pentru bunătatea pe care Dumnezeu le-o arătase lui David, lui Solomon şi lui Israel, poporul Său. Astfel Solomon a terminat casa Domnului şi casa regelui şi tot ce a vrut inima lui Solomon să facă în casa Domnului şi în casa lui proprie el a efectuat în mod profitabil" (2Cronici 7:8-11) (Vezi şi 1Împăraţi 8:62-66) „Anul al 11- lea" menţionat în 1Împăraţi 6:38 a fost la şapte ani după 1035 î.Chr., când Solomon a început construcţia templului, sau în 1028 îChr, şi dedicarea templului în luna a şaptea ar corespunde deci cu octombrie 1925 d.Chr. Dedicarea a avut loc cam la şapte ani şi cinci luni şi jumătate după începerea construcţiei. Memorialul din 1925 a căzut pe 8 aprilie. Deci a şaptea lună evreiască a coincis aproximativ cu octombrie 1925. Terminarea templului în „a opta lună" a aceluiaşi an a fost la aproximativ şapte ani şi şase luni după începerea construcţiei. Terminarea ar corespunde deci lui noiembrie 1925.

21. La dedicarea templului, regele Solomon s-a rugat, şi în rugăciune s-a referit şi la „necunoscutul" sau străinul, care se cuvine să vină la templul lui Iehova pentru îndurare, datorită Marelui nume al lui Iehova. (Vezi 2Cronici 6:32,33; 1Împăraţi 8:41-43) Asemenea „străini" prevestesc sau corespund cu „celelalte oi" ale Domnului, adică cu ionadabii sau oamenii de bună credinţă, care formează „marea mulţime". Luaţi aminte acum la dovezile care ne arată că Dumnezeu începe să dezvăluie poporului Său existenţa,, marii mulţimi".

22. În „al unsprezecelea an" după data de 1914 (anume în primăvara lui 1915, când Iehova şi-a numit Împăratul domnitor în funcţie) sau la şapte ani după venirea Domnului Isus Cristos la templu şi începutul ridicării templului, poporul consacrat al lui Dumnezeu s-a adunat la convenţia de la Indianapolis din statul Indiana şi în ziua de 29 august 1925 acea adunare a poporului lui Dumnezeu, a adoptat o rezoluţie denumită „Mesaj de Speranţă" care a fost prima şi singura rezoluţie adoptată într-o perioadă de şapte ani, adresată „Tuturor Oamenilor de Bună Credinţă". În acest context observaţi că „marea mulţime"(Apocalipsa 7:9,10) sunt oameni de bună credinţă, care se unesc cu rămăşiţa unsă a lui Dumnezeu din societatea templului în marea sărbătoare anti-tipică a corturilor. Este deci interesant de observat că sărbătoarea de 14 zile şi dedicarea clădirii în a 7-a lună evreiască din 1028 îChr, cuprinde nu numai ziua ispăşirii evreieşti (în a zecea zi) dar şi întreaga sărbătoare de şapte zile a corturilor (din 15 în 21 inclusiv) cu corturile şi adunările la templu, cu ramurile de finic fluturate de oameni.

23. După sărbătoare şi ceremonia dedicării, Regele Solomon a terminat templul în a opta lună evreiască şi aceasta corespunde lui noiembrie 1925. Rezoluţia menţionată mai sus „Mesajul de speranţă" adresat „Tuturor Oamenilor de Bună Credinţă" a început să fie distribuit în milioane de exemplare pe tot pământul, sâmbătă 31 octombrie 1925 şi a continuat un timp şi după aceea şi astfel „Mesajul de speranţă" a fost dat „oamenilor de bună credinţă". A fost condusă această operaţiune de Dumnezeu? Cu siguranţă!

24. Templul de la Ierusalim era tipic pentru societatea unsă a poporului lui Iehova, popor ales pentru numele Său, şi peste care societate Isus Cristos este

Cuprins

Capul. (Matei 3:16,17; 1Corinteni 3:16) La împlinirea modernă sau anti-tipică a dedicării templului de către Solomon, era momentul cuvenit ca atenţia poporului uns al lui Dumnezeu să se îndrepte asupra revărsării sau ungerii cu spiritul sfânt peste toţi cei aprobaţi. Prin graţia şi îndrumarea divină, la această convenţie de la Indianapolis din 1925 s-a adus la cunoştinţa celor adunaţi, printr-un discurs, împlinirea profeţiei lui Ioel 2:28,29 legată de revărsarea spiritului sfânt asupra „întregii cărni" inclusiv asupra acelora care au ajuns la adevăr şi s-au adunat la templu după 1922 d.Chr. Este adevărat că doar câteva mii de persoane au auzit atunci acea proclamaţie publică sau discurs, dar în timpul cuvenit corespunzător terminării templului lui Solomon, *Turnul de Veghere,* în numărul din 15 noiembrie 1925, a publicat un articol continuând discursul de atunci şi anume: „Revărsarea Spiritului Sfânt". Nimeni nu a aranjat aceste lucruri, Dumnezeu fără îndoială că le-a potrivit astfel.

25. La dedicarea templului lui Solomon, gloria Domnului s-a făcut simţită. În prima zi a dedicării templului, adică în a opta zi din a şaptea lună din 1028 î.Chr., atunci când chivotul legământului a fost adus în „prea sfânta" sau „oracolul" templului, însoţit de cântece şi alte muzici ale preoţilor „casa s-a umplut de un nor, casa Domnului, încât preoţii nu au putut sluji datorită norului; deoarece gloria Domnului umpluse casa Domnului." (2Cronici 5:13,14) Apoi Solomon s-a rugat şi în acea rugăciune a pomenit şi „de străin" şi „când Solomon şi-a sfârşit rugăciunea, focul a coborât din ceruri şi a mistuit jertfa de ardere şi sacrificiile; şi gloria Domnului a umplut casa. Şi preoţii nu au putut intra în casa Domnului deoarece gloria Domnului umpluse casa. Şi când toţi copiii Israelului au văzut cum coboară focul şi gloria lui Dumnezeu pogorâtă asupra casei, ei s-au prosternat cu feţele la pământ, şi l-au slăvit şi l-au lăudat pe Domnul zicând: 'căci El este bun; căci îndurarea Lui există în veci.' " - 2 Cronici 7:1-3.

26. Faptele pe care Dumnezeu le-a făcut să se petreacă în 1925 arată împlinirea acestei ceremonii profetice. În acel an numele lui Iehova a început să iasă în faţă şi s-a ajuns la concluzia că Iehova acum îşi va face un nume Sieşi. La începutul primei luni evreieşti, *Turnul de Veghere* din martie 1925, a publicat articolul „Naşterea Naţiunii", adică Împărăţia începuse să funcţioneze. O comisie editorială compusă din oameni trebuia să controleze publicaţiile *Turnului de Veghere,* dar majoritatea acelei comisii au obiectat cu vehemenţă publicării articolului „Naşterea Naţiunii" dar prin graţia lui Dumnezeu, a fost publicat, şi aceasta a marcat începutul sfârşitului pentru comisia editorială, indicând faptul că Dumnezeu însuşi îşi conduce organizaţia. Mai târziu, anume la convenţia de la Indianapolis din 1925, s-a publicat rezoluţia „Mesaj de Speranţă" care printre altele conţinea următoarele cuvinte: „A venit vremea ca Dumnezeu s*ă-şi facă un nume pe pământ,* şi ca popoarele să ştie adevărul legat de scopul divin, care este singura cale de salvare a omenirii. De aceea în numele şi în spiritul Domnului stindardul adevărului şi neprihănirii lui Dumnezeu este acum ridicat împotriva duşmanului, pentru beneficiul oamenilor. Acest stindard este: Iehova este adevăratul Dumnezeu, Cel Prea Înalt, Cel Atotputernic, autorul şi înfăptuitorul

Cuprins

marelui Său scop, acela de salvare a omenirii, şi El recompensează pe toţi cei ce Îl caută cu sârguinţă şi Îl ascultă." Aceasta a fost prima dată când s-a făcut în public anunţul că scopul lui Iehova este să-şi facă un nume. Astfel,în acea vreme, gloria lui Iehova a început să fie văzută în templul cel adevărat şi într-o nouă relaţie cu poporul Său, şi această viziune a gloriei lui Dumnezeu a crescut până când s-a înţeles că scopul principal al lui Dumnezeu este justificarea numelui Său. La puţin timp după aceea, anume de 1 ianuarie 1926, *Turnul de Veghere* a scos numărul „Cine îl va onora pe Iehova?" astfel atrăgând atenţia asupra gloriei numelui lui Iehova şi subliniind modul Lui de a-şi face un nume. (2Samuel 7:23) Acest scop glorios al lui Iehova a fost prin urmare adus public în atenţia „creştinătăţii" la vremea cuvenită, prin distribuirea „Mesajului de Speranţă". A patra urgie izvorâtă din mânia lui Dumnezeu descrisă în Apocalipsa 16:8,9, şi a patra trâmbiţă (Apocalipsa 8:12), acel „Mesaj de Speranţă" a început să ştirbească din gloria lui Satan pe pământ şi să arate gloria lui Iehova, şi poporul lui Dumnezeu a fost extrem de înălţat sufleteşte şi s-a bucurat – „*Lumină"*,vol. I, pagina 130.

27. La dedicarea templului tipic, Solomon s-a rugat şi, printre altele, rugăciunea lui conţinea cuvintele: „Mai mult, în legătură cu străinii care nu sunt din neamul Tău, Israel, dar vin din ţări îndepărtate datorită reputaţiei numelui Tău (căci ei vor fi auzit de marele Tău nume, de mâna Ta puternică şi de braţul Tău întins;) când vor veni şi se vor ruga către această casă; ascultă-i din ceruri, din locuinţa Ta şi fă ceea ce îţi cere străinul; ca toţi oamenii de pe pământ să-Ţi cunoască numele şi să se teamă de Tine ,aşa cum face poporul lui Israel. De asemenea, ca ei să ştie că această casă pe care am construit-o, poartă numele Tău. Dacă poporul Tău pleacă la luptă împotriva duşmanului, acolo unde-i vei trimite şi se vor ruga Domnului spre oraşul pe care l-ai ales şi spre casa pe care am construit-o pentru Numele Tău." - 1Împăraţi 8:41-44.

28. În paralel cu aceasta„Mesajul de Speranţă"(paragrafele 12 şi 13) conţine următoarele cuvinte: „Ne adresăm cu încredere popoarelor să se ralieze stindardului divin de adevăr evidenţiat astfel şi aşa să înveţe calea ce duce la viaţă şi fericire. Facem un apel către toţi oamenii de bună credinţă din orice naţiune, orice neam şi orice limbă să renunţe la obiceiurile eronate inventate de duşmanul Satan şi mulţi ani predate de oameni, şi să primească şi să creadă în scopul divin al izbăvirii, aşa cum este stabilit în Scripturi. Împărăţia Domnului, pentru care oamenii se roagă demult, este aproape. Numai ea poate să stabilească şi să stabilizeze lumea, încât să nu mai poată fi mişcată, şi nu doar poate ,dar o şi face. Emblema neprihănirii este standardul înălţat acum pentru oameni. Isus Cristos ca Împărat slăvit şi Mare Reprezentant Executiv al lui Iehova Dumnezeu, a devenit Conducătorul de drept al omenirii. Fie ca oamenii să primească, să creadă şi să-L asculte pe El şi legile Sale de neprihănire. Toţi cei ce fac astfel au certitudinea că vor primi binecuvântările de pace, prosperitate, sănătate, viaţă, libertate şi fericire eternă." Astfel acum se vede mâna Domnului călăuzindu-şi poporul de legământ în direcţia în care trebuie să meargă, aşa cum a promis (Proverbe 3:5,6) A fost

Cuprins

anunţat pe larg şi înainte că anul 1925 părea că va fi important, dar importanţa lui reală nu s-a înţeles decât în prezent.

29. Alte amănunte interesante sunt următoarele: „Dar Solomon şi-a construit propria casă timp de 13 ani. A zidit mai întâi casa pădurii Libanului, lungă de o sută de coţi, lată de cincizeci de coţi şi înaltă de treizeci de coţi. Se sprijinea pe patru rânduri de stâlpi de cedru [ca o pădure de cedru din Liban], şi pe stâlpi erau grinzi de cedru. Apoi a făcut pridvorul pentru scaunul de domnie, unde putea judeca, pridvorul judecăţii; şi l-a acoperit cu cedru, dintr-un capăt al podelei până în celălalt capăt.. Şi casa lui, în care locuia avea o altă curte, în cadrul pridvorului, concepută în acelaşi fel. Solomon a făcut o casă la fel cu pridvorul acesta pentru fata Faraonului, pe care o luase de nevastă." (1Împăraţi 7:1,2,7, 8) „Şi s-a întâmplat la sfârşitul celor 20 de ani, când Solomon construise cele două case, casa Domnului şi casa regelui." (1Împăraţi 9:10; 2Cronici 8:1) Terminarea acelui program de construcţii al lui Solomon incluzând templul, palatul regelui şi casa pădurii Libanului pentru judecată (cât şi un depozit de arme (2Cronici 9:15,16); a căror terminare a avut loc în al 20-lea an după începerea templului, adică în 1016 î.Chr., şi care „al 20-lea an" se termină cu primăvara lui 1938, deci corespunde cu anul 1937 care se termină în primăvara lui 1938 şi de care ne ocupăm în continuare.

30. Anul 1937 s-a dovedit a fi un an de importanţă deosebită pentru poporul lui Dumnezeu, atât pentru rămăşiţă cât şi pentru „însoţitorii" lor, oamenii de bună credinţă, ca şi cum acest an ar fi introductiv pentru ceva mai important. În acel „al 20-lea an", 1937, s-au ţinut cele mai importante şi constructive convenţii ale martorilor lui Iehova de până atunci, anume: la Paris în august şi în Columbus din statul american Ohio, în septembrie 1937. Prin intermediul radioului, martori din alte colţuri ale lumii anume, Europa, Asia, Africa şi insulele oceanelor au luat parte la acele adunări. Discursul public care indica drumul „Sigur" al Domnului a fost ţinut în fata unei audienţe vizibile de 30.000 de oameni şi dat la multe posturi de radio. (septembrie 18 şi 19) Apoi pe 26 septembrie, 125 de posturi de radio au prezentat discursul public „Slăvindu-L pe Dumnezeu", în care a fost condamnat comportamentul posturilor de radio comerciale şi al operatorilor pentru o folosire neadecvată a acestei facilităţi date de Dumnezeu; şi apoi pe 31 octombrie s-a emis o judecată împotriva proprietarilor de posturi de radio comerciale, împotriva operatorilor şi controlorilor de posturi de radio, prin care s-au sistat programele radio plătite, care relatează despre Împărăţia Domnului. A fost acest lucru călăuzit şi efectuat la cererea Împăratului Isus Cristos, în „pridvorul de judecată"? Nu a fost aranjat dinainte de nimeni care avea în minte împlinirea profeţiei.

31. Este de oarecare importanţă faptul că la încheierea acestui „al 20-lea an" templul şi casa regală a lui Iehova, cine face parte din ea şi ce îndatoriri au aceştia sunt întrebări ce sunt discutate şi acum se pregăteşte o lucrare pentru *Turnul de Veghere* care va fi publicată imediat înainte de ceea ce este scris aici. Apare de asemeni sigur că aşa cum în cei „13 ani" timp în care Solomon îşi construia palatul regal şi casa de judecată ca pe o pădure din Liban, tot aşa în

Cuprins

timpul celor 13 ani, din 1925 până acum, Împăratul lui Iehova, Isus Cristos, a emis judecăţi, inclusiv legate de „curăţarea sanctuarului” şi de modul de desfăşurare a slujirii şi muncii organizaţiei. Individualismul fiecărei societăţi a fost înlăturat şi Societatea, prin voia şi graţia lui Iehova, şi-a luat locul menit în guvernul teocratic al lui Iehova. Unitatea celor unşi şi cooperarea armonioasă cu însoţitorii lor se manifestă azi mai mult ca niciodată. *Turnul de Veghere* în acest „al 20-lea an” a dat dovada scripturală legată de cine este din casa regală şi cine din „marea mulţime”, şi de relaţia dintre aceşti credincioşi şi relaţia fiecăruia cu Domnul. În mai 1937, Turnul de Veghere a anunțat că „ionadabii” capabili puteau fi aleși la organizarea serviciului în grupe.

Turnul de Veghere în august 1937, a publicat articolul „Însoţitorii”, stabilind relaţia dintre „mica turmă” şi „marea mulţime”. Sfârşitul celor „20 de ani” în 1015 î.Chr. (care an corespunde cu 1938) are loc pe 2 aprilie, 1938. Memorialul din 1938 a fost sărbătorit pe 15 aprilie 1938. *Turnul de Veghere* din 1 şi 15 martie 1938 a publicat articolul „Memorialul”, care stabilea clar cine va participa activ la acesta. De asemeni articolul a făcut deosebirea dintre cei unşi şi „marea mulţime” şi cu aceasta paralela pentru „al 20-lea an” se încheie. Toate acestea au fost înţelese pentru prima dată acum, în timpul pregătirii pentru publicare a acestui articol.

32. Aşa cum a fost stabilit mai devreme, prin îndrumarea şi graţia Domnului, perioada internaţională de mărturie denumită „Însoţitorii” a început pe 9 aprilie 1938 şi este în desfăşurare, timp în care cărţile *Bogăţie* şi *Duşmani* ,împreună cu cartea *Vindecare*, sunt prezentate pe larg şi distribuite la scară mare. Revista *Mângâiere* este de asemeni scoasă în această perioadă de mărturie. Este evident că Dumnezeu îşi ghidează poporul şi că guvernul Său teocratic este în funcţiune şi are control deplin în ceea ce priveşte organizaţia Lui vizibilă de pe pământ. Toţi cei care Îl iubesc pe Dumnezeu sunt gata să intre în formaţie şi să-şi ocupe locul respectiv, cuvenit lui.

LUCRĂTORII

33. În timpul celor „20 de ani” ai programului de construcţii al lui Solomon, el a angajat sau a folosit oameni care nu erau israeliţi, adică muncitori străini. Aceştia deci par să corespundă cu „ionadabii” sau cei ce nu sunt unşi ,care participă în munca de slujire. Dovezile scripturale pot fi acum luate în considerare cu interes şi într-un mod profitabil: „Şi Regele Solomon a trimis să-i fie adus Hiram [nu regele Hiram, ci fiul unei văduve (vezi note marginale)] din Tir. El era fiul unei văduve din seminţia lui Neftali, şi tatăl lui era din Tir [deci străin], lucrător în alamă, şi el era plin de înţelepciune, înţelegere şi pricepere să lucreze orice în alamă. Şi a venit la regele Solomon şi i-a efectuat toată munca.” - 1Împăraţi 7:13,14; 2Cronici 2:13,14.

34. Regele Hiram şi-a trimis servitorii să lucreze pentru Solomon. „Şi Hiram, rege al Tirului, şi-a trimis servitorii la Solomon; deoarece auzise că îl

Cuprins

unseseră rege în locul tatălui său, căci Hiram era un veşnic iubitor al lui David ”. „Şi Domnul i-a dat lui Solomon înţelepciune, aşa cum îi promisese şi era pace între Hiram şi Solomon; şi împreună au format o alianţă.” „Şi constructorii lui Solomon şi ai lui Hiram au cioplit şi au tăiat piatra, au pregătit cheresteaua şi piatra pentru a construi casa.” (1Împăraţi 5: 1,12,18; 2Cronici 2:8-10) Alţi străini sau prozeliţi ai Israelului au fost aduşi pentru munca aceasta. „Şi Solomon a numărat pe toţi străinii care erau pe pământ israelit şi a căror numărătoare fusese făcută de tatăl său, David. [ceea ce arată că cei din afara pământului israelit, nu fuseseră număraţi]; şi s-au găsit o sută cincizeci şi trei de mii şase sute. Şi a luat din ei de trei ori douăzeci de mii şi încă zece mii [şaptezeci de mii], ca să poarte sarcinile, şi de patru ori douăzeci de mii [optzeci de mii], ca să taie pietre în munţi [în Liban], şi trei mii şi şase sute [3600], ca să supravegheze şi să îndemne poporul la lucru. (2Cronici 2:17,18) Aceasta corespunde extinderii muncii de mărturie de astăzi la „marea mulţime”, adică la „ionadabi”. - Apocalipsa 22:17.

35. Alte fapte interesante sunt următoarele: Solomon a început construirea templului la 480 de ani după exodul din Egipt. (1Împăraţi 6:1) Deci programul de construcţii de douăzeci de ani al lui Solomon s-a terminat la 500 de ani după exod. 500 de ani înainte de 1938, adică în 1438, au fost mişcări mari pentru eliberarea oamenilor din robia religioasă a papalităţii. În a 31-a sesiune a consiliului de la Basel, Elveţia, din acel an, consiliul l-a declarat rebel pe papa Eugeniu al IV-lea, i-a suspendat dreptul de a-şi executa puterea judecătorească, atât temporală, cât şi spirituală, şi a declarat nul tot ce întreprindea acesta (McClintock şi Strong *Cyclopedia*, Volumul I, pagina 689) The *Encyclopdia Britannica*, Volumul 5, ediţia 9, page 731, zice: „În anul 1438, consiliul din Ferrara [un oraş în Italia], convocat fiind de Eugeniu al IV-lea, s-a opus Consiliului din Basel. Împăratul Ioan Paleologul [al Imperiului Roman de răsărit sau grecesc] şi Patriarhul grec au fost de faţă.” Papa a fost destituit de preoţii din Basel, şi aceştia din urmă au fost excomunicaţi la Ferrara” *Enciclopedia Americană*, Volumul 10, pagina 572, explică controversa continuă dintre papă şi Consiliul din Basel

36. Scriptura arată că, după cei douăzeci de ani ai programului de construcţii ai lui Solomon descris mai sus, el a început un program naţional de construcţie. (1Împăraţi, 9:10,11,23; 2Cronici 8:1- 10) Apoi a venit regina din Seba „din cel mai îndepărtat loc de pe pământ, să audă înţelepciunea lui Solomon. ” (Matei 12:42; 1Împăraţi 10:1-10; 2Cronici 9:1-9,12) Aceasta sugerează întrebarea: Ce urmează în viitorul apropiat pentru poporul lui Iehova pe pământ ? Cu încredere deplină vom trăi şi vom vedea.

37. Prin contrast sau comparaţie, vedem că Iehova a creat condiţii mai bune poporului Lui decât avuseseră aceştia înainte. Şi-a iluminat profeţia legată de guvernarea poporului Său. Aşa cum aurul este mai bun ca bronzul, argintul mai bun ca fierul, bronzul mai bun ca lemnul şi fierul mai bun ca piatra, tot aşa în loc de controverse, dispute şi certuri care predomină de obicei în momentul exercitării metodelor democratice de alegere a servilor, acum Iehova prin Isus Cristos, îşi alege pentru slujire în organizaţia Sa „corectorii” adică supraveghetorii,

Cuprins

reprezentanţi sau servi, pentru a aduce pace, prosperitate şi neprihănire, şi toţi trebuie să locuiască împreună şi să lucreze împreună, în pace şi armonie. În locul rivalităţii la selectarea servilor şi în locul conducerii prin şefi sau persoane auto înălţate, acum conduce Isus Cristos ca reprezentantul special al marelui Teocrat, Iehova, iar servii Lui trebuie să fie în armonie deplină cu El. Fie ca toate persoanele rebele şi toţi scandalagii să ia aminte. Nu este loc acum pentru ei în organizaţia Domnului. Guvernul teocratic al lui Iehova este acum cu control total asupra poporului lui Dumnezeu şi în faţa Marelui Profet, Împărat şi Judecător al lui Iehova, fiecare genunchi se va îndoi şi fiecare limbă va recunoaşte cu bucurie că Isus Cristos este Domnul, Împăratul şi Conducătorul, spre gloria lui Dumnezeu, Tatăl Lui. (Filipeni 2:10,11) Toată societatea templului este una în Isus Cristos şi „în templul Său toată lumea trebuie să vorbească despre gloria Lui". Servii credincioşi ai lui Iehova, stau în siguranţă, în căuşul palmei Dumnezeului Atotputernic şi despre aceştia stă scris: „Fie ca sfinţii să se bucure în slava făcută. Fie ca ei să cânte tare din paturile lor. Fie ca laudele înalte aduse Domnului să le fie pe limbă şi în mână o sabie cu două tăişuri " - Psalmi 149:5,6.

Întrebări pentru studiu

1,2. Cum ne arată faptele doveditoare referitoare la Templu și la Ju7decata din Templu, că Iehova cunoștea dinainte ce se va întâmpla? Indicați rezultatele judecății din Templu. Cu ce chestiune vitală se confruntă fiecare dintre cei care acum au parte de lumină mai mare asupra Cuvântului lui Dumnezeu? Cât de importante sunt, în acest sens, o hotărâre și o cale înțeleaptă de urmat?

3,4. Ce descrie profeția din Isaia 60:17? În ce puncte aduce lumină suplimentară în examinarea diferitelor variante de traducere ale acestui text?

5,6. Care este dovada că Iehova și-a împlinit promisiunea că „ voi aduce supraveghetorilor tăi pace"?

7,8. Comparați condițiile de dinainte cu cele din prezent, arătând că promisiunea lui Iehova, „ voi pune ca dreptatea să stăpânească", este în curs de împlinire.

9,10. Demonstrați că termenul „hirotonisit" a fost interpretat greșit de către traducători și religioniști. Comparați cu procedura Societății Turnul de Veghere de a numi reprezentanți, și relatați care este diferența.

11-13. Ce semnificație avea întinderea și ridicarea mâinii de către bătrâni, în zilele de început ale Bisericii? Explicați de ce, acum, un asemenea procedeu nu este bun. Arătați, cu ajutorul Scripturilor, că Isus Christos, aflat acum la Templu, ocupă toate demnitățile Sionului și dirijează toate lucrările acolo. Ce manifestare clară avem în ce privește poziția Societății în relația cu partea oficială a Organizației lui Iehova? Relatați despre reorganizarea activităților Societății, din 1918 încoace.

14. Evidențiați oportunitatea denumirii, de către Societate, a tuturor celor din organizație drept „servi".

Cuprins

15,16. Ce măsură, în conformitate cu cele de mai sus, a fost luată? Cum se raportează beneficiile acestei reorganizări la ceilalți? Comparați această situație și rânduială cu cele promise de Iehova în Isaia 60:17.

17. În cazul cui se aplică cele spuse în Ezechiel 34:4,10? Arătați că promisiunea lui Iehova, conținută acolo, are împlinire. Care este acum, clar, datoria tuturor celor din rămășiță? Cât de important este ca toți cei din organizația lui Dumnezeu să înțeleagă misiunea dată clasei unse a templului și să se alinieze într-o activitate unită și armonioasă în serviciul lui Iehova?

18-20. Ce informație exactă, ținută minte, va fi de folos aici? Unde și când a găsit împlinire tabloul profetic a lui Solomon construind templul?

21-23. Identificați „străinul" la care se face referire în 2Cronici 6:32. Relatați fapte care să arate că Dumnezeu a început să dezvăluie „marea mulțime".

24. Cum a găsit împlinire, ca profeție, sfințirea de către Solomon a templului?

25,26. În ce fapte este vizibilă împlinirea ceremoniei profetice înregistrate în 2Cronici 5:7,13,14 și 7:1-3?

27,28. Evidențiați faptele paralele cu profeția înregistrată în 1Împărați 8:41-44.

29. Ce alte fapte interesante mai apar în această înregistrare profetică?

30-32. Relatați ce a avut loc în 1937 și 1938, în mod limpede. Ca împlinire a terminării de către Solomon a acelei părți a programului său de construcție înregistrat în 1Împărați 7:1,2,7 și 9:10; arătați că Societatea și-a luat locul cuvenit în Organizația Teocratică a lui Iehova, iar Domnul își călăuzește poporul și Societatea Sa Teocratică, având deplin control asupra funcționării ei.

33,34. Ce s-a prefigurat prin aducerea de către Solomon, a străinilor în serviciul lui?

35. Relatați faptele care demonstrează o paralelă interesantă de 500 de ani?

36. Ce a urmat după programul de construire a douăzeci de ani al lui Solomon? Ce sugerează aceasta?

37. Cum sunt, în acest sens, văzute unele fapte ce dovedesc împlinirea celor din Isaia 60:17? Ce vor face credincioșii, în conformitate ci cele spuse în Filipeni 2:10,11 și Psalmi 149:5,6?

DESCHIDEREA PECEŢILOR

Isus Cristos este Cel din centrul organizaţiei lui Iehova, fiind mult deasupra prinţilor sau puterilor pământeşti. (Efeseni 1:21) El este Capul tuturor celorlalţi din templu. De aceea apostolul Ioan în Apocalipsa 5 Îl descrie ca: „Un Miel ce părea junghiat", şi ca şezând „în mijlocul tronului şi al celor patru făpturi vii": „Şi am privit şi iată în mijlocul tronului [lui Iehova Dumnezeu] şi al celor patru făpturi vii şi în mijlocul bătrânilor sta un Miel ce părea junghiat, avea şapte coarne şi şapte

Cuprins

ochi, care sunt cele şapte spirite ale lui Dumnezeu trimise pe tot pământul. Şi El a venit şi a luat cartea din mâna dreaptă a Celui ce sta pe tron." (Vs. 6,7) Astfel Isus Cristos este identificat şi descris ca Cel al cărui sânge vărsat a răscumpărat omenirea şi care singur ,prin sângele Său, aduce salvarea rasei umane. El este pe tronul lui Dumnezeu, adică, este Cel care are autoritatea maximă de la Iehova şi este în mijlocul celor „patru făpturi vii", ceea ce înseamnă că El este Cel Principal în organizaţia Domnului. El apare ca având „şapte coarne şi şapte ochi", ceea ce reprezintă faptul că El are capacitatea de a discerne perfect voia lui Dumnezeu şi acest lucru este însemnat în manuscrisul sau în cartea: „din mâna dreaptă a Celui ce stătea pe tron", şi El este înveşmântat cu toată puterea şi autoritatea de a executa voia divină.

Isus Cristos „a venit şi a luat cartea din mâna dreaptă a Celui ce stătea pe tron". Astfel El primeşte de la Iehova şi din mâna lui Iehova însărcinările care stabilesc lucrările viitoare ce urmează a fi făcute. Dumnezeu Îl aşează sau Îl instalează pe Isus Cristos pe tronul Său din Sion şi Îl trimite să înceapă acţiunea.(Psalmi 2:6; 110:2) A fost în 1914 d. Chr. când Isus Cristos şi-a preluat puterea şi, la porunca lui Iehova a ieşit în faţă, s-a luptat cu Satan şi l-a aruncat din ceruri, potrivit descrierii din Apocalipsa 12. El învinsese în acea încleştare. Apoi El a venit la templu sau la casa Domnului, ca veşnic Înalt Preot după ordinul lui Melhisedec şi El trebuie să primească „Urimul şi Tummimul" şi să discearnă judecăţile lui Iehova, ca să le poată executa. Însărcinările primite Îi dezvăluie lucrarea lui Dumnezeu ce trebuie făcută. Apoi El începe să deschidă „peceţile", care dezvăluie voia lui Dumnezeu legată de lucrarea ce trebuie făcută pe pământ. Aceasta inaugurează munca bisericii, aşa cum a fost prezisă de munca profetului Elisei. Apoi El îşi trimite credincioşii cu porunca de a „predica evanghelia Împărăţiei întregii lumi ca mărturie înainte de sfârşitul final" al conducerii lui Satan. - Matei 24:14.

Însemnarea divină ne arată pe cele patru făpturi vii şi pe cei 24 de bătrâni aruncându-se înaintea Mielului,fiecare având o harfă şi un vas de aur umplut cu esenţe frumos mirositoare. (Apocalipsa 5:8) Astfel este reprezentată fiecare parte a organizaţiei lui Dumnezeu, inclusiv cei credincioşi de pe pământ, ca supunându-se bucuroşi Domnului Isus Cristos ca Reprezentant Executiv Principal al lui Dumnezeu. Aşa cum se declară în 1Petru 2:17: „Temeţi-vă de Dumnezeu şi slăviţi-L pe Împărat." Potrivit genului cuvântului iniţial din manuscrisul grec al Apocalipsei, fiecare din cei 24 bătrâni are o harfă. În slujba templului, harfa era folosită potrivit poruncii primite de la Dumnezeu. (2Cronici 29:25) Aceasta este dovada că cei 24 de bătrâni reprezintă numărul întregii „preoţii regale" aflată sub Capul Isus Cristos, incluzându-i pe acei care „predică evanghelia Împărăţiei." Mai mult, se afirmă în Apocalipsa 14:3 şi 15: 2,3 că cei 144.000 de membri credincioşi ai corpului lui Cristos stau lângă „marea de sticlă" cu Isus Cristos, cântând din harfele lor. Această imagine include şi pe membrii rămăşiţei aflaţi pe pământ, care sunt ocupaţi cu cântatul „noului cântec", spre slava lui Iehova Dumnezeu.

Cuprins

Cei 24 de bătrâni sunt descrişi ca având potire de aur pline de tămâie, „care sunt rugăciunile sfinţilor". La tabernacol şi în slujba de templu a naţiunii lui Israel, o cădelniţă de aur ardea în Sfânta Sfintelor şi era dusă acolo de către marii preoţi,în fiecare an, de „ziua ispăşirii" (Evrei 9:3,4) Aceasta susţine pe mai departe concluzia că cei 24 de bătrâni sunt membrii ai corpului Înaltului Preot din ordinul lui Melhisedec, anume Isus Cristos. În imagine bătrânii înfăţişează simbolic tot corpul de membri; iar rugăciunile, fiind rugăciunile sfinţilor, sunt o dovadă în plus că cei 24 de bătrâni sunt cei 144.000 de sfinţi credincioşi care formează corpul Înaltului Preot. Aceasta arată ,de asemenea, că rugăciunea este o parte esenţială a vieţii credinciosului. Nimeni nu se poate aştepta să Îl slujească cu credinţă pe Domnul, fără a se ruga frecvent. Aceasta fiind ziua de pe urmă,este timpul să „continuăm în rugăciune şi să veghem în ea." (Coloseni 4:2) Rămăşiţa nu va putea rămâne în picioare fără rugăciune şi vigilenţă. (Efeseni 6: 13-18) Domnul aude cu încântare ruga celor neprihăniţi şi ruga celor drepţi. (1Petru 3:12; Proverbe 15: 8,29) „Fie ca ruga mea să se aştearnă dinaintea Ta ca tămâia." (Psalmi 141:2) Ei se roagă pentru victorie – Psalmi 118:25.

„Şi ei au cântat un cântec nou." (Apocalipsa 5:9) Astfel ni se zugrăveşte că nu mai este vremea de a plânge, ci a venit vremea să cântăm cântecul nou, spre gloria lui Iehova şi a Împăratului Său glorios. Cântecul cel nou spune în esenţă următoarele: „O nouă epocă a început; Împărăţia este aici şi Piatra încercată şi valoroasă, Isus Cristos, a fost aşezată în Sion şi făcută „Piatra din capul unghiului" „o piatră încercată, o piatră din capul unghiului valoroasă, o temelie sigură" (Isaia 28:16) El este o temelie încercată, preţioasă şi sigură şi este Capul organizaţiei lui Dumnezeu şi de aceea fiecare membru al organizaţiei Îi cântă laude Lui şi laude lui Iehova. Toţi aceştia (reprezentaţi de cei 24 de bătrâni) spun: „Tu eşti demn de această însărcinare şi eşti demn să deschizi peceţile şi să dezvălui adevărul; Tu ne-ai răscumpărat prin sângele Tău şi ne-ai făcut regii şi preoţii Dumnezeului nostru." Astfel este Domnul Isus Cristos identificat ca Răscumpărător, Salvator, Înalt Preot şi Împărat,iar cei 24 de bătrâni sunt membrii din spiţa Sa regală.

Apoi Ioan remarcă faptul că şi alţii se alătură celor ce cântă laude. Aşa cum se spune în versetul 11: „Am auzit vocile multor îngeri în jurul tronului şi al făpturilor vii şi al bătrânilor [adică membrii organizaţiei lui Dumnezeu, inclusiv membri corpului lui Cristos]: şi numărul lor era zece mii înmulţit cu zece mii şi încă mii şi mii." Astfel se dezvăluie că întreaga organizaţie a lui Iehova Dumnezeu aducea mulţumiri Mielului care a primit bogăţia, puterea şi gloria din mâna lui Iehova, ca răsplată pentru credinţa Sa. Îngerii menţionaţi trebuie să fie acea mulţime de îngeri care sunt suita de servitori ai Domnului Isus şi care sunt şi în adunarea generală. (Evrei 12:22,23, *Diaglott*). Cântecul astfel început continuă până când toate făpturile cu suflu şi cu viaţă Îl laudă pe Domnul. (Psalmi 150:6) Cei vii din întreaga organizaţie a lui Dumnezeu zic „Amin". Şi membrii casei regale se aruncă la pământ înaintea lui Iehova şi Îl slăvesc în veci de veci.(Apocalipsa 5:14) Ei ascultă de ordinele Lui şi în vremurile viitoare sunt

Cuprins

beneficiarii bogăţiilor nenumărate ale milosteniei Lui prin Isus Cristos, Capul organizaţiei şi Reprezentantul Cel Mai de Seamă al lui Iehova.

Iehova ne-a vorbit prin profetul Său şi a spus: „Mi-am instalat Împăratul în Sion, muntele Meu sfânt; fie ca El să rostească decretele Mele." (Psalmi 2:6, *Rotherham*) Perioada de aşteptare s-a încheiat în 1914 d.Chr. când Iehova şi-a instalat Împăratul pe tron şi i-a cerut să-şi înceapă domnia. (Psalmi 110:1,2) Pe când era pe pământ, Isus şi-a rostit marea profeţie legată de a doua venire şi sfârşitul lumii. (Matei capitolul 24) Capitolul şase din Apocalipsă continuă aceeaşi profeţie şi descrie un tablou în care Isus Cristos are rolul principal.

Isus Cristos este Cel care deschide cele „şapte peceţi" ale cărţii „din mâna dreaptă a Celui ce sta pe tron" ,dovedind astfel că nici un muritor nu poate deschide profeţiile; dar Dumnezeu permite oamenilor Lui să înţeleagă profeţiile odată ce pecetea a fost ruptă. Nici măcar nu rezultă că oamenii înţeleg profeţiile de cum s-a rupt pecetea. Abia acum vedem că evenimentele descrise în primele cinci peceţi s-au împlinit din 1914 în 1918, însă înţelesul acestora omul nu l-a descifrat decât după venirea Domnului la templul Său în 1918. Înainte de acest moment biserica credincioasă aplicase profeţiile lui Matei 24 evenimentelor care s-au petrecut din 1874 d.Chr. până în 1914. Abia după 1918 s-a înţeles de către biserică faptul că aceste evenimente sigilate se referă la perioada după 1914; şi, prin urmare, sigiliile nu au fost rupte sau înţelese de clasa Ioan, adică de rămăşiţă, decât după 1918, şi de fapt au fost înţelese foarte puţin înainte de 1922.

O tu care aduci veşti bune Sionului, urcă-te pe un munte înalt; O tu care spui veşti bune Ierusalimului înalţă-ţi vocea cu putere; înalţ-o, nu-ţi fie frică; spune oraşelor Iudeei: Iată-l pe Dumnezeul tău! - Isaia 40: 9, A.R.V.

ORGANIZAŢIE MILITANTĂ

Iehova al oştirilor este Dumnezeul Atotputernic al bătăliei. El are un timp stabilit pentru război şi un timp stabilit pentru pace. Prin război, El va stabili pacea veşnică între făpturile Sale. Când L-a trimis pe Isus Cristos în 1914 d.Chr. să domnească între duşmanii Săi, a urmat imediat războiul din ceruri şi Isus Cristos a ieşit învingător. Câmpul de operaţiuni militare este apoi transferat pe pământ şi forţele trebuie să fie pregătite pentru marea conflagraţie. În prima viziune pe care a avut-o profetul Zaharia (capitolul 1) apărea un detaşament de călăreţi sub călăuza Conducătorului lor, Isus Cristos şi prima lucrare era să facă o prospectare sau inspecţie atentă a situaţiei de pe pământ, înainte să înceapă operaţiunile. Caii simbolizează echipament militar şi înaintarea acelui detaşament călare, observând terenul, arată că Dumnezeu se pregăteşte de cel mai mare război pe pământ.

Cuprins

În timpul construirii templului de la Ierusalim, după întoarcerea rămăşiţei evreieşti din Babilon, Zaharia a primit iar o viziune a organizaţiei militante a lui Iehova. Acest lucru înseamnă că în timp ce Isus Cristos îşi adună adevăraţii adepţi la Sine, în templul lui Dumnezeu, aceşti credincioşi primesc o viziune a marii organizaţii de război a lui Iehova. Profetul a mai privit odată şi ne spune ce-a văzut: „Şi m-am întors şi mi-am ridicat privirea şi iată veneau patru care de război dintre doi munţi şi munţii erau de alamă." (6:1) „Carele de război" sunt simboluri ale organizaţiei militante[luptătoare] a lui Iehova şi fiind patru, sugerează că organizaţia lui Dumnezeu este în toate direcţiile, asemenea unui pătrat, pe deplin echipată să împingă duşmanul din orice punct , să-l doboare şi să-l învingă definitiv. „Căci iată, Domnul vine într-un foc şi carele Lui sunt ca un vârtej; Îşi preface mânia într-un jăratic şi ameninţările în flăcări de foc. Căci cu foc Îşi aduce Domnul la îndeplinire judecăţile şi cu sabia Lui pedepseşte pe oricine; şi cei ucişi de Domnul vor fi mulţi la număr." (Isaia 66:15,16) „Zgomotul va fi precum cel al carelor de război în vârf de munte, precum o flacără de foc când mistuie miriştea; ca un popor puternic în formaţie de luptă." (Ioel 2:5; Habacuc 3:8) Aceste care de război venind dintre doi munţi de alamă simbolizează puterea uriaşă pe care o au şi „alama" (cupru) arată că sunt mai presus de puterile pământeşti, deci sunt supraoameni şi sunt trimişi de Iehova, prin urmare, nu sunt nicidecum parte din guvernul pământesc al lui Satan. Aceste care simbolizează organizaţia de luptă al lui Iehova Dumnezeu,sub conducerea lui Isus Cristos.

În foc aceşti munţi nu se vor „preface în cenuşă" aşa cum se va face organizaţia lui Satan, potrivit lui Ieremia 51:25. Organizaţia de luptă a lui Iehova va luci scânteietor în focul bătăliei, ca picioarele lui Isus Cristos din viziunea apostolului Ioan, care scrie: „Şi picioarele Lui erau ca alama pură, ca şi cum ardeau în furnal; şi vocea-i era precum freamătul multor ape." „Şi îngerului bisericii din Tiatira scrie-i: Acestea au fost spuse de Fiul lui Dumnezeu care avea ochii ca flacăra de foc şi picioarele ca alama pură". (Apocalipsa 1:15, 2:18) Atât profetul Daniel, cât şi Ezechiel, au avut o viziune cu Cel Măreţ şi au spus că braţele şi picioarele Lui semănau cu alama lustruită. (Vezi Daniel 10:6) Ezechiel 40:3 spune: „aspectul lui era ca de alamă". Aceşti „munţi de alamă" simbolizează şi organizaţia universală a lui Iehova, dar şi organizaţia capitală a acesteia, care apare cu echipamentul militar, după ce războiul din ceruri s-a terminat. Citându-l pe Daniel 2:34,35 „din munte" adică din organizaţia universală a lui Dumnezeu a fost „tăiată piatra fără a se folosi mâini", pe când organizaţia de piatră sau capitală, simbolizând Împăratul uns, a crescut până a devenit „un munte măreţ [care] umplea întreg pământul" şi este, prin urmare, capitala sau partea principală a organizaţiei lui Iehova.

Carele de război trase de cai par să vină simultan, înaintând umăr la umăr. Păstrând în minte faptul că evreii scriu de la dreapta la stânga, această imagine ar indica că primii cai şi primele care observate sunt în extrema dreaptă a imaginii. „La primul car de război erau înhămaţi cai roşii, iar la al doilea cai negri, la al treilea car caii erau albi şi la al patrulea car de război erau cai murgi şi bălţaţi"

Cuprins

(Zah.6: 2,3). Aceste care trase de cai arată că se fac pregătiri şi se intră în poziţie pentru marea bătălie. Caii cei mai din dreapta sunt numiţi „roşii" potrivit cărţii Evrei şi sunt numiţi „murgi" în versetul şapte din acest capitol. Al doilea car este tras de cai negri, al treilea de pe centru stânga de cai albi iar al patrulea de cai „bălţaţi şi murgi" [(note marginale) puternici]". *Versiunea Revizuită Americană* redă această parte a textului astfel: „cai bălţaţi puternici" şi sunt cei mai din stânga dintre cai. Aceşti din urmă cai înaintează spre sud şi deci sunt diferiţi de caii murgi din extrema dreaptă.

Profetul a întrebat îngerul de semnificaţia carelor de război şi a cailor şi răspunsul este: „şi îngerul mi-a răspuns şi mi-a zis: „Acestea sunt cele patru spirite [(note marginale) vânturi] ale cerurilor, care au plecat din faţa Domnului întregului pământ." (Zah.6:4,5) Aceasta înfăţişează organizaţia lui Iehova Dumnezeu , „care face spirite din îngerii lui". (Psalmi 104:4) Este o organizaţie completă, deoarece este simbolizată de cifra patru, fiind în acelaşi timp divină şi include rămăşiţa martorilor lui Iehova Dumnezeu de pe pământ, care au fost făcuţi să „stea împreună în locuri sfinte în Isus Cristos". (Efeseni 1: 3; 2:6) Rămăşiţa credincioasă din templu a fost „izbăvită de forţele întunericului şi mutată în Împărăţia Fiului iubit al lui Iehova." (Coloseni 1:13) Domnul, prin îngerii Lui, a adunat rămăşiţa şi i-a strâns împreună din 1918, „din cele patru vânturi, de la un capăt al cerului până în celălalt". (Matei 24:31; Zaharia 2:6) Aceste „patru spirite" sunt aprobate de Iehova şi Îl servesc de bună voie în aceste zile. (Psalmi 110:3) Ei îşi fac apariţia după ce au stat înaintea Domnului, la fel ca cei şapte bărbaţi descrişi în capitolul nouă al profeţiei lui Ezechiel.

Babilonul este la nord de Palestina, de aceea este numit „ţara nordului". (Zaharia 2:6,7; Ieremia 10:22) Babilonul pământesc a fost detronat cu 18 ani înainte ca Zaharia să-şi înceapă profeţia. De aceea, această profeţie trebuie aplicată organizaţiei lui Satan care poartă numele Babilon şi ,de asemenea ,se aplică lui „Gog, din Magog", mareşalul principal al organizaţiei invizibile a lui Satan, legat de care Ezechiel a făcut profeţii (Vezi Ezechiel 38:2,15; 39:2, *R.V.)* Zaharia vede „caii negri [care trag al doilea car] intrând în ţara nordului". (Zah.6:6) Acea divizie a armatei Domnului intră în formaţie pentru asaltul împotriva bastioanelor organizaţiei lui Satan care sunt conduse de Gog, prinţul lui Satan şi, prin urmare, iese la acţiune. „Şi albii [cai, ce trag al treilea car] pleacă după ei". (Zah.6:6) Aceste două care de război asaltând ţara nordului sunt în acord cu faptul că două armate, sub doi regi aliaţi au asaltat şi au distrus Babilonul antic pământesc. Aşa cum se spune în Daniel 5:28: „Împărăţia ta [Babilonul] este împărţită între mezi şi perşi." Armata lui Gog are două divizii, una vizibilă şi una invizibilă, iar amândouă formează o conspiraţie împotriva poporului uns al lui Dumnezeu, deci amândouă trebuie să fie atacate şi distruse de armata Domnului. Două care, al doilea şi al treilea, care înaintează împotriva duşmanului îi simbolizează pe cei sfinţiţi ai lui Iehova, angajaţi în distrugerea a ceea ce Ţefania 3:8 numeşte „pământul". Citând din Isaia 13:3,5,19: „Am dat poruncă sfintei Mele oştiri, zice Domnul, am chemat pe vitejii Mei la judecata mâniei Mele, pe cei ce se bucură de

Cuprins

mărimea Mea." Ei vin dintr-o ţară depărtată[din cer, şi nu sunt nici o clipă parte din acest pământ], de la marginea cerurilor: Domnul[conducându-şi armata] şi uneltele mâniei Lui vor nimici tot pământul [Babilon, 'ţara nordului' sau bastionul organizaţiei lui Satan]. Şi astfel Babilonul, podoaba împăraţilor, falnica mândrie a Haldeilor, va fi ca Sodoma şi Gomora pe care le-a nimicit Dumnezeu.

Caii bălţaţi îşi aduc carele de luptă în poziţie pe frontul de sud: „Cei bălţaţi [*(Rotherham*) pătaţi] înaintează către ţara sudului." (Zah.6:6) Aceşti cai trag al patrulea car; iar în al treilea verset din profeţie, ei sunt numiţi „bălţaţi şi murgi". Edom sau Idumeea (secţiunea nordică se numea şi Teman), Egipt şi Etiopia, toate sunt la sud de ţara Sfântă. Profeţia deci trebuie să se refere la anti-tipurile acestor ţări, deoarece acele ţări suferiseră deja înfrângerea din mâna executorului lui Iehova, înainte de profeţia lui Zaharia. În profeţie, Edom sau Idumeea reprezintă clasa „servului nelegiuit", „omul păcatului", „fiul pierzaniei"; Egiptul reprezintă organizaţia vizibilă a lui Satan, compusă din elemente comerciale, politice şi religioase, iar Etiopia reprezintă escadronul de forţă închiriată a armatei. Toate acestea vor cădea la bătălia de la Armaghedon, iar forţele lui Iehova intră în poziţie pentru atac. (Ieremia 25:15,16) Profeţia lui Ezechiel arată că mai ales mulţimea de mercenari îşi uneşte forţele cu Gog în realizarea asaltului asupra poporului de legământ al lui Iehova, ceea ce dovedeşte o combinare a forţelor nord-sud împotriva unşilor Domnului. - Ezechiel 38:3-5.

Murgii din versetul şapte reprezintă rămăşiţa poporului uns al lui Dumnezeu pe pământ. Aceştia sunt aceiaşi cu „caii roşii" menţionaţi în versetul doi. *Versiunea Americană Revizuită* îi numeşte cai „puternici" şi *Rotherham* îi descrie ca fiind „roşu închis". Caii aceştia nu sunt cei bălţaţi sau murgi (din versetul trei) care trag carul al patrulea. Aceşti cai „roşu închis" din versetele doi şi şapte trag primul car, cel mai din dreapta, şi ar fi primii observaţi de poporul de legământ al lui Dumnezeu de pe pământ; şi aceasta este în acord cu faptele. Ei reprezintă poporul rămăşiţei lui Dumnezeu pe pământ care sunt reprezentaţi de Ezechiel sub simbolul „bărbatului îmbrăcat în haine de in având călimara lângă el." care împrăştie foc deasupra oraşului. (Vezi Ezechiel 9 şi 10) Aceşti cai care trag primul car spun în mod simbolic: „Munca de mărturie sau 'însemnarea în frunte a celor ce oftează şi plâng' trebuie făcută înainte ca să aibă loc bătălia marii zile". Iar murgul căuta să plece, pentru a parcurge tot pământul în lung şi în lat şi a spus: „Veniţi deci, să parcurgem tot pământul în lung şi în lat. " (6:7) Faptul că ei „căutau să plece" dovedeşte că ei erau dispuşi să plece în ziua puterii Împăratului, gata să asculte de ordinul de a străbate pământul şi a predica evanghelia Împărăţiei. (Matei 24:14; Psalmi 110:3) Îngerul Domnului a spus rămăşiţei: „Plecaţi deci, mergeţi în lung şi în lat"; adică trebuie să se ocupe de munca de mărturie. Acesta a fost semnalul lor să plece.

Observaţi cum Domnul, prin îngerii Lui, călăuzeşte paşii poporului Său şi aceasta fără ştirea lor, la momentul respectiv. Era în ziua de 8 septembrie 1922, când o convenţie a poporului lui Iehova a aflat că Isus Cristos este la templu pentru judecată şi că ei aveau multă muncă de făcut. Dumnezeu a făcut ca următoarele

Cuprins

cuvinte să fie rostite mulţimii adunate: „Credeţi că Dumnezeu este acum la templul Său judecând naţiunile pământului?" Mulţimea a strigat: „Da!" Vorbitorul a continuat: „Credeţi că Împăratul gloriei şi-a început domnia?" „Da!" a răspuns mulţimea. Vorbitorul a continuat: „Atunci înapoi pe teren, o, voi, fii ai lui Dumnezeu Cel Prea Înalt!...Trimiteţi mesajul în lung şi în lat. Pământul trebuie să ştie că Iehova este Dumnezeu şi că Isus Cristos este Împăratul Împăraţilor şi Stăpânul Stăpânilor". Aceasta este ziua zilelor. Iată Împăratul domneşte! Voi îi sunteţi agenţi publicitari. De aceea faceţi publicitate, publicitate, publicitate Împăratului şi Împărăţiei." (Vezi *Turnul de Veghere* 1922, pagina 337.) În ascultarea poruncii Domnului, rămăşiţa credincioasă a plecat şi a străbătut pământul, proclamând mesajul Împărăţiei şi încă desfăşoară această muncă. Ei întrebă cât mai durează munca lor şi Domnul le răspunde că durează până la bătălia marii zile a Dumnezeului Atotputernic. (Isaia 6:11) Armata Domnului este pe lunga cărare şi ziua războiului se apropie.

Divizia armatei care înaintează contra duşmanului în „ţara nordului" face partea cea mai însemnată a muncii. „Atunci El [mi-] a strigat şi mi-a spus: 'Iată, aceştia care merg spre ţara nordului Mi-au liniştit spiritul în ţara nordului.'" (Zah.6:8) Carele de război trase de caii albi şi negri înaintează contra lui Gog în ţinutul Magog şi aceasta este plăcut lui Iehova; ceea ce arată că aceasta-i divizia care Îi justifică numele. „Aceştia... au liniştit (indignarea din) spiritul Meu." (*Leeser*); „Mi-au potolit spiritul" sau „au făcut mânia-Mi să se odihnească" (*Rotherham,* nota de subsol) Acestea aduc mulţumire spiritului lui Iehova pentru că îi execută răzbunarea asupra organizaţiei lui Satan. (Ezechiel 39:6) Această muncă o fac după ce munca de mărturie de către divizia pământească este completată.

Divizia reprezentată de caii bălţaţi care înaintează în „ţara sudului", partea pământească a organizaţiei lui Satan, îşi fac partea lor spre plăcerea lui Iehova; dar divizia care distruge inamicul invizibil, pe Gog şi pe toţi cei din ţara lui Magog, fac munca de execuţie principală. Divizia pământească a armatei lui Satan este doar aliatul lui Gog în conspiraţie. După căderea organizaţiei, Satan, bătrânul Balaur este legat şi ucis. (Apocalipsa 20:1-3) Toate acestea trebuie făcute înainte ca numele lui Iehova să fie complet justificat. Organizaţia lui Satan cap, trup şi coadă trebuie distruse şi atunci Iehova va fi mulţumit. (Ezechiel 5:13; 16:42; 21:17; 24:13) Faptul că Conducătorul armatei Domnului strigă un ordin puternic şi pozitiv către această divizie care îl împresoară pe Gog, arată că armata intră în acţiune şi zgomotul bătăliei se aude. Toate acestea dovedesc că martorii lui Iehova pe pământ nu sunt cei ce distrug organizaţia Diavolului, dar ei trebuie să-şi facă munca de mărturie înainte ca marea bătălie să înceapă. Rămăşiţa nu ar putea distruge duşmanul nici dacă ar depune mărturie un milion de ani. Ei îşi desfăşoară munca potrivit voinţei lui Dumnezeu şi apoi urmează marea bătălie.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Împărăţiei lui Jehova

1 IULIE 1938 Nr. 13

Cuprins:

RĂZBOIUL SĂU PARTEA I	- Pag.301
ORGANIZAȚIA SA	- Pag.316
COMOARĂ	- Pag.321
SCRISORI	- Pag.324

"VOI SUNTEŢI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Cuprins

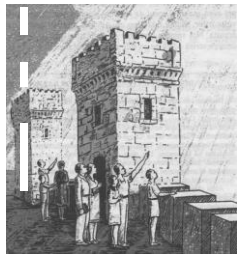

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

VOL. LIX **1 IULIE 1938** **Nr. 13**

RĂZBOIUL SĂU

„Nu vă temeţi … bătălia este … a lui Dumnezeu” – 2Cronici 20:15.

Partea I

IEHOVA Şi-a fixat vremi şi soroace pentru a-Şi împlini scopul. „Toate îşi au vremea lor şi fiecare lucru de sub ceruri îşi are ceasul lui.” (Ecl. 3:1). Prezentul este un timp al războiului, ce va fi urmat de un timp al păcii durabile. (Ecl. 3:8). Acesta este timpul „să smulgi şi să tai, să dărâmi şi să nimiceşti, [şi apoi] să zideşti şi să sădeşti.” (Ier. 1:10); „timpul să smulgi ce este sădit … timpul să dărâmi şi [apoi] să zideşti.” (Ecl. 3:2, 3). Iehova Dumnezeu a stabilit cu mult timp în urmă aceste vremi şi soroace, şi El acţionează prin intermediul marelui Său Oficial Executiv, Isus Cristos, acum îndeplinindu-Şi scopul. Membrele trupului lui Cristos, incluzând pe cei unşi de pe pământ, au de îndeplinit anumite însărcinări specifice în legătură cu dărâmarea vechiului sistem şi cu zidirea celui nou; să participe într-o măsură la declararea războiului şi a răzbunării, şi apoi la aducerea păcii. Din acest motiv, Iehova a dat poruncă referitor la acest timp: „Sculaţi-vă, să mergem împotriva lui în bătălie!” (Obadia 1). Este necesar, aşadar, ca poporul lui Dumnezeu aflat acum pe pământ să dea atenţie cu toată seriozitatea poruncii Domnului, care se aplică mai ales în acest timp. În armonie cu aceasta, pentru anul 1938 a fost ales un text din Scriptură, care este următorul: „Nu vă temeţi: bătălia este a lui Dumnezeu”. Va fi profitabil să dăm atenţie faptelor şi împrejurărilor ce au existat la timpul când Iehova a făcut să fie realizată o ilustraţie sau o dramă profetică, ce prezice războiul prezent împotriva forţelor întărite ale răutăţii, ilustraţie care, luminată acum de Domnul, serveşte ca luminător şi călăuză pentru cei unşi şi însoţitorii lor. Acest luminător străluceşte acum şi face clară calea pe care poporul lui Dumnezeu trebuie s-o urmeze.

[2.] Capitolul al douăzecilea din 2 Cronici conţine o înregistrare despre ilustraţia profetică. În strânsă legătură cu aceasta sunt câteva lucruri expuse în capitolul al nouăsprezecelea din 2 Cronici, pe care le analizăm aici în legătură cu textul anual. Izraeliţii fiind poporul de legământ al lui Dumnezeu şi Iosafat fiind regele ce domnea peste ei prin harul lui Iehova, ilustraţia profetică este în legătură cu venirea lui Isus Cristos, Regele Ierusalimului anti-tipic, instalarea Împărăţiei Lui şi ce urmează după aceea. Capitolul al douăzecilea din 2 Cronici se deschide prin

Cuprins

cuvintele: „S-a întâmplat după aceea”. După ce anume? Capitolul anterior, al nouăsprezecelea, descoperă că aceasta s-a întâmplat după curăţarea poporului de practicile religioase în care îi condusese Diavolul, şi după organizarea unui sistem potrivit şi necesar de instanţe şi judecători pe tot cuprinsul împărăţiei lui Iuda, pentru guvernarea poporului. Aceasta pare să corespundă cu profeţia din Isaia 1:26-28, care spune: „Voi face iarăşi pe judecătorii tăi ca odinioară şi pe sfetnicii tăi ca la început. După aceea, vei fi numită cetatea dreptăţii, cetatea credincioasă. Sionul va fi mântuit prin judecată şi cei ce se vor întoarce la Dumnezeu în el, vor fi mântuiţi prin dreptate. Dar pieirea va atinge pe toţi cei răzvrătiţi şi păcătoşi şi cei ce părăsesc pe Domnul vor pieri”.

[3.] În numerele anterioare ale *Turnului de veghere* a fost supusă spre examinare dovada scripturală că Domnul Isus împlineşte această profeţie de repunere în drepturi a judecătorilor, ce urmează venirii Sale la templu. El este marele Judecător înaintea căruia sunt adunate acum pentru judecată toate naţiunile pământului şi judecata Sa începe de la „casa lui Dumnezeu”. (Ioan 5:22-27; 1Pet. 4:17). După judecata poporului Său de legământ, El îi aduce în templu pe cei aprobaţi şi astfel zideşte Sionul. (Mal. 3:1-3). Sionul devine „cetatea dreptăţii, cetatea credincioasă”. Cei care vin la Sion pentru a găsi protecţie şi siguranţă, adică „mulţimea mare”, trebuie de asemenea să devină drepţi, şi apoi urmează nimicirea mulţimii nelegiuite. „Cetatea dreptăţii” trebuie în mod necesar să fie o cetate a păcii, cu toţi supraveghetorii ei de acolo acţionând în dreptate, în armonie cu voinţa lui Dumnezeu, aşa cum a prezis El. (Isa. 60:17). Organizaţia sau guvernarea lui Iehova prin Isus Cristos este strict teocratică şi Conducătorul ei, pe ai cărui umeri stă guvernarea, este Domnul Isus Cristos, care va domni în dreptate. – Isa. 9:6; 32:1.

[4.] Referitor la ce a fost imediat înainte de ce este înregistrat în capitolul al douăzecilea din 2Cronici, observaţi mai întâi 2Cronici 19:4, anume: „Iosafat a rămas la Ierusalim”. Începutul împlinirii acestei profeţii pare să fie în 1914, când Iehova a început instalarea Împărăţiei Sale cu Isus Cristos domnitor întronat atunci. (Apoc. 11:18). Mai mult decât atât, este scris: Iosafat „a stat pe tronul lui Iehova.” (1Cron. 29:23, *A.R.V.*). Astfel, Iosafat l-a ilustrat pe Isus Cristos, Regele lui Iehova întronat acum. „Apoi, [Iosafat] a mai făcut o călătorie prin mijlocul poporului, de la Beer-Şeba până la muntele lui Efraim şi i-a adus înapoi la Domnul, Dumnezeul părinţilor lor.” (2Cron. 19:4). Despre Domnul Isus este scris: „Da, va veni un Răscumpărător pentru Sion, pentru cei ai lui Iacov, care se vor întoarce de la păcatele lor, zice Domnul.” (Isa. 59:20; Rom. 11:26). Aceasta îl ilustrează pe Isus Cristos venind direct la templu în anul 1918. Trecerea lui Iosafat printre popor, de la Beer-Şeba de la graniţa de sud la muntele Efraim de la graniţa de nord a lui Iuda, a ilustrat venirea lui Isus Cristos la Israelul spiritual. Iosafat a inspectat poporul pe tot domeniul lui Iuda şi i-a adus înapoi la Domnul părinţilor lor, curăţindu-i astfel de toată religia şi practicile religioase, precum închinarea sub copaci şi în păduri, pe înălţimi, altele decât Muntele Sion, singurul loc potrivit ca ei să se închine. Astfel a fost prezisă venirea lui Isus

Cristos şi strângerea poporului Său la Sion şi curăţirea lor de religie.

5. Despre alte acţiuni ale lui Iosafat este scris: „A pus judecători în toate cetăţile întărite din ţara lui Iuda, în fiecare cetate." (2Cron. 19:5). Aici, el l-a ilustrat pe Isus Cristos când a început judecata la casa lui Dumnezeu, în 1918. Apoi Iosafat a vorbit celor aleşi, „şi a zis judecătorilor [referindu-se astfel la imparţialitatea judecăţii Domnului şi a sistemului Său de justiţie ce avea să fie instalat în biserică, sau în zidirea numită Sion, după 1918]: Luaţi seama la ce veţi face, căci nu pentru oameni [ca unii care vor să placă oamenilor] veţi rosti judecăţi, ci pentru Domnul care va fi lângă voi când le veţi rosti [dacă sunteţi credincioşi şi imparţiali şi nu căutaţi la faţa omului]. Acum, frica Domnului să fie peste voi [şi nu teama de om sau de alte creaturi]; vegheaţi asupra faptelor voastre, căci la Domnul Dumnezeul nostru nu este nici o nelegiuire [nici o inegalitate sau parţialitate], nici nu se are în vedere faţa oamenilor, nici nu se primesc daruri [adică mită pentru a orbi ochii şi a perverti dreptatea]." (2Cron. 19:6, 7). Mita poate consta şi din alte lucruri decât bani, chiar aceea a linguşirii oamenilor. „Când s-au întors [adică Iosafat şi grupul său care făcuse inspecţia, ilustrând pe Isus Cristos şi sfinţii Săi îngeri, care îl însoţesc în judecată (Mat. 25:31)] la Ierusalim [pentru a completa acolo organizarea judecăţii şi pentru a realiza astfel curăţarea clasei sanctuarului, care a avut loc în anul 1932], Iosafat a pus şi aici, pentru judecăţile Domnului şi pentru neînţelegeri [adică proceduri în armonie cu legile şi judecăţile Domnului deja scrise], leviţi, preoţi şi căpetenii [ilustrând astfel partea pe care o are acum rămăşiţa în judecată, pentru a pune lucrurile în conformitate cu judecata lui Dumnezeu], peste casele părinteşti ale lui Israel." – 2Cron. 19:8.

6. Descriind în continuare actele îndeplinite de Iosafat, ce prezic ceea ce este realizat de Isus Cristos, este relatat: „Şi iată poruncile pe care li le-a dat [reprezentanţilor sanctuarului lui Dumnezeu şi căpeteniilor poporului lui Israel]: Voi să lucraţi în frica Domnului, cu credinţă şi curăţie de inimă [motivaţia]. În orice neînţelegere care vă va fi supusă de fraţii voştri, care locuiesc în cetăţile lor [deci din afara cetăţii capitale a Ierusalimului], şi anume: cu privire la un omor [Deut. 17:8-13], la o lege, la o poruncă, la învăţături şi rânduieli, voi [ca o instanţă de competenţă decisivă (Deut. 17:8-13)] să-i luminaţi, ca să nu se facă vinovaţi faţă de Domnul şi să nu izbucnească mânia Lui peste voi şi peste fraţii voştri [dintre cei ce se duc la judecată]. Aşa să lucraţi şi nu veţi fi vinovaţi [Fapte 3:23]." (2Cron. 19:9,10). Astfel sunt date instrucţiunile referitoare la calea de acţiune care să fie urmată printre poporul anti-tipic al lui Dumnezeu la templu.

7. În continuare, relatarea din capitolul nouăsprezece zice: „Şi iată că aveţi în frunte pe marele preot Amaria pentru toate treburile Domnului". Numele *Amariah* înseamnă „Iehova a zis sau a promis". Astfel, s-a văzut că el l-a ilustrat pe Isus Cristos, „Cuvântul lui Dumnezeu", care este Marele Preot al lui Dumnezeu al mărturisirii noastre. (Evrei 3:1). Isus Cristos este Capul peste chestiunile spirituale şi doctrinale, care au de-a face cu Sionul.

8. Continuând, înregistrarea profetică zice: „Şi pe Zebadia, fiul lui Ismael, căpetenia casei lui Iuda [deci imediat după rege], pentru toate treburile

Cuprins

împăratului". „Zebadiah" înseamnă „Iehova a dat sau a înzestrat". El ar ilustra aşadar pe reprezentanţii Domnului Isus Cristos la templu, care dau ascultare poruncilor de la Domnul Isus. (Mat. 13:41; 25:31) şi pe reprezentanţii de pe pământ, care acţionează sub comanda Domnului, adică „servul credincios şi înţelept" într-o corporaţie colectivă.

9. Continuând, această înregistrare profetică zice: „Şi aveţi înainte ca dregători [supraveghetori, *Strong*] pe leviţi [însemnând pe cei aprobaţi la judecata templului (Mal. 3:3)]"; adică acei servi din organizaţia Domnului care, sub conducerea Domnului, acţionează ca supraveghetori. Apoi, profeţia dă acest sfat celor la care s-a adresat astfel: „Întăriţi-vă şi lucraţi [potrivit judecăţii Domnului, ştiind că El vă sprijină câtă vreme faceţi aşa, deci nu vă temeţi de clasa 'servului rău', sau de 'omul păcatului', care umblă căutând să vă facă rău], şi Domnul să fie cu cel ce va face binele." – 2Cron. 19:11.

10. Astfel, se pare că profeţia îşi are împlinirea când „servul rău" şi „neghina" sunt scoşi afară şi separaţi complet de „servul credincios şi înţelept" şi când organizaţia lui Dumnezeu de pe pământ a fost adusă într-o stare mai bună, aşa cum este descris la Isaia 60:17, în timpul din urmă când trebuie obţinute pacea, justiţia şi dreptatea, şi sunt obţinute printre poporul lui Dumnezeu. În decursul acestui timp Domnul trimite prosperitate peste interesele Împărăţiei Sale de pe pământ şi Îşi apără, Îşi protejează şi Îşi binecuvântează servii credincioşi. – Vezi *Turnul de veghere* din iunie 1938.

11. Relatarea scripturală de la 2Regi 3:1-27 descoperă o răscoală a Moabului împotriva regelui Israelului. Iosafat, regele lui Iuda, şi-a unit forţele cu regele Israelului la rugămintea acestuia din urmă, pentru a reprima acea răscoală şi se pare că edomiţii să fi plănuit să lupte împotriva Moabului, deoarece edomiţii erau atunci supuşi regelui lui Iuda. Edomiţii au mers împreună cu Israel şi Iuda să lupte împotriva Moabului, şi în acea bătălie moabiţii au fost foarte umiliţi şi înfrânţi. Fără îndoială, moabiţii au plănuit să se răzbune pentru umilitoarea lor înfrângere. Şi pentru că amoniţii erau strâns înrudiţi cu moabiţii, ei se înţelegeau unii cu alţii. În 2Cronici 20:1, referitor la ce a fost declarat mai sus, care apare în capitolul nouăsprezece, este scris: „De asemenea, s-a întâmplat după aceea". Cuvântul „de asemenea" se referă probabil aici la războiul lui Israel împreună cu Iuda şi Edomul împotriva moabiţilor. Acest prim verset al capitolului douăzeci mai spune: „Fiii lui Moab şi fiii lui Amon, şi alţii cu ei, au pornit cu război împotriva lui Iosafat".

12. Această scriptură arată că a existat o conspiraţie a popoarelor Amon şi Moab împotriva Israelului, pentru a începe un război şi a nimici Israelul. Scriptura mai descoperă că au existat şi alţii în afară de moabiţi şi amoniţi, care au venit împotriva Israelului, pentru a se angaja în bătălie cu Iosafat şi forţele lui. Moabiţii şi amoniţii erau descendenţii lui Lot prin cele două fiice ale sale. De aceea, acele popoare erau „fraţi vitregi". În ilustraţia profetică, Moabul reprezintă marile afaceri comerciale şi elementele militare ale „creştinătăţii". Nu există niciodată război fără ca elementul comercial să nu fie în frunte şi foarte interesat de el. De aceea, moabiţii au ilustrat aici acel element care poartă război pentru răzbunare,

Cuprins

pentru cucerire şi câştig comercial, şi care este unul din elementele organizaţiei Diavolului. În decursul primului război mondial al comercialismului, Diavolul a încercat să forţeze poporul de legământ al lui Iehova de pe pământ să sprijine acest război şi să participe la el, şi astfel să violeze porunca clară a lui Dumnezeu pentru el. Cu toate acestea, Diavolul a fost învins în această încercare. Elementul militaro-religios al organizaţiei lui Satan a fost foarte mâniat de refuzul poporului de legământ al lui Dumnezeu de a recruta pe cei din numărul lui pentru scopurile războiului, iar Satan şi agenţii lui au manifestat această mânie cauzând întemniţarea multora din poporul lui Iehova şi restricţionându-le activităţile în realizarea lucrării de mărturie prin toată „creştinătatea". Când s-a încheiat războiul, Iehova a adus, prin Isus Cristos, eliberarea poporului Său de această restricţie şi întemniţare, şi aceasta a însemnat o adevărată înfrângere a Diavolului şi agenţilor lui, ilustrată în această profeţie prin înfrângerea moabiţilor în bătălia descrisă la 2Regi 3:1-27, când Israelul şi Iosafat au făcut război împotriva lor.

13. La timpul răscoalei mai sus amintită, necredincioşii izraeliţi organizaţi se aflau sub conducerea lui Ioram. Edomiţii erau cu Iosafat, regele lui Iuda, în acel război împotriva moabiţilor. În acelaşi fel, în decursul primului război mondial au existat unii care s-au opus războiului datorită conştiinţei şi care, într-o măsură oarecare au dat ajutor martorilor lui Iehova, împotrivindu-se elementului militaro-comercial de a-i forţa să participe la război, oameni care ulterior au simpatizat cu elementul militaro-comercial şi s-au întors împotriva martorilor lui Iehova. Edomiţii au ilustrat acel element. De aceea, ei au ilustrat în acest punct clasa „servului rău", care include pe cei ce sunt numiţi ca „religioşi creştini". De la sfârşitul primului război mondial, pentru moabiţii moderni a avut loc o înfrângere încă şi mai zdrobitoare prin poporul credincios al lui Dumnezeu. În această privinţă, atenţia este îndreptată spre conferinţa publică de la Washington, D.C., din 3 iunie 1935, când s-a declarat public faptul că poporul care este complet devotat lui Iehova Dumnezeu şi Regelui Său nu putea şi nu dorea să-şi înveţe copiii să se dedea la salutul steagului, deoarece aceasta atribuie protecţie, salvare şi adorare altcuiva decât lui Iehova Dumnezeu şi, prin urmare, este în violarea poruncii clare a lui Iehova pentru poporul Său. Aceasta a nemulţumit elementul politico-comercial al organizaţiei Diavolului. La scurt timp după aceasta, copiii martorilor lui Iehova, procedând în conformitate cu porunca Domnului, aşa cum este arătată în Cuvântul Său, au refuzat să cedeze ceremoniilor religioase de salut obligatoriu al steagului şi aceasta a dat naştere în continuare la duşmănia celor ce erau împotriva organizaţiei Domnului. La aceeaşi conferinţă de la Washington, D.C., s-a arătat că „ionadabii" sau „mulţimea mare", nu se puteau deda în mod potrivit la salutul steagului, ci şi devotamentul lor trebuia să fie numai pentru Iehova şi Regele Său. Apoi, din 1927 mai ales, martorii lui Iehova au refuzat să fie forţaţi de legile adoptate şi care se încerca a fi impuse, care limitează sau interzic lucrarea de mărturie din uşă în uşă de a pune mărturie despre Rege şi împărăţia Lui. Toate elementele organizaţiei vizibile a lui Satan au încurajat de atunci încoace la persecutarea martorilor lui Iehova din pricina credincioşiei lor faţă de porunca lui

Cuprins

Dumnezeu, dar elementul militaro-comercial şi mai ales elementul politic, se află în prim plan, în timp ce ultra-religioşii încearcă să-şi ascundă activităţile în spatele reprezentanţilor lor, aliaţi ai lui Satan.

[14.] Amoniţii, care erau fraţi vitregi cu moabiţii, s-au alăturat în acţiunea concertată împotriva lui Iosafat. Amoniţii au ilustrat acel element al organizaţiei lui Satan cunoscut ca politicieni patrioţi şi naţionalişti, care nu numai că sprijină organizaţia politică a lui Satan, dar şi lucrează activ, şi care se vede clar mai ales în conducătorii nazişti, fascişti şi alţi conducători radicali, ce fac lucrarea de persecutare promovată de Ierarhia romano-catolică. Cuvântul „Amon" înseamnă „înnăscut". Politicienii nazişti sunt extremişti şi fanatici cu privire la ideea „rasei pure", mândrindu-se cu ceea ce ei numesc „sânge pur arian", fără nici cea mai mică urmă de sânge evreiesc care să-i 'pângărească'. De aceea, amoniţii ilustrează acest element politic extremist şi radical, naziştii şi fasciştii fiind exemple izbitoare ale lui. Deoarece Iehova i-a făcut pe evreii din vechime poporul Său ales, naziştii s-au agăţat de acest pretext pentru a-i persecuta pe martorii lui Iehova, deoarece ei declară că Iehova este Dumnezeul cel adevărat şi atotputernic. Vechii eroi germani sau dumnezeii din mitologie sunt obiectele închinării şi adorării Germaniei politice, care încearcă să-i constrângă pe cei care îşi exprimă credinţa în Iehova Dumnezeu şi Isus Cristos să se lepede de credinţa lor şi să se conformeze închinării la Diavol. Amoniţii moderni sunt aliaţi cu toate celelalte elemente ale organizaţiei lui Satan, mai ales Ierarhia romano-catolică, în atacul lor împotriva poporului lui Iehova Dumnezeu. În felul acesta, profeţia localizează elementele organizaţiei lui Satan, care sunt împotriva lui Dumnezeu şi împotriva Împărăţiei Sale.

[15.] De la 1914, şi mai ales de la 1918, martorii credincioşi ai lui Iehova văd că Dumnezeu Şi-a întronat Regele în anul 1914. De aceea, ei anunţă că domnia neamurilor, sub conducerea Diavolului, s-a sfârşit şi că instalarea Împărăţiei lui Dumnezeu şi a lui Isus Cristos este aproape. Prin urmare, în ascultare de poruncile lui Dumnezeu date lor, ei vestesc cu stăruinţă judecata lui Iehova împotriva împărăţiei acestei lumi şi, acţionând astfel ca reprezentanţii Domnului, ei 'leagă pe împăraţi cu lanţuri şi pe mai marii lor [mulţimea politico-religioasă] cu obezi de fier' (Ps. 149:8,9). O astfel de influenţă care leagă a împiedicat foarte mult pe escrocii religioşi, politici şi comerciali, să-şi ducă lucrarea la bun sfârşit. De aceea, la sfatul şi îndemnul subtil al Ierarhiei romano-catolice, toate aceste elemente ale organizaţiei lui Satan se află într-o conspiraţie şi încearcă să scape de această influenţă. Acest lucru este reprezentat prin cuvintele profetului lui Iehova, anume: „Să le rupem legăturile şi să scăpăm de lanţurile lor!" (Ps. 2:3). Martorii lui Iehova sprijină numai pe Iehova şi Împărăţia Sa sub Cristos şi sunt orbi cu privire la orice altceva. De aceea, ei refuză să spună „heil" politicienilor, să salute steaguri şi să omagieze oameni. Aceste lucruri, cât şi atitudinea lor faţă de Liga Naţiunilor sau confederaţia naţiunilor, precum şi demascarea de către ei a Ierarhiei romano-catolice în încercarea acesteia de a controla lumea, mânie foarte mult toate elementele organizaţiei lui Satan. De aceea, toate aceste elemente ale organizaţiei

Cuprins

lui Satan, anume comerţul, politica şi religia, simpatizează unele cu altele, în eforturile lor împotriva martorilor lui Iehova şi se aliază în persecutarea celor care Îl reprezintă pe Domnul pe pământ. De asemenea, din 1928, prin harul Domnului, martorii lui Iehova văd clar că „stăpânirile înalte" (Rom. 13:1) nu sunt alcătuite din elementele conducătoare ale acestei lumi, aşa cum s-a pretins, ci că Iehova Dumnezeu şi Isus Cristos sunt „stăpânirile înalte". Pentru că servii Săi credincioşi vestesc public acest mare adevăr, organizaţia lui Satan şi elementele acesteia intră într-o conspiraţie pentru a-i persecuta şi a-i nimici pe martorii lui Iehova.

16. În textul din Scriptură de mai sus, 2Cronici 20:1, apar aceste cuvinte: „Cu ei alţii în afară de amoniţi". După *Rotherham* şi *Versiunea Americană Revizuită,* nota marginală, această parte a textului zice: „Şi cu ei unii din Meunim". Cuvântul *Meunim* înseamnă „locuinţe" şi se aplică la locuitorii din Maan. Ei se aflau aproape de Muntele Seir din peninsula Arabică sau erau asociaţi cu cei de acolo, aşa cum pare din 2Cronici 26:7, *Versiunea Americană Revizuită*. Chiar în timpul prezent, în acea parte de la est de Muntele Seir se află un oraş numit Maan. Meunim erau fără îndoială aceeaşi cu „locuitorii din muntele Seir". (2Cron. 20:22,23). Fie că erau esauiţi sau nu, ei erau strâns asociaţi cu esauiţii sau edomiţii. Esau „s-a dus într-o altă ţară, departe de fratele său Iacov". „Esau s-a aşezat în muntele Seir. Esau înseamnă Edom." (Gen. 36:6-8). „Aşa a făcut Domnul şi pentru copiii lui Esau care locuiesc în Seir, când a nimicit pe horiţi dinaintea lor; ei i-au izgonit şi s-au aşezat în locul lor până în ziua de azi." (Deut. 2:22). Meunimii trebuie să fi fost unii din băştinaşii din Muntele Seir, care au devenit după aceea supuşi edomiţilor. Meunim a ilustrat astfel pe cei legaţi de ramura religioasă a organizaţiei lui Satan, care este ilustrată mai ales prin Muntele Seir. Ei erau închinători la Diavol sau religioşi, asemenea edomiţilor. Meunimii se aflau în acel teritoriu înainte să vină edomiţii. Tot la fel au fost păgânii închinători la Diavol mai întâi pe domeniul care este cunoscut acum ca şi „creştinătate", înainte să vină religioniştii papali ai Diavolului, Ierarhia romano-catolică. Roma papală numai a succedat Romei păgâne, ai cărei oameni practicau religia Diavolului. Exact cum *Meunim* înseamnă „locuinţe" şi se aplică locuitorilor din Maan, tot la fel Ierarhia romano-catolică afirmă că se află în poziţia locuinţei lui Dumnezeu, biserica, şi susţin că sunt reprezentanţii lui Dumnezeu sau singurii Săi reprezentanţi de pe pământ. De aceea, ceilalţi alături de Amon şi Moab din această răscoală, se referă clar la elementul religios, şi mai ales la Ierarhia romano-catolică, care se află la conducerea acestei mulţimi diabolice. Acest element aliat este cel care conspiră astăzi împotriva celor care sunt de partea lui Dumnezeu şi a Regelui Său, şi care caută nimicirea acestora.

17. Atât Ezra, cât şi Neemia, au făcut referire la unii din aceşti meunimi, care au venit pentru a fi *netinim* sau ajutoare la templu. În acelaşi fel, astăzi unii care erau cândva religioşi, avându-şi locuinţa împreună cu Ierarhia romano-catolică sau cu alţi religioşi, au ieşit din ea şi au devenit poporul lui Dumnezeu şi s-au alăturat poporului Său ca ajutoare. Se vede, aşadar, că mulţi din „mulţimea mare" au fost cândva religioşi sau împreună cu mulţimea religioasă, şi acum devin poporul lui

Cuprins

Dumnezeu şi ajutoare la templu. (Ezra 2:43-50; Neem. 7:46-52). Muntele Seir, care ilustrează religia Diavolului şi pe religioşi, va deveni, aşa cum declară Scripturile, pustiu: „Din pricina bucuriei pe care ai simţit-o că moştenirea casei lui Israel era pustiită, îţi voi face şi ţie la fel. Vei ajunge o pustietate, munte al Seirului, tu şi tot Edomul [Idumea] şi se va ştii că Eu sunt Domnul." – Ezec. 35:15.

18. Elementul militar descris mai sus sau mulţimea aliată pentru război, care a conspirat să facă război împotriva lui Iosafat, venea de la est de râul Iordan, Marea Moartă şi câmpia pustie arabă, din partea de jos a Mării Moarte. Ierusalimul şi Iuda, fiind la vest de râul Iordan şi de Marea Moartă, armatele Moabului, Amonului şi a celor din Muntele Seir (Meunimii) trebuiau să mărşăluiască nu departe de partea de sud a Mării Moarte şi să urce spre coasta ei de vest sau spre En-Ghedi, şi acesta pare să fie drumul pe care au venit. Este scris despre această mulţime de conspiratori uniţi că ei „au venit împotriva lui Iosafat să facă război". Iosafat era regele uns al lui Iehova peste poporul de legământ al lui Dumnezeu la Ierusalim; de aceea, el a ilustrat pe Comandantul şi Domnitorul peste poporul lui Dumnezeu aflat acum pe pământ. În mod corespunzător, cuvintele profetice ale psalmistului se aplică aici: „Pentru ce se întărâtă neamurile şi pentru ce cugetă popoarele lucruri deşarte? Împăraţii pământului se răscoală şi domnitorii se sfătuiesc împreună, împotriva Domnului şi împotriva Unsului Său, zicând: Să le rupem legăturile şi să scăpăm de lanţurile lor!" (Ps. 2:1-3). Aceste cuvinte profetice, fără îndoială se aplică acum, aşa cum s-a spus, prin duşmănia împotriva Regelui lui Dumnezeu şi împotriva poporului din Împărăţia Sa.

19. „Iosafat" înseamnă „Iehova judecat", adică justificat (*McClintock şi Strong*). De aceea, Iosafat l-a ilustrat pe Isus Cristos, Regele uns al lui Iehova, întronat şi instalat în oficiu, de la 1914 încoace şi care este Justificatorul numelui lui Iehova. Este scris despre acest Iosafat că el, „Iosafat, … căuta pe Domnul din toată inima lui". El a fost urmat de necredinciosul Ahazia, pe care l-a omorât Iehu. (2Cron. 22:9). Cele de mai sus ne dau posibilitatea să localizăm duşmanul aliat ce conspiră să nimicească poporul uns al lui Dumnezeu de pe pământ şi din acest motiv sunt arătate aici faptele istorice.

20. Cadrul profeţiei din 2Cronici 20 arată că ea se aplică şi îşi are împlinirea în „ziua lui Iehova", când El Îşi justifică numele. Forţa aliată amintită mai sus, care a venit împotriva lui Iosafat să facă război, a ilustrat elementele aliate din prezent ale organizaţiei lui Satan, ce mărşăluiesc împotriva Domnului şi împotriva poporului Său uns de pe pământ, ce Îl reprezintă pe Domnul. Moabul a fost foarte umilit din pricina zdrobitoarei înfrângeri pe care a suferit-o din mâinile regelui Israelului şi a lui Iuda. Moabul şi conspiratorii aliaţi, observând prosperitatea de care se bucura poporul din ţara condusă de credinciosul Iosafat, a râvnit la ce au văzut acolo şi au căutat-o pentru ei. Tot la fel Gog şi nelegiuitele lui oştiri au râvnit la conducerea lumii, care i-a revenit acum lui Isus Cristos şi care va prospera sub acest Rege drept. Acest spirit invidios a mânat pe oamenii din Moab şi pe aliaţi lor împotriva lui Iosafat şi împotriva cetăţii unde Iehova Îşi pusese numele. Diavolul, care este cel invidios, a

Cuprins

implantat acest spirit rău în mintea acelor conspiratori. În acelaşi fel, acum, Diavolul îşi umple reprezentanţii de pe pământ cu invidie şi ură şi îi uneşte împotriva organizaţiei lui Iehova, acolo unde Dumnezeu Şi-a pus numele şi peste care Isus Cristos, Regele, este acum domnitor. Domnul Iehova localizează astfel clar duşmanul din prezent în această ilustraţie profetică.

[21.] Iosafat şi-a menţinut integritatea faţă de Iehova; de aceea, Iehova s-a îngrijit de eliberarea lui de duşmani. În acest scop, Iehova a dorit şi i-a manevrat pe acei conspiratori în mişcările lor împotriva lui Iosafat şi a Ierusalimului. Aceasta mai dovedeşte că Iehova se îngrijeşte de protecţia poporului Său şi manevrează duşmanul pe poziţie pentru propria lui nimicire. Fără îndoială, Domnul Iehova manevrează acum forţele duşmane, conducându-le în poziţia de unde vor ataca pe unşii Domnului. Împrejurările şi condiţiile furnizează pentru cei unşi oportunitatea de a-şi dovedi integritatea faţă de Dumnezeu. Aceia din poporul de legământ care îşi menţin integritatea furnizează un bun şi suficient motiv sau temei ca Dumnezeu să nimicească forţele duşmane care vin împotriva poporului Său.

[22.] Un astfel de exemplu care a avut loc mai înainte este înregistrat la Iosua 11:20: „Căci Domnul a îngăduit ca popoarele acelea să-şi împietrească inima şi să lupte împotriva lui Israel, pentru ca Israel să le nimicească cu desăvârşire, fără să aibă milă de ele, să le nimicească după cum poruncise lui Moise Domnul.” (Vezi şi Zaharia 14:1-3, referitor la ce a făcut Iehova mulţimii lui Satan. Vezi şi Ezechiel 38 şi Apocalipsa 16:13-16). Iehova se îngrijeşte de propriul Său popor la timpul Său potrivit şi prin propria Lui cale bună. Dând această cunoştinţă poporului Său uns în acest timp, El le dă asigurare deplină şi curaj complet să continue în serviciu.

[23.] Fără îndoială, duşmanul se aştepta să dea un atac surpriză asupra lui Iosafat. Dar Domnul Dumnezeu a împiedicat duşmanul să facă asta: „Au venit şi au dat de ştire lui Iosafat, zicând: ‘O mare mulţime înaintează împotriva ta de dincolo de mare, din Siria, şi sunt la Haţaţon-Tamar, adică En-Ghedi.” – 2Cron. 20:2.

[24.] Fiind astfel informat, Iosafat a avut timp să se pregătească pentru atac. În acelaşi mod, Isus Cristos ştie dinainte de atacul forţelor lui Satan, care va fi lansat împotriva poporului lui Dumnezeu în bătălia Armaghedonului. Domnul Isus, prin îngerii Săi, transmite acel avertisment poporului Său credincios aflat acum pe pământ, avertisment ce este, de asemenea, transmis şi însoţitorilor lor. Referitor la apropiatul atac al lui Gog, ce îşi conduce forţele împotriva unşilor lui Iehova, profetul a scris: „În ziua aceea, însă, în ziua când va porni Gog împotriva pământului lui Israel, zice Domnul Dumnezeu, Mi se va sui în nări mânia aprinsă.” – Ezec. 38:18.

[25.] Iehova Îşi avertizează acum dinainte martorii credincioşi despre viitorul atac. El face astfel folosindu-L pe Isus Cristos la templu pentru a descoperi clasei templului aceste adevăruri şi prin ei dă altora informaţii despre însemnătatea profeţiei. Avertismentul din partea Domnului este adus prin mesagerii Lui credincioşi şi prin servii Săi de pe pământ, şi ei îi dau atenţie. Dar cei fricoşi şi indiferenţi, cât şi „servul rău”, deşi sunt informaţi întrucâtva din Scripturi, nu spun

Cuprins

acum nimic pentru a-i avertiza pe oamenii cu bunăvoinţă, deoarece se tem că duşmanul poate fi ofensat, fiind demascat, şi că ei, cei indiferenţi, „servul rău" şi cei fricoşi, pot avea o proastă reputaţie, spre propria lor pagubă.

[26.] Mesagerul credincios care a venit la Iosafat i-a zis: „O mare mulţime înaintează împotriva ta". Astăzi, întreaga organizaţie a Diavolului mărşăluieşte spre atacul final asupra poporului lui Dumnezeu, care se află acum sub comanda lui Isus Cristos, Regele. Duşmanul aflat sub comanda directă a lui Gog, şi în rândurile căruia se află o oştire de demoni şi toţi agenţii pământeşti ai lui Satan, alcătuiţi din elementele comerciale, politice şi religioase, clasa „servului rău" şi alţii, mărşăluiesc acum înainte asemenea unei puternice mulţimi, având gândurile îndreptate spre nimicirea celor care Îl servesc pe Iehova. Despre această mulţime nelegiuită este scris: „Şi vei veni din fundul miază-noaptei, tu şi multe popoare cu tine, toţi călare pe cai, o mare mulţime şi o puternică oştire. Vei înainta împotriva poporului Meu Israel, ca un nor care va acoperi ţara. În zilele de apoi te voi aduce împotriva ţării Mele, ca să Mă cunoască neamurile, când voi fi sfinţit în tine sub ochii lor, Gog!" (Ezec. 38:15,16). Printr-un alt profet, Iehova descrie această zi a conflictului. (Ioel 3:9-14). Descriind acea zi, Domnul zice: „Şi am văzut fiara şi pe împăraţii pământului şi oştile lor, adunate ca să facă război cu Cel ce sta călare pe cal şi cu oastea Lui. Şi fiara a fost prinsă: Şi împreună cu ea a fost prins profetul mincinos, care făcuse înaintea ei semnele, cu care amăgise pe cei ce primiseră semnul fiarei şi se închinau icoanei ei. Amândoi aceştia au fost aruncaţi de vii în iazul de foc, care arde cu pucioasă." – Apoc. 19:19, 20.

[27.] Ca dovadă că puternica oştire ce mărşăluia împotriva Ierusalimului nu era o parte din poporul lui Dumnezeu, ci erau duşmani mărturisiţi ai Domnului, relatarea despre mesajul adus lui Iosafat zice: Vine o mare mulţime „de dincolo de mare", unde se găseau locuinţele duşmanilor lui Dumnezeu. Potrivit *Versiunii Revizuite* şi celei a lui *Rotherham,* apar aceste cuvinte: „Din Siria". Dar potrivit *Ediţiei Comentate a Bibliei*, nota marginală, relatarea este: „Din Edom". Nici o parte din relatare nu arată că erau sirieni în armatele aliate ale duşmanului, ce mărşăluia împotriva Ierusalimului. Mesagerul care a venit la Iosafat a raportat că duşmanul era la „Haţaţon-Tamar, care este En-Ghedi". Aceea era o parte a teritoriului lui Iuda. Astfel, se vede că duşmanul ajunsese până la un punct la aproape 50 de kilometri de Ierusalim, într-un loc situat aproape la jumătatea drumului către coasta sau ţărmul de vest al Mării Moarte, şi acesta se afla în teritoriul iudeilor. Acela era un loc cu multe vii. Numele „Haţaţon-Tamar" înseamnă „despărţirea palmierilor". „En-Ghedi" înseamnă „izvor" de ape, acolo unde se aflau multe vii. De aceea, duşmanul unit a invadat ţara lui Iuda (însemnând în anti-tip locul poporului lui Iehova), a luat în stăpânire palmierii, izvoarele şi viile. Astăzi, forţele văzute ale Diavolului au invadat şi au călcat în picioare terenul de activitate al martorilor credincioşi ai lui Dumnezeu de pe pământ. Ei au luat în stăpânire pe câţiva din servii lui Dumnezeu (aşa cum au făcut cu palmierii) şi roadele trudei lor (Ps. 92:12) şi au întrerupt pentru poporul lui Dumnezeu şi pentru cei care caută adevărul aprovizionarea cu apă, adică

Cuprins

aprovizionarea cu adevăr. Exemple izbitoare de acest fel se văd acum clar în ţări precum Germania, Italia, Trinidad, Rhodesia de Nord şi de Sud, şi în alte locuri de pe pământ. Duşmanul aliat este împotriva celor care au ramuri de palmier, clasa Ionadab, pe care le flutură în recunoaşterea şi cinstirea lui Iehova şi a Regelui Său. Acesta caută să-i întoarcă de la adevăr şi să le distrugă aprovizionarea cu adevăr, ilustrată prin aprovizionarea cu apă, şi hrana, însemnând Cuvântul lui Dumnezeu.

[28.] Informaţia că duşmanul se apropia a cauzat inevitabil o nelinişte şi o îngrijorare considerabilă din partea lui Iosafat şi a celor strâns asociaţi cu el. În împlinirea acestei părţi a ilustraţiei profetice, se face o referire specială la unşii Domnului aflaţi acum pe pământ şi îi va cuprinde, de asemenea, şi pe cei care se refugiază în organizaţia Domnului, se încred în Dumnezeu şi în Isus Cristos. Primind această informaţie, Iosafat a căutat „căi şi mijloace" pentru a face faţă atacului. „În spaima sa, Iosafat şi-a îndreptat faţa să caute pe Domnul şi a vestit un post pentru tot Iuda." – 2Cron. 20:3.

[29.] „Frica de Domnul este începutul cunoştinţei, dar nebunii dispreţuiesc înţelepciunea şi învăţătura." (Prov. 1:7). Informaţia a ajuns la poporul lui Dumnezeu, căruia i s-a dat înţelegerea că a avut loc un război în cer şi că acum duşmanul mărşăluieşte spre partea pământească a organizaţiei lui Dumnezeu. Aceasta va cauza şi a cauzat teamă, care i-a condus pe cei credincioşi să caute cunoştinţă din gura Domnului. Căutând astfel informaţie şi cunoştinţă, Domnul a descoperit poporului Său înţelegerea războiului din cer şi începutul Împărăţiei. Aceasta a condus la publicarea în *Turnul de veghere* din 1 martie 1925 a articolului „Naşterea naţiunii", care a cauzat o adevărată trezire sau zguduire în rândurile poporului mărturisit al lui Dumnezeu şi i-a făcut pe cei credincioşi să fie mai activi, iar pe potrivnici să se facă de cunoscut. În acel articol, Domnul a descoperit poporului Său forţele aliate ale lui Satan şi că acestea mărşăluiau spre atacul împotriva servilor Domnului şi aveau gândurile îndreptate spre nimicirea celor cărora Domnul Isus le încredinţase mărturia Sa, popor care respectă poruncile lui Dumnezeu. Pentru prima dată, pentru ei părea că în mod sigur aveau să fie supuşi la o adevărată luptă. (Apoc. 12:17). La pagina 74 a acelui articol este făcută această afirmaţie: „Nu faceţi greşeala să trataţi acest război ca un lucru uşor şi neînsemnat. Satan va folosi orice metodă imaginabilă pentru a nimici rămăşiţa Sionului. …Lupta este în curs până la sfârşit". Astfel, Domnul dădea poporului Său de pe pământ informaţie despre eforturile unite ale duşmanului sub conducerea lui Satan, pentru a-i nimici pe cei care sunt de partea Domnului. Satan a încercat apoi să împiedice publicarea acelui articol despre naşterea naţiunii, dar a eşuat în acest efort. Publicarea acestuia a însemnat startul sau începutul clarificării marii chestiuni care trebuie rezolvată acum, anume justificarea numelui lui Dumnezeu. Poporul lui Iehova a recunoscut că Iehova Dumnezeu Îşi întronase Regele şi acum numele Celui Prea Înalt trebuie să fie justificat, iar aceasta va duce la un adevărat război. Cei credincioşi s-au temut de Dumnezeu şi au mers înainte cu atenţia cuvenită, totuşi cu neînfricata hotărâre de a face voinţa lui Dumnezeu, în

Cuprins

care ei se încred şi în care a fost şi este pusă speranţa lor.

[30.] Rămăşiţa pământească a Sionului a căutat în mod serios faţa Domnului Iehova pentru călăuzire. Ei au văzut că duşmanul invadase sferele de activitate date lor de Dumnezeu şi poporul lui Iehova s-a devotat complet serviciului din casă în casă al Domnului în punerea mărturiei. De la acel timp încoace lupta a început să crească în intensitate. După publicarea articolului „Naşterea naţiunii", s-a publicat în august 1925 mesajul despre cel de-al patrulea „potir" al „ultimelor şapte plăgi". Profeţia arăta ce trebuia să urmeze şi faptele fizice arată ce a urmat de fapt în împlinirea acelei profeţii. „Al patrulea înger a sunat din trâmbiţă. Şi a fost lovită a treia parte din soare [diminuând gloria modernilor Moab, Amon şi Meunim] şi a treia parte din lună, şi a treia parte din stele, pentru ca a treia parte din ele [Moab, Amon şi Meunim] să fie întunecată, ziua să-şi piardă a treia parte din lumina ei, şi noaptea de asemenea. M-am uitat şi am auzit un vultur, care zbura prin mijlocul cerului şi zicea cu glas tare: Vai, vai, vai de locuitorii [Moab, Amon şi Muntele Seir] pământului [toată partea văzută a organizaţiei lui Satan] din pricina celorlalte sunete de trâmbiţă ale celor trei îngeri care au să mai sune!" – Apoc. 8:12, 13.

[31.] După aceea, controversa între adevăr şi cei care îl reprezintă pe Satan a devenit mai clar marcată. Fusese pusă în circulaţie inofensiva carte *Harfa lui Dumnezeu*, împreună cu *Studii în Scripturi*, dar acestea stârniseră puţină împotrivire sau deloc. Cu toate acestea, în primăvara anului 1926 a venit publicarea cărţii *Eliberare,* arătând clar şi în mod accentuat că va avea loc un conflict final între cele două organizaţii potrivnice şi acesta va fi dus la Armaghedon. Aceasta l-a tulburat foarte mult pe duşman. Conflictul a început să crească peste tot pământul, unde poporul lui Dumnezeu vestea mesajul despre adevăr. În 1926, în Germania au fost arestaţi 897 de martori ai lui Iehova pentru predicarea evangheliei şi persecutarea în Germania a luat amploare de la acel timp încoace. Lucrarea de mărturie din casă în casă, în special în zilele de duminică, a început şi a fost continuată de cei credincioşi de la şi după anul 1926. Arestarea martorilor lui Iehova din Germania a crescut în 1927 la numărul de 1.169. În 1928 arestările din Germania au crescut foarte mult şi în acelaşi an arestarea şi persecutarea martorilor lui Iehova din New Jersey şi din alte părţi ale Statelor Unite a devenit un lucru obişnuit. Atacurile violente din partea duşmanului au început împotriva martorilor lui Iehova pe o arie considerabilă. Curând a urmat apariţia celor „două mari semne din cer", aşa cum publicase anterior *Turnul de veghere*, semne care sunt organizaţia lui Iehova şi organizaţia lui Satan. *Turnul de veghere* din 1 ianuarie 1926, în articolul „Cine va onora pe Iehova?", accentua faptul că Iehova are o armată şi că armata Lui va lupta împotriva organizaţiei lui Satan şi o va nimici, şi că scopul lui Iehova este să-Şi facă un nume. Poporul lui Dumnezeu a început să fie informat şi impulsionat la o activitate mai mare decât oricând înainte. La scurt timp după aceasta, a urmat publicarea rezoluţiei de la Londra, „Mărturie pentru conducătorii lumii", care era o provocare deschisă pentru organizaţia duşmanului, mai ales pentru „scaunul de

Cuprins

domnie al fiarei". – Apoc. 16:10, 11.

32. Martorii lui Iehova au început să vestească mesajul Împărăţiei prin intermediul radioului şi aceasta a aţâţat duşmanul. Acesta s-a împotrivit cu putere întrebuinţării de către ei a radioului. Lupta împotriva poporului lui Dumnezeu şi împotriva activităţilor prin radio au fost apoi duse de duşman la Washington D.C. şi acea controversă a deschis calea şi a făcut posibil ca martorii lui Iehova să întrebuinţeze facilităţile Companiei Naţionale a Radiodifuziunii pentru a transmite mesajul lui Dumnezeu de la Congresul din Toronto, Canada. În acea transmisie au fost demascate clar elementele aliate ale organizaţiei lui Satan. Acel mesaj a înfuriat aşa de mult pe religioşii moderni moabiţi, amoniţi şi meunimi sau cei din muntele Seir, încât poporului lui Iehova Dumnezeu i-au fost refuzate pentru totdeauna facilităţile Companiei Naţionale a Radiodifuziunii. Lupta se intensifica şi martorii lui Iehova, cu o mai mare vigoare, împingeau lucrarea de mărturie prin radio şi prin construirea şi folosirea de staţii radio în America, în Canada şi în alte locuri. În 1928 guvernul canadian a refuzat să reînnoiască licenţele staţiilor radio deţinute de poporul lui Iehova. Atacul împotriva martorilor lui Iehova continua să se extindă, ceea ce a cauzat ca ei să se teamă de Domnul, i-a făcut să se îngrijoreze mult şi să caute cu seriozitate faţa Domnului pentru călăuzire.

33. În acest punct Iosafat a preumbrit activitatea poporului lui Dumnezeu de pe pământ şi, aşa cum este scris în ilustraţia profetică, el „şi-a îndreptat faţa să caute pe Domnul şi a vestit un post pentru tot Iuda". (2Cron. 20:3). Acest lucru nu poate fi interpretat să însemne că martorii lui Iehova au căutat milă din partea duşmanului, ci că ei au căutat să aibă o mai bună înţelegere despre voinţa lui Dumnezeu referitor la ce trebuiau să facă. „A posti" înseamnă literal „a astupa gura". „Şi eu, când erau ei bolnavi, mă îmbrăcam cu sac, îmi smeream sufletul cu post şi mă rugam cu capul plecat la sân." (Ps. 35:13). „Căci râvna casei Tale mă mănâncă şi ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine cad asupra mea. Plâng şi postesc şi ei mă ocărăsc, Mă îmbrac cu sac şi ei mă batjocoresc." (Ps. 69:9-11). „Mi-au slăbit genunchii de post şi mi s-a sleit trupul de slăbiciune. Am ajuns de ocara lor; când mă privesc ei, dau din cap." (Ps. 109:24,25). Când pericolul Îi ameninţă poporul, voinţa lui Dumnezeu este ca ei să-I caute astfel faţa. „Dar chiar acum, zice Domnul, întoarceţi-vă la Mine cu toată inima, cu post, cu plânset şi bocet! Sfâşiaţi-vă inimile, nu hainele, şi întoarceţi-vă la Domnul Dumnezeul vostru. Căci El este milostiv şi plin de îndurare, îndelung răbdător şi bogat în bunătate, şi-I pare rău de relele pe care le trimite. Sunaţi cu trâmbiţa în Sion! Vestiţi un post, chemaţi o adunare de sărbătoare! Domnul a fost plin de râvnă pentru ţara Lui şi s-a îndurat de poporul Său." (Ioel 2:12, 13, 15, 18). „Du-te, strânge pe toţi iudeii care se află în Susa şi postiţi pentru mine, fără să mâncaţi, nici să beţi, trei zile, nici noaptea, nici ziua. Şi eu voi posti odată cu slujnicele mele; apoi voi intra la împărat, în ciuda legii; şi dacă va fi să pier, voi pieri." (Estera 4:16). În felul acesta Domnul furnizează exemple clare pentru călăuzirea poporului Său în acest timp prezent de tensiune.

34. Scopul postului este să facă pe cineva să renunţe la ce este spre plăcerea lui,

Cuprins

pentru ca acesta să poată învăţa mai eficient şi complet căile şi mijloacele de a servi pe Dumnezeu. (Isa. 53:13). Postul nu este cu scopul de a fi văzut de oameni, sau de a câştiga simpatia oamenilor. (Mat. 6:16-18). Scopul nu este ca cineva să apară foarte bun şi să facă pe sfântul, sau să-şi plece capul ca un pipirig, pentru a câştiga simpatie din partea altora (Isa. 58:5), ci mai degrabă de a lua curajos o poziţie înaintea Domnului, fapt ce va aduce ocară peste cei care Îl servesc pe Dumnezeu şi de a se lepăda de orice şi de toate lucrurile care ar putea împiedica înţelegerea lor potrivită a voinţei Domnului cu privire la ei. Aceasta este o cale a jertfirii de sine cu urmări fizice asupra cuiva, dar nu pentru a fi văzută de alţii, ci o cale care aduce ocara duşmanului asupra lor, din pricina devotamentului lor credincios faţă de Domnul. Aceasta înseamnă a nu avea o reputaţie bună înaintea lumii, ci smerirea unuia ca acesta sub mâna puternică a lui Dumnezeu, şi dacă face aşa cu bucurie în mod public, se identifică drept mesagerul şi servul Celui Prea Înalt.

35. Potrivit relatării, postul a fost proclamat „prin toată Iuda". În împlinire, aceasta înseamnă că toţi care au fost scoşi din lume pentru numele lui Iehova au avut chemarea să se lepede de sine şi să dea o mai mare atenţie serviciului lui Iehova Dumnezeu, fapte care sunt aduse în atenţia lor prin Domnul de la templu, ce acţionează prin organizaţia Sa reprezentativă de pe pământ. În armonie cu aceasta, *Turnul de veghere* din 1 mai 1926 atrăgea atenţia spre concluzia greşită a aşa-zisei „dezvoltări de caracter" şi arăta că în loc ca cineva să se facă singur perfect şi sfânt, dacă el este cu adevărat devotat lui Dumnezeu şi în legământ să facă voinţa lui Dumnezeu, ar trebui să se angajeze activ şi cu seriozitate în serviciul lui Dumnezeu, aşa cum a fost poruncit de Domnul, şi astfel să-şi respecte legământul făcut cu Dumnezeu. După aceasta, rămăşiţa a văzut marea necesitate de a-şi împlini legământul cu Iehova angajându-se cu vigoare, zel şi în mod activ în serviciul de teren, de proclamare a mesajului Împărăţiei. De la acel timp înainte, Domnul a deschis posibilităţi mai mari de serviciu pentru poporul Său şi toţi cei credincioşi au devenit vestitori ai mesajului Împărăţiei.

36. Apoi, pe măsură ce lucrarea de mărturie creştea şi martorii lui Iehova mergeau înainte cu îndrăzneală şi bucurie pentru îndeplinirea obligaţiilor lor de legământ, pericolul ameninţător al duşmanului devenea mai evident. „Ierarhia romano-catolică a Autorităţii", care în realitate este o organizaţie comercială şi politică ce acţionează în numele religiei, a început să-i atace mai activ pe martorii credincioşi ai lui Dumnezeu şi să adune celelalte forţe laolaltă pentru a-i persecuta. În 1929 papa şi Mussolini, fanaticul dictator politic al Italiei, au făcut o înţelegere, şi papa a recâştigat puterea lumească printre naţiuni. Atunci, organizaţia Domnului a scos cartea *Viaţă*, în capitolul al doisprezecelea îndreptând atenţia spre justificarea numelui lui Iehova. Apoi a urmat publicarea cărţii *Profeţie*, arătând că justificarea numelui lui Iehova este chestiunea principală ce trebuie rezolvată acum, odată pentru totdeauna. Naziştii, care sunt grupul anti - Dumnezeu şi anti - Împărăţie din Germania, au făcut presiuni mai puternice şi cu mai mare vigoare pentru persecutarea martorilor lui Iehova, şi în aceasta ei au fost ajutaţi, sprijiniţi, sfătuiţi şi conduşi mai ales de „Ierarhia romano-catolică a Autorităţii" şi de

Cuprins

interesele comerciale pe care le reprezentau. Asemenea duşmanilor aliaţi împotriva lui Iuda, tot la fel acum elementele aliate ale organizaţiei lui Satan au început să mărşăluiască spre atacarea poporului devotat al lui Dumnezeu adunat la Armaghedon, 'locul trupelor'. Iehova, prin mâna principalului Său oficial, Isus Cristos, în acel timp a continuat să manevreze duşmanul într-o poziţie potrivit voinţei Sale, instruindu-şi în acelaşi timp propriul popor că ziua conflictului final este iminentă. Aceste lucruri au fost arătate cu mult timp în urmă în ilustraţia profetică şi au fost scrise odinioară pentru învăţătura noastră. Scopul declarat al lui Dumnezeu este că El va creşte acum cunoştinţa şi va întări speranţa poporului Său, dându-i o înţelegere mai clară cu privire la care va fi rezultatul final al atacului duşmanului asupra lor. Ilustraţia profetică relatată în profeţia analizată aici este tocmai cu scopul să-şi instruiască astfel poporul. De aceea, poporul lui Dumnezeu continuă cu zel să-I caute faţa şi o creştere a cunoştinţei, şi El le oferă aceasta, întărindu-le astfel speranţa. Această profeţie este pentru instruirea poporului lui Dumnezeu, în special rămăşiţa, arătându-le comportamentul şi potrivita cale de acţiune pe care ei trebuie să o ia, pentru a fi siguri de protecţie şi călăuzire prin mâna Celui Prea Înalt. Profeţia va fi studiată cu cel mai adânc interes de poporul lui Iehova în acest timp, deoarece faptele fizice arată fără îndoială înaintarea duşmanului împotriva lor, şi ei doresc să ştie, şi trebuie să ştie, care va fi rezultatul la sfârşit.

(*Va continua*)

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum arată Scripturile şi faptele că Iehova a fixat vremuri şi soroace pentru a-Şi îndeplini scopul? Care este lucrarea pe care El o va face în timpul prezent? Ce mijloace foloseşte El în acest scop? Cum este făcut poporul Său capabil să-I înţeleagă scopul şi să aibă o parte în acesta?

2, 3. Cu ce este în legătură ilustraţia ce va fi analizată aici? Cum este arătat acest lucru? La ce se referă cuvintele „după aceasta" (2Cron. 20:1)? Comparaţi aceasta cu profeţia din Isaia 1:26-28. Ce a avut loc în împlinirea acesteia din urmă?

4. Arătaţi cum a prezis relatarea despre Iosafat venirea lui Isus Cristos şi strângerea poporului Său şi curăţirea lor.

5. Cum îşi are împlinirea procedura profetică a lui Iosafat, aşa cum este arătată la 2Cronici 19:5? De asemenea, instruirea sa înregistrată la versetele 6-8?

6-10. Ce puncte importante de instruire se văd în versetele 9 şi 10 pentru poporul anti-tipic al lui Dumnezeu de la templu? Dar în versetul 11?

11, 12. Explicaţi procedurile relatate la 2Cronici 20:1. Aplicaţi ilustraţia profetică.

13. Cine au fost ilustraţi aici prin edomiţi şi cum?

14. Pe cine au ilustrat amoniţii? Ce fapte marchează împlinirea părţii lor în acţiunea concertată împotriva lui Iosafat?

15. Când şi cum are loc 'legarea împăraţilor cu lanţuri şi a mai marilor lor cu obezi de fier'? Ce sunt „lanţurile" şi „legăturile" (Ps. 2:3)? Ce eforturi au fost

Cuprins

făcute de elementele conducătoare pentru a se elibera să nu mai fie 'legaţi'?

16, 17. Cine au fost „alţii în afară de amoniţi"? În împlinirea acestei profeţii, prin ce fapte se văd clar ei şi relaţia lor cu „Amon şi Moab"? Cine au fost ilustraţi de cei din „muntele Seir"?

18-20. Cum arată cadrul profeţiei din 2Cronici 20 timpul aplicării şi a împlinirii ei?

21. Ce învăţătură pentru poporul lui Iehova din timpul prezent se vede în menţinerea de către Iosafat a integrităţii sale şi în faptul că a fost eliberat?

22-25. Cum îşi înarmează Iehova poporul dinainte şi îl face capabil să continue în serviciul Său cu îndrăzneală şi încredere?

26, 27. În împlinire, la cine se face referire aici (vers. 2) ca la „o mare mulţime"? Care este semnificaţia profetică a faptului că ei 'vin împotriva lui Iosafat' şi că ei sunt deja în „En-Ghedi"?

28, 29. „Şi Iosafat s-a temut". Arătaţi împlinirea acestei părţi a ilustraţiei profetice în legătura ei cu mesajul la care se face referire în mod profetic în versetul 2.

30-32. Relataţi faptele ce marchează începutul şi creşterea conflictului dintre cele două organizaţii potrivnice.

33, 34. Ce a fost preumbrit prin faptul că Iosafat 'şi-a îndreptat faţa să caute pe Domnul'? Ce se înţelege prin post? Care este scopul lui?

35. În împlinire, cum „a vestit Iosafat un post pentru tot Iuda"? Cu ce rezultat asupra poporului de legământ al lui Dumnezeu?

36. În împlinirea ilustraţiei profetice, prin ce fapte se vede 'înaintarea marşului duşmanilor aliaţi împotriva lui Iuda' şi instruirea de către Iehova a poporului Său în legătură cu conflictul final? Care a fost scopul lui Iehova în furnizarea ilustraţiei profetice şi a înregistrării acesteia şi prin faptul că acum descoperă poporului Său devotat însemnătatea acesteia?

ORGANIZAȚIA SA

Iehova îşi ţine scopurile secrete până la timpul potrivit pentru a le descoperi. „El descopere lucrurile adânci şi secrete" la timpul potrivit. (Dan 2:22). „Nu, Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-Şi descopere secretul servilor Săi profeţi." – Amos 3:7.

Scopurile lui Iehova sunt declarate în Cuvântul Său prin profeţii Săi, dar nimeni nu le poate înţelege până când Dumnezeu, prin puterea Sa, nu deschide peceţile. Capitolul 5 din Apocalipsa îndreaptă atenţia spre cele şapte peceţi de pe sulul din mâna dreaptă a lui Iehova Dumnezeu. Capitolul 6 se ocupă de deschiderea celor şase peceţi; capitolul 8 are de-a face cu cea de-a şaptea pecete. Aparent, cea de-a şaptea pecete n-a putut fi deschisă până la sunarea din trâmbiţă a celui de-al

Cuprins

şaptelea înger, după cum este scris la Apocalipsa 10:7: „În zilele în care îngerul al şaptelea va suna din trâmbiţa lui, se va sfârşi taina lui Dumnezeu, după vestea bună vestită de El robilor Săi, proorocilor.” „Taina lui Dumnezeu” nu este aceeaşi cu „taina lui Cristos”. Aceasta din urmă are de-a face cu Isus şi membrele trupului Său. Taina lui Dumnezeu este despre organizaţia lui Iehova şi despre acea organizaţie care se împotriveşte lui Dumnezeu şi pe care Domnul o va nimici.

Principalul oficial al organizaţiei lui Iehova este Isus Cristos. În organizaţia Sa există miriade de îngeri invizibili ochilor omeneşti. De asemenea, în ea se află credincioşii membrii ai trupului lui Cristos, înviaţi acum şi rămăşiţa unsă aflată acum pe pământ. Deoarece aceasta este organizaţia lui Dumnezeu, cuvântul „cer” se aplică în mod potrivit la orice parte a ei. Orice membru din organizaţie, numit într-un serviciu sau lucrare şi care o îndeplineşte, este un reprezentant sau un mesager al Domnului şi cuvântul „înger” se aplică în mod potrivit unuia ca acesta. Cuvântul „înger” se mai aplică în mod potrivit lui Isus Cristos, marele reprezentant al lui Iehova. Contextul în care apare cuvântul trebuie şi ne va face capabili să hotărâm la cine se aplică acest cuvânt. Membrele trupului lui Cristos de pe pământ, ce alcătuiesc rămăşiţa şi, prin urmare, formează o parte a servului ales al lui Dumnezeu, se prezintă în calitate de ambasadori sau îngeri, deoarece acţionează sub conducerea Capului Isus Cristos în îndeplinirea lucrării Sale. De aceea, cuvintele „cer” şi „îngeri” se aplică uneori în mod potrivit la divizia pământească a organizaţiei lui Dumnezeu.

„Când a rupt Mielul pecetea a şaptea, s-a făcut în cer o tăcere de aproape o jumătate de ceas.” (Apoc. 8:1). După deschiderea celei de-a şaptea peceţi a urmat imediat „tăcere în cer”. „Tăcerea” trebuie să se refere la acea parte a organizaţiei Domnului de pe pământ, poporul lui Dumnezeu, care a fost inactivă pentru o scurtă perioadă de timp de la 1918 la 1919. Aceasta corespunde timpului de aşteptare care marchează punctul de despărţire dintre sfârşitul lucrării Ilie şi începutul lucrării Elisei a bisericii. (2Regi 2:13). Apoi, Ioan a văzut „şapte îngeri care stăteau înaintea lui Dumnezeu” şi cărora le-au fost date „şapte trâmbiţe”. Evident, acestea sunt creaturi-spirite investite cu autoritate să îndeplinească anumite îndatoriri în organizaţia divină şi sunt numite ca „şapte” deoarece reprezintă toate cele şapte declaraţii distincte ce vor fi date, numărul şapte fiind simbolicul număr divin al perfecţiunii sau desăvârşirii. „Trâmbiţa” implică o declaraţie publică, ca la Matei 6:2: „Tu, dar, când faci milostenie, nu suna cu trâmbiţa înaintea ta, cum fac făţarnicii în sinagogi şi în uliţe, pentru a fi slăviţi de oameni. Adevărat vă spun că şi-au luat răsplata”. Potrivit cu 1Tesaloniceni 4:16, 1Corinteni 15:52 şi Matei 24:31, pare sigur că timpul sunării celor şapte trâmbiţe trebuie să urmeze venirii Domnului la templul Său.

În organizaţia tipică a lui Dumnezeu printre izraeliţi, sunetul trâmbiţei arăta un timp de bucurie (Lev. 23:24; 2Cron. 15:12-14); apropierea regelui (2Regi 11:12-14; 2Cron. 23:13; Ps. 47:5; 98:6); luptă (Num. 31:1-6); război şi victorie (Num. 10:9; 2Cron. 13:12-16; Ioel 2:1). De aceea, sunetul celor şapte trâmbiţe arăta un timp de necaz pentru organizaţia duşmanului, iar pentru organizaţia lui Dumnezeu

Cuprins

un timp de salutare a apropierii Regelui organizaţiei; un timp de bucurie pentru rămăşiţa de pe pământ, precum şi pentru cei din cer; şi un timp de bătălie şi de victorie. Astfel, timpul împlinirii acestei profeţii este localizat şi trebuie să înceapă după ce Dumnezeu îşi pune Regele pe tronul Său.

„Apoi a venit un alt înger, care s-a oprit în faţa altarului cu o cădelniţă de aur. I s-a dat tămâie multă ca s-o aducă, împreună cu rugăciunile tuturor sfinţilor, pe altarul de aur, care este înaintea scaunului de domnie. Fumul de tămâie s-a ridicat din mâna îngerului înaintea lui Dumnezeu, împreună cu rugăciunile sfinţilor." (Apoc. 8:3,4). Înregistrarea divină arată că altarul era de aur şi avea foc pe el, ceea ce dovedește că îngrijirea lui Dumnezeu era să-şi cureţe şi să-şi pregătească servii, ca serviciul lor să fie primit. Aceasta corespunde exact cu altarul de foc descris în profeţia din Isaia (6:5-8), când Domnul apare la templul Său, altar de pe care au fost luaţi cărbuni aprinşi pentru a curăţa buzele rămăşiţei sau a clasei servului. Îngerul ce stătea lângă altar este evident cel care conducea grupul de îngeri căruia i-a fost încredinţată datoria de a conduce, a strânge şi a curăţa rămăşiţa clasei servului. Faptul că ţinea cădelniţa de aur în mână arată că funcţia sa era de numire divină pentru a duce la îndeplinire porunci divine. Acest înger a fost aprovizionat cu multă tămâie pe care s-o ofere împreună cu rugăciunile sfinţilor, sau cei care alcătuiesc rămăşiţa, ceea ce arată că îngerul ce servea la altar era diferit de sfinţi. Această jertfă de tămâie împreună cu rugăciunile era necesară în timpul pregătirii servului pentru serviciu.

Domnul a venit la templul Său pentru a curăţa pe „fiii lui Levi" şi pentru a prezenta rămăşiţa, aşa cum este declarat la Maleahi 3:1-3. Acesta este un timp de rugăciune şi de curăţare, ca serviciul acceptabil să poată fi îndeplinit. (Ps. 51:2-13). Aceasta a avut loc ca supărarea lui Dumnezeu să treacă şi ca să poată urma serviciul acceptabil. (Isa. 12:1-5). Aceasta este „ziua Domnului" şi duşmanul este făcut de cunoscut rămăşiţei, iar aceasta se roagă pentru protecţie şi oportunităţi mai mari de serviciu. (Efes. 6:12-19). Rămăşiţa se mai roagă şi pentru prosperitate şi victorie (Ps. 118:24,25); pentru pace printre membrii ei, ca ei să poată lucra spre gloria Domnului (Ps. 122:6-8); pentru o uşă deschisă de serviciu (Col. 4:3); şi ca ei să nu cadă în ispită (Mat. 26:41). „Sfârşitul tuturor lucrurilor este aproape" şi rămăşiţa se roagă ca mesajul adevărului să poată avea acum cale liberă. – 1Pet. 4:7; 2Tes. 3:1.

Este diferenţă între rugăciuni şi tămâie. Rămăşiţa de pe pământ este cea care se roagă şi, împreună cu rugăciunile lor, îngerii nevăzuţi trimit în sus o dulce mărturie de un miros plăcut despre zelul arzător al rămăşiţei, care este plăcută înaintea lui Dumnezeu şi El ascultă rugăciunile şi trimite rămăşiţa înainte în serviciu. (Isa. 12:1-6). Îngerul ia cădelniţa ce conţine foc, ce a fost luat de pe altar şi aruncă cărbunii de foc pe pământ (Apoc. 8:5), spunând astfel în mod simbolic că toţi cei care se află acum pe pământ, care vor fi plăcuţi lui Dumnezeu, vor fi curăţiţi, ca să poată face un serviciu acceptabil; şi ei au fot trimişi în serviciu. Deşi încercările şi necazul însoţesc serviciul credincios, „focul de pe altar" nu reprezintă aceste încercări, ci reprezintă curăţirea rămăşiţei de pe pământ, ca serviciul ce este gata să

Cuprins

urmeze să poată fi primit de Dumnezeu. Acest fapt este dovedit în încheiere de profeţia lui Isaia, care întăreşte viziunea din Apocalipsa.

Isaia, reprezentând pe poporul lui Dumnezeu, discerne prezenţa Domnului în templul Său, îngerii din preajmă şi strigă: „Vai de mine!", evident din pricina tăcerii sau inactivităţii în serviciu. Apoi, mesagerul Domnului ia un cărbune de foc, curăţă buzele lui Isaia şi Dumnezeu îl trimite, reprezentând rămăşiţa credincioasă trimisă în serviciu. Aceasta este ilustraţia arătată în capitolul al şaselea al profeţiei lui Isaia.

Isaia 12 arată clasa rămăşiţei curăţită şi mergând în serviciul bucuros pentru Domnul. Apocalipsa 8:3-5 arată o pregătire asemănătoare pentru serviciu a membrilor de pe pământ ai clasei servului. Cei credincioşi şi doritori merg înainte în serviciu, servesc şi împlinesc profeţia, fără să ştie că ei fac aşa. Mai târziu, Domnul le descopere pentru ce scop i-a folosit. Lucrarea care urmează şi care este îndeplinită de clasa credincioasă a rămăşiţei astfel pregătită, a fost preumbrită de profetul Elisei, a cărui lucrare a urmat celei a lui Ilie. – 2Regi 2:1-25.

„Apoi îngerul a luat cădelniţa, a umplut-o din focul de pe altar şi l-a aruncat pe pământ. Şi s-au stârnit tunete, glasuri, fulgere şi un cutremur de pământ." (Apoc. 8:5). „Glasurile" reprezintă în mod simbolic mesajele desluşite ale adevărului. Perioada de „tăcere" s-a sfârşit când poporul lui Dumnezeu, în toamna anului 1919, a început să vestească mesajul adevărului, fapt preumbrit de Elisei. Nimeni din poporul lui Dumnezeu nu şi-a asumat în mod arogant a împlini profeţia, ci după ce aceştia au fost folosiţi de Domnul în împlinirea profeţiei Sale, ei au recunoscut cu smerenie îngrijirea divină, s-au bucurat şi au dat toată gloria şi cinstea lui Iehova Dumnezeu. Credincioşii Lui sunt instrumente în mâna Sa, şi numai Lui I se datorează toată gloria şi cinstea.

Următorul citat din *Turnul de veghere* din 1 noiembrie 1922 este potrivit:

„Profeţia poate fi mai bine înţeleasă atunci când s-a împlinit. Adesea, Dumnezeu îşi face poporul să pună în scenă împlinirea unei profeţii fără cunoştinţa lor în acel timp şi, mai târziu, El le descopere interpretarea. Aşa cum s-a spus mai sus, în 1918 ,clasa templului de această parte a vălului a fost în restricţie atât în ce priveşte libertatea persoanei, cât şi libertatea de acţiune în vestirea mesajului. Până în 1919 a fost practic o tăcere a poporului Domnului în ce priveşte vestirea mesajului Său. În acel an s-au adunat la un congres la Cedar Point, Ohio, un mare număr de urmaşi reprezentativi ai Domnului. Dintr-odată, ei s-au trezit la privilegiile lor. Atunci ei şi-au alungat temerile. Apoi au ajuns la cunoştinţa faptului că lucrarea Ilie se încheiase şi că acum trebuia să înceapă lucrarea ilustrată prin Elisei.

Când Isaia l-a văzut pe Rege, a ştiut că o creatură necurată nu putea trăi în prezenţa Lui. De aceea, strigătul său a fost: „Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, … şi am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oştirilor". Evident, necurăţia sau nelegiuirea sa aveau ceva de-a face cu cuvintele gurii lui. El recunoaşte că ar fi trebuit să fie găsit lăudând pe Dumnezeu, aşa cum

Cuprins

era serafimul sau că el nu rostise mesajul pe care trebuia să-l spună. Strigătul lui pocăit duce la curăţirea sa. Serafimul îi curăţă apoi buzele cu un cărbune aprins. Apoi el nu mai tace, ci este gata să servească.

„Tunetul" reprezintă glasul lui Dumnezeu. (Iov. 40:9; Ps. 29:3; 18:6,7,13). Psalmul 104:7: „Dar la ameninţarea Ta au fugit, la glasul tunetului Tău au luat-o la fugă". Fulgerul precede tunetul, şi acesta este fulgerul lui Dumnezeu. „Fulgerele Lui luminează [descoperă] lumea; pământul îl vede şi se cutremură." (Ps. 97:4). „Prin lumina Ta vedem lumina." (Ps. 36:9). Din pricina scânteierilor de lumină sau a fulgerelor de la Iehova, mesajul Său de mustrare este trimis. În anul 1919 d.Chr. şi-a început apariţia *Epoca de Aur* (acum *Mângâiere*) şi în scurt timp după aceea a fost publicat numărul 27, care cuprindea mustrarea Domnului pentru cei din organizaţia lui Satan. Acesta demasca pe membrii organizaţiei Diavolului şi mai ales pe făţarnicul cler. Au urmat repede alte mesaje sau „glasuri", precum cărţile *Vorbirea cu morţii*, *Milioane care trăiesc astăzi nu vor muri niciodată* şi multe lecturi răspândite în lumea întreagă. Toate acestea erau „lucrul Domnului" şi El a dat poporului Său de pe pământ o parte în el.

„Şi [a fost] … un cutremur de pământ". Înţelesul simbolic al „unui cutremur" este tulburare, lovitură sau zguduire. Aceasta nu înseamnă o revoluţie împotriva unui guvern, ci mai degrabă o zguduire şi o tulburare împotriva factorilor conducători din organizaţia văzută a lui Satan. Lucrarea de mărturie a poporului lui Dumnezeu care a urmat la scurt timp după războiul mondial a cauzat multă tulburare printre cler şi printre căpeteniile turmei lor, ce alcătuiesc organizaţia lui Satan.

Scurta perioadă de „tăcere în cer" s-a încheiat fără îndoială în 1919 şi din acel timp până în 1922 poporul devotat al Domnului de pe pământ a făcut o lucrare de pregătire, depunând eforturi mari pentru a întări organizaţia. În afară de faptul că făceau ce puteau punând o mărturie publică, ei au cumpărat şi au instalat maşini de tipărit şi s-au făcut eforturi pentru a tipări şi publica mesajul adevărului lui Dumnezeu, cu totul independent de instituţiile lumeşti. Deşi Domnul se afla în templul Său, punându-i la încercare pe cei consacraţi, ei nu înţelegeau aceasta. Fiind devotaţi Domnului, ei doreau să fie credincioşi faţă de El. Fără îndoială îngerii, acţionând ca reprezentanţi sau servi ai lui Cristos, au avut mult de-a face cu lucrarea de pregătire care era în curs în acel timp, în pregătirea pentru o mărturie care cerea mai multe eforturi, ce avea să urmeze. Rămăşiţa era pregătită şi maşinile neînsufleţite erau pregătite, şi aşa cum spune relatarea din Apocalipsa 8:6: „cei şapte îngeri, care aveau cele şapte trâmbiţe, s-au pregătit să sune din ele". Membrii nevăzuţi din organizaţia lui Dumnezeu se aşezaseră în jurul celor văzuţi şi îi protejau şi, fără îndoială, îndrumau calea de acţiune a acestora din urmă, în acţiunile şi pregătirile lor pentru a continua lucrarea Domnului. – Ps. 34:7.

Cuprins

COMOARĂ

Iehova Dumnezeu şi-a zidit marea casă de comori a Împărăţiei pentru propria Sa plăcere şi glorie. „El Şi-a zidit cămară în ceruri, Şi-a întemeiat bolta deasupra pământului; cheamă apele mării şi le varsă pe faţa pământului. Iehova este numele Lui." (Amos 9:6). Dorinţa fiecăruia din rămăşiţă este exprimată acum în limbajul psalmistului: „Un lucru cer de la Domnul şi-l doresc fierbinte: aş vrea să locuiesc toată viaţa mea în casa Domnului, ca să privesc frumuseţea Domnului şi să mă minunez de templul Lui." – Ps. 27:4.

În măreţul templu, profetul lui Iehova, Ezechiel, a văzut într-o viziune că între ziduri erau treizeci de camere de comori. Despre acestea este scris: „A măsurat zidul casei; gros de şase coţi şi lăţimea odăilor lăturalnice de jur împrejurul casei, patru coţi. Odăile lăturalnice erau unele peste altele, în număr de treizeci, aşezate în trei caturi; ele dădeau în nişte îmbucături de zid făcute anume pentru odăile acestea de jur împrejurul casei, aşa că se sprijineau pe ele şi nu pe zidul casei." (Ezec. 41:5, 6). Aceasta ar sugera că în cer totul va fi făcut în casa regală exact în armonie cu regulile stabilite. Potrivit propriului Său cuvânt, Iehova este Dumnezeul ordinii şi pentru că El a stabilit reguli în Împărăţia Sa, tuturor celor pe care i-a chemat să fie membrii în casa Lui regală li se cere să respecte aceste reguli fixate pentru guvernarea acestei case.

În aceste camere laterale ale templului erau depozitate fără îndoială comorile templului, adică bogăţiile dedicate serviciului şi gloriei lui Dumnezeu. Pavel a avut o viziune despre lucrurile pe care nu i s-a permis să le facă de cunoscut în zilele lui. Probabil erau chiar aceste comori pe care el le avea în minte, atunci când a exclamat: „O adâncul bogăţiei, înţelepciunii şi ştiinţei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecăţile Lui şi cât de neînţelese sunt căile Lui! Şi, în adevăr, cine a cunoscut gândul Domnului? Sau cine a fost sfetnicul Lui? Cine i-a dat ceva întâi, ca să aibă de primit înapoi? Din El, prin El şi pentru El sunt toate lucrurile. A Lui să fie slava în veci! Amin." (Rom. 11:33-36). Camerele laterale erau pe trei etaje, unul deasupra celuilalt, şi aceasta măreşte ideea despre profunzimea şi mărimea comorilor lui Dumnezeu descoperite celor devotaţi Lui.

În 1Corinteni 2:9, 10 este scris: „Dar, după cum este scris: 'Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit şi la inima omului nu s-au suit, aşa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc'. Nouă, însă, Dumnezeu ni le-a descoperit prin spiritul Său. Căci spiritul cercetează totul, chiar şi lucrurile adânci ale lui Dumnezeu". Domnul a început să descopere, în mod graţios, poporului Său câteva din aceste lucruri la scurt timp după anul 1918. De atunci încoace, poporul lui Dumnezeu este foarte mult întărit prin hrana furnizată pentru profitul lui de către Iehova. De atunci încoace, există o puternică dorinţă mereu crescândă a celor devotaţi ca ei să „poată pricepe împreună cu toţi sfinţii care este lărgimea, lungimea, adâncimea şi înălţimea; şi să cunoască dragostea lui Cristos, care întrece orice cunoştinţă, ca să ajungă plini de toată plinătatea lui Dumnezeu". – Efes. 3:18,19.

Măsurile acestor camere de comori sunt descrise în Ezechiel 41:7-11.

Cuprins

Era o clădire în spatele sanctuarului, care ocupa locul sau spaţiul ce separa platforma templului de clădirile din spate şi din partea laterală. „Clădirea din faţa locului gol, din partea de apus, avea o lăţime de şaptezeci de coţi, un zid de cinci coţi de gros de jur împrejur şi era lung de nouăzeci de coţi." (Ezec. 41:12). Acum nu se înţelege pentru ce era întrebuinţată această clădire din spate. Este sigur că Dumnezeu va lăsa unele lucruri ce ţin de casa şi serviciul regal până când va ava loc schimbarea completă prin înviere a rămăşiţei. „Acum vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci vom vedea faţă în faţă. Acum cunosc în parte; dar atunci voi cunoaşte deplin, aşa cum am fost şi eu cunoscut pe deplin." (1Cor. 13:12). Domnul dă acum poporului Său, în mod graţios, o licărire despre lucrurile glorioase pe care le păstrează pentru cei care Îl iubesc. Cu perspective fericite, aceştia aşteaptă descoperirea completă.

Îngerul lui Iehova, atunci, în prezenţa lui Ezechiel, a măsurat casa de la est la vest, sau din spate în faţă. „A măsurat şi casa care avea o lungime de o sută de coţi; [în spatele casei sau a templului] locul gol [douăzeci de coţi], clădirea [şaptezeci de coţi; vezi versetul 12] şi zidurile [zece coţi] sale aveau de asemenea o lungime de o sută de coţi. Lăţimea feţei casei [de la nord la sud] şi a locului gol [care era de douăzeci de coţi de fiecare parte a platformei templului de şaizeci de coţi] dinspre răsărit, era de o sută de coţi." (Ezec. 41:13,14). Latura de vest era de aceeaşi întindere. Casa sau templul ocupa un spaţiu de o sută de coţi pătraţi. Pătratul şi cubul predomină în aranjamentele lui Dumnezeu. Piramidele nu apar nicăieri, deoarece ele nu fac parte din clădirea Sa.

Versetele 15-17 (Ezechiel 41), dau alte măsurători referitoare la pridvor, stâlpii uşilor, ferestre, coridoare şi camerele templului.

Descriind în continuare templul, Ezechiel relatează: „Şi era împodobit cu heruvimi şi palmieri. Între doi heruvimi era un palmier. Fiecare heruvim avea două feţe, o faţă de om întoarsă spre un palmier de o parte şi o faţă de leu, întoarsă spre celălalt palmier, de cealaltă parte; aşa era [astfel era (*V.R.*)] de jur împrejurul casei. De la pământ până deasupra uşii erau heruvimi şi palmieri şi tot aşa [şi astfel era (*V.R.*)] şi pe zidul templului." (Ezec. 41:18-20). Este scris că Iehova Dumnezeu locuieşte în templul Său. (2Cor. 6:16). Descrierea din citatul de mai sus reaminteşte de cuvintele profetului Său, care a scris: „Domnul împărăţeşte; popoarele tremură. El stă pe heruvimi, pământul se clatină." (Ps. 99:1). „Iehova al oştirilor, Dumnezeul lui Israel, care stai pe heruvimi! Tu eşti singurul Dumnezeu al tuturor împărăţiilor pământului! Tu ai făcut cerurile şi pământul!" – Isa. 37:16.

Înfăţişarea heruvimilor sugerează spirituala şi cereasca stare înălţată a celor care au fost făcuţi membrii ai casei regale. Cele „două feţe" ale fiecărui heruvim, una de om şi alta de leu, par a fi descriptive pentru Capul organizaţiei templului, Isus Cristos, care este „Omul" şi „Leul din seminţia lui Iuda", Regele lui Iehova. Cei care sunt împreună cu Isus Cristos în templu îşi au originea în rasa umană şi au fost făcuţi după asemănarea Domnului lo şi sunt curajoşi ca un leu, urmându-L pe Isus Cristos oriunde îi conduce. Palmierul arată integritate sau dreptate şi fiecare

Cuprins

membru din familia regală trebuie să fie şi este „drept ca palmierul” şi este roditor şi folositor în serviciul Domnului. „Cel drept înverzeşte ca palmierul şi creşte ca cedrul din Liban. Cei sădiţi în casa Domnului înverzesc în curţile Dumnezeului nostru. Ei aduc roade şi la bătrâneţe sunt plini de suc şi verzi, ca să arate că Domnul este drept, El, Stânca mea, în care nu există nedreptate.” –Ps. 92:12-15.

Nu este făcută nici o menţiune despre chivotul legământului, nici despre cădelniţa de aur, nici despre sfeşnicul de aur din templu sau casa regală. Aceasta pare să însemne că în timpul împlinirii viziunii din templu pe care a avut-o Ezechiel, Însuşi Iehova, în persoana iubitului Său Fiu, Mesagerul Său, va fi în templu şi va fi lumina casei Sale regale şi a tuturor celor care vor fi aduşi în organizaţia Sa. „Cetatea n-are trebuinţă nici de soare, nici de lună, ca s-o lumineze; căci o luminează slava lui Dumnezeu şi făclia ei este Mielul.” (Apoc. 21:23). „Acolo nu va mai fi noapte. Şi nu vor mai avea trebuinţă nici de lampă, nici de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu îi va lumina. Şi vor împărăţi în vecii vecilor.” – Apoc. 22:5.

Ezechiel aminteşte de un altar de lemn: „Un altar de lemn, înalt de trei coţi [1,44 m], lung de doi coţi şi lat de doi coţi. Colţurile, temelia şi pereţii lui erau de lemn. Omul acela mi-a zis: ‘Aceasta este masa care este înaintea Domnului.” (Ezec. 41:22). Faptul că acesta este descris ca fiind făcut din lemn şi este numit „masa care este înaintea Domnului” arată că acesta corespunde mesei de pâine din sfânta tabernacolului din pustiu. Prin urmare, acesta ilustrează masa de hrană spirituală furnizată de Domnul pentru ai Săi, după ce El vine la templu. De pe această masă este hrănită acum rămăşiţa şi se bucură. – Ezec. 44:16.

Unşii lui Dumnezeu de pe pământ au ajuns să vadă că lucrul cel mai important pe care ei trebuie să-l facă acum este să vestească Cuvântul şi numele lui Iehova. Această concluzie este sprijinită de faptul că descrierea templului omite chivotul legământului pe care era stropit sângele ispăşirii, fapt ce ilustrează că suferinţele lui Isus Cristos au trecut. Deşi jertfa Domnului nostru a fost necesară pentru salvarea şi răscumpărarea rasei umane, totuşi acest lucru este mai puţin important faţă de lucrarea mult mai mare a justificării sfântului nume al lui Iehova. Lucrarea Împărăţiei sau a clasei preoţeşti la acest sfârşit al lumii nu este una a jertfei de sânge pentru ispăşirea păcatului, ci este o lucrare de jertfă a laudei pentru Dumnezeu şi a vestirii Cuvântului lui Dumnezeu, care sunt „roadele” Sale ale Împărăţiei. Chivotul simbolizează prezenţa lui Iehova; şi ar fi nepotrivit să fie arătat în templul Lui, deoarece gloria lui Iehova însăşi este acolo.

Pare sigur că următoarele cuvinte ale profetului se aplică în primul rând la rămăşiţa poporului lui Dumnezeu, aflată acum pe pământ: „Întoarceţi-vă, copii răzvrătiţi, zice Domnul; căci Eu sunt Stăpânul vostru, Eu vă voi lua, pe unul dintr-o cetate, pe doi dintr-o familie, şi vă voi aduce înapoi în Sion. Vă voi da păstori după inima Mea [să vă servească hrană de pe masa dinaintea Domnului] şi vă vor paşte cu pricepere şi cu înţelepciune. Când vă veţi înmulţi şi veţi creşte în ţară, în zilele acelea, zice Domnul, nu se va mai vorbi de chivotul legământului Domnului şi nu-i va mai veni nimănui în gând, nu-şi vor mai aduce aminte de el, nu-i vor mai

Cuprins

simţi lipsa şi nici nu vor mai face altul. În vremea aceea Ierusalimul se va numi scaunul de domnie al Domnului; toate neamurile se vor strânge la Ierusalim în Numele Domnului şi nu vor mai urma pornirile inimii lor rele." – Ier. 3:14-17.

„Sanctuarul" este sfânta casei Domnului şi „templul" sfânta sfintelor. „Templul şi Locul prea sfânt aveau două uşi. Fiecare uşă avea două canaturi, care se întorceau amândouă pe uşi, două canaturi pentru o uşă şi două pentru cealaltă. Pe uşile Templului erau săpaţi heruvimi şi palmieri, ca şi pe ziduri. În faţa pridvorului de afară erau nişte grinzi de lemn îmbucate între ele." (Ezec. 41:23-25). Nu existau draperii în loc de uşi la templu şi în sfânta sfintelor nu era nici o „perdea" (aşa cum era în casa profetică a templului construit de regele Solomon). Aceasta învaţă evident că „drumul în Locul prea sfânt [adică în cer] este acum deschis". (Evrei 9:7, 8). Când Isus Cristos a murit pe stâlp, „perdeaua" din templul profetic a fost ruptă în două. Cristos nu mai moare. „Tot aşa Cristos, după ce S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară nu în vederea păcatului, ci ca să aducă mântuirea celor ce-L aşteaptă." (Evrei 9:28). Isus Cristos este acum la templu şi domnia Sa a început. Uşile templului s-au deschis. – Ezec. 43:1-4; Apoc. 11:19.

SCRISORI

IEHOVA SE ÎNGRIJEȘTE

Dragă frate Rutheford

Alăturat este supus spre examinare raportul din luna aprilie de la studiul familiei Betel [Londra]. Auditoriul a fost după cum urmează: 20, 20, 19, 20. Îmi face mare plăcere să-ţi spun că, prin prezenta, familia doreşte ca eu să exprim profunda lor apreciere pentru recentele articole ale *Turnului de veghere* ce se ocupă de Comemorare şi de mărturia spiritului. Am constatat că acestea cuprind mai ales explicaţii folositoare despre unele din cele mai adânci adevăruri din Cuvântul lui Dumnezeu, necesitând un studiu atent şi suntem mai încredinţaţi decât oricând că Iehova se îngrijeşte de „hrană potrivită", prin canalul Său numit pentru tot poporul Său. Ne-am bucurat foarte mult de luminarea suplimentară astfel dobândită, ce ne face capabili să vedem atât de clar unde stăm fiecare şi care dă un adevărat imbold pentru a înainta în această campanie specială.

Extraordinarele eforturi din partea clasei „servului rău" la acest timp, nu vor tulbura cu siguranţă pe nici unul dintre cei care au mărturia spiritului; într-adevăr, noi suntem convinşi că nici una dintre adevăratele oi ale Domnului nu va fi tulburată în nici un fel.

Îţi suntem recunoscători ţie, ca servul Domnului, pentru toate aranjamentele făcute spre folosul nostru, cu ajutorul cărora noi ne putem hrăni împreună de pe masa Domnului şi putem să avem o parte în servirea intereselor Împărăţiei spre

Cuprins

lauda şi cinstea sfântului nume al lui Iehova.

Fratele vostru în serviciul împărăţiei,
E.C. Chitty

ACEST SERVICIU GLORIOS

Dragă frate Rutheford

Numai câteva cuvinte pentru a-mi exprima mulţumirile şi aprecierea (ce nu pot fi pe deplin exprimate nici chiar prin multe cuvinte) în numele Domnului cel bun, pentru favorurile şi binecuvântările lui Iehova faţă de poporul Său prin Isus Cristos ,prin organizaţia Sa de pe pământ, pentru generoasa aprovizionare cu „hrană potrivită" din *Turnul de veghere* şi alte publicaţii prin Societate şi mai ales pentru *Cartea anuală* din 1938. Ce mare bucurie este să citeşti mesajul ei mângâietor, care întăreşte şi să vezi cum mesajul Împărăţiei Domnului se răspândeşte printre toate naţiunile, aşa cum a fost prezis în profeţia lui Ieremia şi cum Domnul ne conduce, ne îndrumă şi ne dă creştere şi binecuvântare împreună în acest serviciu glorios (care este închinarea adevărată şi aprobată a Atotputernicului Dumnezeu – Romani 12:1, *A.R.V.*). Cu adevărat, putem spune şi spunem din inimă: „Sion fericit, ce parte privilegiată ai tu!" „Domnul a făcut lucruri mari pentru noi, de aceea suntem fericiţi". Ce sărbătoare spirituală de înţelegere şi instruire conţinute în articolele *Turnului de veghere* despre „Lucrarea Sa" şi „Actul Său", „Însoţitori", „Ieremia" şi apoi urmează explicaţia şi aplicarea din „Iona"! Cu siguranţă, Domnul cel bun a permis poporului Său o înţelegere clară a scopurilor Sale, prin urmare, multe „bunuri" şi o responsabilitate corespunzătoare în vestirea numelui şi a împărăţiei Sale, a timpului despre răzbunarea Lui „şi despre anul de îndurare al Domnului" pentru „mulţimea mare" – observând partea noastră în împlinirea lucrării de mărturie, deşi noi nu vedem rezultatele depline, dar ştiind că Domnul va face adevărata strângere la timpul Său potrivit.

„Numai Împărăţia are valoare." (*Cartea anuală*, pag. 10). „Asemenea profeţilor credincioşi care i-au precedat, apostolii lui Isus şi-au pus sentimentele şi speranţele complet în guvernul lui Isus Cristos şi şi-au devotat viaţa exclusiv pentru a face de cunoscut numele Regelui şi Împărăţia" (pag. 13). Şi aşa cum este declarat la pagina 20: „Completa şi deplina supunere a martorilor lui Iehova şi a întregului Său popor este pentru Dumnezeul Cel Atotputernic, Cel Prea Înalt". De aceea, poporul Său, supuşii loiali şi ascultători lui Iehova, Regelui şi Împărăţiei Sale, nu pot şi nu-şi vor da supunerea nici unei părţi din organizaţia sau lumea lui Satan. Planul viclean al lui Satan este să prindă pe unii din poporul Domnului chiar în această cursă.

Ce mare favoare şi ce bucurie inexprimabilă să ai o înţelegere clară despre aceste adevăruri minunate pe care iubitorul Tată ceresc le-a descoperit pentru copiii Lui ascultători în aceste zile din urmă; cel mai mare dintre toate subiectele, cel despre numele Său *Iehova* şi despre însemnătatea acestuia; cea mai mare învăţătură, cea despre Împărăţia Sa, prin care El Îşi va îndeplini scopul prin casa Sa regală; cea

Cuprins

mai mare binecuvântare, „avere”, acordată vreunor oameni sau creaturi, cea despre „Interesele Împărăţiei” – şi curând va urma mai mult, noua broşură *Vindecare*. Cu siguranţă, binecuvântările Domnului Îi fac poporul bogat în aceste „bunuri” ale Împărăţiei.

Rugându-ne pentru binecuvântările continue ale Domnului peste voi şi peste tot poporul Său credincios, peste serviciul nostru unit şi armonios spre gloria şi lauda Sa, cu multă dragoste,

Fratele vostru în bucuriile împărăţiei,
A.L. Paschal, *pionier*

CE PRIVILEGII AVEM!

Dragă frate Rutheford

Când deschidem *Turnul de veghere* o facem totdeauna cu mare bucurie şi aşteptare şi cu această întrebare în minte: Ce va deschide şi va descoperi Domnul pentru noi în acest număr? Noi ne grăbim să prindem conţinutul şi în acelaşi timp aşteptăm cu nerăbdare să studiem cu zel *Turnul* la adunările noastre de la Betel. Aceste adunări sunt o adevărată sărbătoare pentru noi. Noi simţim asta, deoarece ştim că stăm la masa Domnului, mâncăm şi bem „în faţa duşmanilor noştri” şi câştigăm tărie pentru a porni cu îndrăzneală cu mesajul Său. Ce privilegii avem!

În timpul lunii martie am primit o înţelegere mult mai clară despre Comemorare în articolul ce poartă acest titlu. Uneori, noi cântăm: „Ce poate spune El mai mult decât ţi-a spus?”, dar în acest articol am primit cu adevărat atât de multe expuneri ce luminează în mod minunat despre acest subiect semnificativ şi preţios, încât totul pare proaspăt şi nou pentru noi. Cel a cărui minte este condusă de Domnul şi care doreşte să fie instruit de El, nu poate decât să aprecieze aceste lucruri din adâncul inimii şi să arate recunoştinţă Domnului, servindu-L cu credincioşie, loial, tot timpul şi totdeauna.

Noi studiem de asemenea şi primul articol despre „Turma Sa”. Ce minunat este să vezi clar lucrarea spiritului sfânt şi lucrarea prezentă a „Acelui Spirit”, Regele nostru, acum în templu! Apreciem mai mult decât oricând înainte unitatea dintre Domnul şi turma Sa mică şi cum îi conduce El ca o unitate, prin organizaţia Lui. Noi mai observăm şi unitatea dintre turma mică şi „alte oi” şi ne bucurăm să fim asociaţi cu marea şi sfânta organizaţie a Domnului, mergând înainte spre victorie împreună cu El.

În decursul lunii martie la adunările noastre au participat 11, 11, 12, 14 şi respectiv 12 persoane.

Fie ca binecuvântarea Domnului şi bogăţiile harului Său să fie partea voastră veşnică.

Pentru familia Bethel din Stockholm, fratele vostru în serviciul Regelui,
Arthur Gustavsson, secretar

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Împărăţiei lui Jehova

15 IULIE 1938 Nr. 14

Cuprins:

RĂZBOIUL SĂU
PARTEA a II-a - Pag.329

MARTIRI RĂZBUNAȚI - Pag.346

CÂNTĂREȚI - Pag.349

SCRISORI - Pag.353

"VOI SUNTEŢI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Cuprins

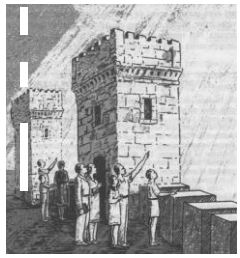

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

VOL. LIX **15 IULIE 1938** **Nr. 14**

RĂZBOIUL SĂU

„Nu vă temeţi … bătălia este … a lui Dumnezeu” – 2Cronici 20:15.

Partea a II-a

IEHOVA a făcut ca cetatea Ierusalimului să fie zidită, templul să fie ridicat şi acolo şi-a pus numele. (1Regi 9:3). „Să mergeţi la locul pe care-l va alege Domnul, Dumnezeul vostru, din toate seminţiile voastre, ca să-Şi aşeze acolo Numele Lui.” (Deut. 12:5). În acelaşi fel, Iehova l-a trimis pe Isus Cristos să-I zidească organizaţia, Ierusalimul sau Sionul, şi templul Său este ridicat şi este alcătuit din Isus Cristos şi membrii credincioşi ai trupului Său. În ilustraţia profetică, templul lui Iehova a fost locul de rugăciune şi, în acelaşi mod, în împlinire, casa regală a lui Dumnezeu este locul unde se caută faţa Celui Prea Înalt. În armonie cu aceasta, când lui Iosafat i-a fost adusă informaţia, el a adunat poporul în locul de rugăciune şi cerere. (2Cron. 20:4). Simţind marele pericol şi nevoia de a căuta faţa Domnului, oamenii din Iuda şi-au părăsit locuinţele confortabile şi s-au grăbit spre casa lui Dumnezeu, pentru a căuta acolo cunoştinţă, să ştie ce să facă. O adunare asemănătoare a martorilor lui Iehova, prin organizaţia din lumea întreagă pentru serviciul lor unit al Domnului, a început în anul 1925, când a început lucrarea generală de serviciu, care a devenit mai clar observată şi mai bine realizată de la 1927 încoace, când s-a întreprins în mod unitar lucrarea de mărturie din casă în casă din zilele de duminică, în toată ţara. În 1932, templul anti-tipic al lui Dumnezeu, poporul Său uns, a organizat şi s-a angajat în acţiuni în masă de adunări regionale pentru serviciu, şi de atunci încoace această lucrare face progrese. Pentru a face aceasta, poporul credincios al Domnului, pionierii în special, şi-au părăsit locuinţele confortabile, s-au grăbit spre locul de adunare şi merg în orice parte a terenului care le-a fost încredinţat, cu scopul de a duce mesajul Împărăţiei, după ce au obţinut mai întâi informaţie din mâna Domnului, prin organizaţia Sa, despre ce trebuie să facă.

[2.] Iosafat şi poporul s-au adunat la templul din Ierusalim „pentru a întreba pe Domnul” (*Rotherham*). Acela era timpul pentru a căuta informaţie sau cunoştinţă de la Domnul din templu, unde El poruncise poporului Lui să meargă cu asemenea ocazii. Acea adunare a izraeliţilor a fost tipică şi înregistrarea despre aceasta s-a făcut pentru folosul poporului lui Dumnezeu aflat acum pe pământ; şi, în sprijinirea acestui lucru, priviţi faptele. Înainte de 1918, poporul lui Dumnezeu se afla sub influenţa iluziei sau a înţelegerii greşite că „Stăpânirile înalte” sunt

Cuprins

alcătuite din oficialii guvernelor acestei lumi, cărora toţi trebuie să li se supună, chiar dacă această supunere ar putea fi contrară poruncii lui Dumnezeu. În acel timp, oficialii guvernelor lumii, împiedicând libertatea martorilor lui Iehova în predicarea acestei evanghelii a Împărăţiei, i-au făcut să analizeze chestiunea amănunţit şi să întrebe pe Domnul; şi, după ce L-au întrebat pe Domnul şi au studiat Cuvântul Său, poporul lui Dumnezeu a devenit încredinţat că „Stăpânirile înalte" sunt Iehova Dumnezeu şi Isus Cristos şi nimeni altcineva. (Rom. 13:1). Continuând ei să caute faţa Domnului, El a descoperit poporului Său prin *Turnul de veghere,* în ultima parte a anului 1928, că unii dintre cei credincioşi din rămăşiţa Israelului spiritual ar putea fi cruţaţi şi trecuţi prin Armaghedon şi, pentru a fi credincioşi, ei trebuie să fie complet supuşi şi ascultători de Dumnezeu şi Isus Cristos, „Stăpânirile înalte" în realitate. În numerele din iunie 1929 ale *Turnului de veghere,* Iehova a făcut de cunoscut poporului Său, clar şi mai presus de orice îndoială, că „Stăpânirile înalte" sunt Dumnezeu şi Isus Cristos şi că, atunci când orice lege, făcută de oameni sau guverne omeneşti, vine în conflict cu legea lui Dumnezeu, poporul de legământ al lui Dumnezeu trebuie să asculte de poruncile lui Dumnezeu şi nu de cele ale omului. Acela era un răspuns la întrebările poporului lui Iehova, similare cu întrebarea pusă de izraeliţii tipici la Ierusalim. În ultimul articol amintit s-a făcut categorica afirmaţie că unşii trebuie să asculte de Dumnezeu şi Isus Cristos şi să nu cedeze regulii sau legii organizaţiei lui Satan, când asemenea regulă sau lege a organizaţiei lui Satan este contrară poruncii precise a lui Dumnezeu. Unşii au văzut atunci, aşa cum nu văzuseră înainte, că ei trebuie să fie silitori în predicarea acestei evanghelii a Împărăţiei, indiferent de toată opoziţia guvernelor lumeşti. Persecutarea poporului lui Dumnezeu a început atunci să crească, şi această persecuţie şi atacuri împotriva lor au strâns laolaltă pe poporul Său de legământ în organizaţia de la templu. Aşa cum s-a întâmplat cu izraeliţii tipici, aceasta i-a strâns „din toate cetăţile lui Iuda" şi ei au venit la „Ierusalim", organizaţia lui Dumnezeu, pentru a-I căuta faţa. Din toată lumea, grupuri din poporul de legământ al lui Dumnezeu şi-au văzut clar datoriile şi obligaţiile faţă de Iehova şi Regele Lui, de la 1929 încoace. Ei s-au identificat ca o parte a organizaţiei lui Iehova şi, sub comanda directă a Domnului Isus Cristos, s-au organizat în grupe pentru serviciu sistematic pe teren, lucrând împreună în unitate spre gloria lui Dumnezeu. Altfel spus, ei au devenit un popor separat şi deosebit de toţi creştinii mărturisiţi de pe pământ. Atunci, din toată inima şi cu o apreciere adâncă a necesităţii de a face astfel, martorii lui Iehova au venit din diferite părţi, părăsindu-şi locuinţele confortabile şi fiecare s-a alăturat în lucrarea de mărturie pe teren, având în minte marele lor privilegiu de a participa la justificarea numelui lui Iehova. Ei au avut şi continuă să aibă în minte îndemnul dat poporului lui Iehova prin profetul Său, anume: „Iubiţi, dar, pe Domnul, toţi cei iubiţi de El. Căci Domnul păzeşte pe cei credincioşi şi pedepseşte aspru pe cei mândri. Fiţi tari şi îmbărbătaţi-vă inima, toţi cei ce nădăjduiţi în Domnul!" – Ps. 31:23, 24.

[3.] Pericolul care ameninţa pe poporul lui Dumnezeu i-a unit şi ei au început să

Cuprins

„caute faţa Domnului” cu zel şi sârguinţă. Atunci, cei credincioşi au realizat că Iehova locuieşte în organizaţia templului Său şi că spiritul Său este peste grupa templului. Atitudinea ameninţătoare a duşmanului i-a trezit la faptul că toată protecţia şi salvarea lor le vine de la Iehova prin Isus Cristos şi că ei trebuie să se încreadă în Domnul şi numai în El. La templu, ei s-au unit ferm şi cu zel în rugăciune şi jertfă. Văzându-se complet separaţi de lumea lui Satan şi că nu formau o parte a acestei lumi, cei credincioşi şi-au pus încrederea nu în armate sau eroi, ori în care de luptă sau arme literale, ci numai în Domnul. Cei credincioşi n-au coborât şi nu coboară în Egipt pentru ajutor, protecţie sau salvare. (Isa. 31:1). Ei au fost şi sunt hotărâţi să se lepede de toate lucrurile care nu sunt în armonie cu Dumnezeu şi legea Sa; de aceea, se încred numai în Dumnezeu şi în îngrijirea făcută de El pentru ei. Acum, ca şi atunci, este timpul potrivit pentru o rugăciune asemănătoare celei a regelui Solomon din vechime: „Când foametea, ciuma, rugina, tăciunele, lăcustele de un fel sau altul, vor fi în ţară, când vrăjmaşul va împresura pe poporul Tău în ţara lui, în cetăţile lui, când vor fi urgii sau boli de orice fel, dacă un om, dacă tot poporul Tău Israel va face rugăciuni şi cereri şi fiecare îşi va cunoaşte mustrarea cugetului lui şi va întinde mâinile spre casa aceasta, ascultă-l din ceruri, din locul locuinţei Tale şi iartă-l; lucrează şi răsplăteşte fiecăruia după căile lui, Tu, care cunoşti inima fiecăruia, căci numai Tu cunoşti inima tuturor copiilor oamenilor, ca să se teamă de Tine în tot timpul cât vor trăi în ţara pe care ai dat-o părinţilor noştri!” „Când poporul Tău va ieşi la luptă împotriva vrăjmaşului său, urmând calea pe care i-o vei porunci Tu; dacă vor face rugăciuni Domnului, cu privirile întoarse spre cetatea pe care ai ales-o Tu, şi spre casa pe care am zidit-o eu Numelui Tău, - ascultă din ceruri rugăciunile şi cererile lor şi fă-le dreptate!” – 1Regi 8:37-40, 44, 45.

4. Cei credincioşi sunt la templu şi se roagă şi se încred în Domnul să-i călăuzească în acţiunile lor în toate timpurile de pericol. Ei ştiu că Domnul este Atotputernic. Ei Îl iubesc pe Domnul şi se încred în El şi sunt hotărâţi să-I facă voinţa; de aceea, se bizuiesc pe promisiunea că toate lucrează împreună spre binele lor. – Rom. 8:28.

5. Aşa cum izraeliţii, sub regele Solomon, s-au rugat la Iehova Dumnezeu, tot la fel martorii lui Iehova de astăzi se roagă la Iehova şi în acelaşi timp studiază legea şi mărturiile Lui, pentru a constata care este regula Sa prescrisă de acţiune pentru ei şi prin care ei trebuie să fie călăuziţi în atitudinea faţă de potrivnicii Împărăţiei, ca ei să nu se compromită în nici un fel cu duşmanul. Ei văd că trebuie să se ţină deoparte de organizaţia duşmanului. Văzând relaţia lor faţă de Dumnezeu şi Împărăţia Sa, grupa templului s-a hotărât atunci să asculte de Domnul cu orice preţ. Atunci, ei s-au hotărât să nu mai plătească amenzi pentru predicarea evangheliei, ci mai degrabă să meargă la închisoare când vor fi găsiţi vinovaţi de tribunalul lui Satan de predicarea evangheliei şi când ei insistă să asculte de legea lui Dumnezeu cu privire la predicarea evangheliei. În acel timp s-a renunţat la toţi termenii şi aparenţele comerciale. Când au fost arestaţi şi acuzaţi de „negustorie ambulantă”, deoarece mergeau din uşă în uşă şi predicau evanghelia prezentând-o

Cuprins

în formă tipărită, martorii lui Iehova mai degrabă au adus chestiunea înaintea instanţelor de judecată decât să stăruie asupra detaliilor, şi au insistat că ei trebuie să asculte de porunca lui Dumnezeu de a predica evanghelia. Ei au adoptat şi, după aceea, au urmat strict o „ordine a procesului" până la sfârşit, ca instanţele să vadă că ei erau cu adevărat martori ai lui Iehova şi că pun mărturie despre numele şi Împărăţia Sa. În ciuda condamnării individuale pentru predicarea acestei evanghelii a Împărăţiei, martorii lui Iehova au pornit atunci într-o acţiune în masă pentru a mărturisi despre numele lui Iehova şi Împărăţia Sa. Ei au mers în comunităţi în număr mare şi au pus mărturie şi continuă să pună mărturie pentru numele şi Împărăţia lui Dumnezeu, indiferent de persecuţie. În acest scop, martorii lui Iehova au folosit şi folosesc şi acum maşini de reproducere, fonografe şi vorbiri înregistrate, pentru a vesti această evanghelie a Împărăţiei ca mărturie pentru lume, aşa cum le-a poruncit Domnul. – Mat. 24:14.

6. Pe timpul izraeliţilor tipici, duşmanii aliaţi mărşăluiau spre Ierusalim şi pericolul era iminent: „Iosafat a venit în mijlocul adunării lui Iuda şi a Ierusalimului, în Casa Domnului, înaintea curţii celei noi." (2Cron. 20:5). Aici, Iosafat, la Casa Domnului sau templul Său, l-a ilustrat pe Isus Cristos stând în mijlocul rămăşiţei credincioase pe care El a adunat-o în adevăratul templu al lui Dumnezeu. Venind din toate colţurile pământului, cei credincioşi, fiind adunaţi la templu, stau acum ca o grupă complet unită şi armonioasă şi aici ei sunt „picioarele Lui", ale lui Isus Cristos, şi toţi privesc la Iehova şi se roagă Lui pentru protecţie, călăuzire şi binecuvântare. Acolo, la templu, era locul potrivit ca izraeliţii să se roage; şi tot astfel este cu adevărata clasă a templului, aşa cum spunea Isus: „Este scris: Casa Mea se va chema o casă de rugăciune." (Mat. 21:13). „Iosafat a stat … în Casa Domnului, înaintea curţii celei noi". Cuvintele „curte nouă" din text arată că Iosafat a construit acea curte în decursul celor optsprezece ani în care el a domnit peste Iuda. El n-a construit întregul templu, ci şi-a arătat iubirea pentru casa lui Dumnezeu construind o curte nouă. Este raţional să spunem că acea curte nouă a preumbrit pe „mulţimea mare" stând înaintea tronului lui Dumnezeu, aşa cum este ilustrat la Apocalipsa 7:9-15, ai cărei membrii erau adunaţi acolo pentru a participa la a lăuda pe Iehova şi a lua parte la sărbătoarea corturilor. Această curte nouă a ilustrat un spaţiu mai mare ce era necesar pentru noii veniţi, ionadabii, şi astfel Domnul arată o adunare a rămăşiţei şi a însoţitorilor lor pentru a-L lăuda. Acum, noi vedem că „mulţimea mare" vine înaintea casei Domnului şi se alătură în lauda lui Iehova şi a Regelui Său.

7. Fără îndoială, rugăciunea lui Solomon se referă la venirea oamenilor cu bunăvoinţă care alcătuiesc„ mulţimea mare", când a zis: „Când străinul, care nu este din poporul Tău Israel, va veni dintr-o ţară depărtată, pentru Numele Tău, căci se va ştii că Numele Tău este mare, mâna Ta este tare şi braţul Tău este întins, când va veni să se roage în casa aceasta – ascultă-l din ceruri, din locul locuinţei Tale şi dă străinului acela tot ce-Ţi va cere, pentru ca toate popoarele pământului să cunoască Numele Tău, să se teamă de Tine, ca şi poporul Tău Israel şi să ştie că Numele Tău este chemat peste casa aceasta pe care am zidit-o eu." – 1Regi 8:41-

Cuprins

43.

8. În conformitate cu această parte a ilustraţiei şi potrivit cu ea, observaţi aceasta: În numărul din 1 august 1932 al *Turnului de veghere* a fost prima dată când oamenii cu bunăvoinţă au fost identificaţi ca „ionadabi”, care vor forma în cele din urmă „mulţimea mare”; apoi, în luna mai 1933, publicaţia de serviciu a Societăţii, numită pe atunci „Buletin”, emitea o declaraţie invitându-i pe „ionadabi” să ia parte la lucrarea de mărturie de a face de cunoscut Împărăţia lui Dumnezeu sub Cristos. De atunci încoace, aceste „alte oi” au participat în această lucrare şi continuă să ia parte în lucrarea de mărturie pe teren, lucru ce a fost ilustrat prin acei izraeliţi ce stăteau în curtea cea nouă, înaintea cărora stătea şi se ruga regele Iosafat.

9. Cuvintele de început ale rugăciunii lui Iosafat recunoşteau pe izraeliţi ca sămânţa tipică, după promisiunea pe care Iehova Dumnezeu i-o făcuse lui Avraam. „Şi a zis: Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri, nu eşti Tu Dumnezeu în ceruri şi nu stăpâneşti Tu peste toate împărăţiile neamurilor? Oare n-ai Tu în mână tăria şi puterea, aşa că nimeni nu Ţi se poate împotrivi?” (2Cron. 20:6). Isus Cristos, Mai Marele decât Iosafat, este actuala sau reala „Sămânţă a lui Avraam” şi El recunoaşte acum rămăşiţa de pe pământ, poporul uns al lui Dumnezeu, ca membrele „picioare” ale „trupului lui Cristos”, deci o parte a sămânţei lui Avraam prin adopţie. Iehova este Mai Marele Avraam şi rămăşiţa sunt copiii sau sămânţa Lui şi ei Îl numesc pe Iehova Dumnezeu, Tatăl lor şi pe Mai Marele Iosafat, Isus Cristos; şi astfel tipul sau ilustraţia i-a arătat adresându-I-se lui Dumnezeu cu Cel Atotputernic, Cel care este Marele Rege al Veşniciei. (Ier. 10:10, *margin*). Începând cu 1914, Isus Cristos, Regele uns al lui Iehova, apare ca domnitorul de drept al lumii şi El stă acolo „în mijlocul vrăjmaşilor [Săi]” (Ps. 110:1, 2) şi îşi începe domnia. Aici, rămăşiţei îi este reamintit cu putere că Iehova este Cel suprem şi că El şi Isus Cristos sunt „Stăpânirile înalte” şi că orice putere din organizaţia lui Dumnezeu este ordinată de Dumnezeu şi nu de vreuna din creaturile pământeşti. (Rom. 13:1-4). În 1914, împărăţiile lumii acesteia au devenit „împărăţia Domnului nostru [Iehova] şi a Cristosului Său” (Apoc. 11:15-18, *A.R.V.*). Când sunt analizate cuvintele lui Iosafat „N-ai Tu în mână tăria şi puterea, aşa că nimeni nu Ţi se poate împotrivi?”, rămăşiţei aflată acum la templu îi este reamintit că Iehova este Cel Atotputernic, Cel Irezistibil, că El i-a dat iubitului Său Fiu, Isus Cristos, toată puterea în cer şi pe pământ şi că nu există putere care să se poată împotrivi cu succes Celui Atotputernic şi Regelui Său uns. După 1926, Domnul a început să aducă în atenţia poporului Său însemnătatea numeroaselor Sale titluri şi a numelui Său. (Vezi *Turnul de veghere* din 1 august, 1927). Această cunoştinţă i-a ajutat pe cei unşi să-şi vadă duşmanii din punctul de vedere potrivit şi să ştie că nu există nimic care să se compare cu Iehova, Dumnezeul Cel Atotputernic. Ei şi-au dat seama, ca niciodată înainte, de obligaţia şi privilegiul lor de a asculta de El fără rezerve, indiferent de ce ar putea crede sau zice vreo creatură aflată în existenţă.

10. Sub conducerea vizibilă a lui Iosua, care l-a reprezentat acolo pe Domnul

Cuprins

Isus Cristos, Dumnezeu i-a izgonit pe canaaniţi, reprezentanţii lui Satan. Iosafat aminteşte aici, în rugăciunea lui, de Iehova, cum Îşi manifestă El atenţia şi grija pentru poporul Său, cum 'a izgonit El duşmanii şi a dat ţara seminţei lui Avraam, prietenul lui Dumnezeu, pentru totdeauna'. „Nu eşti Tu Dumnezeul nostru, care ai izgonit pe locuitorii ţării acesteia dinaintea poporului Tău Israel, şi n-ai dat-o Tu pentru totdeauna seminţei lui Avraam, prietenul Tău?" (2Cron. 20:7). În mod asemănător, la încheierea „timpurilor neamurilor", în 1914, a început „războiul din cer", care a avut ca rezultat izgonirea din cer a lui Satan şi a hoardelor sale de spirite rele, aruncarea lor pe pământ şi cedarea oricărei posesiuni, deţinute cândva de ei, adevăratei seminţe a lui Avraam. Cele „şapte timpuri ale neamurilor" expirând atunci, lumea a ajuns la un sfârşit, însemnând aici controlul necontestat sub Satan şi de la acel timp înainte toate naţiunile trebuie să fie judecate dacă Îl vor primi pe Isus Cristos ca Rege sau vor rămâne sub conducerea lui Satan şi vor suferi nimicirea. (Luca 21:24; Lev. 26:18-28). În armonie cu aceasta, profetul lui Dumnezeu zice: „Dumnezeule, am auzit cu urechile noastre şi părinţii noştri ne-au povestit lucrările pe care le-ai făcut pe vremea lor, în zilele de odinioară. Cu mâna Ta ai izgonit neamuri, ca să-i sădeşti pe ei [propriul Tău popor], ai lovit popoare ca să-i întinzi pe ei. Căci [poporul Tău de legământ] nu prin sabia lor au pus mâna pe ţară, nu braţul lor i-a mântuit, ci dreapta Ta, braţul Tău, lumina Feţei Tale, pentru că îi iubeai. Dumnezeule, Tu eşti împăratul meu; porunceşte izbăvirea lui Iacov! Cu Tine doborâm pe vrăjmaşii noştri, cu Numele Tău zdrobim pe potrivnicii noştri." (Ps. 44:1-5). Această profeţie se aplică în timpul prezent la poporul de legământ al lui Dumnezeu de pe pământ.

[11.] Când Iosafat s-a rugat: „Şi ai dat-o pentru totdeauna seminţei lui Avraam, prietenul Tău", această parte a rugăciunii s-a împlinit în 1914 prin întronarea Regelui Isus Cristos şi trimiterea Lui să domnească pe pământ. Aceasta a fost, de asemenea, o împlinire a profeţiei expusă de psalmist: „Totuşi, Eu am uns pe Împăratul Meu pe Sion, muntele Meu cel sfânt. Eu voi vesti hotărârea Lui – zice Unsul – Domnul [Iehova] Mi-a zis: Tu eşti Fiul Meu! Astăzi Te-am născut [Ţi-am dat naştere, Te-am recunoscut şi Te-am declarat Rege legitim]". Aşa a făcut Domnul prin naşterea „copilului de parte bărbătească", adică Împărăţia. „Cere-Mi, şi-Ţi voi da neamurile de moştenire şi marginile pământului în stăpânire! Tu le vei zdrobi cu un toiag de fier şi le vei sfărâma ca pe vasul unui olar." – Ps. 2:6-9.

[12.] Iacov a ilustrat sămânţa, pe unşii lui Dumnezeu: de aceea, îi reprezintă pe cei din rămăşiţă de la templu: „Dar tu, Israel [naţiunea Israel], servul Meu, Iacov [sămânţa unsă] pe care te-am ales, sămânţa lui Avraam, prietenul Meu." (Isa. 41:8). „Domnul S-a arătat lui Avraam şi i-a zis: Toată ţara aceasta o voi da seminţei tale." (Gen. 12:7). „Căci toată ţara pe care o vezi ţi-o voi da ţie şi seminţei tale în veac." (Gen. 13:15). Sămânţa prezisă aici este Isus Cristos. (Gal. 3:16). „Prieten" înseamnă „iubitor", sau cel care iubeşte tot timpul. Iehova l-a iubit pe Avram sau Avraam şi El iubeşte sămânţa lui Avraam. De aceea, El Îl iubeşte pe Cristos, adevărata Sămânţă şi pe cei care sunt adoptaţi ca membrii ai trupului Său, care sunt prietenii lui Iehova pentru totdeauna. „Nu pentru că întreceţi la număr pe

Cuprins

toate celelalte popoare S-a alipit Domnul de voi şi v-a ales, căci voi sunteţi cel mai mic dintre toate popoarele. Ci pentru că Domnul vă iubeşte, pentru că a vrut să ţină jurământul pe care l-a făcut părinţilor voştri, pentru aceea v-a scos [din Egipt] Domnul cu mâna Lui puternică, şi v-a izbăvit din casa robiei, din mâna lui Faraon, împăratul Egiptului." (Deut. 7:7, 8). Acum, Iehova a dat domnia pământului lui Isus Cristos, adevărata sământă, şi Diavolul nu va mai avea niciodată această domnie, ci Isus Cristos, Prietenul veşnic al lui Iehova, va domni pentru totdeauna, iar Satan şi adepţii lui vor fi nimiciţi pentru totdeauna.

13. Continuându-şi rugăciunea, Iosafat a zis: „Ei [sământa lui Avraam] au locuit-o şi Ţi-au zidit în ea un locaş sfânt pentru Numele Tău." (2Cron. 20:8). Această parte a profeţiei este adevărată în mod literal şi s-a împlinit de la 1919 încoace. În acel an, rămăşiţa poporului lui Iehova, aflată acum pe pământ, a fost restatornicită din captivitatea Diavolului şi după aceea şi-a reluat activităţile în serviciul Domnului, vestind fără frică pe Rege şi Împărăţia Sa şi acum aceştia locuiesc în Împărăţia Domnului. Atunci, Domnul Isus, ca „Mesagerul legământului", după ce a încheiat pregătirea căii înaintea lui Iehova, a venit direct la templu şi a zidit Sionul, reşedinţa lui Dumnezeu, pe care Isus Cristos l-a zidit pe Sine ca Principala Piatră de Temelie. Apoi, i-a trezit din somnul morţii pe cei credincioşi, i-a judecat şi i-a adus în templu pe cei aprobaţi aflaţi încă pe pământ, toţi fiind pietre în templul viu al lui Dumnezeu. „Şi toţi fiind zidiţi pe temelia apostolilor şi profeţilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Cristos. În El toată clădirea, bine închegată, creşte ca să fie un Templu sfânt în Domnul. Şi prin El şi voi sunteţi zidiţi împreună, ca să fiţi un lăcaş al lui Dumnezeu, prin spirit." – Efes. 2:20-22.

14, Iehova Dumnezeu a făcut aceasta, prin Isus Cristos, pentru numele Său. Timp de patruzeci de ani, înainte de 1919, Iehova a scos dintre naţiuni „un popor pentru numele Lui", credincioşi care sunt puşi ca pietre vii în sanctuarul Său. (Fapte 15:14). Numele Iehova este chemat peste această grupă a sanctuarului sau a templului, dovedind astfel că rămăşiţa aflată acum pe pământ trebuie să vestească numele lui Iehova, fiind martorii Lui aleşi chiar pentru acest scop: „Şi veţi zice în ziua aceea: Lăudaţi pe Domnul, chemaţi Numele Lui, vestiţi lucrările Lui printre popoare, pomeniţi mărimea Numelui Lui." (Isa. 12:4). Această profeţie a lui Isaia a început să-şi aibă împlinirea în anul 1919, timp ce a fost marcat în special prin congresul din Cedar Point (Ohio).

15. „Rostirea" pe care a repetat-o atunci Iosafat a fost rostirea regelui Solomon, declarată la timpul consacrării templului, în anul 1028 î.Chr. (1Regi 8:33-40). În rugăciunea lui, regele Solomon a menţionat despre „străin" şi acel an 1028 î.Chr. corespunde anului 1925 (A.D.), când a fost publicat articolul „Naşterea naţiunii" în *Turnul de veghere*. Tot în acel an, a fost publicat şi vestit în mod public „Mesajul speranţei", mesaj ce era adresat „Către toţi oamenii cu bunăvoinţă", însemnând „străinii" sau „alte oi" ale Domnului, pe care El le adună şi care ajung să formeze „mulţimea mare". Iosafat a citat atunci rostirea lui Solomon: „Dacă va veni peste noi vreo nenorocire, sabia, judecata, ciuma sau foametea, ne vom înfăţişa înaintea casei acesteia şi înaintea Ta, căci Numele Tău este în casa aceasta; vom striga către

Cuprins

Tine din mijlocul strâmtorării noastre şi Tu ne vei asculta şi ne vei mântui." (2Cron. 20:9). În felul acesta, regele se baza pe promisiunea lui Dumnezeu exprimată prin regele Solomon în rugăciunea lui: „Când vom striga către Tine din mijlocul strâmtorării noastre, Tu ne vei asculta şi ne vei mântui". Cazul lui Iosafat, care acum este cazul rămăşiţei de pe pământ, era un timp când duşmanul invadase ţara şi care era un „rău", deoarece aducea pagubă altora. Aşa este acum cazul, deoarece duşmanul invadează ţara rămăşiţei, invazie ce nu se datorează vreunei neglijenţe a rămăşiţei sau a eşecului faţă de Dumnezeu, ci pentru că ei şi-au arătat zelul şi activitatea servind cu credincioşie pe Dumnezeu, vestindu-i judecăţile, justificarea numelui Său, nimicirea organizaţiei lui Satan şi binecuvântările care vor urma prin împărăţia lui Isus Cristos. Rămăşiţa constituie poporul lui Dumnezeu şi mâna Sa fiind peste ei, Iehova manevrează întregul aranjament pentru a face să se vadă integritatea propriului Său popor şi pentru a-şi arăta cauza sau motivul pentru curăţarea şi izgonirea naţiunilor şi pentru a nimici toată organizaţia lui Satan. În felul acesta, Iehova are să demonstreze că El este puterea supremă, în armonie cu promisiunea pe care a făcut-o în timpurile din vechime. – Ex. 9:16, *Leeser*.

16. Aşa cum Iosafat a stat înaintea casei lui Iehova Dumnezeu, unde Iehova îşi pusese numele, tot la fel acum rămăşiţa adunată la templu împreună cu Isus Cristos stă înaintea lui Iehova Dumnezeu şi face de cunoscut nenorocirea care vine peste ei din partea duşmanului şi dau atenţie acelei promisiuni că Iehova îi va auzi şi le va da ajutor. Astfel, Iehova a prezis că atacul duşmanului asupra poporului Său va face rămăşiţa să „strige la El în nenorocirea lor"; şi ei fac aceasta chiar în ziua în care noi ne aflăm acum. Rămăşiţa nu subestimează duşmanul, ci apreciază corect puterea duşmanilor lor, despre care este atrasă atenţia în cartea *Duşmani*. Rămăşiţa îşi mărturiseşte propria neputinţă şi că Iehova şi Isus Cristos, „Înaltele stăpâniri", sunt singura protecţie, tărie şi salvare. Deşi strigătul lor este dureros şi ei suferă mare durere şi chin, cei din rămăşiţă sunt plini de încredere în Iehova şi sunt hotărâţi să-şi păstreze integritatea faţă de El. Un astfel de strigăt al celor asupriţi a început să se intensifice mai ales din 1933 şi continuă să se intensifice până în acest timp din pricina persecuţiei din partea fanaticilor care afirmă că sunt religioşi, şi mai ales cei care acţionează sub conducerea fanaticului Hitler din Germania, care sunt sfătuiţi, ajutaţi şi sprijiniţi în special de cei care îşi au rezidenţa la Vatican. Poporul lui Dumnezeu a fost prădat, proprietatea i-a fost confiscată şi mii dintre ei au fost întemniţaţi în locuri oribile, mulţi au fost omorâţi, toate din pricina devotamentului lor credincios faţă de Iehova Dumnezeu şi Regele Său. Această persecuţie din Germania este fără pereche în cruzime şi nelegiuire. Persecuţia a început deja şi este continuată împotriva martorilor lui Iehova în Japonia şi Italia, în Africa de Sud şi în alte locuri de pe întreg pământul, inclusiv Statele Unite, şi cei din rămăşiţă strigă la Dumnezeu în nenorocirea lor şi Îi cer ajutorul. Aşa cum duşmanii aliaţi mărşăluiau spre Ierusalim, tot la fel duşmanii lui Iehova mărşăluiesc acum împotriva unşilor lui Dumnezeu de pe pământ. În aprilie 1933, an pe care papa l-a declarat „an sfânt", a fost transmisă o cuvântare publică

Cuprins

despre subiectul „Efectul anului sfânt asupra păcii şi prosperităţii”. Acest mesaj a fost transmis pe tot cuprinsul Statelor Unite prin radio şi adevărurile declarate acolo din Cuvântul lui Dumnezeu, vestite public, au înfuriat foarte mult elementele duşmanilor aliaţi. La insistenţa Ierarhiei romano-catolice, în multe state din America a început persecuţia martorilor lui Iehova. Apoi, pe 20 iulie, în acelaşi an, a fost semnat un concordat între papa şi guvernul Germaniei, arătând în felul acesta, în mod public şi deschis, că elementele comerciale, politice şi religioase erau de acord cu o cale de acţiune a persecuţiei împotriva martorilor lui Iehova şi că anti-tipicii moabiţi, amoniţi şi locuitorii muntelui Seir mărşăluiau împotriva martorilor lui Iehova. La scurt timp după aceasta, mulţi martori ai lui Iehova au fost arestaţi în New Jersey pentru predicarea acestei evanghelii a Împărăţiei. Când la Plainfield, New Jersey, a fost transmis un mesaj public cu titlul „De ce se practică intoleranţa religioasă?”, a existat o demonstraţie a duşmanului şi o ameninţare deschisă prin oameni înarmaţi pentru a-i secera cu gloanţe pe martorii lui Iehova, care se adunaseră acolo în mod paşnic pentru singurul scop de a face de cunoscut ce este cuprins în Cuvântul lui Dumnezeu. Apoi, în noiembrie 1933, *Turnul de veghere* a publicat articolul „Nu vă temeţi de ei” (Mat. 10:28); şi astfel Domnul, prin instrumentele Sale pământeşti, a spus poporului Său să rămână neclintiţi pentru cauza Împărăţiei lui Dumnezeu şi ei continuă să facă astfel.

17. De ce, în acea ilustraţie profetică, este făcută promisiunea cu privire la strigătul poporului Său, „Ascultă şi salvează”? (*R.V.*) Deoarece numele Lui sfânt şi ireproşabil este peste templul Său şi este legat de martorii Săi, iar numele Lui trebuie să fie justificat şi răzbunat acum asupra duşmanilor aliaţi. Iehova Dumnezeu este îndelung răbdător cu duşmanii Lui şi El le permite să-i asuprească poporul, ca astfel cei unşi să aibă ocazia să-şi dovedească integritatea, şi în felul acesta să-l dovedească mincinos pe Satan. La timpul potrivit al lui Dumnezeu, El îşi va răzbuna servii aleşi, aşa cum a promis: „Nu-şi va răzbuna Dumnezeu aleşii, care strigă la El zi şi noapte, deşi zăboveşte faţă de ei? Vă spun că îi va răzbuna, fără întârziere. Cu toate acestea, când va veni Fiul omului, va găsi El credinţă [(*Diaglott*) va găsi El această încredere; adică încrederea că Dumnezeu îşi va răzbuna servii] pe pământ?” (Luca 18:7, 8). Fie după credinţa voastră; de aceea, fie ca aceia care sunt credincioşi să rămână loiali şi neclintiţi în hotărârea lor de a servi pe Dumnezeu şi Regele Lui, ştiind că eliberarea va veni cu siguranţă, şi acesta curând.

1. Iosafat a relatat mai întâi voinţa exprimată a lui Dumnezeu sau regula ce guvernează aceste cazuri şi a arătat că el se bizuia pe promisiune. Apoi, el a continuat să aducă înaintea lui Iehova cazul sau starea poporului lui Iuda şi strigătul lor după ajutor, pe care ei îl doreau aşa de mult. Arătând spre duşmanul care se apropia, el a zis: „Acum, iată, fiii lui Amon şi ai lui Moab şi cei din muntele Seir, la care n-ai îngăduit lui Israel să intre, când venea din ţara Egiptului – căci s-a abătut de la ei şi nu i-a nimicit.” – 2Cron. 20:10.

19. Iosafat a arătat spre Moab, Amon şi Muntele Seir; stabilind clar acel element aliat comercial, politic şi religios, ce invadează acum locul în care se

află în mod potrivit rămăşiţa poporului lui Dumnezeu. În împlinirea acestei părţi a ilustraţiei profetice, observaţi că în 1933 duşmanul a pornit un atac combinat împotriva poporului lui Dumnezeu şi de atunci încoace el continuă să le invadeze domeniul. Şi acum, în anul 1938, poporul lui Dumnezeu vede clar forţele aliate şi conspiratoare ale lui Satan, adică elementele comerciale, politice şi religioase, mărşăluind spre atac cu hotărârea declarată de a nimici pe martorii lui Iehova. Naziştii, fasciştii, naţionaliştii extremişti, dictatorii politici şi comerciali, marii religioşi, comuniştii şi toţi nelegiuiţii sunt aliaţi împotriva Domnului şi unşilor Lui. Ei sunt împotriva oricărui lucru care este legat de numele lui Iehova Dumnezeu. Ei sunt mai ales împotriva marilor adevăruri prezente date poporului lui Dumnezeu, pe care le este poruncit să le vestească. Toţi aceştia sunt iubitori de bani şi ilustrează mai ales pe cei care constituie „păstorii turmelor" din „creştinătate". Mulţi politicieni se află în jocul politic pentru câştigul a ceea ce pot obţine de la mulţimea comercială şi religioasă. De aceea, ei sunt cuprinşi în această alianţă şi sunt reprezentaţi în special prin moabiţii moderni. Deoarece liderii religiei sunt de asemenea iubitori de bani, ei au mâinile întinse şi schimbătorii de bani plătesc liderii religioşi pentru a-şi uşura propria conştiinţă, gândind că pot să amâne ziua răului, în timp ce continuă să-şi practice nedreptele operaţiuni. Ei se tem de boicotul cu care îi ameninţă liderii religioşi; de asemenea, ameninţarea lor cu excomunicarea îi face să continue să-i sprijine pe liderii religioşi. Politicienii sunt cu ei în acţiunea lor nelegiuită. Ei nu pot să sufere vestirea adevărului lui Dumnezeu, care demască excrocheria religioasă şi escrocii, pe care ei îi plătesc să le salveze conştiinţa şi să le aprobe fărădelegea. Astfel, toate elementele din organizaţia Diavolului simpatizează unele cu altele, aşa cum au făcut Amonul, Moabul şi Muntele Seir. Ei toţi sunt de acord cu ideile papei referitoare la aşa numita „justiţie socială", deoarece ideile lui nu resping egoistul sistem capitalist, nici exploatarea celor mulţi de către cei puţini, fără inimă. Realitatea este că cei care sunt iubitori de bani acţionează pentru câştig. Aceste aşa numite idei de „justiţie socială" sunt arătate în enciclica lui Papa Leo al XIII-lea despre relaţiile de muncă cu patronii, cu care preoţii catolici se fălesc aşa de tare şi pe care Franklin D. a încercat să le copieze în planul său NRA, prezentat în anul 1933.

[20.] În mai sus amintita alianţă de conspiratori împotriva lui Dumnezeu şi a Împărăţiei Sale se află cei amintiţi în mod profetic de către Iosafat ca „muntele Seir", Meunimii de astăzi, adică elementul religios al organizaţiei Diavolului, sub conducerea şi influenţa dominantă a Ierarhiei romano-catolice a Autorităţii, oameni care, asemenea celor din „muntele Seir", îşi fac cuibul sus ca păsările necurate cuibărite în munţii Seir. Acei duşmani aliaţi amintiţi de Iosafat au fost cei pe care Domnul nu i-a permis Israelului să-i invadeze atunci când mărşăluia afară din ţara Egiptului. Israelul a fost patruzeci de ani în pustiu. În decursul celor patruzeci de ani ai „lucrării Ilie", Dumnezeu nu a făcut pe poporul Său să atace elementele aliate comerciale, politice şi religioase ale organizaţiei Diavolului. Acest lucru n-a fost permis de Domnul înainte de „ziua pregătirii Lui", care a

Cuprins

început în 1918, nu înainte de începutul judecăţii naţiunilor, în acelaşi an în care Isus Cristos a venit la templu pentru judecată. Ziua de răzbunare a lui Iehova nu avea să înceapă înainte de acel timp; de aceea, nu era timpul ca Israelul spiritual, rămăşiţa lui Dumnezeu, să vestească ziua răzbunării Sale, până la venirea Domnului Isus la templu. În decursul acelor patruzeci de ani ai perioadei Ilie, Isus „pregătea calea înaintea lui Iehova" (Mal. 3:1), ca „poporul pentru numele Lui" să iasă din Babilon şi să devină martori activi ai lui Iehova. Atunci când a sosit timpul potrivit, Isus Cristos, ca marele Oficial Executiv al lui Iehova, a început „ziua pregătirii Sale" pentru conflictul final, care se apropie. De atunci încoace, forţele împotrivitoare îşi ocupă poziţiile respective în ordine de bătaie, fiind gata pentru războiul final.

[21.] Când izraeliţii mărşăluiau spre Canaan, ei au evitat a se angaja în conflict cu Moabul, Amonul şi Muntele Seir, deoarece Iehova îi instruise să facă astfel. (Deut. 2:1-19; Num. 20:14-21). În decursul perioadei Ilie a bisericii, celor consacraţi li s-au dat instrucţiuni similare, care par să fie asemănătoare instrucţiunilor date de Dumnezeu izraeliţilor naturali. Despre acest punct vezi *Studii în Scripturi*, volumul 6, paginile 607 şi 608. Esau i-a ilustrat pe religioşii din timpurile moderne. În decursul perioadei Ilie, n-a existat nici un atac împotriva religioşilor, ci o încercare de a-i trata pe religioşi ca şi când ar fi fost creştini şi vorbeau despre marii bancheri şi schimbători de bani ca „fratele Fellerstone". Timpul potrivit pentru anunţarea răzbunării Dumnezeului nostru a fost după venirea lui Isus Cristos la templu şi după ce a început judecata naţiunilor, şi acest lucru a fost clar prezis în această ilustraţie profetică. Naţiunile trebuiau mai întâi să-l respingă pe Isus Cristos ca Rege şi astfel să se poticnească de El ca „PIATRA", ceea ce ei au făcut în 1918, când El a fost pus în Sion ca Principala Piatră din Capul Unghiului. Din acest motiv, poporul lui Dumnezeu din perioada Ilie s-a îndepărtat de religioşi, i-a lăsat în pace şi s-a consacrat vestirii adevărurilor fundamentale explicate în Biblie, care fuseseră restabilite pentru ei prin harul Domnului.

[22.] Dar trebuia să vină timpul potrivit al lui Dumnezeu, şi a venit, ca să vestească „răzbunarea Dumnezeului nostru" împotriva fiecărui element din organizaţia lui Satan. (Isa. 61:2). De la 1918 încoace, „servul rău", făcându-se de cunoscut, continuă să treacă de partea modernilor „Moab, Amon şi Muntele Seir" şi încearcă să-şi îndreptăţească acţiunea prin ceea ce este declarat în *Studii în Scripturi* , volumul 6, citat mai sus. Nici măcar lui Isus Cristos, Oficialul Executiv al lui Iehova, nu i s-a permis să nimicească duşmanul înainte de timpul potrivit al lui Dumnezeu. (Ps. 110:1, 2). Acum a venit timpul când Iehova şi-a început lucrarea ciudată împotriva duşmanilor aliaţi şi în felul acesta le distruge fortăreaţa de minciuni. Însărcinarea dată de Iehova poporului Său este arătată în Psalmii 149:6-9 şi este în acţiune, dar n-a devenit operativă până după 1918; din acest motiv, judecăţile distrugătoare ale lui Dumnezeu n-au fost rostite de martorii Lui înainte de acel timp.

[23.] În rugăciunea sa acolo la templu, Iosafat a îndreptat atenţia către instrucţiunile lui Iehova pentru Israel de a-i ocoli pe moabiţi, amoniţi şi pe cei din

Cuprins

muntele Seir, instrucţiuni ce au fost ascultat şi astfel Moabul şi aliaţii lui au fost cruţaţi de atac. Atunci Iosafat a zis: „Iată-i cum ne răsplătesc acum, venind să ne izgonească din moştenirea Ta, pe care ne-ai dat-o în stăpânire.” (2Cron. 20:11). Martorii lui Iehova de pe pământ împlinesc acum această parte a profeţiei, prin aceea că ei n-au fost niciodată însărcinaţi de Domnul să nimicească literal pe cei care alcătuiesc elementele vizibile ale organizaţiei lui Satan. Lor li s-a spus clar că răzbunarea aparţine lui Iehova şi El va răsplăti; în consecinţă, lucrarea lor este altfel decât folosirea de arme literale. Din acest motiv, martorii lui Iehova n-au sprijinit şi nu s-au angajat în revoluţii sau în alte încercări asemănătoare de a răsturna instituţii lumeşti. Ei n-au încurajat niciodată pe nimeni să facă aşa. Singura lor datorie şi însărcinare este să-i informeze pe oameni despre scopul lui Dumnezeu de a nimici pe Satan şi pe susţinătorii lui, astfel dând un avertisment celor care sunt cu bunăvoinţă faţă de Dumnezeu, ca ei să fugă în locul de siguranţă din organizaţia lui Dumnezeu. Martorii lui Iehova n-au încercat niciodată să folosească politica sau orice alte mijloace, ori corpuri legislative sau instanţe pentru a priva vreo persoană de libertatea de gândire sau de acţiune a organizaţiei lor sau să împiedice exprimarea punctelor de vedere şi a convingerilor lor, deoarece ei văd clar că Iehova permite nelegiuitelor instituţii ale lumii să rămână până la timpul Său potrivit, când îşi va arăta puterea împotriva tuturor duşmanilor Săi. Aşadar este însărcinarea şi obligaţia martorilor Lui să vorbească acum oamenilor despre scopurile lui Iehova. Martorii lui Iehova urmează strict regula că trebuie să existe şi să fie practicată nestingherit libertatea de vorbire, libertatea de credinţă şi libertatea de exprimare. Dar organizaţia Diavolului, ilustrată de Moab, Amon şi Muntele Seir, este cea care încearcă să le răpească altora libertatea de gândire, de vorbire şi de acţiune, în închinare. Aceşti reprezentanţi lumeşti din organizaţia lui Satan folosesc mijloace crude împotriva martorilor lui Iehova pentru a-i împiedica să spună altora adevărul, pe care Dumnezeu le-a poruncit să fie spus şi ei încearcă să aducă nimicirea acestor femei şi bărbaţi credincioşi, care vestesc adevărul lui Dumnezeu în ascultare de poruncile Sale. Astfel, ei răsplătesc binele cu faptele lor rele.

[24.] În ilustraţia profetică înregistrată, relatarea arată despre duşmani că ei au „venit să ne izgonească din moştenirea Ta, pe care ne-ai dat-o în stăpânire”. În împlinirea acestei părţi a ilustraţiei profetice, vedem că Iehova Dumnezeu, prin Isus Cristos, a dat rămăşiţei toate bunurile sau moştenirea Sa, constituind interesele Împărăţiei Sale de pe pământ şi le-a poruncit să promoveze interesele Împărăţiei predicând această evanghelie a Împărăţiei ca mărturie pentru toate naţiunile pământului. (Mat. 24:14). Modernilor amoniţi, moabiţi şi celor din muntele Seir le-ar plăcea să-i alunge pe martorii lui Iehova, adică pe „servul credincios şi înţelept” al Domnului şi să-i împiedice să împlinească poruncile Domnului, astfel să-i nimicească şi să-i scoată din moştenirile lor, pe care li le-a dat Domnul Dumnezeu. Acum, duşmanul intră într-o conspiraţie chiar pentru acest scop şi continuă să comită fapte făţişe, în încurajarea acestei conspiraţii, pentru a împiedica poporul de legământ al lui Dumnezeu să devină o parte a naţiunii sub Cristos. (Ps. 83:2, 3).

Cuprins

Dumnezeu a dat urmaşilor credincioşi ai lui Isus Cristos aceste posesiuni să le moştenească şi lor Isus le zice: „Ferice de cei blânzi; căci ei vor moşteni pământul.” (Mat. 5:5), însemnând interesele Împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ. Cei credincioşi devin împreună moştenitori cu Isus Cristos în moştenirea Sa. Duşmanii aliaţi, ilustraţi prin „capre”, încearcă acum să-i scoată pe cei blânzi din moştenirea lor şi să-i priveze de privilegiile lor de ambasadori pentru Cristos, reprezentându-L pe El şi Împărăţia Lui pe pământ. Astfel, se vede că faptele din zilele noastre au fost clar ilustrate cu mult timp în urmă şi au fost înregistrate pentru folosul celor care se străduiesc acum să asculte de Domnul.

[25.] Stăruind ca Iehova Dumnezeu să acţioneze în interesul poporului Său, Iosafat a continuat: „O, Dumnezeul nostru, nu-i vei judeca Tu pe ei? Căci noi suntem fără putere înaintea acestei mari mulţimi care înaintează împotriva noastră şi nu ştim ce să facem, dar ochii noştri sunt îndreptaţi spre Tine.” (2Cron. 20:12). În această parte a textului, cuvântul „a judeca” este din ebraicul *shafat*, care înseamnă a emite o hotărâre judecătorească şi apoi a o executa. De aceea, rugămintea este ca Dumnezeu să hotărască, în mod judiciar, prin Isus Cristos cine sunt „caprele” şi apoi să le execute potrivit judecăţilor Sale scrise. Există vreo scuză ca moabiţii, amoniţii şi cei din muntele Seir din timpurile moderne să-i atace pe martorii lui Iehova? Există vreo justificare pentru acest element aliat al organizaţiei lui Satan în comiterea acestor atacuri împotriva poporului de legământ al lui Iehova? Isus Cristos, marele oficial judecătoresc al lui Iehova Dumnezeu, poate hotărî şi hotărăşte acum aceste întrebări şi declară clar că ei sunt complet nejustificaţi, fac ce este rău şi că El va executa judecata, trimiţând pe toţi aceşti duşmani la nimicire completă. (Mat. 25:31-46). Domnul a poruncit poporului Său că ei trebuie să se închine lui Dumnezeu în propria lor „ţară” moştenită (privilegii) vestind cu zel Împărăţia Lui şi răzbunarea Sa împotriva duşmanilor Săi şi că ei trebuie să facă acum numai aceasta şi nu să se angajeze în politică sau să se folosească de comerţ ,ori de metode religioase, în îndeplinirea lucrării lor. Ei trebuie să se păzească complet separaţi de lume, deci nepătaţi de însuşirile lumii. (Iac. 1:27). Altfel ar fi stat lucrurile în cazul acestor creştini dacă ei ar fi fost asemenea Ierarhiei romano-catolice, s-ar fi ocupat cu religia şi ar fi folosit numele Domnului ca un paravan, în spatele căruia să acţioneze şi să folosească politica, să caute să controleze oficiile acestei lumi, să le folosească şi să întrebuinţeze „bande înarmate”. Faptul că Ierarhia romano-catolică foloseşte asemenea metode arată că ea este duşmana lui Dumnezeu şi a Împărăţiei Sale – Iac. 4:4.

[26.] Strigătul exprimat de Iosafat în interesul lui Israel era pentru ajutor, pentru motivul, aşa cum declară el, că „noi suntem fără putere înaintea acestei mari mulţimi care înaintează împotriva noastră”. Acelaşi este cuvântul care mângâie astăzi pe martorii lui Iehova. Ei ştiu că în ei înşişi nu au putere sau tărie să se împotrivească duşmanilor aliaţi şi să-i respingă, ci ei trebuie să se încreadă şi se încred numai în Iehova Dumnezeu şi în Isus Cristos. Neputinţa lui Iosafat de a face faţă numeroşilor duşmani este asemănătoare cu faptul că martorii lui Iehova nu au putere umană să se apere. Iehova a prezis cum vor înainta asupra poporului Său

Cuprins

forţele duşmane şi, prin profeţia Lui, ei văd cum duşmanul „vine împotriva noastră”, forţe ale duşmanului ce sunt conduse de Gog. „Şi vei veni din fundul miază-nopţii, tu şi multe popoare cu tine, toţi călare pe cai, o mare mulţime şi o puternică oştire. Vei înainta împotriva poporului Meu Israel ca un nor, care va acoperi ţara. În zilele de apoi te voi aduce împotriva ţării Mele, ca să Mă cunoască neamurile când voi fi sfinţit în tine, sub ochii lor, Gog!” (Ezec. 38:15, 16). Eşecul „anului sfânt”, declarat astfel de papa în 1933 şi demascarea despre aceasta i-a scos din ascunzătorile lor pe escrocii şi denunțătorii Ierarhiei şi acele spirite necurate au început să facă mare zgomot şi să organizeze o mişcare pentru a-i nimici pe martorii lui Iehova. „Căci ele sunt spirite de demoni, ce fac semne; care merg la împăraţii întregii lumi pentru a-i aduna pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Cel Atotputernic. … Şi ei s-au adunat în locul ce se numeşte în ebraică Har-Maghedon.” (Apoc. 16:14,16, *A.R.V.*). Acum, aceşti moderni duşmani aliaţi mărşăluiesc spre Armaghedon, unde Domnul şi-a adunat trupele, cu hotărârea de a-i nimici pe cei care sunt devotaţi lui Iehova. „Şi am văzut fiara şi pe împăraţii pământului şi oştile lor adunate ca să facă război cu Cel ce sta călare pe cal şi cu oastea Lui.” – Apoc. 19:19.

27. Iosafat, în timp ce se ruga astfel la Dumnezeu, stătea în curtea templului, pe muntele Sion. Astăzi, rămăşiţa martorilor lui Iehova stă la „Armaghedon”, care înseamnă „muntele adunării trupelor”. Acesta este identic cu Muntele Sion, unde Isus Cristos şi-a adunat membrele trupului, rămăşiţa, care se află în templu. (Apoc. 14:1; 16:14-16). Văzând oştirile duşmanului mărşăluind spre izraeliţi, Iosafat a zis Domnului: „Şi nu ştim ce să facem, dar ochii noştri sunt îndreptaţi spre Tine”. Aceasta descrie exact poziţia şi starea poporului lui Iehova de astăzi. Această stare disperată era condiţia poporului lui Dumnezeu în 1933, când a început persecutarea lor prin naziști, fascişti şi romano-catolici, care au lansat împotriva lor tot felul de persecuţii în Germania şi în alte locuri. În mintea multora din poporul lui Dumnezeu a existat îndoială şi nesiguranţă, până când Domnului i-a făcut plăcere să cauzeze publicarea articolului „Nu vă temeţi de ei” în *Turnul de veghere* din 1 noiembrie 1933. Atunci, ei au început să vadă privilegiile lor de a sta fermi împotriva duşmanului care se apropia. Cei cu adevărat devotaţi lui Iehova Dumnezeu şi-au avut ochii îndreptaţi spre El şi spre principalul Său Oficial, Isus Cristos şi, în esenţă, ei au şoptit această rugăciune către Dumnezeu: „Îmi ridic ochii spre munţi [înălţimi, „Stăpânirile înalte”, Iehova şi Isus Cristos] … De unde-mi va veni ajutorul? Ajutorul îmi vine de la DOMNUL [Iehova], care a făcut cerurile şi pământul. Da, El nu va îngădui să ţi se clatine piciorul; Cel ce te păzeşte, nu va dormita. Iată că nu dormitează, nici nu doarme Cel ce păzeşte pe Israel.” (Ps. 121:1-4). „Cum se uită ochii robilor la mâna stăpânilor şi ochii roabei la mâna stăpânei, aşa se uită ochii noştri la Domnul, Dumnezeul nostru, până va avea milă de noi. Ai milă de noi, Doamne, ai milă de noi, căci suntem sătui de dispreţ.” (Ps. 123:2, 3). „Eu îmi întorc necurmat ochii spre Domnul, căci El îmi va scoate picioarele din laţ.” – Ps. 25:15.

28. Pentru încurajarea poporului Său, Iehova le zice: „Întoarceţi-vă la Mine şi

Cuprins

veţi fi mântuiţi, toţi cei ce sunteţi la marginile pământului! Căci Eu sunt Dumnezeu, şi nu altul. Pe Mine Însumi Mă jur, adevărul iese din gura Mea şi Cuvântul Meu nu va fi luat înapoi; orice genunchi se va pleca înaintea Mea şi orice limbă va jura pe Mine. Numai în Domnul, Mi se va zice, locuieşte dreptatea şi puterea; la El vor veni şi vor fi înfruntaţi toţi cei ce erau mâniaţi împotriva Lui. În Domnul vor fi făcuţi neprihăniţi [justificaţi] şi proslăviţi toţi urmaşii lui Israel.'" – Isa. 45:22-25.

[29.] De aceea, sfatul şi avertismentul pentru toţi din poporul lui Dumnezeu, în ceasul necazului şi al nesiguranţei, este să dea atenţie Cuvântului lui Iehova, pe care El îl descoperă acum pentru ajutorul, încurajarea şi mângâierea celor care Îi sunt devotaţi.

NELINIŞTE

[30.] În acest punct din drama sau ilustraţia profetică situaţia era încordată şi o mare nelinişte pusese stăpânire pe tot poporul adunat acolo. Iosafat îşi încheiase rugăciunea: „Tot Iuda stătea în picioare înaintea Domnului, cu pruncii, nevestele şi fiii lor" (2Cron. 20:13). Avea să vină un răspuns care să dea curaj poporului lui Dumnezeu adunat acolo? Rugăciunea lui Iosafat era un apel unit către Iehova Dumnezeu. Acolo, poporul stătea în picioare la răsărit de templu, în curtea dinaintea uşilor de aur a sfintei sfintelor, şi toţi erau faţă în faţă cu sfânta sfintelor, unde locuia Iehova, avându-şi „ochii … spre Tine". Ei aşteptau cu nelinişte să vadă ce avea să le spună Domnul. Era un timp când în fiecare inimă era o adevărată durere. În mod asemănător a făcut Mardoheu o ilustraţie: Când „a aflat tot ce se petrecea" prin nelegiuitul Haman, urmaşul lui Esau sau Edom, „Mardoheu şi-a sfâşiat hainele, s-a îmbrăcat cu un sac şi s-a presărat cu cenuşă", a strigat cu voce tare şi a venit înaintea porţii împăratului. Pentru el era un ceas de primejdie (Vezi Estera 4:1,2). Însemnătatea acestei rugăciuni a lui Mardoheu în starea lui a fost clar descoperită de Dumnezeu poporului Său în anul 1931. Aceste ilustraţii au fost pentru folosul rămăşiţei.

[31.] Să ne referim din nou la ilustraţia profetică făcută prin iudei: Ei stăteau acolo înaintea templului, deci înaintea lui Iehova, „cu pruncii" (copilaşii lor), „nevestele" bărbaţilor şi împreună cu ei „copiii lor", mai mici şi mai mari. Era o adunare neajutorată şi nevoiaşă. „Nevestele lor" erau mai slabe decât bărbaţii de luptă şi priveau cu nelinişte şi aşteptau pe Domnul. Ele n-au ilustrat partea feminină din biserică, ci pe cei care sunt mai slabi decât alţii în Domnul, dar care sunt totuşi viitori moştenitori ai Împărăţiei. (1Pet. 3:7). „Şi copiii lor", adică (literal) „membrii familiei", tinerii care nu ajunseseră la majorat şi de care depindeau taţii din Israel pentru a păstra viu numele lui Israel. Acest grup neliniştit de iudei ştia că duşmanul conspirator mărşăluia împotriva lor cu hotărârea de a-i nimici, ca să nu se mai aducă aminte de numele lui Israel. (Ps. 83:4). Credincioşii oameni cu bunăvoinţă ce sunt acum pe pământ, care stau împreună cu cei unşi, sunt de fapt „membrii familiei" care, prin harul lui Dumnezeu fiind trecuţi prin marele conflict de la Armaghedon, vor face să rămână vii pe pământ numele lui Iehova şi al Regelui Său. Ei sunt

Cuprins

„străini” şi totuşi sunt însoţitorii celor care fac parte din grupa templului, ce stau acum înaintea Domnului şi a tuturor acelora pe care duşmanii aliaţi, compuşi din elementele comercial, politic şi religios, se grăbesc acum să-i vadă la pământ.

[32.] Ilustraţia profetică descrie clar în acest punct situaţia şi starea prezentă a poporului lui Dumnezeu de pe pământ. Acum, unşii sunt adunaţi pe Muntele Sion împreună cu Isus Cristos, Mai Mare decât Iosafat şi pe care acesta l-a ilustrat. „Alte oi” sunt adunate de Domnul în staulul Său şi acestea se fac însoţitori ai rămăşiţei sau ai izraeliţilor spirituali. Cu inimile unite într-o cauză comună, în acest ceas de nelinişte, ei privesc duşmanii aliaţi ce mărşăluiesc împotriva lor. Anul 1938 a fost martor la marşul progresiv al mişcării duşmanului cu dorinţa rea şi răzbunătoare de a nimici complet pe cei care iubesc şi servesc pe Dumnezeu şi Regele Lui. Toţi cei adunaţi de partea Domnului şi care Îi sunt devotaţi văd nelegiuita oştire ce se apropie. Ştiind că prin ei înşişi sunt neajutoraţi împotriva unei astfel de hoarde aliate a duşmanilor, aceşti servi credincioşi ai Domnului strigă la Iehova şi la Isus Cristos. Cu siguranţă, fiecare din grupa templului va realiza acum „acest timp de primejdie”, poziţia lor de mare pericol. De aceea, apreciază că acesta este timpul ca fiecare din ei să rămână fermi în Domnul, uniţi complet în cauza Lui a dreptăţii. Toate feţele acestora sunt îndreptate spre Iehova şi Regele Lui şi toţi stau umăr la umăr cu hotărârea de a servi pe Dumnezeu, ştiind că încrederea lor este numai în Iehova şi Regele Lui. Cu siguranţă, toţi aceştia, aflaţi acum în templu, trebuie să vadă că oricine din această grupă care caută să păgubească sau să facă rău altuia din grupa templului va atrage imediat mânia Domnului asupra capului său. Acum nu există nici scuză, nici motiv ca cineva din grupa templului să fie în duşmănie cu vreunul din fraţii săi de la templu. Nu există nici un motiv, deoarece nimeni nu este îndreptăţit în încercarea de a produce pagubă fratelui său în Cristos; şi nu există nici o scuză, din motiv de ignoranţă sau altceva, deoarece Domnul face acum să apară clar pentru toţi aceştia înţelesul Cuvântului Său, că toţi din templu sunt „una în Isus Cristos” şi că aceea care îi ţine împreună este iubirea, adică hotărârea neegoistă de a face bine unul altuia şi la toţi oamenii şi, mai ales, familiei lui Dumnezeu. Pentru a rămâne acum împreună şi a ţine piept atacului duşmanului, toţi din poporul lui Dumnezeu trebuie să fie strâns legaţi unii de alţii în iubire pentru Cristos şi Împărăţia Lui. Nimeni să nu ezite acum în devotamentul său pentru Împărăţie şi pentru tovarăşii lui lucrători de la templu.

[33.] Cerul lumii este acum întunecat de hoardele duşmanului ce se apropie, plin de ticăloşie şi răutate ce nu pot fi descrise. Aceste hoarde în marş bagă spaima în toţi care nu se încred în Domnul. Apelul a fost făcut cu încredere de cei credincioşi la tronul lui Iehova. Acesta este un moment de nelinişte pentru ei şi ochii şi inima le sunt îndreptate spre Iehova, în timp ce aşteaptă şi se uită după îndurare din mâinile Lui. Care va fi răspunsul de la tronul Celui Prea Înalt? Va descoperi acum Iehova Dumnezeu poporului Său care este răspunsul Lui la strigătul lor după ajutor şi protecţie împotriva acestei gloate ce se apropie?

(Va continua)

Cuprins

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1, 2. Explică zidirea cetăţii Ierusalim şi ridicarea templului acolo. Arată că prin aceasta, împreună cu strângerea de către Iosafat a poporului lui Iuda acolo, pentru scopul arătat, Iehova a furnizat o ilustraţie profetică.

3. În ilustraţie şi în împlinire, care a fost: (a) Ocazia pentru „a căuta faţa Domnului la templu”? (b) Natura „întrebării” puse acolo? (c) Rezultatul acestei „întrebări” şi nădejdi încrezătoare.

4, 5. Cine „întreabă acum pe Domnul de la templu”? Cum şi de ce s-a făcut aceasta? Care este dovada că Iehova şi-a instruit poporul referitor la procedura de acum în faţa duşmanului?

6. Aplică acea parte a ilustraţiei profetice în care „Iosafat a venit în mijlocul adunării lui Iuda şi a Ierusalimului, în casa Domnului, înaintea curţii celei noi”.

7, 8. Relataţi faptele în armonie şi potrivite cu rugăciunea lui Solomon înregistrată la 1Regi 8:41-43.

9. Aplicaţi cuvintele lui Iosafat înregistrate în versetul 6.

10, 11. Arătaţi legătura dintre 2Cronici 20:7, Psalmii 44:1-5 şi Psalmii 2:6-9, în împlinirea profeţiei.

12. Care este însemnătatea cuvintelor lui Iehova de la Isaia 41:3, Geneza 12:7 şi 13:15? A fost împlinită promisiunea?

13, 14. Cum şi-a avut împlinirea afirmaţia profetică de la 2Cronici 20:8?

15,16. Comparaţi „răul” care a venit peste Iuda şi cel care vine peste poporul lui Dumnezeu în timpul prezent. Explicaţi de ce a permis Iehova atunci şi de ce permite acum, ca acest rău să vină peste poporul Său credincios. Relataţi câteva fapte ce arată că elementele duşmanului s-au aliat şi acum mărşăluiesc împotriva poporului lui Iehova de pe pământ.

17. Care este asigurarea că Dumnezeu va răspunde la rugăciunea poporului Său, „ascultă şi salvează”?

18-21. Cum a continuat Iosafat să pună înaintea lui Iehova cazul său? Identificaţi Moabul, Amonul şi Muntele Seir în împlinirea ilustraţiei profetice şi explicaţi cum s-au aliat ei şi cum au atacat de comun acord pe poporul lui Dumnezeu. Când şi cum, în împlinirea situaţiei profetice amintite în versetul 10, Dumnezeu „n-a permis Israelului să invadeze Moabul, Amonul şi Muntele Seir, când Israel a ieşit din ţara Egiptului’?

22, 23. Arătaţi că, exact aşa cum au procedat în timpul când a fost făcută ilustraţia profetică, „Moabul, Amonul şi Muntele Seir” au răsplătit binele cu rău.

24. În împlinire, cum a „ajuns Moabul, Amonul şi Muntele Seir” „să ne izgonească din moştenirea Ta, pe care ne-ai dat-o în stăpânire”?

25. Există vreo scuză sau justificare pentru forţele aliate ale duşmanului în comiterea acestui atac asupra poporului de legământ al lui Dumnezeu? De ce?

26. Arătaţi cu scripturi „acea mare mulţime care înaintează împotriva noastră”. Ce mângâiere se găseşte în motivul dat pentru strigătul rostit de Iosafat în

Cuprins

interesul lui Israel? Explicaţi împotrivirea deschisă şi mărită faţă de mesajul adevărului în timpul prezent.

27. Ce semnificaţie profetică are faptul că Iosafat stătea în curtea templului pe Muntele Sion, când el se ruga astfel? Arătaţi că declaraţia făcută acolo de Iosafat, „nu ştim ce să facem, dar ochii noştri sunt îndreptaţi spre Tine", descrie exact poziţia şi starea poporului lui Iehova de astăzi.

28, 29. Cum servesc la încurajarea poporului Său acum cuvintele lui Iehova înregistrate la Isaia 45:22-25? De aceea, ce este avertizat şi îndemnat să facă acum poporul lui Dumnezeu?

30, 31. Descrieţi poziţia lui Iuda aşa cum este arătată în relatarea din versetul 13.

32, 33. Arătaţi că ilustraţia profetică descrie clar în acest punct situaţia şi starea prezentă a poporului lui Dumnezeu de pe pământ. Există motiv sau scuză ca vreunul din grupa templului să fie în vrăjmăşie cu oricare din fraţii lui din templu? De ce?

MARTIRI RĂZBUNAȚI

Apostolului Ioan i-a fost dată o glorioasă viziune despre Iehova Dumnezeu pe tronul Său de la templu. Şi „am văzut în mâna dreaptă a Celui ce sta pe scaunul de domnie o carte scrisă pe dinăuntru şi pe dinafară, pecetluită cu şapte peceţi." (Apoc. 5:1). La timpul potrivit a fost făcut anunţul: „Iată că Leul din seminţia lui Iuda, Rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă cartea şi cele şapte peceţi ale ei." (Verset 5). Atunci Ioan l-a văzut pe Isus cel glorificat: „şi El a venit şi a luat cartea din mâna dreaptă a Celui ce sta pe scaunul de domnie." (Verset 7). Deschiderea primelor patru peceţi a descoperit evenimente prezise în profeţie şi împlinite în realitate în decursul perioadei primului război mondial dintre 1914-1918 şi după aceea. „Când a rupt Mielul pecetea a cincea, am văzut sub altar sufletele celor ce fuseseră junghiaţi din pricina Cuvântului lui Dumnezeu şi din pricina mărturisirii pe care o ţinuseră. Ei strigau cu glas tare şi ziceau: Până când, Stăpâne, Tu, care eşti sfânt şi adevărat, zăboveşti să judeci şi să răzbuni sângele nostru asupra locuitorilor pământului? Fiecăruia din ei i s-a dat o haină albă şi li s-a spus să se mai odihnească puţină vreme, până se va împlini numărul tovarăşilor lor de slujbă şi al fraţilor lor, care aveau să fie omorâţi ca şi ei." – Apoc.6:9-11.

Deschiderea celei de-a cincea peceţi descoperă pe martorii sau martirii credincioşi ai Domnului. De la Cincizecime (33 A.D.) înainte, unii martori pentru Domnul au murit în credinţă şi credincioşi lui Dumnezeu. În iunie 1927, *Turnul de veghere* a publicat dovada din Scripturi că aceia care au murit astfel credincioşi, au fost adormiţi în moarte până la venirea Domnului la templul Său în anul 1918. Ioan i-a văzut pe cei aflaţi sub altar, însemnând că acei credincioşi muriseră sub

Cuprins

aranjamentul de jertfă al lui Dumnezeu în Cristos şi erau socotiţi ca o parte a jertfei Lui. Acesta este altarul aprobat al lui Dumnezeu. Aşa cum este declarat la Evrei 13:10: „Noi avem un altar, din care n-au drept să mănânce cei ce fac slujbă în cort". Acei credincioşi au fost înmormântaţi împreună cu Cristos în moarte şi de aceea au murit într-un loc sfânt. „Sufletele lor" (versetul 9) reprezintă valoarea puterii lor de viaţă jertfită, ceea ce a fost ilustrat în serviciul de la tabernacol prin stropirea sângelui la baza altarului. Deşi morţi în realitate, ei, martirii, pentru Dumnezeu erau vii, deoarece şi-au păstrat dreptul la viaţă. (Luca 20:38). Ei au murit ca martori credincioşi ai lui Dumnezeu, deci au fost omorâţi pentru mărturia lui Dumnezeu pe care o ţineau. Aşa cum sângele lui Abel, pe care l-a ucis Cain, a strigat din pământ, tot la fel sângele celor credincioşi strigă împotriva celor care locuiesc pe pământ, ca reprezentanţi ai lui Satan. Strigătul lor este: „Până când, Stăpâne, Tu, care eşti sfânt şi adevărat, zăboveşti să judeci şi să răzbuni sângele nostru asupra locuitorilor pământului?" Altfel spus: „Până când vei fi Tu îndelung răbdător faţă de cei care Ţi-au defăimat numele Tău cel sfânt?" Dumnezeu a promis să răzbune sângele martorilor Săi credincioşi şi la timpul Său potrivit El va face aşa (2Regi 9:7; Mat. 23:35; Luca 18:7,8; 1Tes. 4:4-6, Deut. 32:43). Sfinţii vii de pe pământ au crezut că Dumnezeu va răzbuna sângele martirilor sau martorilor Săi credincioşi odată cu venirea anului 1914 A.D., la stabilirea Împărăţiei lui Dumnezeu; dar timpul acela a venit şi a trecut şi ei au observat că mânia lui Dumnezeu n-a început până după acea dată şi că sângele lor va fi răzbunat complet în bătălia Armaghedonului.

Strigătul amintit în versetul 10 arată apropierea timpului când Iehova va ieşi din locul Său pentru a pedepsi organizaţia duşmanului, când pământul va „da sângele pe faţă", aşa cum este prezis la Isaia 26:21. Psalmii 9:12 arată: „Căci El răzbună sângele vărsat şi îşi aduce aminte de cei nenorociţi, nu uită strigătele lor". Strigătul, aşadar, nu este unul de imputare sau de nerăbdare, ci îndreaptă atenţia spre îngăduinţa şi îndelunga răbdare a lui Iehova. S-ar mai putea spune, în mod potrivit, şi că „fraţii lor" vii de pe pământ au făcut o astfel de cerere când anul 1914 a trecut şi biserica n-a fost glorificată în cer.

Apoi, viziunea descoperă, la versetul 11, că acestor martiri sau martori credincioşi li s-au dat haine albe, ceea ce ar arăta că aceştia au primit aprobarea lui Dumnezeu şi au drept la viaţă. De aceea, ei sunt reprezentaţi că strigă; dar voinţa lui Dumnezeu este ca ei să doarmă în moarte şi să se odihnească „pentru puţină vreme". Această puţină vreme s-a încheiat odată cu venirea Domnului la templul Său în anul 1918, deoarece aceasta marchează timpul când sfinţii, cei care au murit ca martori credincioşi pentru Domnul, vor fi răsplătiţi. Apocalipsa 11:18 îndreaptă atenţia spre aceasta. Înregistrarea este: „Să se odinească … până când tovarăşii lor de slujbă … vor fi omorâţi [ca jertfă]".

Isus le-a spus discipolilor Săi că la sfârşitul lumii „vor fi daţi să fie chinuiţi şi că vă vor omorî şi veţi fi urâţi de toate naţiunile din pricina numelui Meu" (Mat. 24:9). El a spus mai departe, la Apocalipsa 2:13: „În ziua aceea, când Antipa, martirul meu credincios a fost ucis printre voi". În anul 1918 „lucrarea Ilie", reprezentată de Antipa şi ilustrată de profetul Ilie, a fost „ucisă" şi s-a încheiat, aşa

Cuprins

cum dovedesc faptele fizice din perioada primului război mondial şi atunci a avut loc învierea sfinţilor adormiţi. De aceea, ei trebuiau să aştepte până la venirea Domnului la templul Său, care a marcat sfârşitul lucrării Ilie a bisericii.

Aceasta nu înseamnă că cele şapte peceţi au fost deschise în ordine în ce priveşte timpul, aşa cum sunt numite în scriptură, nici că acestea vor fi înţelese în ordine cronologică. Evenimentele ce au loc în împlinirea unei părţi a profeţiei pot avea loc în acelaşi timp cu evenimentele ce împlinesc o altă parte a profeţiei. Peceţile deschise ilustrează numai părţi diferite ale profeţiei în curs de împlinire şi împlinite. Când cea de-a şasea pecete a fost deschisă a fost un mare cutremur de pământ: „Când a rupt Mielul pecetea a şasea, m-am uitat şi iată că s-a făcut un mare cutremur de pământ. Soarele s-a făcut negru ca un sac de păr, luna s-a făcut toată ca sângele şi stelele au căzut din cer pe pământ, cum cad smochinele verzi din pom, când este scuturat de un vânt puternic. Cerul s-a strâns ca o carte de piele pe care o faci sul. Şi toţi munţii şi toate ostroavele s-au mutat din locurile lor. Împăraţii pământului, domnitorii, căpitanii oştirilor, cei bogaţi şi cei puternici, toţi robii şi toţi oamenii slobozi s-au ascuns în peşteri şi în stâncile munţilor. Şi ziceau munţilor şi stâncilor: Cădeţi peste noi şi ascundeţi-ne de faţa Celui ce stă pe scaunul de domnie şi de mânia Mielului; căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui şi cine poate sta în picioare?” – Apoc.6:12-17.

Cuvântul „cutremur de pământ”, folosit aici, este din grecescul *seismos* şi literal înseamnă „şoc, tulburare, zguduire sau tremur”. Acelaşi cuvânt este tradus „furtună” la Matei 8:24. Însoţind primul război mondial şi după acesta, a fost un timp de mare tulburare, zguduire şi tremur. Acesta a fost prezis de Isus ca un timp de „nenorocire … cu nedumerire; marea şi valurile urlând; inima oamenilor cedând de teamă şi în aşteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ” (Luca 21:25,26). Naţiunile pământului au fost groaznic zguduite; hărţile Europei de astăzi nu apar aşa cum apăreau înainte de primul război mondial şi a fost o mare schimbare în stările de lucruri în general.

În acelaşi timp, soarele s-a întunecat şi luna s-a făcut ca sângele. „Soarele” înseamnă adevărul Împărăţiei, aşa cum a fost descoperit la timpul potrivit al lui Dumnezeu; şi acesta a devenit la fel de negru ca masca mortuară pentru reprezentanţii lui Satan de pe pământ, care afirmau că sunt reprezentanţii lui Dumnezeu. Elementul ecleziastic al organizaţiei lui Satan, în special, a dat la o parte Cuvântul lui Dumnezeu referitor la Împărăţie şi a adoptat un înlocuitor făcut de Diavol. În acelaşi timp, porunca Domnului de a „predica această evanghelie a împărăţiei” începe să fie ascultată şi dusă la îndeplinire. Cei care iubesc pe Dumnezeu şi Împărăţia Sa se apucă de această lucrare şi pentru ei adevărul Lui devine de şapte ori mai strălucitor. Indignarea Domnului este exprimată împotriva duşmanului, aşa cum a fost prezis la Isaia 30:26. Mesajul Împărăţiei nu conţine nimic de mângâiere pentru conducătorii acestei lumi rele. Legea lui Dumnezeu, simbolizată prin lună, este detestabilă pentru ei. Aceştia gândesc că este un lucru dezgustător ca ei să accepte pe Regele lui Dumnezeu şi să-i fie supuşi Lui şi poruncilor Sale şi aşa este de dezgustător pentru toate elementele conducătoare ale

Cuprins

lumii cum este sângele coagulat găsit pe un cadavru.

Ei aud cuvintele despre răzbunarea lui Dumnezeu, aşa cum sunt exprimate în această zi, şi încearcă să se ascundă pentru a nu le mai auzi, năpustindu-se spre aşa-zisul loc de siguranţă al guvernelor. Acei „împăraţi ai pământului, domnitorii, căpeteniile oştilor, cei bogaţi şi cei puternici [profitorii]" şi cei care li se alătură, încearcă să se ascundă în guvernele lumii, apelând la acestea pentru protecţie. (Apoc.6:15,16). Acesta este un timp de întuneric şi clerul, în loc să se întoarcă la Cuvântul lui Dumnezeu, apelează la preşedintele naţiunii (Statele Unite ale Americii) ca principalul oficial executiv şi îi zic: „Suntem gata să-ţi urmăm conducerea şi să ascultăm de poruncile tale. Spune-ne ce vrei să facem, ca să fim salvaţi în această zi a mâniei". Deşi rămăşiţa Domnului, care Îi ascultă poruncile şi pune mărturie prin mesajul de la radio, fonograful portabil cu vorbiri înregistrate, prin milioane de cărţi tipărite şi prin alte mijloace, arată conducătorilor spre porţile Împărăţiei şi spre „calea" pe care Dumnezeu o face să fie pregătită pentru omenire (Isa. 62:10), ei o ocolesc şi caută protecţie numai în organizaţia lui Satan.

Relatarea (Apoc.6:13) zice: „Şi stelele au căzut din cer pe pământ". Satan a fost aruncat din cer, el şi „stelele" sau îngerii lui odată cu el, la sfârşitul lumii, fapt care a fost făcut de cunoscut rămăşiţei după ce Domnul a venit la templul Său (vezi Apocalipsa 12:9). Această cădere de stele a avut loc aproximativ în timpul începutului marii zguduiri a părţii pământeşti sau văzute a organizaţiei lui Satan. Acum, aceste nelegiuite stele îşi au limitate acţiunile împreună cu Diavolul la pământ, exact aşa cum a prezis Domnul la Apocalipsa 12:12. În acelaşi timp, clerul din denominaţiunile bisericii, ce afirmă că sunt reprezentanţii Domului, a căzut complet. De asemenea, mulţi din liderii altădată asociaţi cu adevărata biserică, care au fost în „adevărul prezent", au căzut şi i-a înghiţit pământul sau organizaţia lui Satan, „ascunzându-se printre stânci".

„Ziua Domnului" este aici şi timpul mâniei Sale a venit. Naţiunile nu vor putea sta în picioare şi nimeni nu va sta, dacă nu se supune în ascultare de marele Iehova şi de Regele şi Judecătorul Lui. Puternicul Său reprezentant oficial, Cristos Regele, duce acum la bun sfârşit şi execută poruncile drepte ale lui Iehova. Milioane de oameni simpli, care au o inimă sinceră şi sunt cu bunăvoinţă, observând stindardul Domnului înălţat, vor merge spre el, vor supravieţui mâniei lui Dumnezeu şi vor primi binecuvântări şi viaţă.

CÂNTĂREȚI

Iehova i-a arătat într-o viziune profetului Său Ezechiel un templu mare şi minunat. Acea casă regală şi măreţele ei împrejurimi, numite curţi interioare şi exterioare, au fost ilustrative. Oricine care acum, în realitate, intră şi devine o parte a casei regale de fii a lui Iehova, trebuie să vină pe calea stabilită divin şi nu pe alta. Intrând cu jertfe de laudă pentru Iehova, ei vor continua, fiecare din ei, să

Cuprins

cânte pentru totdeauna laudele Celui Prea Înalt. (Ps. 29:9). Iehova s-a îngrijit de cântăreţi în acea curte interioară din templul ilustrativ. „Afară din poarta dinăuntru erau două camere pentru cântăreţi în curtea dinăuntru: una era alături de poarta de miază-noapte şi avea faţa spre miază-zi, cealaltă era alături de poarta de miază-zi [de răsărit, *A.S.V.*, *K.J.V.*] şi avea faţa spre miază-noapte" – Ezec. 40:44.

Camerele amintite aici sunt pentru cântăreţi, deci nu sunt aceleaşi cu cele prevăzute pentru paznicii porţii. Fiind „pentru cântăreţii din curtea interioară", ele erau în curtea interioară, deci pentru întrebuinţarea exclusivă a preoţilor. Aceasta dovedeşte dincolo de orice îndoială că aceşti cântăreţi din curtea interioară sunt cei din preoţia regală. O serie de camere pentru cântăreţi se afla pe partea porţii de nord şi camerele acelor cântăreţi se aflau faţă în faţă cu partea de sud. Mesele şi instrumentele pentru junghierea şi pregătirea animalelor de jertfă fiind la poarta de nord, cântatul era asociat cu jertfa; prin urmare, aceasta este dovada că jertfa rămăşiţei aflate acum pe pământ este o „jertfă de laudă pentru Iehova".

Referitor la camerele cântăreţilor, textul spune că era „una alături de poarta de răsărit, având faţa spre miază-noapte". Poarta de răsărit este asociată cu gloria lui Iehova precum şi cu „Prinţul", deci este foarte potrivit ca măcar camera unui cântăreţ să fie situată la poarta de răsărit. Fiii unşi şi princiari ai lui Iehova Dumnezeu sunt cei peste care s-a ridicat gloria lui Iehova şi cărora Iehova le porunceşte să se ridice şi să strălucească (Isa. 60:1,2). Prin urmare, este sigur că membrii familiei regale peste care s-a ridicat gloria lui Iehova cântă laudele lui Iehova. Aspectul interesant în legătură cu camera cântăreţilor de la poarta de răsărit este acesta: Probabil s-ar aştepta ca acea cameră să fie cu faţa spre apus; dar nu este aşa, ea este cu faţa spre miază-noapte. Camerele celorlalţi cântăreţi fiind la poarta de miază-noapte, cu faţa spre miază-zi, cele două poziţii erau faţă în faţă şi aceasta arată că acei cântăreţi cântă unii către alţii, zicând: „Dumnezeul tău domneşte". Când poporul credincios al lui Dumnezeu a fost eliberat din Babilon, ei au început să cânte laudele lui Iehova şi continuă să cânte. (Isa. 48:20). Ei cântă unii către alţii cântări de laudă pentru Iehova Dumnezeu. – Col. 3:16.

Preoţii sunt cei pe care Iehova îi face păzitori ai casei: „El mi-a zis: Camera aceasta, cu faţa spre miazăzi, este pentru preoţii care îngrijesc de slujba Templului." (Ezec. 40:45). Acest verset vorbeşte despre „camera aceasta" ca fiind una singură; dar trebuie să fi fost o serie de camere în partea porţii de miază-noapte, deoarece în versetul 44 afirmaţia este: „Camerele pentru cântăreţi … faţa lor [camerelor] era spre miază-zi". Preoţii sunt atât păzitori ai casei, cât şi cântăreţi. Ei sunt însărcinaţi cu păstrarea curată a casei lui Iehova şi cu întreţinerea mobilierului ei.

Acest lucru a fost preumbrit prin organizarea pentru păzirea şi grija casei tipice a lui Iehova. „Zaharia, fiul lui Meşelemia, era uşier la intrarea cortului întâlnirii. De toţi erau două sute doisprezece, aleşi ca uşieri ai pragurilor şi scrişi în spiţele de neam, după satele lor. … Căci aceste patru căpetenii ale uşierilor, aceşti leviţi, erau totdeauna în slujbă şi mai aveau privegherea asupra odăilor şi vistieriilor Casei lui Dumnezeu; petreceau noaptea în jurul Casei lui Dumnezeu, a cărei pază o aveau şi

Cuprins

pe care trebuiau s-o deschidă în fiecare dimineaţă. Unii din leviţi aveau grijă de uneltele pentru slujbă, pe care le numărau la intrare şi le numărau şi la ieşire. Alţii îngrijeau de unelte, de toate uneltele sfântului locaş şi de floarea făinii, de vin, de untdelemn, de tămâie şi de miresme. Fii de-ai preoţilor pregăteau tămâia mirositoare." (1Cron. 9:21, 22, 26-30). În viziunea templului avută de Ezechiel, s-a văzut că acest serviciu special a fost rezervat preoţilor.

Dumnezeu pune membrii casei regale în poziţiile lor respective şi acest lucru este arătat prin declaraţia de la Ezechiel 40:46: „Iar odaia dinspre miază-noapte este pentru preoţii care îngrijesc de slujba altarului. Fiii lui Ţadoc sunt aceia care, din fiii lui Levi, se apropie de Domnul [Iehova] ca să-I slujească". Această lucrare este limitată la preoţi, deoarece ceilalţi sunt excluşi de la acest serviciu. „Ei [leviţii] să păzească ce le vei porunci tu şi cele privitoare la tot cortul; dar să nu se apropie nici de uneltele sfântului locaş, nici de altar, ca să nu muriţi, şi ei şi voi. Ei [leviţii] să se alipească de tine şi să păzească tot ce priveşte de cortul întâlnirii, pentru toată slujba cortului. Nici un străin să nu se apropie de voi. Să păziţi cele privitoare la sfântul locaş şi altar, ca să nu mai fie mânie împotriva copiilor lui Israel." (Num. 18:3-5). Această scriptură (Ezec. 40:46) mai arată că aceia care sunt angajaţi, prin harul lui Iehova, să cânte laudele Lui, vorbesc despre minunatele Sale lucrări şi mai sunt şi servi la altarul lui Dumnezeu.

Iehova a făcut să fie menţionat numele lui Ţadoc în legătură cu acest serviciu. Numele „Ţadoc" înseamnă „just, drept". El a fost un descendent de-al lui Aaron, marele preot şi relatarea lui Dumnezeu arată că el a fost un om credincios. Ezechiel spune că preoţii care serveau la altar sunt „fiii lui Ţadoc". Ei nu sunt fiii necredinciosului mare preot Eli şi ai urmaşului său Abiatar (Vezi 1Regi 2:26,27; 1Sam. 2:27-36). Unşii cei necredincioşi sunt ilustraţi de casa necredinciosului preot Eli. Aceştia au fost excluşi din acest privilegiu sacru de serviciu. De nenumărate ori Iehova îşi informează creaturile că dreptatea şi credincioşia sunt lucrurile care Îi fac plăcere.

Ghidul lui Ezechiel a măsurat atunci curtea interioară: „A măsurat curtea, care era în patru colţuri, lungă de o sută de coţi. Altarul era înaintea casei." (Ezec. 40:47). Aceste măsurători dovedesc că clasa preoţească trebuie să fie tot timpul fermă, adică loială, credincioasă şi complet devotată lui Iehova Dumnezeu, făcând totdeauna ce este drept, potrivit legii Lui. Numărul „zece" este simbolul desăvârşirii, sau a ceea ce este sfânt; şi măsurătoarea lungimii şi a lăţimii curţii interioare fiind de zece ori zece coţi arată că preoţii trebuie să fie perfecţi în casa lui Iehova şi că acela ce este prezentat pentru un loc în această casă trebuie să fie perfect în Isus Cristos (Col. 1:28,29). Această perfecţiune nu este perfecţiunea în cuvinte, gânduri sau fapte, deoarece cu organisme imperfecte membrii rămăşiţei nu pot fi perfecţi în acestea. Cu toate acestea, celor chemaţi la Împărăţie li s-a spus că ei trebuie să se cureţe de toată necurăţia cărnii, perfectând sfinţenia în Domnul. (2Cor. 7:1). Domnul le dă consacraţilor Săi Cuvântul Lui pentru învăţătură, mustrare şi instruire în

Cuprins

dreptate, chiar pentru scopul de a-i aduce la perfecţiune. „Pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârşit şi cu totul destoinic pentru orice lucrare bună” (2Tim. 3:17). Perfecţiunea lor constă într-un devotament absolut pentru Iehova Dumnezeu.

Aceasta a fost calea de acţiune urmărită cu sârguinţă de discipolii şi apostolii credincioşi ai lui Isus Cristos, ale căror acţiuni Iehova le-a păstrat înregistrate pentru mângâierea şi călăuzirea martorilor Săi în această zi de pericol, ziua Sa a judecăţii. Despre Pavel şi Sila este scris că din pricină că învăţau cu stăruinţă adevărul lui Dumnezeu în mod public, ei au fost bătuţi cu multe lovituri, au fost aruncaţi în închisoare şi picioarele le-au fost puse în butuci. „Pavel şi Sila se rugau şi cântau cântări de laudă lui Dumnezeu.” (Fapte 16:16-40). Încercările arzătoare şi suferinţele la care a fost supus poporul credincios al lui Dumnezeu sunt cu scopul de a le încerca devotamentul faţă de El, ca să fie făcuţi perfecţi. „Dumnezeul oricărui har, care v-a chemat în Cristos Isus la slava Sa veşnică, după ce veţi suferi puţină vreme, vă va desăvârşi, vă va întări, vă va da putere şi vă va face neclintiţi.” (1Pet. 5:10; 4:1,2). Nimeni în afară de cei sfinţi nu va fi vreodată admis în casa regală. „Ca nişte copii ascultători, nu vă lăsaţi târâţi în poftele pe care le aveaţi altădată, când eraţi în neştiinţă. Ci, după cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiţi şi voi sfinţi în toată purtarea voastră. Căci este scris: Fiţi sfinţi, căci Eu sunt sfânt.” (1Pet. 1:14-16). Altădată, dorinţa celor consacraţi era să placă oamenilor, ca să aibă o bună reputaţie printre cei din lume. Dar nici un om nu poate fi făcut perfect urmând o astfel de cale de acţiune. Această perfecţiune este atinsă în Cristos prin faptul că cei unşi sunt devotaţi lui Dumnezeu şi cauzei Lui drepte complet, cu totul şi fără egoism.

După ce a observat măsurătorile curţii interioare, Ezechiel a fost adus de ghidul său în tinda casei lui Iehova: „M-a dus în tinda casei. A măsurat stâlpii tindei şi a găsit cinci coţi de o parte şi cinci coţi de cealaltă. Lăţimea porţii era de paisprezece coţi, iar peretele de pe laturile porţii era de trei coţi deoparte şi de trei coţi de cealaltă. Tinda avea o lungime de douăzeci de coţi şi o lăţime de doisprezece coţi; te suiai la ea pe zece trepte. Lângă stâlpi mai erau şi alţi stâlpi, unul de o parte şi altul de alta.” – Ezec. 40:48, 49.

Existau nişte trepte de la pavajul curţii interioare spre tinda casei. Aceasta arată că podeaua casei, sau sanctuarul lui Iehova, era deasupra pavajului curţii interioare; ceea ce ar arăta că, după ce a fost făcută lucrarea în curtea interioară, clasa preoţească trebuie să urce mai sus. Curtea interioară, cu altarul şi mesele ei pentru jertfire şi locurile de spălare, ilustrează în mod necesar starea poporului uns al lui Dumnezeu în timp ce se află pe pământ; şi, după ce îşi încheie lucrarea acolo, ei urcă mai sus, dacă sunt credincioşi.

Cuprins

SCRISORI

ATÂT DE CLAR ACUM

Dragă frate Rutherford,

Deoarece a mai trecut încă o lună, îţi trimit, cu bucurie, raportul studiilor noastre de la Betel în decursul lunii aprilie, 1938, la biroul din Helsinki, după cum urmează:

Ambele părţi ale articolului „Turma Sa" au fost parcurse. Niciodată înainte n-am avut o astfel de masă care dă puteri la timpul Comemorării ca în acest an. Deşi noi, cei de la acest birou, n-am avut îndoială cu privire la poziţiile noastre, totuşi printre prieteni există multă nesiguranţă şi întrebări şi suntem doritori să vedem cum va răspunde Domnul la toate întrebările detaliate. În timpul studiului am fost conduşi la ape vii, am băut pe săturate, extrem de fericiţi pentru împrospătare. El ne-a dat şi noi am primit mult mai mult decât ne-am aşteptat vreodată. Chestiunea despre cei unşi şi „ionadabi" este acum aşa de clară, că dacă cineva este totuşi nesigur, există posibilitatea că el ori nu a luat o poziţie sigură, ori a slăbit. Domnul a dat informaţie deplină şi noi am fost învăţaţi de El sigur. „Ferice de poporul al cărui Dumnezeu este Iehova!"

Mereu ne rugăm, „cum sunt zilele tale, aşa să fie tăria ta". Cu cele mai călduroase saluturi ale noastre din această parte a câmpului de bătălie, rămân

Fratele vostru mai mic, prin harul Său,

Eero Nironen, *Secretar*.

ARANJAMENTUL LUI DUMNEZEU

Dragă frate Rutherford,

Turnul de veghere a lămurit partea văzută a aranjamentului lui Dumnezeu prin care El şi-a vestit numele şi şi-a făcut lucrarea în propriul Său mod. Acum, partea nevăzută este lămurită exact în acelaşi mod ordonat. Un înger a spus (Luca 2:10-14): „Nu vă temeţi, …" şi apoi pe *neaşteptate* împreună cu îngerul a fost „o mulţime" cântând acelaşi mesaj, „Glorie lui Dumnezeu în locurile cele mai înalte". Dacă ei s-ar fi alăturat toţi în acest anunţ, ar fi fost confuzie, nu-i aşa?

La Luca 19:38 observăm că întreaga mulţime a „discipolilor" striga, „Binecuvântat să fie Regele … pace în cer şi glorie în locurile cele mai înalte". Aşadar, bineînţeles că numai cei care sunt discipoli credincioşi văd că Domnul este în templul Său cel sfânt şi că Satan a fost aruncat din cer.

Fie ca noi, prin harul Său, împreună cu îngerii sfinţi care excelează în tărie, să continuăm să împlinim poruncile Lui, „ascultând glasul cuvântului Său". „Binecuvântaţi pe Iehova"!. – Psalm 103:19-23.

Al vostru în serviciul împărăţiei,
Mary A. Ireland, *Pionier, Anglia*.

Cuprins

„ADEVĂRUL VĂ VA FACE LIBERI”

Dragă frate Rutherford,

Îţi trimit adânca mea recunoştinţă pentru truda ta vrednică de respect. Am fost crescut de părinţi religioşi catolici şi am făcut primii paşi pentru a descoperi calea dreaptă a lui Dumnezeu şi curând m-am găsit printre secte cu tot felul de nume. Una dintre ele mă îndemna să ţin ziua de sabat; cealaltă mă convingea că este necesar să vorbeşti în limbi necunoscute şi apoi o proclamare zgomotoasă despre „purgatoriu”. Eu nu eram satisfăcut de acestea, deoarece era dificil să le armonizez cu iubirea veşnică a lui Dumnezeu.

Fiind sătul de confuzia din toate felurile de interpretare şi cu o sete continuă după cunoaşterea adevărului, m-am hotărât să apelez la Dumnezeu prin rugăciune şi să-I cer ajutor şi curând am fost vizitat de unul din fraţii din Lodz, care a fost primul ce a reflectat asupra mea razele luminii în mijlocul întunericului ce mă înconjura. El mi-a lăsat nişte literatură şi mi-a dat adresa de unde am început să primesc *Turnul de veghere* (în limba rusă). Din acel timp s-au scurs doi ani; între timp, a continuat să mă viziteze numai plăcuta publicaţie „Vestitorul prezenţei lui Cristos”. Recunosc, într-adevăr, că la fiecare întâlnire cu explicaţia voastră despre adevăr, Dumnezeul nostru m-a ridicat din confuzia ce mă obosise în trecut sub tradiţiile omului. Foarte adesea reflectez asupra cuvintelor Învăţătorului nostru Isus Cristos: „Veţi cunoaşte adevărul şi adevărul vă va face liberi.” – Ioan 8:32.

Fratele vostru în Cristos prin harul Său,
Antoni Plesynar. Polonia

Iehova şi-a stabilit tronul în ceruri; şi împărăţia Sa domneşte peste toţi. Binecuvântaţi pe Iehova voi îngerii Lui, care sunteţi puternici în tărie, care Îi împliniţi cuvântul, ascultând glasul cuvântului Său. Binecuvântaţi pe Iehova, voi toate oştirile Sale, voi servii Lui, care Îi faceţi voia. Binecuvântaţi pe Iehova, voi toate lucrările Sale, în toate locurile stăpânirii Lui.”
– Psalmii 103:19-22, A.R.V.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Împărăției lui Jehova

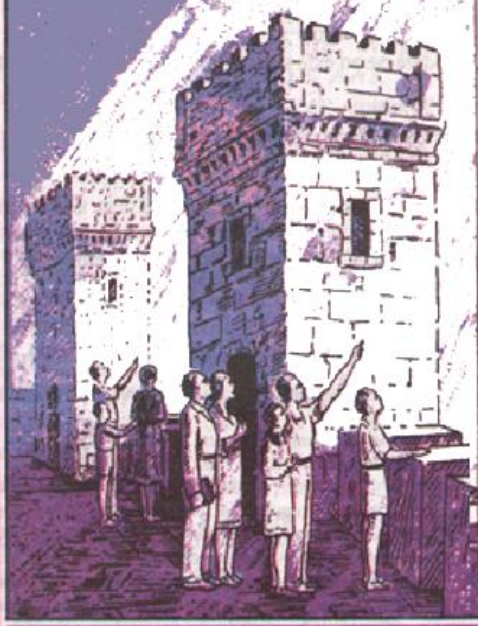

1 AUGUST 1938 Nr. 15

Cuprins:

RĂZBOIUL SĂU
PARTEA a III-a - Pag.357

NECREDINŢĂ - Pag.374

PECEŢI - Pag.377

SCRISORI - Pag.381

"VOI SUNTEŢI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Cuprins

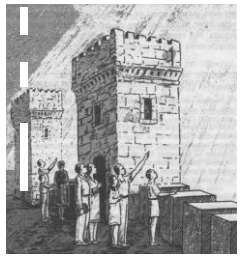

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

VOL. LIX **1 AUGUST 1938** **Nr. 15**

RĂZBOIUL SĂU

„Nu vă temeţi … bătălia este … a lui Dumnezeu” – 2Cronici 20:15.

Partea a III-a

IEHOVA Dumnezeu Îşi are propriul timp şi propria cale bună pentru a comunica poporului Său răspunsul Lui la rugăciunile lor. Ca de exemplu, Corneliu, un om evlavios, s-a rugat mult la Dumnezeu, chiar înainte ca uşa ocaziei favorabile să fie deschisă neamurilor, timp în care Iehova i-a auzit rugăciunile şi Şi-a trimis îngerii pentru a-l informa pe Corneliu în acel scop: „Rugăciunile şi milosteniile tale s-au suit înaintea lui Dumnezeu şi El şi-a adus aminte de ele.” (Fapte 10:4). David a apelat la Iehova prin rugăciune: „Ascultă-mi glasul, Dumnezeule, când gem. Ocroteşte-mi viaţa împotriva vrăjmaşului de care mă tem!” (Ps. 64:1). Această rugăciune a lui David este acum potrivită. Servul lui Dumnezeu s-a rugat încă o dată: „Doamne, ascultă-mi rugăciunea, şi s-ajungă strigătul meu până la Tine! Nu-mi ascunde faţa Ta în ziua necazului meu! Pleacă-Ţi urechea spre mine când strig! … El ia aminte la rugăciunea nevoiaşului şi nu-i nesocoteşte rugăciunea.” (Ps. 102:1,2,17). „Căci ochii Domnului sunt peste cei neprihăniţi şi urechile Lui iau aminte la rugăciunile lor.” – 1Pet. 3:12.

[2.] Poporul tipic de legământ al lui Dumnezeu stătea cu faţa îndreptată spre cer şi cu inima neliniştită, aşteptând şi cu speranţa că Dumnezeu va da răspuns la rugăciunea rostită de Iosafat. Atunci, linia de comunicare de la tronul lui Iehova către poporul Său de pe pământ s-a deschis: „Atunci spiritul Domnului a venit în mijlocul adunării peste Iahaziel, fiul lui Zaharia, fiul lui Benaia, fiul lui Ieiel, fiul lui Matania, levitul, dintre fiii lui Asaf.” – 2Cron. 20:14.

[3.] Numele pe care Iehova le dă servilor Săi sunt semnificative. Evident pentru acest motiv au fost făcute de cunoscut numele şi genealogia servului lui Dumnezeu pe care El l-a folosit cu acea ocazie. Numele „Iahaziel” înseamnă „priviţi de Dumnezeu”, adică, cei care sunt drepţi în ochii lui Dumnezeu. „Domnul este în Templul Lui cel sfânt. Domnul Îşi are scaunul de domnie în ceruri. Ochii Lui privesc şi pleoapele Lui cercetează pe fiii oamenilor. Domnul încearcă pe cel neprihănit, dar urăşte pe cel rău şi pe cel ce iubeşte silnicia. Căci Domnul este drept, iubeşte dreptatea şi faţa Lui priveşte pe cei drepţi.” – Ps. 11:4, 5, 7.

[4] Iahaziel a ilustrat aşadar pe oile Domnului adunate la templu, care sunt aprobate de marele Judecător, Isus Cristos, care sunt îmbrăcate cu haina dreptăţii şi

Cuprins

care apoi continuă să ofere Domnului o jertfă în dreptate. Iahaziel era „fiul lui Zaharia", al cărui nume înseamnă „neuitat de Iehova". Dumnezeu n-a uitat de originala rămăşiţă credincioasă a lui Israel şi a adus-o înapoi din Babilon. (Isa. 49:14-17). Genealogia acelui om a fost dată evident pentru a arăta că el făcea parte dintr-o clasă de oameni credincioşi lui Dumnezeu. El era „fiul lui Benaia", nume ce înseamnă „zidit de Iehova", adică zidit în casa regală ca fiu al lui Dumnezeu. – Ps. 113:9.

[5.] Continuând genealogia lui Iahaziel, este scris că el era un descendent de-al lui Ieiel, nume ce înseamnă „smuls de Dumnezeu", care probabil înseamnă sau se referă la nimicirea adăpostului minciunilor. (Isa. 28:17). El era „fiul lui Matania", nume ce înseamnă „darul lui Iehova", aşa cum este scris la Apocalipsa 2:17: „Celui ce va birui îi voi da … o piatră albă; şi pe piatra aceasta este scris un nume nou, pe care nu-l ştie nimeni [înainte de 1931, până când Domnul a descoperit numele nou poporului Său], decât [primul] acela [rămăşiţa credincioasă] care-l primeşte"; şi acest lucru mai este ilustrat sau simbolizat prin faptul că Domnul le-a dat plata lucrătorilor din vie. – Mat. 20:8.

[6.] Iahaziel era levit, aşa cum era Matania „levitul" (*R.V.*), deci unul care este „unit" (Levi) cu Domnul (Gen. 29:34; Ex. 32:26), adică unul dedicat pentru totdeauna serviciului lui Dumnezeu de la templu sub marele Mare Preot al lui Iehova. (Num. 3:6-10). Iosafat şi ceilalţi iudei nu erau servi la templu. Iahaziel era născut levit. De aceea, mesajul prin intermediul lui era un mesaj de la Iehova Dumnezeu către poporul Său din templu şi de la Cel care este prezent în templu, care în anti-tip sau în ilustraţia împlinită, înseamnă acum Domnul Isus Cristos. Acest levit era fiul lui Asaf, nume ce înseamnă „colector" sau „strângător", ca atunci când Domnul Îşi adună mai întâi rămăşiţa casei regale, „turma mică", şi la urmă pe „alte oi" ale Sale şi îi aduce la o mare sărbătoare, adică sărbătoarea strângerii sau a tabernacolelor. „Strângeţi-Mi pe credincioşii Mei, care au făcut legământ cu Mine prin jertfă." – Ps. 50:5.

[7.] Referitor la această strângere din tip este scris: „Şi sărbătoarea strângerii roadelor, la sfârşitul anului, când vei strânge de pe câmp rodul muncii tale." (Ex. 23:16). Genealogia acestui Asaf până la Levi este dată la 1Cronici 6:1-39. El era muzicant. Regele David l-a numit muzicant sau cântăreţ principal la templu (1Cron. 16:1,4,5). El mai era şi „văzător", sau cel care discerne voinţa lui Dumnezeu, aşa cum este scrisă sau altfel anunţată. El era compozitor de muzică şi psalmi care erau puşi pe muzică şi cântaţi la templu. (2Cron. 29:30). Câţiva din Psalmi poartă titlul de „Un psalm al lui Asaf ". „Fiii lui Asaf" erau „instruiţi în cântările Domnului, toţi cei ce erau pricepuţi"; sau, potrivit *Versiunii Americane Revizuite*, toţi „care erau instruiţi în cântări pentru Iehova, toţi cei ce erau pricepuţi." (1Cron. 25:2,6-9). Este sigur că această genealogie este explicată de Domnul în înregistrarea Sa cu un scop şi sugerează clar şi cu putere că, prin întrebuinţarea acestor cântăreţi la templu, El descoperă calea de acţiune ce trebuie urmată de grupa templului ce se află acum pe pământ, când a sosit ceasul pericolului sau al situaţiei critice, şi astfel arată calea de acţiune pe care o va lua

Cuprins

grupa templului şi că ei trebuie să fie cântăreţi ai laudei pentru Iehova.

8. Spiritul lui Iehova este acea putere nevăzută care acţionează potrivit voinţei lui Dumnezeu, mişcând pe cei care Îi sunt devotaţi pentru a acţiona în armonie cu scopul Său; de aceea este scris în text despre Iahaziel că peste el „a venit spiritul Domnului în mijlocul adunării". În felul acesta, Dumnezeu l-a inspirat şi l-a mişcat să rostească mesajul lui Iehova către popor. „Căci nici o profeţie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânaţi de spiritul sfânt." (2Pet. 1:21). Principalul cântăreţ folosit pentru a cânta laudele lui Iehova la templu urma să dea glas cu acea ocazie voinţei lui Iehova cu privire la iudeii adunaţi. Astfel, Iahaziel a ilustrat canalul, vasul sau instrumentul prezent al Domnului pe care El îl foloseşte pentru a rosti mesajul de la templu potrivit voinţei lui Dumnezeu şi pentru a da acum asigurare poporului Său despre şi referitor la bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Cel Atotputernic, care se apropie rapid. De la venirea Domnului Isus Cristos la templu în 1918, El n-a folosit nici un individ dintre cei care se mărturisesc a fi devotaţi Domnului pentru a rosti mesajul Lui de instruire pentru poporul Său în ceasul situaţiei critice, ci şi-a folosit organizaţia templului, canalul Său de comunicare cu poporul Său de pe pământ. Acest canal de comunicare se numeşte „Societatea", care vorbeşte poporului lui Dumnezeu prin publicaţiile ei şi, în special, prin *Turnul de veghere*. Afirmaţia că spiritul Domnului a venit peste levit în mijlocul adunării arată că Domnul vorbeşte acum poporului Său, care se află adunat la El la templu, care este complet unit şi aşteaptă cu nerăbdare, pregătit şi atent să urmeze instrucţiunile care-i vin de la templu. Este de asemenea sigur că Domnul va vorbi astfel numai celor care rămân în armonie şi unitate completă cu El, stând ferm uniţi în iubire, cu inima complet devotată lui Dumnezeu şi Împărăţiei Sale. De aceea, acum nu va exista nici o dezbinare între poporul lui Dumnezeu. Acesta este ceasul pericolului cel mare; fie ca toţi care se mărturisesc a fi copii ai lui Dumnezeu să ţină seama foarte atent de acest fapt şi să se comporte ca atare.

9. Iehova a vorbit atunci prin servul Său poporului adunat: „Şi Iahaziel a zis: Ascultaţi tot Iuda şi locuitorii din Ierusalim, şi tu, împărate Iosafat! Aşa vă vorbeşte Domnul: Nu vă temeţi şi nu vă înspăimântaţi dinaintea acestei mari mulţimi, căci bătălia nu este a voastră, ci a lui Dumnezeu." (2Cron. 20:15). „Tot Iuda" de aici, din text, ilustrează pe toţi care aduc laudă lui Iehova, încrezându-se complet în El şi ascultându-I poruncile. Aceasta înseamnă că toţi din grupa templului şi cei care stau înaintea templului împreună cu ei, Îi aduc laudă lui Dumnezeu şi Cristosului Său. El se adresează „locuitorilor din Ierusalim" ca şi lui Iuda, ceea ce pare să arate clar că există alţii acolo, care i-au ilustrat pe „ ionadabi", sau oamenii cu bunăvoinţă, care sunt asociaţi acum cu grupa templului. Apoi servul lui Iehova, Iahaziel, a zis: „Şi tu, împărate Iosafat", sugerând astfel că glasul auzit a fost numai cel al servului lui Iehova şi, prin urmare, cel care vorbeşte acum grupei templului este Iehova prin Isus Cristos, Regele, care vesteşte adevărul. Înseamnă că nu există nici o creatură în organizaţia lui Iehova şi mai ales în partea ei văzută, care să nu asculte, să nu recunoască şi să nu dea atenţie

Cuprins

instrucţiunilor scrise date în acest ceas al situaţiei foarte critice. În consecinţă, cuvintele folosite, „şi tu, împărate Iosafat” cuprind pe oricine are urechi de auzit. Izraeliţii stăteau acolo şi aşteptau neliniştiţi şi cu sufletul la gură ca Iehova să răspundă la strigătul lor şi la rugăciunea ce fusese rostită de împăratul Iosafat. Astăzi, toţi cei de pe pământ care sunt acum complet devotaţi lui Iehova, care văd marea mânie a duşmanului aliat, înarmat până în dinţi şi care se apropie de atacul final, toţi aceşti credincioşi stau nerăbdători şi cu sufletul la gură, aşteptând instrucţiune de la tronul Celui Prea Înalt şi ei sunt dornici să asculte aceste instrucţiuni.

[10.] Atunci Iahaziel a zis poporului adunat: „Aşa zice DOMNUL [Iehova] [tuturor celor adunaţi]: Nu vă temeţi!” Timpul şi situaţia fiind aşa de critice, era necesar mai mult decât un mesaj de la o simplă creatură; de aceea, Dumnezeu şi-a trimis mesajul. Nimic în afară de propriul mesaj al lui Dumnezeu nu putea face faţă acelei situaţii critice şi să dea încredere poporului nenorocit. Şi aşa este în prezentul ceas de mare situaţie critică şi de nelinişte din partea poporului lui Dumnezeu. De ceva timp cei credincioşi simt amara persecuţie îngrămădită asupra lor de duşman şi în acest moment ei văd nelegiuitul element aliat îndreptându-şi gândurile în mod fatal să aducă mare violenţă peste poporul lui Dumnezeu. Orice cuvinte de asigurare care ar putea veni de la vreo creatură pământească ar fi acum complet nepotrivite să aducă încredere poporului lui Dumnezeu şi să-i dea speranţă. Ei trebuie să aibă un mesaj de la Iehova şi Iehova nu-şi abandonează niciodată poporul. De aceea, Domnul Isus Cristos de la templu transmite mesajul prin instrumentul Său pământesc şi spune poporului Său acum, în acest ceas de mare pericol: „Nu vă temeţi” de manifestarea puterii duşmanului şi de scopul lui răutăcios. (Mat. 10:28). Aici avem o ilustraţie pentru încurajarea poporului lui Dumnezeu. Un exemplu asemănător a fost cel al lui Elisei la Dotan, când o oştire de luptători complet echipaţi l-au înconjurat pe el şi servul lui; şi când servul lui a ţipat de frică, Elisei a rostit mesajul Domnului, anume: „El a răspuns: Nu te teme, căci mai mulţi sunt cei cu noi decât cei cu ei.” (2Regi 6:16). Oastea îngerilor lui Iehova era acolo pentru a apăra şi proteja pe Elisei şi pe cei aflaţi cu el. Aşa cum a fost atunci, tot la fel este şi astăzi, pe măsură ce bătălia Armaghedonului se apropie. Dacă duşmanul care se apropia, ce ameninţa nimicirea poporului lui Dumnezeu, era pentru ei o manifestare a supărării lui Dumnezeu faţă de poporul Său, ei aveau un puternic motiv să se teamă. Dar acum, cei care Îl iubesc şi servesc pe Iehova îşi aduc aminte de promisiunea făcută lor, „Să vi se facă după credinţa voastră”. Având credinţă şi încredere complete în Domnul, ei nu se tem nici de om, nici de Diavol, ci ei se tem de Iehova şi, aşa cum El le-a zis: „Sfinţiţi însă pe Domnul oştirilor. De El să vă temeţi şi să vă înfricoşaţi.” – Isa. 8:13.

[11.] Vorbind mai departe poporului Său, Iehova a zis prin Iahaziel: „Nu vă … înspăimântaţi dinaintea acestei mari mulţimi”; cu alte cuvinte, nu vă descurajaţi, nu cedaţi şi nu vă lăsaţi doborâţi, până în punctul de a renunţa, a vă da bătuţi şi a lăsa duşmanul să vă calce în picioare, şi asta fără împotrivire. Acelaşi lucru se

Cuprins

aplică acum la rămăşiţă, unşii de la templu. Aşa cum a spus Elisei, tot la fel acum cuvintele lui sunt potrivite pentru poporul lui Dumnezeu de pe pământ: „Căci mai mulţi sunt cei [Stăpânirile înalte, Iehova şi Cristos] cu noi, decât cei cu ei [duşmanul]”. Mai mult decât atât, pentru încurajarea poporului Său devotat, Iehova le zice prin profetul Lui: Toate „naţiunile [aliate] sunt ca o picătură într-o găleată şi sunt socotite ca praful de pe cumpănă”, care la suflarea din partea lui Iehova şi a Oficialului Său Executiv vor fi nimicite. Acesta nu este un timp de teamă de oameni sau diavoli. Există doar un singur rezultat posibil în ceea ce priveşte pe Domnul şi organizaţia Lui. De ce să nu se teamă acum poporul lui Dumnezeu de duşman? Şi răspunsul de la tronul Celui Prea Înalt este:

„CĂCI BĂTĂLIA NU ESTE A VOASTRĂ, CI A LUI DUMNEZEU”

12. Cuvântul ebraic tradus aici „Dumnezeu” este *Elohim*, care nu se aplică niciodată la Isus sau la altcineva, ci se aplică în exclusivitate la Iehova. Acele cuvinte erau completa asigurare pentru izraeliţii ce stăteau împreună cu Iosafat că bătălia ce se apropia nu era un blestem de la Dumnezeu asupra poporului Său de legământ; de aceea, nu era pentru pedepsirea lor. Tot la fel, astăzi, aceste cuvinte de la tronul Celui Prea Înalt îi asigură complet pe cei care se află pe pământ şi care sunt din templu, deci complet devotaţi lui Iehova, că bombasticele ameninţări ale modernilor amoniţi, moabiţi şi celor din muntele Seir aliaţi şi pericolul ce ameninţă din pricina acestei gloate ce se află în marş, nu sunt din cauza vreunei greşeli din partea poporului lui Dumnezeu. Duşmanul nu mărşăluieşte împotriva lor la porunca sau voinţa lui Iehova pentru a pedepsi poporul Domnului, ci voinţa Celui Atotputernic este ca bătălia să aibă loc în mod expres pentru nimicirea duşmanului. Aceasta este bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Cel Atotputernic şi ea va fi o justificare a numelui Său. Astăzi, sanctuarul Domnului este curăţit şi toată grupa templului este una, unită complet şi pe deplin în Isus Cristos; de aceea, această scriptură se aplică în mod specific: „Nu va mai fi nimic vrednic de blestem acolo. Scaunul de domnie al lui Dumnezeu şi al Mielului vor fi în ea. Robii Lui Îi vor sluji. Ei vor vedea faţa Lui şi Numele Lui va fi pe frunţile lor.” (Apoc. 22 :3, 4). Deoarece aceasta este bătălia Dumnezeului Cel Atotputernic, El manevrează acum forţele duşmanului şi le conduce într-o cursă, în care ei vor cădea cu siguranţă şi care va avea ca rezultat nimicirea completă a duşmanilor Domnului. – Ezec. 38:4-8.

13. Fără îndoială, a fost o mare uşurare pentru acei iudei adunaţi să audă cuvintele inspirate de la Iehova rostite lor prin servul Său; şi tot la fel şi acum este o mare uşurare şi o asigurare completă pentru poporul lui Iehova Dumnezeu adunat la templu să audă cuvintele ce dau încredere de la tronul Celui Prea Înalt, rostite de servul Său ales, Isus Cristos. Nu trebuia să existe nici un fel de întârziere din partea poporului lui Dumnezeu atunci şi ,cu siguranţă, nici acum nu trebuie să existe nici o întârziere, ci armele trebuie să fie bine pregătite înainte să înceapă lupta, vorbind figurativ. În acelaşi mod, poporul lui Dumnezeu trebuie

Cuprins

acum să fie gata. Aşa cum în scurt timp duşmanul ajungea mai aproape, tot la fel astăzi este lăsat puţin timp pentru a permite duşmanului să se apropie mai mult şi, în timp ce se face acest lucru, poporului lui Dumnezeu i se oferă timp şi ocazie să studieze Cuvântul Său şi să reflecte cum să-I facă voinţa, deci timp şi ocazie să se organizeze într-un mod ordonat şi mai eficient pentru serviciu, pentru a-şi manifesta astfel credinţa în Dumnezeu şi în Domnul Isus Cristos, şi astfel să-şi arate lipsa de teamă în faţa duşmanului.

14. Iudeii au fost asiguraţi atunci că bătălia nu era a lor, ci că Dumnezeu va lupta pentru ei; tot la fel astăzi, cei care laudă şi servesc pe Iehova, grupa templului şi însoţitorii lor, ştiu că bătălia care se apropie nu este a lor, ci a lui Dumnezeu. Atunci Iehova, prin servul Său, i-a instruit în continuare pe iudei, şi anume: „Mâine pogorâţi-vă împotriva lor. Ei se vor sui pe dealul Ţiţ şi-i veţi găsi la capătul văii, în faţa pustiei Ieruel." – 2Cron. 20:16.

15. Chiar în acel moment, când mesajul Domnului a ajuns la iudeii adunaţi, duşmanii aliaţi ce conspirau mărşăluiau de-a lungul ţărmului de vest al Mării Moarte, al cărei nivel este cu mai mult de 300 de metri sub nivelul Mării Mediterane. Prin urmare, în acel timp iudeii sau izraeliţii se aflau cu aproape 900 de metri deasupra nivelului mării, deci deasupra duşmanului. În loc să se ascundă la Ierusalim, acei iudei şi însoţitori credincioşi, la porunca Domnului, au început marşul pentru a întâmpina duşmanul şi pentru a se expune public înaintea lui. Tot la fel acum, rămăşiţa unsă a lui Dumnezeu stă pe Muntele Sion împreună cu Isus Cristos, „sus şi înălţată" cu Domnul în templul Său şi mult deasupra duşmanului. (Isa. 6.1; Apoc. 14:1). Forţele duşmanului ce mărşăluiesc cu răutate la atac se află pe pământ şi jos, în stare de înjosire, umilindu-se în nelegiuirea lui Satan şi a lucrărilor lui; de aceea, ei nu ştiu nimic despre Iehova şi scopul Său. Pentru ei legea lui Dumnezeu este complet ascunsă. Şi în această stare de degradare, afundaţi în ticăloşie, iată, acum ei mărşăluiesc cu mâini nemiloase, nerăbdătoare să verse sânge uman.

16. Iahaziel nu vedea duşmanul, din pricina amplasării lui în depresiune, dar Dumnezeu l-a inspirat să vorbească şi lui i-a fost descoperită amplasarea exactă a duşmanului. Aceasta arată că Iehova supraveghează duşmanul şi îşi ţine poporul informat suficient în ce priveşte mişcarea duşmanului şi scopul său. Din acest motiv, profeţia a fost scrisă odinioară pentru învăţătura celor care se află acum pe pământ, care sunt devotaţi lui Dumnezeu. (Rom. 15:4). Duşmanul aliat se afla atunci aproape de dealul Ţiţ, „lângă dealul Ţiţ" (*R.V.*). Numele înseamnă „roşeaţă; licărire; strălucire; sau proiecţie"; şi probabil era astfel numit deoarece locul se afla pe ţărmul de vest al Mării Moarte şi reflecta razele soarelui din mare. Duşmanul trebuia să fie clar localizat şi astfel Domnul le-a spus izraeliţilor sau iudeilor unde să-i găsească, zicând: „Şi-i veţi găsi la capătul văii [la capătul trecătoarei (*Rotherham*)], în faţa pustiei Ieruel". Acel nume „Ieruel" înseamnă „întemeiat (sau învăţat) de Dumnezeu", sau „teamă de Dumnezeu". Ceea ce Iehova a dus la scurt timp după aceea asupra acelui duşman, cu siguranţă în acel punct i-a „învăţat" pe ei şi pe alţii teama de Dumnezeu şi a întemeiat ferm credinţa celor care au intrat în legământ să

Cuprins

facă voinţa lui Dumnezeu şi care au început să facă aceasta. Deoarece noi vedem această profeţie acum în curs de împlinire, ştim ce se va întâmpla curând şi că aceasta va dovedi tuturor că Iehova este Dumnezeul Cel Atotputernic şi îi va învăţa cu siguranţă pe toţi să se teamă de El, dacă vor trăi şi le va statornici complet credinţa în Iehova ca Cel Puternic. Astfel, numele lui Iehova va fi pus la locul potrivit în mintea acestora.

17. Instrucţiunile date apoi iudeilor adunaţi se aplică mai ales la grupa templului, la timpul prezent, deoarece acei iudei credincioşi au fost un tip sau o pildă pentru poporul credincios al lui Dumnezeu aflat acum pe pământ. (1Cor. 10:11). Iehova le-a zis apoi iudeilor prin mesagerul Său: „Nu veţi avea de luptat în lupta aceasta [nu voi veţi trebui să luptaţi în această chestiune. (*Rotherham*)]; aşezaţi-vă, staţi acolo şi veţi vedea izbăvirea pe care v-o va da Domnul. Iuda şi Ierusalim, nu vă temeţi şi nu vă înspăimântaţi; mâine, ieşiţi-le înainte şi Domnul va fi cu voi!" – 2Cron. 20:17.

18. Chiar dacă unii dintre iudei au fost bine înarmaţi cu arme de război, ei n-au avut nevoie să le folosească. Aceasta trebuia să fie bătălia lui Iehova şi a fost bătălia Lui. Aşa exprimă psalmistul chestiunea prin aceste cuvinte: „Cu Tine doborâm pe vrăjmaşii noştri, cu Numele Tău zdrobim pe potrivnicii noştri. Căci nu în arcul meu mă încred, nu sabia mea mă va scăpa; ci Tu ne izbăveşti de vrăjmaşii noştri, şi dai de ruşine pe cei ce ne urăsc." – Ps. 44:5-7.

19. Acelaşi lucru este acum adevărat despre rămăşiţă, iudeii moderni. Ei nu văd apropierea literală a duşmanului, ci prin credinţă în Cuvântul lui Dumnezeu ei ştiu că duşmanul vine din toate părţile. Cu Armaghedonul înainte, ei ştiu că nu au nevoie de arme literale de război, nici de vreun echipament asemănător, deoarece nu sunt angajaţi pentru un astfel de lucru. Este o mare mângâiere pentru ei să aibă asigurarea deplină de la Iehova Dumnezeu, prin Isus Cristos, că aceasta este bătălia lui Iehova. Aşa cum zicea profetul lui Iehova, tot la fel zice El poporului Său: „ocupaţi-vă posturile" (*Roth*.). Observaţi aceasta, că Dumnezeu nu i-a îndrumat pe iudei să facă un şanţ, sau un tranşeu, să se târască prin el şi să urmărească duşmanul printr-un vizor, ci le-a spus să iasă chiar afară, unde duşmanul să-i vadă şi să-i identifice ca popor al Său şi unde iudeii să vadă clar duşmanul. Din acest motiv iudeilor li s-a poruncit să înceapă marşul, să coboare şi să întâmpine duşmanul. Duşmanul aliat invadase teritoriul izraeliţilor, dar Domnul nu le permisese să vină suficient de aproape pentru a vedea cetatea Ierusalim. Tot la fel, astăzi, duşmanul aliat de religioşi, politicieni, comercianţi şi alţi ucigaşi, nu văd organizaţia lui Iehova ca atare; ei n-au nici o înţelegere despre ea; ci ei mărşăluiesc spre cei care Îl reprezintă pe Domnul, cu hotărârea de a-i nimici. Martorii lui Iehova nu sunt îndrumaţi acum de Domnul să se ascundă în aşa-zisele locuri de siguranţă din regiuni izolate, nici să urmeze practica inaugurată de călugării şi călugăriţele mulţimii romano - catolice, să se închidă în mânăstiri sau alte clădiri din spatele masivelor ziduri. Cei care Îl servesc pe Domnul nu trebuie să se mişte anemic, fără viaţă sau să se umilească faţă de cineva prin linguşeli ,în semn că reprezintă pe Domnul. Martorii lui Iehova trebuie să înceapă acum marşul pentru a întâmpina duşmanul, pentru a lua poziţie pe faţă, la vedere, unde pot fi

Cuprins

văzuţi, şi să facă de cunoscut mesajul lui Iehova Dumnezeu în public, cu îndrăzneală şi accentuat, vestind numele şi Împărăţia Sa. Aşa cum David s-a dus fără frică să lupte cu uriaşul filistenilor, punându-şi încrederea cu totul în Iehova, tot la fel acum poporul lui Dumnezeu, sub Mai Marele David, iasă în faţă, încrezându-se complet în Domnul.

[20.] Iudeii trebuiau să înceapă deplasarea spre punctul sau locul bătăliei, acolo întâmpinând duşmanul şi, după ce ajungeau la locul stabilit, trebuiau să asculte porunca: „Staţi liniştiţi şi veţi vedea salvarea pe care v-o va da Domnul". Această parte a ilustraţiei a fost pusă în scenă şi cuvântul a fost rostit şi înregistrat pentru folosul special al poporului lui Iehova aflat acum pe pământ.

[21.] Un alt exemplu a avut loc la Marea Roşie, când Dumnezeu şi-a eliberat poporul din Egipt. (Ex. 14:13-15). Salvarea poporului lui Dumnezeu de astăzi nu poate veni la ei spunând *heil* oamenilor sau salutând steaguri, ci trebuie să vină numai de la Iehova prin Isus Cristos.

[22.] „Salvarea Domnului", aşa cum este arătată în text, nu înseamnă salvarea oamenilor de moarte din pricina credinţei lor în sângele vărsat al lui Isus Cristos. Martorii lui Iehova au experimentat deja aceasta prin îndreptăţire şi prin faptul că au devenit creaturi noi şi au fost scoşi pentru numele lui Iehova. „Salvare", aşa cum este folosit în text, înseamnă eliberare de puterea instituţiei sau organizaţiei lui Satan, care încearcă nimicirea unşilor lui Dumnezeu. Iehova Îşi va elibera poporul care este credincios şi îl va ajuta în bătălia zilei celei mari: „Salvarea aparţine Domnului; binecuvântarea Ta să fie peste poporul Tău." (Ps. 3:8). „Tu ai încălecat pe caii Tăi şi Te-ai suit în carul Tău de salvare." (Hab. 3:8). „De dragostea Ierusalimului nu voi înceta, până nu se va arăta mântuirea lui, lumina soarelui şi salvarea lui, ca o făclie care s-aprinde." (Isa. 62:1). „Ci Domnul se va arăta şi va lupta împotriva acestor naţiuni, cum S-a luptat în ziua bătăliei." (Zah. 14:3). Aşadar, Dumnezeu a dat dinainte informaţie poporului Său de la Ierusalim şi tot la fel El dă acum poporului Său informaţie dinainte, asigurându-i că lupta aflată înainte nu este a lor, în care ei trebuie să învingă prin tărie proprie, ci că aceasta este lupta lui Iehova. De aceea, ei trebuie să privească şi să-şi vadă salvarea sau eliberarea, care va veni la ei prin mâna Atotputernicului Dumnezeu.

[23.] Iahaziel, sub îndrumarea spiritului lui Iehova, a repetat atunci cuvintele ce fuseseră rostite de el mai înainte: „Nu vă temeţi şi nu vă înspăimântaţi; mâine ieşiţi-le înainte şi Domnul va fi cu voi". S-ar părea că în timpul prezent, poporul lui Dumnezeu trebuie să fi ajuns la anti-tipicul „mâine", timpul când ei trebuie să „le iasă înainte", adică înaintea duşmanului. După congresul din 1935 de la Washington D.C şi prin ce s-a publicat imediat după aceea, Ierarhia romano-catolică a fost făcută de cunoscut poporului Său de Domnul ca filistenii anti-tipici şi atunci acea religioasă gloată a fost descoperită şi arătată a fi edomiţii moderni. Împotriva acestei gloate nelegiuite porunceşte Dumnezeu poporului Său acum să „se ridice … împotriva ei în bătălie" (Obadia 1). De aceea, poporul lui Dumnezeu nu trebuie să se teamă sau să se înspăimânte la vederea acţiunii nelegiuite şi

Cuprins

lăudăroase a duşmanului, ci, din contră, cei credincioşi trebuie să „le iasă înainte” cu îndrăzneală, vestind pe Rege şi Împărăţia, care va justifica numele lui Iehova. Martorii credincioşi ai lui Iehova au acum asigurarea de la El: „Căci Domnul [Iehova] va fi cu voi”. Iehova este cel care le-a zis credincioşilor Săi: „Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi. Aşa că putem zice plini de încredere: Domnul este ajutorul meu, nu mă voi teme; ce mi-ar putea face omul?” (Evrei 13:5, 6). Bizuindu-se cu încredere pe Iehova, având totdeauna în minte, „Dacă Dumnezeu este cu noi, cine poate fi împotriva noastră?” (Rom. 8:31), cei credincioşi merg înainte. Astfel, Iehova dă valoroasa asigurare că El îşi va sprijini complet şi cu totul poporul; şi aceasta le dă curaj. De aceea, ei merg înainte cu îndrăzneală, încredere şi bucuria Domnului.

RECUNOAŞTERE

[24.] Iehova Şi-a dat cuvântul că El Îşi va îndruma poporul care se încrede în El şi Îl recunoaşte. (Prov. 3:5, 6). Iosafat, regele, a recunoscut imediat că mesajul rostit de levit era de la Iehova. „Iosafat s-a plecat cu faţa la pământ şi tot Iuda şi locuitorii Ierusalimului s-au aruncat înaintea Domnului să se închine înaintea Lui.” (2Cron. 20:18). N-a existat nici o îndoială în mintea sa; de aceea, Iosafat nu s-a răsculat împotriva mesajului. El a recunoscut că „Stăpânirea Înaltă”, supremă, vorbise prin servul Său ascultător Iahaziel şi cu credinţă şi recunoştinţă Iosafat s-a închinat acolo la Iehova, cu faţa la pământ. Mesajul primit era unul ce dădea toată gloria şi cinstea lui Dumnezeu şi unul ce nu permitea nici un compromis cu duşmanul, deci era pentru justificarea numelui lui Iehova. Tot poporul ce stătea acolo s-a lăsat condus de Iosafat şi s-a închinat la Iehova. Iahaziel, împreună cu toţi ceilalţi, s-a alăturat în închinarea către templul lui Iehova, deoarece Dumnezeu promisese să-şi arate tăria în interesul propriului Său popor şi împotriva duşmanului: „Mă închin în Templul Tău cel sfânt şi laud Numele Tău pentru bunătatea şi credincioşia Ta, căci Ţi s-a mărit faima prin împlinirea făgăduinţelor Tale. În ziua când Te-am chemat, m-ai ascultat, m-ai îmbărbătat şi mi-ai întărit sufletul.” – Ps. 138:2, 3.

[25.] Poporul de legământ al lui Dumnezeu, aflat acum pe pământ, recunoaşte clar că acest mesaj a fost transmis mai înainte pentru învăţătura lor. De aceea şi ei se închină lui Iehova în spirit şi adevăr. Încrezându-se complet în El, ei se angajează acum în „lucrarea ciudată” a lui Iehova, făcându-şi partea lor prin vestirea numelui şi a Împărăţiei Lui. Ei ştiu că la Armaghedon, bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Cel Atotputernic, Iehova Îşi va îndeplini „actul nemaiauzit” şi astfel Îşi va mări numele, iar servii Lui credincioşi sunt acum hotărâţi să-I vestească numele din acest timp până când bătălia este dată.

[26.] Iahaziel a fost instrumentul folosit de Iehova pentru a transmite mesajul Lui la poporul Său de legământ şi în această privinţă Iahaziel a ilustrat canalul sau instrumentul Domnului, Societatea sau al Său „serv credincios şi înţelept” ca şi clasă şi mijloacele folosite de acest serv pentru transmiterea informaţiei Domnului la popor. La templu erau prezenţi şi alţi leviţi, dar ei nu erau fii ai lui Asaf; totuşi,

Cuprins

ei s-au angajat în a lăuda pe Domnul: „Leviţii dintre fiii chehatiţilor [fii ai lui Chehat] şi dintre fiii coreiţilor [coreiţi (*R.V.*); prin Core, strănepotul lui Levi] s-au sculat şi au lăudat cu glas tare şi puternic pe Domnul, Dumnezeul lui Israel." (2Cron. 20:19). La timpul răscoalei lui Core şi a nimicirii lui care a urmat, acei fii ai săi, coreiţii, trebuie să se fi separat de rebelul lor tată, deci au scăpat de nimicire, rămânând credincioşi lui Dumnezeu. (Num. 16:1-35). Aşadar, cei care au continuat în devotamentul lor credincios pentru Iehova, coreiţii, au fost onoraţi cu serviciul templului. Heman, cântăreţul, a fost scriitorul mai multor psalmi şi el era coreit, iar unii dintre coreiţi au fost păzitori ai uşii templului. (1Cron. 6:33-37; 9:17-19; 26:1-19). Toţi aceşti leviţi, care erau cântăreţi la templu, stăteau imediat lângă curtea interioară şi erau cântăreţi obişnuiţi ai laudelor lui Iehova în sanctuarul Său. Aceasta sugerează că nu există nici un favoritism arătat creaturilor de Domnul, nici prejudecată manifestată împotriva unora din pricina relaţiilor lor de familie. Uneori, părinţii şi copiii lor în adevăr au început să urmeze pe Domnul şi să laude pe Iehova, apoi părinţii dau înapoi, în timp ce copiii continuă credincioşi faţă de Domnul şi acest fapt a fost preumbrit de coreiţi. Dumnezeu îi cinsteşte pe cei care Îl cinstesc, rămânând credincioşi faţă de El. Toţi care stăteau înaintea templului s-au alăturat în a cânta laude lui Iehova, „cu voce tare" (*Roth.*). Ei nu s-au ascuns de frica duşmanului, nici n-au cântat încet, de teamă să nu trezească duşmanul. Prin credinţă şi înainte de victorie, ei celebrau victoria lui Dumnezeu asupra duşmanilor. Tot la fel astăzi, martorii lui Iehova au credinţă deplină în Iehova şi în Isus Cristos şi ei sunt siguri de victoria Domnului asupra duşmanilor şi, ştiind că bătălia de la Armaghedon va fi dusă curând, că aceasta va fi scena victoriei, ei se angajează în serviciul Domnului şi cu încredere deplină se grăbesc la îndeplinirea lucrării de mărturie. Ei fac aceasta prin vestirea mesajului Său al Împărăţiei în public; nu în secret, ci pe faţă şi „cu voce foarte tare". Ei sunt curajoşi în această zi de *judecată* (1Ioan 4:17, 18) şi refuză să o lase mai moale cu mesajul din cauza fricii de duşman. Martorii lui Iehova se încred în Domnul din toată inima şi Îl recunosc în toate căile lor. De aceea, au asigurarea că Iehova le conduce calea de acţiune şi se îngrijeşte pentru ei de protecţie şi salvare.

[27.] Trebuie să fi existat o dorinţă sinceră din partea iudeilor să pornească spre scena bătăliei în ascultare de instrucţiunile pe care le primiseră de la Domnul. Ei trebuiau să pornească dimineaţa următoare şi, fără îndoială, au dormit foarte puţin. În timpul nopţii acei iudei credincioşi se pregăteau pentru marşul de a doua zi; de aceea, este scris: „a doua zi au pornit dis-de-dimineaţă spre pustiul Tecoa. La plecarea lor Iosafat a venit şi a zis: ascultaţi-mă Iuda şi locuitorii Ierusalimului! Încredeţi-vă în Domnul Dumnezeul vostru şi veţi fi întăriţi; încredeţi-vă în profeţii Lui şi veţi izbuti." (2Cron. 20:20). Din Ierusalim până la scena bătăliei era un marş lung ca acea mulţime amestecată de oameni să-l facă pe jos, având în vedere că erau mulţi micuţi şi prunci în braţele mamelor lor. Ca să ajungă la Tecoa ei trebuiau să treacă prin Betleem. Ei s-au trezit dimineaţa devreme şi, în conformitate cu instrucţiunile date dinainte, au mărşăluit drept spre scena bătăliei, ca să ajungă la timp pentru a fi martori forţelor duşmanului puse pe fugă prin ţăria

Cuprins

Atotputernicului Dumnezeu. N-a fost nevoie ca ei să fie împinşi de la spate. Ei au dorit să meargă; şi astfel psalmistul, vorbind despre cei credincioşi din prezent, zice: „Poporul Tău este plin de înflăcărare când Îţi aduni oştirea; cu podoabe sfinte, ca din sânul zorilor [devreme, adică la începutul domniei lui Cristos împotriva duşmanilor Săi], vine tineretul Tău la Tine ca roua." – Ps. 110:3.

[28.] Porţiunea de pustiu se află la est de Tecoa, locul unde izraeliţii urmau să întâlnească duşmanul şi să fie martori ai nimicirii lui. Dimineaţa devreme iudeii sau izraeliţii s-au aşezat în linie şi şi-au început marşul şi „pe când ieşeau" pe porţile Ierusalimului, Iosafat a stat în picioare acolo şi s-a adresat poporului. Ca exemplu al credincioşilor în Dumnezeu, era datoria şi privilegiul lui, prin cuvânt şi prin propria cale de acţiune, să arate celorlalţi că avea credinţă completă în Iehova şi că Îi va asculta cu bucurie porunca dată poporului Său prin profetul Lui. Astfel, regele Iosafat şi-a făcut datoria, întărind şi încurajând poporul. Tot la fel acum, Isus Cristos, marele Rege al regilor de la templu, zideşte şi întăreşte credinţa adevăraţilor Săi urmaşi, rămăşiţa, continuând în repetate rânduri să le amintească de profeţiile lui Iehova şi să le descopere împlinirea acestor profeţii. Iosafat, stând în picioare acolo, a ilustrat nu numai pe Domnul Isus Cristos, ci şi pe membrii grupei templului, în relaţia lor potrivită unii faţă de alţii. Iosafat a zis poporului ce mărşăluia afară din cetate: „Ascultaţi-mă Iuda şi locuitorii Ierusalimului!" Aceste cuvinte arată că în spatele porţilor erau „străini" care l-au auzit pe Iosafat şi aceşti străini îi ilustrau pe oamenii cu bunăvoinţă din prezent, „alte oi", „ionadabii", care ascultă acum şi dau atenţie cuvintelor Domnului. Ziua bătăliei era aproape şi în armonie cu sfatul dat în Scripturi, cei din grupa templului acum „să se îndemne unii pe alţii şi cu atât mai mult cu cât vedeţi că ziua se apropie" (Evrei 10:25). Fiecare din grupa templului să-i încurajeze pe ceilalţi şi să arate faptul că Împărăţia este singurul lucru valoros şi ca ei să aibă parte de Împărăţie trebuie acum să fie credincioşi şi loiali lui Iehova. Noi ştim că bătălia zilei celei mari este aproape; de aceea, este privilegiul şi datoria fiecăruia din rămăşiţă să-i îndemne pe ceilalţi fraţi la atenţie şi credincioşie.

[29.] Iosafat nu a făcut pe grozavul, nu şi-a scos pieptul sau bărbia în faţă pentru a-i impresiona pe oameni cu importanţa lui mare şi pentru a-i face să ştie că el îi conducea pe ceilalţi ca să întâmpine şi să învingă duşmanul. El n-a manifestat spiritul de şef, de „bătrân ales". Din contră, Iosafat L-a recunoscut pe Iehova şi i s-a supus cu smerenie şi a zis poporului: „Încredeţi-vă în Domnul Dumnezeul vostru şi veţi fi întăriţi". Aici, el îi îndemna să se încreadă în Iehova; şi aşa trebuie să facă acum cei din grupa templului unii cu alţii. Credinţă reală în Dumnezeu se cerea de la acea mulţime de oameni, fără nici o instruire militară şi fără nici un echipament real de război, pentru a mărşălui împotriva oştirilor ce se apropiau, ce erau înarmate până în dinţi. Exact aşa este astăzi cu poporul Domnului. Ei văd oştirea celor nelegiuiţi înarmată cu orice instrument posibil de nimicire mărşăluind împotriva lor şi martorii lui Iehova n-au arme literale, şi dacă ar avea, nu le-ar putea folosi. Martorii lui Iehova nici nu devin agitaţi, neliniştiţi, tulburaţi şi emoţionaţi şi nu o iau la goană la întâmplare, ci ei se deplasează cu grijă şi atenţie.

Cuprins

„Cel ce o va lua ca sprijin, nu se va grăbi să fugă.” (Isa. 28:16). Ce a rezultat pentru iudei dacă ei, conform spuselor lui Iosafat, „au crezut în Dumnezeu”? „Veţi avea stabilitate” (*Leeser*) în ţara sau organizaţia Domnului. Eşecul de a crede în Dumnezeu ar fi avut ca rezultat exact contrariul şi ei n-ar fi fost stabiliţi permanent în organizaţia lui Dumnezeu. Cei care cred în Iehova şi îşi dovedesc credinţa servindu-L cu credincioşie, în ascultare de porunca Sa, rămân pentru totdeauna în organizaţia Lui. – Ps. 101:6.

30. Grupa templului aflată acum pe pământ să-şi aducă aminte de importanţa de a crede în Domnul, de a studia şi de a se încrede în Cuvântul Lui. A crede înseamnă a asculta; şi nimeni nu-şi poate dovedi credinţa prin vreun alt mijloc. Isus Cristos se află la templu, unde şi-a adunat poporul şi porunceşte ca toţi din poporul Lui să fie în unitate completă. Toţi trebuie să locuiască în pace şi să se roage pentru pace în mijlocul lor şi cu „alte oi”. (Ps. 122). Cei care cauzează tulburare în templu sau care fac fapte nelegiuite, nu au credinţă sau convingere şi Isus Cristos declară că pe aceştia îi va scoate afară şi-i va arunca în întuneric. (Mat. 13:41). Pentru a crede, în înţelesul Scripturilor, cineva trebuie să aibă în minte promisiunea lui Dumnezeu şi să-şi aibă mintea fixată asupra Împărăţiei, deoarece Împărăţia este singurul lucru demn de luat în seamă. Aceasta înseamnă să ai deplin la inimă interesele Împărăţiei şi să dai dovadă de un efort cinstit şi sincer pentru a păzi şi a promova interesele Împărăţiei, învăţând şi făcând voinţa lui Dumnezeu. Unii din acel grup care au început deplasarea pe porţile Ierusalimului este posibil să fi murmurat sau să se fi plâns. Dar să presupunem că ei s-au dedat la vorbiri ca aceasta: „Uitaţi-vă la hainele femeii aceleia. Ce bine arată faţă de ale acestei femei ce merge lângă mine! Asta arată ca o fată de la ţară. Nu-mi place să merg alături de ea.” Să presupunem că bărbaţii şi-ar fi zis unii altora: „Tu nu eşti bun. Uită-te la mine. Eu sunt proeminent şi tu ar trebuie să faci ce fac eu, deoarece eu sunt cel important aici”. Dacă în acele rânduri ar fi existat unii de felul acesta, Iosafat i-ar fi scos imediat afară. Acel grup în marş se deplasa la unison şi era angajat în cântări. O mare criză era aproape şi fiecare din acei iudei trebuia să fie cu ochii în patru pentru a auzi şi a asculta poruncile şi ordinele date. Astăzi o criză mult mai mare este aici şi fiecare din grupa templului trebuie să-şi ţină ochii îndreptaţi către Domnul, să audă şi să-I asculte imediat poruncile. Ei trebuie să ţină în minte promisiunile lui Dumnezeu, trebuie să fie plini cu adevăr şi nu cu vreo nebunie şi să nu permită ca mintea lor să stăruie asupra lucrurilor fără importanţă. Ei încep deplasarea pentru a vedea actul Domnului executat în cea mai mare bătălie din toate timpurile şi propria lor siguranţă şi eliberare depind de credinţa adevărată şi credincioşia absolută faţă de Dumnezeu şi Regele Lui.

31. Iosafat, regele, se afla la comanda mărşăluitorilor din Ierusalim. Un levit, servul Domnului, rostise mesajul profetic. Iosafat n-a încercat să se înalţe pe sine, ci, din contră, el a zis în esenţă: „Credeţi în profetul lui Dumnezeu!”, acel levit care v-a vorbit. În acel grup se poate să fi existat unii îngâmfaţi „înţelepţi” care au încercat să vorbească, dar aceştia n-au fost crezuţi. Numai profeţii lui Iehova erau crezuţi. Tot la fel astăzi, poporul lui Dumnezeu trebuie să creadă pe profeţii lui

Cuprins

Iehova, care au scris cu mult timp în urmă, aşa cum spiritul lui Dumnezeu i-a mişcat să scrie şi care au scris pentru folosul celor din poporul lui Dumnezeu aflaţi acum pe pământ, care I se închină cu adevărat. Domnul de la templu descoperă acum poporului Său aceste profeţii şi înţelesul lor şi El face aceasta prin canalul Său de comunicare. Dacă printre cei din poporul Domnului există unii „deştepţi" ce încearcă să profeţească, lăsaţi-i să aburească, să-şi dea aere; dar poporul care este devotat lui Dumnezeu să nu le dea atenţie. Adevăraţii închinători trebuie să creadă mesajul lui Iehova. Astăzi Dumnezeu nu dă noi profeţii prin inspiraţie, ci, prin Isus Cristos, El dă profeţiile „scrise odinioară" pentru a fi împlinite şi verificate şi le descoperă înţelesul celor care sunt martorii Lui la templu. Dumnezeu nu ridică astăzi nici un profet; şi dacă cineva afirmă că este acum profet, să se ştie că unul ca acesta este o persoană nebună şi un profet fals, exact aşa cum a prezis Isus. (Mat. 24:24). Însă Dumnezeu are un canal de comunicare prin care face clară împlinirea cuvântului profeţilor inspiraţi de altădată şi grupa templului sau rămăşiţa trebuie să creadă în acest canal de comunicare ca instrumentul folosit de marele Profet Isus Cristos şi trebuie să creadă în profeţiile arătate, să fie în armonie cu aceste profeţii descoperite lor de Domnul. Acum este „timpul sfârşitului" şi este timpul lui Dumnezeu de a-şi dezvălui profeţiile, este timpul ca rămăşiţa să le studieze şi să obţină aprecierea potrivită a acestor profeţii şi apoi să exercite încredere sau credinţă activă în aceste profeţii, îndeplinind poruncile lui Dumnezeu. – Dan. 12:4-9.

[32.] Evident există cei care afirmă că sunt în adevăr şi în templu, care nu studiază cu atenţie profeţiile şi ceea ce este publicat în explicarea acestora. Aceştia se bazează pe presupunerea că ei cunosc adevărul şi nu au nevoie să studieze şi să dea o atenţie minuţioasă la ce este publicat prin harul Domnului. O astfel de cale de acţiune este o mare greşeală din partea lor şi poate duce la o eroare fatală. Dacă se persistă în ea, aceasta trebuie să rezulte în dezastru. Ceea ce oferă Domnul să fie publicat pentru poporul Său în această zi constituie hrană spirituală sau hrană pentru minte, ca poporul lui Dumnezeu să fie echipat pentru a îndeplini instrucţiunile date în Cuvânt şi explicate de Domnul Isus Cristos. Sfatul Scripturii este „să studiezi, pentru a te arăta aprobat înaintea lui Dumnezeu." (2Tim. 2:15). Să fi aprobat de om nu are importanţă, ci este fără valoare. Să fi aprobat de Domnul este important, bineînţeles şi acest lucru poate fi câştigat numai prin a constata voinţa lui Dumnezeu aşa cum a fost scrisă pentru poporul Său şi apoi prin a exercita sârguinţă făcând voinţa Sa, aşa cum a fost poruncită.

[33.] „A crede profeţii Lui" şi cuvintele înregistrate de ei va avea ca rezultat prosperitate. Cu siguranţă, Iehova avea să reuşească şi să câştige victoria asupra duşmanilor aliaţi, indiferent dacă iudeii credeau sau nu, dar eşecul lor de a crede însemna pentru ei o mare pierdere, în loc de prosperitate. A crede şi a acţiona ca atare, însemna a onora pe Dumnezeu şi aceasta avea ca rezultat protecţia, păstrarea şi salvarea lor şi ei aveau să se împărtăşească de prada sau rezultatele glorioasei Sale victorii. Observaţi acest exemplu de binecuvântare şi prosperitate care a venit peste cei care s-au întors din Babilon şi au construit templul: „Şi bătrânii iudeilor

Cuprins

au zidit [templul] şi au prosperat, după profeţiile [pe care le-au crezut] profetului Hagai şi ale lui Zaharia, fiul lui Ido; au zidit şi au isprăvit după porunca Dumnezeului lui Israel şi după porunca lui Cir, lui Dariu şi lui Artaxerxe, împăratul perşilor" – Ezra 6:14.

[34.] Cu siguranţă acum iudeii, lăudătorii lui Iehova, poporul rămăşiţei Sale, în marşul spre a-şi întâmpina duşmanii aliaţi, adică cei comerciali, politici şi religioşi, care conspiră să-i nimicească, se vor ruga aşa cum a arătat Domnul, şi vor pune această rugăciune înaintea lor şi în gura lor, şi anume: „Doamne, ajută! Doamne, trimite prosperitate!" – Ps. 118:25.

[35.] Indiferent de ce poate face vreo creatură de pe pământ, Domnul va distruge duşmanul ca justificare a numelui Său sfânt; dar aceia şi numai aceia, care îşi arată credinţa completă în Cuvântul lui Dumnezeu şi ascultarea completă de el, aşa cum este scris în profeţii, vor prospera. De aceea, ei vor avea parte de rezultatele glorioasei Sale victorii. Pe măsură ce unşii încep marşul spre conflictul final, toţi trebuie să fie în unitate deplină, completă, deoarece aşa a poruncit Domnul. Ei trebuie să participe la împlinirea profeţiilor scrise până acum şi, pe măsură ce ele se împlinesc, şi ei trebuie să creadă în Cuvântul lui Dumnezeu şi să se comporte în consecinţă, dacă vor să prospere.

[36.] Iosafat, după ce a dat instrucţiuni şi sfaturi poporului, a ales apoi câţiva pentru un serviciu deosebit: „Apoi, în învoire cu poporul [Şi când el sfătuise poporul (*Roth*.)], a numit nişte cântăreţi [el i-a numit pe cei care să-I cânte lui Iehova (*Roth*.)] care, îmbrăcaţi cu podoabe sfinte şi mergând înaintea oştirii, să laude frumuseţea sfinţeniei şi să zică: Lăudaţi pe Iehova, căci îndurarea Lui ţine în veac." – 2Cron. 20:21.

[37.] Fără îndoială, aceşti cântăreţi îl includeau pe Iahaziel, care era unul din fiii lui Asaf (2Cron. 35:15), precum şi pe alţi leviţi, dintre care toţi ştiau pe de rost cântările templului şi n-ar fi cântat nici un fel de cântări de laudă pentru diavoli. Termenul „cântăreţi" folosit în acest text sugerează ideea de a merge din loc în loc aşa cum fac cântăreţii ambulanţi. (1Cron. 25:6, 7). Cântăreţii „să laude frumuseţea sfinţeniei", care înseamnă Iehova Dumnezeu, care este în realitate „frumuseţea sfinţeniei". Din pricina sfinţeniei şi frumuseţii Sale, Iehova va îndepărta toate lucrurile şi instituţiile nelegiuite, precum liderii Diavolului împotriva organizaţiei lui Iehova. Evident aceşti cântăreţi ilustrează rămăşiţa unsă, leviţii anti-tipici, curăţată la templu, care oferă acum lui Iehova jertfa lor în dreptate, ce constă din cântări de laudă pentru frumuseţea sfinţeniei Lui. (Mal. 3:3; Evrei 13:15; Ps. 110:3; 29:2,9). Acei leviţi care cântau erau îmbrăcaţi în hainele sau uniforma lor de la templu, „cu podoabe sfinte" (*Roth*.), care ilustrează pe cei din clasa templului, ce se identifică acum ca devotaţi complet lui Dumnezeu şi Regelui Său. Aceştia ies înainte, nu pentru a fi admiraţi de oameni, ci pentru plăcerea Domnului şi pentru a le da posibilitatea martorilor oculari să vadă că ei sunt încântaţi să fie servii lui Dumnezeu şi ai lui Cristos şi să poarte ocările care au căzut peste Domnul. – Rom. 15:3.

[38.] Fără îndoială, au existat câţiva oameni înarmaţi în acel grup iudeu, deoarece

Cuprins

este scris că acei cântăreţi „mergeau înaintea oştirii [oameni înarmaţi] (*Roth.*)” Aceasta a dat mai mare importanţă templului lui Dumnezeu şi celor care serveau la templul Său care Îi laudă numele, decât armelor de război şi a arătat că credinţa poporului era în Iehova şi nu în ei înşişi, nici în vreo forţă pământească. Cântăreţii cântau exact în armonie, deoarece erau instruiţi şi li se poruncise să zică: „Lăudaţi pe Domnul!” Aceasta arată mai degrabă completa armonie şi unitate în acţiune, decât ca cineva să-şi cânte propria cântare sau compoziţie. Ei trebuiau să cânte (după *Rotherham*): „Aduceţi mulţumiri lui Iehova”. În felul acesta ei Îi mulţumeau în avans lui Iehova, anticipând victoria Sa asupra duşmanului şi a propriei lor eliberări. Astfel, ei au arătat că se încredeau în Iehova şi în profeţii Lui. De asemenea, ei cântau: „Căci îndurarea Lui ţine în veac”, şi aceasta arată că îndurarea lui Dumnezeu nu dă greş niciodată faţă de cei care Îl ascultă. Îndurarea lui Dumnezeu în favoarea poporului Său era foarte necesară în acel timp. El este Dumnezeul îndurării, „arătând îndurare până la al miilea neam de cei ce Îl iubesc şi Îi păzesc poruncile” (Ex. 20:6). Îndurarea nu numai faţă de cei care sunt din templu, ci şi faţă de miile de „alte oi”, mulţimea mare, este necesară şi este primită de la Domnul. O astfel de îndurare marchează eliberarea de către Dumnezeu a poporului Său de puterea asupritoare a duşmanului şi trecerea lor vii prin bătălia zilei celei mari.

[39.] Cu o mie de ani înainte de domnia lui Iosafat Diavolul încercase să distrugă Israelul. Păstrarea continuă de către Iehova a acestui popor şi eliberarea lor de către El pentru a fi servii Lui, n-ar putea fi justificată pe nici un alt temei decât pe cel al îndurării Lui ce ţine pentru totdeauna din pricina cuvântului şi a numelui Său, potrivit cu promisiunea Sa către Avraam. „Care Dumnezeu este ca Tine, care ierţi nelegiuirea şi treci cu vederea păcatele rămăşiţei moştenirii Tale? El nu-Şi ţine mânia pe vecie, ci Îi place îndurarea. Vei da cu credincioşie lui Iacov şi vei ţine cu îndurare faţă de Avraam, ce ai jurat părinţilor noştri în zilele de odinioară.” – Mic. 7:18, 20.

[40.] Poporul lui Iehova aflat acum pe pământ vede şi apreciază îndurarea lui Iehova prin protejarea şi păstrarea lor pentru serviciul Lui, ca ei să aibă o parte în justificarea numelui Său. Încă din *Turnul de veghere* din 15 decembrie 1928, Domnul a început să facă de cunoscut poporului Său de pe pământ că El îi va trece pe unii din ei prin bătălia Armaghedonului, şi atunci ei au început să aibă o înţelegere mai bună. Astfel, ei au început să cânte despre îndurarea lui Iehova şi despre bunătatea Lui iubitoare, care îi va păstra poporul ce este zidit în Sion, unde Dumnezeu Şi-a pus numele şi că El îi va folosi pe aceştia pentru a avea o parte în justificarea numelui Său înainte şi în bătălia Armaghedonului, şi dincolo de acel timp. Descoperirea acestui adevăr a fost o îndurare faţă de ei. Îndurarea lui Dumnezeu este însoţită şi urmată de descoperirea adevărului Său. După îndurarea arătată poporului Său în 1918 şi 1919, prin reînvierea lor pentru a fi din nou martorii Săi, Dumnezeu a dat celor devotaţi ai Săi o abundentă descoperire despre adevărul Său, descoperindu-le astfel scopurile Sale, iar acum cei devotaţi ai Săi cântă cu adevărat: „Da, salvarea Lui este aproape de cei ce se tem de El, pentru ca

Cuprins

în ţara noastră să locuiască slava. Bunătatea şi credincioşia se întâlnesc, dreptatea şi pacea se sărută." – Ps. 85:9,10.

41. Tot acum este buna plăcere a lui Iehova să aducă o mai bună organizare a poporului Său pentru serviciu şi El face servii sau supraveghetorii din organizaţia Sa pace şi dreptate. (Isa. 60:17). Iehova, prin Capul grupei templului, Isus Cristos, Îşi descoperă acum poporului Său adevărul, care îi umple de bucurie şi îi emoţionează aşa de mult, încât ei nu se pot reţine de la cântările de laudă pentru „frumuseţea sfinţeniei" Sale. Cu siguranţă, Scripturile, sprijinite complet şi întărite prin faptele acum bine cunoscute pentru cei care sunt de partea Domnului, dovedesc clar că bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Cel Atotputernic este aproape; că duşmanul aliat mărşăluieşte înainte împotriva lor cu hotărârea răutăcioasă de a-i nimici pe toţi care sunt de partea Domnului; că Iehova şi-a informat complet pe cei devotaţi ai Săi că războiul care ameninţă acum nu este al lor, ci al lui Dumnezeu, şi că El va câştiga victoria completă; că acum El şi-a pus cântăreţii în avangardă şi le-a încredinţat prin Isus Cristos mărturia despre Împărăţie, că aceştia încep marşul în întâmpinarea duşmanului şi, în timp ce înaintează, ei cântă laudele lui Iehova. Care va fi rezultatul final?

(Va continua)

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce asigurare a dat Iehova că El va răspunde la rugăciunile poporului Său?

2. Cum a răspuns Iehova la rugăciunea rostită de Iosafat?

3-5. Ce semnificaţie profetică se vede: în numele „Iahaziel"? În faptul că Iahaziel era „fiul lui Zaharia"? În faptul că era un descendent de-al lui Benaia? Şi de-al lui Ieiel? Şi de-al lui Matania?

6, 7. Ce semnificaţie are faptul suplimentar că el era şi levit, un descendent al fiilor lui Asaf?

8. Ce se înţelege prin „spiritul DOMNULUI"? Ce semnificaţie are faptul că „peste Iahaziel" a venit spiritul Domnului „în mijlocul adunării"?

9. Ce a fost ilustrat prin „tot Iuda" şi prin „locuitorii Ierusalimului"? Prin ce fapte s-a văzut aceasta? De ce regele Iosafat a fost inclus printre cei cărora li s-a vorbit aici?

10. Ce semnificaţie şi importanţă are afirmaţia „Aşa zice Domnul", pentru acel timp şi în împlinire? De cine „să nu se teamă" acum poporul lui Iehova şi de ce?

11. De ce poporul lui Iehova „să nu se înspăimânte dinaintea acestei mari mulţimi"?

12. Ce asigurare se vede în declaraţia că „bătălia nu este a voastră, ci a lui Dumnezeu"?

13. Care a fost scopul atunci şi efectul acestei asigurări date lor exact înainte de ieşirea lor pentru a întâmpina forţele duşmanului?

14, 15. Descrieţi situaţia aşa cum este văzută în înregistrarea de la versetul 16 şi arătaţi că a fost profetică.

Cuprins

16. Ce a fost prevestit prin facerea de cunoscut de către Iehova, pentru poporul Său, a amplasării exacte a dușmanului?

17, 18. La cine se aplică instrucţiunea de la versetul 17 şi care este partea lor în legătură cu bătălia?

19-21. Unde şi cu ce echipament îşi „ocupă poziţiile" iudeii moderni? Comparaţi aceasta cu practica urmată de gloata romano-catolică şi explicaţi diferenţa.

22. Explicaţi cu Scriptura „salvarea Domnului", aşa cum a fost folosită aici această expresie.

23. Când se împlineşte versetul „ieşiţi-le înainte"? Arătaţi cu Scripturile că poporul lui Dumnezeu nu trebuie nici să se teamă, nici să se înspăimânte în faţa dușmanului.

24. Care a fost răspunsul celor cărora li s-a adresat sfatul de mai sus de la Iehova?

25. Cum răspunde acum poporul de legământ al lui Dumnezeu la acest mesaj de la Iehova?

26. Pe cine sau ce au ilustrat Iahaziel şi ceilalţi leviţi de la templu? Cum este arătat acest lucru?

27. Cum au prevestit zelul şi pregătirea lor imediată de a porni, atitudinea şi procedura celor pe care i-au ilustrat ei acolo?

28. Aplică ilustraţia profetică despre trezirea şi pornirea lor devreme şi despre faptul că Iosafat a stat în picioare şi a zis „Ascultaţi-mă", le-a dat sfaturi şi i-a încurajat.

29. Arătaţi importanţa, pentru acel timp şi pentru prezent, a îndemnului lui Iosafat: „Încredeţi-vă în Domnul, Dumnezeul vostru!"

30. Cum are ca rezultat „stabilitate" „credinţa în Dumnezeu"?

31, 32. De ce a fost aşa de important atunci şi de ce este esenţial mai ales acum, ca poporul lui Dumnezeu să „creadă profeţii lui Iehova"? Numai cum se poate face aceasta în timpul prezent?

33. Cum are ca rezultat „prosperitate" „credinţa în profeţii lui Iehova"?

34, 35. Pentru cine numai şi pentru ce scop a fost înregistrată rugăciunea din Psalmul 118:25?

36, 37. Cum îşi are împlinirea numirea de către Iosafat de „cântăreţi pentru Domnul, care să laude frumuseţea sfinţeniei"?

38. Pentru ce scop cântăreţii trebuiau să meargă „înaintea oştirii" şi ce semnificaţie profetică a avut? Ce trebuiau ei să cânte? De ce aceasta?

39. Explicaţi protejarea de atâta timp a Israelului de către Iehova şi eliberarea lui în mod repetat.

40. Arătaţi că acele cuvinte de laudă ce trebuiau cântate acolo, precum şi cele din Mica 7:18-20 şi Psalmii 85:9, 10 sunt potrivite pentru cei devotaţi ai lui Dumnezeu în timpul prezent.

41. În ce stare, poziţie, responsabilitate şi perspective şi-a adus Iehova poporul în mod îndurător?

Cuprins

NECREDINŢĂ

Bătălia lui Iehova de la Armaghedon se apropie. Ea va distruge pentru totdeauna afacerea falşilor profeţi şi profetese. Prin adevăraţii Lui profeţi Ezechiel şi Isaia, Iehova şi-a prezis scopul cu privire la toţi învăţătorii falşi şi necredincioşi şi cu privire la aşa-zişii lideri ai omenirii.

„De aceea, nu veţi mai avea vedenii înşelătoare şi nu veţi mai rosti profeţii. Voi scoate din mâinile voastre pe poporul Meu şi veţi ştii că Eu sunt [IEHOVA].” – Ezec. 13:23.

Când afacerea lor se va nărui, ei vor ştii atunci că au fost mincinoşi şi n-au reprezentat şi n-au servit pe Atotputernicul Dumnezeu.

„Aşa vorbeşte [Iehova], Răscumpărătorul tău, Cel ce te-a întocmit din pântecele mamei tale: Eu, [Iehova] am făcut toate aceste lucruri, Eu singur am desfăşurat cerurile, Eu am întins pământul. Cine era cu Mine? Eu zădărnicesc semnele profeţilor mincinoşi şi arăt ca înşelători pe ghicitori; fac pe cei înţelepţi să dea înapoi şi le prefac ştiinţa în nebunie. Dar întăresc cuvântul servului Meu şi împlinesc ce profeţesc trimişii Mei.” (Isa. 44:24-26). Cei pe care i-au preumbrit atât Ezechiel, cât şi Isaia, anume clasa „servului credincios” a lui Iehova, trebuie acum să continue să pună mărturie fără întârziere despre aceşti profeţi sau prezicători necredincioşi, atât de parte bărbătească, cât şi de parte femeiască, şi despre judecăţile scrise ale Atotputernicului Dumnezeu şi exprimarea răzbunării Sale împotriva unora ca aceştia.

Aici este îndreptată atenţia asupra faptului că atunci când i-a înştiinţat pe bătrâni, Ezechiel nu a mers la ei, ci bătrânii au venit la el, au stat înaintea lui, de ochii lumii cu scopul să fie învăţaţi, dar în realitate erau nesinceri, fără credinţă în adevăratul Dumnezeu, al cărui cuvânt îi fusese dat lui Ezechiel să-l comunice. Reprezentând clasa „servului credincios şi înţelept”, Ezechiel trebuia să spună adevărul; de aceea, martorii lui Iehova trebuie să spună acum adevărul la aceste persoane care întreabă, nesincere şi necredincioase, deoarece Ezechiel zice: „cuvântul lui [Iehova] a venit la mine” (Ezec. 14:1,2). „Câţiva din bătrânii lui Israel au venit la mine şi au stat înaintea mea. Şi Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel”. Bătrânii i-au ilustrat pe cei de astăzi care pozează ca „veterani”, cei din frunte sau lideri printre poporul lui Dumnezeu, care afirmă că îi supraveghează bunăstarea. În afară de aşa numiţii „părinţi”, pastori şi alţi hibrizi paternali cu barbă şi pulpană ce alcătuiesc departamentul religios al organizaţiei lui Satan din toate ţările, există mulţi care au servit ca „bătrâni aleşi” în grupele sau bisericile poporului lui Dumnezeu şi probabil există unii care încă servesc în unele grupe, care nu sunt devotaţi cu sinceritate şi complet lui Dumnezeu. Înregistrarea profeţiei lui Ezechiel (capitolul 14) este furnizată fără îndoială pentru a face capabil pe fiecare ucenic sincer şi înfăptuitor al poruncilor lui Dumnezeu să identifice această clasă de persoane din mijlocul poporului lui Dumnezeu, care nu-I este complet devotată.

„Bătrâni”, aşa cum este aici folosit cuvântul, înseamnă „cei în vârstă” sau

„vârstnici” (versiunea *Douay*); nu în mod necesar cei care sunt foarte bătrâni ca ani, ci acei care se cred de mult timp în adevărul lui Dumnezeu, care au fost învăţători sau lideri în „creştinătate”, inclusiv în bisericile sau grupele de studenţi ai Bibliei şi care au încercat să înveţe pe alţii Cuvântul lui Dumnezeu. De la 1914 încoace a existat un număr înfloritor din aceştia (Ps. 92:7), şi ei au fost făcuţi de cunoscut ori s-au făcut de cunoscut pentru poporul lui Dumnezeu din acel timp. Aceşti „vârstnici” sunt arătaţi ca venind la Ezechiel pentru a se convinge de voinţa lui Dumnezeu, de ochii lumii, dar în realitate pentru a-l constrânge pe Ezechiel şi a-l face să le confirme propriile puncte de vedere egoiste, pentru a-i compromite calea de acţiune, pentru a vorbi compromiţător şi a le gâdila urechile. De la 1916 este uşor să se identifice această clasă de bătrâni din mijlocul poporului lui Dumnezeu, care se serveşte pe ea însăşi.

Ezechiel a fost informat de Iehova despre egoismul acestor oameni şi i s-a spus că inima lor era necurată. „Fiul omului, oamenii aceştia îşi poartă idolii în inimă şi îşi pironesc privirile spre ceea ce i-a făcut să cadă în nelegiuire. Să mă las Eu să fiu întrebat de ei?” (Ezec. 14:3). Ei nu „L-au pus tot timpul pe Iehova înaintea feţei lor”, ci şi-au pus propria inimă spre un obiectiv egoist. (Ps. 16:8; Fapte 2:25). Acţiunile lor exterioare înaintea oamenilor erau evlavioase şi aparent sincere; dar Dumnezeu cunoştea că ei nu-I erau devotaţi fără egoism şi cu sinceritate, deoarece Iehova „se uită la inimă, şi nu la înfăţişarea exterioară” (1Sam. 16:7). Când aceşti oameni se apropie de clasa „servului credincios şi înţelept” al lui Dumnezeu, ilustrată de Ezechiel, Iehova Dumnezeu zice: „Să mă las Eu să fiu întrebat de ei?” Cunoscându-le scopul necinstit, Dumnezeu nu este mulţumit de calea lor de acţiune de a întreba pe cei care Îl servesc. Iehova este mulţumit de cei care caută cu sinceritate să-I cunoască voinţa şi calea, dar nu-şi găseşte nici o plăcere într-o simplă formă exterioară de închinare. Iehova Îşi arată tăria şi favoarea în interesul celor care acţionează după o motivaţie sinceră şi curată. (2Cron. 16:9). Nesincerele persoane care întreabă, ce se compromit de bună voie cu orice parte a organizaţiei lui Satan, nu ar putea primi nici o reală mângâiere din Cuvântul lui Dumnezeu, nici de la cei care Îi sunt devotaţi în mod credincios lui Dumnezeu.

În 1917 unii dintre „bătrânii aleşi”, aflaţi atunci în organizaţia Domnului şi printre poporul lui Dumnezeu, au dorit să comercializeze adevărul şi pentru a face aceasta ei susţineau că şase bărbaţi din frăţia lor (care alcătuiseră o grupă pentru a folosi adevărul pentru scopuri comerciale) erau cei şase bărbaţi înarmaţi cu unelte de nimicire descrişi în capitolul al nouălea din profeţia lui Ezechiel. Ei au venit la Societate, care este o parte a organizaţiei lui Dumnezeu, pentru a se convinge, de ochii lumii, de calea mai bună de a servi pe Dumnezeu prin organizaţia Sa, dar în realitate şi de fapt ei se serveau pe ei înşişi. Ei au primit puţină mângâiere sau deloc (*Turnul de veghere* 1917, pagina 45). Toţi şi fiecare din ei au devenit atunci împotrivitori ai lucrării lui Dumnezeu de pe pământ. De atunci încoace şi-au făcut apariţia alţi „bătrâni” cu scopul aparent de a căuta sfat, dar în realitate pentru a compromite lucrarea Atotputernicului Dumnezeu pentru binele lor propriu. Calea de acţiune luată de aceşti bărbaţi ce pretindeau că sunt cei şase ilustraţi în Ezechiel

Cuprins

capitolul 9 a pus o piatră de poticnire înaintea multora şi i-a făcut pe mulţi să se poticnească.

Iehova are doar o singură cale de a-şi îndeplini lucrarea şi acea cale este cinstită şi dreaptă. Ezechiel (reprezentând clasa „servului credincios şi înţelept") a fost instruit să le zică acelor persoane care puneau întrebări, ce aveau o cale diferită de cea pe care o furnizase Iehova: „De aceea, vorbeşte-le şi spune-le: Aşa vorbeşte Domnul DUMNEZEU; orice om din casa lui Israel, care îşi poartă idolii în inimă şi care îşi pironeşte privirile spre ceea ce l-a făcut să cadă în nelegiuirea lui, dacă va veni să vorbească profetului, Eu [Iehova] îi voi răspunde în ciuda mulţimii idolilor lui." (Ezec. 14:4). Cei care au devenit ofensaţi şi s-au întors spre propria lor cale, s-au găsit separaţi de Iehova prin îngerii Lui şi puşi în clasa „servului rău". El permite celor egoişti să-şi aibă propria cale sau mod de acţiune, potrivit propriilor lor prostii sau idoli. „Ca să prind chiar în inima lor pe aceia din casa lui Israel care s-au depărtat de Mine din pricina tuturor idolilor" (Ezec. 14:5). Cei care doresc să lucreze ilegal îşi au dorinţa împlinită şi se găsesc în opoziţie cu Dumnezeu. – Mat. 13:41; 2Tes. 2:12.

Împlinirea acestei profeţii a început aproximativ în 1917. Dumnezeu l-a instruit pe Ezechiel să-i avertizeze pe cei egoişti să se întoarcă de la egoista lor cale de acţiune şi să şi-o schimbe. „De aceea, spune casei lui Israel: Aşa vorbeşte Domnul DUMNEZEU; întoarceţi-vă şi abateţi-vă de la idolii voştri, întoarceţi-vă privirile de la toate urâciunile voastre." (Ezec. 14:6). Era datoria clasei „servului credincios" să dea un asemenea avertisment. Rebelii şi potrivnicii „bătrâni", care se separaseră de Watch Tower Bible and Tract Society în 1917, şi care cauzaseră tulburare în Societate, au fost avertizaţi oficial şi la adunarea anuală a Societăţii Watch Tower din 1918 li s-a cerut să se căiască, să-şi schimbe calea de acţiune, să se întoarcă la poziţiile pe care le ocupaseră cândva şi să participe în mod armonios în serviciul Domnului; dar ei au refuzat să dea atenţie acestui avertisment şi sfat. – Vezi *Turnul de veghere* 1918, pagina 24.

Separându-se de organizaţia pământească a lui Dumnezeu, acei „bătrâni" rebeli s-au separat de Domnul. Dumnezeu n-a cerut nici unui om să organizeze ceva pentru El. El Îşi face lucrarea în propriul Său mod. Împotrivitorii îşi stabilesc propria metodă de serviciu care îi înalţă pe ei înşişi şi pe alţi oameni şi cinstesc creatura mai mult decât pe Creator şi pun o piatră de poticnire în calea altora. „Căci orice om din casa lui Israel sau din străinii care locuiesc pentru o vreme în Israel, care s-a depărtat de Mine, care îşi poartă idolii în inima lui şi nu-şi ia privirile de la ceea ce l-a făcut să cadă în nelegiuirea lui – dacă va veni să vorbească unui profet, ca să Mă întrebe prin el – Eu [Domnul] prin Mine Însumi îi voi răspunde." – Ezec. 14:7.

Iehova nu se uită la faţa oamenilor, ci El acţionează prin organizaţia Lui; şi când organizaţia Lui vorbeşte sau acţionează în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu, atunci ea acţionează sau vorbeşte în armonie cu voinţa lui Iehova şi cei care i se împotrivesc sunt împotrivitori ai lui Dumnezeu. În 1919, organizaţia văzută a lui Iehova de pe pământ a luat măsuri şi i-a avertizat pe „bătrânii" rebeli.

Cuprins

Ei au refuzat să asculte acele avertismente; din contră, „şi-au pus în inimă proprii idoli” şi au urmărit o cale de acţiune contrară organizaţiei lui Dumnezeu. Referitor la toţi aceştia, vorbind cu autoritate, Isus zice: „Dacă el neglijează să asculte adunarea [sau grupa organizată de servi ascultători ai lui Dumnezeu], să fie pentru tine ca un păgân sau ca un vameş” (Mat. 18:17, *margin*.). Cei care au fost odată în organizaţia Domnului şi care se pun în opoziţie cu aceasta, se pun în afara organizaţiei Lui şi sunt clasaţi alături de clerul împotrivitor şi sunt la fel ca ei.

Să se observe aici că „străinul care locuieşte pentru o vreme în Israel” este de asemenea cuprins în avertismentul împotriva acestui comportament, accentuând astfel clar responsabilitatea celor care acum, ca „străini”, devin însoţitori în înţelegere şi acţiuni cu martorii lui Iehova – Ezec. 14:7.

„Îmi voi întoarce Faţa împotriva omului acestuia, îl voi face un semn şi de pomină, şi-l voi nimici cu desăvârşire din mijlocul poporului Meu. Şi veţi ştii că Eu sunt [Iehova]” (Ezec. 14:8). Ca avertisment pentru poporul Său, Iehova zice prin servul Său: „De aceea, preaiubiţii Mei, fugiţi de închinarea la idoli!” (1Cor. 10:14). Şi din nou: „Copilaşilor, păziţi-vă de idoli!” (1Ioan 5:21). „Doar vei privi cu ochii şi vei vedea răsplătirea celor răi.” – Ps. 91:8.

Iehova l-a făcut pe Ezechiel să scrie: „Dacă profetul se va lăsa amăgit să rostească un cuvânt, Eu [Iehova] am amăgit pe profetul acela; Îmi voi întinde mâna împotriva lui şi-l voi nimici din mijlocul poporului Meu Israel” (Ezec. 14:9). Aceasta nu înseamnă că Iehova l-a inspirat pe profet să facă o afirmaţie amăgitoare pentru propria lui amăgire, ci înseamnă că Iehova zădărniceşte viziunea şi prezicerea profetului necinstit şi reţine de la acesta înţelegerea adevărată din Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu. Dumnezeu nu-i permite să aibă o viziune adevărată, din pricina relei sale stări a inimii. Unii ca aceştia pierd viziunea a ceea ce au posedat odată. „Îşi vor purta astfel păcatul lor şi pedeapsa profetului va fi la fel cu pedeapsa celui ce întreabă.” (Ezec. 14:10). De aceea, judecata lui Dumnezeu exclude ca unii ca aceştia să fie în organizaţia Lui. – Ezec. 13:9.

Iehova ia o astfel de măsură drastică şi categorică împotriva profeţilor falşi, indiferent că sunt preoţi, „bătrâni aleşi” sau alţi învăţători care înşeală poporul, cu scopul de a demonstra că El nu va accepta minciuni sau lipsă de credinţă din partea acestora şi că El va aproba numai ce este absolut adevărat. Care este următorul Său scop acţionând astfel? De a întări credinţa şi încrederea poporului sincer şi smerit; aşa cum zice Dumnezeu: „Ca să nu se mai rătăcească de la Mine casa lui Israel şi să nu se mai spurce cu toate fărădelegile ei. Atunci vor fi poporul Meu şi Eu voi fi Dumnezeul lor, zice Domnul DUMNEZEU” – Ezec. 14:11.

PECEŢI

Apostolul Ioan, descriind viziunea sa de la Domnul Dumnezeu în templul Său cel sfânt, ce stătea acolo pe tronul Său, scrie: „Apoi am văzut în mâna dreaptă a Celui ce sta pe scaunul de domnie o carte scrisă pe dinăuntru şi pe dinafară,

Cuprins

pecetluită cu şapte peceţi. Şi la mijloc, între scaunul de domnie şi cele patru făpturi vii şi între bătrâni, am văzut stând în picioare un Miel [Isus Cristos]. Părea junghiat şi avea şapte coarne şi şapte ochi, care sunt cele şapte spirite ale lui Dumnezeu, trimise în tot pământul. El a venit şi a luat cartea din mâna dreaptă a Celui ce sta pe scaunul de domnie. Când a rupt Mielul cea dintâi din cele şapte peceţi, m-am uitat şi am auzit pe una din cele patru făpturi vii zicând cu un glas ca de tunet: Vino şi vezi!" – Apoc. 5:1,6,7; 6:1.

Ioan spune că Domnul Isus a deschis una din peceţi şi el a auzit un anunţ tunător şi una din cele patru făpturi l-a invitat să „vină şi să vadă". Invitaţia „vino şi vezi" a venit printr-una din cele patru creaturi vii, arătând astfel că invitaţia lui Iehova către ai Lui să vină şi să primească o înţelegere din Cuvântul Său, vine prin organizaţia Sa, al cărei cap este Isus Cristos, Leul din seminţia lui Iuda. Dumnezeu n-a ales multe căi şi mijloace ca să-şi descopere adevărurile poporului Său. El face aşa prin organizaţia Lui şi cu sunete tunătoare ca ale unui leu, vestitorul lui Dumnezeu îi invită pe cei din templu să vadă ce se va întâmpla şi ei aşteaptă şi pun întrebări cu zel.

Prima pecete descoperă pe Isus Cristos cel glorificat stând pe un cal alb, echipat de război şi plecând „biruitor să biruiască". Citim (Apoc.6:2): „M-am uitat şi iată că s-a arătat un cal alb. Cel ce sta pe el avea un arc; i s-a dat o cunună şi a pornit biruitor să biruiască". Scripturile folosesc cuvântul „cal" ca simbol pentru activităţi de război. (Gen. 47:17; Ex. 14:9). Proverbe 21:31 declară: „Calul este pregătit pentru ziua bătăliei." (Ier. 8:6; Hab. 3:8). Culoarea „alb" a calului ilustrează adevărul, smerenia şi dreptatea. Despre Isus este scris la Psalmul 45:4: „Da, slava ta! Fii biruitor, suie-te în carul tău de luptă, apără adevărul, smerenia şi dreptatea şi dreapta ta să strălucească prin isprăvi minunate." – Vezi şi Apoc. 19:11.

Perioada de aşteptare pentru Domnul Isus la dreapta lui Iehova (Ps. 110:1, 2) a ajuns la sfârşit şi Iehova şi-a trimis Regele şi Judecătorul şi El intră în acţiune. Numărul *Turnului de veghere* din 1 martie 1925, comentând Apocalipsa 12 şi numărul din 15 septembrie 1925, comentând Psalmul 110, au îndreptat atenţia spre începutul Împărăţiei lui Dumnezeu şi acţiunea Regelui. Puternicul de pe calul alb purta o cunună, denotând autoritatea Sa şi că venise Cel „al cărui drept este să domnească" (Vezi Ezechiel 21:27). Regele este prezent. Războiul din cer dintre Cristos şi Satan a fost purtat după 1914 A.D. până în 1918, iar Satan şi oştirile lui au fost înfrânţi şi aruncaţi din cer. Astfel, Isus Cristos a biruit şi continuă să biruiască la Armaghedon.

Cea de-a doua pecete a fost deschisă şi cea de-a doua făptură vie, asemenea unui bou, creatura ucisă de obicei în serviciu de jertfă de către izraeliţi, îl invită pe Ioan să „vină şi să vadă" (6:3). „Şi s-a arătat un alt cal, un cal roşu. Cel ce sta pe el a primit puterea să ia pacea de pe pământ, pentru ca oamenii să se junghie unii pe alţii şi i s-a dat o sabie mare" (Versetul 4). Clasa Ioan se uită şi vede: o mare jertfă sângeroasă de creaturi umane a avut loc între 1914 şi 1918 şi acea jertfă n-a fost plăcută lui Dumnezeu, chiar dacă clerul a spus oamenilor că cei căzuţi erau o parte a ispăşirii vinovăţiei altora prin Isus Cristos. Apare calul roşu şi celui care călărea

Cuprins

pe el i s-a dat puterea să „ia pacea de pe pământ, pentru ca oamenii să se junghie unii pe alţii". Aceasta este organizaţia lui Satan, în special elementele financiar, militar, politic şi ecleziastic, care se asociază să ia pacea de pe pământ, ceea ce şi fac. Aceasta a avut loc de la 1914 la 1918 şi în acel mare şi îngrozitor măcel clerul făţarnic i-a cedat imediat lui Satan, a acceptat de la elementul financiar banii lor din vărsare de sânge şi şi-a unit mâinile cu politicienii pentru a-i convinge pe oameni să intre în războiul mondial, folosindu-şi edificiile bisericii ca locuri de recrutare. A urmat legea mobilizării, obligându-i pe oamenii să se omoare unii pe alţii şi în comisiile juridice care o impuneau au fost mulţi preoţi şi sângele celor inocenţi se găseşte pe hainele lor. (Ier. 2:34). „Sabia mare" dată călăreţului de pe calul roşu ilustrează marele război mondial pe care Isus îl prezisese că va avea loc la sfârşitul lumii. (Mat. 24:7, 8). Războiul mondial a implicat „creştinătatea", aşa numită, aproape în exclusivitate, a revendicat un uriaş tribut şi a îmbibat pământul cu sânge uman vărsat pe nedrept.

Odată cu deschiderea celei de-a treia peceţi (Apoc.6:5), cea de-a treia făptură îi zice lui Ioan, „vino şi vezi". Cea de-a treia făptură sau creatură vie „avea faţa ca de om" (Apoc.4:7), prin urmare denotă iubire şi aceasta solicită atenţia poporului lui Dumnezeu la ceea ce urmează să se întâmple. Mesajul ilustraţiei pare să spună: „Vezi ce lipsit de curaj şi de iubire, ce inuman şi extrem de egoist este ceea ce urmează să se întâmple acum! Este o privelişte jalnică şi dureroasă". Privind, Ioan declară că a văzut un cal negru, cu călăreţul ducând o „cumpănă". Aceasta însemna profitorii sau elementul comercial al organizaţiei Diavolului, cu măsuri sau balanţe false, manipulând preţurile hranei cu complicitatea şi consimţământul politicienilor şi a clerului aşa-numitei „creştinătăţi". „Balanţa" simbolizează în Scripturi lipsă sau nimic, dar şi o măsură bună, îndesată şi clătinată, aşa cum este descris la Luca 6:38. Despre aceasta Ezechiel (4:16) zice: „El [Domnul] mi-a mai zis: Fiul omului, iată că voi sfărâma toiagul pâinii la Ierusalim [sau 'creştinătate'], aşa că vor mânca pâine cu cântarul şi cu necaz, şi vor bea apă cu măsură şi cu groază." De asemenea, Mica 6:10,11: „Mai sunt în casa celui rău comori nelegiuite şi blestemata efă mică? Pot socoti Eu curat pe cel ce are o cumpănă nedreaptă şi greutăţi strâmbe în sac?"

N-a existat nici o lipsă reală de mâncare în timpul războiului mondial, în special în America şi totuşi multora li s-a refuzat o porţie potrivită. Elementele conducătoare şi reprezentanţii lor aveau belşug, dar oamenii obişnuiţi au fost făcuţi să sufere, în vreme ce oamenii extrem de egoişti ai comerţului trăgeau profituri mari din roadele pentru care ei nu depuseseră nici măcar un strop de trudă.

Apoi Ioan zice: „Şi în mijlocul celor patru făpturi vii, am auzit un glas care zicea." (Apoc.6:6). Acesta trebuie să fi fost glasul din trecut al lui Isus, când El a prezis foametea sau lipsa de hrană ce va veni în timpul războiului mondial şi a prezis metode de distribuire la acel timp. În Apocalipsa numai Isus este descris „în mijlocul celor patru făpturi vii", arătând astfel că glasul Lui era cel care vorbea, zicând: „O măsură de grâu pentru un leu. Trei măsuri de orz pentru un leu! Dar să nu vatămi untdelemnul şi vinul!" Matei 20:2 arată că plata pentru o zi de muncă

Cuprins

era de un leu. „O măsură” (greacă: *choenix*) reprezenta cantitatea de cereale pentru hrana unei zile; de aceea, hrana unei zile pentru o zi de muncă arăta că profitorii luau tot, cu excepţia doar a ceea ce era necesar pentru a hrăni „turma obişnuită” aşa încât ea să poată lupta. Negustorii de ulei şi de vin trebuiau să-şi aibă partea lor de pradă, de aceea preţul acestora trebuia să fie păstrat în proporţie cu hrana.

Rusia a oprit folosirea de băuturi alcoolice în timpul războiului. Statele Unite a permis ca traficul să continue şi l-a oprit la sfârşitul războiului prin Amendamentul al Optsprezecelea la Constituţia federală. Dar nici comercianţii străini, nici contrabandiştii de băuturi ilegale n-au fost păgubiţi prin acea lege, şi în guvernul Statelor Unite unul din oficialii lui superiori s-a angajat atunci în fabricarea extinsă de băuturi alcoolice, cu autorizaţie bineînţeles. Mâna grea a profitorilor şi a asociaţilor lor din organizaţia Diavolului continuă să apese asupra oamenilor obişnuiţi la mai mult de douăzeci de ani după război, decât în timpul războiului.

Acum, a fost deschisă cea de-a patra pecete şi clasa Ioan sau rămăşiţa lui Dumnezeu de pe pământ, este invitată de cea de-a patra creatură vie (asemănată cu un vultur) să „vină şi să vadă” (Apoc.6:7). Este descoperită o scenă ce ademenea păsările să se hrănească cu hoituri sau cadavre. Aceasta a fost starea ce a rezultat din nebunia sau lipsa de înţelepciune a aşa numitelor naţiuni „civilizate” ale lumii. Şi această nebunie a fost prevăzută de câţiva oameni prevăzători din lume, care au dat avertisment despre ce va aduce acel război îngrozitor. Cei prevăzători în şi din adevărul lui Dumnezeu au putut vedea aceasta. Îşi face apariţia „calul gălbui” cu călăreţul lui, care literal înseamnă un cal de culoare palidă sau bolnav, reprezentând epidemie şi moarte; şi numele călăreţului este Moartea. Aşa cum zice Ioan (Apoc.6:8): „M-am uitat şi iată că s-a arătat un cal gălbui. Cel ce sta pe el se numea Moartea şi împreună cu el venea după ei Locuinţa morţilor [hades sau mormânt]. Li s-a dat putere peste a patra parte a pământului ca să ucidă cu sabia, cu foamete, cu molimă şi cu fiarele pământului”. Astfel au fost ilustrate acţiunile aducătoare de moarte care au venit odată cu războiul mondial şi imediat după el şi anume: ciumă, boală, epidemii, pe care Isus le-a prezis. (Mat. 24:7, 8). Este raportat din surse cu autoritate că mai multe milioane de oameni au murit de epidemia „gripei” decât au fost omorâţi în cei patru ani ai războiului mondial. Milioane de oameni au mers în morminte înainte de vreme. Antreprenorii de pompe funebre au avut mult de lucru.

Numele călăreţului era Moartea şi lui i s-a dat putere peste „a patra parte a pământului”, care evident înseamnă până în cele patru colţuri ale pământului. Această putere era să omoare cu sabia, cu foamete şi cu fiarele pământului. Sabia ilustrează despărţirea dintre oameni şi moartea care a rezultat de pe urma revoluţiei, precum şi războaiele care au urmat războiului mondial. La Matei 10:34, 35 este scris despre sabie ca ilustrând despărţirea: „N-am venit să aduc pacea, ci sabia …să despart pe fiu de tatăl său”. Războiul mondial a fost urmat de mare foamete în multe părţi ale pământului, în timp ce epidemia, mai ales „gripa” (gripa spaniolă), s-a răspândit în toate colţurile pământului şi au murit milioane de oameni.

Cuprins

Puterea de a omorî prin „fiarele pământului” pare a se referi clar la bestialele guverne ce alcătuiesc organizaţia văzută a lui Satan împreună cu conducătorii ei văzuţi ce au puterea de a asupri; şi ei i-au asuprit pe oamenii obişnuiţi, făcându-i pe mulţi să intre prea timpuriu în morminte. Dumnezeu şi-a făcut profetul să scrie prezicând aceste condiţii şi zicând: „batjocoritorilor, care stăpâniţi peste poporul acesta din Ierusalim, … ziceţi: Noi am făcut un legământ cu moartea, am făcut o învoială cu locuinţa morţilor; când va trece urgia apelor năvălitoare nu ne va atinge, căci avem ca loc de scăpare neadevărul şi ca adăpost minciuna!” Isus le-a spus discipolilor Săi că aceste lucruri se vor întâmpla la „sfârşitul lumii”. Şi ele s-au întâmplat.

SCRISORI

HOTĂRÂȚI A STA PENTRU IEHOVA

Dragă frate Rutherford,

Noi, grupa de martori ai lui Iehova din Londra [Anglia], dorim să ne exprimăm faţă de tine profunda apreciere a ospăţului pus înaintea noastră de Domnul în articolele *Turnului de veghere* ce se ocupă de mărturia spiritului. Odată cu întoarcerea anotimpului Comemorării şi a explicaţiei clare precum cristalul despre poziţiile relative ale rămăşiţei lui Iehova cu „alte oi”, însoţitorii noştri, ne bucurăm de fericitul nostru privilegiu de a rămâne împreună umăr la umăr în această mare luptă împotriva religiei şi a fortificaţiei minciunilor în spatele cărora s-au ascuns sprijinitorii ei. Viziunea Împărăţiei lui Iehova este mai strălucitoare şi bucuriile de serviciu sunt astăzi mai mari decât oricând înainte în experienţa noastră şi prin harul Domnului şi prin tăria Lui noi vom împinge bătălia până la porţi şi ne vom menţine integritatea faţă de El.

Zilnic se acumulează dovezi că Domnul îşi strânge „alte oi” şi odată cu reorganizarea recentă a lucrării din Londra eforturile noastre de a contacta oamenii cu bunăvoinţă au fost răsplătite continuu şi frontul de luptă creşte în tărie pe măsură ce alţii iau poziţie de partea lui Iehova. Într-adevăr, putem spune din inimă că prezenta campanie de trei luni este cea mai mare şi cea mai minunată.

Fii sigur de continua noastră iubire călduroasă şi de rugăciunile noastre pentru tine, precum şi hotărârea noastră de a sta împreună cu tine pentru Iehova şi Regele Lui, şi împotriva Diavolului şi a oştirilor lui.

Fraţii tăi în bucuriile Împărăţiei,
Grupa din Londra a martorilor lui Iehova.

OCHII LOR OBOSIȚI S-AU LUMINAT

Dragă frate Rutherford,

Felicitări şi cele mai bune salutări pentru succes în lucrarea Lui ciudată, bătălia Lui.

Cuprins

Sunt foarte fericit să spun că în această după amiază a avut loc o minunată şi clară primire a mesajului tău, de către clasa sau grupa din Paso Robles, California, ascultând la staţia radio KVEC San Luis Obispo, care a făcut transmisia perfectă. Am fost aşa de recunoscător.

Din toţi cei 700 sau 800 de oameni cărora le-am dat anunţurile radio în firmele din San Luis Obispo, ieri şi cu două zile şi jumătate înainte, numai trei sau patru s-au împotrivit sau au refuzat programul.

Ceilalţi au fost foarte bucuroşi să le primească şi au zis adesea că mai ascultaseră înainte şi le plăcuse şi că te-ar mai asculta din nou cu bucurie. Ochii lor obosiţi s-au luminat.

Un cunoscut avocat, fost procuror de district, a zis: „Am auzit multe despre Judecătorul Rutherford, dar nu l-am auzit niciodată personal", şi mi-a mulţumit pentru anunţ, zicând că va asculta.

N-a existat nici o experienţă neplăcută din partea poliţiei sau a vreunui împotrivitor. A fost arătat un puternic interes de către funcţionari, mecanici, care chiar şi-au oprit lucrul pentru a primi anunţul în mână. Pe măsură ce părăseam firmele, adesea îi vedeam pe oameni citind încă programele radio. Fiecare angajat părea mai puţin obosit şi cumva mai bine dispus. Am avut o binecuvântare, pentru care nu am cuvinte, din pricina acestui privilegiu.

Au fost plasate aproape 1.000 de pliante pretutindeni pe străzile pe care se găsesc firme. Un funcţionar de la Sears Roebuck's era în concediu şi a zis că va fi în Seattle, acasă, şi a mers şi te-a ascultat duminică 5 iunie, la Civic Auditorium. A spus că ne va spune totul despre asta mai târziu.

Multă iubire creştină pentru tine şi toţi cei activi de acolo în lucrarea ciudată.

Unul din martorii lui Iehova
D-na Anna Poter, *California*

IEHOVA ÎŞI INSTALEAZĂ ÎMPĂRĂŢIA

Dragă frate Rutherford,

Într-adevăr este timpul pentru o guvernare teocratică a părţii văzute a Sionului de pe pământ. Cum trebuie să se emoţioneze inima unşilor credincioşi pentru privilegiul de a fi astfel guvernaţi!

Cu Iehova instalându-şi dreapta Împărăţie pe pământ; cu toţi la un ANUMIT NIVEL, ajungând la maturitate şi unitate, cu siguranţă Iehova deschide „ferestrele cerului" şi revarsă abundente binecuvântări şi privilegii prin organizaţia Lui, perfecţionată şi condusă de El, numită „Societatea".

Rugându-mă pentru binecuvântările lui Iehova peste tine şi toţi cei asociaţi cu credincioşie, sper sincer să dăm o ascultare fericită, bucuroasă, din toată inima şi sinceră organizaţiei teocratice a lui Iehova, totul spre gloria lui Dumnezeu şi privilegiului de a lua parte la justificarea numelui Său.

Un frate la un „anumit nivel",
D.W. Alden, *Kansas*

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Împărăției lui Jehova

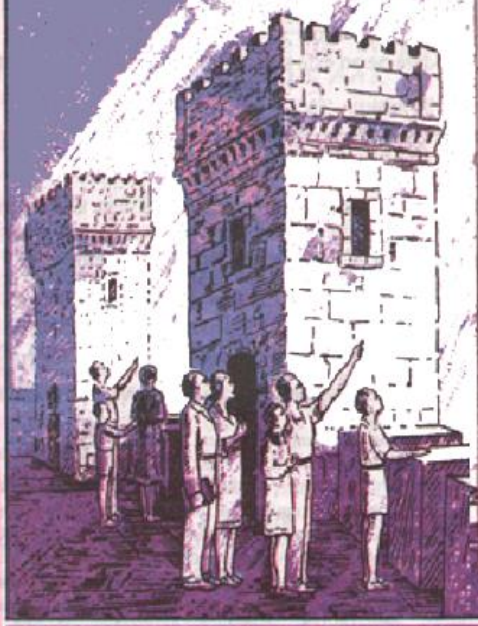

15 AUGUST 1938 Nr. 16

Cuprins:

RĂZBOIUL SĂU
PARTEA a IV-a - Pag.385

CONGRES MONDIAL - Pag.403

SCRISORI - Pag.406

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Cuprins

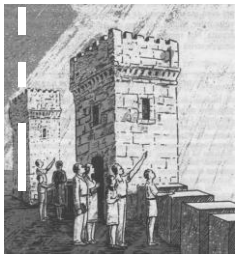

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

VOL. LIX **15 AUGUST 1938** **Nr. 16**

RĂZBOIUL SĂU

„Nu vă temeţi … bătălia este … a lui Dumnezeu” – 2Cronici 20:15.

Partea a IV-a

IEHOVA DUMNEZEU a făcut tabloul profetic cu Iosafat, ceilalţi iudei şi duşmanii lor, ilustrând exact ce are loc acum pe pământ, când servii unşi ai lui Dumnezeu ies pentru a întâmpina perfidul duşman ce caută nimicirea lor. Din această informaţie a tabloului acum trebuie să fie câştigat ceea ce este de valoare inestimabilă pentru toţi consacraţii. În tabloul profetic, poporul de legământ al lui Dumnezeu, iudeii, în ordine militară, au început deplasarea pe porţile Ierusalimului şi şi-au început călătoria pentru a întâmpina duşmanul şi pentru a privi salvarea lor din mâna Celui Atotputernic. În partea din faţă mărşăluiau muzicienii, cântând laudele lui Iehova; în spatele acestora se afla armata amestecată sau grupul de bărbaţi, care probabil era neînsemnat în comparaţie cu tăria duşmanului. Acea mulţime de iudei era alcătuită dintr-un grup amestecat de bărbaţi, femei şi copii, şi împreună cu ei străinii care nu erau iudei. Înţelepciunea şi puterea care călăuzeau acea micuţă armată ce avea o înfăţişare deplorabilă erau nevăzute ochilor omeneşti, dar Iosafat şi poporul ce era cu el aveau încredere şi credinţă depline în acea putere supremă şi mergeau cu bucurie unde erau conduşi. Cu o altă ocazie Iehova îi dăduse lui Elisei şi servului său o viziune a puternicei oştiri din cer care îi proteja. Acum, în ultimele zile ale lucrării Elisei de pe pământ, Iehova dă rămăşiţei Sale unse şi însoţitorilor lor o viziune mentală a oştirii cereşti care îi apără şi protejează şi care va câştiga victoria spre gloria lui Iehova Dumnezeu. La fel ca în timpurile din vechime şi acum Iehova Dumnezeu, în mod reprezentativ prin Isus Cristos şi oştirea Sa de îngeri sfinţi, merge deasupra grupei pământeşti, îndrumând fiecare pas al celor care Îl iubesc şi Îl ascultă pe Domnul.

[2.] Cântăreţii instruiţi care se aflau în frunte şi ştiau că victoria era asigurată, la un semnal dat au izbucnit în cântări spre lauda Celui Prea Înalt şi fără îndoială cântările lor erau cu înflăcărare şi de laudă sinceră pentru Iehova: „În clipa când au început cântările şi laudele, Domnul a pus o pândă împotriva fiilor lui Amon şi ai lui Moab şi împotriva celor din muntele Seir, care veniseră împotriva lui Iuda. Şi au fost bătuţi” (2Cron. 20:22). Aranjarea ambuscadei de Domnul Dumnezeu împotriva duşmanului este minunată şi de folos ca noi să analizăm împrejurările şi modul în care a fost aranjată această ambuscadă şi ce a avut ca rezultat. Era

Cuprins

dimineaţa devreme şi în acea atmosferă rarefiată a dealurilor Iudeii, cântările cântăreţilor trebuie să se fi auzit mult înaintea lor, ajungând la urechile duşmanului înainte ca forţele rivale să devină vizibile una pentru alta. Pentru acei strategi militari ce conduceau duşmanul aliat procedura din partea iudeilor ce veneau să-i întâmpine cu cântări trebuie să fi fost un lucru foarte ciudat şi, astfel, duşmanul îi privea pe iudei şi pe însoţitorii lor ca fanatici. Duşmanul râdea satisfăcut de treaba uşoară pe care o avea de făcut pentru a-i nimici pe izraeliţi când se apropiau. Ce bine împlinesc faptele din prezent acest tablou profetic! Poporul lui Dumnezeu, sub comanda şi conducerea Domnului Isus Cristos, care este sprijinit de oastea Sa de îngeri luptători, mărşăluieşte pentru a întâmpina duşmanul. Ameninţările duşmanului, manifestarea puterii lor, lauda şi mersul lor ţanţoş, nu-i împiedică deloc pe cei credincioşi să meargă înainte. Aceşti servi credincioşi se încred în Iehova şi în marele Său Comandant militar şi ei ştiu că victoria este sigură, deoarece bătălia este a lui Dumnezeu, de aceea nu se pot reţine de la cântări, pentru că li s-a poruncit să fie martori pentru numele lui Iehova. Acest grup anti-tipic de iudei, martorii credincioşi ai lui Iehova şi însoţitorii lor, izbucnesc în cântări, vorbind despre „frumuseţea sfinţeniei" lui Iehova, despre gloriosul Lui Rege, despre împărăţia Sa şi despre toate binecuvântările care se vor revărsa peste cei ascultători din omenire. De acord cu această poruncă, ei vorbesc despre răzbunarea lui Iehova împotriva religioşilor şi a religiei Diavolului şi despre închinarea adevărată a Atotputernicului Dumnezeu, care este exact contrară religiei. Duşmanul aliat, modernii amoniţi, moabiţi şi cei din Muntele Seir, aud cântările poporului devotat al lui Dumnezeu, rânjesc batjocoritor şi chicotesc şi îşi zic: „Ce adunătură de nebuni fanatici să creadă că pot veni împotriva noastră". Pentru toată lumea de necredincioşi acţiunea, mesajul şi cântările martorilor lui Iehova, iudeii din zilele noastre, par a fi foarte ciudate. Purtarea acestui mesaj din uşă în uşă, vorbirea la oameni şi cântarea laudei lui Iehova, par a fi pentru toţi, cu excepţia celor credincioşi, o lucrare foarte ciudată. Aceasta este lucrarea lui Iehova şi ea este într-adevăr o „lucrare ciudată".

[3.] Iudeii, conduşi de cântăreţi, lăudau, şi iudeii din zilele noastre laudă acum pe Iehova, care „şi-a pus cuvintele în gura lor şi i-a acoperit cu braţul Său tare" şi cântările lor proclamă cinstea numelui lui Iehova, victoria pentru forţele Sale şi justificarea completă a numelui Celui Prea Înalt. Poporul tipic din vechime mărşăluia şi acum poporul anti-tipic mărşăluieşte spre câmpul de luptă şi Iehova stabileşte fiecare pas al servilor Săi, ca fiecare lucru şi toate la un loc să se întâmple după voinţa Lui. El manevrează ambele părţi. Auzind cântările iudeilor ce se apropiau, amoniţii şi aliaţii se gândeau că era bine să se pregătească să-i primească şi să-i ia prin surprindere, deci să pregătească o ambuscadă; dar realitatea este că Domnul Iehova a făcut pregătirea. Conducându-le mişcările, Dumnezeu a aşezat ambuscada împotriva duşmanului şi a forţelor care îi sprijinea. Înregistrarea arată: „Iehova a pus o pândă" (*Roth*.). Forţele aliate ale duşmanului credeau că se pregăteau să-i ia complet prin surprindere pe iudei şi să-i distrugă înainte ca aceştia să realizeze situaţia lor. Ei nu şi-au dat prea bine seama ce se

Cuprins

întâmpla. Cei puşi la pândă trebuie să fi fost în cea mai mare parte moabiţi şi amoniţi şi lor le revenea onoarea de a-i ucide pe iudei şi însoţitorii lor; şi acest scop din partea lor este făcut sigur prin cuvintele care urmează în versetul 23 al tabloului profetic. Aşa cum a fost atunci, tot la fel este şi astăzi; marele General al oştirilor pământeşti conducea totul spre avantajul propriului Său popor. Profetul descrie acţiunea duşmanului în aceste cuvinte: „Căci, iată-i că stau la pândă să-mi ia viaţa; nişte oameni porniţi la rău urzesc lucruri rele împotriva mea, fără să fiu vinovat, fără să fi păcătuit, Doamne! Cu toată nevinovăţia mea [fără să fiu derutat], ei aleargă, se pregătesc; trezeşte-Te, ieşi înaintea mea şi priveşte! Doamne, Dumnezeul oştirilor, Dumnezeul lui Israel, scoală-Te ca să pedepseşti toate neamurile [moabiţi şi aliaţii lor]! N-avea milă de nici unul din aceşti vânzători nelegiuiţi. Se întorc în fiecare seară [când se lasă întunericul; care s-a întâmplat în anti-tip în 1919 şi în spatele căruia duşmanul aştepta să se ascundă]; urlă ca nişte câini [îşi arată colţii, mârâie, răcnesc; răcnet asemenea celui pe care îl face acum 'curva' cea bătrână], şi dau ocol cetăţii. … Umblă încoace şi încolo după hrană şi petrec noaptea nesătui" – Ps. 59:3-6,15.

4. Aşa cum s-a întâmplat atunci, tot la fel acum reprezentanţii lui Satan sunt cei care, plini de o ură răutăcioasă, stau la pândă pentru a lua prin surprindere pe cei drepţi. Satan a pus acel spirit criminal în inima modernilor amoniţi, moabiţi şi alţii, pentru a-i lua prin surprindere pe martorii lui Iehova şi a-i zdrobi. Psalmistul descrie aceasta în aceste cuvinte: „Stă la pândă în ascunzătoarea lui, ca leul în vizuină; stă la pândă să prindă pe cel nenorocit. Îl prinde şi-l trage în laţul lui" (Ps. 10:9). Duşmanul se aşteptă să atragă în capcană pe martorii lui Iehova şi pun astfel de capcane, ca cele ilustrate prin salutul obligatoriu al steagului şi alte lucruri asemănătoare. Dacă ei ar fi studiat Cuvântul lui Dumnezeu, ar şti ce are să le spună Dumnezeu despre aceste curse. Pentru religioşi, în special pentru lideri, nu există nici o scuză pentru că nu ştiu, deoarece au Biblia. Despre aceştia Domnul zice: „Nu întinde curse, nelegiuitule, la locuinţa celui neprihănit, şi nu-i tulbura odihna. Căci cel neprihănit de şapte ori cade [sub asuprire de duşmanii lui, ca în 1918], şi se ridică [exact ca acum, când germanii conduşi greşit de naziştii îi persecută pe cei drepţi], dar cei răi se prăbuşesc în nenorocire [adică în propria lor cursă, având ca rezultat nimicirea lor]" – Prov. 24:15,16.

5. Scopul moabiţilor şi al aliaţilor era să-i zdrobească pe iudei. Acum scopul aceluiaşi duşman aliat din timpurile moderne este să-i zdrobească pe martorii lui Iehova. Întorcându-ne în acele zile din vechime, Iehova a fost Cel care a manevrat duşmanul, a stabilit ambuscada şi a făcut duşmanul să ia acea poziţie, care a avut ca rezultat propria lor pieire. Duşmanul sapă groapa pentru poporul lui Dumnezeu, dar el însuşi va cădea în ea; „Face o groapă, o sapă şi tot el cade în groapa pe care a făcut-o" (Ps. 7:15). „Neamurile cad în groapa pe care au făcut-o şi li se prinde piciorul în laţul pe care l-au ascuns. Domnul Se arată, face dreptate şi prinde pe cel rău în lucrul mâinilor lui. Cei răi se întorc la locuinţa morţilor [în loc să-i conducă pe servii credincioşi ai lui Dumnezeu în locuinţa morţilor]; toate neamurile care uită pe Dumnezeu [„creştinătatea" religioasă L-a uitat pe Dumnezeu, complotând

Cuprins

împotriva servilor Săi credincioşi]" (Ps. 9:15-17). Toate aceste profeţii au fost scrise pentru folosul poporului lui Dumnezeu şi ele descriu situaţia aşa cum va fi la Armaghedon: „Limba lor le-a pricinuit căderea; şi toţi cei ce-i văd clatină din cap. Toţi oamenii sunt cuprinşi de frică şi mărturisesc: 'Iată ce a făcut Dumnezeu!' şi recunosc că aceasta este lucrarea Lui" – Ps. 64:8,9.

6. Aceasta mai arată că Dumnezeu manevrează duşmanul pentru a-Şi îndeplini scopul şi aceasta va avea ca rezultat să-i facă pe toţi care văd să ştie că marele Iehova Dumnezeu preia lupta în folosul poporului Său. Dumnezeu pune în gura poporului Său rugăciunea prin care ei se roagă acum: „Nu împlini, Doamne, dorinţele celui rău, nu lăsa să-i izbutească planurile, ca să nu se fălească! Asupra capului celor ce mă înconjoară să cadă nelegiuirea buzelor lor! Cărbuni aprinşi să cadă peste ei! În foc să fie aruncaţi, în adâncuri, de unde să nu se mai scoale! Omul cu limba mincinoasă nu se întăreşte pe pământ şi pe omul asupritor nenorocirea îl paşte şi-l duce la pierzare. Ştiu că Domnul face dreptate celui obijduit, dreptate celor lipsiţi. Da, cei neprihăniţi vor lăuda Numele Tău, oamenii fără prihană vor locui înaintea Ta" (Ps. 140:8-13). Faptul că Dumnezeu a pus această rugăciune în gura poporului Său arată că El va admite cererea şi va pedepsi duşmanul cu nimicire.

7. Amoniţii şi moabiţii s-au ascuns, bineînţeles cu ştiinţa şi consimţământul celor din Muntele Seir. Acum se pare că modernii amoniţi şi moabiţi, fanaticii politicieni şi bancheri, la insistenţa stăruitoare a religioşilor, se pregătesc să aducă nimicirea poporului lui Dumnezeu. Aflaţi în marş, cântăreţii iudei nu s-au bâlbâit şi nu au ezitat pe calea lor şi apoi, dintr-o dată, a început lupta şi Domnul rezumă în scurte cuvinte, referitor la rezultatul luptei împotriva duşmanului: „Şi ei [duşmanul] au fost bătuţi". Iudeii nici măcar nu s-au angajat în luptă. Bătălia avusese loc aşa cum le spusese Dumnezeu, că „bătălia nu este a voastră, ci a lui Dumnezeu". Aparent fusese făcut un lucru de mântuială; dar nu a fost aşa. Rezultatul direct a fost „actul lui Dumnezeu", prezicând „actul nemaiauzit" al lui Dumnezeu, pe care El îl va aduce peste duşman în bătălia Armaghedonului. Modernul duşman aliat împotriva martorilor lui Iehova se consultă şi ajunge la concluzia că trebuie să aibă loc nimicirea martorilor lui Iehova, dar că ei o vor face într-un mod aşa de uşor, secret şi aparent legal, încât ceilalţi le vor aproba acţiunea. Planurile lor vor eşua: „Domnul răstoarnă sfaturile neamurilor [mulţimea anti-Dumnezeu şi anti-împărăţie], zădărniceşte planurile popoarelor [care sunt împotriva lui Dumnezeu]" (Ps. 33:10). Astăzi „curva cea mare" călăreşte pe spatele „fiarei" şi ea şi-a pus în minte în mod fatal nimicirea rămăşiţei credincioase a lui Dumnezeu şi aşteaptă ca această nimicire să fie adusă prin mâinile gloatei comerciale şi politice; dar Iehova îşi informează poporul că, „ciudat" aşa cum poate părea aceasta pentru religioşi, cele „zece coarne" şi „fiara" o vor urî pe prostituata sau curva cea bătrână, care călăreşte acum, o vor prinde, o vor rupe în bucăţi şi o vor arde cu foc (Apoc. 17:16,17). Dumnezeu a ilustrat aceasta în bătălia care a avut loc şi a avut ca rezultat nimicirea duşmanilor care mărşăluiau împotriva poporului lui Iuda sub Iosafat.

Cuprins

[8.] Bătălia a avut loc la lumina zilei, când vizibilitatea era bună şi faptul că iudeii cântau cu voce tare arată că ei s-au arătat în public şi pe faţă. Scopul iniţial al duşmanului era ca iudeii să fie ucişi. Dar observaţi ce s-a întâmplat în realitate: „Fiii lui Amon şi ai lui Moab s-au aruncat asupra locuitorilor din Muntele Seir ca să-i nimicească cu desăvârşire şi să-i prăpădească. Şi după ce au isprăvit cu locuitorii din Seir, s-au ajutat unii pe alţii să se nimicească" – 2Cron. 20:23.

[9.] Ţineţi minte că Iehova a făcut acolo un tablou profetic pentru instruirea şi învăţătura specială a poporului Său aflat acum pe pământ, informându-i despre ceea ce se va întâmpla la începutul bătăliei zilei celei mari a Dumnezeului Cel Atotputernic. A făcut Amonul şi Moabul o greşeală, ce a rezultat în nimicirea poporului din Muntele Seir? Indiferent dacă ei au făcut sau nu, tabloul descoperă clar stările prezente şi arată că nu este nici o greşeală. Dumnezeu a manevrat atunci forţele şi El va face aceasta la Armaghedon.

[10.] Astăzi elementele comerciale constituie anti-tipul Moabului, elemente comerciale ce includ gloata militară, care are gândurile îndreptate spre vărsare de sânge; în timp ce Amonul a ilustrat gloata politică din prezent care împlineşte dorinţele elementelor comercial şi religios. Având în minte acum elementul politic, şi în special pe fiii mai tineri care sunt iresponsabili cu voia şi cruzi şi care s-au smuls de sub autoritatea celor bătrâni, care până acum s-au purtat cu mănuşi cu gloata religioasă, în special cu elementul romano - catolic, observăm că are loc o schimbare rapidă faţă de religioşi. Elementul tânăr şi iresponsabil din mijlocul gloatei politice, care acum se află la putere, în special Germania nazistă, n-are nici un respect pentru orice lucru ce ţine de Dumnezeu. Ei ştiu că religioşii, şi în special gloata romano-catolică, sunt escroci ce sprijină o escrocherie foarte devastatoare. „Lucrarea ciudată" a Domnului, în care martorii lui Iehova sunt angajaţi, a avut probabil ceva de-a face cu aducerea acestei informaţii în mintea altora, făcând de cunoscut faptul că religioşii sunt lipitori inutile pe spatele elementelor politic şi comercial. Ei îşi pierd respectul pentru religioşi şi este de aşteptat că acest lucru se va amplifica în viitorul apropiat. Oamenii în general, comuniştii şi fasciştii în special, n-au nici un respect pentru religioşi sau pentru ceva care aminteşte numele lui Dumnezeu. Comuniştii sunt acum împotriva Ierarhiei şi ei sunt la fel de mult împotriva martorilor lui Iehova sau chiar mai mult, deoarece martorii lui Iehova servesc într-adevăr pe Iehova Dumnezeu. Scripturile arată că elementele comercial şi politic, incluzând şi comuniştii, vor afla curând că investiţiile lor în religie sunt foarte neprofitabile pentru ei. Acele elemente, ilustrate de cei care s-au ascuns într-adevăr pentru a-i ucide pe iudei, dar care dintr-o dată s-au ridicat şi i-au ucis pe locuitorii din Muntele Seir, se pregătesc acum în anti-tip să-i ucidă pe anti-tipicii iudei sau martorii lui Iehova, dar datorită manevrării lor de către Domnul, această gloată politică, comercială şi comunistă se va „ridica împotriva locuitorilor din Muntele Seir, [adică religioşii] şi-i va lovi". În tip, nereuşita planului de a-i ucide pe iudei s-a datorat clar directului „act al lui Dumnezeu". Tot la fel acum, „lucrarea ciudată" a lui Iehova continuă şi deschide ochii multor oameni spre caracterul reprobabil al religioşilor, iar la timpul Său

Cuprins

potrivit „actul nemaiauzit” al lui Dumnezeu va aduce nimicirea elementului religios prin cei din elementele politic, comercial şi comunist. Această concluzie este sprijinită de profeţia lui Obadia 6,7: „Vai! Ce scormonit este Esau [Esau, care este Edom; adică elementul religios]! Cum i s-au descoperit comorile! Toţi cei uniţi cu tine [comercial, politic, comunist] te-au izgonit înapoi până la hotar, prietenii tăi te-au înşelat şi te-au stăpânit. Cei ce mâncau din pâinea ta ţi-au întins curse pe care nu le-ai băgat în seamă. Oare, zice Domnul, nu voi pierde Eu în ziua aceea pe cei înţelepţi din Edom şi priceperea din muntele lui Esau? Vitejii tăi, Temane, se vor înspăimânta, pentru ca toţi cei din muntele lui Esau să piară în măcel. Din pricina silniciei făcute împotriva fratelui tău Iacov, vei fi acoperit de ruşine şi vei fi nimicit cu desăvârşire pentru totdeauna” – Obadia 6-10.

[11.] Chiar acum religioşii părăsesc cu totul pe Dumnezeu şi Cuvântul Lui şi pun statul sau puterea politică deasupra lucrurilor ce aparţin aşa numitei lor „închinări”. Acum, când religioşii doresc ca elementul politic şi comercial să acţioneze ostil împotriva martorilor lui Iehova, ei, conduşi de cler, zic: „Noi n-avem alt împărat decât pe Cezar [statul]” (Ioan 19:15). În încercarea de a prinde în cursă pe martorii lui Iehova, religioşii pledează în favoarea vicleanului spectacol de salut al steagului şi a altor manifestări asemănătoare, ce au fost întotdeauna străine oamenilor iubitori de libertate şi ei fac aceasta pentru ca martorii lui Iehova să fie obligaţi să „dea Cezarului [adică statului]” tot ce cere statul în mod obraznic. Religioşii, în special Ierarhia romano - catolică, se cred a fi consilierii celorlalte elemente, de aceea ei pun statul deasupra lui Dumnezeu şi îndeamnă pe cei care reprezintă statul direct să-i oblige pe toţi să recunoască statul deasupra lui Iehova. Aşa cum mulţimea aliată din zilele captivităţii izraeliţilor în Babilon a pus o cursă pentru evreii credincioşi (Daniel capitolul 3), tot la fel acum, religioşii pun o cursă şi sapă o groapă pentru cei care servesc cu credincioşie pe Iehova Dumnezeu şi, aşa cum arată Scripturile, acei conspiratori vor cădea în propria lor groapă. Ei vor afla că au mers prea departe cu chestiunea şi că au pus „cezarul”, adică statul, mult deasupra lui Dumnezeu şi şi-au permis să devină supuşi elementului politic, radical, iar acum trebuie să suporte consecinţele. Fiind hotărât să aibă totul prin propria lui metodă, elementul radical nazi - fascist conduce ţara şi poporul cu o mână crudă şi asupritoare şi va merge până la extrem; şi acest lucru este preumbrit clar în tabloul profetic luat aici în consideraţie. Amonul şi Moabul au nimicit complet pe cel ce odată le-a fost aliat, cei din Muntele Seir; ei n-au lăsat să scape pe nici unul din aceştia. De aceea, tabloul profetic arată că elementul radical al politicii şi al comerţului, în momentul de faţă aliat cu religioşii şi escrocii religioşi, se va întoarce împotriva aliaţilor religioşi şi le va pune capăt. În sprijinul acestei afirmaţii şi a profeţiei mai sus amintite, observaţi în continuare profeţia din Ezechiel 23:11-30, discutată în *Justificare*, vol. 1, pagina 309; precum şi Ezechiel 16:28-41, discutată în *Justificare*, vol. 1, pag. 192.

[12.] Prin urmare, odată cu începutul Armaghedonului, este sigur că organizaţia lui Satan va fi dezbinată împotriva ei însăşi (Mat. 12:25). În acel timp este posibil să fie o altă încercare a papei de a scăpa deghizat, la fel sau asemănător cu ce s-a

Cuprins

întâmplat în 1848, când papa a evadat din Roma şi a fugit la Gaeta. Atunci deghizarea a mers, dar ea nu va mai merge atunci când Domnul va conduce chestiunea în lupta finală. Justificarea numelui lui Iehova este în discuţie şi Domnul Isus, Principalul Său Mareşal, nu va fi înşelat de nici un fel de deghizare în care religioşii pot fi îmbrăcaţi; nici chiar salopetele şi palmele bătătorite nu le vor servi ca deghizare. În prezent, ca şi în trecut, Domnul manevrează forţele duşmanului în poziţia în care ele să sufere nimicire şi acest lucru este făcut să apară clar în tabloul profetic luat aici în consideraţie şi în special cuvintele: „Şi după ce au isprăvit cu locuitorii din Seir [religioşi] s-au ajutat unii pe alţii să se nimicească". Va fi ca o luptă între câini, mâncându-se unii pe alţii. În tip ei şi-au pierdut minţile şi, orbiţi de nebunia lor, oamenii din Moab şi Amon s-au ucis unii pe alţii. Această parte a tabloului prezice ce se va întâmpla la Armaghedon şi Diavolul nu va putea să împiedice acest lucru, chiar dacă va încerca. Religioşii, la care ţineau ceilalţi, fiind atunci nimiciţi, elementele politice şi comerciale, oarbe şi turbate de furie, îşi vor folosi armele mortale unii împotriva altora. Acest lucru este confirmat deplin de alte profeţii ale lui Iehova. Spiritul Diavolului va controla toată organizaţia sa şi când el va vedea că nu mai are ocazia să domnească, nimicirea oamenilor este singurul lucru ce îi mai este permis; de aceea, se poate trage concluzia că el va cauza nimicirea a milioane de creaturi umane. Schimbătorii de bani se vor întoarce împotriva celor care guvernează şi le vor retrage tot sprijinul financiar, în timp ce politicienii vor încerca să distrugă banii bancherilor. Răutatea şi ura îi va controla şi pe unii şi pe alţii şi se vor nimici unii pe alţii. Aceasta va dovedi că Diavolul nu-şi mai poate ţine gloata unită, indiferent cât de mult efort va face el. Domnul se va îngriji ca servii Diavolului să se nimicească unii pe alţii. Domnul Iehova Dumnezeu zice: „Voi răsturna scaunul de domnie al împărăţiilor, voi nimici puterea împărăţiilor neamurilor [toţi care sunt anti - Dumnezeu, deci împotriva împărăţiei lui Dumnezeu], voi răsturna şi carele de război [organizaţii, politice şi comerciale, sindicate ale clasei muncitoare şi comunişti] şi pe cei ce se suie în ele [cei care conduc organizaţia]; caii [echipamente de război şi alte mijloace de stăpânire crudă] şi călăreţii [cei care comandă] lor vor fi trântiţi la pământ şi unul va pieri ucis de sabia altuia" (Hagai 2:22). Un tablou asemănător despre fuga duşmanului este înregistrat la Judecători 7:22.

[13.] Toate aceste lucruri Iehova a făcut să fie înregistrate în trecut, iar acum El face de cunoscut poporului Său de legământ însemnătatea lor şi de ce le-a înregistrat, şi El face aceasta ca speranţa poporului Său credincios să fie întărită în această zi de mare pericol. Tabloul profetic făcut cu Iosafat şi ceilalţi, analizat aici, este complet sprijinit de multe din scripturile scrise odinioară pentru învăţătura noastră, care arată că în timp ce se află angajaţi în „lucrarea ciudată", pe care Iehova o continuă cu poporul Său, unşii şi însoţitorii lor trebuie şi vor suferi multe greutăţi şi persecuţii; că în timp ce ei trec prin aceste împrejurări dificile, trebuie să-şi hrănească mintea cu înregistrarea din Cuvântul lui Dumnezeu, pe care El a făcut-o pentru întărirea şi mângâierea lor. Acesta este motivul pentru care Domnul

Cuprins

permite publicarea acestor adevăruri acum. Nimeni din grupa unsă a templului nu poate sta acum singur şi prin tăria sa proprie. Toţi din grupa templului trebuie să stea uniţi în Domnul Isus Cristos, sprijinindu-se complet unii pe alţii. Nici chiar cei unşi nu pot înţelege aceste lucruri, care sunt scrise pentru mângâierea lor, dacă ei nu „studiază pentru a se arăta aprobaţi înaintea lui Dumnezeu", adică să studieze Cuvântul Său şi descoperirea acestuia, pe care El o aduce acum la împlinire, pentru a-i lumina şi întări pe cei care Îl iubesc şi Îl servesc. Tabloul profetic înregistrat aici despre bătălie, care este a lui Dumnezeu, va fi de cea mai mare întărire, mângâiere şi speranţă pentru poporul lui Dumnezeu în această zi.

14. Iehova a răspuns rugăciunii lui Iosafat în timp ce el vorbise poporului prin servul lui Iahaziel, spunându-le să „stea liniştiţi şi să vadă salvarea Domnului pentru ei". Iehova şi-a împlinit complet promisiunea faţă de ei. Ei au stat acolo şi au văzut duşmanii nimicindu-se unii pe alţii. Această parte a tabloului profetic spune poporului uns al lui Dumnezeu, care se confruntă acum cu duşmanul aliat, ca ei să „nu se teamă şi să nu se înspăimânte din pricina duşmanului foarte numeros", care este plin de spiritul Diavolului şi care îi presează din toate părţile. Toţi din poporul lui Dumnezeu să ţină minte că apropiata „bătălie nu este a voastră, ci a lui Dumnezeu; nu veţi avea de luptat în lupta [aceasta]; aşezaţi-vă … şi veţi vedea salvarea pe care v-o va da Domnul". Aceste cuvinte ale lui Iehova dau astăzi asigurare, încredere şi curaj complete pentru toţi din grupa templului şi pentru însoţitorii lor care rămân credincioşi şi statornici în interiorul graniţelor organizaţiei lui Dumnezeu. Să nu cânte toţi aceştia cu voce tare laude lui Iehova, înainte de victorie?

15. Bătălia încetase şi iudeii înaintau să se convingă de rezultat, de aceea mărşăluiau spre turnul de veghere din pustiu, de unde puteau avea o vizibilitate mai bună: „Când a ajuns Iuda pe turnul de veghere din pustiu, s-au uitat înspre mulţime şi iată că erau nişte trupuri moarte întinse pe pământ şi nimeni nu scăpase" - 2Cron. 20:24.

16. Aici se găseşte asigurarea suplimentară pentru cei unşi că unii din ei vor fi trecuţi prin Armaghedon şi vor rămâne vii pe pământ după Armaghedon. Când va începe acea mare bătălie, ce va avea ca rezultat uciderea religioşilor, aceasta va continua până la nimicirea completă a întregii organizaţii a Diavolului. Iudeii s-au îndreptat spre „turnul de veghere", fără îndoială turnul din pustiul Ieruel şi acolo au văzut rezultatul bătăliei, adică rezultatul „actului nemaiauzit" pe care Iehova l-a înfăptuit pentru protecţia şi eliberarea lor şi pentru justificarea propriului Său nume mare. Referirea la „turnul de veghere" nu îndreaptă atenţia spre Societatea Turnul de Veghere sau spre revista cu acelaşi nume, ci accentuează faptul că la Armaghedon rămăşiţa credincioasă şi ceilalţi însoţitori ai lor care vor supravieţui vor vedea marele şi minunatul act al lui Iehova Dumnezeu realizat prin Isus Cristos şi că atunci ei îi vor privi pe duşmani ucigându-se unii pe alţii; şi aceasta din „turnul de veghere", adică dintr-o poziţie înălţată în favoarea lui Dumnezeu, feriţi de rău, ei vor observa victoria completă a Domnului spre justificarea numelui Său. În orice caz, este adevărat acum că *Turnul de veghere* şi publicaţiile

Cuprins

asemănătoare ale Societăţii dau poporului lui Iehova o vedere prin credinţă despre apropiata bătălie şi despre care va fi rezultatul ei sigur.

17. Iudeii se aflau în marş, cântând în timp ce se deplasau, dar acum ajunseseră la scena măcelului şi ei au rămas liniştiţi şi au privit salvarea sau eliberarea pe care Dumnezeu o adusese pentru ei. Bătălia se încheiase şi lucrarea de nimicire luase sfârşit. Fără îndoială ei auziseră zgomotul luptei, dar acum acesta încetase, deoarece măcelul era complet. Se pare că Iosafat postase în faţă străjeri care să semnaleze mişcarea duşmanului, străjeri care să vadă desfăşurarea luptei şi să raporteze detaliile ei comandantului lor, lui Iosafat. Iehova purtase lupta sau făcuse ca ea să fie purtată, căci bătălia este a lui Dumnezeu; şi, în limbajul profetului Său, El îşi invită poporul să privească lucrarea de distrugere. Observaţi aceste cuvinte profetice care se aplică la Armaghedon: „Veniţi şi priviţi lucrările Domnului, pustiirile pe care le-a făcut El pe pământ. El a pus capăt războaielor până la marginea pământului; El a sfărâmat arcul şi a rupt suliţa [a Moabului, Amonului şi a celor din Muntele Seir]; a ars cu foc carele de război [întreaga organizaţie a lui Satan, adică întreaga organizaţie condamnată de judecăţile scrise mai înainte]". De aceea Iehova zice întregii creaţii: „Opriţi-vă şi să ştiţi că Eu sunt Dumnezeu. Eu stăpânesc peste neamuri, Eu stăpânesc pe pământ". Şi poporul lui Dumnezeu răspunde: „Domnul oştirilor este cu noi. Dumnezeul lui Iacov este un turn de scăpare pentru noi" (Ps. 46:8-11). Astfel Iehova prezice ce va fi văzut de credincioşii Lui la Armaghedon, când acesta se va încheia: „El face dreptate printre neamuri; totul este plin de trupuri moarte; El zdrobeşte capete pe toată întinderea ţării" (Ps. 110:6). Cu siguranţă, atunci, „poporul Tău va fi bucuros în ziua puterii Tale, în frumuseţea sfinţeniei". Cei credincioşi, văzând rezultatul acestei mari bătălii, vor striga cu bucurie lauda lui Iehova Dumnezeu şi a Regelui Său. Aşa cum Iehova a cauzat nimicirea acelei oştiri aliate a duşmanului care pornise împotriva lui Iuda, tot la fel El va cauza nimicirea complicilor lui Satan la Armaghedon, despre care El zice: „cei pe care-i va ucide Domnul în ziua aceea vor fi întinşi de la un capăt al pământului până la celălalt; nu vor fi nici jeliţi, nici adunaţi, nici îngropaţi, ci vor fi un gunoi de pământ" – Ier. 25:33.

18. Vorbind prin servul Său Iahaziel, Dumnezeu spusese poporului Său de legământ să stea liniştiţi şi să vadă salvarea Domnului, iar acum ei stăteau liniştiţi acolo în turnul de veghere şi priveau măcelul făcut de Domnul, care a avut ca rezultat eliberarea poporului Său. Iehova luptase pentru ei şi erau salvaţi. În acelaşi mod Iehova va lupta pentru poporul Său în bătălia Armaghedonului şi ei vor fi eliberaţi şi complet teferi.

19. Profeţia de mai sus este o ilustraţie despre ceea ce se va întâmpla în bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Cel Atotputernic şi despre ce privelişte îngrozitoare va fi aceasta pentru ochii supravieţuitorilor pe care Dumnezeu îi va trece prin acel îngrozitor conflict, adică rămăşiţa şi „mulţimea mare", printre care se vor găsi fără îndoială şi unii din profeţii credincioşi care au înregistrat aceste lucruri. Pentru duşman nu va fi nici o cale de scăpare, aşa cum n-a fost nici o scăpare pentru Moab şi Amon; exact aşa cum este scris: „N-a fost nici o scăpare" (2Cron. 20:24,

Cuprins

margin.). Similar cu acest tablou profetic, rezultatul Armaghedonului este descris în aceste cuvinte: „Nu mai este nici un loc de adăpost pentru păstori! Nu mai este nici o scăpare pentru povăţuitorii turmelor [alcătuiţi acum din linguşitori, politicieni, giganţi ai comerţului şi alţii de felul acesta]" – Ier. 25:35.

[20.] Descriind în continuare desfăşurarea bătăliei zilei celei mari a Dumnezeului Cel Atotputernic, Domnul zice: „Şi fiara [acum fără călăreţ, deoarece curva cea bătrână, gloata religioasă, a fost azvârlită jos] a fost prinsă. Şi împreună cu ea a fost prins profetul mincinos, care făcuse înaintea ei semnele, cu care amăgise pe cei ce primiseră semnul fiarei şi se închinaseră icoanei ei. Amândoi aceştia au fost aruncaţi de vii în iazul de foc care arde cu pucioasă. Iar ceilalţi [oameni, incluzând nazişti, fascişti, comunişti şi alţii de acest fel] au fost ucişi cu sabia, care ieşea din gura Celui [Executorul şi Justificatorul lui Iehova, Isus Cristos] ce sta călare pe cal. Şi toate păsările s-au săturat din carnea lor" (Apoc. 19:20,21). Apoi va urma căderea completă a Diavolului însuşi, după ce organizaţia lui va fi dispărut şi „focul din mijlocul tău", care „va mistui" întreaga organizaţie – Ezec. 28:18.

[21.] Duşmanii lui Iuda erau jefuitori şi invadaseră ţara promisă pentru a jefui pe poporul lui Iehova, dar Iehova a făcut să se inverseze rolurile şi le-a luat prăzile: „Iosafat şi poporul lui s-au dus să ia prăzile; au găsit printre trupuri multe bogăţii şi lucruri scumpe şi au luat atât de multe că n-au putut să le ducă pe toate. Trei zile au prădat, căci era multă pradă" – 2Cron. 20:25.

[22.] Acum Satan şi susţinătorii lui îşi îndreaptă în mod fatal gândurile spre nimicirea poporului lui Iehova, dar rezultatul va fi nimicirea duşmanului şi de aceasta poporul lui Dumnezeu să fie acum complet încredinţat. Acest tablou profetic este dovada acestui fapt. Iehova îşi asigură şi încurajează în continuare poporul prin cuvintele profetului Său, prezicând ce se va întâmpla gloatei lui Satan; „Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: În ziua aceea multe gânduri îţi vor veni în minte şi vei urzi planuri rele. Vei zice: Mă voi sui împotriva ţării acesteia deschise [cetăţi fără ziduri, poporul lui Iehova complet fără protecţie umană, neînconjurat de ziduri]; voi năvăli peste oamenii aceştia liniştiţi [din pricina credinţei lor complete în Dumnezeu], care stau fără grijă [în Domnul] în locuinţele lor, toţi în locuinţe fără ziduri şi neavând nici zăvoare, nici porţi [fără soldaţi care să folosească forţa fizică sau altă pază asemănătoare]. Mă voi duce să iau pradă şi să mă dedau la jaf, să pun mâna pe aceste dărâmături [cândva], locuite din nou [de poporul lui Iehova], pe poporul acesta strâns din mijlocul neamurilor, care are turme şi moşii [interesele împărăţiei], şi locuieşte în mijlocul pământului. Seba şi Dedan, negustorii din Tars şi toţi puii lor de lei îţi vor zice: Vii să iei pradă? Pentru jaf ţi-ai adunat oare mulţimea ta, ca să iei argint şi aur, ca să iei turme şi avuţii şi să faci o pradă mare? De aceea, prooroceşte, fiul omului şi spune lui Gog: Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: Da, în ziua când poporul Meu Israel va trăi în linişte, vei porni din ţara ta şi vei veni din fundul miază-nopţii tu şi multe popoare cu tine, toţi călare pe cai, o mare mulţime şi o puternică oştire! În ziua aceea, însă, în ziua când va porni Gog împotriva pământului lui Israel, zice Domnul Dumnezeu, Mi se va sui în nări mânia aprinsă" – Ezec. 38:10-15,18.

Cuprins

[23.] Iudeii au găsit printre duşmanii morţi o „abundenţă” de „bogăţie”; ceea ce prezice cum îngrămădesc forţele lui Satan aflate acum pe pământ mari bogăţii pentru zilele din urmă (Iac. 5:1-3), jefuind pe săraci şi pe oamenii lipsiţi de apărare, în numele lui Dumnezeu, ducându-şi mai departe escrocheria sub numele lui Cristos. Aceasta descrie cu siguranţă Ierarhia romano- catolică, care posedă mari bogăţii materiale. Forţele văzute ale Diavolului au devenit o pradă pentru poporul lui Iehova; adică, ceea ce pierd religioşii, câştigă poporul lui Dumnezeu, fiind credincios: „Cel rău slujeşte ca preţ de răscumpărare pentru cel neprihănit şi cel stricat pentru oamenii fără prihană” (Prov. 21:18). Cu alte cuvinte, nelegiuiţii religioşi, din pricina nelegiuirii lor, pierd tot şi aceasta va rezulta în mod profitabil pentru cei drepţi, deoarece cei drepţi câştigă tot din mâna lui Iehova.

[24.] Iehova Dumnezeu, prin Isus Cristos, va prăda forţele văzute ale lui Satan: „Tu eşti mai măreţ, mai puternic decât munţii răpitorilor. Despuiaţi au fost vitejii aceia plini de inimă, au adormit somnul de apoi; n-au putut să se apere, toţi acei oameni viteji. La mustrarea Ta, Dumnezeul lui Iacov, au adormit şi călăreţi şi cai” – Ps. 76.4-6; Zah. 2:8-10.

[25.] Prada confiscată de iudei de la duşman i-a îmbogăţit foarte mult. Aceasta nu înseamnă că rămăşiţa credincioasă şi „mulţimea mare” vor lua bogăţia materială ce va fi lăsată în urmă de gloata lui Satan; dar tabloul prezice că triumful lui Iehova Dumnezeu asupra duşmanului şi privilegiul dat poporului credincios al lui Dumnezeu de a vedea şi de a fi identificat ca având o parte în justificarea numelui lui Iehova şi de a fi păstrat prin puterea Sa pentru serviciul Său viitor spre gloria numelui Său, vor fi bogăţii trainice şi durabile pentru ei, adică bogăţii în cer care nu vor dispărea niciodată. Aceşti credincioşi vor avea cunoştinţa directă că Cel Atotputernic este Dumnezeu, al cărui nume singur este Iehova şi aceasta constituie o mare pradă şi care nu poate fi comparată cu prada luată de la cei morţi. Prada confiscată de iudei a fost „aşa de multă”, încât au fost necesare trei zile pentru a o aduna. Toată acea pradă a fost lăsată poporului lui Dumnezeu, care luptase pentru ei şi câştigase victoria.

[26.] Acum Iehova, prin Isus Cristos, îşi face „lucrarea ciudată”, spunând adevărul despre religioşi, care au defăimat numele lui Dumnezeu şi care şi-au dus la îndeplinire escrocheriile în numele Lui. Făcând cunoscute supremaţia lui Iehova Dumnezeu, lucrarea Lui şi binecuvântările împărăţiei Sale, promise cu mult timp în urmă, cei credincioşi îşi strâng comori pentru ei înşişi. Marele privilegiu al poporului lui Dumnezeu aflat acum pe pământ este de a avea o parte în această lucrare ciudată (Ps. 68:11,12). Iehova Dumnezeu este Cel care s-a îngrijit de mesajul adevărului şi Cel care îl oferă şi acesta nu este mesajul omului sau al vreunui grup de oameni. Prin urmare, Iehova Dumnezeu este Cel care începe şi Îşi face „lucrarea ciudată”. Iehova este acum la templu prin reprezentantul Său, Isus Cristos, şi acum face ca ale Sale cuvinte ale adevărului, precum roua din cer, să cadă peste poporul Său, care este condus de Isus Cristos. De aceea, profetul lui Dumnezeu zice: „Domnul a dat cuvântul; mare a fost grupa celor care l-au vestit.

Cuprins

Împăraţii armatelor au fugit în grabă mare; şi cea care a rămas acasă a împărţit prada" – Ps. 68:11,12.

[27.] Aceasta este o grupă „mare", o grupă foarte favorizată, adică privilegiată să vestească mesajul adevărului, pe care îl dă Dumnezeu şi aceasta are o parte în a Sa „lucrare ciudată". Această lucrare este acum în curs şi ea îngrozeşte duşmanul şi duşmanii fug şi se grăbesc să se adune şi să se pregătească pentru un atac final asupra vestitorilor mesajului lui Dumnezeu. Acesta este un timp de război şi Dumnezeu a poruncit tuturor credincioşilor Lui să se ridice împotriva ei, a curvei celei bătrâne, în război (Obadia 1). Ei se află în anti-tipicul Ierusalim, pe Muntele Sion şi încep marşul împotriva duşmanului. Războiul va ajunge la punctul culminant în bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Cel Atotputernic. În acea bătălie finală rămăşiţa lui Dumnezeu nu va avea nici o parte, de aceea nu vor fi întrebuinţate arme literale.

[28.] Toţi care au o parte în justificarea numelui Său vor împărţi prăzile. Prădarea duşmanului şi starea de ocară în care vor fi aduşi toţi aceştia la Armaghedon sunt ilustrate de păsările şi fiarele ce se ospătează din trupurile celor ucişi (Ezec. 39:17-21; Apoc. 19:17-21). Astăzi nelegiuiţii reprezentanţi ai lui Satan de pe pământ au pus mâna pe întreg pământul, împreună cu toate bogăţiile lui; şi când duşmanul va fi deposedat cu totul de toate acestea, atunci binecuvântările pământului vor fi date celor care Îl servesc pe Dumnezeu. Atunci „celelalte oi" sau „mulţimea mare", vor răspunde invitaţiei Domnului: „Veniţi binecuvântaţii Tatălui Meu de moşteniţi împărăţia [binecuvântările pământeşti] ce v-a fost pregătită de la întemeierea lumii" – Mat. 25:34.

[29.] Că nimicirea întregii organizaţii a lui Satan va avea ca rezultat mari binecuvântări este ilustrat în continuare în 2Cronici 20:26. După ce prăzile au fost luate de ei, iudeii s-au adunat în valea Beraca, care înseamnă „binecuvântări", ce are ca rezultat „prosperitatea". Fără îndoială, aceasta era valea sau râpa de unde duşmanul aliat a pornit la atac şi acolo i-a întâmpinat Dumnezeu. Prin urmare, aceasta a fost întâi „valea lui Iosafat", însemnând „Iehova - judecat", căci acolo Iehova a judecat nefavorabil duşmanul; şi a preumbrit că exact înainte de bătălia Armaghedonului Iehova va judeca nefavorabil naţiunile ce alcătuiesc organizaţia văzută a lui Satan şi El va face aceasta spre justificarea Lui Însuşi. Apoi aceasta mai este şi „valea hotărârii" (însemnând „tăiere" sau „bătaie zdravănă"), căci acolo Iehova, prin Isus Cristos, marele Său General militant, zdrobeşte în bucăţi forţele duşmanului; şi după aceea, aceasta devine „valea binecuvântărilor". Organizaţia văzută a lui Satan este plină de intenţii criminale, iar acum Iehova le manevrează mişcările pe măsură ce ei mărşăluiesc împotriva poporului Său şi pe măsură ce naţiunile vin în anti-tipica „vale a lui Iosafat", unde El îi judecă şi îi zdrobeşte complet. O altă descriere a acesteia este dată de profet, anume: „Grăbiţi-vă şi veniţi toate neamurile de primprejur şi strângeţi-vă! Acolo pogoară, Doamne, pe vitejii Tăi! Să se scoale neamurile şi să se suie în valea lui Iosafat! Căci acolo voi sta să judec toate neamurile de primprejur. Puneţi mâna pe secere, căci secerişul este copt! Veniţi şi călcaţi cu picioarele, căci linurile sunt pline şi tocitorile dau

Cuprins

peste ele! Căci mare este răutatea lor! Vin grămezi, grămezi, în valea judecăţii, căci ziua Domnului este aproape, în valea judecăţii" – Ioel 3:11-14.

30. Punctul culminant este atins în bătălia cea mare a lui Iehova: „Domnul răcneşte din Sion, glasul Lui răsună din Ierusalim, de se zguduie cerurile şi pământul. Dar Domnul este scăparea poporului Său şi ocrotirea copiilor lui Israel" (Ioel 3:16). Şi apoi vor urma binecuvântările; care va fi valea binecuvântărilor: „Şi veţi ştii că Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru, care locuieşte în Sion, Muntele Meu cel sfânt. Ierusalimul însă va fi sfânt şi nu vor mai trece străinii prin el. În vremea aceea va picura must din munţi şi va curge lapte din dealuri, toate pâraiele lui Iuda vor fi pline de apă. Un izvor va ieşi de asemenea din Casa Domnului şi va uda valea Sitim" – Ioel 3:17,18.

31. Iudeii s-au adunat în valea Beraca; „căci acolo au binecuvântat ei pe Domnul", continuând să aducă laudă numelui Său. Fără îndoială va fi mult serviciu de binecuvântare a numelui lui Iehova după ce va trece Armaghedonul şi toţi supravieţuitorii - rămăşiţa, bărbaţii credincioşi din vechime, profeţii şi mulţimea mare - se vor uni cu toţii în aceasta. Aşa a fost când Dumnezeu şi-a eliberat poporul de legământ la Marea Roşie, când ei au izbucnit în cântări de laudă, prezicând din nou ceea ce se va întâmpla după eliberarea poporului Său în bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Cel Atotputernic (Ex. 15:1-21). Acela va fi un aşa minunat timp de binecuvântare şi bucurie încât limba omenească nu poate găsi sau rosti cuvinte destule pentru a lăuda numele lui Iehova. Ei Îl vor adora pe El şi pe marele Său Justificator, Isus Cristos. Atunci voinţa lui Dumnezeu va începe să fie făcută şi pe pământ precum în cer. Este raţional să se aştepte că Iosafat, cândva rege al Iudeei, va fi fost trezit din moarte în acel timp şi se va alătura celorlalţi în acea minunată ocazie de a lăuda pe Iehova. Despre această ocazie este scris: „Bucură-te de ea [organizaţia lui Satan, atunci complet nimicită; care este ilustrată prin Babilon], cerule! Bucuraţi-vă şi voi, sfinţilor, apostolilor şi profeţilor! Pentru că Dumnezeu v-a făcut dreptate şi a judecat-o" – Apoc. 18:20.

32. Cartea 2Cronici este înşirată ca ultima din Biblia Ebraică şi conţinutul arată că ea a fost scrisă cândva după captivitatea babiloniană a iudeilor. Cuvintele „până în ziua de azi" (versetul 26), ar însemna până la timpul rămăşiţei restatornicite, de aceea se aplică în special la poporul lui Dumnezeu aflat acum pe pământ. După bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Cel Atotputernic pământul va fi pentru totdeauna după aceea anti-tipica „vale a binecuvântărilor", deoarece acesta este câmpul de luptă unde Iehova îşi va justifica numele asupra tuturor duşmanilor Săi şi cei care vor trăi după aceea şi pentru totdeauna pe pământ vor binecuvânta totdeauna numele Celui Prea Înalt – Ps. 150:1-6.

33. Iudeii şi însoţitorii lor au părăsit atunci scena de luptă şi s-au întors toţi la Ierusalim. „Toţi oamenii din Iuda şi din Ierusalim , în frunte cu Iosafat, au plecat veseli şi s-au întors la Ierusalim, căci Domnul îi umpluse de bucurie, izbăvindu-i de vrăjmaşii lor" (2Cron. 20:27). În acelaşi mod, după bătălia Armaghedonului, supravieţuitorii nu vor mai proclama ziua de răzbunare a Dumnezeului nostru şi se vor angaja cu vigoare în serviciul de construcţie al Domnului. Marele Rege, Isus

Cuprins

Cristos, va domni şi El, pe ai cărui umeri se odihneşte guvernul, este într-adevăr Prinţul Păcii şi timpul păcii şi al prosperităţii Lui nu se va sfârşi niciodată. Rămăşiţa credincioasă, intrând complet în gloria Regelui, va lua parte alături de El la nenumăratele binecuvântări care vor fi servite altora, spre gloria lui Iehova Dumnezeu. Iudeii, întorcându-se la Ierusalim cu bucurie, erau plini de încântare, deoarece Iehova Îşi justificase cuvântul şi numele. Tot aşa va fi după Armaghedon, când acei care vor supravieţui se vor întoarce şi vor lăuda pe Iehova, după ce vor vedea rezultatul Armaghedonului: „Ochiul meu îşi vede împlinită dorinţa faţă de vrăjmaşii mei şi urechea mea aude împlinirea dorinţei mele faţă de potrivnicii mei cei răi" – Ps. 92:11.

34. Iudeii mărşăluiseră pentru a întâmpina duşmanul şi ei s-au întors cântând laudele lui Iehova, şi chiar mai tare decât oricând înainte; şi acest fapt este arătat de psalmist (68:25,26). În felul acesta s-a prezis că supravieţuitorii Armaghedonului vor merge spre organizaţia templului lui Iehova şi Îi vor lăuda pentru totdeauna numele. „Şi Domnul va fi împărat peste tot pământul. În ziua aceea Domnul va fi singurul Domn şi Numele Lui va fi singurul Nume" – Zah. 14:9.

35. Aceasta este ziua sau timpul justificării şi numele lui Iehova va fi pentru totdeauna înălţat şi lăudat. Apoi, după ce războiul se va sfârşi şi lupta se va încheia, numele lui Iehova nu va mai fi batjocorit. „După aceea am auzit în cer ca un glas puternic de gloată multă, care zicea: Aleluia! A Domnului Dumnezeului nostru este salvarea [justificarea], slava, cinstea şi puterea! Pentru că judecăţile Lui sunt adevărate şi drepte. El a judecat pe curva cea mare, care strica pământul cu curvia ei şi a răzbunat sângele servilor Săi din mâna ei" (Apoc. 19:1,2). Evident ,în acest punct începe domnia de o mie de ani a lui Cristos, Prinţul Păcii.

36. Tabloul profetic vorbeşte apoi despre calea de acţiune a adevăratei înţelepciuni ce va fi urmată de toţi care vor trăi: „Au intrat în Ierusalim şi în Casa Domnului în sunete de alăute şi de harfe şi trâmbiţe. Groaza Domnului a apucat toate împărăţiile celorlalte ţări, când au văzut că Domnul luptase împotriva vrăjmaşilor lui Israel" – 2Cron. 20:28,29.

37. De secole Diavolul şi reprezentanţii lui controlează pământul. După Armaghedon ei nu vor mai domni, ci tot pământul va fi prezidat de Isus Cristos, Prinţul Păcii şi domnitorii lui văzuţi vor fi bărbaţii credincioşi care în secolele trecute şi-au dovedit credinţa în Iehova şi care vor fi înviaţi şi făcuţi prinţi pe întreg pământul (Ps. 45:16; Isa. 32:1). Acei bărbaţi credincioşi s-au temut de Iehova şi astfel au fost bărbaţi ai înţelepciunii şi au continuat să urmeze această cale înţeleaptă cât timp au trăit; şi toţi oamenii de pe pământ care vor trăi trebuie de asemenea să se teamă de Dumnezeu şi să urmeze o cale de acţiune asemănătoare. În tabloul profetic luat aici în considerare „ionadabii" sau oameni cu bunăvoinţă au fost arătaţi doar indirect sau prin deducţie, dar în acest punct ei sunt reprezentaţi de „toate împărăţiile celorlalte ţări" care se tem de Dumnezeu atât înainte de Armaghedon, cât şi, în mod continuu, după acesta. Oamenii cu bunăvoinţă sau „ionadabii" sunt arătaţi că vin din toate ţările (Apoc. 7:9). Numai

Cuprins

cei care se tem de Dumnezeu şi Regele Său, Isus Cristos, vor trăi pentru totdeauna. Regele David i-a urmărit pe filisteni şi a luptat cu ei „de la Gabaon până la Ghezer"; şi despre David, care l-a ilustrat acolo pe Isus Cristos Regele, a fost scris: „Faima lui David s-a răspândit în toată ţara şi Domnul l-a făcut de temut pentru toate neamurile" (1Cron. 14:16,17). Teama de Domnul Isus Cristos, Regele regilor, va veni peste toate popoarele şi naţiunile care vor trăi şi acestea vor urma atunci calea de acţiune a înţelepciunii.

[38.] Tabloul profetic se încheie cu aceste cuvinte de frumuseţe şi linişte: „Şi împărăţia lui Iosafat a fost liniştită şi Dumnezeul lui i-a dat pace de jur împrejur" (2Cron. 20:30). Împărăţia lui Isus Cristos, Mai Marele decât Iosafat, ce va domni după aceea ca reprezentat şi justificator al lui Iehova, va fi pace, linişte şi bucurie. Pe umerii marelui Prinţ al Păcii se va odihni pentru totdeauna guvernul păcii şi al dreptăţii şi nu va fi nici un sfârşit. Isus Cristos se va împărtăşi din gloria şi bogăţiile Sale împreună cu cei 144.000 de membrii ai trupului Său; despre care este scris: „Fericiţi şi sfinţi sunt cei ce au parte de întâia înviere! Asupra lor a doua moarte nu are nici o putere; ci vor fi preoţi ai lui Dumnezeu şi ai lui Cristos şi vor împărăţi cu El o mie de ani" – Apoc. 20:6.

FIȚI FOARTE CURAJOȘI

[39.] Descoperirea tabloului profetic de mai sus pentru poporul lui Dumnezeu în acest timp de pericol ameninţător şi de mare primejdie înseamnă mult pentru ei. Rămăşiţa şi însoţitorii lor trebuie să-l analizeze cu rugăciune şi atenţie înaintea lui Dumnezeu şi Isus Cristos. De ceva timp poporul lui Dumnezeu este supus la tot felul de persecuţii crude prin religioşi şi aliaţi. În ultimele luni elementele politice şi comerciale şi-au unit pe faţă forţele cu clerul într-un efort comun de a distruge pe martorii lui Iehova şi lucrarea lor. În Germania persecutarea martorilor Domnului a fost groaznică şi crudă, de nedescris şi continuă să fie aşa. În regiunea naţiunilor cunoscute ca şi Comunitatea Britanică a Naţiunilor şi mai ales în provinciile ei periferice, martorii lui Iehova sunt persecutaţi şi împiedicaţi în oportunităţile lor de serviciu şi aceasta se face pe faţă prin elementele politice şi financiare. În America, elementele politice, ajutate şi instigate de interese comerciale, sprijinite de preoţi şi susţinute în continuare de comunişti şi toate elementele radicale, se alătură în persecutarea martorilor lui Iehova şi aceste fapte nu pot fi contestate. De ce ar permite Dumnezeu aceste atacuri împotriva poporului Său? Tabloul profetic examinat aici dă răspuns la această întrebare şi descoperă care va fi rezultatul final. De aceea, aceste tablouri care sunt aduse acum atât de insistent în atenţia celor credincioşi trebuie să fie luate în considerare în lumina altor profeţii şi acestea vor da mare curaj şi speranţă celor care au făcut legământ să facă voinţa lui Iehova. Fiecare şi toţi să ţină minte tot timpul că toate aceste tablouri profetice sunt arătate în Biblie şi au fost scrise odinioară pentru folosul celor care se află acum pe pământ ce stau fermi pentru Dumnezeu şi împărăţia Lui.

[40.] În momentul de faţă martorii lui Iehova vizualizează elementele politice, comerciale, religioase şi alte elemente radicale, care alcătuiesc toată organizaţia

Cuprins

văzută a Diavolului, angajaţi activi în realizarea conspiraţiei lor de a nimici pe servii lui Iehova şi lucrarea lor. Noi ştim că atât conspiraţia cât şi actele făţişe în ajutorul acesteia sunt făcute la îndemnul Diavolului. Oamenii politicii şi ai comerţului n-au motiv de nemulţumire împotriva martorilor lui Iehova, deoarece aceştia nu le-au făcut nici un rău şi nu se află în competiţie cu ei; dar aceste elemente din organizaţia lui Satan şi-au unit forţele cu clerul, deoarece Diavolul şi-a pus spiritul în mintea lor să facă aşa. De aceea forţele aliate ale duşmanului se ridică împotriva martorilor lui Iehova şi Satan le-a insuflat în minte ură, ostilitate şi intenţii criminale şi a convins toate părţile din organizaţia lui să creadă că este datoria lor să distrugă orice şi tot ce sprijină împărăţia Atotputernicului Dumnezeu. Deoarece rămăşiţa şi însoţitorii lor sunt de partea lui Iehova şi a Regelui Său, duşmanul iese să-i distrugă. Iehova se îngrijeşte bine de ai Săi şi manevrează forţele duşmanului în poziţia în care să ştie că puterea lui Iehova Dumnezeu este cea care aduce nimicirea lor, timp în care El va oferi protecţie completă propriului Său popor.

ÎNCHINARE LA DIAVOL

41. În ultimele luni înalţii funcţionari publici din partea politică a organizaţiei duşmanului au anunţat că oamenii trebuie să aibă mai multă religie pentru a aduce condiţia dorită de ei. Oamenii comerţului sunt de acord cu aceste declaraţii şi preoţii cu feţe pioase şi inimi crude îşi ridică mâinile murdare şi zic cu evlavie prefăcută: „Iată, suntem gata să aducem o lume mai bună”. Acum preoţii se ascund în spatele aliaţilor lor din politică şi fac apel la sentimentele lor patriotice pentru mai multă religie, îndeplinind planuri de închinare la Diavol, printre care sunt cele precum salutul steagurilor, salutarea oamenilor cu *heil* şi darea de cinste şi laudă lor. În încurajarea acestei închinări satanice în şcolile publice şi alte locuri este impus salutul obligatoriu al steagului. Timp de mai bine de un secol şi jumătate, în America, oamenii au sprijinit naţiunea cu sinceritate şi adevărat patriotism fără să fie obligaţi să se dedea la unele ceremonii particulare. Are loc o schimbare neaşteptată şi cei care studiază Cuvântul lui Dumnezeu ştiu că această schimbare se datorează căutării Diavolului de a nimici pe toţi care nu sunt de partea sa. Salutul obligatoriu al steagului nu va face niciodată cetăţeni mai buni, ci în cele din urmă îi va face mai răi şi le va creşte ura pentru orice care aminteşte numele lui Dumnezeu şi al lui Cristos. La începutul anului 1938, în Congresul Statelor Unite, care ar trebui să se îngrijească de pacea şi bunăstarea poporului, a fost introdusă o lege intitulată: „Pentru a reglementa şi adopta reguli pentru salutul steagului”. Această lege furnizează o detaliată ceremonie religioasă cu privire la modul de a folosi, a purta şi a saluta steagul şi prevede ca oricine care arată lipsă de respect în mod voluntar faţă de steag să fie pedepsit cu amendă sau închisoare, suma amenzii şi durata închisorii fiind lăsate în exclusivitate la discreţia judecătorului sub a cărui jurisdicţie cade cazul. Legea mai prevede că „în timpul ceremoniei de ridicare a steagului sau când acesta trece în paradă sau în revistă, toate persoanele să stea cu faţa spre steag, în poziţie de drepţi şi să salute”. Orice eşec sau refuz de a face aşa

Cuprins

va fi interpretat cu siguranţă ca „lipsă de respect faţă de steag” şi va avea ca rezultat pedepsirea celui care refuză să salute, pedeapsă ce va fi după toana şi prejudecata judecătorului înaintea căruia este adus delincventul. Ar fi crezut cineva acum douăzeci de ani că un astfel de lucru va fi vreodată posibil în America?

42. Fiecare persoană care crede că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu al adevărului să citească acum cu atenţie capitolul al treilea din profeţia lui Daniel şi să o compare cu ceremonia de mai sus de salutare a steagului prevăzută în legea ce aşteaptă acum o decizie în Congres. Ţineţi minte că în relatarea dată în profeţia lui Daniel fiecărei persoane i se cerea să se dedea la anumite mişcări sau ceremonii la sunetul instrumentelor muzicale şi să se închine astfel chipului înălţat. Trei izraeliţi credincioşi, care aveau credinţă şi încredere complete în Atotputernicul Dumnezeu, erau hotărâţi să asculte poruncile Sale, aşa cum sunt arătate în Exodul 20:1-5. Realizând că ceremonia era un plan de închinare la Diavol ei au refuzat să salute şi au fost pedepsiţi după voia judecătorului înaintea căruia au fost aduşi şi pedeapsa lor consta din a fi legaţi şi aruncaţi cu forţa într-un cuptor înroşit în foc. Iehova Dumnezeu i-a scos teferi şi nevătămaţi din pricina credinţei şi a devotamentului lor faţă de El. Dumnezeu a făcut ca acea înregistrare să fie făcută în special pentru folosul şi călăuzirea celor care astăzi Îl iubesc şi Îl ascultă şi, pentru încurajarea lor în acest ceas al fanaticului salut al steagului şi al închinării la Diavol, Dumnezeu îşi asigură credincioşii că El le va oferi protecţie dacă Îi rămân credincioşi. Toţi adevăraţii urmaşi ai lui Isus Cristos vor asculta de Dumnezeu şi nu de om sau de legile făcute de oameni fanatici, legi ce batjocoresc numele Atotputernicului Dumnezeu. Hotărârea adevăraţilor urmaşi ai lui Isus Cristos de a asculta de Iehova îi va grăbi pe conspiratorii aliaţi să-şi comită următoarele acte făţişe împotriva martorilor lui Iehova. Aşteptaţi-vă la o mişcare concertată din partea elementelor comerciale, politice, religioase şi a altor elemente radicale din organizaţia Diavolului pentru a distruge pe martorii lui Iehova şi însoţitorii lor. Când acest pericol va deveni iminent toţi credincioşii să nu uite cuvintele rostite de Iehova: „Bătălia nu este a voastră, ci a lui Dumnezeu”. Amintiţi-vă că El şi-a protejat oamenii credincioşi din vechime care erau pentru numele şi cauza Lui. Fiţi siguri că tăria Atotputernicului Dumnezeu va fi manifestată în interesul celor care Îl ascultă, aşa cum este scris: „Căci Domnul Îşi întinde privirile peste tot pământul, ca să sprijine pe aceia a căror inimă este întreagă a Lui” (2Cron. 16:9). Toată protecţia, salvarea şi eliberarea poporului lui Dumnezeu trebuie să vină prin El şi El zice poporului Său: „Dumnezeul cel veşnic este un loc de adăpost şi sub braţele Lui cele veşnice este un loc de scăpare. El a izgonit pe vrăjmaş dinaintea ta şi a zis: Nimiceşte-l” – Deut. 33:27.

43 Descoperirea diferitelor tablouri profetice din Cuvântul lui Dumnezeu, inclusiv cele cuprinse în capitolul al douăzecilea din 2Cronici este dovada că ziua eliberării este aproape. Forţele combinate ale lui Satan sunt lansate în atacul final asupra poporului lui Dumnezeu adunat cu Domnul Isus Cristos; şi Atotputernicul Dumnezeu, având cu totul în minte poporul Său şi salvarea lor, le zice celor credincioşi: „Nu vă temeţi şi nu vă înspăimântaţi dinaintea acestei mari mulţimi,

Cuprins

căci bătălia nu este a voastră, ci a lui Dumnezeu". Iehova Dumnezeu îşi sprijină poporul. De aceea, fiţi foarte curajoşi şi rămâneţi tari şi vom vedea salvarea şi eliberarea celor credincioşi prin mâna Celui Prea Înalt.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Care a fost scopul acestui tablou profetic şi a înregistrării acestuia? Descrieţi situaţia în acest punct din tablou. Cum a furnizat Iehova cu altă ocazie asigurarea conducerii şi a protecţiei Sale pentru cei care Îl iubesc şi Îl ascultă?

2. Prin ce fapte din prezent îşi găsesc împlinirea cuvintele „şi în clipa când au început cântările şi laudele"?

3. Cum au fost prezente cântările şi laudele la „aşezarea ambuscadei" împotriva duşmanului? Cum îşi găseşte aceasta împlinirea?

4. Cum caută duşmanul să prindă în cursă şi să zdrobească pe poporul lui Dumnezeu astăzi?

5. Care arată Scripturile clar că va fi rezultatul sigur al încercării duşmanului de a prinde în cursă şi a distruge pe poporul lui Dumnezeu?

6. Arătaţi că Domnul, prin manevrarea mişcărilor duşmanului, răspunde la rugăciunea poporului Său, aşa cum este exprimat la Psalmii 140:8-12.

7-9. Explicaţi dacă rezultatul bătăliei s-a datorat sau nu unui lucru de mântuială.

10. Descrieţi dezvoltarea stărilor ce duc acum la „ridicarea Amonului şi a Moabului împotriva locuitorilor din Muntele Seir".

11. Prin ce tactici, ca şi în zilele captivităţii izraeliţilor în Babilon, cei din elementul „muntelui Seir" caută acum ajutorul aliaţilor lor „Amon şi Moab" pentru a prinde în cursă şi a distruge „Iuda şi Ierusalimul"?

12. Ce este arătat prin distrugerea locuitorilor din Muntele Seir de către copiii Amonului şi Moabului şi apoi prin faptul că s-au nimicit unii pe alţii?

13. Pentru ce scop a făcut Iehova ca aceste lucruri să fie puse în scenă şi înregistrate şi acum face de cunoscut poporului Său de legământ însemnătatea acestora? Cine va fi mângâiat şi întărit în felul acesta şi cu ce condiţie?

14. Ce a fost preumbrit prin faptul că Iuda şi Ierusalimul au făcut aşa cum au fost instruiţi şi apoi „au căutat salvarea Domnului" aşa cum a fost promis?

15-17. În relatarea de la versetul 24, ce se vede că a avut loc în acel timp? Care este însemnătatea acestuia ca profeţie? Comparaţi totodată profeţiile de la Psalmul 46:8-11 şi Ieremia 25:33.

18-20. Ce instrucţiune şi asigurare cuprind cele de mai sus pentru poporul lui Iehova astăzi? Arătaţi armonia acestora cu declaraţiile profetice de la Apocalipsa 19:20,21 şi Ezechiel 28:18.

21, 22. Arătaţi cum prezic şi alte scripturi că Iehova va face să se inverseze rolurile cu duşmanul şi le va confisca prada.

23-25. Cum au strâns forţele lui Satan bogăţii pentru zilele din urmă? Cu ce rezultat pentru ei şi pentru „Iuda şi Ierusalim" vor fi făcut ei aşa?

26. Cum şi-a „început" şi cum îşi face Iehova „lucrarea ciudată"?

Cuprins

27. Aplicaţi Psalmii 68:11.

28. Ce se înţelege aici prin „împărţirea prăzii”? Cine se va împărtăşi din ea?

29,30. Cum a devenit „valea lui Iosafat” sau „valea hotărârii” „valea Beraca” în tabloul profetic? Ce a fost preumbrit prin aceasta?

31, 32. Aplicaţi tabloul profetic al adunării iudeilor în valea Beraca şi „binecuvântarea Domnului” de acolo. Ce semnificaţie are faptul că valea a fost numită aşa „până în ziua de azi”?

33-35. Ce a fost preumbrit prin procedura înregistrată în versetul 27? Citaţi alte scripturi care îşi găsesc împlinirea în schimbarea adusă prin „actul nemaiauzit” al lui Iehova.

36. În împlinire, cum şi de ce „vor veni ei la Ierusalim cu psalmi, harfe şi trâmbiţe”?

37. Cum va fi teama de Dumnezeu „peste toate împărăţiile acelor ţări când vor auzi că Domnul a luptat împotriva duşmanilor lui Israel”?

38. Ce este preumbrit pin relatarea profetică de la versetul 30?

39. Descrieţi situaţia pentru care Dumnezeu a furnizat atât acest tablou profetic, cât şi altele. De ce permite El această persecutare a poporului Său? Cum servesc acum aceste tablouri profetice scopul pentru care au fost puse în scenă şi înregistrate?

40. Cum şi de ce s-au strâns forţele duşmanului şi împotriva martorilor lui Iehova?

41. Ce mişcare hotărâtă este acum în curs pentru a promova şi a stabili închinarea la Diavol printre oameni? Ce tactici sunt folosite pentru acest scop? Cine este responsabil pentru o astfel de procedură şi care este scopul său în legătură cu aceasta?

42. Comparaţi situaţia prezentă cu acea înregistrare din Daniel capitolul 3. Pentru ce scop a fost făcută acea înregistrare? Cum va beneficia acum poporul lui Dumnezeu din aceasta?

43. Atunci, care se vede a fi scopul lui Iehova prin faptul că descoperă acum însemnătatea tablourilor profetice înregistrate în Cuvântul Său?

CONGRES MONDIAL

Toţi care Îl iubesc pe Dumnezeu şi împărăţia Sa vor fi încântaţi de perspectiva de a participa la un congres mondial al vestitorilor Domnului. 9-11 septembrie 1938 este data. Congresul central va fi la Londra, Anglia. Vor fi folosite multe săli de adunare pe tot cuprinsul Angliei, Australiei, Statelor Unite şi Canadei, unde se vor aduna participanţii la congrese. Toate aceste săli vor fi conectate telegrafic în direct cu Londra, Anglia.

Cuprins

Sâmbătă seara, 10 septembrie, la ora 8, preşedintele Societăţii va rosti o cuvântare de la Sala Împărăţiei din Londra, către cei consacraţi, incluzând rămăşiţa, ionadabii şi pe toţi ceilalţi care caută calea spre Sion. Această cuvântare va fi de interes special pentru rămăşiţă şi ionadabi şi, dacă este posibil, fiecare dintre aceştia să fie prezent la una din sălile unde va fi auzită lectura. Duminică, 11 septembrie, la aceeaşi oră, preşedintele societăţii va rosti o cuvântare de la Royal Albert Hall, Londra, care va fi transmisă şi la toate celelalte săli în direct. Acest discurs va fi pentru public, precum şi pentru cei care participă la congres.

Fiecare interesat va lua parte la publicitatea acestui congres mondial. Toate persoanele care citesc literatura despre Împărăţie şi cărora li se fac vizite ulterioare, vor fi îndemnate să participe la adunări, mai ales sâmbătă şi duminică. *Informatorul* va cuprinde mai multă informaţie detaliată despre congres. Acesta va fi un mijloc unic, neobişnuit şi o oportunitate de a vesti împărăţia Domnului în toată lumea unde se vorbeşte limba engleză. Spuneţi-le vecinilor voştri despre el, informaţi-i şi îndemnaţi-i să participe în special la cele două lecturi amintite mai sus.

CITIŢI MAI ÎNTÂI INSTRUCŢIUNILE DE PE VERSO

Întrebări:

1.Eşti în armonie cu WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY şi iei parte la continuarea lucrării Domnului prin intermediul acesteia? Răspuns ……...

2. Dacă ai trimis contribuţii din alte locuri decât adresa ta actuală, dă-ţi, te rugăm, acele adrese:

Oraşul …….. Statul …… Data aproximativă …….

Oraşul ……..…. Statul …… Data aproximativă …….

3. Pentru surorile căsătorite: Dacă ai trimis orice donaţie înainte să te fi căsătorit, te rugăm să-ţi dai numele de fată:

…….Oraşul ……..… Statul ……

4. Numele actual complet, NU iniţialele soţului tău: …….

5. Numele soţului tău complet ……...

6. Numele şi adresa oricăror prieteni pe care îi ştii că au fost contribuabili la SOCIETATE, care au murit recent:

……
……
……
……
……

Cuprins

PROCURĂ

Subsemnatul (aici scrie-ţi numele complet şi citeţ) ……. din (adresa ta completă) ……..… Statul ……. numesc şi autorizez în felul acesta (aici scrie numele fratelui sau al surorii care tu doreşti să acţioneze ca împuternicit al tău, SAU dacă speri să iei parte la adunare, scrie-ţi propriul nume) ……
din …… Statul ……
ca împuternicitul şi reprezentantul meu legal, pentru mine, în numele meu şi în interesul meu, să apară la Adunarea anuală a Acţionarilor WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ce va avea loc în oraşul Pittsburgh, North Side, (altădată Allegheny City), din districtul Allegheny, Statul Pennsylvania, în prima zi a lunii octombrie, 1938, ora 10 dimineaţa, şi la orice sesiune amânată sau ulterioară a adunării anuale amintite mai sus şi atunci şi acolo să pună numărul de voturi la care am eu dreptul în alegerea directorilor şi ai funcţionarilor SOCIETĂŢII pentru următorii trei ani şi pentru gestionarea oricărei alte afaceri care este posibil să ceară voturile Acţionarilor, şi procura mea va avea şi va exercita toate puterile pe care le-aş avea sau le-aş putea exercita eu dacă aş fi prezent personal.

SUSŢIN ŞI SEMNEZ ACEASTĂ PROCURĂ ÎN PREZENŢA MARTORULUI AZI ……..… 1938

(Semnezi aici) …….
(Martorul semnează aici)……..

SECRETARUL SOCIETĂŢII DE LA BROOKLYN, N.Y. VA COMPLETA SPAŢIILE LIBERE DE MAI JOS

SE ADEVEREŞTE PRIN PREZENTA că …….. din ……, a cărui semnătură apare mai sus, este îndreptăţit să voteze la alegerile WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY din 1octombrie 1938, sau la sesiunile ulterioare, şi acolo este acreditat cu un număr de ……. voturi.

…….
Secretarul W.T.B. & T. Society

Brooklyn, N.Y. Data ……..

INSTRUCŢIUNI – VĂ RUGĂM CITIŢI CU ATENŢIE

Adunarea anuală a WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY va avea loc la Pittsburgh, Pa., sâmbătă 1octombrie, 1938. La această adunare va avea loc alegerea din trei în trei ani a unui comitet de şapte directori şi din comitetul astfel ales, alegerea unui preşedinte, unui vice-preşedinte, unui secretar şi unui casier.

Fiecare persoană sau grupă care a contribuit odată cu 10$ sau mai mult pentru lucrarea Societăţii are dreptul la un vot pentru fiecare 10$ cu care a contribuit astfel, dacă se află încă în

Cuprins

armonie cu lucrarea SOCIETĂŢII. Fiecare grupă îşi poate arăta votul instruindu-şi secretarul să completeze o procură şi să ataşeze la aceasta o declaraţie că aceste instrucţiuni au fost date la adunarea regulată.

Fiecare votant ce speră să participe la adunare, fie în persoană, fie prin procură, va avea nevoie de un certificat de identitate. Această procură, când este completată şi semnată în mod potrivit de contribuabil şi este trimisă secretarului SOCIETĂŢII din Brooklyn, N.Y., şi verificată de el, va constitui certificatul. Secretarul SOCIETĂŢII va atesta pe acesta numărul voturilor atribuite alegătorului şi va distribui procurile participanţilor cu drept de vot la adunarea anuală la timp, pentru a vota.

Răspundeţi la întrebările de pe verso complet, completaţi procura şi semnaţi-vă cu numele vostru în locul arătat şi aveţi pe cineva martor când semnaţi; apoi trimiteţi-o la timp, adresată după cum urmează: Secretar, WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, Columbia Heights 124, Brooklyn, N.Y.

Este de dorit să ne păstrăm înregistrările cât mai clare şi mai actualizate posibil, dar întâmpinăm adesea câteva dificultăţi. Participanţi ce locuiesc în locuri diferite au nume asemănătoare. Cineva poate se mută într-un alt loc şi nu ne înştiinţează de schimbare, iar noi nu ştim dacă el este sau nu cel pe care îl avem deja în înregistrarea noastră, sau este altul. Astfel este posibil să avem mai mulţi John Smith în diferite locuri, deşi câţiva din ei pot fi aceeaşi persoană. Pentru a ajuta la această chestiune am aranjat întrebarea 2 pe verso-ul acestei coli.

Unele surori au contribuit sub numele lor de fată şi după căsătorie şi-au folosit uneori numele pe care l-au primit, precum d-na Mary Smith şi altădată au dat numele sau iniţialele soţului lor, ca d-na John Smith. Astfel am găsit unele cazuri în care am avut aceeaşi persoană sub trei nume. Citiţi, vă rugăm, întrebările 3, 4 şi 5.

Ceva mai dificil: Câţiva prieteni au fost singurii din familia lor care erau interesaţi. Dacă ei mor, rudele lor nu ne înştiinţează întotdeauna; şi numele sunt păstrate pe lista actuală. Vă vom aprecia sprijinul dacă ne ajutaţi să clarificăm aceste dificultăţi. Vezi întrebarea 6.

……..
……
……..
……
……..
……

SCRISORI

CEREREA UNUI SFAT; ŞI RĂSPUNSUL

Dragă domnule,

Sunt un băiat de 18 ani care îţi scriu pentru un sfat de care am mare nevoie.

Eu sunt băiatul care a scris la filiala australiană pentru a vedea când şi unde m-aş putea alătura corăbiei Purtătorul de lumină. Mi s-a spus că puteam; şi ceea ce mă nelinişteşte nu este faptul că va trebui să străbat jumătate din lume pentru a

Cuprins

ajunge acolo; m-aş putea descurca cu asta; ci este faptul că mă simt obligat faţă de părinţii mei.

Ei îţi citesc cărţile, au participat la câteva adunări, dar nu sunt prea activi. Toţi aşteptăm fiecare număr din *Mângâiere*. Tata are 40 de ani; el a fost zdruncinat în acel blestemat război. Mama are probleme cu inima. Am doi fraţi mici; unul de 13 ani, celălalt de 4.

Cu faptele de mai sus în minte vreau să-mi înţelegi situaţia. Tocmai am cumpărat o mică fermă. Totul se află într-o stare proastă. Tata se apropie de vârsta pensionării. Aş putea ajuta mult dacă aş rămâne acasă şi aş lucra. Şi dacă merg în serviciu? Asta-i problema.

Acum este timpul când le sunt foarte folositor, celor care şi-au irosit cei mai buni ani din viaţă pentru mine. Pe de altă parte Dumnezeu este Dătătorul vieţii. Cum pot să-i servesc pe amândoi? Dacă rămân şi servesc pe Dumnezeu, ceea ce voi face, cu siguranţă multă ocară va veni asupra lor. Dacă merg unde nu sunt cunoscut (oricum, spun deschis ce gândesc mai bine străinilor), atunci ai mei vor suferi. Pentru mine nu contează.

Te rog, răspunde aşa cum crezi tu mai bine. Se pare că deja ştiu răspunsul tău: „Nici o obligaţie nu este mai puternică decât cea faţă de Dumnezeu".

Nu te întreb de o cale prin care să mă sustrag de la responsabilitate, ci numai pentru sfat. După ce voi avea sfatul, restul depinde de mine.

Familia mea m-a învăţat despre Dumnezeu prin metoda ta; cărţile tale au fost învăţătorul meu.

Un frate,
Robert Whitney

RĂSPUNS

Dragă frate,

Legământul de a face voinţa lui Dumnezeu are prioritate faţă de toate acordurile, contractele sau obligaţiile anterioare. Cu alte cuvinte, acordul de a face voinţa lui Dumnezeu trebuie să fie îndeplinit şi nu trebuie să se permită la nimic să se amestece, să oprească sau să împiedice pe cineva să-şi împlinească legământul de a servi pe Iehova. Aceasta se aplică la toate persoanele, indiferent de sex sau relaţiile de familie. Prin urmare, dacă tu ai făcut legământ să faci voinţa lui Dumnezeu şi El îţi deschide calea şi oportunitatea de a-L servi, atunci trebuie să fie ignorată îndeplinirea oricărui acord sau legământ cu obligaţii faţă de orice creatură, care te împiedică să faci un serviciu complet pentru Iehova. Dumnezeu trebuie să fie pe primul loc şi fără compromis. Isus a fixat regula în mod explicit şi cuvântul „ură" folosit în textele următoare înseamnă a iubi mai puţin, şi despre aceasta El a zis: „Dacă vine cineva la Mine, şi nu urăşte pe tatăl său, pe mama sa, pe nevasta sa, pe copiii săi, pe fraţii săi, pe surorile sale [toată relaţia de familie, fie prin alianţă, fie înrudire de sânge], ba chiar însăşi viaţa sa, nu poate fi ucenicul Meu. Şi oricine nu-şi poartă crucea şi nu vine după Mine, nu poate fi ucenicul Meu". – Luca 14:26, 27.

Cuprins

Textul de la Apocalipsa 22:17 include atât pe cei unşi, cât şi pe „ionadabi”, care au făcut legământ să facă voinţa lui Dumnezeu. Porunca lui Isus este că cei unşi trebuie să spună celor care vor auzi, „Vino”; şi „ionadabilor” El le zice, „Cel ce aude să zică: Vino!”

Poruncile pentru poporul lui Dumnezeu în special se găsesc la Isaia 51:16; 43:10-12; Matei 24:14. Responsabilitatea pentru eşecul de a asculta aceste porunci este arătată la Fapte 3:23. Nimeni nu se poate scuza că nu face un serviciu complet pentru Domnul din cauză că este obligat să aibă grijă de nişte creaturi umane. Noi nu trebuie să fim acum numai în parte pentru împărăţie, ci cu totul pentru ea. Fiecare persoană consacrată îi aparţine cu totul lui Iehova şi Isus Cristos. Existenţa sa viitoare depinde de îndeplinirea credincioasă a legământului său. A face de cunoscut altora împărăţia este porunca directă a Domnului, obligaţie pe care El o pune asupra fiecăruia dintre cei consacraţi. Terenul de pionier este deschis pentru tine pentru a îndeplini ce s-a poruncit. După ce te vei gândi la aceste scripturi te vei hotărî referitor la întrebarea pusă în discuţie după cum ţi se pare ţie corect.

Cu multă iubire şi cele mai bune urări, rămân
Al tău frate şi serv prin harul Său,
J. F. Rutherford

REZOLUŢIE

Dragă frate Rutherford,

Noi, grupa poporului lui Dumnezeu scos pentru numele Său, din regiunea Londra,recunoaştem că guvernul lui Dumnezeu este o teocraţie pură, că Isus Cristos se află la templu şi are însărcinarea şi controlul complet al organizaţiei văzute a lui Iehova, precum şi a celei nevăzute şi că „Societatea” este reprezentantul văzut al Domnului de pe pământ, de aceea noi cerem „Societăţii” să organizeze această grupă pentru serviciu şi să numească diferiţi servi în ea, astfel încât toţi să putem lucra împreună în pace, dreptate, armonie şi unitate completă. Un exemplar al acestei rezoluţii a fost trimis biroului de filială din Londra împreună cu o listă cu nume de persoane din această grupă care pentru noi se prezintă mai maturi şi care, prin urmare, se văd a fi cei mai potriviţi pentru a ocupa poziţiile respective numite pentru serviciu.

Adoptată în unanimitate pe 19 iunie 1938,
de grupa regiunea Londra,
la adunarea ei lunară.

ÎNĂLŢAŢI STINDARDUL LUI IEHOVA

Dragă frate Rutherford,

Salutările Împărăţiei! Am dorit adesea să-ţi scriu despre copii şi partea lor în lucrarea împărăţiei, dar ştiind că eşti aşa de ocupat cu lucruri mai importante despre împărăţie, am amânat acest lucru până acum. Întrucât *Turnurile* din 15

Cuprins

aprilie şi 1 mai au venit împreună, arătând datoria părinţilor faţă de copiii lor şi că şi copiii pot avea o parte în serviciul împărăţiei, nu mai pot aştepta să-ţi scriu exprimându-mi recunoştinţa faţă de marele Iehova pentru această minunată îngrijire faţă de copii în acest timp şi faţă de tine, pe care El te-a ales să aduci aceste lucruri în atenţia noastră.

Fiind unul care are copii şi este direct interesat de această chestiune, în ultimul timp m-am gândit adesea la acest lucru. Cu Şcoala de duminică nu mi-am bătut capul, deoarece aici în Irlanda nu avem de mult timp un astfel de lucru, aşa că părinţii au trebuit să-şi înveţe singuri copiii; dar m-am întrebat adesea dacă era sau nu cu totul potrivit să-i luăm în serviciul de teren, deoarece toţi facem asta în ultimii doi ani; şi acum ni s-a descoperit că urmăm calea potrivită de acţiune. Grupa de aici din Belfast a făcut tot ce este posibil să-şi ajute copiii să intre în serviciu şi să aibă o parte în răspândirea veştilor bune; dar altundeva pot fi critici, care cred că aceşti copii nu sunt eficienţi şi nu ştiu suficient pentru a duce mesajul din uşă în uşă. Aşa că Tatălui nostru ceresc i-a plăcut să ne descopere această informaţie în acest timp, care risipeşte toată îndoiala şi încurajează foarte mult pe cei care au dorinţă să cinstească numele lui Iehova. Ca dovadă că Şcoala de duminică nu a avut binecuvântarea Domnului, numai câţiva au avut vreo parte în serviciu, din mulţi care au fost învăţaţi în adevăr, când Şcoala de duminică se ţinea aici, restul părăsindu-L pe Domnul şi ducându-se în lume. Încercarea de a imita aranjamentul Diavolului nu este de nici un folos, ci mai degrabă face pe cineva să cadă în groapă.

Aşa că, toţi care au copii şi doresc să-i vadă maturi în cunoştinţa despre Iehova şi despre glorioasa Lui împărăţie, să continue să-i înveţe ei înşişi şi să înlăture orice lucru care miroase a Diavol sau a organizaţia lui, care duhneşte şi este mai mult decât putredă.

În încheiere, aş putea spune că am avut un week-end foarte plăcut la adunarea de la Belfast, aranjată pentru toţi fraţii şi oamenii cu bunăvoinţă din Irlanda de Nord şi care este servită de fratele Schroeder. Nu m-am bucurat niciodată mai bine, deoarece spiritul de şef pare să fie trecut complet şi ideea este să ne ajutăm unii pe alţii, aşa încât să poată fi o activitate mai mare în serviciul împărăţiei. Cu un aşa serv de filială amabil, serios şi zelos aşa cum avem noi, fără îndoială că lucrarea de serviciu din terenul britanic va prospera ca niciodată înainte, deoarece Domnul a fost cel care a făcut schimbarea, ceea ce este clar pentru toţi care văd.

Fraţii de aici din Irlanda, această ţară asuprită de cler, sunt cu tine ca un singur om „în demascarea curvei celei bătrâne” şi continuă să înalţe stindardul lui Iehova, ca acei oameni cu bunăvoinţă să vadă calea spre Sion şi siguranţă în acest timp.

Fie ca marele Iehova, Tatăl nostru ceresc, să continue să te binecuvânteze şi să te folosească cu putere în zilele care sunt înainte, ca şi în trecut, în mângâierea şi încurajarea poporului Său şi în vestirea numelui Său pe întreg pământul.

Al vostru în serviciul lui Iehova,
R. Dempster, *Irlanda*

Cuprins

DOMNUL ÎNVAŢĂ ŞI CONDUCE

Dragă frate Rutherford,

Aici este prezentat raportul din luna mai al studiului familiei Betel [Londra]. A fost un auditoriu la aceste adunări de 21, 21, 21, 16 participanţi.

Este o plăcere să raportăm că studiile noastre din *Turnul de veghere* au fost urmărite cu cea mai mare atenţie şi, judecând după interesul arătat, nu există nici o îndoială că timpul astfel petrecut împreună este de cel mai mare folos pentru noi toţi. Noi ne-am încheiat studiul din articolul „Copii" şi ne-a dat un adevărat sentiment de bucurie şi satisfacţie să vedem limpezite în sfârşit dificultăţile şi problemele, care s-au ridicat anterior despre acest subiect. Din nou spunem, aşa cum am spus-o de atâtea ori înainte, că Domnul ne dă dovada continuă şi abundentă că El Îşi învaţă şi conduce poporul, spre lauda şi cinstea ce cresc mereu ale numelui sfânt al lui Iehova.

Al vostru în bucuria şi serviciul împărăţiei,
E.C. Chitty.

Cuprins

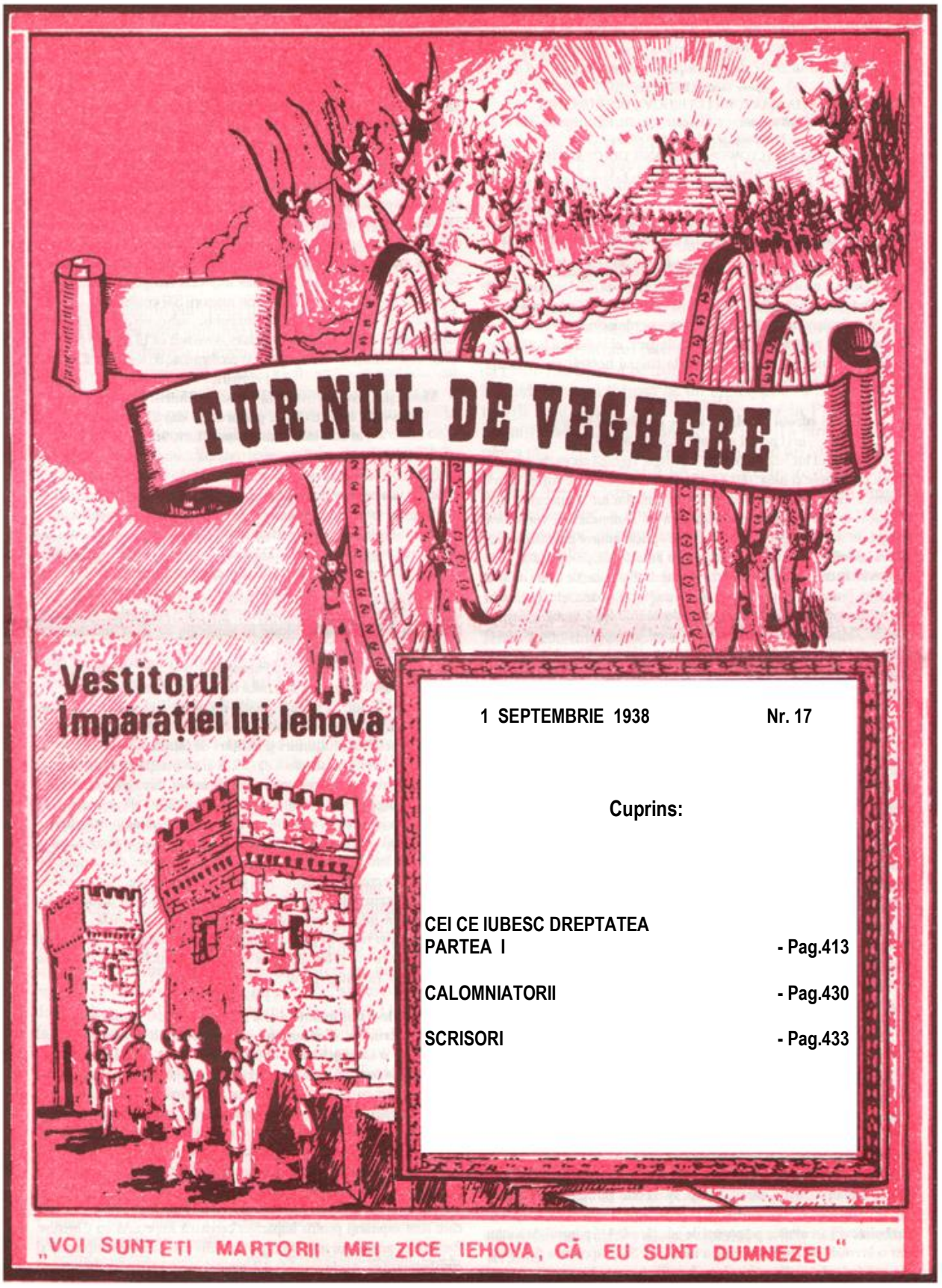

1 SEPTEMBRIE 1938 Nr. 17

Cuprins:

CEI CE IUBESC DREPTATEA
PARTEA I - Pag.413

CALOMNIATORII - Pag.430

SCRISORI - Pag.433

„VOI SUNTEȚI MARTORII MEI ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU"

Cuprins

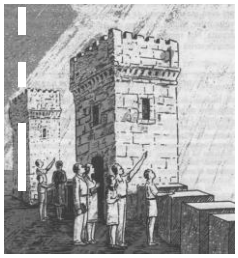

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

VOL. LIX **1 SEPTEMBRIE 1938** **NR. 17**

CEI CE IUBESC DREPTATEA

„Căci Domnul este drept, iubeşte dreptatea, şi cei neprihăniţi privesc Faţa Lui.” – Psalmul 11:7.

PARTEA I

IEHOVA este iubire; ceea ce înseamnă că este cu totul altruist. Iubeşte dreptatea şi îi iubeşte pe oamenii care urmează calea cea dreaptă. Textul de mai sus, corespunzător lui *Rotherham*, este: „Căci Iehova este drept, iubeşte dreptatea, şi cei neprihăniţi privesc Faţa Lui.” Această regulă a lui Dumnezeu este un model care arată calea în viaţă, iar cei care doresc să trăiască îl vor asculta şi urma. Iehova Dumnezeu a creat cerurile şi pământul: „Cerurile vestesc dreptatea Lui, şi toate popoarele [care trăiesc în dreptate] văd slava Lui.” (Psalmul 97:6) „Ca şi Numele Tău, Dumnezeule, şi lauda Ta răsună până la marginile pământului; dreapta Ta este plină de îndurare.” – Psalmul 48:10.

2. Iehova Dumnezeu este sursa vieţii, este cel care dă viaţă tuturor creaturilor ascultătoare. (Proverbe 12:28) Doar cei care iubesc dreptatea vor fi binecuvântaţi cu viaţă. „Cei neprihăniţi vor stăpâni ţara, şi vor locui în ea pe vecie. Gura celui neprihănit vesteşte înţelepciunea, şi limba lui trâmbiţează dreptatea. Legea Dumnezeului său este în inima lui; şi nu i se clatină paşii.” (Psalmul 37:29-31) Necredincioşii sunt exact opusul credincioşilor, iar Dumnezeu va recompensa pe fiecare om în funcţie de faptele sale. „Ochii Domnului sunt peste cei fără prihană, şi urechile Lui iau aminte la strigătele lor. Domnul îşi întoarce Faţa împotriva celor răi, ca să le şteargă pomenirea de pe pământ.” (Psalmul 34:15, 16) Iehova Dumnezeu dă viaţă creaturilor Sale prin Fiul Său iubit, despre care este scris: „Tu iubeşti neprihănirea, şi urăşti răutatea. De aceea, Dumnezeule, Dumnezeul Tău Te-a uns cu un untdelemn de bucurie, mai pe sus decât pe tovarăşii Tăi de slujbă.” – Psalmul 45:7.

3. Iubitorul dreptăţii este un om altruist şi devotat corectitudinii şi dreptăţii. Cel care posedă această calitate rămâne pe calea onestităţii, dreptăţii şi adevărului datorită relaţiilor pământene, fie prin simpatie, fie prin frăţie de sânge; şi indiferent cine este acea creatură, dacă cineva vede că altcineva este drept şi face lucruri drepte faţă de semenii săi, atunci acel iubitor de dreptate stă lângă cel care este drept. Iubitorul de dreptate nu încearcă să justifice acţiunea altcuiva din cauză că celălalt este înrudit cu el sau simte obligaţia faţă de cineva care caută aprobarea sa.

Cuprins

Un iubitor de dreptate ia partea celui care are dreptate, indiferent cine este acela şi care este poziţia sa, şi nici o altă cale nu este pe placul Domnului. Iehova este îndurător faţă de cei care iubesc dreptatea; şi deoarece Fiul Său iubit „iubeşte dreptatea şi urăşte nedreptatea" (sau răutatea), Dumnezeu L-a pus în poziţia cea mai înaltă. Logos, adică Isus, a fost întotdeauna cu sfinţenie de partea lui Iehova Dumnezeu şi din acest motiv „Dumnezeu l-a uns cu uleiul bucuriei deasupra celorlalţi". Astfel El este plasat în cea mai înaltă poziţie oficială pentru a-L reprezenta pe Dumnezeu. Trebuie presupus, aşadar, că atunci când Lucifer s-a întors împotriva lui Dumnezeu, Logos conducea pe toţi aceia care erau de partea lui Iehova, deoarece aceea era partea dreaptă şi nu ştia nici o altă parte. Domnul Isus este marele iubitor al dreptăţii între toţi oamenii. Toţi cei care sunt pe placul lui Iehova trebuie testaţi şi pentru a primi aprobarea lui Dumnezeu, trebuie să arate că sunt iubitori de dreptate, deoarece Dumnezeu este drept şi corect. „Judecăţile Domnului [Iehova] sunt adevărate, toate sunt drepte." (Psalmul 19:9). „Tu eşti drept, Iehova, şi judecăţile Tale sunt fără prihană. Tu Îţi întemeiezi învăţăturile pe dreptate şi pe cea mai mare credincioşie. Dreptatea Ta este o dreptate vecinică şi Legea Ta este adevărul." – Psalmul 119:137, 138, 142, *Roth.*

4. Când un om demonstrează prin acţiunile sale că este un iubitor al dreptăţii, atunci ştim că Iehova Dumnezeu îl iubeşte şi ştim că îl preferă; aşa este scris: „El [Iehova] iubeşte dreptatea şi neprihănirea" (Psalmul 33:5, *Roth, Psalmi*) Iehova se arată şi îşi arată scopul celor care iubesc dreptatea şi care urăsc răutatea şi care astfel se dovedesc credincioşi făcând lucrarea Domnului. „Lumina este semănată pentru cel neprihănit şi bucuria pentru cei cu inima curată." (Psalmul 97:11) Doar cei care urmează calea dreptăţii primesc lumina descoperită a lui Dumnezeu. Scripturile arată, în mod armonios, că cei drepţi primesc cunoaşterea şi înţelegerea acestora, iar faptele întăresc spusele Scripturilor. Este scris că :„Neprihănirea înalţă pe un popor". (Proverbe 14:34) Există şi a existat o singură naţiune care îndeplineşte această scriptură, iar acea naţiune este compusă din poporul lui Dumnezeu sub Isus Christos. „Cel fără prihană înverzeşte ca finicul, şi creşte ca cedrul din Liban. Cei sădiţi în Casa Domnului, înverzesc în curţile Dumnezeului nostru." (Psalmul 92:12,13) Omul care a fost odată luminat referitor la Iehova şi scopul Său şi care acum renunţă la Dumnezeu, astfel renunţând la dreptate, va pieri pentru totdeauna. „Iehova este drept: El a tăiat funiile celor răi. Să se umple de ruşine şi să dea înapoi toţi cei ce urăsc Sionul [naţiunea sfântă a lui Iehova, Christosul, alcătuită din Isus şi cei unşi, membrii ai corpului Său]!" – Psalmul 129:4, 5, *Roth*.

5. Scripturile de mai sus anunţă în mod unanim regulile fixe şi neschimbătoare ale lui Iehova Dumnezeu. Dumnezeu le-a lăsat ca un ghid pentru oamenii care iubesc dreptatea şi caută calea cea dreaptă. Organizaţia lui Iehova trebuie ghidată după aceste reguli sau legi. Pentru a permite creaturilor umile făcute de El să cunoască şi înţeleagă scopul Său, în armonie cu legea Sa, Iehova Dumnezeu, cu mult timp în urmă, a lăsat mărturie ilustraţii sau relatări profetice, iar acum Dumnezeu face cunoscută oamenilor care vor să înveţe semnificaţia

Cuprins

acelor ilustrații profetice. În această ediţie şi în ediţiile ulterioare ale publicaţiei *Turnul de Veghere* este discutată ilustrația profetică referitoare la Ionatan şi David. Aceasta cu siguranţă va lumina şi încuraja pe toţi cei care Îl iubesc şi Îl slujesc pe Dumnezeu. Ionatan îl iubea pe David, iar iubirea sa pentru acesta a început când Ionatan l-a auzit pentru prima dată pe David vorbind în faţa împăratului Israelului: „David sfârşise de vorbit cu Saul. Şi de atunci sufletul lui Ionatan s-a alipit de sufletul lui David, şi Ionatan l-a iubit ca pe sufletul din el.” – 1 Samuel 18:1.

6. Ca un ghid care va permite celui care vrea să înveţe să dobândească o înțelegere clară a ilustrației profetice, să notăm următoarele:

PERSONAJE PRINCIPALE

7. Personajele principale în această ilustrație profetică sunt: Saul, primul împărat al Israelului; Ionatan, fiul său şi David, pe care Dumnezeu l-a uns împărat al Israelului. Ilustrația profetică arată clar că Saul simbolizează „omul păcatului”, „fiul pierzaniei”, care odată era luminat şi care declară că îl serveşte pe Dumnezeu, însă devine necredincios. Prin urmare Saul simbolizează clericii ipocriţi, turbulenţi, împreună cu „servul rău”, combinaţie care constituie „omul păcatului”, „fiul pierzaniei”.

8. Ionatan, fiul lui Saul, simbolizează slujitorii credincioşi ai lui Dumnezeu care au fost adevăraţi iubitori ai dreptăţii şi pe care Scripturile îi numesc de la Abel la Ioan Botezătorul; de asemenea el simbolizează oamenii din prezent cu credinţă în Dumnezeu şi Christos, care constituie „alte oi” sau „mulțimea mare” şi care vor face toţi parte din organizaţia glorioasă a lui Iehova.

9. David a jucat un rol care simbolizează în special pe Isus Christos, Împăratul uns al lui Iehova şi, de asemenea, pe membrii organizaţiei lui Christos, inclusiv rămăşiţa care se află acum pe pământ, care este unsă şi care face voia lui Iehova Dumnezeu.

10. Cei trei de mai sus sunt personajele principale, însă şi alţii au făcut parte din acea ilustrație profetică şi şi-au jucat rolurile, prevestind pe cei care astăzi sunt implicaţi în dezvăluirea căii drepte pentru oamenii care vor să trăiască şi să-L slujească pe Iehova. Acum pare momentul potrivit pentru ca Dumnezeu să facă cunoscut scopul Său, lăsând mărturie această ilustrație profetică; şi deoarece aceasta este în scopul ajutării şi mângâierii poporului Său, este hrană spirituală pentru cei care se află acum pe pământ şi care iubesc dreptatea. Văzând că Iehova a lăsat drept mărturie această ilustrație, detaliile căreia au fost scrise, este datoria noastră să examinăm detaliile ilustrației, luând atent în considerare circumstanţele acesteia.

SAUL

11. Din cauza oamenilor păcătoşi pe care Saul i-a preumbrit şi rolului pe care aceştia l-au jucat ca urmaşii declaraţi ai lui Dumnezeu şi în religia lumii, este necesar să analizăm detaliile mai subtile referitoare la Saul. Acesta era primul împărat al Israelului. Numele Saul înseamnă „cerut”, iar numele său cu siguranţă

Cuprins

se potriveşte cu faptele, deoarece izraeliţii au cerut un împărat, iar această cerere nu a fost pe placul lui Iehova. Că cererea lor a displăcut lui Iehova, este arătat în cele ce urmează: „Samuel n-a văzut cu plăcere faptul că ziceau: Dă-ne un împărat ca să ne judece. Şi Samuel s-a rugat Domnului. Domnul a zis lui Samuel: Ascultă glasul poporului în tot ce-ţi va spune; căci nu pe tine te leapădă, ci pe Mine mă leapădă, ca să nu mai domnesc peste ei." – 1 Samuel 8:6, 7

12. Atunci Samuel a spus poporului ce îi spusese Dumnezeu să îi transmită, printre altele aceasta: „El a zis: Iată care va fi dreptul împăratului care va domni peste voi. El va lua pe fiii voştri, îi va pune la carele sale şi între călăreţii lui, ca să alerge înaintea carului lui; îi va pune căpetenii peste o mie şi căpetenii peste cincizeci, şi-i va întrebuinţa la aratul pământurilor lui, la seceratul bucatelor lui, la facerea armelor lui de război şi a uneltelor carelor lui." – 1 Samuel 8:11, 12.

13. În plus, Samuel, inspirat de Dumnezeu, a spus poporului lui Israel referitor la împăratul pe care îl ceruseră: „Va lua zeciuială din oile voastre, şi voi înşivă veţi fi slugile lui. Şi atunci veţi striga împotriva împăratului vostru pe care-l veţi alege, dar Domnul nu vă va asculta." – 1 Samuel 8:17, 18.

14. Oamenii tot doreau un împărat deoarece vroiau să fie precum naţiunile din jurul lor, iar Samuel le-a spus: „Iată dar împăratul pe care l-aţi ales, şi pe care l-aţi cerut; iată că Domnul a pus un împărat peste voi. Dacă vă veţi teme de Domnul, dacă-I veţi sluji, dacă veţi asculta de glasul Lui şi dacă nu vă veţi împotrivi cuvântului Domnului, vă veţi alipi de Domnul, Dumnezeul vostru, atât voi cât şi împăratul care domneşte peste voi. Dar dacă nu veţi asculta de glasul Domnului şi vă veţi împotrivi cuvântului Domnului, mâna Domnului va fi împotriva voastră, cum a fost împotriva părinţilor voştri. Nu suntem noi la seceratul grânelor? Voi striga către Domnul şi va trimite tunete şi ploaie. Să ştiţi atunci şi să vedeţi cât de rău aţi făcut înaintea Domnului când aţi cerut un împărat pentru voi". Şi tot poporul a zis lui Samuel: „Roagă-te Domnului, Dumnezeului tău, pentru robii tăi, ca să nu murim; căci la toate păcatele noastre am mai adăugat şi pe acela de a cere un împărat pentru noi." – 1 Samuel 12:13-15, 17, 19.

15. Saul era de origine din Ghibea şi datorită asocierii, aceasta a fost numită „Ghibea, cetatea lui Saul" (1 Samuel 10:26, 11:4). Ghibea avea o reputaţie proastă pentru lipsa castităţii, din cauza practicării a numeroase păcate de homosexualitate sau sodomie şi, de asemenea, din cauza păcatului comis de oamenii din Ghibea împotriva Levitului şi concubinei sale. – Judecători 19:12-30; 20:1-43.

16. Era un act de neascultare şi lipsă de credinţă în Dumnezeu pentru ca izraeliţii să ceară un împărat uman să-i conducă, ca înlocuitor al lui Iehova, Marele lor Împărat invizibil. Astfel izraeliţii au ales calea lui Satan. (1 Samuel 8:5-19). Aceştia au cedat în faţa influenţei viclene a lui Satan şi s-au îndepărtat de Dumnezeu şi de legământul Său. Samuel, profetul, l-a uns pe Saul, iar acest lucru a avut loc cu voinţa lui Dumnezeu, pentru ca izraeliţii să poată vedea ce greşeală au făcut. (1 Samuel 10:1). Prin urmare Saul era „mesia" sau „christos", adică cel uns. Din acest motiv David l-a numit „unsul lui Dumnezeu" şi a refuzat să-i facă rău lui

Cuprins

Saul, iar David a arătat un mare respect pentru serviciul pe care îl îndeplinea Saul, chiar după ce Saul comisese mari păcate – 1 Samuel 24:6-10; 26:9, 11, 16, 23; 2 Samuel 1:14-16.

17. La începutul domniei lui Saul, acesta a avut un fiu suficient de matur pentru a comanda un batalion al armatei sale, iar numele acestui fiu era Ionatan. Deoarece în Biblie există 16 referinţe diferite la numele Ionatan, trebuie avut în vedere faptul că Ionatan care a făcut parte din ilustrația profetică studiată aici era fiul lui Saul din Ghibea, din ţinutul lui Beniamin. Probabil că Ionatan avea cel puţin 20 de ani la începutul domniei lui Saul, iar Saul avea probabil cel puţin 35 sau 40 de ani. Saul a fost respins de Dumnezeu deoarece în al doilea an al domniei sale a acţionat după bunul plac şi a nesocotit poruncile lui Dumnezeu (1 Samuel 13:1, 14, 15; 2 Samuel 7:15). Cu toate acestea, se pare că Dumnezeu i-a acordat lui Saul o perioadă de probă, care a luat sfârşit când acesta a nesocotit intenţionat porunca lui Dumnezeu în ceea ce priveşte omorârea amaleciţilor (1 Samuel 15:1-29). Din cauză că îşi dăduse cuvântul, Dumnezeu nu a renunţat la legământul său cu poporul lui Israel din cauza păcatului lui Saul. Numele lui Dumnezeu a fost invocat printre cei cu care Dumnezeu avea un legământ, iar Dumnezeu şi-a respectat cuvântul. Saul a domnit timp de 40 de ani şi apoi judecata lui Iehova, prescrisă pentru acesta, a fost executată. – Faptele Apostolilor 13:21, 22.

18. Pe cine simbolizează viaţa şi faptele lui Saul? Din Scripturi şi din faptele binecunoscute este clar că acesta simbolizează clericii sau liderii necredincioşi care declară în mod fals că îl slujesc pe Dumnezeu, împreună cu cei care au auzit de Dumnezeu şi care formează clasa „servului rău”, „fiul pierzaniei” – 2 Tesaloniceni 2:3-8.

19. Ca şi clasă, clericii pretind că duc o viaţă spirituală şi că sunt unşii lui Dumnezeu pentru a anunţa şi instaura Împărăția lui Dumnezeu şi a-i mântui pe oameni. Dumnezeu nu a lăsat niciodată porunci pentru clasa clericală şi nici nu i-a numit vreodată; însă oamenii au creat această clasă şi ei conduc deoarece oamenii doresc acest lucru. Clasa „servului rău” (Matei 24:48-51) este alcătuită din persoanele consacrate Domnului şi zămisliţi din duhul Său, care odată aşteptau să fie primiţi în Împărăția Sa. Aceştia au făcut un legământ pentru a îndeplini poruncile lui Iehova Dumnezeu şi pretindeau că sunt poporul ales al lui Dumnezeu, însă au devenit necredincioşi, iar Isus Christos îi numeşte „servul rău”.

CORESPONDENŢE

20. Facem o comparaţie între paragrafele de mai jos, primele referitoare la Saul şi cele imediat următoare, numerotate la fel, referitoare la „omul păcatului”, „fiul pierzaniei”. Citind aceste două paragrafe, şi analizându-le împreună, se poate vedea cât de bine faptele, binecunoscute şi înfăptuite, se potrivesc cu ilustrația:

(1) Saul era izraelit la origine.

(1) Clericii şi clasa „servului rău” pretind că sunt izraeliţi spirituali.

(2) Saul a fost cerut ca împărat de către oamenii fără credinţă şi ascultare, care astfel s-au întors împotriva lui Dumnezeu.

Cuprins

(2) Clericii au fost ceruţi sau doriţi ca lideri spirituali vizibili de către creştinii declaraţi care vroiau ca urechile să le fie „gâdilate” şi vroiau să urmeze tradiţiile oamenilor. (2 Timotei 4:3, 4). Dumnezeu i-a lăsat pe oameni să facă ce vroiau şi a spus: „Poporului Meu îi plac aceste lucruri.” – Ieremia 5:31

(3) Saul a fost cerut de oameni, din cauza presiunii lumeşti, politice, induse de Diavol deoarece izraeliţii erau ameninţaţi de invazia amoniţilor şi dorinţa Israelului era să fie ca alte naţiuni ale organizaţiei lui Satan şi să aibă un împărat. – 1 Samuel 12:12.

(3) Clericii şi ceilalţi, precum „bătrânii aleşi” şi cei cu acel spirit, s-au instituit din cauza influenţei lumeşti, politice, care exista în „biserici” şi metodelor folosite în adunări pentru a dobândi putere politică printre liderii politici ai naţiunilor, iar aceste ambiţii au fost induse de influenţa lui Satan. Aceste lucruri au avut loc pentru a impune o Ierarhie care să corespundă cu preoţia păgână, care urma să adopte puterea politică a lumii şi să facă pe clerici să pară necesari şi mult mai importanţi. Clasa „servului rău” manifestă acelaşi spirit.

(4) Saul a devenit rege, „în mânia lui Dumnezeu”. (Osea 13:11) Iehova a permis izraeliţilor să facă ce au vrut, cu un scop.

(4) Clericilor, „omului păcatului”, li s-a permis să înfiinţeze „biserici” ale „creştinătăţii”; în organizaţiile pretinse a fi „creştine”, care nu erau pe placul lui Dumnezeu; clericii au propovăduit în numele lui Iehova, însă au adus ocară numelui Său.

(5) Deşi Saul a fost anunţat din timp de numirea sa, acesta nu a răspuns, ci a trebuit să fie impulsionat în momentul confirmării publice a numirii sale. (1 Samuel 10:1, 17-27). Acesta nu a fost prompt în organizarea Împărăției sale, ci a aşteptat ivirea unui pericol naţional. – 1 Samuel 10:24, 26; 11:5-15.

(5) Contrapartea lui, („omul păcatului”) a manifestat falsa modestie de a fi cerut de oameni. Nu au vrut să-şi asume adevăratele responsabilităţi ale intereselor reale ale Împărăției şi nu au fost prompţi în a asculta poruncile lui Dumnezeu referitoare la Împărăţie şi au fost indiferenţi şi ineficienţi în ceea ce priveşte respectarea intereselor Împărăției. – Matei 25:14, 15, 18, 24-30; Luca 19:12, 13, 20-24.

(6) Saul nu a consultat chivotul legământului lui Dumnezeu (1 Cronici 13:3) şi nici nu l-a consultat pe profetul Samuel, ci a nesocotit poruncile lui Dumnezeu şi ale profetului Său Samuel. – 1 Samuel 11:6-15; 13:5-16; 14:35-37.

(6) Contrapartea lui nu a consultat Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu și nici nu a considerat voia lui Dumnezeu, nici spiritul Domnului în propriile lor planuri, programe și acțiuni, deși ei au rostit rugăciuni răspicate având pretenția că sunt îndrumați de către Domnul, dar, de fapt, ei doreau să fie admirați de oameni. Ei au încercat să conducă înaintea lui Dumnezeu, aceasta făcându-o în felul lor propriu.

(7) Saul şi-a impus voinţa necumpătată asupra izraeliţilor într-un moment de criză, ceea ce le-a adus păcate, obligându-i să urmeze o domnie nedreaptă. (1 Samuel 14:24-34). El a cruţat anumite posesii ale amaleciţilor şi nu a avut nici o

Cuprins

obiecţie când izraeliţii au nesocotit porunca lui Dumnezeu. – 1 Samuel 15:7-9, 15, 24.

(7) Contrapartea lui, ignorând voinţa lui Dumnezeu şi după voinţa proprie, i-a obligat pe oameni să se abţină de la anumite lucruri, ceea ce a adus păcate oamenilor. Ei i-au obligat pe oameni să întreprindă acţiuni politice pentru a-şi atinge interesele lor egoiste. Aceştia s-au compromis şi s-au cruţat între ei pentru a instaura liniştea între denominaţii, în ceea ce numesc „politica bunei vecinătăţi”. Aceştia au ignorat voinţa şi porunca lui Dumnezeu şi şi-au satisfăcut ambiţia personală.

(8) Saul era instabil, egoist, neascultător şi îi era frică de oameni (1 Samuel 15:1-31). El dorea veneraţia oamenilor şi vroia să strălucească în faţa lor.

(8) Contrapartea lui a arătat acelaşi spirit şi aceleaşi trăsături în faţa lui Dumnezeu şi a slujitorilor Săi. Aceştia vor să-i mulţumească pe oameni, justificându-se întotdeauna, vrând să obţină onoruri din partea oamenilor, vrând ca urechile să le fie gâdilate, folosindu-şi vocea, felul în care se comportă şi felul în care se îmbracă pentru a atrage atenţia şi a primi laudele oamenilor, fără nici un efort de a-L mulţumi pe Dumnezeu. – Efeseni 6:6; Coloseni 3:22; Luca 16:14, 15; Ioan 5:43, 44; 8:44.

(9) Saul l-a ucis pe marele preot, Ahimelec, şi pe ceilalţi preoţi care îl însoţeau (1 Samuel 22:9-21), deoarece l-au ajutat fără rea intenţie pe unsul lui Dumnezeu, David, când acesta fugea de Saul, care vroia să-l omoare; el a făcut acest lucru pentru a-şi atinge interesele egoiste. – 1 Samuel 21:1-10

(9) Contrapartea lui Saul a omorât direct sau indirect pe adevăraţii urmaşi ai lui Isus Christos, martorii lui Iehova, care aşteaptă să fie primiţi în preoţia regală; acest lucru s-a întâmplat deoarece aceşti adevăraţi preoţi ai lui Dumnezeu şi ai lui Christos i-au ajutat pe fraţii lor creştini şi pe alţii care au vrut să afle despre calea lui Dumnezeu, când aceşti creştini erau persecutaţi de clericii religioşi şi aliaţii lor. (Apocalipsa 18:24; 17:6). „Omul păcatului” i-a persecutat pe adevăraţii urmaşi ai lui Christos din cauză că aceştia aveau credinţă în Dumnezeu.

(10) Saul a pus în pericol viaţa şi activitatea profetului lui Dumnezeu, Samuel însuşi. – 1 Samuel 16:1, 2; 25:1; 28:3.

(10) Contrapartea împăratului necredincios a pus în pericol viaţa martorilor lui Iehova deoarece aceşti martori credincioşi declară profeţiile Cuvântului lui Dumnezeu şi anunţă public cine este Cel uns de Iehova.

(11) Saul a încălcat legământul lui Israel cu gabaoniţii în sensul că a omorât pe mulţi din aceştia, pentru a manifesta zel naţional şi rasial. – 2 Samuel 21:1-6

(11) Contrapartea lui, „omul păcatului” acţionează împotriva interesului în viaţă al gabaoniţilor din timpul prezent, „marea mulțime” a oamenilor de bună credinţă, opunându-se proclamării adevărului dătător de viaţă către „marea mulțime”, pe care martorii lui Iehova îl propovăduiesc, mergând chiar până la a omorî pe unii din oamenii de bună credinţă care se alătură martorilor lui Iehova în proclamarea adevărului.

Cuprins

(12) Saul l-a respins pe David, cel pe care Dumnezeu l-a uns drept împărat al Israelului, iar Saul a făcut acest lucru din egoism. – 1 Samuel 20:30, 31; 24:16-22.

(12) Contrapartea lui Saul, „omul păcatului" îl respinge pe Împăratul uns al lui Dumnezeu, Piatra aşezată în Sion, în loc preferând o organizaţie pământească ca substitut al Celui uns de Dumnezeu; de asemenea îi respinge pe martorii lui Iehova, care sunt unşi cu duhul Său drept moştenitori împreună cu Isus Christos.

(13) Saul l-a persecutat cu cruzime şi răutate pe David şi a format conspiraţii pentru a-l omorî pe David. – 1 Samuel 18:14-17.

(13) „Omul păcatului" formează conspiraţii pentru a-i distruge pe martorii lui Iehova şi formează cu cruzime conspiraţii pentru a îndeplini scopurile sale egoiste şi rele.

(14) Saul i-a răpit lui David libertatea de acţiune şi l-a făcut prizonier sau exilat, forţându-l să se ascundă. – 1 Samuel 24:1-8; Psalmul 142.

(14) Contrapartea lui Saul a făcut rămăşiţa credincioasă a lui Iehova prizonieră, în special în timpul primului război mondial, formând o conspiraţie pentru a-i omorî, opunându-se eliberării lor şi continuând să-i persecute pe servii unşi ai lui Dumnezeu. – Isaia 42:7; 49:9; Psalmi 79:11; 102:19, 20.

(15) Saul era suspicios, trădător şi îl invidia cu răutate pe David, care era binecuvântat cu aprobarea şi duhul lui Dumnezeu, invidie pe care a avut-o până la sfârşit. – 1 Samuel 18:6-29; 19:1, 2, 8-24; 20:30-33.

(15) Clericii din clasa „omului păcatului" şi a „servului rău" sunt suspicioşi, trădători şi invidioşi pe martorii lui Iehova deoarece aceştia sunt binecuvântaţi cu duhul şi aprobarea lui Iehova.

(16) Saul nu a vrut să se căiască şi era orgolios, încercând să îşi elimine propriile îndoieli şi păreri de rău prin muzică, în loc să caute cu modestie metodele potrivite de a scăpa de răutate. – 1 Samuel 16:15-17; 19:9; 28:6, 7.

(16) Contrapartea lui de asemenea nu vrea să se căiască şi este orgolioasă, făcând mari eforturi pentru a îndepărta simptomele păcatelor lor, complăcându-se în plăceri lumeşti, în loc să caute remediul, prin aprobarea lui Dumnezeu.

(17) Saul a fost respins ca împărat al Israelului. – 1 Samuel 13:13, 14.

(17) Clerul şi „servul rău" au fost respinşi de Dumnezeu şi toate privilegiile Împărăției le-au fost luate, luându-şi locul alături de ceilalţi ipocriţi. – Matei 21:42, 43; 24:50, 51.

(18) Lui Saul i s-a refuzat legământul Împărăției, care ar fi ţinut Împărăția în familia sau casa sa, iar acesta a fost încheiat cu David. – 1 Samuel 13:13, 14; 20:30, 31; Psalmul 89:27-37.

(18) Clasa „omului păcatului" nu a fost niciodată primită în legământul pentru Împărăția lui Iehova sub Christos, chiar dacă aceştia au pretins că îl reprezintă pe Christos, iar după 1918 rămăşiţa sau martorii credincioşi ai lui Iehova, a fost primită în legământul dreptăţii, în Împărăția lui Dumnezeu. – Luca 22:28-30.

Cuprins

(19) Lui Saul i s-a refuzat comunicarea cu Iehova Dumnezeu, a fost abandonat în mâinile lui Satan şi a căutat ajutorul demonilor. – 1 Samuel 28:5, 6, 15; 16:14, 15.

(19) „Omului păcatului", clasei clericilor şi „servului rău" le este refuzată comuniunea sau relaţia cu Dumnezeu deoarece aceştia s-au împrietenit cu lumea Diavolului, care este în dușmănie cu Dumnezeu şi au apelat la Satan, iar Dumnezeu i-a lăsat în mâinile lui Satan pentru a fi distruşi. Ei caută ajutorul demonilor. 1 Corinteni 5:5; 1 Timotei 1:20; Ezechiel 7:26; Amos 8:11.

(20) Saul a apelat la demonism şi a murit necredincios, ca rebel împotriva lui Dumnezeu, chiar dacă a luptat împotriva duşmanilor lui Israel în cele din urmă. – 1 Samuel 15:22, 23; 30:3-25; 31:1-13.

(20) Clasa „omului păcatului" a cedat în faţa „spiritelor şi doctrinelor seducătoare ale demonilor", a ignorat Cuvântul lui Dumnezeu, s-a bazat pe tradiţii şi a menţinut o anumită formă de evlavie, însă, negând puterea lui Dumnezeu, sunt lăsaţi în mâinile religiei demonice şi nu ascultă poruncile lui Dumnezeu. Deşi pretind că se opun Diavolului, aceştia comunică cu duhurile rele şi se supun practicilor şi formelor demonice. – 1Timotei 4:1; 2 Timotei 3:5-9.

(21) Saul s-a sinucis. – 1 Samuel 31:3-5; 2 Samuel 1:1-10.

(21) În mod similar, clericii, clasa „omului păcatului", văzând adevărul, acum se alătură altor elemente ale organizaţiei Diavolului pentru a „dezbina şi cuceri" şi astfel anunţând că intenţionat se sinucid în efortul lor de a scăpa de umilire în mâinile celor pe care îi descriu drept „necircumcişi" – 1 Samuel 31:4.

(22) Saul a fost „omorât de Dumnezeu", de mâinile executorului Domnului. – 1 Cronici 10:13, 14.

(22) Contrapartea lui Saul va fi distrusă de Iehova Dumnezeu prin Isus Christos, marele Executor al lui Iehova, în timpul bătăliei de la Armaghedon.

(23) Saul era „părinte" în Israel, unul din „bătrâni" şi chiar se adresa celui uns de Dumnezeu cu apelativul „fiul meu David" – 1 Samuel 14:49; 15:30; 24:16; 26:17, 21, 25.

(23) Clericii, şi în special Ierarhia romano-catolică, îşi asumă rolul de părinţi spirituali ai „creştinătăţii" şi cer să fie numiţi „Părinte", alături de mulţi alţi „bătrâni aleşi" din poporul lui Dumnezeu, care intenţionat au devenit membrii ai clasei „servului rău".

21. Aceste corespondenţe arată clar că Dumnezeu a prevestit acţiunile clericilor, și a clasei „servului rău" şi acelora care practică religia pentru scopuri egoiste şi a prevestit destinul acestora. Această comparaţie va permite celor care studiază Biblia să înţeleagă mai bine această ilustrație profetică.

FILISTENII

22. În timpul domniei lui Saul filistenii au luptat împotriva izraeliţilor. Izraeliţii erau poporul cu care Dumnezeu făcuse legământul, iar Saul era împăratul lor, pe care îl aleseseră. Duşmanii lor filistenii, purtând război împotriva poporului lui Dumnezeu, îi simbolizează pe cei care astăzi sunt împotriva a tot şi a tuturor

Cuprins

celor care susţin că îl reprezintă pe Dumnezeu, fie că acea afirmaţie este falsă, ca aceea a lui Saul şi casei sale necredincioase, fie că aceştia sunt într-adevăr devotaţi lui Dumnezeu, cum a fost cazul lui Ionatan şi a lui David. Oponenţii de astăzi, pe care îi simbolizează filistenii în ilustraţia profetică, sunt împotriva religiei, împotriva lui Dumnezeu şi împotriva Împărăţiei, precum fasciştii, comuniştii şi anarhiştii. În acest moment Saul îi simbolizează pe cei care conduc sub domnia Ierarhiei romano-catolice şi care conduc toate religiile din prezent. Saul era împotriva lui David, împăratul uns al lui Dumnezeu, şi nu a luptat pentru bunăstarea împărăţiei sale. În mod similar clasa de astăzi a lui Saul nu luptă pentru onoarea şi gloria Împărăţiei lui Dumnezeu sub Christos, ci luptă pentru propria organizaţie şi pentru conservare egoistă, pentru a se menţine în poziţiile ecleziastice, care le permit să obţină favoruri politice şi să exercite puterea politică şi să-şi desfăşoare acţiunile turbulente. Ca și Saul, aceştia sunt extrem de egoişti. Ierarhia romano- catolică şi aliaţii săi religioniştii sunt lacomi după bogăţia şi puterea materială şi încearcă să menţină şi să obţină toate posesiile din propria organizaţie. Ilustraţia, prin urmare, arată că religioniştii, sub conducerea Ierarhiei romano- catolice, luptă împotriva filistenilor din lumea de azi, comuniştii şi anarhiştii, iar acest lucru se va adeveri în special la începutul bătăliei de la Armaghedon.

23. La Ghilboa Saul s-a luptat cu filistenii şi a fost învins. În mod similar, după cum arată ilustraţia, religioniştii, la începutul bătăliei de la Armaghedon, vor lupta împotriva filistenilor de azi şi vor suferi o aspră înfrângere, deoarece aceea va fi ziua lui Iehova de executare a judecăţii Sale împotriva duşmanilor Săi, la fel cum la Ghilboa, Dumnezeu a arătat duşmanilor judecata împotriva lui Saul.

24. Filistenii timpului prezent, în special comuniştii şi anarhiştii şi alte elemente radicale similare, sunt împotriva martorilor lui Iehova, care reprezintă cu adevărat Împărăţia lui Dumnezeu şi luptă împotriva martorilor lui Iehova, cum au luptat şi filistenii împotriva lui David, împăratul uns al lui Dumnezeu, şi împotriva lui Ionatan, care s-a alăturat lui David. Astăzi martorii lui Iehova, purtând propriul război împotriva celor care se opun lui Dumnezeu şi Împărăţiei Sale, fac acest lucru deoarece sunt de partea lui Iehova şi a Împăratului Său şi pentru Împărăţia Sa sub Isus Christos. Acelei Împărăţii se opun filistenii de azi şi religioniştii, deoarece Împărăţia le va lua puterea şi statutul. Când se apropia bătălia de la Ghilboa, părea că David era de partea filistenilor şi părea că este aliat cu aceştia împotriva lui Saul; însă în realitate el nu era aliat împotriva lui Saul. Astăzi bătălia de la Armaghedon se apropie şi mulţi cred că martorii lui Iehova sunt împotriva lui Dumnezeu şi sunt acuzaţi de acest lucru din cauză că martorii lui Iehova sunt împotriva religiei care aduce ocară numelui sfânt al lui Dumnezeu. Martorii lui Iehova nu au nimic în comun cu comuniştii sau cu orice altă organizaţie pământească, însă Ierarhia romano- catolică, conducând în opoziţie religioasă faţă de Împărăţie, acuză pe nedrept că martorii lui Iehova sunt complicii comuniştilor, nu pentru că martorii lui Iehova şi comuniştii sunt împotriva Ierarhiei romano--catolice, ci dintr-un alt motiv. Comuniştii sunt împotriva tuturor religiilor, pentru

Cuprins

că sunt împotriva lui Iehova Dumnezeu şi cred că religia vine de la El, după cum au fost învăţaţi. Martorii lui Iehova sunt împotriva religiei deoarece sunt pentru Iehova Dumnezeu şi ei ştiu că religia dezonorează şi defăimează numele sfânt al lui Iehova. Este important să notăm că David nu a luptat împotriva Israelului în nici un moment sau împotriva crudului său duşman Saul, în ajutorul armatei filistenilor. La fel, martorii lui Iehova nu-i ajută pe filistenii timpului prezent în lupta lor şi nici nu folosesc violenţa de nici un fel împotriva religioşilor, simbolizaţi de Saul. Campania martorilor lui Iehova împotriva religiei nu este dusă în sprijinul oamenilor care sunt împotriva lui Dumnezeu, ci martorii lui Iehova se dedică doar declarării adevărului Cuvântului lui Dumnezeu, scris în Biblie, pentru ca oamenii de bine să poată fi informaţi şi ca obstacolele să fie îndepărtate, ceea ce va permite tuturor oamenilor care s-au dedicat binelui să găsească drumul către Dumnezeu şi Împărăția Sa.

25. De ce anume David mărşăluia în ariergarda unuia din batalioanele armatei filistenilor nu este necesar aici să studiem; însă apare clar faptul că filistenii l-au tolerat o perioadă pe David deoarece ei credeau că pot să-l folosească împotriva izraeliţilor. Ulterior şi-au arătat ostilitatea faţă de David deoarece au concluzionat că era de partea izraeliţilor, chiar dacă David şi oamenii săi s-au separat de Saul şi cei care-l urmau. (1 Samuel 29:1-11; 1 Cronici 12:19). Rezultă deci că filistenii erau împotriva împăratului uns al lui Iehova, David, la fel cum astăzi sunt împotriva Împăratului uns al lui Iehova, Mai Marele decât David, Isus Christos. Forţele care luptă astăzi împotriva lui Dumnezeu probabil cred că martorii lui Iehova sunt în aceeaşi clasă cu ei, deoarece ei nu disting între religie şi Cuvântul lui Dumnezeu. Filistenii timpului prezent, comuniştii şi anarhiştii îi clasifică pe martorii lui Iehova împreună cu religioniștii, deoarece aceştia urmează şi propovăduiesc Biblia. Filistenii au arătat că erau împotriva poporului lui Dumnezeu, nu doar luptând împotriva lui Saul, ci şi atacându-l repetat şi încercând să-l detroneze pe David, când acesta a fost numit împărat peste tot Israelul şi s-a stabilit la Ierusalim. (2 Samuel 5:17-25) Faptul că filistenii erau cu violenţă împotriva împăratului numit al lui Iehova a fost demonstrat la bătăliile de la Muntele Peraţim şi de la Gabaon. (Isaia 28:21) A se nota faptele din prezent, că religioniștii, conduşi de Ierarhia romano - catolică, sunt de asemenea împotriva lui Dumnezeu şi a Împărăției Sale şi vor să conducă omenirea în propriul fel, opunându-se Împăratului uns al lui Dumnezeu, Isus Christos. Prin urmare, astăzi vedem desfăşurându-se „lucrarea ciudată a lui Dumnezeu” a declarării adevărului referitor la Împărăția Sa şi că Împărăția Sa este împotriva religioşilor. Toţi cei care se opun lui Iehova şi Împăratului Său şi Împărăției Sale sunt clasificaţi drept duşmani şi, prin urmare, „lucrarea sa ciudată” va fi urmată de „lucrul nemaiauzit” al lui Dumnezeu, în care toţi oponenţii Împăratului Său uns vor fi alungaţi şi în cele din urmă distruşi. „Lucrarea ciudată” a lui Dumnezeu are scopul de a-i anunţa pe toţi oamenii că El este împotriva religioşilor şi a tuturor duşmanilor Săi. „Lucrul nemaiauzit” este distrugerea tuturor duşmanilor Săi.

Cuprins

26. Prin urmare, ilustrația reprezentată în vechime arată că religioniștii, conduşi de Ierarhia romano - catolică şi toţi cei care sunt împotriva lui Iehova Dumnezeu şi a Împărăției Sale sunt anti-dumnezeu şi anti - Împărăţie. Cu alte cuvinte, există o alianţă de partea religioşilor care pretind că sunt de partea lui Dumnezeu şi a Împărăției Sale, iar scopul acestei conspiraţii sau alianţe este să-i distrugă pe martorii lui Iehova. Aceasta sprijină concluzia că după distrugerea elementelor religioase la Armaghedon ceilalţi din organizaţia lui Satan vor continua să se opună cu violenţă tuturor celor care sunt de partea lui Iehova şi a Împăratului Său. Aceşti duşmani constituie forţele lui Satan, aliniate în opoziţie cu organizaţia lui Iehova. Martorii lui Iehova trebuie deci să ştie că opoziţia faţă de ei şi lucrarea lor va continua până când Iehova, prin Isus Christos, îi va distruge pe duşmanii Săi la bătălia din marea zi a Dumnezeului Cel Atotputernic. Este un fapt binecunoscut că îndeplinind ilustrația profetică a religioşilor, comuniştii şi naziştii, elementul politic profesional şi iubitorii de bani, sunt toţi împotriva lui Dumnezeu şi a Împăratului Său, Isus Christos şi a martorilor Săi de pe pământ. Toată această opoziţie este arătată în expresia „împăraţii şi conducătorii pământului" despre care cu mult timp în urmă Dumnezeu a inspirat următoarele cuvinte: „Împăraţii pământului se răscoală şi domnitorii se sfătuiesc împreună împotriva Domnului şi împotriva Unsului Său, zicând :„Să le rupem legăturile şi să scăpăm de lanţurile lor!" (Psalmul 2:2,3). Dumnezeu acum dezvăluie poporului Său această aliniere a duşmanului unit împotriva Sa şi a martorilor Săi, făcând acest lucru pentru a-i încuraja, a le oferi mângâiere şi speranţă.

IONATAN

27. Rolul pe care l-a jucat Ionatan, fiul lui Saul, este important şi prin urmare este profitabil să studiem viaţa sa. Numele „Ionatan" (Io-natan) înseamnă „hărăzit de Iehova" sau „darul lui Iehova". Ultima parte a numelui său, Natan, este cuvântul ebraic din care este derivat cuvântul „Nethinim", ceea ce înseamnă „cei hărăziţi", „hărăziţi" pentru a-L servi pe Iehova la templu. (1 Cronici 9:2). Aceasta indică faptul că Ionatan îi simbolizează pe aceia care servesc la templu. La naşterea sa Saul a considerat că fiul său era un „dar" de la Dumnezeu. Cu toate acestea, el era mai mult darul lui Iehova de a-l servi pe împăratul persecutat David, care-l simboliza pe Conducătorul templului. Potrivit acestei concluzii, clasa Saul din ziua de azi, respectiv religioniștii, pretind că clasa de azi a lui Ionatan este un dar pentru ei, pe care să-l poată exploata şi controla. Numele marchează clasa reprezentată de Ionatan drept „darul lui Iehova" pentru Isus Christos, Marele David, şi pentru „picioarele" lui Christos, rămăşiţa Sa de pe pământ. (Ioan 17:1,2), arătând clar că Ionatan îi reprezintă pe „însoţitorii" celor unși.

28. Ionatan era primul născut al lui Saul şi ,aşadar, era urmaşul la tronul Israelului. (1 Cronici 8:33; 1 Samuel 20:30, 31). Ionatan a avut descendenţi care au continuat să trăiască în Israel. (1 Cronici 8:34-40). Acesta era expert la trasul cu arcul şi este posibil să fi învăţat de la bunicul său Chiş, al cărui nume însemna „arc", cum să folosească eficient şi cu măiestrie arcul. (1 Samuel 18:4)

Cuprins

Descendenţii lui Ionatan par să fi învăţat arta trasului cu arcul de la Ionatan (1 Cronici 8:40). Aceasta poate însemna că clasa reprezentată aici de Ionatan se va alătura celorlalţi pentru a trage cu săgeţi în oponenţii Împărăției lui Dumnezeu; şi faptele arată că fac exact acest lucru. – Ieremia 50:14

29. Clasa „omului păcatului" în special Ierarhia romano - catolică, spun despre cei care sprijină organizaţia romano-catolică :„Ei sunt copiii noştri spirituali; ei sunt copiii bisericii, un dar către noi, Ierarhia". Marii clerici ai Ierarhiei le cer aşa-zişilor „copii ai bisericii" să li se adreseze cu apelativul „Părinte" şi să se adreseze marelui cleric cu apelativul „Sfântul Părinte". Clericii religioşi pretind că au fost unşi şi numiţi de Dumnezeu pentru a declara mesajul Său (potrivit ideii lor referitoare la mesaj). Ierarhia romano-catolică a domnit mult timp ca împăraţi şi prinţi ai Israelului spiritual, după cum a spus apostolul Pavel despre ei: „Au condus ca împăraţi fără noi" (1 Corinteni 4:8); în acelaşi timp au exercitat puterea politică şi temporală pe tot teritoriul „creştinătăţii", fiind o organizaţie politică şi comercială care acţiona sub un nume religios. Aşa-zişii clerici „protestanţi" pretind că sunt reprezentanţii lui Dumnezeu şi ai lui Christos şi pretind căci „copiii spirituali" din organizaţia lor sunt un dar pentru ei, astfel clericii considerându-se superiori laicilor şi îşi consideră acţiunile drept importante pentru oameni. Organizaţia catolică şi cea protestantă au scopuri similare, însă în interiorul acestor organizaţii au fost şi sunt încă oameni oneşti, iubitori de dreptate, care caută calea spre Sion. Urmând această cale, la momentul potrivit ei vor găsi „calea Domnului" (Isaia 35:8), deoarece mulți din cei care alcătuiesc„ marea mulțime" vor veni cu siguranţă din aceste organizaţii religioase şi îşi vor ocupa locul de partea lui Dumnezeu şi a Împărăției Sale.

ROLUL DUBLU

30. Se pare că în ilustrația profetică Ionatan juca două roluri, simbolizând cele două clase, ambele servindu-L pe Iehova şi care, în cele din urmă, se vor reuni pentru a-L servi pe Împăratul Isus Christos. Când Saul a fost numit împărat, fiul său Ionatan era un bărbat matur şi responsabil. Atunci Ionatan era ofiţer cu grad înalt în armată şi la începutul domniei tatălui său era comandant al unei mari părţi a armatei sale. (1 Samuel 13:1-3). David s-a născut aproximativ în anul 10 al domniei lui Saul şi la sfârşitul domniei acestuia avea 30 de ani. (2 Samuel 5:4) Saul a domnit 40 de ani, ceea ce înseamnă că Ionatan era cu 25-30 de ani mai în vârstă decât David. (Faptele Apostolilor 13:21, 22). Faptul că Ionatan era cu mult mai în vârstă decât David, având probabil peste 50 de ani când David a început să domnească ca împărat, sugerează că la vremea sa reprezenta unele persoane care-l serveau pe Dumnezeu înainte de venirea lui Isus Christos, Cel Mai Mare decât David. În prima parte a domniei lui Saul şi înainte să-l cunoască pe David, Ionatan servea loial Israelul, astfel reprezentând clasa oamenilor credincioşi care serveau drept martorii lui Iehova şi care au îndeplinit fapte de credinţă înainte de venirea, moartea şi glorificarea lui Isus Christos; respectiv, Ionatan, într-o parte a ilustrației

Cuprins

profetice, îi reprezenta pe oamenii credincioşi din vechime, de la Abel până la Ioan Botezătorul, care sunt menţionaţi în mod expres în capitolul 11 din Evrei.

31. Faptele lui Ionatan, care demonstrau credinţa sa în Dumnezeu, pot fi numite aici: În calitate de căpitan al armatei Israelului a învins garnizoana de filistini la Ghibea. (1 Samuel 13:2, 3) Sprijinit uman doar de soldaţii săi care purtau armuri şi care credeau în Dumnezeu, ajutorul său fiind Iehova Dumnezeu, Ionatan i-a atacat pe filisteni la Bozeh-Seneh şi acolo „a alungat armatele de străini" (Evrei 11:34), Dumnezeu înfăptuind un miracol după el. (1 Samuel 14:6, 8-10, 12, 23, 45) În acest fapt el îi simboliza pe oamenii credincioşi din vechime care şi-au dat viaţa pentru Dumnezeu şi Împărăția Sa care avea să vină.

32. Ionatan şi-a pus viaţa în pericol din mâinile tatălui său, încălcând legământul nedrept al lui Saul, care îi împiedicau pe izraeliţi să lupte împotriva filistenilor. Deoarece Ionatan încălcase legământul nesăbuit al tatălui său Saul, acesta din urmă a poruncit ca fiul său să fie omorât, însă oamenii l-au salvat pe Ionatan şi l-au declarat nevinovat. (1 Samuel 14:27-45) În mod similar, înainte de venirea lui Isus Christos oamenii credincioşi din vechime, martorii lui Iehova, au fost puşi în pericol în mâinile duşmanilor lui Dumnezeu, ca Saul, şi în acele circumstanţe şi-au dovedit integritatea faţă de Dumnezeu. Se pare deci că Ionatan îi reprezenta pe martirii credincioşi dinaintea venirii lui Isus Christos, pe care Dumnezeu, la momentul potrivit, îi va face „prinţi pe tot pământul" – Psalmul 45:16.

33. În plus, Ionatan reprezenta şi un alt simbol, după ce l-a cunoscut pe David. A se nota că Ionatan a văzut că David era iubitor al dreptăţii, drept pentru care a fost de partea sa; prin urmare el a reprezentat în această ilustrație o clasă de pe pământ, oamenii de bună credinţă, cu inteligență, care văd că martorii lui Iehova sunt drepți, sunt de partea lor și care, în cele din urmă, vor alcătui „mulțimea mare". Mai ales după 1922 a apărut o clasă pământească care a văzut că martorii lui Iehova sunt iubitori ai dreptăţii şi au arătat şi continuă să arate, credinţa lor în Iehova Dumnezeu şi în Împăratul Său şi îi recunosc pe martorii lui Iehova drept servii lui Iehova Dumnezeu şi ai Împăratului Său şi, prin urmare" sunt de partea lui Isus Christos şi a urmașilor Săi, la fel cum au făcut oamenii din vechime, înainte de venirea lui Christos. Ionatan a arătat o mare credinţă în Dumnezeu, înainte şi după ce l-a cunoscut pe David, astfel simbolizându-i pe oamenii credincioşi care preced venirea lui Isus Christos şi pe cei care urmează adunarea de la templu şi care constituie „alte oi" ale lui Dumnezeu.

34. Faptul că Ionatan era mult mai în vârstă decât David, demonstrează faptul acum cunoscut poporului lui Dumnezeu că el reprezintă pe oamenii credincioși din timpurile vechi care au trăit înainte de venirea lui Isus Christos prima dată. Deşi oamenii credincioşi din vechime erau martori ai lui Iehova înainte de venirea lui Isus Christos, aceştia merg pe calea perfecţiunii, care va fi finalizată numai după ce clasa spirituală va fi aleasă și făcută desăvârșită. (Evrei 11:39, 40) Ionatan, continuând să arate credinţă în Dumnezeu şi devotament faţă de David, reprezentă și o altă clasă pământească care stă de partea lui Dumnezeu şi arată o

Cuprins

mare credinţă în Dumnezeu şi Împăratul Său, Isus Christos, şi că această clasă apare după a doua venire a lui Isus Christos, când apare la templu. Prin urmare, Ionatan simbolizează și pe „alte oi”, sau „marea mulțime”, adunaţi sub Isus Christos, în numele lui Iehova.

35. Ionatan reprezintă o clasă pământească, nu spirituală. El era izraelit, însă îi lipseau două lucruri pentru a reprezenta clasa spirituală. Ionatan nu era, nici direct, nici prin tatăl său Saul, într-un legământ pentru împărăție sau conducerea Israelului. El nu a fost niciodată uns împăratul Israelului. Izraeliţii spirituali sunt primiţi în legământul pentru Împărăţie şi acum aşteaptă să fie primiţi în Împărăţie. Izraeliţii spirituali sunt unşi ca membrii ai casei regale. Iehova l-a înlăturat pe Ionatan din împărăţie, însă nu din vina lui Ionatan, iar această înlăturare a avut loc cu 8 ani înainte de naşterea lui David, când Saul a comis greşeala despre care este scris: „Samuel a zis lui Saul: Ai lucrat ca un nebun şi n-ai păzit porunca pe care ţi-o dăduse Domnul, Dumnezeul tău. Domnul ar fi întărit pe vecie domnia ta peste Israel; dar acum, domnia ta nu va dăinui. Domnul Şi-a ales un om după inima Lui, şi Domnul l-a rânduit să fie căpetenia poporului Său, pentru că n-ai păzit ce-ţi poruncise Domnul.” (1 Samuel 13:13, 14) Deşi o anumită perioadă Ionatan părea că este moştenitorul tronului Israelului, nu a intrat niciodată în posesia acestuia şi nu a fost niciodată uns în acest sens. Aceasta arată, potrivit ilustrației şi faptelor, că clasa pe care o prevestea Ionatan este o clasă pământească, care nu poate avea niciodată acces la ceruri sau Împărăția cerurilor. În mod similar, au existat mulţi oameni de bună credinţă care l-au servit pe Dumnezeu prin intermediul unor organizaţii religioase şi care par că aşteaptă acceptarea în Împărăția cerurilor sau casa cerească, însă din cauza faptelor clasei lui Saul, clericii din clasa „omului păcatului”, nu pot găsi calea către Împărăția cerurilor. Chiar Isus a spus: „Vai de voi, cărturari şi farisei făţarnici! Pentru că voi închideţi oamenilor Împărăția cerurilor: nici voi nu intraţi în ea şi nici pe cei ce vor să intre, nu-i lăsaţi să intre.” (Matei 23:13) „Vai de voi, învăţători ai Legii! Pentru că voi aţi pus mâna pe cheia cunoştinţei: nici voi n-aţi intrat, iar pe cei ce voiau să intre, i-aţi împiedicat să intre.” – Luca 11:52.

36. Acum a venit vremea lui Dumnezeu, când acei oameni de bună credinţă, care sunt asociaţi cu organizaţiile religioase şi au fost ţinuţi prizonieri în acestea, trebuie să scape din aceste organizaţii şi să caute calea care duce la Sion. Aceştia trebuie să afle adevărul de la martorii lui Iehova şi după ce vor găsi calea cea dreaptă, ei vor intra cu bucurie în organizaţia lui Dumnezeu. Când Îl vor vedea şi Îl vor aprecia pe Isus Christos, Împăratul Său şi faptul că Împărăția Sa stă să vină, vor vedea calea cea dreaptă; vrând să urmeze calea cea dreaptă, fiind astfel iubitori ai dreptăţii şi urând nedreptatea, Dumnezeu le va arăta calea şi aceştia vor găsi siguranţă în organizaţia Sa. Ionatan reprezintă în mod clar :(1) profeţii credincioşi din vechime de la Abel la Ioan Botezătorul, ultimul profet şi (2) oamenii de bună credinţă, „alte oi”, pe care Dumnezeu le adună şi le primeşte în numele Său la templu.

Cuprins

37. Personajul important care apare în această reprezentare sau ilustrație profetică este David, al cărui nume înseamnă „Cel Iubit” şi care Îl reprezintă pe Isus Christos, Fiul iubit al lui Dumnezeu. David era izraelit din semința lui Iuda şi din oraşul Betleem. Rolul pe care îl juca David a fost determinat înainte de conceperea şi naşterea lui David, iar alegerea sa ca împărat îndeplinea spusele din Geneza 49:10: „Toiagul de domnie nu se va depărta din Iuda, nici toiagul de cârmuire dintre picioarele lui, până va veni Şilo, și de El vor asculta popoarele.”.

38. Se pare căci cu aproximativ 8 ani înainte de naşterea lui David, Dumnezeu l-a respins pe Saul şi „a căutat un om care să fie pe placul Său” şi după ce Dumnezeu l-a respins pe Saul l-a crescut pe David, astfel arătând că David era ales de Iehova cu mult înainte de naşterea sa. (Faptele Apostolilor 13:22) David a fost numit împărat peste tot Israelul şi era uns de Dumnezeu. (1 Samuel 16:1, 13). Până atunci Ionatan nu îl văzuse sau cunoscuse pe David.

39. Aşa cum David împăratul era prevestit, aşa şi Isus Christos împăratul a fost prevestit cu mult timp înainte de naşterea sa umană, botezarea şi naşterea sa spirituală. Despre Isus Christos este scris că Dumnezeu l-a înălțat ca Mântuitorul lumii. (Faptele Apostolilor 13:23) Atât David, cât şi copilul Isus au fost născuți la Betleem, cum a profeţit Dumnezeu. (Mica 5:2; Matei 2:1-6) Adunarea corpului lui Christos, biserica, a fost de asemenea prevestită şi orânduită de Dumnezeu. (Efeseni 1:3,4; Romani 8:29, 30; Geneza 3:15). Toţi aceştia, Isus şi adunarea Sa, sunt iudei spirituali, respectiv adepți ai lui Iehova Dumnezeu, adevărata semnificaţie a cuvântului „iudei”. Isus Christos vine din Betleem, „casa regală”, prin care Dumnezeu dă viaţă tuturor celor care cred în El. Toate aceste lucruri au fost înregistrate dinainte pentru încurajarea, învăţarea şi speranţa poporului lui Dumnezeu care acum sunt pe pământ, iar Dumnezeu li se arată.

40. David era fiul lui Iese, iar în momentul ungerii sale de către Samuel era un adolescent imatur, cel mai tânăr dintre fiii lui Iese, un băiat roşcat. Comparativ cu Saul, David era mic de statură. (1 Samuel 10:23, 24; 16:11-13, 17:55, 56). Dacă ar fi să ne luăm după ce credeau oamenii, David avea cele mai puține şanse să fie ales de oameni împărat. (1 Samuel 16:6-12) El era păstor, care trebuia să se confrunte cu duşmanii turmei pe care o păzea, deci nu era un laş. Era un luptător încă de tânăr, „un bărbat curajos, un războinic” (1 Samuel 16:17, 18; 17:34-37, 48-50). Isus nu putea fi un laş fățarnic, indolent, şovăitor, după cum îl descriu religioniștii. Isus era singurul „bărbat” care a trăit pe pământ, un bărbat adevărat, neînfricat, îndrăzneț, puternic, curajos, blând şi iubitor. A fost întotdeauna de partea dreptății; iar David reprezenta aceste lucruri. Tatăl lui David era Iese, numele său însemnând „cel care trăiește, există”. Isus Christos este singurul Fiu al lui Iehova Dumnezeu, dătătorul vieții, Împăratul Veșniciei. La fel cum numele David înseamnă „cel iubit”, numele Isus Christos este „cel iubit” de Dumnezeu. Ca şi David, Isus era un bărbat preferat de Dumnezeu. Astfel se vede că clericii au defăimat şi ocărât numele lui Isus Christos în orice fel posibil. Aceştia vor să-l facă să pară un om laş şi şovăitor, în timp ce Scripturile îl descriu ca pe un bărbat care

Cuprins

iubea dreptatea şi ura nedreptatea. Isus era uns cu duhul sfânt şi imediat a intrat în serviciul Său, drept „Bunul Păstor”, păzind bunăstarea turmei care trebuia salvată de Diavol, marele leu şi urs. David trebuia să fie un luptător pentru a ucide leul, iar facând acest lucru David îl reprezintă pe Isus. Isus era un luptător curajos şi îndrăzneţ pentru cauza lui Dumnezeu, iar arma sa a fost şi este adevărul, Cuvântul, „sabia duhului”, pe care o foloseşte ca să-i distrugă pe cei răi şi să-i sprijine pe iubitorii dreptăţii. Isus i-a învăţat pe discipoli să fie curajoşi şi neînfricaţi, iar toţi urmașii Săi sunt curajoşi şi neînfricaţi. Aceştia sunt cu frica lui Dumnezeu şi nu a omului, astfel ascultându-L pe Dumnezeu şi nu pe om. – Matei 10:26-28; Isaia 53:1-6.

41. Continuând comparaţia dintre David şi Isus, se observă că David era un muzician desăvârşit, care cânta cu măiestrie la harpă, instrument care a fost asociat profeţilor lui Dumnezeu. (1Samuel 10:5; 1 Cronici 25:3) David compunea poezii şi melodii, pe care le cânta spre lauda lui Iehova Dumnezeu. (Psalmul 18:1-49) Isus cânta cu măiestrie la „harpa lui Dumnezeu”, respectiv Cuvântul lui Dumnezeu. „Eu îmi plec urechea la pildele care îmi sunt însuflate, îmi încep cântarea în sunetul arfei.” – Psalmul 49:4; Matei 13:34, 35.

42. David era profet, a rostit profeţii, inspirat de duhul lui Dumnezeu. (2 Samuel 23:1, 2) Isus Christos era şi este Marele Profet. (Luca 24:19; Faptele Apostolilor 3:22, 23; Deuteronomul 18:15-19) Rămăşiţa lui Isus Christos, căreia i-a lăsat testamentul Său astăzi, propovăduieşte semnificaţia şi îndeplinirea profeţiilor, pe care Iehova prin Isus Christos le-a descoperit prin harpa Sa, profeţii care le includ pe cele scrise de David. – Luca 20:42; 24:44.

43. Când Saul era sub influenţa demonilor şi se afla într-o stare de melancolie şi nebunie, David a fost adus înaintea sa pentru a-i cânta şi a-i alina nebunia. (1 Samuel 16:14-23) Deoarece David Îl servea pe Iehova, Diavolul a profitat de această ocazie şi a complotat pentru ca David să fie omorât, determinându-l pe Saul să-l aducă aproape de el, pentru a-l putea omorî. (1 Samuel 18:9-12) Astăzi, clasa tipului prezent al lui Saul, liderii religioşi, folosesc ameninţări şi boicoturi şi alte metode pline de răutate pentru a-i determina pe martorii lui Iehova, rămăşiţa din clasa devotată de pe pământ, să cânte pe placul clericilor, pentru ca acestora să le fie alinată nebunia. Ei vor să folosească „harpa lui Dumnezeu”, Cuvântul Său, doar pentru a le fi alinată nebunia satanică; însă martorii lui Iehova refuză să facă un astfel de compromis cu Diavolul şi agenţii săi. Martorii lui Iehova cântă cu bucurie la harpa lui Dumnezeu şi fac acest lucru tot timpul, însă muzica lor nu îndepărtează cauza nebuniei clericilor. Răutatea creşte în clerici pe măsură ce aceştia aud muzica din harpa lui Dumnezeu şi vor să-i distrugă pe martorii lui Iehova, la fel cum Saul a încercat să-l omoare pe David. Muzica Scripturilor cântată de martorii lui Iehova nu-l alungă pe Diavol, care-i controlează pe clericii „creştinătăţii”, ci clericii folosesc această ocazie pentru a-i omorî pe martorii lui Iehova. (1 Samuel 18:9-12; 19:9-11) Degeaba încercăm să alinăm nebunia clasei clericilor. La fel cum David îl evita pe Saul, la fel martorii credincioşi ai lui Iehova îi evită pe clericii din timpul prezent, deoarece ştiu că nu-i

Cuprins

pot ajuta. (1 Samuel 18:11) Deşi David a fost prezentat la curtea împăratului, acesta a fost suficient de umil ca atunci când a fost respins să se întoarcă în casa tatălui său şi să continue să păzească oile. (1 Samuel 17:14, 15) La fel astăzi, în ciuda opoziţiei crude a clericilor, care îi resping pe martorii lui Iehova, aceşti martori credincioşi continuă să-i păstorească pe oameni, care au fost ţinuţi în ghearele clericilor, şi cărora Dumnezeu le arată mila Sa.

44. În acest punct al ilustrației profetice a apărut pe scenă o monstruozitate, care l-a sfidat pe împăratul uns al Israelului şi chiar pe Dumnezeu. Ce aspect al vieţii actuale este reprezentat de această monstruozitate? Ilustrația a ridicat o problemă care trebuia rezolvată imediat. La fel este şi astăzi.

CALOMNIATORII

Credincioşii lui Iehova de pe pământ au subliniat public importanţa datelor 1914, 1918 şi 1925. Au avut multe de spus cu privire la aceste date şi ce urma să se întâmple, însă nu toate prezicerile lor s-au adeverit. Prezicerile referitoare la date erau corecte, însă ceea ce s-a întâmplat nu putea fi în întregime prevăzut. Faptul că unele din aceste lucruri nu s-au adeverit a permis agenţilor lui Satan din cadrul „creştinătăţii”, în special clericii şi „oamenii păcatului” să-i ridiculizeze şi să-i ocărască pe servii credincioşi ai lui Dumnezeu şi să spună public despre ei şi ceea ce propovăduiesc ei: „Toate viziunile şi prezicerile lor au eşuat; aceasta dovedeşte că ei greşesc cu toţii şi că toate prezicerile lor cu privire la viitor vor eşua”. Acest lucru este folosit de clerici pentru a-i întoarce împotriva lui Dumnezeu şi a adevărului Său. Acest lucru a fost prevestit de ceea ce Dumnezeu i-a spus lui Ezechiel: „Fiul omului, ce înseamnă acest cuvânt de batjocură, pe care-l întrebuinţaţi în ţara lui Israel: Zilele se lungesc, şi toate vedeniile rămân neîmplinite?” – Ezechiel 12:22

Nimeni nu poate spune cu siguranţă în ce zi sau an va fi bătălia lui Iehova de la Armaghedon, însă este uşor de văzut că acum condiţiile de pe pământ indică apropierea unei mari crize.

Clericii şi politicienii au prezis şi continuă să prezică un mare succes şi prosperitate pentru acţiunile lor. Aceştia vorbesc împotriva martorilor lui Iehova. Despre cei care continuă cu seriozitate şi curaj să îl urmeze pe Dumnezeu, „oamenii puternici”, clericii şi politicieni, acum spun că toţi aceşti oameni sunt „nebuni” şi va trece mult timp înainte ca o nenorocire să aibă loc în rândurile „creştinătăţii”, care acum este în pace. Ei spun cu aroganţă oamenilor că ceea ce este scris în Biblie despre multele nenorociri se aplică doar pentru evenimentele trecutului şi nu au nici o legătură cu viitorul. Ei chiar comit blasfemii împotriva numelui lui Dumnezeu spunând că „creştinătatea” trebuie să propovăduiască despre faptele oamenilor şi trebuie să facă pământul un loc demn pentru ca Isus Christos să vină şi să locuiască aici. Aceştia vorbesc cu dispreţ despre profeţiile citate din Biblie de către urmașii sinceri ai lui Isus Christos; iar clericii şi aliaţii lor

Cuprins

au creat acest proverb: „Toate prezicerile martorilor lui Iehova au eşuat şi vor continua să eşueze”.

Un proverb similar fusese promulgat de către clerici şi aliaţii lor în vremea lui Ezechiel. Bineînţeles, Iehova ştia despre acest proverb; însă a spus îngerului Său să-l înştiinţeze următoarele pe Ezechiel: „De aceea spune-le: Aşa vorbeşte Domnul, Dumnezeu: Voi face să înceteze acest cuvânt de batjocură şi nu se va mai întrebuinţa în Israel. De aceea spune-le: Se apropie zilele şi toate vedeniile se vor împlini! Căci nu vor mai fi vedenii mincinoase, nici prorociri înşelătoare, în mijlocul casei lui Israel! Căci Eu, Domnul, voi vorbi; ce voi spune se va împlini şi nu va mai fi amânat; da, în zilele voastre, casă de îndărătnici, voi rosti un cuvânt şi-l voi împlini, zice Domnul Dumnezeu.” (Ezechiel 12:23-25). Împărăția lui Dumnezeu a început să se manifeste. Ziua răzbunării Lui se apropie, iar bătălia teribilă de la Armaghedon se apropie şi cu siguranţă va lovi „creştinătatea”, chiar foarte curând. Judecata lui Dumnezeu asupra „creştinătăţii” va fi în curând executată. Faptul că Dumnezeu nu va mai permite mult timp această stare de lucruri este demonstrat prin următoarele: „De aceea spune-le: Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: Nu va mai fi zăbavă în împlinirea cuvintelor Mele; ci cuvântul, pe care-l voi rosti, se va împlini, zice Domnul Dumnezeu.” – Ezechiel 12:28.

A venit momentul ca poporul lui Dumnezeu să arate tuturor că neamurile se îndreaptă către bătălia de la Armaghedon şi că singura speranţă a oamenilor este Împărăția lui Dumnezeu. Este un mare privilegiu permisiunea de a anunţa aceste lucruri. Este adevărul; iar adevărul va aduce speranţă şi curaj oamenilor.

Ezechiel a fost inspirat de Iehova să-i anunţe pe toţi cei care au făcut profeţii false. El le spusese oamenilor că profeţii falşi nu trebuie să-i mai înşele pe oameni cu promisiuni de pace şi că Dumnezeu va îndeplini profeţiile Sale, care sunt adevărate. Acum, în al 13-lea capitol al profeţiilor lui Ezechiel, se vorbeşte în mod specific de cei care fac profeţii false: „Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: „Fiul omului, proroceşte împotriva proorocilor lui Israel, care prorocesc şi spune celor ce prorocesc după gustul inimii lor: Ascultaţi cuvântul Domnului!” – Ezechiel 13:1, 2.

Isus a răspuns la întrebarea: Ce se va întâmpla la sfârşitul lumii?, spunând că după primul război mondial, care a început în 1914, vor apărea profeţi şi christoşi falşi.

Faptul că profeţii şi christoşii falşi sunt astfel menţionaţi împreună, arată că va exista cooperare între aceştia în opoziţia lor la adevărul mesajului referitor la Împărăția lui Dumnezeu. Clasa „servului rău” pretinde că este unsă de Dumnezeu, acest lucru fiind fals, fiind, prin urmare, christoşi falşi. Clasa „servului rău”, după cum a prezis Dumnezeu, „spune în inimile lor că Dumnezeu îşi întârzie venirea; şi încep să lovească în fraţii lor”. Această profeţie a lui Isus este pe cale să se îndeplinească încă din 1917 şi se îndeplineşte şi în prezent. Acei care odată au fost luminaţi de adevăr şi care au fost primiţi în legământul Său şi care acum refuză să poarte mărturie pentru Împărăția Sa şi se opun celor care fac acest lucru, prin

Cuprins

acţiunile lor declară că „Domnul şi-a întârziat venirea”. Comportamentul lor arată motivaţia de care sunt mânaţi; şi când Isus a spus „Vor spune în inima lor”, aceasta înseamnă că prin acţiunile lor ei declară ce cred. Dacă ei ar crede că Isus Christos este în templul Său şi Împărăția a început să funcţioneze, atunci cu siguranţă prin acţiunile lor nu s-ar mai opune vestirii adevărului în ceea ce priveşte Împărăția, şi ar fi de partea lui Iehova şi s-ar alătura cu bucurie celor care Îl servesc pe Iehova, în „lucrarea Sa ciudată”, de asemenea declarând adevărul. Aceştia sunt christoşi falşi, deoarece ei pretind că sunt unşi de Dumnezeu şi că „stau în locul Său ceresc”; aceştia sunt falşi profeţi, în aceea că ei spun în inimile lor, respectiv prin acţiunile lor „Împărăția nu a venit, însă va veni”.

Iehova l-a inspirat pe Ezechiel să profeţească despre toţi aceşti nebuni sau perverşi şi despre întreaga „creştinătate”, care propovăduieşte fals numele lui Iehova Dumnezeu: „Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: Vai de proorocii fără minte, care umblă după duhul lor şi nu văd nimic!” (Ezechiel 13:3) Altă traducere redă astfel acest text: „Astfel, a zis Domnul Veşniciei: vai de profeții clevetitori care urmează duhul lor, fără a vedea nici un lucru”. (*Lesser*). Aceştia sunt perverşi şi clevetitori, în sensul că se complac în ocărârea numelui lui Dumnezeu şi a lui Isus Christos şi a celor care-i sunt servi pe pământ. Ei au devenit orbi şi nu mai văd adevărul în ceea ce priveşte Împărăția şi „nu văd nimic”.

Aceşti profeţi falşi sau calomniatori includ pe toţi cei care pretind că sunt reprezentanţii lui Dumnezeu şi care în realitate sunt împotriva Împărăției - fie în cuvinte, fie în acţiuni. Unii din ei susţin că nu sunt împotriva Împărăției, însă în acelaşi timp se opun lucrării realizate pentru anunţarea Împăratului şi Împărăției. Atitudinea lor de opoziţie la „adevărul prezent” şi la lucrarea Împărăției arată ce este în inimile lor şi marchează acţiunile lor drept nebuneşti şi scandaloase. Ei îşi urmează propriile imbolduri şi nu văd nimic. „Omul prost nu cunoaşte lucrul acesta şi cel nebun nu ia seama la el.” (Psalmul 92:6) Omul prost este un om egoist şi înclinat spre plăcerile lumeşti, la fel ca aceia care îşi urmează propriile impulsuri şi nu au nici o viziune asupra adevărului prezent. (Psalmul 94:8) Despre el Ezechiel spune: „Proorocii tăi, Israele, sunt ca nişte şacali în mijlocul dărâmăturilor!” (Ezechiel 13:4) Aceştia sunt animale viclene, înşelătoare, prădătoare şi încearcă să distrugă roadele şi să împiedice culegerea „roadelor Împărăției” (Cântarea Cântărilor 2:15) Aceasta este calea „omul păcatului… fiul pierzării” – 2 Tesaloniceni 2:3-11.

Profeţii şi profetesele false şi christoşii falşi fac parte din aceeaşi clasă, incluzând clericii, bărbaţi şi femei, prezicătorii politici şi financiari şi cei care au primit odată unele adevăruri şi acum au devenit necredincioşi faţă de legământul lor. Toţi aceşti oameni sunt împotriva Împărăției lui Dumnezeu şi, prin urmare, sunt susceptibili la orice lucru spus de organizaţia Domnului, care tinde să expună răutatea lor. Nefiind servii lui Dumnezeu, aceştia nu numai că refuză să declare „ziua răzbunării Domnului nostru”, însă obiectează cu tărie ca alţii să facă acest lucru, cei care sunt unşii lui Dumnezeu. Aceştia presupun că vorbesc în numele Domnului; însă Dumnezeu nu i-a autorizat să facă acest lucru. „Vedeniile lor sunt

Cuprins

înşelătoare şi prorociile lor mincinoase. Ei zic: ‚Aşa vorbeşte Domnul!' măcar că Domnul nu i-a trimis; şi fac pe oameni să tragă nădejde că se va împlini cuvântul lor." – Ezechiel 13:6*, R.V.*

Aceşti falşi profeţi vorbesc în nume propriu şi trag propriile concluzii şi pretind că Dumnezeu este autoritatea lor, când de fapt Dumnezeu nu i-a autorizat să vorbească. Nu au făcut nimic bun pentru oameni şi nici nu au onorat numele Domnului; după cum a spus Ezechiel despre ei: „Voi nu v-aţi suit înaintea spărturilor, n-aţi înconjurat cu un zid casa lui Israel, ca să rămâneţi tari în luptă, în ziua Domnului." (Ezechiel 13:5) Aceştia vorbesc folosind propriile cuvinte, nu Cuvântul lui Dumnezeu şi sunt condamnabili în ochii Domnului şi sunt cea mai mare cauză a problemelor „creştinătăţii". Aceştia au adoptat o poziţie împotriva lui Dumnezeu şi împotriva celor unşi de Acesta şi din acest motiv Dumnezeu nu le va permite să stea în picioare în ziua bătăliei de la Armaghedon. – Apocalipsa 12:17; 17:14.

Deoarece aceşti falşi profeţi şi falşi christoşi sunt împotriva Împărăţiei, Dumnezeu declară că este împotriva lor şi că aceştia nu vor juca nici un rol în organizaţia Lui, acum sau mai târziu. „Nu sunt înşelătoare vedeniile pe care le aveţi şi nu sunt mincinoase prorociile pe care le rostiţi? Voi ziceţi: ‚Aşa vorbeşte Domnul!' în timp ce Eu n-am vorbit. De aceea, aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: ‚Pentru că spuneţi lucruri înşelătoare, şi vedeniile voastre sunt minciuni, iată, am necaz pe voi, zice Domnul, Dumnezeu'." (Ezechiel 13:7, 8) Aceştia nu vor face parte din poporul lui Dumnezeu, ci sunt duşmani; şi vor muri în ţara duşmanului, ca exilaţi de Dumnezeu: „Mâna Mea va fi împotriva proorocilor, ale căror vedenii sunt înşelătoare şi ale căror proorocii sunt mincinoase; ei nu vor rămâne în adunarea poporului Meu, nu vor fi scrişi în cartea casei lui Israel, nici nu vor intra în ţara lui Israel. Şi veţi şti că Eu sunt Domnul Dumnezeu." – Ezechiel 13:9.

SCRISORI

GLORIA MARELUI TEOCRAT LUMINEAZĂ MAI DEPARTE

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD:

„Nici un om nu a predeterminat aceste lucruri, însă Domnul cu siguranţă le-a insuflat." Cât de adevărate sunt aceste cuvinte în inimile poporului lui Dumnezeu! Dumnezeu a arătat clar că Împăratul Său a fost întronat şi că Împărăţia este un fapt existent – că Sion, oraşul fidel, a fost construit şi că Isus Christos, Conducătorul şi Şeful Absolut al acestuia, supraveghează în mod direct organizaţia vizibilă a lui Dumnezeu; că este pe placul marelui Teocrat să se manifeste faţă de unşii Săi şi că şi-a stabilit momentul pentru a face acest lucru şi că acest moment a

Cuprins

venit şi din templu luminează gloria Sa, în faţa Fiului Său. Minunat privilegiu al vederii frumuseţii Sale în lumina articolelor recente din *Turnul de Veghere!*

Cu adevărat „din gura copiilor ai insuflat putere, în ciuda duşmanilor Tăi; şi vei lovi pe duşman cu răzbunare".

Articolul „Organizație" arată clar responsabilităţile celor care participă la convenţii – că aceste adunări nu sunt doar capriciul organizaţiei oamenilor, ci au fost predestinate de Dumnezeu cu secole înainte, cu un scop precis – pentru a instrui pe poporul Său şi pentru justificarea numelui şi cuvântului Său.

Am trimis odată cu această scrisoare şi recunoştinţa din inima mea, care îi este dedicată lui Dumnezeu, deoarece ştiu că toate aceste lucruri vin de la El, însă îi face plăcere să se manifeste prin fiii Săi care şi-au arătat iubirea în devotament credincios.

Sper că va continua să se manifeste prin tine în această bătălie.

Cu multă dragoste,
GENE ORRELL, Florida

DIN NOU IEHOVA A PREGĂTIT OSPĂȚUL

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD,

Îmi face plăcere să relatez referitor la sesiunea de studiu de luni seară de la Bethel. În iunie întâlnirile s-au bucurat de 13, 15, respectiv 15 şi 16 participanţi.

În această lună au fost studiate articolele din *Turnul de Veghere* intitulate „Organizație". Acestea au fost un ospăț spiritual bogat şi toţi simţim că din nou Iehova a pregătit poporului Său hrană spirituală care să-l sature pe deplin, într-un moment în care trebuie realizată profund conducerea lui Isus Christos prin instrumentul Său vizibil, Societatea. Pe parcursul sesiunii de studiu s-a declarat că asimilarea adevărurilor arătate în aceste articole a avut un efect de limpezire a minţii care nu a fost niciodată experimentat. Aceasta pare a indica faptul că după ce însușirea faptelor importante cu privire la justificarea numelui Domnului, gloria Împărăției şi a templului au fost descoperite şi stabilite, acum mult mai multe adevăruri importante sunt stabilite care tind să cureţe şi să purifice. Cel puţin simţim mai mult decât oricând importanţa şi solemnitatea momentului prezent şi a lucrării pe care o înfăptuim, bucurându-ne că este caracterizat de aşteptarea fericită a unui viitor glorios pentru toţi cei care continuă cu credinţă până la sfârşit.

Din nou vă asigurăm de dragostea noastră sinceră şi de cele mai bune urări pentru lucrarea menită ție de Domnul.

Cu multă dragoste,
În serviciul Împăratului,
F.C. WAINWRIGHT, *Toronto*

Cuprins

PREVEDERI ALE LUI IEHOVA PENTRU POPORUL SĂU

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD:

„O Iehova", spune psalmistul, „cât de diverse sunt lucrările Tale! Cu înţelepciune le-ai făcut pe toate: pământul este plin de bogăţiile Tale"; şi dacă ar exista un popor care ar aprecia cu adevărat adevărul acestui verset, cu siguranţă este societatea de pe pământ din ziua de astăzi, devotată lui Iehova şi dedicată slujirii Lui.

Atât de multe sunt prevederile lui Iehova pentru poporul Său că nu pot fi numărate, însă printre cele pe care le apreciem cu adevărat este favoarea de a ne aduna pentru a ne aminti privilegiile şi obligaţiile şi de a ne încuraja unul pe celălalt pentru a continua lucrarea Domnului. La întâlnirile noastre de la Bethel din mai am avut ocazia de a studia profeţia lui Iona; participarea la întâlniri a fost de 8, 6, 9 şi 8.

Îndelunga răbdare a lui Iehova este din nou manifestată prin înţelegerea acestei profeţii, care avertizează de capcanele Diavolului care ademenesc poporul lui Dumnezeu şi din nou se pune problema: servirea egoistă a propriilor interese sau slujirea lui Iehova cu mulţumire şi bucurie!

Dorim, împărtăşind lucrarea lui Iehova, să fim atenţi şi pregătiţi tot timpul să ascultăm ordinele Comandantului şi Conducătorului nostru.

Cu dragoste şi cele mai bune urări,
Fraţii tăi în serviciul lui Iehova,
FAMILIA BETHEL, Copenhaga

IEHOVA A CREAT SIONUL

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD:

De când am citit cele două articole din *Turnul de Veghere*, sub titlul „Organizaţie", din ediţiile de iunie, mă simt obligat să îţi scriu, să îmi exprim într-o anumită măsură recunoştinţa mea sinceră pentru Dumnezeu, pentru că ne-a împărtăşit Cuvântul Său şi pentru realizarea că are grijă de cei care cred în El şi au încredere în El. Fiecare ediţie *a Turnului de Veghere* ne aduce hrană pentru inimă şi minte, ne dă posibilitatea să medităm şi să ne dăm seama că poporul lui Iehova merge pe calea cea bună. Aceste lucruri sunt esenţiale. În ceea ce mă priveşte, când citesc aceste articole simt că Iehova s-a apropiat foarte mult de poporul Său pentru a le arăta ordinea lucrurilor în această cetate, o cetate compactată, şi a oferit copiilor din Sion şi însoţitorilor acestora marele privilegiu de a împărtăşi în mod direct ordinea în interesele cetăţii Sale. Sion, „cetatea lui Dumnezeu", este acum mai reală pentru noi datorită luminii oferită de Scripturi, deoarece cuvântul lui

Cuprins

Iehova, prin robul Său Isaia (60:17), din care citaţi, este acum în realitate un „cuvânt viu", în sensul că intră în mod eficient în viaţa şi slujba oamenilor. Până acum acest cuvânt a fost o profeţie; acum este mai mult de atât; este o profeţie îndeplinită sub ochii noştri, în ascultarea bucuroasă a fiecăruia.

Această descoperire a semnificaţiei profeţiei din Isaia 60:17 ne face să vedem că Iehova are un moment pentru orice face legat de serviciul şi viaţa poporului Său. La momentul ales de El schimbă bronzul în aur; în momentul ales de El asigură prosperitatea Sionului; la momentul ales de El va spune Sionului care este scopul Său. *Turnul de Veghere* ne-a arătat de multe ori despre faptul că Iehova îşi conduce poporul pe anumite căi de serviciu, despre descoperirea adevărurilor, despre felul în care acestea sunt în ultima vreme în concordanţă cu imaginile profetice transmise cu mii de ani în urmă. Acum ne spune despre un lucru care necesită atenţie imediată şi confirmă cuvântul lui Dumnezeu printr-o difuziune de lumină asupra Scripturilor. Declaraţia făcută în prima ediţie din 1 iunie, „Organizaţia lui Iehova nu este în nici un caz democratică… guvernarea sa este strict teocratică" TREBUIE să fie ghidul nostru în toate relaţiile cu acest oraş, organizaţia Sa de pe pământ. Este un „cuvânt înţelept" şi cu siguranţă ne va ghida. Sionul nu îşi reglementează propria ordine a lucrurilor: aceasta este prerogativa lui Iehova şi la momentul potrivit, care în mod evident a venit, îşi va instrui organizaţia de pe pământ în toate privinţele, asigurându-i pacea şi prosperitatea.

Când adevărul este descoperit, acesta este însoţit de o mare satisfacţie şi cu siguranţă am simţit acest lucru când *Turnul de Veghere* a clarificat chestiunea votării. Mărturisesc că starea de lucruri din trecut, înlocuită datorită expunerii din Faptele Apostolilor 14:23, nu îmi aducea satisfacţie; faptul că bătrânii erau votaţi pe plan local părea contrar intenţiei evidenţelor; însă i-am urmat pe conducătorii de atunci şi am continuat acea stare de lucruri până când greşeala a dus la confuzie, care a afectat pe mulţi oameni care nu promovau pe drept. Acum că epistolele lui Pavel către Timotei şi Tit sunt aşezate în locul potrivit, iar instrucţiunile referitoare la servii Domnului în cadrul societăţilor din care fac parte sunt descoperite clar a fi direcţia celor care îi reprezintă pe cei doi credincioşi, această problemă a fost soluţionată definitiv. Faptul că am realizat că acele scrieri erau pentru noi în aceste ultime zile vine ca un dar de la Domnul. Întotdeauna ne-am întrebat de ce Pavel nu a oferit nici o instrucţiune cu privire la alegeri; acum ştim: Pavel a scris celor doi pentru noi în aceste ultime zile, când Iehova a creat Sionul, pentru a ne instrui în organizaţia Sa.

Marea societate din Londra are acum experienţa aşezării servilor şi serviciilor Societăţii, în avantajul său şi, în toate privinţele, în interesul Împărăţiei. A fost privilegiul meu să propun rezoluţia sugerată de *Turnul de Veghere* pentru a fi adoptată de adunarea generală şi nu cred că am avut vreodată o satisfacţie mai mare decât atunci când am văzut unanimitatea cu care societatea a fost de acord cu adoptarea acesteia. Am simţit şi simt că Domnul este cu poporul Său în această instrucţiune din cele două articole sub titlul „Organizație". I-am mulţumit

Cuprins

Domnului pentru rolul pe care l-ai jucat în acest sens şi continui să mă rog să te binecuvânteze în lucrarea pe care o înfăptuieşti pentru El şi pentru poporul Său.

Cu multă dragoste în Domnul,
Vă stau la dispoziţie,
J. HEMERY

LUCRURI GLORIOASE DE LA IEHOVA

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD:

Bunătatea manifestată de Iehova m-a determinat să comunic cu tine. Citesc *Turnul de Veghere* de peste 30 de ani şi am fost martor la multe lucruri glorioase venite de la Iehova, însă funcţionarea completă a organizaţiei Sale, Societatea Sa, în întregime, nu a fost niciodată atât de clară ca acum.

Tocmai am terminat de citit pentru prima dată ediţia din 15 iunie a *Turnului de Veghere*, care m-a încântat; am fost entuziasmat; am plâns de bucurie datorită mesajului minunat – Apocalipsa 5:14.

Sunt atât de fericit că Dumnezeu a transmis că de acum înainte Societatea va supraveghea direct toate chestiunile care ţin de serviciile şi de adunările pe plan local.

Fratele vostru sincer,
ROLLIN JONES, Florida

CONVENŢIA MONDIALĂ

Toţi cei care-L iubesc pe Dumnezeu şi Împărăţia Sa vor fi încântaţi de posibilitatea de a participa la o convenţie mondială a vestitorilor Domnului. Data este 9-11 septembrie 1938. Convenţia principală va avea loc la Londra, Anglia. Multe săli de conferinţă vor fi folosite în Anglia, Australia, Statele Unite şi Canada. Toate sălile vor fi conectate prin telegraf de la Londra, Anglia.

Sâmbătă seara, 10 septembrie, la ora 8, preşedintele Societăţii noastre va prezenta un discurs la Kingsway Hall, Londra, către cei consacraţi, incluzând„rămăşiţa" şi „ionadabii", şi, dacă va fi posibil, fiecare din aceştia trebuie să participe la una din sălile la care va fi auzit discursul. Duminică, 11 septembrie, la aceeaşi oră, preşedintele Societăţii va prezenta un discurs la Royal Albert Hall, Londra, care va fi transmis în toate celelalte săli prin telegraf direct. Acel discurs va fi pentru public, precum şi pentru cei care participă la convenţie.

Îi invităm pe toţi cei interesaţi să participe la promovarea acestei convenţii mondiale. Toate persoanele care citesc literatură referitoare la Împărăţie şi care sunt solicitate trebuie să participe la aceste întâlniri, în special sâmbăta şi

Cuprins

duminica. *Informatorul* conţine informaţii detaliate referitoare la convenţie. Aceasta va fi o ocazie unică şi excepţională de a promova Împărăția Domnului în lumea vorbitoare de engleză. Spuneţi-le celorlalţi şi informaţi-i şi încurajaţi-i să participe în special la cele două discursuri menţionate mai sus.

Cuprins

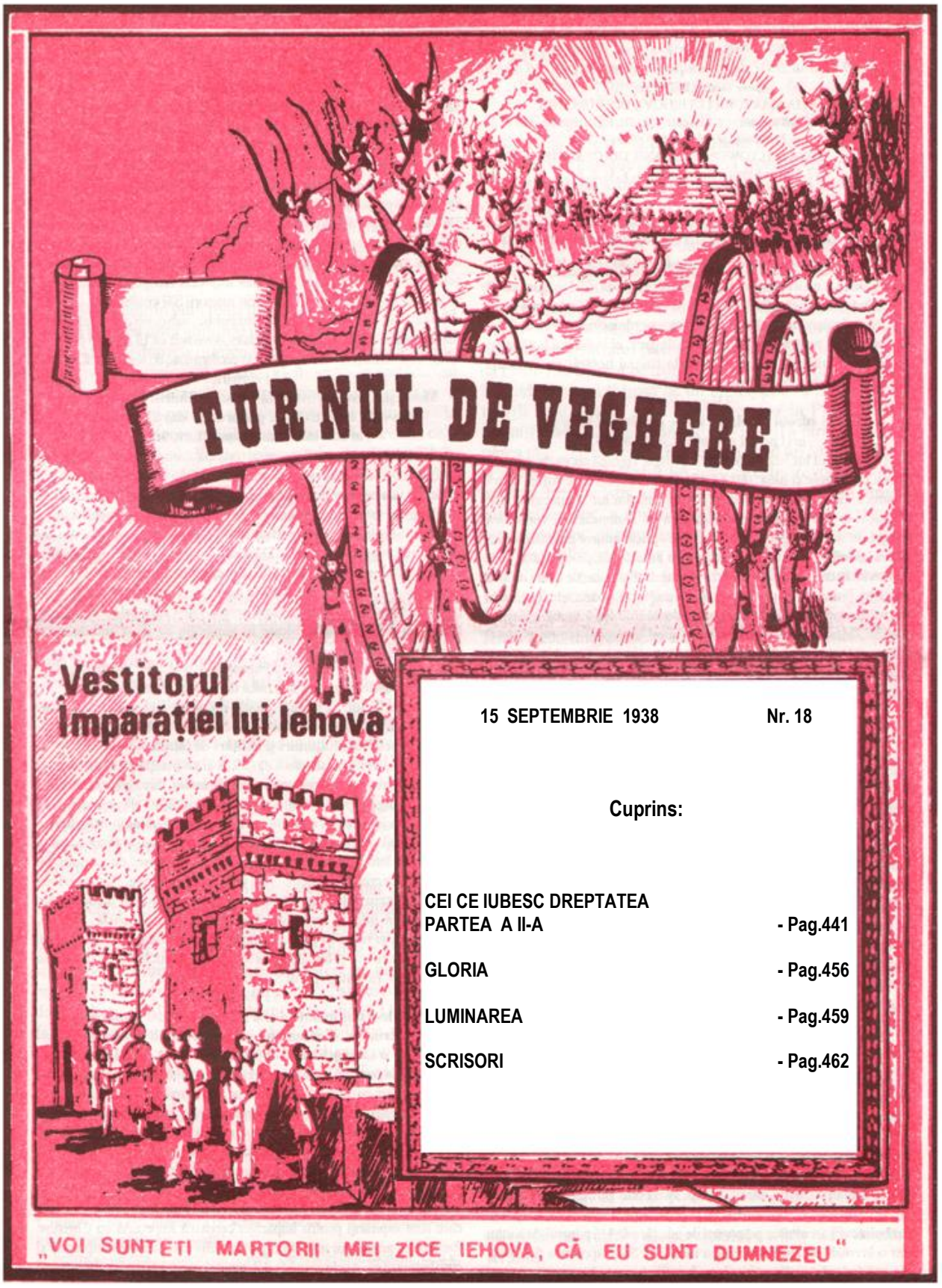

15 SEPTEMBRIE 1938 Nr. 18

Cuprins:

CEI CE IUBESC DREPTATEA
PARTEA A II-A - Pag.441

GLORIA - Pag.456

LUMINAREA - Pag.459

SCRISORI - Pag.462

„VOI SUNTEȚI MARTORII MEI ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU"

Cuprins

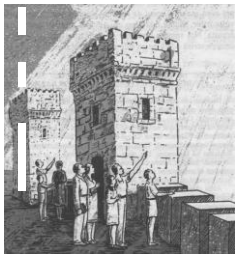

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

VOL. LIX **15 SEPTEMBRIE 1938** **NR. 18**

CEI CE IUBESC DREPTATEA

„Căci Domnul este drept, iubeşte dreptatea, şi cei neprihăniţi privesc Faţa Lui.” – Psalmul 11:7.

PARTEA A II-A

Iehova i-a favorizat pe martorii Lui de pe pământ prin descoperirea celor mai mici detalii în ceea ce priveşte pregătirea Lui pentru bătălia zilei celei mari, care va hotărî pentru totdeauna marea chestiune, care a fost ridicată de secole. Chestiunea este: Cine este suprem şi pe cine trebuie să asculte oamenii? Ilustrațiile, transmise din trecut şi acum arătate în mod clar şi făcute de înţeles pentru poporul lui Dumnezeu, nu lasă loc de îndoială cu privire la această întrebare şi răspunsul la ea. Descoperirea acestor ilustrații creşte credinţa poporului lui Dumnezeu şi face puternică speranţa lor şi ei se bucură. Din dovezile incontestabile descoperite ei ştiu că marea bătălie care se apropie este bătălia lui Dumnezeu şi că victoria Sa este sigură şi că cei care rămân drepți şi statornici în devotamentul lor faţă de Dumnezeu şi Împăratul Său vor fi salvaţi. Nu numai că Dumnezeu face cunoscută pregătirea Sa pentru luptă, ci El dezvăluie ,de asemenea, pentru poporul Său cine este duşmanul şi poziţia acestuia, pentru ca poporul Său să nu poată fi luat prin surprindere. Acesta este un moment de pericol şi Dumnezeu îi mângâie pe oameni, arătându-le în avans ceea ce este pe cale să se întâmple.

REPREZENTANTUL DIAVOLULUI

2. Când se pune problema supremaţiei, Diavolul are grijă ca poziţia sa să fie reprezentată; Dumnezeu nu-l împiedică să-şi manifeste poziţia. Aceasta le permite celor care au încredere în Iehova să-și dovedească integritatea lor, în timp ce alţii îl urmează pe duşmanul lui Dumnezeu şi îşi primesc pedeapsa. În ilustrația profetică discutată aici, poporul lui Dumnezeu în luptă stătea pe munte cu faţa spre armata filistenilor, care stătea în linie de luptă pe muntele opus, de partea cealaltă a văii. În tabăra filistenilor era un uriaş numit Goliat, reprezentantul diavolului, care îl sfida pe Dumnezeu şi pe poporul Său. Numele Goliat înseamnă "expulzat" sau "exilat". Este posibil ca acesta să fi fost un descendent al uriaşilor "Refaim", care odată ocupau Palestina şi care au fost alungaţi de către invadatori; aceasta l-ar

Cuprins

plasa în clasa unui „exilat”. Din cauza mărimii sale monstruoase şi armurii pe care o purta, el îi înspăimânta pe oamenii normali şi, fără îndoială, filistenii l-au adus în armată şi l-au pus să lupte cu izraeliţii pentru că ei doreau să-i sperie pe izraeliţi; însă Goliat se afla acolo în primul rând în calitate de reprezentant al diavolului, care încearcă să-i sperie pe cei care sunt de partea lui Dumnezeu, precum şi pe cei care se declară a fi de partea lui Dumnezeu. Sfidarea lui Goliat a ridicat problema: Cine este suprem? Cine constituie „înaltele stăpâniri”? Aceasta este întrebarea care a fost adresată mult timp şi care astăzi este discutată şi proeminentă între toate naţiunile. La fel cum filistenii simbolizau acele persoane care sunt anti-dumnezeu şi anti-Împărăţie, precum şi împotriva tuturor care sunt sub numele lui Dumnezeu şi al lui Christos, fie că această susținere este adevărată sau falsă, faptul că l-au luat pe Goliat şi l-au pus în faţă să lupte arată că Goliat îl reprezenta în mod special pe Diavol şi reprezenta pe cei care astăzi sunt în întregime anti-dumnezeu şi anti-Împărăţia lui Dumnezeu. Filistenii de astăzi au pus în faţă o monstruozitate, reprezentantul special al Diavolului, pentru a-i speria pe adepţii pretinşi ai lui Dumnezeu şi astfel ei speră să-i sperie pe toţi ceilalţi şi ca aceştia să se îndepărteze de Dumnezeu şi Împărăţia Lui. Această monstruozitate poate fi numită şi este numită, „religia divinizării statului,” respectiv doctrina sau propovăduirea care pune statul mai presus de Dumnezeu şi tot ceea ce ţine de Împărăţia lui Dumnezeu. În vremea Romei păgâne „statul” era forţa supremă, absolută. Acelaşi lucru este reînviat în aceste „ultime zile” şi „vremuri periculoase” şi astăzi Îl sfidează pe Atotputernicul Dumnezeu şi se opune închinării Sale şi este ridicat la rangul de suprem şi conduce viaţa tuturor făpturilor şi cere ca toţi să fie supuşi „statului”. Acest lucru a apărut în special în Rusia, sub forma comunismului sau bolşevismului, de asemenea în Italia fascistă şi Germania nazistă. Ierarhia romano-catolică, sub numele şi masca unei „religii creştine”, este în competiţie cu monstruozitatea „religiei de stat” pentru a vedea cine va putea controla tot pământul. Istoria Ierarhiei romano-catolice arată că aceasta are deseori fracţiuni care se luptă una cu cealaltă şi adoptă orice poziţie care le ajută să câştige; şi văzând că monstruozitatea religiei de stat este un instrument util atunci când poate fi controlat, Ierarhia romano-catolică adoptă tactici şi practici asemănătoare, şi pune în mişcare mecanisme pentru a obliga salutarea steagului, „siguranţa de stat”, reguli de interzicere, măsuri care ţin de „unitatea naţiunilor”, dictatori şi alte metode dictatoriale. Toate aceste metode fac din regula statală sau naţională un „Dumnezeu” suprem, respectiv reprezentantul vizibil al lui Satan, „dumnezeul acestei lumi”, şi care admite că acesta trebuie să fie preferat în detrimentul Dumnezeului Cel Atotputernic. În scopul de a-i desființa şi distruge pe martorii lui Iehova, care sunt servii adevăraţi ai lui Dumnezeu, Ierarhia romano-catolică şi alţi religioşi îşi unesc forţele cu această monstruozitate, „religia de stat” atunci când le convine şi ,ca urmare, mulţimea întreagă devine anti-dumnezeu şi anti-Împărăţie, deşi religioniştii pretind a fi reprezentanţi ai Domnului. Religioniştii joacă un joc fraudulos, în scopul de a încerca să fie în frunte. Această doctrină a zilelor noastre de „puteri superioare” sau supremaţia statului este invocată de

Cuprins

politicieni, finanţişti şi religioşi ca un instrument pentru a-i speria pe toţi cei care sunt pentru Iehova Dumnezeu şi Împărăţia Sa şi a determina eşecul eforturilor poporului lui Iehova şi de a avansa interesul egoist al duşmanului lui Dumnezeu.

3. Analizând ilustrația observăm că nimeni din armata lui Saul nu era dispus să se întâlnească cu Goliat în luptă. Nici chiar Ionatan cel curajos nu vroia să facă acest lucru. Nici unul din izraeliţii religioşi nu a avut curajul şi credinţa să apere numele lui Iehova împotriva acelei monstruozităţi, care în prezent îl reprezintă pe Satan. În mod clar izraeliţii îşi preţuiau viaţa proprie, ca având o importanţă mai mare decât apărarea onoarei, precum şi a numelui lui Iehova Dumnezeu. Ei nu au avut credinţa că Dumnezeu va oferi ajutorul Său şi putere celui care s-ar fi luptat cu Goliat. Ei nu erau deosebit de ofensați de faptul că reprezentantul Diavolului era acolo pentru a defăima numele lui Iehova. Acestea erau circumstanţele.

4. Apoi a apărut tânărul David, care fusese uns de Dumnezeu pentru Împărăţie. Atunci era păstor şi hrănea oile tatălui său, dar fusese trimis de tatăl său să ducă mâncare fraţilor săi, care erau în armată. Timp de patruzeci de zile filistenii, cu monstruosul Goliat în faţă, s-au apropiat şi i-au sfidat, tachinat, ridiculizat şi dezonorat pe izraeliţi. Sosind pe câmpul de luptă, David a auzit cuvintele rostite de Goliat sfidându-l pe Iehova Dumnezeu. El venise să aducă mâncare fraţilor săi. La fel Isus Christos, Mai Marele David, a venit pe pământ pentru a aduce hrană spirituală celor care propovăduiau şi Îl serveau pe Dumnezeu. Tânărul David a apreciat imediat adevărata problemă şi indignarea sa împotriva duşmanilor a crescut, iar zelul său pentru Domnul ardea şi el a vorbit. „David a zis oamenilor de lângă el: „Ce se va face aceluia care va omorî pe filisteanul acesta, şi va lua ocara deasupra lui Israel? Cine este filisteanul acesta, acest netăiat împrejur, ca să ocărască oştirea Dumnezeului celui viu?" David a zis lui Saul: „Nimeni să nu-şi piardă nădejdea din pricina filisteanului acestuia! Robul tău va merge să se bată cu el." – 1 Samuel 17 : 26,32.

5. David era dornic să lupte împotriva monstruozităţii şi să câştige, pentru ca „tot pământul să ştie că există un Dumnezeu în Israel". David a avut credinţă în Dumnezeu, că va lupta pentru el şi că, prin urmare, va câştiga şi el a spus: „Şi toată mulţimea aceasta va şti că Domnul nu mântuieşte nici prin sabie, nici prin suliţă. Căci biruinţa este a Domnului. Şi El vă dă în mâinile noastre." – 1 Samuel 17 : 47.

6. Aceste cuvinte sună clar astăzi în urechile martorilor lui Iehova. Apoi înarmat cu toiagul, praştia şi cinci pietre netede, în măsura în care vorbim de arme vizibile, David a mers la luptă. Adevărata sa armură era puterea Dumnezeului Atotputernic, exercitată în numele Său. Cu îndrăzneală, el s-a apropiat de monstruozitate: „David a zis filisteanului [Goliat]: „Tu vii împotriva mea cu sabie, cu suliţă şi cu pavăză; iar eu vin împotriva ta în Numele Domnului oştirilor, în Numele Dumnezeului oştirii lui Israel, pe care L-ai ocărât." – 1 Samuel 17 : 45.

7. În împlinirea acelei părţi a ilustrației profetice, această chestiune a reapărut în anul 1914 e.n. Acel moment a marcat „naşterea naţiunii", respectiv înscăunarea lui Isus Christos şi începutul Împărăţiei Sale. Ca împărat al lumii şi

Cuprins

Judecător al tuturor, El a apărut la templu după aceea, în 1918. În acea perioadă avea loc primul război mondial şi naţiuni întregi s-au ridicat la luptă împotriva altor naţiuni şi a existat un efort mare de a înregimenta şi alinia fiecare membru al fiecărei naţiuni şi nu era permisă nici o excepţie. Acest lucru în sine a servit pentru a pune pe primul plan problema sau întrebarea: „Cine sunt acum înaltele stăpâniri?" Are cineva dreptul sau privilegiul să nu asculte de stat şi să asculte de Dumnezeu? Numai cei pe deplin credincioşi erau de partea lui Dumnezeu şi a lui Isus Christos. A venit confruntarea şi toţi ceilalţi au ales „statul", respectiv Liga Naţiunilor, şi chiar clerul a declarat Liga Naţiunilor a fi calea de salvare a oamenilor. Aceasta era în ciuda lui Dumnezeu cel Atotputernic şi a lui Isus Christos şi, în sine, a constituit o respingere a lui Christos drept Conducătorul de drept al lumii. Religioniștii, conduşi de Ierarhia romano-catolică, cu ambiţia sa de a conduce lumea, erau pregătiţi pentru o alianţă de orice fel care putea să ofere o asigurare suplimentară a succesului lor. Diavolul avea nevoie de un campion care să sfideze pe Dumnezeu şi pe Christos, adevăratele „Înalte Stăpâniri" şi să forţeze oamenii să se conformeze din teamă. Acel campion şi monstruozitate a fost sub forma unui „stat totalitar", o renaştere a uriaşului preistoric, puterea absolută centrată într-un singur dictator, un guvern total comandat de un singur om. Puterea „statului absolut" sub un dictator uman (reprezentat de Goliat), care altă dată era exilat după căderea Romei păgâne, este acum renăscută ca o relicvă a puterii şi vremurilor străvechi. Imediat a apărut o asemenea monstruozitate anti-tipică, un „stat totalitar", prin stabilirea guvernului sau statului bolşevic sau comunist în Rusia, care a fost înfiinţat în noiembrie 1917 şi care, cu promptitudine a renegat religia „bisericii ortodoxe", i-a confiscat proprietăţile şi a declarat religia „opiul poporului". Aceasta a fost o provocare pentru întreaga clasă actuală Saul, care practică religia. Aceşti religioși din ziua de azi, conduşi de Ierarhia romano-catolică, temându-se pentru propriile capete, nu doreau să se alieze cu această monstruozitate sub forma unui guvern comunist, astfel că Diavolul le-a furnizat acelaşi uriaş anti-tipic într-o altă deghizare şi înfăţişare, luând masca şi numele de „stat fascist" instituit de Mussolini în octombrie 1922, care îl sfidează pe Dumnezeu şi pe Christos, şi care pretinde că este suprem şi, prin urmare, constituie „stăpânirile înalte". Apoi a urmat repede, în 1933, aceeaşi monstruozitate anti-tipică, cu o altă înfăţişare, denumită „statul nazist", operând sub un dictator. Ierarhia romano-catolică, care conducea acest joc politico-religios, a adoptat sloganul că bolşevismul era o mare ameninţare şi, prin urmare, a invocat şi aprobat monstruozitatea, gigantul, „statul religios", sub forma fascismului şi nazismului, al cărui scop este de a speria şi înregimenta toţi oamenii şi de a-i aduce sub domnia unui dictator şi de a conduce lumea în locul şi în ciuda lui Dumnezeu şi a lui Christos, Împăratul Său. Acum, aceeaşi mulţime religioasă îi orbeşte pe oameni insistând că religia este metoda lui Dumnezeu de a salva lumea; cei care Îl servesc pe Dumnezeu ştiu că religia este un instrument în mâinile diavolului. Monstruozitatea, uriaşul Goliat, reprezintă „statul totalitar", care plasează statul

Cuprins

mai presus de Iehova Dumnezeu şi Isus Christos, care ordonă tuturor oamenilor să fie supuşi „statului”, ca sfidare a lui Iehova Dumnezeu.

8. Deşi este adevărat că religioniștii, atât catolici, cât şi aşa-numiţii „protestanţi”, au comentat împotriva fascismului şi nazismului, pe baza unor chestiuni nesemnificative ca educaţia copiilor, aceşti religioși, care constituie clasa prezentă Saul, nu au îndrăznit să comenteze problema monstruozităţii „religiei de stat” ca supremă şi care cere tuturor să se supună „statului”, în ciuda Atotputernicului Dumnezeu şi a lui Isus Christos, Împăratul Său. Clasa Saul, respectiv religioniștii, nu au îndrăznit să conteste chestiunea supremaţiei statului. Ei văd că guvernul dictatorial Îl sfidează pe Iehova Dumnezeu şi pe Christos, statul declarându-se „putere superioară” şi nici o organizaţie religioasă nu a îndrăznit să iasă în faţă şi să declare că Iehova şi Isus Christos sunt „Înaltele Stăpâniri”. De frică să nu-şi piardă posesiile şi fără nici o consideraţie pentru numele lui Iehova Dumnezeu, religioniștii au cedat cu uşurinţă în faţa afirmaţiei bombastice că clericii, liderii politici şi comerciali au dreptul deplin de a numi un dictator pentru a-i conduce pe oameni. Astfel religioniștii l-au respins pe faţă pe Christos, Împăratul. Religioniștii au citat scriptura şi au adoptat câteva expresii elogioase, manifestând astfel „o formă de evlavie”, însă cursul lor de acţiune în întregime neagă puterea lui Dumnezeu, drept Conducător Suprem. Religioniștii se tem că interesele lor sunt puse în pericol şi şansele lor de existenţă pot fi luate şi, prin urmare, au tolerat pe deplin afirmaţia că „statul” este suprem şi că Dumnezeu şi Christos trebuie să fie pe locul doi.

PROVOCAREA

9. Așa cum David, împăratul uns, a venit la tabăra de război, la fel acum Mai Marele David, Isus Christos, a venit la tabăra de război şi i-a adunat pe cei credincioşi, iar aceştia, prin harul şi puterea lui Dumnezeu, sunt îmbrăcaţi cu spiritul şi „haina dreptăţii”. Aceștia împlinesc ilustrația reprezentată de David şi răspund sfidării uriaşului monstruos. Ei nu se tem de uriaş, ci de Dumnezeu şi de Christos și sunt hotărâţi să-L slujească pe Iehova şi pe Împăratul Său. În conformitate cu aceasta, în anul 1922, când Iehova şi-a revărsat spiritul peste poporul Lui, îndeplinind profeţia lui Ioel 2:28,29, rămăşiţa credincioşilor, sub conducerea lui Isus Christos, a emis o proclamaţie pe care au denumit-o „Provocarea”. În această proclamaţie toate statele politice au fost provocate să arate cauza pentru care continuă să sfideze şi să i se opună lui Iehova Dumnezeu şi Împărăţiei Sale, adevăratele „puteri supreme”. Această provocare, printre altele, a spus naţiunilor pământului: „Toate puterile şi organizaţiile care nu se supun de bună voie domniei drepte a Domnului vor fi distruse... Şi facem apel la toate naţiunile, popoarele, neamurile şi limbile care iubesc dreptatea şi urăsc nelegiuirea să recunoască, să confirme în mod liber că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat şi că Fiul Său iubit, Isus Christos, este Împăratul împăraţilor şi Domnul domnilor.” – *Lumină* , Vol. I , paginile 106-111.

Cuprins

10. La data de 31 octombrie 1922, martorii lui Iehova au început o distribuţie mondială a 45 de milioane de exemplare ale „Provocării”, care a fost tradusă în mai multe limbi şi distribuită între oameni, şi care pune făţiş în faţa oamenilor faptul că Iehova Dumnezeu şi Isus Christos sunt „Înaltele Stăpâniri”, şi nu monstruozitatea creată de religioşi şi alţi duşmani ai lui Dumnezeu.

11. Ulterior, anual, la convenţii, martorii lui Iehova au promulgat rezoluţii, una după alta, până la publicarea pe scară largă a şapte asemenea rezoluţii, toate acestea luptând cu „Goliatul” din zilele noastre, sistemul „religiei de stat”. *Turnul de veghere* din 1 iunie şi 15 iunie 1929, au stabilit adevărul că nici un conducător pământesc nu constituie una din „Înaltele Stăpâniri” menţionate în Scripturi (Romani 13: 1) şi că Iehova Dumnezeu şi Isus Christos sunt singurele „Stăpâniri Înalte”. În acel moment fanaticul Mussolini şi Papa, şeful Ierarhiei, şi-au unit forţele şi şeful politic a devenit un catolic şi papa a fost restabilit ca o putere temporală între naţiuni.

12. Saul, care simboliza mulţimea religioasă din clasa „omului păcatului”, timp de patruzeci de zile şi-a arătat frica faţă de Goliat: „Saul a zis lui David: Nu poţi să te duci să te baţi cu filisteanul acesta, căci tu eşti un copil şi el este un om războinic din tinereţea lui.” (1 Samuel 17:33). Astfel a fost prezisă duplicitatea Ierarhiei şi acea mulţime religioasă a încercat să-i descurajeze pe toţi ceilalţi şi să-i împiedice să lupte împotriva monstruozităţii şi astfel să apere numele lui Iehova Dumnezeu, aşa cum a făcut David. Ierarhia vroia să ţină puterea şi să câştige mai multă putere şi ,de bună voie, a făcut o alianţă cu mulţimea anti-dumnezeu, anti-Christos şi continuă acea alianţă. Nu la fel au făcut martorii lui Iehova, care, fiind devotați în întregime lui Dumnezeu şi Împăratului Său, au continuat şi continuă lupta pentru dreptate. În ceea ce-i priveşte, „Goliatul” din zilele noastre este complet decapitat; ei nu numai că spun, ci sunt pe deplin hotărâţi să recunoască doar pe Iehova Dumnezeu şi pe Isus Christos drept „Înaltele Stăpâniri” şi să se supună; şi când legile guvernelor fasciste sau monstruoasa „religie de stat supremă” sunt împotriva legii lui Dumnezeu, martorii credincioşi ai lui Iehova se vor supune lui Dumnezeu, şi nu omului. Astfel, rezistând în faţa legilor nedrepte, precum salutarea obligatorie a steagului şi „slăvirea” oamenilor, care atribuie mântuirea statului sau altor lucruri, şi prin insistenţa lor în publicarea mesajelor Împărăţiei lui Dumnezeu, aceştia dovedesc că sunt pentru Dumnezeu şi Isus Christos tot timpul. În mod anti-tipic aceşti urmași credincioşi ai Domnului Isus Christos, sub conducerea Sa, l-au întâlnit pe „Goliatul” din zilele noastre cu pietrele dure ale adevărului şi, în numele şi puterea Dumnezeului Atotputernic, i-au sfidat şi continuă să-i sfideze pe reprezentanţii diavolului, care vor să-i întoarcă împotriva lui Iehova. La fel cum filisteanul i-a sfidat pe toţi ceilalţi şi David i s-a adresat, aşa acum „picioarele” lui Isus se adresează monstruozităţii „Goliat” şi spun: „Tu vii la noi cu saluturi de steaguri obligatorii, cu „slăvirea” oamenilor, cu o sabie şi o suliţă şi cu un scut, însă eu (credincioşii uniţi ai martorilor lui Iehova), vin la tine în numele Domnului oştirilor, Dumnezeul armatelor Israelului spiritual, pe care tu L-ai sfidat. (1 Samuel 17:45) În timp ce „uriaşul” este învins, în ceea ce-

Cuprins

i priveşte pe urmaşii credincioşi ai lui Isus Christos, forţele uriaşe ale lui Satan continuă să se războiască cu ei şi să-i persecute; însă martorii lui Iehova, cu puterea Domnului, continuă să lupte şi, prin Harul lui Dumnezeu, bătălia va fi câştigată pentru dreptate.

13. Cele şapte rezoluţii anuale fuseseră toate proclamate până în 1929 şi de atunci monstruozitatea politică a „supremaţiei religiei de stat" se menţine şi veneraţia sa continuă; însă trebuie să ţinem cont de faptul că în ilustraţie mai existau şi alţi uriaşi în acele teritorii pe lângă Goliat, iar în partea din urmă a domniei lui David asupra Israelului, soldaţii care luptau împreună cu David sau rudele sale, i-au ucis pe „fiii uriaşului [(margin.) Rapha] ". (2 Samuel 21:15-22; 1 Cronici 20:4-8) Acest lucru sugerează faptul că martorii lui Iehova vor continua să lupte după 1929, cu un „uriaş" asemănător, iar faptele arată că este adevărat. În plus, se pare, din tendinţele de astăzi că alte ţări se aliniază rapid cu fascismul şi declară „statul" mai presus de Iehova Dumnezeu şi Împărăţia Sa. La data prezentă aproape toată Europa continentală este în clasa sistemului „guvernelor totalitare", în timp ce Imperiul Britanic este slăbit şi se îndreaptă către acelaşi sistem. Câţiva oameni înţelepţi din America, aflați în funcţii publice, văd că totalitarismul pune în pericol libertăţile oamenilor şi vorbesc împotriva acestuia; Diavolul îşi va pune în faţă în mod sfidător uriaşul, până când Domnul însuşi va interveni şi îl va distruge. În acest moment marii religioși comerciali, care deţin ziarele importante, sprijină uniunea tuturor religiilor, pentru a combate „comunismul", dar, de fapt, aceste ziare sunt oarbe la adevăr şi sunt folosite de Diavol să ducă mai departe fascismul și nazismul, pentru a cimenta instituţiile religioase și pentru a purta război împotriva lui Dumnezeu şi împotriva Împărăţiei Sale.

14. Saul a consimţit în cele din urmă să-l lase pe David să încerce să lupte cu uriaşul, dar el a vrut ca David să lupte cu armura lui Saul. Astăzi religioniștii vor ca clasa anti-tipică a lui David să folosească metode religioase de luptă. David a refuzat. În mod evident el era inspirat să facă acest lucru pentru că, în cazul în care ar fi câştigat lupta purtând armura lui Saul, acesta ar fi primit tot meritul; David a demonstrat că „Domnul salvează nu cu sabia şi suliţa: bătălia este a Domnului". David a mers la luptă doar cu armele folosite de un cioban în apărarea oilor. A mers la luptă cu puterea lui Iehova şi a câştigat. „Şi-a vârât mâna în traistă, a luat o piatră şi a aruncat-o cu praştia; a lovit pe filistean în frunte şi piatra a intrat în fruntea filisteanului, care a căzut cu faţa la pământ." (1 Samuel 17:49) La fel acum „omul păcatului", religioniștii, vor ca martorii lui Iehova să facă un compromis şi să se alieze cu ei şi să folosească metodele lor de luptă împotriva comunismului, pentru că ei recunosc căci comunismul este împotriva înșelătoriei lor religioase. Ei doresc ca martorii lui Iehova să adopte cursul de acţiune catolic şi să lupte în armura lor religioasă, împreună cu toate celelalte religii, pe care romano-catolicii le numesc „creştinii uniţi". Ei folosesc acest nume pentru a induce în eroare pe oamenii creduli, pe care îi numesc „copiii" lor. Acest tip de echipament nu se potriveşte martorilor lui Iehova şi ei nu îl vor folosi. Ei nu vor folosi arme carnale, ci vor lupta după cum le-a poruncit Domnul, cu „sabia

Cuprins

duhului", instrumente „puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile." – 2 Corinteni 10:4.

15. În loc să se alăture religioșilor şi să-L dezonoreze pe Dumnezeu, punând statul înainte, drept suprem, martorii lui Iehova folosesc armele Bunului Păstor, Isus Christos. (Efeseni 6:12-18) Împărăţia lui Iehova este la mijloc, lucru simbolizat prin „piatră" (Daniel 2:34, 44, 45); cu această armă slujitorii Săi credincioşi lovesc pe „Goliat-ul" actual în cap cu o mare forţă a puterii adevărului, arătat în Biblie, adevăr care face ca „supremaţia religiei de stat" să nu poată răspunde la fel. Susţinătorii „supremaţiei religiei de stat" încearcă să găsească sprijin pentru acţiunile lor în Biblie, însă când adevărurile Bibliei sunt aruncate împotriva lor, argumentele lor cad. Isus Christos, ca una dintre „Înaltele Stăpâniri" şi ca reprezentant al Tatălui Său, Puterea Supremă, preia controlul complet asupra rămăşiţei credincioşilor şi aceştia sunt hotărâţi să-L urmeze pe Domnul şi Conducătorul, Comandantul şi Ghidul lor şi să-L asculte pe Dumnezeu și nu pe oameni.

EFECTELE

16. Armatele adverse priveau lupta, care a durat un timp foarte scurt şi toţi l-au văzut pe adolescentul păstor obţinând victoria. Acea victorie a lui David a avut două consecinţe principale: (1) Oamenii au văzut că David se bucura de favoarea şi binecuvântarea Domnului, pe care Saul nu le avea, şi, prin urmare, oamenii l-au considerat pe Saul inferior lui David, ceea ce a stârnit invidie şi ură în Saul împotriva lui David, unsul lui Dumnezeu. Oamenii, în special femeile, au ridicat în slăvi pe David, ceea ce a făcut pe Saul şi mai invidios. (1 Samuel 18:4-9) şi (2) că victoria lui David l-a adus în atenţia imediată a lui Ionatan, prima dată când Ionatan l-a cunoscut şi identificat pe David. Corespunzător cu lupta şi rezultatele sale, se vede (1) că oamenii cinstiţi îi consideră pe martorii lui Iehova total diferiţi de religioși, care pretind că se închină lui Dumnezeu. Martorii lui Iehova nu au iniţiat nici un atac cu caracter personal împotriva unor anumite persoane, ci au luptat împotriva ocărârii numelui lui Iehova, iar acest lucru a pus clasa Saul pe o poziţie inferioară în minţile persoanelor înţelepte. Poziţia martorilor lui Iehova împotriva „supremaţiei religiei de stat" şi poziţia lor curajoasă pentru Iehova şi Împărăţia Sa ca fiind supreme, au demascat clasa religioasă Saul, care practică religia pentru scopuri şi rezultate egoiste şi nu-L onorează pe Iehova Dumnezeu. Hotărârea intransigentă a martorilor lui Iehova de a-L servi şi onora pe Iehova Dumnezeu şi pe Împăratul Său, precum şi refuzul lor de a fi îndepărtaţi de această poziţie, a consternat clasa „omului păcatului", adică clasa Saul. Activitatea continuă şi persistentă a martorilor lui Iehova ,purtând mărturie pentru numele şi Împărăţia lui Dumnezeu, adevăr care cauzează demascarea duplicităţii frauduloase şi ipocrite a religioșilor, a făcut ca această clasă Saul să arate ură şi invidie veninoasă față de martorii lui Iehova. Saul a vrut slava, însă David a obţinut-o! Religioniştii, reprezentaţi de Saul, îşi doresc lauda şi gloria şi aprobarea oamenilor, însă oamenii rezonabili şi sensibili văd că

Cuprins

religioniștii sunt fățarnici şi, prin urmare, acei oameni de bine se vor întoarce împotriva religioșilor şi vor lua poziție pentru Dumnezeu şi Împăratul Său, Mai Marele decât David. (2) martorii lui Iehova, reprezentaţi de David, martori care constituie „picioarele" Celui Mai Mare decât David, au suferit mari persecuţii din cauza devotamentului lor faţă de cauza dreaptă a Domnului şi ,din acest motiv, au intrat în atenţia clasei anti-tipice Ionatan, respectiv oamenii de bună credinţă, „alte oi" a Domnului, iar aceasta este întâlnirea dintre martorii lui Iehova şi „marea mulțime". (Ioan 10:16; Apocalipsa 7:9-17) Admiraţia şi dragostea lui Ionatan pentru David au apărut imediat, l-a iubit pe David ca pe sufletul său, iar David l-a iubit pe el. La fel a apărut admiraţia şi dragostea clasei „Ionatan" faţă de credincioşii martori ai lui Iehova. Aceasta este ca apariţia dragostei celor 10 fraţi vitregi ai lui Iosif, pentru Iosif şi Beniamin. În acest moment a început dragostea lui Ionatan pentru David. De atunci s-au îndrăgit şi au devenit prieteni. Ionatan l-a iubit pe David pentru că era drept, iar acest lucru arată că el reprezintă clasa oamenilor care iubesc dreptatea şi urăsc nelegiuirea.

„LUCRAREA CIUDATĂ"

17. Probabil că a părut foarte ciudat pentru privitori faptul că un băiat simplu putea învinge un uriaş. Era ciudat sau neobişnuit ca un tânăr păstor, un simplu adolescent, să rişte ca să se lupte cu o astfel de monstruozitate. Probabil că oamenii considerau acţiunea lui David sinucidere curată când s-a dus să lupte. El nu numai că era doar un băiat, era şi mic de statură. Goliat şi-a exprimat dezgustul că trebuie să se lupte cu o astfel de creatură nesemnificativă: „Filisteanul s-a uitat şi când a zărit pe David, a râs de el, căci nu vedea în el decât un copil, cu păr bălai şi cu faţa frumoasă. Filisteanul a zis lui David: Ce! sunt câine, de vii la mine cu toiege? Și apoi l-a blestemat pe David și pe Dumnezeul lui" – 1 Samuel 17:42,43.

18. Lipsa de încredere în capacitatea lui David de a se lupta cu uriaşul, precum şi ciudăţenia faptului că se oferise să facă acest lucru, au fost exprimate de fratele mai mare al lui David, pământean, unul dintre religioniștii conduşi de Saul, aşa cum este scris: „Eliab, fratele lui cel mai mare, care-l auzise vorbind cu oamenii aceştia, s-a aprins de mânie împotriva lui David și a zis: Pentru ce te-ai pogorât tu şi cui ai lăsat acele puţine oi în pustie? Îţi cunosc eu mândria şi răutatea inimii! Te-ai pogorât ca să vezi lupta" – 1 Samuel 17 : 28.

19. David a fost acuzat că vroia faimă devenind martir, deoarece toată lumea se aştepta să-l vadă ucis, la fel cum susţin mulţi astăzi că martorii lui Iehova doresc să „devină martiri", pentru a câştiga notorietate. Astfel de persoane spun: „Este o lucrare ciudată, în care martorii lui Iehova se angajează pentru a obţine notorietate". Atunci Saul, simbolizându-i pe marii religioși, şi-a exprimat lipsa de credinţă în David şi în capacitatea sa de a se lupta cu uriaşul, la fel cum fac predicatorii de astăzi cu privire la martorii lui Iehova. – 1 Samuel 17:33.

20. În mod similar, martorii lui Iehova par un grup mic de oameni, care par că au putere puţină sau deloc. Din anul 1922 acest mic grup de oameni a fost compus din „tineri", care „văd viziuni", mulţi fiind tineri în ani şi în cunoaşterea

Cuprins

adevărului, dar toţi „tineri”, în sensul că aceştia sunt activi, serioşi şi zeloşi pentru Dumnezeu şi Împărăţia Sa. (Ioel 2:28) Aceştia au viziuni despre Împărăţia lui Dumnezeu şi au deplină credinţă în ceea ce va fi rezultatul acestei Împărăţii împotriva monstruozităţii şi tuturor celorlalţi duşmani ai lui Dumnezeu. Acest mic grup de tineri au plecat la luptă împotriva uriaşei monstruozităţi, create şi organizate de Diavol, adusă pe lume şi instruită în toate artele înşelătoriei şi a războiului diavolesc. Aceşti credincioşi urmaşi ai lui Christos, cu „viaţa în mâinile lor”, au mers înainte şi au luptat împotriva organizaţie satanice. Iehova a fost şi este scutul şi pavăza lor şi El îi ghidează, şi ei aruncă piatra adevărului dată acestora de mâna Domnului şi îşi ating ţinta. Aceasta este „lucrarea ciudată” a lui Iehova şi El permite martorilor Lui credincioşi să aibă un rol în ea, şi ei trebuie să aibă încredere în El şi au încredere în El pe deplin. Membrii clasei Saul îşi bat joc de clasa martorilor lui Iehova şi spun unii altora şi martorilor credincioşi: „Nu puteţi face nimic. De ce să fie proşti şi să acţioneze împotriva statului, care cere să ascultăm legea şi să salutăm drapelul şi să practicăm religia creată de om?” Lucrarea în care se angajează acum martorii lui Iehova şi în care s-au angajat în special după anul 1922, a părut tuturor foarte ciudată. Dar nu este deloc ciudată pentru cei care iubesc dreptatea şi urăsc nelegiuirea.

DREPTATEA

21. Oamenii sinceri, oneşti, iubesc ceea ce este drept, indiferent de cine este implicat. Iubitorul de dreptate se gândeşte la ceea ce este drept, dorind să se declare de partea dreptăţii. Oricât de ciudată părea acţiunea lui David în faţa celorlalţi, exista un bărbat care privea cu o minte lipsită de prejudecăţi şi atunci când lupta s-a încheiat ştia unde stătea. Acel bărbat era Ionatan, care fără îndoială auzise de David, însă se pare că nu l-a cunoscut sau identificat decât după luptă. Saul vorbise cu David imediat înainte de luptă, însă nu părea că l-a recunoscut sau identificat pe David, pentru motivul că imediat după uciderea uriaşului Saul a pus ca David să fie adus în faţa sa: „Saul i-a zis: Al cui fiu eşti, tinere?” Şi David a răspuns: Sunt fiul robului tău Isai, Betleemitul.” – 1 Samuel 17 : 58.

22. Ionatan văzuse lupta dintre David şi Goliat şi văzuse rezultatul cu mare interes. Se pare că el stătea pe aproape când Saul s-a adresat lui David: „David sfârşise de vorbit cu Saul. Şi de atunci sufletul lui Ionatan s-a alipit de sufletul lui David şi Ionatan l-a iubit ca pe sufletul din el.” – 1 Samuel 18:1.

23. Dragostea lui Ionatan, care a apărut imediat, nu era o expresie a afecţiunii între doi oameni, ca acea între două sexe, ci era o dragoste care întrecea „dragostea trecătoare a femeilor” (2 Samuel 1:26). Ionatan a văzut imediat că David era drept şi lupta pentru o cauză dreaptă şi că Dumnezeu era cu el. El a observat că David îşi riscase propria viaţă pentru a menţine onoarea numelui lui Dumnezeu. El l-a iubit pe David pentru lucrarea sa dreaptă şi acea lucrare nu era deloc ciudată pentru Ionatan. Dragostea lui pentru dreptate se manifesta faţă de David. În inima lui Ionatan era ceea ce el mai târziu a exprimat faţă de Saul în ceea ce priveşte sentimentele lui reale: „El [David] şi-a pus în joc viaţa, a ucis pe

Cuprins

filistean şi Domnul a dat o mare izbăvire pentru tot Israelul. Tu ai văzut şi te-ai bucurat. Pentru ce să păcătuieşti împotriva unui sânge nevinovat şi să omori fără pricină pe David?" – 1 Samuel 19 : 5.

24. Ştiind că David era drept şi că el avea favoarea lui Iehova Dumnezeu pentru că era drept, Ionatan l-a iubit pe David cu o dragoste adevărată şi curată şi erau legaţi unul de celălalt cu dragostea arătată de Christos. Aici era simbolizată dragostea fiilor lui Ionadab, sau „alte oi", reprezentați de Ionatan, pentru rămăşiţă, reprezentată de David în acest moment. Dragostea care există între rămăşiţă şi fiii lui Ionadab, sau „alte oi", nu este o afecţiune sau relaţie carnală, care se numeşte „iubire", dar care nu este cu adevărat iubire. Fiii lui Ionadab şi rămăşiţa se iubesc. Devotamentul lor altruist unul faţă de celălalt se datorează faptului că ambii iubesc dreptatea şi urăsc nedreptatea şi ambii aşteaptă să primească viaţa veşnică prin Isus Christos, Domnul dreptăţii, care va conduce lumea în dreptate. Ionatan şi David erau iubitori de dreptate şi reprezentau popoarele care sunt iubitoare de dreptate.

25. Pe 24 februarie 1918, pentru prima dată mesajul a fost declarat public, „Milioane care acum sunt în viaţă nu vor muri niciodată"; şi de atunci rămăşiţa şi „alte oi" au început să se apropie, însă nu se identificaseră încă. Pe 25 august 1923 explicaţia parabolei oilor şi caprelor a fost descoperită poporului lui Dumnezeu şi din acel moment rămăşiţa şi „alte oi" au aflat mai multe lucruri una despre cealaltă, însă nu se identificaseră reciproc. Între 1922 şi 1929 cunoaşterea celor două clase a sporit, însă adevărata identitate a „altor oi" nu era încă ştiută şi a fost pentru prima dată cunoscută în anul 1935, la convenţia de la Washington (DC), când rămăşiţa a văzut că „alte oi" reprezenta „mulţimea mare" şi ,ca atare, aceasta va fi o clasă pământească, care va însoţi „rămăşiţa". Iubirea clasei Ionatan a fost făcută cunoscută, iar iubirea pură, reciprocă, a început şi i-a apropiat. Dragostea clasei Ionatan este în primul rând pentru Isus Christos, Mai Marele decât David, Mântuitorul şi Eliberatorul omenirii. Observând îndrăzneala şi sinceritatea rămăşiţei lui Dumnezeu în implicarea în „lucrarea ciudată" şi astfel manifestând spiritul lui Isus Christos, clasa Ionatan (fiii lui Ionadab, sau „alte oi"), îşi exprimă dragostea pentru clasa David, „rămăşiţa", cu o inimă curată și zeloasă. Când Ionatan a aflat adevărata identitate a lui David, el a căutat compania sa. Când „alte oi" au aflat adevărata identitate a rămăşiţei şi relaţia lor cu rămăşiţa, au căutat compania ei şi, din acel moment, sunt adevăraţi tovarăşi, uniţi în dragoste pură şi sinceră, respectiv în devotament altruist pentru dreptate şi pentru toţi cei care iubesc dreptatea. Astfel se vede de ce rămăşiţa şi fiii lui Ionadab se iubesc foarte mult şi de ce luptă umăr la umăr pentru cauza dreptăţii sub Isus Christos, Domnul mare şi drept.

SCHIMBĂTORII

26. Aceştia sunt cei care pentru un timp manifestă spiritul bunăvoinţei faţă de Iehova și robul Său, însă care nu continuă în dragostea lor şi nu arată credinţă, iar aceştia sunt arătaţi în ilustrația profetică studiată aici. Saul era, prin natură ,nesincer şi necinstit, reprezentând pe deplin religioniștii de profesie, „omul

Cuprins

păcatului". Saul promisese să recompenseze pe cel care urma să-l omoare pe Goliat,dându-i drept soţie pe fiica sa. Saul şi-a arătat necinstea în această problemă. El era decis să o folosească pe fiica sa drept momeală pentru a-l determina pe David să lupte cu filistean şi să-l ucidă. Aici din nou el a manifestat lipsa lui de onestitate. Saul a aflat apoi că fiica sa mai tânără, Mical, era îndrăgostită de David şi a considerat acest lucru ca fiind mai bun pentru interesele sale; aşa că el a refuzat să-i permită lui David să se căsătorească cu fiica sa mai mare, dându-i în schimb de soţie pe Mical, cu condiţia ca David să se lupte cu filistenii şi să aducă înapoi la Saul 100 prepuţuri ale filistenilor. Acesta a fost un truc subtil pentru a-l omorî pe David, pentru că Saul îl ura. David ştia în mod vădit că Saul era necinstit, însă a acceptat aranjamentul cu căsătoria şi, fără îndoială, acest lucru a fost permis de Domnul pentru a permite desfăşurarea ilustrației profetice. Profitând de acord şi acceptându-l cu condiţiile respective, David a mers la luptă cu inamicii lui Iehova şi a adus înapoi la Saul 200 de prepuţuri ale inamicilor, fără nici o zgârietură asupra lui David însuşi. Saul nu reuşise în complotul său de a-l ucide pe David. (1 Samuel 18: 15-29) David era cinstit şi a tratat pe faţă cu Saul, însă Saul a demonstrat că era un escroc şi astfel a arătat evoluţia viitoare a religioșilor.

27. Clasa Saul din timpul prezent, clericii religioși, clasa „omului păcatului", nu acordă nimic de bunăvoie, onest şi liber, care aparţine martorilor lui Iehova. În cazul în care clasa Saul poate atrage „rămăşiţa", adică pe martorii lui Iehova, în vreun complot prin care să facă un compromis cu Diavolul şi care ar duce la rănirea martorilor lui Iehova, cu siguranţă vor face acest lucru şi ar face-o cu o expresie de falsă evlavie. Scopul, atât al lui Saul cât şi al religioșilor, este dezvăluit în aceste cuvinte ale lui Saul: „Mâna mea nu se va ridica asupra lui [David], să se ridice mâna filistenilor asupra lui". Mulţimea clasei Saul nu renunţă la nimic ce aparţine martorilor lui Iehova, decât dacă sunt forţaţi să facă acest lucru prin condiţii sau circumstanţe pe care nu le pot controla. Orice ar câştiga martorii lui Iehova, religioniștii, clasa Saul, se asigură că aceştia vor suferi. Ei conspiră pentru ca statul să-i pedepsească, acea mare monstruozitate înfiinţată ca oponentul lui Dumnezeu și fac orice i-ar putea înlătura pe martorii lui Iehova de pe calea lor.

28. Căsătoria lui David cu fiica lui Saul, Mical nu s-a dovedit satisfăcătoare şi nici nu a rezultat în vreun urmaş al Împărăţiei. Aceasta s-a terminat în dispreţul femeii față de David din cauza devotamentului credincios al acestuia pentru Dumnezeu. (2 Samuel 6:13-23). Mical reprezintă pe cei care manifestă o perioadă dragoste pentru martorii lui Iehova şi o anumită dispoziţie de a-L servi pe Iehova, însă care ulterior se întorc împotriva lui Iehova şi a servilor Acestuia, găsesc vină în cei care Îl slujesc cu credinţă pe Dumnezeu şi îi critică aspru. Aceştia sunt cei care cedează în faţa clasei Saul, care reprezintă în mod eronat clasa David. Mical nu a avut copii, însă s-a devotat creşterii copiilor surorii sale, care au fost cu toţii spânzuraţi în mod ruşinos din cauza păcatelor lui Saul. (1 Samuel 18:19, 20; 2 Samuel 21:8, 9, *margin*.). Ea l-a criticat aspru pe David deoarece acesta a jucat în faţa Domnului când a adus chivotul înapoi şi l-a acuzat că a făcut acest lucru

Cuprins

pentru a se da în spectacol în faţa altor femei. La puţin timp după acest episod a murit fără copii. David Îl slujea pe Iehova şi era pe deplin un om drept, şi era cu totul injust ca Mical să-l critice. Alte femei ar trebui să considere acest caz un exemplu. Fiecare slujitor stă în picioare sau cade în funcţie de ce vrea Domnul, nu vreo persoană. – Romani 14:4.

IUBIRE RECIPROCĂ

29. Există o iubire reciprocă atunci când oamenii iubesc dreptatea şi urăsc nedreptatea. Inimile lor sunt unite într-o cauză dreaptă. Când o asemenea iubire există între oameni, nici unul nu îl consideră pe celălalt din punct de vedere carnal, ci se uită la inima şi devotamentul acestuia pentru dreptate. Aşa era dragostea lui Ionatan pentru David; şi David i-a întors această dragoste. (1 Samuel 20:41) Era o iubire reciprocă, deoarece ambii erau devotaţi dreptăţii şi făceau ce era drept ca slujitori ai lui Iehova, şi astfel reprezentau clasele de oameni, respectiv rămăşiţa şi fiii lui Ionadab şi ,prin urmare, manifestă o iubire reciprocă unii faţă de alţii. Ionatan şi-a manifestat iubirea faţă de David şi la momentul potrivit David ca împărat şi-a manifestat iubirea faţă de Ionatan prin bunătatea cu care l-a tratat pe fiul lui Ionatan. (2 Samuel 9:1; 21:7) Iehova îi iubea atât pe Ionatan cât şi pe David, deoarece ambii aveau inima dreaptă, în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu: „El iubeşte dreptatea şi bunătatea” (Psalmul 33:5, *A.R.V.)* Iubirea lui Dumnezeu pentru clasa Ionatan, sau „alte oi” este arătată în porunca lui Iehova din legea Sa referitoare la străini. (Deuteronomul 10:17-19). Isus Christos, Mai Marele David, iubeşte clasa Ionatan deoarece acestea sunt „alte oi” şi este dorinţa Tatălui ca acestea să fie adunate. (Ioan 10:11,16) Rămăşiţa unsă de pe pământ, „picioarele” lui Isus Christos, trebuie de asemenea să iubească clasa Ionatan şi trebuie să dovedească acest lucru făcând eforturi pentru a-i transmite mesajul adevărului şi ajutându-i să înţeleagă scopul lui Dumnezeu. Acest lucru este arătat de profetul Ezechiel, referitor la omul îmbrăcat în pânză care poartă o călimară şi care-i marchează pe frunte pe iubitorii de dreptate, respectiv le oferă o înţelegere clară a adevărului. (Ezechiel 9:1-11) Adevărata iubire între rămăşiţă şi clasa Ionatan arată că aceştia trebuie să fie uniţi, slujindu-L împreună pe Dumnezeu şi interesele Împărăţiei şi, prin urmare, propriile interese.

LEGĂMÂNTUL

30. Un legământ este un acord solemn între două sau mai multe părţi, pentru a face lucrurile exprimate în termenii respectivului acord. Fiind cu inimile în armonie cu dreptatea, Iehova Dumnezeu i-a inspirat pe David şi pe Ionatan să încheie un acord solemn de iubire şi sprijin reciproc. Este scris: „Ionatan a făcut [literal: tăiat] legământ cu David, pentru că-l iubea ca pe sufletul lui.” (1 Samuel 18: 3) În mod evident, mai întâi au oferit un sacrificiu animal, astfel tăind sau făcând un acord solemn peste corpul unui animal mort, acord precum că se vor sprijini reciproc. Acel legământ nu avea să însemne că acei doi bărbaţi urmau să se iubească pentru un scop egoist, ci iubirea lor era pentru că amândoi urmau calea

Cuprins

cea dreaptă, iar legământul urma să asigure că se vor trata corect unul pe celălalt şi vor evita invidia şi criticile şi certurile familiale. Faptele arată că au făcut acest lucru, ceea ce este demonstrat de cuvintele adresate de David către Ionatan. (1 Samuel 20:8) Ionatan şi-a dat seama că David era alesul lui Dumnezeu şi că trebuia să-l iubească pe David şi să-l sprijine cu credincioșie. Această recunoaştere a superiorităţii lui David a fost arătată de faptul că Ionatan i-a oferit lui David veşmintele, sabia şi arcul său. „A scos mantaua pe care o purta, ca s-o dea lui David; şi i-a dat hainele sale, chiar sabia, arcul şi încingătoarea lui.” – 1 Samuel 18:4.

31. Saul a avut patru fii, iar Ionatan era singurul care a făcut un legământ cu David. Aceasta indică în mod clar că aceia care alcătuiesc „alte oi” ale Domnului au fost, mulţi dintre ei, asociaţi cu religioniștii, însă doar cei care sunt înzestraţi cu spiritul lui Ionatan fac un legământ pentru a-L servi pe Domnul şi, prin urmare, se îndepărtează de religioși şi se devotează clasei David. Prin urmare, Ionatan reprezintă „marea mulţime” care Îl slujeşte pe Iehova şi pe Împărăţia Sa.

32. În mod similar, clasa Ionatan trebuie să facă un legământ cu Isus Christos, Mai Marele decât David, care este reprezentantul lui Iehova Dumnezeu Și aceştia trebuie să-L recunoască pe Isus Christos drept una din „Înaltele Stăpâniri”. Isus Christos este marele Fundament şi Stâlpul Sionului, casa regală a lui Dumnezeu. (Isaia 8:14, 15; 28:16) Clasa Ionatan nu se împiedică de marea Piatră, ci o acceptă cu bucurie drept Alesul lui Iehova, drept Conducătorul organizaţiei Sale principale. Toţi religioniștii se împiedică de Piatră şi sunt zdrobiţi. Legământul dintre Ionatan şi David nu reprezintă legământul legii şi nici nu a făcut parte din acel legământ, ci era un acord solemn care lega clasa Ionatan de organizaţia lui Iehova, peste care Isus Christos, Mai Marele David, este Conducător şi din care face parte rămăşiţa de pe pământ. Legământul arată relaţia de tovărăşie dintre cei doi. Ionatan, oferindu-i veşmintele şi echipamentul de război lui David, îi atribuie lui David onoruri regeşti, recunoscând că David avea o poziţie superioară celei a lui Ionatan. În mod similar „alte oi”, cei care alcătuiesc „mulțimea mare”, acum se pun pe ele însăși echipamentul de război și sunt la dispoziţia lui Isus Christos pentru slujirea lui Dumnezeu şi cooperează pe deplin pentru slujirea sub Christos. Faptele din prezent arată că clasa Ionatan sau „alte oi” fac acelaşi lucru. Dumnezeu a arătat mai întâi poporului Său necesitatea ca „mulțimea mare” să facă un legământ de consacrare, prin publicarea în *Turnul de Veghere* din 15 august 1934 a articolului „Bunătatea Lui”. În acel articol, la paragraful 34, este scris: „Nimeni nu va primi vreodată viaţă fără a face un legământ de consacrare. Scufundarea în apă este doar un simbol al consacrării pentru a face voia lui Dumnezeu”. O asemenea consacrare trebuie să preceadă bătălia din marea zi a lui Dumnezeu. Când va începe bătălia, va fi prea târziu. Cei care se dedică dreptăţii şi caută cu sârguință blândețea, după ce au intrat în legământ, au promisiunea că Iehova îi va proteja atunci când îşi va manifesta mânia. Toţi trebuie să fie de acord să facă tot ceea ce trebuie şi este drept şi trebuie

Cuprins

să urmeze calea cea dreaptă, dacă vor să obţină favoarea lui Iehova. Din acest motiv Iehova îi avertizează să se dedice dreptăţii şi blândeții.

33. David era respectat de oameni mult mai mult decât Saul. (1 Samuel 18:6-9). În mod similar, astăzi rămăşiţa primeşte mai mult respect din partea oamenilor oneşti decât religioniștii. Toţi oamenii oneşti ştiu că religia şi religioniștii sunt oameni care învrăjbesc şi văd că martorii lui Iehova vestesc sincer şi onest mesajul de adevăr al lui Iehova. Ionatan îl iubea pe David mai mult decât îl iubea pe Saul, deoarece ştia că David era preferatul lui Dumnezeu şi că David reprezenta cauza cea dreaptă. Astăzi clasa Ionatan iubeşte rămăşiţa, „picioarele" lui Isus Christos, mult mai mult decât pe religioși, deoarece ştiu că rămăşiţa reprezintă pe pământ marele şi dreptul Conducător, Isus Christos. Prăpastia dintre clasa Ionatan şi clasa Saul de astăzi continuă să se lărgească. Toţi cei care sunt de partea lui Isus Christos, Împăratul, trebuie acum să se unească, arătând iubire unii faţă de ceilalţi şi slujind cu armonie împreună, şi făcând acest lucru trebuie să se opună clasei Saul, respectiv să se opună religioșilor.

34. Saul a încercat să-l incite şi să-i inducă lui Ionatan gândul de a-l omorî pe David, însă Ionatan a refuzat să i se alăture în această conspiraţie. (1 Samuel 19:1) Ionatan a încercat să-i arate lui Saul „lucrarea ciudată" a dreptăţii pe care o făcea David pentru a arăta că David se bucura de favoarea lui Dumnezeu. (1 Samuel 19:4, 5) În mod similar clasa actuală Ionatan apără în faţa clericilor lucrarea martorilor lui Iehova şi protestează cu vehemenţă împotriva faptelor clericilor prin persecuţia martorilor lui Iehova şi refuză să se alăture clericilor în orice conspiraţie a acestora de violenţă împotriva martorilor lui Iehova. Clasa Ionatan sau „alte oi" ale Domnului văd şi apreciază „lucrarea ciudată" a lui Dumnezeu, la care martorilor lui Iehova li se permite să participe şi ştiu că aceasta este o dovadă a faptului că clasa rămăşiţei sau clasa David se bucură de favoarea lui Dumnezeu. Prin urmare, clasa Ionatan oferă sprijin martorilor lui Iehova, la fel cum Ionatan a oferit sprijin lui David. Acest fapt este coroborat cu parabola oilor şi caprelor. Ionatan nu a aprobat niciodată ura lui Saul împotriva lui David. Astăzi „alte oi" sau clasa Ionatan gândesc la fel şi sunt împotriva tuturor celor care-i persecută pe martorii lui Iehova.

35. Deoarece Ionatan a arătat interes pentru David, Saul a încercat să-l omoare pe Ionatan (1 Samuel 20:33). Ştiind că Saul a conspirat să-l omoare pe David, Ionatan l-a avertizat pe David de pericolul iminent, trăgând săgeţi după cum conveniseră, ca un mijloc de comunicare şi avertizare. (1 Samuel 20:18-41) Astăzi clasa Ionatan încearcă să-i protejeze pe martorii lui Iehova şi să-i avertizeze de un pericol iminent. Astfel Ionatan şi-a folosit săgeţile după cum clasa Ionatan îşi foloseşte echipamentul de luptă în ajutorul martorilor lui Iehova. Astfel ei arată iubire reciprocă şi faptul că ambele clase sunt devotate dreptăţii. Clasa anti-tipică David, respectiv martorii lui Iehova, încearcă de mult timp să arate clasei Saul, religioșilor, mesajul lui Dumnezeu cu privire la Împărăţia Sa şi în această lucrare oamenii de bună credinţă au cooperat, însă din cauza inimilor egoiste şi crude ale religioșilor nu s-a făcut aproape deloc progres. Aceasta arată că nu există nici o

Cuprins

şansă ca religioniştii să se căiască şi să se îndrepte către Dumnezeu şi Împărăţia Sa şi că nu mai este nevoie ca clasele David şi Ionatan să facă eforturi în această direcţie. Clasa Saul este hotărâtă să-i distrugă pe martorii lui Iehova şi lucrarea lor, la fel cum Saul era hotărât să-l distrugă pe David şi l-a hăituit dintr-un loc în altul. Războiul se desfăşoară acum, iar rămăşiţa poporului lui Dumnezeu de pe pământ trebuie, ascultând poruncile lui Iehova, să participe la acest război. Ce arată Scripturile ca fiind calea pe care clasa Ionatan, „alte oi" ale lui Isus Christos, trebuie să o urmeze în acest război? Arată Domnul clar calea pe care trebuie să o urmeze acum clasa Ionatan sau„ marea mulțime"?

(continuarea urmează)

GLORIA

Gloria lui Iehova este deasupra tuturor. „Iehova, Domnul nostru, cât de minunat este Numele Tău pe tot pământul! Slava Ta se înalţă mai pe sus de ceruri." Psalmul 8:1, *A.R.V.*) Profetul Său a scris: „Când, [Iehova] va zidi iarăşi Sionul şi Se va arăta în slava Sa." – Psalmul 102:16.

Toată lumina care vine pe pământ vine de la est. Profetul Ezechiel în viziunea sa profetică a templului lui Iehova a spus: „Şi iată că slava Dumnezeului lui Israel venea de la răsărit. Glasul Său era ca urletul[ca sunetul (*R.V.*)] unor ape mari şi pământul strălucea de slava Sa." (Ezechiel 43: 2) Din acea direcţie se apropie marele mesager al lui Iehova (Mal. 3:1; 4:2). „Căci, cum iese fulgerul de la răsărit şi se vede până la apus, aşa va fi şi venirea Fiului omului [Mesagerul lui Iehova]." – Matei 24 : 27.

Aceste măreţe evenimente care au loc acum au fost prevestite cu alte ocazii. Când cortul din pustie a fost ridicat, acesta a fost umplut de gloria Dumnezeului Cel Prea Înalt. „Atunci norul a acoperit cortul întâlnirii şi slava a umplut cortul. Moise nu putea să intre în cortul întâlnirii, pentru că norul stătea deasupra lui şi slava [lui Iehova] umplea cortul." (Exodul 40:34, 35) La dedicarea templului lui Solomon a „apărut" gloria lui Iehova. „Când preoţii ieşeau din locul sfânt, norul a acoperit casa [lui Iehova], iar preoţii nu puteau să slujească din cauza norului: gloria [lui Iehova] umpluse casa [lui Iehova]" – 1Împ. 8:10,11.

Viziunea pe care Dumnezeu a oferit-o profetului Său Ezechiel era mult mai minunată şi glorioasă decât cea care a apărut la cort şi la templul profetic şi era mult mai semnificativă. În acea viziune mesagerul Domnului l-a adus pe Ezechiel la poarta dinspre răsărit. „M-a dus la poartă, la poarta dinspre răsărit."(Ezechiel 43: 1) Această poartă era aliniată direct cu veranda şi uşa templului văzut în viziune de Ezechiel. În îndeplinirea acestei viziuni profetice, apariţia lui Iehova la acest templu însemna că „ultimele zile" ale organizaţiei lui Satan veniseră şi că era timpul pentru justificarea lui Iehova.

Cuprins

Gloria lui Iehova venea dinspre răsărit, aceeaşi direcţie în care a urcat îngerul cu pecetea Dumnezeului viu ca să-i marcheze pe slujitorii credincioşi ai lui Dumnezeu. (Apocalipsa 7:2) Faptul că venirea lui Iehova la acest templu este de o mare importanţă este semnificat de aceea că Ezechiel a auzit vocea Sa „ca sunetul multor ape". Astfel Iehova atrage atenţia asupra venirii Sale în cel mai impresionant fel, făcând ca mesajul Său să fie auzit ca o proclamaţie. Lumea nu vede venirea Sa, însă fiii Săi credincioşi văd acest lucru şi îl anunţă.

„Pământul" care a strălucit de gloria Sa înseamnă partea văzută a organizaţiei lui Iehova, rămăşiţa Israelului spiritual încă pe pământ. Ezechiel, în spirit, era în Israel când a avut viziunea, arătând că viziunea vine la poporul de legământ şi devotat al lui Dumnezeu şi nu la non-iudeii sau aşa-zisa „creştinătate organizată". Prin urmare, venirea lui Iehova la templul Său a marcat momentul îndeplinirii profeţiei către fiii Săi credincioşi: „Scoală-te, luminează-te! [fii luminat, (margin.)] Căci lumina ta vine şi slava Domnului[Iehova] răsare peste tine. Căci iată, întunericul acoperă pământul [organizaţia lui Satan, în special „creştinătatea"] şi negură mare popoarele [care folosesc „creştinătatea organizată" în scopurile lor egoiste]; dar peste tine răsare Domnul [Iehova] şi slava Lui se arată peste tine." - (Isaia 60: 1,2) Acesta este momentul ca mărturia să fie transmisă poporului lui Dumnezeu de pe pământ şi momentul ca aceştia să fie luminaţi, după cum a scris Ezechiel 10:4: „Atunci slava Domnului[Iehova] s-a ridicat de pe heruvimi şi s-a îndreptat spre pragul casei, aşa încât Templul s-a umplut de nor şi curtea s-a umplut de strălucirea slavei Domnului[Iehova]." – A se vedea „*Justificare*", vol. I, pagina 118.

Când Iehova l-a trimis pe Ezechiel să profeţească distrugerea Ierusalimului, Ezechiel a văzut la fel gloria lui Iehova. Ezechiel spune: „Vedenia aceasta [gloria Dumnezeului lui Israel] semăna cu aceea pe care o avusesem când venisem să nimicesc cetatea [care simbolizează „creştinătatea"] [pentru a profeţi că cetatea trebuie distrusă]; şi vedeniile acestea semănau cu aceea pe care o avusesem lângă râul Chebar. Şi am căzut cu faţa la pământ." (Ezechiel 43 : 3) La începutul acestei profeţii Ezechiel ne spune despre viziunea a patru heruvimi şi un mare car cu patru roţi şi o inscripţie deasupra, iar sus stătea Iehova pe tron. (Ezechiel 1:10-28; A se vedea „*Justificare*", vol. I, pagina 22) Ezechiel primea o viziune cu privire la măreaţa organizaţie a lui Iehova şi a căzut la pământ. Viziunea reprezenta superioritatea lui Iehova asupra organizaţiei Sale. Rămăşiţa credincioasă a lui Dumnezeu, pe care a prevestit-o Ezechiel, acum trebuie să recunoască marea organizaţie a lui Iehova şi să-i arate închinare corespunzătoare lui Iehova. Aceştia trebuie să se închine şi să urmeze pe deplin „Înaltele Stăpâniri" – Romani 13:1.

Gloria lui Iehova nu este imaginară, ci trebuie să fie o manifestare a puterii Sale, astfel transmiţându-se poporului organizaţiei Sale. „Slava lui [Iehova] a intrat în Casă [sanctuarul templului] pe poarta dinspre răsărit." (Ezechiel 43 : 4) Venirea lui Iehova la templu indică faptul că momentul ostilităţilor pentru distrugerea organizaţiei lui Satan a sosit, din motiv că El este însoţit de creaturi din marea Sa

Cuprins

organizaţie, care se mişcă la fel ca nişte „roţi” în formaţia asemănătoare unui car pregătită pentru război.

Este sigur că „creaturile” şi „roţile” intră în templu odată cu Iehova. Isaia a avut o viziune asemănătoare în care a văzut serafimii cu Iehova la templu: „În anul morţii împăratului Ozia, am văzut pe Domnul şezând pe un scaun de domnie foarte înalt şi poalele mantiei Lui umpleau Templul. Serafimii stăteau deasupra Lui şi fiecare avea şase aripi: cu două îşi acopereau faţa, cu două îşi acopereau picioarele şi cu două zburau.” (Isaia 6: 1,2) Aceasta sprijină concluzia că acel car şi creaturile intră în templu odată cu Dumnezeu. Aceasta indică şi faptul că Dumnezeu, venind la templu, mai întâi va trezi din morţi sfinţii care dorm şi care au murit credincioşi şi-i va aduce la templu şi că va aduna restul creaturilor din organizaţia Sa, inclusiv rămăşiţa de pe pământ. Este arătată prezenţa în templu a sfinţilor îngeri cu Domnul (Apocalipsa 15:6; Matei 25:31). „Voi clătina toate neamurile; comorile tuturor neamurilor vor veni [venirea lui Isus Christos în templu drept Mesagerul lui Iehova, urmat de membrii corpului Său] şi voi umple de slavă Casa aceasta, zice Domnul[Iehova] oştirilor.” – Hagai 2 : 7.

Deoarece gloria lui Iehova Dumnezeu a apărut prin poarta de la răsărit, acea poartă a fost sfințită. Mai târziu aceasta a fost închisă. (Ezechiel 44:1-3). Profeţia indică faptul că acum Iehova îşi ia locul la templu, dat fiind că nicăieri în profeţie nu este arătat că El părăseşte templul.

Oamenii nu profețesc prin propria putere şi oamenii nu interpretează profeţiile. „Atunci, Duhul m-a răpit şi m-a dus în curtea dinăuntru. Şi Casa era plină de slava Domnului[Iehova]!” (Ezechiel 43 : 5) Rămăşiţa nu înțelege prin înţelepciunea oamenilor sosirea la templu a Domnului. Spiritul lui Iehova permite rămăşiţei să vadă că El a venit la templu. Mulţi din cei care pretind că sunt consacraţi lui Iehova nu au realizat acest mare adevăr, astfel arătându-se că spiritul lui Iehova nu le-a spus acest lucru. Ezechiel a fost adus în curtea interioară de duhul lui Iehova. Privilegiul de a avea această întrevedere în prezenţa lui Dumnezeu este acordat doar celei mai înalte clase de preoţi care sunt în templu şi care văd gloria lui Iehova. În aceste circumstanţe toţi cei din templu trebuie să vorbească de gloria lui Iehova. (Psalmul 29:9) Profetul Ezechiel, într-un alt capitol, a descris un templu întinat şi murdar de către cei care declară că sunt servii lui Dumnezeu. Există un mare contrast între acea casă rea şi templul curat şi neîntinat la care vine Iehova. Ezechiel a fost singurul om în templu la momentul venirii gloriei lui Dumnezeu şi îngerul lui Dumnezeu era cu el, mesagerul din ceruri, ghidul său. Viziunea este una foarte tainică a lui Iehova către servul Său, însă rămăşiţa reprezentată de Ezechiel trebuie să spună celorlalţi din poporul lui Dumnezeu despre aceasta. Ascultând această poruncă credincioşii au spus celorlalţi despre templul lui Iehova.

În primăvara anului 1918 Isus Christos, ca reprezentant al lui Iehova, a apărut la templu şi de atunci gloria lui Iehova se află acolo. „Am auzit pe cineva vorbindu-mi din Casă şi un om stătea lângă mine.” (Ezechiel 43 : 6) Când Ezechiel l-a auzit pe Iehova vorbind, omul stătea lângă el. „Omul” era mesagerul din ceruri,

Cuprins

iar acesta reprezintă mesagerii cereşti sau îngerii Domnului folosiţi pentru a îndeplini poruncile Lui. Fără îndoială ei aud prima dată poruncile Domnului către rămăşiţa Sa şi apoi aceşti mesageri invizibili le transmit către rămăşiţă. Faptele arată că îngerii Domnului care sunt cu El la templu au transmis poruncile Domnului către rămăşiţă din 1919. Iehova vorbeşte astfel din templul Său: „Ascultaţi, voi popoare toate! Ia aminte, pământule şi ce este pe el! Domnul Dumnezeu să fie martor împotriva voastră, Domnul care este în Templul Lui cel sfânt!" (Mica 1: 2) Rămăşiţa credincioasă a început în 1922 să audă şi să răspundă: „Am auzit glasul Domnului, întrebând: Pe cine să trimit şi cine va merge pentru Noi? Eu am răspuns: Iată-mă, trimite-mă! El a zis atunci: Du-te şi spune poporului acestuia: Într-una veţi auzi şi nu veţi înţelege; într-una veţi vedea, şi nu veţi pricepe! " – Isaia 6 : 8, 9.

Faptul că aceia care se află la templu vor juca un rol în justificarea numelui lui Iehova şi glorificarea numelui Său sfânt este arătat de cuvintele lui Iehova rostite către Ezechiel: „El mi-a zis: Fiul omului, acesta este locul scaunului Meu de domnie, locul unde voi pune talpa picioarelor Mele; aici voi locui veşnic în mijlocul copiilor lui Israel! Casa lui Israel şi împăraţii lor nu-Mi vor mai pângări Numele Meu cel sfânt prin curviile lor şi prin trupurile moarte ale împăraţilor lor [în moartea lor(*ARV margin*.]" (Ezechiel 43 : 7). Templul despre care a avut Ezechiel viziunea este o reprezentare a casei regale a lui Dumnezeu, organizaţia Sa regală. Aici la templu, Iehova îi face pe membrii unşi ai organizaţiei Sale împăraţi şi preoţi cu Christos. (Apocalipsa 1:6) Organizaţia lui Iehova este locul Său de odihnă. (Psalmul 132:13, 14) Este, prin urmare, „locul de odihnă al tălpilor Sale". Întreaga organizaţie îi este supusă, după cum este scris: „Capul lui Christos este Dumnezeu" (1 Corinteni 11:3). Organizaţia Sa este locul unde locuieşte El. Aceasta confirmă Apocalipsa 21:3.

Casa profetică a lui Israel a defăimat numele lui Iehova, însă casa reală sau regală, după spirit, nu-i va defăima niciodată numele sfânt. „Creştinătatea", prin factorii Săi de conducere a defăimat numele lui Iehova. Această organizaţie rea a încercat să-L facă pe Christos să facă un pact cu organizaţia lui Satan şi să facă templul lui Dumnezeu să încheie un acord cu idolii. (2 Corinteni 6:15, 16; Apocalipsa 17:1, 2) Împăraţii de pe pământ şi aliaţii lor, „creştinătatea" fără credinţă, pe tot parcursul existenţei lor nu au fost altceva decât cadavre, deoarece sunt morţi în greşeli şi păcate. (Efeseni 2:1) Pretenţiile ipocrite ale acestora precum că-L reprezintă pe Dumnezeu au adus o mare ocară şi defăimare numelui Său sfânt, însă nu vor mai fi niciodată lăsaţi să facă acest lucru.

LUMINAREA

Luminarea vine de la Iehova prin Isus Christos şi este oferită unşilor de pe pământ de la templu, aducând o mare pace şi mângâiere acestora. În legătură cu

acest lucru, să notăm acum viziunea oferită profetului Zaharia şi scrisă în capitolul 4 al profeţiei sale. El spune: „Şi îngerul care a vorbit cu mine a venit din nou şi m-a trezit, ca un om care este trezit din somn". (Vs. 1) Aceasta arată că rămăşiţa lui Dumnezeu este instruită de îngerii Domnului. Rămăşiţa nu aude sunete, deoarece acest lucru nu este necesar. Iehova a oferit propria cale de a transmite gândurile către minţile celor unşi de pe pământ. Pentru toţi cei din afara organizaţiei lui Iehova, organizaţia Sa este una secretă.

Către Zaharia (care reprezintă rămăşiţa) îngerul Domnului a spus: „El m-a întrebat: Ce vezi? Eu am răspuns: M-am uitat şi iată că este un sfeşnic cu totul de aur şi deasupra lui un vas cu untdelemn şi pe el şapte candele, cu şapte ţevi pentru candelele care sunt în vârful sfeşnicului. Şi lângă el sunt doi măslini, unul la dreapta vasului şi altul la stânga lui." (Versetele 2, 3) În această viziune rămăşiţa este arătată drept primind dovezi suplimentare, în creștere, cu privire la organizaţia lui Iehova şi propria lor lucrare în legătură cu aceasta. Poporul lui Dumnezeu a fost „toropit şi adormit" o perioadă, după cum indică versetul 1. (Matei 25:1-5; Apocalipsa 8:1) În anul 1919 e.n. aceştia au început să se trezească şi 3 ani mai târziu erau cu ochii larg deschişi; şi de atunci cei pe deplin devotaţi lui Iehova au putut să „vadă departe", în timp ce alţii s-au dedat la visuri şi au rămas în întuneric. – Apocalipsa 3:18; 2 Petru 1:9; Ioel 2:28.

Zaharia a văzut un sfeşnic aurit, un simbol al luminării şi bucuriei. Partea semnificativă a viziunii este că la momentul împlinirii sale, templul lui Dumnezeu, după cum s-a profeţit în Apocalipsa 11:19, a fost deschis în ceruri pentru luminarea celor care sunt devotaţi lui Iehova. Vasul din vârful sfeşnicului conţine uleiul care produce lumina şi simbolizează ungerea prin duhul lui Dumnezeu; şi cei care au primit ungerea pot fi luminaţi în ceea ce priveşte „lucrurile spirituale" care înainte nu se puteau înțelege. După cum este scris: „Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său. Căci Duhul cercetează [arată] totul, chiar şi lucrurile adânci ale lui Dumnezeu." (1 Corinteni 2: 10) „Cât despre voi, ungerea, pe care aţi primit-o de la El, rămâne în voi şi n-aveţi trebuinţă să vă înveţe cineva; ci, după cum ungerea Lui vă învaţă despre toate lucrurile şi este adevărată şi nu este o minciună, rămâneţi în El, după cum v-a învăţat ea." – 1 Ioan 2: 27.

Cele „şapte braţe ale celor şapte lămpi" simbolizează canalul perfect de împărtăşire a ungerii şi luminării. Cele „şapte lămpi" împărtăşesc lumina spirituală completă. Sfeşnicul în întregime simbolizează organizaţia şi martorii care lucrează în scopul luminării tuturor celor care se dedică lui Iehova şi află despre scopul şi Împărăţia Sa. Viziunea sfeşnicului aurit este o profeţie dedicată martorilor lui Iehova din prezent şi este acum îndeplinită spre bucuria acestora în Domnul.

Cei doi măslini de pe fiecare parte a potirelor reprezintă rămăşiţa lui Iehova, respectiv martorii credincioşi. După cum se explică în versetul 14: „Aceştia sunt cei doi unşi care stau lângă Domnul din tot pământul". Faptul că aceştia reprezintă pe martorii lui Iehova este coroborat cu Apocalipsa 11:3, 4. Faptele arată că aceștia reprezintă două părţi ale martorilor lui Iehova care primesc ungerea lui Iehova, respectiv (1) cei consideraţi credincioşi la venirea lui Isus

Cuprins

Christos la templu pentru judecată, care sunt reprezentaţi profetic de Mardoheu, vărul bătrân al Esterei (Estera 2:5) şi de Naomi soacra credincioasei Ruth (1:2), clasă care fără îndoială a primit ungerea în anul 1922 (e.n.); şi (2) cei care ulterior au venit la Domnul şi au fost aleşi şi unşi, clasă reprezentată de Estera şi Ruth. Fiind toţi din familia măslinului, aceştia formează toţi o singură clasă, rămăşiţa, martorii lui Iehova, toţi făcând un singur lucru, purtând mesajul de luminare al Domnului către cei care doresc să cunoască pe Iehova şi Împărăţia Sa. Toţi au grijă de interesele Împărăţiei şi constituie pe cei reprezentaţi în parabolă drept slujitori cu două sau cinci aptitudini, „servul credincios şi înţelept" (Matei 25:14-23; 24:45-47) Aceştia au ulei în ei, deoarece, după cum este scris în Romani 11:17 *(R.V.)* „fac parte din rădăcina măslinului".

Cei unşi de Iehova, reprezentaţi de Zaharia, întreabă: „ „Ce înseamnă [lucrurile] acestea, domnul meu?" Îngerul, care vorbea cu mine, mi-a răspuns: Nu ştii ce înseamnă aceste lucruri? Eu am zis: Nu, domnul meu! (Zaharia 4:4, 5) Poporul lui Iehova, reprezentat aici de Zaharia, nu putea şti până la venirea lui Isus Christos la templu. Faptul că profeţia se referă la templu şi arată intimitate între Zaharia şi înger, dovedeşte că îngerii lui Dumnezeu de la templu sunt folosiţi pentru a-i lumina şi mângâia pe cei unşi şi pentru a le aduce adevăruri noi. Cei din rămăşiţă, fiind oneşti şi corecţi, trebuie să spună: Nu ştim; iar Domnul îi luminează, trimiţând îngerii cu acest scop.

A se nota în acest sens că îngerul apreciază locul său în organizaţie. Un om care se consideră înţelept şi important ar spune: „Îţi voi spune, deoarece sunt învăţat şi iniţiat"! Îngerul nu a oferit propria interpretare şi propriile învăţături, ci i-a dat lui Iehova tot meritul. Versetul 6 spune: „Atunci el a luat din nou cuvântul şi mi-a zis: Acesta este cuvântul Domnului către Zorobabel şi sună astfel: Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, – zice Domnul oştirilor! " Este important aici ca Iehova să fie onorat şi glorificat, care prin puterea Sa îndeplineşte scopurile şi întinde ospăţul pentru poporul Său. Aceasta dă tărie credinţei poporului lui Dumnezeu şi aceştia nu au nici un dubiu dacă urmează calea cea dreaptă sau nu. Aceia care urmează învăţăturile oamenilor şi îl glorifică pe om nu sunt luminaţi şi deci nu află despre Dumnezeu. Rămăşiţa trebuie să ia în considerare aceste lucruri şi să le evite.

În cel mai bun caz rămăşiţa posedă o mică parte din forţă, putere sau bogăţie, însă ceea ce le lipseşte nu trebuie să-i descurajeze. Aceştia nu pot realiza nimic decât prin spiritul lui Dumnezeu. Sfeşnicul şi măslinii propovăduiesc acelaşi lucru. Martorii lui Iehova acum răspândesc lumina lui Iehova doar pentru că se află în organizaţia lui Iehova şi au favoarea spiritului sfânt. Adevărata putere care-i face să poarte mărturie este „uleiul aurit", menţionat în versetul 12, spiritul lui Iehova. Este mărturia lui Iehova pe care a transmis-o lui Isus Christos, care la rândul Său a transmis o parte din aceasta rămăşiţei Sale credincioase. (Apocalipsa 12:17) Templul nu poate fi completat în întregime până când lucrarea de mărturisire nu este terminată, deoarece participarea la această lucrare de

Cuprins

mărturisire edifică şi solidifică clasa templului, dacă se dovedește credincioasă până la sfârşit.

„Bătrânii numiți prin alegeri" egoişti, care îşi dau importanţă, din adunări, au o poziţie ridicolă încercând să împiedice progresul lucrării de mărturisire, ceea ce este o încercare de a opri construirea templului care pregăteşte marea zi de bătălie. Aceşti oponenţi sunt reprezentaţi de bastarzii religioşi, samaritenii, care pretind că sunt poporul lui Dumnezeu; aceşti oponenţi acum au o revendicare similară, însă de fapt nu sprijină organizaţia lui Iehova. Îngerul Domnului spune oponenţilor săi: „Cine eşti tu, munte mare, înaintea lui Zorobabel? Te vei preface într-un loc şes. El va pune piatra cea mai însemnată în vârful Templului, în mijlocul strigătelor de: Îndurare, îndurare cu ea!" – Zaharia 4:7

O clasă de religioși, prevestită de oamenii din Samaria, a înfiinţat o organizaţie care se opune organizaţiei lui Dumnezeu şi lucrării Sale pe pământ, iar aceasta onorează omul sau oamenii şi urmează învăţăturile omului şi nu învăţăturile Domnului, iar făcând acest lucru ei comit „păcatul din Samaria" (Amos 8:14). Aceştia fac parte din Babilon, organizaţia lui Satan. Această clasă a spus şi încă spune: „Nu a existat nici un adevăr în *Turnul de veghere* de la moartea editorului său iniţial şi nu s-a descoperit nici un adevăr de atunci". Această declaraţie este o insultă arogantă la adresa lui Iehova. Domnul se adresează în mod ironic acestor înfumuraţi drept „marele munte", respectiv „mare" în concepţia lor. Aceştia se opun marelui Zorobabel, Isus Christos, Cel care a construit templul. În organizaţia Sa se află membrii săi credincioşi care acum sunt o rămăşiţă pe pământ, deoarece sunt clasa celor unşi de la templu, constructorii templului; acestora se opune „marele munte". Profeţia declară că acest „mare munte" înfumurat va deveni în faţa lui Zorobabel, Isus Christos, o „câmpie", respectiv va fi doborât la pământ. Marelui constructor al templului,Isus Christos, Iehova îi spune: „Iată, te fac o sanie ascuţită, nouă de tot, cu mulţi dinţi[(*Roth.*)o nouă sanie de trierat cu dinți]; vei zdrobi, vei sfărâma munţii[(*Roth.*) strivindu-i], şi vei face dealurile[culmile înalte] ca pleava. Orice vale să fie înălţată, orice munte şi orice deal să fie plecate, coastele să se prefacă în câmpii şi strâmtorile în vâlcele!" Isaia 41: 15 ; 40: 4.

SCRISORI

ANGAJAŢI ÎN SLUJBA PĂCII ŞI SLUJIRII

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD,

Adunaţi în seara aceasta la întâlnirea obişnuită, dorim să ne exprimăm aprecierea pentru eforturile tale în numele nostru, pentru zelul tău în apărarea intereselor Împărăţiei.

Cuprins

În acest zel pentru Împărăţie şi progresul său am atins un nivel comun în societatea noastră şi un nivel comun cu sediul, prin aceea că am adoptat cu bucurie rezoluţia sugerată în articolul „Organizație” din *Turnul de Veghere*. Toată energia noastră este unitară într-un efort organizat împotriva duşmanului nostru comun şi pentru apărarea intereselor Împărăţiei la care ne-am angajat în această localitate.

Domnul ne-a binecuvântat din plin; şi ştim de ce! Deoarece toţi mergem pe aceeaşi cale, în pace; şi cu voia lui Dumnezeu vom continua să facem acest lucru. În luna septembrie a anului trecut am avut 109 vestitori; anul acesta, în mai aveam 267 de vestitori în acest domeniu. Acest progres a venit ca o ploaie binefăcătoare.

Un nucleu de vestitori experimentaţi, aproximativ 20, s-au grupat pentru a folosi mai bine tehnica fonografului pentru apeluri şi studii de model, fiecare convenind să iniţieze un studiu de model, cu aproximativ şase luni în urmă. Astăzi acest nucleu a crescut la 120. Rezultatul acestui efort organizat a fost creşterea imensă a noilor vestitori, mai precis 105 în ultimele şase luni.

Suntem cu tine, frate drag, şi ne rugăm la Domnul în fiecare zi pentru a-ți da putere. Angajaţi în slujba păcii şi slujirii, vom colabora şi mai îndeaproape cu tine şi sediul.

Fraţii tăi în serviciul lui Iehova,
SOCIETATEA MARTORILOR LUI IEHOVA DIN MANHATTAN [NEW YORK]

CEA MAI MINUNATĂ LUCRARE DIN TOATE TIMPURILE

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD,

Pe această cale trimitem raportul studiului de la Bethel pentru luna iulie 1938, la biroul din Helsinki, după cum urmează:

Ambele părţi ale articolului „Copii” au fost studiate în iulie. Putem spune doar: Ce uşurare! Timp de mulţi ani această chestiune a întâlnirilor speciale pentru copii a fost dificilă. Am încercat să organizăm asemenea studii, însă nu am reuşit niciodată; au existat întotdeauna unele probleme care le-au împiedicat să aibă loc şi au fost întrerupte tot timpul. Ne-am întrebat care a fost cauza; acum ştim: Domnul nu le-a binecuvântat! Doar foarte puţini din acei copii sunt acum cu noi, iar cei care sunt au vizitat întâlnirile noastre obişnuite şi par să înţeleagă la fel de bine ca oricine altcineva. Articolul a abordat esenţa acestei probleme şi suntem foarte recunoscători Domnului pentru această luminare.

În timpul vacanţei am avut doar două întâlniri, la datele de 4 şi 25 iulie, la fiecare participând 12 persoane.

Rugându-ne în fiecare zi ca Dumnezeu să te binecuvânteze în cea mai minunată lucrare din toate timpurile de pe pământ, îți trimitem salutările noastre.

Fratele tău, prin graţia Sa,
EERO NIRONEN, Secretar

Cuprins

BUCURIE DIN CE ÎN CE MAI MARE

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD,

Ne simţim datori să scriem aceste rânduri, pentru a-ți spune că acum nouă ani fratele Tope şi cu mine am părăsit oraşul Dove, Ohio, cu o veche maşină Ford ,care trăgea după ea prima rulotă pe care o văzusem sau de care auzisem. Încă trăim în acea rulotă şi servim pe Iehova de nouă ani (cei mai frumoşi ani din viaţa noastră).

În 1931 sora Cooksey, din New Philadelphia, care atunci era pionieră, ni s-a alăturat; noi trei am realizat multe de atunci. Apreciem cu toţii grija pe care o aveţi pentru pionieri; zilnic încercăm să Îl servim cât mai bine pe Împărat. Nu ştim cum s-ar descurca oricine fără hrana spirituală oferită de *Turnul de veghere*. Bineînţeles, există suişuri şi coborâşuri; însă suişurile sunt mai importante decât coborâşurile şi suntem cu adevărat fericiţi făcând lucrarea Domnului. Ne bucurăm din ce în ce mai mult propovăduind scopurile măreţe ale lui Iehova. Te asigurăm de loialitatea noastră şi de rugăciunile noastre pentru tine.

Ai tăi în serviciu,
FRATELE ŞI SORA J.G. TOPE, Indiana

IEHOVA SĂ FIE SLĂVIT

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD,

Noi, adunarea Harrisburg a martorilor lui Iehova, acceptăm în unanimitate poruncile lui Iehova pentru guvernul Său „teocratic" şi,prin prezenta, anunţăm aprobarea noastră şi cooperarea deplină pentru această guvernare, cu Iehova ,marele Teocrat în frunte şi Isus Christos Împăratul Său activ, Conducătorul de drept al Pământului. Mulţumim şi Îl lăudăm pe Iehova pentru această nouă lumină venită din articolele din *Turnul de veghere* ; şi ne rugăm pentru pacea şi succesul permanent al celor unşi şi însoţitorilor acestora în justificarea numelui lui Iehova. Ne rugăm pentru binecuvântarea şi protecţia lui Iehova pentru tine, frate Rutherford, care continui să vestești fără frică numele Său.

DUMNEZEU ŞI-A ŢINUT PROMISIUNILE

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD,

În această lună se împlinesc zece ani de când facem lucrarea de pionierat şi dorim să ne exprimăm mulţumirile către Iehova pentru bucuria şi privilegiul pe

Cuprins

care ni l-a oferit. Au fost zece ani în care am avut tot felul de experienţe, pentru toate fiind bucuroşi.

Deoarece recunoaştem Societatea ca instrument al lui Dumnezeu şi deoarece în articolul „Unde sunt cei noi?" s-a făcut o invitaţie de a începe lucrarea de pionierat, am răspuns şi nu am cunoscut nici un moment de regret. Am încercat tot timpul să urmăm instrucţiunile de la Societate, ca de la Domnul însuşi şi totdeauna am putut privi înapoi şi vedea mâna Domnului în acţiunile pe care le-am întreprins şi binecuvântarea noastră ca rezultat al supunerii de care am dat dovadă.

Dumnezeu şi-a respectat fiecare promisiune. Orice nevoie materială şi spirituală a fost îndeplinită, încă şi mai mult. Am învăţat să avem încredere în El în mod implicit şi să-I cerem îndrumare când am avut dubii. Mâncarea şi hainele au fost cele mai mici din necesităţile care ne-au fost îndeplinite, iar „hrana spirituală" ne-a îmbărbătat tot timpul.

Acum avem această campanie împotriva religiei, pe care o urâm. În această ţară religia a adus nenumărate probleme şi o mare suferinţă, şi tânjim după momentul în care marele Justificator va veni şi-i va distruge pe opresori şi mai târziu va mângâia rănile unui popor ignorat şi degradat.

Din toată inima îi mulţumim lui Iehova pentru adevărul prezent, pentru cei zece ani care tocmai s-au împlinit, pentru hotărârea din sufletele noastre pentru a-L servi în fiecare zi şi pentru excelentul tău exemplu de credinţă. Marea noastră dorinţă este pentru justificarea numelui Său, ca să putem să I ne închinăm, să-L ascultăm şi să-L lăudăm.

Fraţii şi colaboratorii tăi,
R. TIPPIN,
C.S. GOODMAN, India

UMĂR LA UMĂR

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD,

Ca adunare tocmai am adoptat următoarea rezoluţie:

Suntem în armonie şi recunoaştem Societatea drept canalul Domnului prin care Dumnezeu îi binecuvântează pe oameni şi aceştia fac lucrarea Lui pe pământ.

Am uitat toate dificultăţile şi ambiţiile egoiste din trecut şi acum stăm umăr la umăr în serviciul Domnului,urmând instrucţiunile şi deciziile teocratice transmise de Dumnezeu. Facem tot posibilul să apărăm interesele Împărăţiei care ne-au fost date în grijă şi folosim cât de bine ştim toate mijloacele şi echipamentele oferite nouă prin organizaţia vizibilă a lui Iehova.

Încercăm şi vom continua să încercăm să promovăm pacea şi bunătatea între oameni, astfel rugându-ne pentru prosperitatea Sionului şi pacea Ierusalimului, dat fiind că această cale a fost marcată pentru noi la convenţia Columbus din 19 septembrie 1937.

Cuprins

Fie ca Domnul să te binecuvânteze cu putere şi graţie pentru a putea face lucrarea Sa pe pământ, oricât va fi necesar.

Rămânem:

Colaboratorii tăi truditori şi militanţi, pentru numele Său,
ADUNAREA AKRON [Ohio] A MARTORILOR LUI IEHOVA.

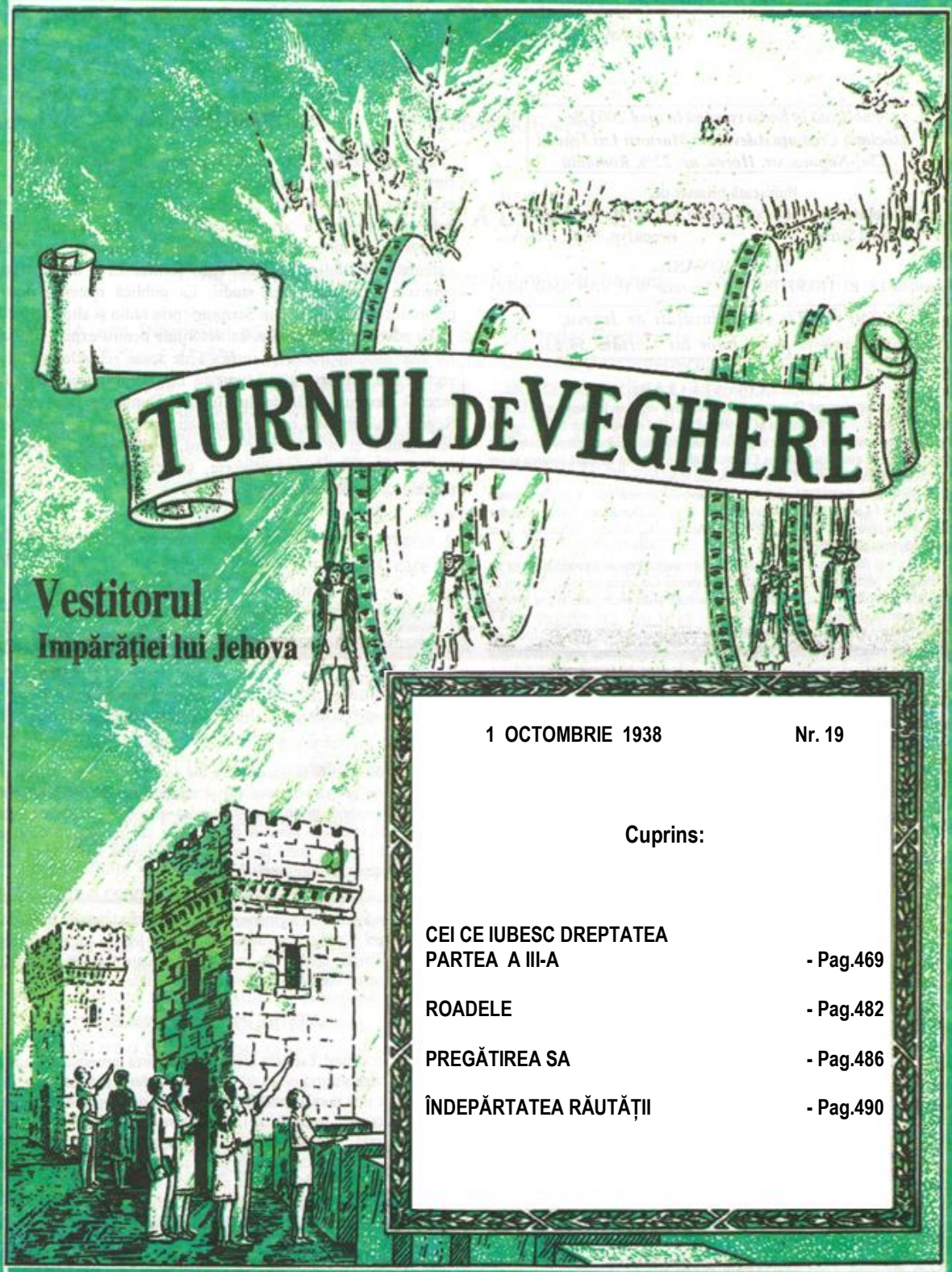

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Împărăţiei lui Jehova

1 OCTOMBRIE 1938 Nr. 19

Cuprins:

CEI CE IUBESC DREPTATEA
PARTEA A III-A - Pag.469

ROADELE - Pag.482

PREGĂTIREA SA - Pag.486

ÎNDEPĂRTATEA RĂUTĂŢII - Pag.490

"VOI SUNTEŢI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Cuprins

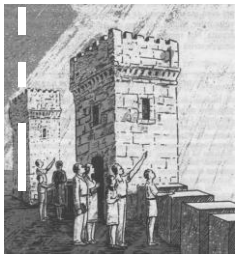

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

VOL. LIX **1 OCTOMBRIE 1938** **NR. 19**

CEI CE IUBESC DREPTATEA

„Căci Domnul este drept, iubeşte dreptatea, şi cei neprihăniţi privesc Faţa Lui.” – Psalmul 11:7.

PARTEA A III-A

IEHOVA al oştirilor este Dumnezeul Cel Atotputernic al războiului şi El face să apară în mod clar în Cuvântul Său că toţi cei care iubesc dreptatea şi Îl servesc trebuie să ia cu îndrăzneală partea lui Iehova şi a lui Isus Christos în acest război. (Obadia 1) Acest război este împotriva duşmanilor uniți ai lui Dumnezeu şi ai Împărăţiei Sale, reprezentaţi de către filistenii din cele mai vechi timpuri. Filistenii de astăzi sunt adepţii răutăţii, în special „statul totalitar” şi, de asemenea, religioniștii, conduşi de Ierarhia romano-catolică. Toţi cei care iubesc dreptatea trebuie să fie împotriva acestor duşmani ai lui Dumnezeu şi trebuie să ia poziţie fermă de partea lui Iehova şi a Împăratului Său şi să fie sârguincioşi în ascultarea lui Dumnezeu şi nu a omului.

2. Atât Ionatan, cât şi David, erau războinici şi experţi în utilizarea arcului şi praştiei. (1 Samuel 18: 4; 20: 18-22, 35-38; 2 Samuel 1: 17, 18, 22, 27) Atât Ionatan ,cât şi David, au luptat împotriva aceluiaşi duşman, chiar dacă nu au luptat cot la cot sau pe acelaşi câmp de luptă, din cauza condiţiilor care l-au împiedicat pe Ionatan să i se alăture lui David sau pe David să fie mereu cu Ionatan. Se pare că Ionatan i-a fost de mare ajutor lui David, în special când a rămas la curtea lui Saul. El putea astfel să vadă evoluţia lucrurilor şi să-l ţină pe David pe deplin informat. Când bătălia cu duşmanul a început, Ionatan nu a dat înapoi şi a luptat cu duşmanul până l-a oprit. (2 Samuel 1: 22) Credinţa lui Ionatan în război împotriva inamicului a fost recunoscută de David mai târziu, când Ionatan a murit şi David a compus şi i-a învăţat pe copiii lui Israel să cânte „Cântecul Arcului”. (2 Samuel 1: 18, *Rotherham*) Chiar şi în timp ce Ionatan a fost la curtea lui Saul, el i-a rămas întotdeauna credincios lui David. Aceste fapte susţin cu tărie că, în rândurile Ierarhiei romano-catolice şi în acea puternică organizaţie religioasă, există multe persoane de bine, ale căror inimi sunt drepte şi pentru Domnul şi cu adevărat pentru El şi că, în timp ,aceştia se vor identifica ca fiind de partea lui Dumnezeu şi a Împăratului şi că mulţi din aceştia acum urmăresc evoluţia martorilor lui Iehova şi persecuţia lor de către clasa Saul şi ajută clasa David. Clasa Ionatan de astăzi trebuie să fie, de asemenea, adevăraţi şi curajoşi războinici, luptând pentru aceeaşi cauză alături de clasa David, împotriva inamicului comun, respectiv filistenii

Cuprins

actuali. Ionatan nu s-a implicat în lupta cu Goliat, dar acea luptă a fost responsabilitatea lui David şi, după aceea, Ionatan întotdeauna l-a sprijinit pe David. Clasa Ionatan de azi nu a luptat împotriva monstruozităţii actuale înainte ca clasa David să lupte în acea bătălie; însă acum de când clasa lui David s-a declarat pe faţă împotriva monstruozităţii de astăzi, clasa Ionatan i se alătură şi luptă cot la cot în sprijinul martorilor lui Iehova şi declară că Iehova şi Isus Christos sunt "Stăpânirile Înalte". Ei sunt împotriva monstruozităţii din ziua de azi, respectiv „religia de stat totalitară", care stabileşte că statul este mai mare decât Dumnezeu şi Împăratul Său. Atât David, cât şi Ionatan, erau iubitori de dreptate şi, prin urmare, au luptat umăr la umăr pentru ceea ce este drept. Rămăşiţa şi „mulţimea mare" trebuie să facă acelaşi lucru acum. Din acest motiv, ambele sunt împotriva a orice îi obligă să facă un compromis cu organizaţia lui Satan.

3. Ionatan, cu mare pericol pentru el însuşi, l-a vizitat pe David atunci când David era în exil şi i-a oferit mângâiere şi putere lui David. (1 Samuel 23:15-18) Astfel, Ionatan şi-a manifestat credinţa lui în Iehova Dumnezeu şi în scopul lui Dumnezeu cu privire la unsul Său. Ionatan, cu toate că i s-au oferit numeroase ocazii de a face acest lucru, niciodată nu l-a trădat pe David. Alţii l-au trădat pe David la Saul, spunându-i acestuia unde se afla David şi, în acest fel, astfel de persoane reprezintă clasa „servului rău", care de bună voie cooperează cu alţi religioşi sau cu clasa Saul pentru a le face rău martorilor lui Iehova. Faptele arată că la ora actuală clasa „servului rău" şi ierarhia romano-catolică conspiră în eforturile lor de a distruge lucrarea martorilor lui Iehova, iar în acest fel ei recurg la tot felul de minciuni premeditate. Un exemplu anume în acest sens este cel relatat de Anderson, care a dezvăluit că un anume Salter şi unii membrii ai ierarhiei romano-catolice sunt implicaţi într-o conspiraţie prin comiterea de acte făţişe împotriva martorilor lui Iehova, în special împotriva reprezentanţilor SOCIETĂŢII DE BIBLII ŞI TRATATE TURNUL DE VEGHERE. Dumnezeu a ştiut şi a prezis toate aceste răutăţi în avans, avertizând poporul Său de azi. La fel cum Ionatan l-a vizitat pe David pentru a-i oferi mângâiere, „alte oi", reprezentate de Ionatan, vin să vadă rămăşiţa şi îi oferă mângâiere atunci când sunt în închisoare şi când sunt persecutaţi. (Matei 25: 34-40) „Alte oi", ca şi Ionatan, sunt siguri de succesul final al cauzei unşilor lui Iehova şi mărturisesc propria lor poziţie secundară în ordinea de lucruri a Domnului şi sunt dispuse să respecte partea lor de legământ, servind cu credinţă pe unşii lui Dumnezeu. – 1 Samuel 23: 17,18.

4. Ionatan a făcut un legământ cu David pentru viaţă, respectiv casa lui Ionatan sau descendenţii săi să supravieţuiască şi să fie cruţaţi de pedeapsa meritată pentru casa lui Saul, ca urmare a persecutării nedrepte a lui David, împăratul uns al lui Dumnezeu. (1 Samuel 20: 13-17,42; 18: 3; 23: 18) Acest pact a fost ca acela pentru fugirea ucigaşului involuntar în cetatea de refugiu pentru siguranţă şi pentru izbăvire. (Numeri 35: 6-25). Faptul că gabaoniţii au încheiat un legământ cu Iosua a însemnat că vieţile lor au fost salvate. (Iosua 9: 3-21) Deşi Ionatan putea fi ucis în bătălie înainte ca David să ajungă la putere ca împărat,

Cuprins

acest legământ dintre ei a fost o asigurare pentru supravieţuirea casei lui Ionatan şi a urmaşilor acestuia, pentru a nu fi în pericol de a fi suprimaţi pentru păcatele lui Saul. O promisiune asemănătoare a fost făcută în numele casei lui Ionadab. (Ieremia 35: 19) Astfel, mai multe ilustrații profetice se coroborează, pentru ca poporul lui Dumnezeu să fie acum asigurat de scopul Său de a păstra „mulțimea mare" și urmașii acestora. Ionatan a murit în bătălie, însă a supravieţuit fiul său. (2 Samuel 4: 4) David şi-a respectat cu loialitate legământul său cu Ionatan şi a cruţat viaţa nepotului lui Saul, fiul lui Ionatan. (2 Samuel 21: 7,8) Aceasta înseamnă în mod clar că, deşi unii dintre fiii lui Ionadab sau din „alte oi" pot fi ucişi de duşmani înainte sau în timpul bătăliei de la Armaghedon, mulţi dintre „altele oi" ale Domnului, reprezentați de casa Ionatan, vor fi cruţaţi şi vor supravieţui după Armaghedon şi Executorul lui Iehova nu va acționa împotriva lor. Iehova spune celor de bună credinţă: „Căutaţi dreptatea, căutaţi blândeţea; acestea vă vor fi de folos în ziua mâniei Domnului". (Ţef. 2: 3) Poate şi voi veţi fi cruţaţi. Această profeţie arată că probabil vor fi mulţi cruţaţi. Dacă un om ascultă pe Domnul şi continuă să caute dreptatea şi blândeţea, el poate fi cruţat; dacă moare credincios, Domnul îl va învia de timpuriu.

5. Ionatan i s-a închinat lui Iehova în spirit şi în adevăr. El nu l-a urmat pe Saul în spiritism sau demonism. (1 Samuel 14: 6-10,12; 19: 4,5) În mod similar, clasa Ionatan de astăzi fuge de spiritism şi demonism şi se devotează sincer lucrării lui Iehova şi se închină Domnului în spirit şi adevăr, ascultând pe deplin voia lui Dumnezeu. Ionatan a făcut ce a putut pentru a întări „mâna lui David pentru Domnul" şi, fără îndoială, Ionatan este unul din „marii martori" care, prin credinţa în Dumnezeu a obţinut bunăvoinţa lui Iehova şi a murit ca slujitor credincios al Său. (Evrei 11: 39; 12: 1) Astăzi clasa Ionatan a aflat semnificaţia numelui şi scopul lui Iehova şi devotamentul lor este pentru Dumnezeu şi pentru Împăratul Său. Ei refuză să fie îndepărtaţi de acestea prin influenţa subtilă a religioșilor exercitată faţă de ei. Ei se disting prin credinţa şi credincioșia lor în Iehova și Împărăţia Sa şi pentru aceasta Marele Păstor îi adună la Iehova în marele staul.

RELAŢIA

6. Ionatan avea viziunea corectă asupra propriei sale relaţii cu Domnul şi cu unsul lui Dumnezeu, înţelegând că domnia sau împărăţia nu erau pentru el şi că David era unsul lui Dumnezeu pentru a conduce. Nu exista invidie sau lăcomie în inima lui Ionatan către David, din cauză că David era într-o poziţie superioară. Ionatan se bucura că era iubitul şi prietenul sincer al lui David şi că putea conlucra cu el. În mod similar „mulțimea mare", acum oamenii de bine, nu tânjesc după poziţia rămăşiţei şi nici nu-i invidiază pe unşi din cauza că aceştia au o poziţie superioară în organizaţia lui Iehova. Ei văd că aceia unşi de la templu iau parte la serviciu, arătând că sunt în legământ cu Isus Christos, că sunt morţi împreună cu El și astfel, continuând a fi credincioși, au promisiunea de a domni cu El; şi ei văd că,, mulțimea mare" nu are acest privilegiu, însă se bucură să facă orice le cere Domnul şi cu bucurie privesc îndelung la binecuvântările veșnice care îi așteaptă

Cuprins

pe cei care rămân credincioşi lui Iehova şi Împărăţiei Sale. „Alte oi” lucrează acum cu bucurie cu cei unşi ,drept însoţitori ai acestora, drept iubiţi şi prieteni. Ei sunt dispuşi şi sunt bucuroşi să lase clasa David să preia conducerea şi sunt încântaţi să urmeze acest exemplu în ceea ce priveşte serviciul, servindu-L pe Domnul cât de bine pot. (Romani 12: 10; Filipeni 2: 3) Clasa Ionatan este unită cu clasa rămăşiţei, nu din iubire carnală sau pământească, ci deoarece Îl iubesc pe Dumnezeu şi Împărăţia Sa. Ei iubesc dreptatea şi urăsc nedreptatea şi,prin urmare, sunt iubiţi de Iehova şi Isus Christos. Sunt ca oamenii credincioşi din vechime care nu tânjeau după gloria lui Christos, pe care prin credinţă o vedeau în viitor. (1 Petru 1: 10-12) Cei care fac parte din „alte oi” sau din clasa Ionatan înţeleg despre Împărăţia lui Iehova şi se bucură că sunt însoţitorii unşilor lui Dumnezeu şi stau înaintea tronului lui Dumnezeu, cântând lauda lui Dumnezeu şi a lui Christos. – Apocalipsa 7:9, 10.

7. Ionatan a murit în bătălia de pe Muntele Ghilboa, ucis de filisteni; este adevărat că a murit lângă Saul, însă Ionatan nu lupta pentru Saul, ci pentru cauza Israelului, poporul lui Dumnezeu, luptându-se împotriva duşmanilor lui Dumnezeu şi ai poporului Său şi pentru onoarea numelui lui Iehova. (1 Samuel 31: 1-6) Aceasta nu înseamnă că nimeni din „mulţimea mare” sau clasa Ionatan nu va supravieţui după bătălia de la Armaghedon; ci mai degrabă înseamnă că unii din clasa Ionatan vor muri, iar alţii vor supravieţui, după cum s-a spus anterior. Această parte a ilustraţiei profetice arată că clasa Ionatan trebuie, dacă i se va solicita acest lucru, să-şi arate credinţa chiar până la moarte. Aceştia nu sunt o „clasă mai puţin credincioasă”, după cum s-a spus, ci trebuie şi chiar posedă aceeaşi credinţă ca membrii casei regale a lui Dumnezeu. Ei nu pot să-şi asume o poziţie de compromis, ci trebuie să fie pe deplin pentru Iehova şi Împărăţia Sa. Ionatan a murit credincios lui Iehova şi iubitului său prieten, David, chiar când lucra pentru apărarea lui David şi a cauzei sale drepte, cum a făcut tot timpul. Ionatan a realizat că Samuel profetul şi chiar Iehova Dumnezeu l-a părăsit pe Saul şi că David era ales de Dumnezeu şi, prin urmare, Ionatan a rămas loial lui David şi credincios legământului poporului lui Dumnezeu, până la moarte. „Mulţimea mare” are o viziune similară şi face acelaşi lucru.

8. Saul a încercat să pară că luptă împotriva duşmanului comun şi pentru poporul lui Dumnezeu, însă Saul lupta pentru propria lui ocrotire şi împotriva unsului lui Dumnezeu, David. La fel astăzi, clasa actuală Saul, “omul păcatului,” clericii şi clasa „servului rău”, pretind că sunt de partea lui Dumnezeu, însă luptă pentru propria lor ocrotire şi împotriva unşilor lui Dumnezeu. Saul a încercat să facă să pară că profetul Samuel coopera cu demonii; acest lucru este arătat de consultarea de către Saul a vrăjitoarei din Endor şi încercarea de a-l chema pe Samuel din morţi. (1 Samuel 28: 5-25) Clericii din ziua de astăzi recurg pe faţă la spiritism şi încearcă să pară că Dumnezeu lucrează cu demonii; ei fac acest lucru propovăduind că morţii sunt vii şi că vrăjitorii de pe pământ pot comunica cu morţii. Practic toţi religioniştii propovăduiesc că „nu există moarte”, ceea ce este minciuna Diavolului şi ei cooperează cu demonii. Saul era duşmanul lui

Cuprins

Dumnezeu şi a pierit în ruşine. „Omul păcatului”, clericii şi clasa „servului rău”, sunt duşmanii lui Iehova şi trebuie să piară şi, prin urmare, sunt desemnaţi în Scripturi drept „fiul pierzaniei”, prevestit prin Iuda. Ionatan s-a ţinut departe de toate conspiraţiile formate împotriva lui David. În mod similar astăzi oamenii de bine, clasa Ionatan, se ţin departe de toate intrigile şi conspiraţiile clerului şi clasei „servului rău” de a face rău unşilor lui Dumnezeu de pe pământ. Existenţa în sine a claselor Ionatan şi David arată că vieţile lor sunt unite împreună şi ei sunt adevăraţi iubitori ai dreptăţii, iar Dumnezeu îi iubeşte. Ei sunt tovarăşi de drum şi iubiţi adevăraţi. Aceste mari adevăruri trebuie să permită rămăşiţei şi clasei Ionatan să vadă privilegiul şi datoria lor de acum de a-şi oferi sprijin reciproc pentru cauza dreaptă.

„LUCRAREA CIUDATĂ”

9. Iehova a declarat scopul Său de a „îndeplini această lucrare a Sa, „lucrarea Sa ciudată”, în momentul soluţionării marii probleme dintre El şi duşman. (Isaia 28: 21) Acest eveniment important este prezis în această profeţie privind „iubitorii dreptăţii”. Israel era poporul de legământ al lui Dumnezeu, peste care Iehova şi-a pus numele. Saul era regele lor, pe care Israelul l-a ales. Astăzi „creştinătatea” pretinde a fi poporul lui Dumnezeu, iar unii din aceştia pretind că fac voia lui Dumnezeu şi, prin urmare, sunt într-un legământ cu Dumnezeu. „Creştinătatea” actuală a fost prefigurată de izraeliţi, Saul reprezentând clerul care-i conduce pe cei care alcătuiesc „omul păcatului” sau „fiul pierzării.” Când Dumnezeu a abandonat pe poporul de legământ al Său, izraeliţii, şi pe regele lor uns Saul, şi a permis păgânilor filisteni să-i învingă, aceasta a părut în ochii izraeliţilor a fi o lucrare ciudată. Aceasta a fost, de fapt, o expresie a judecăţii lui Iehova determinate anterior împotriva lui Saul cel necredincios şi membrilor necredincioşi ai casei sale şi El a exprimat această judecată executând pe cei asupra cărora s-a pronunţat. (1 Samuel 31:1-10) Timp de aproximativ treizeci şi nouă de ani Dumnezeu a aşteptat să execute această judecată, iar perioada intermediară a fost o ocazie ca Saul să îşi dea seama pe deplin de faptul că era duşmanul lui Iehova. (1 Cronici 10:13, 14) Atunci când Iehova, în viitorul apropiat, îl va executa pe „omul păcatului”, „fiul pierzării” şi pe toţi adepţii acestora, ceea ce va şi face , acest lucru va părea o lucrare ciudată pentru toate persoanelor care nu sunt în armonie cu Iehova Dumnezeu. Acesta va fi începutul bătăliei de la Armaghedon şi va continua până când toţi duşmanii vor fi distruşi.

10. La executarea lucrării ciudate tipice a lui Iehova împotriva lui Saul şi Israelului, respectiv la bătălia de la Ghilboa, Ionatan de asemenea a căzut, din cauza respectivelor circumstanţe, nu din cauza vinei sau infidelităţii lui Ionatan. Ionatan a rămas loial şi credincios faţă de David, unsul lui Iehova, până la capăt. De asemenea „altele oi” vor rămâne loiale şi credincioase lui Christos şi rămăşiţei corpului Său până la capăt, cu toate că unele dintre ele pot cădea la Armaghedon. Ionatan nu putea fi în nici un alt loc în război decât în ariergardă, luptând împotriva filistenilor şi, prin aceasta, el şi-a arătat credinţa în Împărăţia lui

Cuprins

Dumnezeu. El nu a fost responsabil pentru necredincioșia celor din jurul său, în special cea a lui Saul, făcând ca Ionatan să participe la luptă. Ionatan s-a stăpânit la lucrarea ciudată a lui Dumnezeu împotriva lui Saul şi el purta război împotriva gloatei care aducea ocară numelui sfânt al lui Dumnezeu, iar căderea lui Saul şi sfârşitul domniei sale, care a permis lui David de a deveni împărat de drept, reprezenta începutul bătăliei de la Armaghedon, începutul „lucrului nemaiauzit" care va fi împotriva religioșilor şi religiei.

11. Este de real interes să luăm în considerare aici linia de atac formată de cele două armate opuse şi pentru a analiza mai uşor aceste aspecte, am inserat o hartă.

12. Să comparăm această linie cu cea din vremea când Ghedeon i-a învins pe madianiţi. Chiar înainte de atacul de noapte împotriva duşmanului, Ghedeon a ridicat tabăra sa lângă fântâna lui Harod. (Judecători 7:1) „Ghilboa" înseamnă gheizer" şi pare să se refere la aceeaşi sursă de apă lângă care şi-a ridicat tabăra Ghedeon. Saul şi-a ridicat tabăra „lângă o fântână care este în Izreel", care pare să fie aceeaşi cu „fântâna lui Harod". (1 Samuel 29:1) Saul, luând în considerare poziţia lui Ghedeon din timpul luptei, fără îndoială a considerat că dacă lua o poziţie similară îşi va asigura victoria. De cealaltă parte a văii Izreel este oraşul En-dor, unde Saul a vizitat vrăjitoarea şi prin intermediul ei a consultat demonii. Filistenii şi-au ridicat tabăra în Sunem, la baza dealului Moreh, în acelaşi loc unde au avut madianiţii tabăra. (1 Samuel 28:4) Chiar înainte de a începe lupta, „Filistenii au urcat până la Izreel", respectiv şi-au mutat armata. (1 Samuel 29:11) Aceasta a plasat armata filistenilor între Sunem şi Izreel. (Iosua 19:18) Această linie a situat lupta la est de Meghido. (Iosua 17:11) Tabăra izraeliţilor era în apropierea oraşului Izreel unde împăratul Iehu i-a dat ultima lovitură vrăjitoarei Izabela. (2 Regi 9:30-37) După bătălie cadavrul lui Saul a fost atârnat pe pereţii din Bet-Șan, la est de Muntele Ghilboa. Dacă Saul conta pe această poziţie ca o asigurare că izraeliţii urmau să fie învingători, rezultatul a fost exact opusul celuia al luptei dintre Ghedeon şi duşmanul său din acelaşi loc. Saul a suferit o înfrângere dezastruoasă în bătălia de la Ghilboa, ceea ce a părut drept o lucrare ciudată a Domnului pentru supravieţuitorii din Israel şi, prin urmare, supravieţuitorii au fugit. Saul şi fiii săi au fost ucişi. (1 Samuel 31:1-6) Rezultatul acelei bătălii a fost devastator şi a semănat teroare în Israel.

13. Ionatan nu a fost autorizat să lupte împotriva lui Saul, însă, la fel ca David, el a lăsat lui Dumnezeu executarea răzbunării împotriva lui Saul cel necredincios. Ionatan lupta împotriva duşmanilor lui Dumnezeu, filistenii. Clasa de astăzi Ionatan, „ mulțimea mare", nu este autorizată să folosească violenţa fizică împotriva clerului şi celor care alcătuiesc „omul păcatului". Misiunea lor este să se opună ocărilor aduse pe numele lui Iehova prin vestirea adevărului Cuvântului lui Dumnezeu împotriva tuturor celor care defăimează numele Său, astfel participând la lupta împotriva duşmanilor lui Dumnezeu. Atât Ionatan, cât şi David, au refuzat să acţioneze violent împotriva lui Saul. (1 Samuel 24:1-22; 26:5-24) Acest lucru arată că nici rămăşiţa, nici „alte oi" nu au voie să folosească

Cuprins

violența împotriva religioșilor, ci vor lăsa lui Iehova executarea răzbunării împotriva dușmanilor Săi, religioniștii şi alții. Un anumit om a apărut în faţa lui David şi a pretins că l-a ucis pe Saul la muntele Ghilboa şi a aşteptat, repetând circumstanţele, să primească unele favoruri de la David, însă a fost dezamăgit în această aşteptare a sa. – 2 Samuel 1:1-16; 4:9, 10.

14. Nici un filistean nu putea să intre în graţiile regelui David pentru uciderea lui Saul şi Ionatan, astfel permiţând lui David să devină rege. La fel, la bătălia de la Armaghedon, nici un filistean din ziua de azi, nici clasa politică şi nici unul din adepţii monstruozităţii nu poate câştiga nici un favor din partea lui Isus Christos, Mai Marele David, arzând „marea necurată", adică „religia organizată". (Apocalipsa 17:16, 17) Nici filistenii nu intenţionau să-l ajute pe David luptând împotriva lui Saul, însă scopul lor era de a defăima numele lui Dumnezeu. Acest lucru este dovedit de o încercare de mai târziu a filistenilor de a-l distruge pe David. (2 Samuel 5:17-25) Aceasta arată că, după căderea religioșilor şi religiei la începutul bătăliei de la Armaghedon, clasele politice, comerciale şi radicale a „religiei de stat", reprezentate de filisteni şi în special de Goliat, va fi împotriva martorilor lui Iehova. Rezultatul final va fi curăţarea completă a dușmanilor lui Iehova, pentru că toţi trebuie să cadă.

PIATRA RESPINSĂ

15. Ilustrația profetică a prezis respingerea lui Isus Christos, Piatra de Temelie şi Fundamentul Sionului de către toţi religioniștii şi aliaţii lor. Supravieţuitorii armatei lui Saul, precum şi filistenii, au continuat să folosească toate mijloacele posibile pentru a împiedica domnia lui David peste Israel. A urmat un război lung între casa lui Saul şi casa lui David, timp de şapte ani şi jumătate, pe care David l-a câştigat. (2 Samuel 3:1-6) Astfel s-a arătat că adepţii lui Saul şi filistenii, îi reprezentau pe adepţii liderilor religioşi, inclusiv politicienii, clasa comercială şi, de asemenea, elementul radical, toţi aceştia respingându-L pe Isus Christos ca Împărat şi conducător de drept al lumii. David, piatra tipică (împăratul uns), a fost pusă sau prezentată ca împărat al Sionului când David a capturat cetatea Sionului, luând-o de la iebusiţii păgâni. (2 Samuel 5:6-9) Acolo David a adus chivotul legământului lui Dumnezeu şi a stabilit locul său pe Muntele Sion, astfel reprezentând organizaţia sau locul lui Iehova. – 2 Samuel 6:12-19.

ADUNAREA CREDINCIOASĂ

16. „Mulțimea mare" trebuie să se dovedească credincioasă, loială lui Iehova şi Împăratului Său uns, Isus Christos şi trebuie să dovedească dragoste adevărată pentru „picioarele lui Christos". Acest lucru este demonstrat de acţiunile lui Ionatan şi David. Ionatan a făcut un legământ cu David pentru că el ştia că David era iubitor de dreptate, iar el şi-a respectat partea sa din legământ în ochii lui Dumnezeu, în faţa căruia a fost făcut legământul. (1 Samuel 20:8-17) Ionatan era ,de asemenea, împotriva religiei diavolului şi pentru Iehova, iar acest lucru este demonstrat de faptul că el l-a numit pe fiul său Mefiboşet, ceea ce înseamnă

Cuprins

„risipirea ruşinii”, respectiv dezaprobarea lucrurilor ruşinoase, Baal sau religia diavolului, care aduce ocară numelui lui Iehova. Ionatan era un adept credincios al lui Iehova. După 1 Cronici 8:34 fiul lui Ionatan Mefiboşet a fost, de asemenea, numit Merib-Baal, care înseamnă „revoltă împotriva lui Baal”; şi acest lucru arată că Ionatan era împotriva religiei diavolului; prin urmare, clasa Ionatan de astăzi, cei care formează „ mulțimea mare ” sunt împotriva religiei, pentru că aceasta este de la diavol şi aduce ocară numelui lui Iehova Dumnezeu.

17. Fiul lui Ionatan, Mefiboşet, avea cinci ani atunci când tatăl său Ionatan a fost ucis (2 Samuel 4-4); şi timp de şapte ani şi jumătate după aceea a fost război continuu purtat de adepţii lui Saul împotriva lui David şi la sfârşitul acelui război Mefiboşet avea doar doisprezece ani. Fiind, de asemenea, infirm la ambele picioare, el nu a jucat nici un rol în războiul împotriva lui David. În plus, Mefiboşet a fost crescut de Machir din seminția lui Manase, care a arătat credincioșie faţă de David. (2 Samuel 9:3-5, 13; 17:27-29) Deci se pare că fiul lui Ionatan, Mefiboşet, nu avea prejudecăţi împotriva lui David. Evident, el a mers pe urmele tatălui său şi l-a iubit pe David pentru ca a văzut că David era un iubitor de dreptate şi credincios lui Dumnezeu cel Atotputernic. David nu a uitat legământul său cu Ionatan; când războiul s-a terminat, a cercetat pentru a stabili care erau supravieţuitorii din casa lui Ionatan, însoţitorul său iubit, ceea ce l-a adus pe Mefiboşet în atenţia lui David, iar apoi împăratul i-a dat înapoi lui Mefiboşet tot ce pierduse prin acţiunile păcătoase ale lui Saul. „Împăratul David l-a trimis să-l ia din casa lui Machir, fiul lui Amiel, din Lodebar. Şi Mefiboşet, fiul lui Ionatan, fiul lui Saul, a venit la David, a căzut cu faţa la pământ şi s-a închinat. David a zis: „Mefiboşet!” Şi el a răspuns: „Iată robul tău!” David i-a zis: „Nu te teme, căci vreau să-ţi fac bine din pricina tatălui tău Ionatan. Îţi voi da înapoi toate pământurile tatălui tău Saul şi vei mânca totdeauna la masa mea”. 2 Samuel 9 : 5-7.

18. Descendenţii lui Ionatan şi-au arătat recunoaşterea lor şi aprecierea faţă de David drept împăratul Israelului. (2 Samuel 9:7, 8; 19:27, 28) Când împăratul David a suferit, aceşti descendenţi ai lui Ionatan au suferit, ca însoţitori ai acestuia. (Evrei 10:33) Descendenţii lui Ionatan, prin fiul său Mefiboşet, au continuat timp de cel puţin zece generaţii după Mefiboşet. Acest lucru arată că au fost favorizaţi datorită credinţei strămoşului lor. – 1 Cronici 8:34-40.

19. Faptul că această casă a lui Ionatan a primit înapoi tot ce pierduse prin acţiunile păcătoase şi decăderea lui Saul arată că aceasta se bucură acum de privilegiile pe care clerul şi clasa „servului rău” le-au pierdut, de a lucra pentru Iehova şi Împărăţia Sa. Din cauza acţiunilor lor păcătoase au suferit această pierdere. Cei reprezentaţi de Ionatan şi casa lui, care iubesc dreptatea, sunt ca nişte „fecioare”, „însoţitoarele” miresei Împăratului, care intră în favoarea lui Iehova, la palatul Împăratului. (Psalmul 45:14, 15) Aceştia de asemenea primesc hrană spirituală de la masa Domnului, la fel cum Mefiboşet a mâncat la masa lui David. Cruţarea vieţilor urmaşilor lui Ionatan pentru multe generaţii poate însemna că, în timp ce unii din „ mulțimea mare ” pot muri înainte de sfârşitul bătăliei de la

Cuprins

Armaghedon, clasa Ionatan, respectiv cei care alcătuiesc „ mulțimea mare ” ca şi clasă, va supravieţui după Armaghedon şi va fi roditoare şi se va înmulţi, iar urmaşii lor au o binecuvântare specială din mâinile Mai Marelui David. De asemenea, aceasta poate însemna că fiii supuși şi ascultători ai lui Ionadab sau clasa Ionatan, care astăzi sunt iubitori ai dreptăţii, pot fi cruţaţi în timpul bătăliei de la Armaghedon şi apoi, continuând cu credinţa în Iehova şi Împăratul Său, vor avea totdeauna binecuvântarea Domnului. „Mulțimea mare ” sau clasa Ionatan, ar trebui să se asigure acum că fiii lor sunt învăţaţi adevărul cu privire la Iehova şi Împărăţia lui Dumnezeu şi că, din tinereţea lor timpurie aceştia vor fi instruiţi şi mustraţi pentru a iubi dreptatea şi a urî nedreptatea şi a-L servi pe Iehova şi pe Împăratul Lui. Fiii lui Ionadab care sunt părinţi, au această responsabilitate de a instrui pe cei mai tineri şi ar trebui să facă acest lucru şi să nu neglijeze acest privilegiu şi obligaţie. Ei trebuie să înveţe pe copii să înţeleagă că pentru a trăi şi a avea binecuvântarea lui Dumnezeu ei trebuie să devină acum iubitori de dreptate şi să urmeze calea dreaptă, pentru că Iehova Dumnezeu este Cel Drept, că Isus Christos este conducătorul de drept al lumii şi că toţi trebuie să se unească sub domnia Lui de bună voie, dacă vor să primească binecuvântarea Sa.

20. Au fost alţii care la un moment dat l-au urmat pe Saul şi la timp s-au desprins de el şi au trecut de partea lui David, chiar în timp ce David s-a izolat departe de Saul; şi au făcut aceasta deoarece au văzut că David era alegerea lui Iehova şi, prin urmare, era un om drept. (1 Cronici 12: 1-7) Când David se retrăgea în „fortăreaţă”, în poziţia sa din cetatea din pustie, unde a rămas temporar, mulţi alţi asociaţi ai lui Saul au venit şi s-au alăturat lui David. „Dintre gadiţi, nişte viteji au plecat să se ducă la David în cetăţuia din pustie, ostaşi deprinşi la război, înarmaţi cu scut şi cu suliţă, ca nişte lei şi iuţi ca nişte căprioare de pe munţi. Ezer, căpetenia; Obadia, al doilea; Eliab, al treilea; Mişmana, al patrulea; Ieremia, al cincilea; Atai, al şaselea; Eliel, al şaptelea; Iohanan, al optulea; Elzabad, al nouălea; Ieremia, al zecelea; Macbanai, al unsprezecelea. Aceştia erau fiii lui Gad, căpetenii ale oştirii; unul singur, cel mai mic, putea să se lupte cu o sută de oameni şi cel mai mare cu o mie. Aceştia au trecut Iordanul în luna întâi, când ieşea din matcă, pe tot cursul lui şi ei sunt aceia care au pus pe fugă pe toţi locuitorii din văi, la răsărit şi la apus. „Şi din fiii lui Beniamin şi ai lui Iuda au fost unii care s-au dus la David în cetăţuie. David le-a ieşit înainte şi le-a vorbit astfel: „Dacă veniţi la mine cu gânduri bune, ca să mă ajutaţi, inima mea se va uni cu voi; dar dacă veniţi să mă înşelaţi, în folosul vrăjmaşilor mei, când nu fac nici o silnicie, Dumnezeul părinţilor noştri să vadă şi să judece!” Amasai, unul din căpitanii de seamă, a fost apucat de Duhul şi a zis: „Suntem cu tine, Davide, şi cu tine, fiul lui Isai! Pace, pace ţie, şi pace celor ce te ajută, căci Dumnezeul tău ţi-a ajutat!” Şi David i-a primit, şi i-a pus între căpeteniile oştirii.” – 1 Cronici 12: 8-18.

21. Acei oameni puternici, ca Ionatan, reprezintă clar pe cei care devin membrii ai „marii mulțimi” şi care provin din toate neamurile, popoarele, naţiunile şi limbile şi îşi arată dragostea pentru Dumnezeu şi Împăratul uns, Isus Christos. Faptele arată că chiar acum mulţi se alătură picioarelor Mai Marelui David şi fac

Cuprins

cu unșii o cauză comună pentru dreptate, adoptând o poziţie fermă de partea lui Iehova şi a Împăratului Său. Iată, „ mulțimea mare ” iese în faţă!

22. Când lui David i-a poruncit Domnul să meargă la Hebron, unde a fost numit împărat peste iudei, mulţi alţii au venit la el şi i s-au alăturat. (1 Cronici 12: 23-38) Este sigur că aceste ilustrații profetice sunt prezentate pentru a arăta că există acum un popor cu credinţă faţă de Dumnezeu şi că acesta trebuie să meargă la Mai Marele David, Isus Christos şi să se pună la dispoziţia Sa, trebuind să facă acest lucru înainte de bătălia de la Armaghedon. Ei nu pot veni cu o inimă făţarnică sau îndoielnică, ci trebuie să vină din toată inima, recunoscându-L pe Isus Christos ca pe marele Împărat uns şi Conducătorul şi Justificatorul lui Iehova. Ei trebuie să recunoască pe Iehova şi pe Isus Christos drept "Înaltele Stăpâniri", cărora toţi trebuie să se supună, dacă vor să trăiască. Trebuie să facă acest lucru şi-l vor face în faţa „statului totalitar”, care pune puterea pământească de guvernare mai presus decât pe Iehova şi Împărăţia Sa. Această problemă este la latitudinea oamenilor acum, iar cei care vor să trăiască trebuie să se decidă şi să-L slujească pe Dumnezeu şi pe Împăratul Său, Isus Christos.

CÂNTAREA DE JALE

23. Se pare că la bătălia de la Ghilboa, care reprezintă începutul bătăliei de la Armaghedon, Saul a jucat un rol în această ilustrație care l-a reprezentat pe unsul lui Dumnezeu la începutul bătăliei de la Armaghedon, chiar dacă Saul însuşi la acel moment era respins de Dumnezeu. Saul nu este aici pentru a fi luat în considerare, însă luăm în considerare locul unsului, drept cel mai important lucru; Saul în acel moment se afla în poziţia sau locul celui care fusese uns peste poporului lui Dumnezeu. Personalităţile nu sunt şi nu trebuie să fie luate în considerare; aici atât Saul, cât şi Ionatan, joacă în mod clar roluri în ilustrația profetică, care va fi îndeplinită la Armaghedon. Acum nu trebuie să devenim confuzi sau şovăielnici în ceea ce priveşte aceste ilustrații, gândindu-ne că o persoană care joacă un rol trebuie să joace acel rol tot timpul.

24. S-a raportat lui David că Saul şi Ionatan fusese ucis: „Iată cântarea de jale pe care a alcătuit-o David pentru Saul şi fiul său Ionatan”. (2 Samuel 1: 17) Această cântare de jale a lui David, după cum este arătată în versetul 21 din acelaşi capitol, nu era pentru Saul necredinciosul, ci pentru locul unsului lui Iehova, care fusese denigrat şi defăimat în teritoriul filistenilor necircumcişi, duşmanii lui Dumnezeu. Filistenii erau anti-dumnezeu şi reprezintă pe cei care astăzi sunt împotriva lui Dumnezeu şi a Împărăţiei Sale, iar cântarea de jale a arătat că orice nenorocire care se întâmplă unşilor şi însoţitorilor lor în mâinile duşmanului ar provoca sigur durerea celor rămaşi credincioşi. Deoarece Ionatan era de partea dreptăţii şi fusese credincios lui Dumnezeu şi legământului său cu David, iar David l-a iubit ca pe sufletul său, este normal că David a plâns la moartea lui Ionatan, despre care a vorbit în termeni afectuoşi. Văzând chestiunea drept o ilustrație profetică, aceasta arată că este posibil ca la începutul bătăliei de la Armaghedon unii din rămăşiţa unsă „să moară în serviciu”, respectiv omorâţi de

Cuprins

duşmanii lui Dumnezeu, în timp ce aceşti membrii credincioşi ai rămăşiţei îşi fac datoria şi că, de asemenea, unii dintre „alte oi” sau „marea mulțime”, reprezentată de Ionatan, pot fi uciși la fel de aceiaşi duşmani, ceea ce ar fi o dovadă a integrităţii lor faţă de Dumnezeu şi un răspuns la acuzaţia falsă a lui Satan împotriva martorilor lui Iehova şi a servilor Săi de pe pământ. Moartea acestor credincioşi, în timp ce-şi fac datoria, va aduce o cântare de jale din partea celor care supraviețuiesc, dar ei vor „suferi ca alţii”. Ei vor simți o mare indignare şi durere din cauza a ceea ce a făcut duşmanul unşilor lui Dumnezeu. Ştim că rămăşiţa credincioasă trebuie transformată din om în spirit şi unii dintre ei pot fi transformaţi instantaneu, în timp ce ţin piept în mod activ duşmanilor şi pot cădea cu violenţă în mâinile acestora; însă, în ceea ce-i priveşte pe credincioşi este scris: „Ferice de acum încolo de morţii, care mor în Domnul!” (Apocalipsa 14:13) Rămăşiţa credincioasă, care astfel va muri ,vor fi înviaţi pe loc. De asemenea, învierea fiilor credincioşi ai clasei Ionadab, care pot cădea astfel, este certă. Dragostea reciprocă care există între rămăşiţa unsă şi „alte oi” sau „marea mulțime”, este prezentată în această ilustrație profetică în „Cântecul arcului.”

„CÂNTAREA ARCULUI”

25. David a compus şi cântat acest bocet ca o cântare de jale prietenului său iubit Ionatan şi pentru locul uns al împăratului. „Iată cântarea de jale pe care a alcătuit-o David pentru Saul şi fiul său Ionatan şi pe care a poruncit s-o înveţe copiii lui Iuda. Este numită cântarea arcului şi se află scrisă în Cartea Dreptului.” – 2 Samuel 1: 17,18, *Rotherham*.

26. Persoana care a ocupat locul tipic al împăratului uns al lui Iehova nu este importantă aici, ceea ce arată că această cântare de jale nu era pentru Saul. David a plâns moartea lui Ionatan, iar Ionatan este menţionat în mod special în această cântare deoarece Ionatan reprezenta „mulțimea mare ”, membrii căreia sunt dragi inimii fiecărora din rămăşiţă. Având în vedere acest considerent, să notăm ilustrația profetică şi ceea ce are să vină, în îndeplinirea acestei „Cântări a Arcului”: „Fala ta, Israele [unii din organizaţia Domnului care sunt martori loiali şi îşi păstrează integritatea faţă de Dumnezeu], zace ucisă pe dealurile [Muntele Ghilboa, care reprezintă înălţimile împărăţiei] tale [ale lui Dumnezeu]! Cum au căzut [credincioşi până la moarte] vitejii [pentru Dumnezeu]! Nu spuneţi lucrul acesta în Gat [oraşul duşmanului], nu răspândiţi vestea aceasta în uliţele Ascalonului [în oraşul filistean sau organizaţia duşmanului], ca să nu se bucure fetele filistenilor şi fetele celor netăiaţi împrejur de triumf. [filistenii de astăzi nu au motiv de glorie în aparenta lor victorie, deoarece vor muri în curând] Munţi din Ghilboa [unde poporul uns al lui Dumnezeu a suferit ocară şi Ionatan a fost omorât de duşmani]! Nici rouă, nici ploaie să nu cadă pe voi! Să nu fie pe voi nici câmpii care să dea pârgă pentru darurile de mâncare [tipice morţilor]! Căci acolo au fost aruncate scuturile vitejilor, scutul lui Saul, ca şi când n-ar fi fost uns cu untdelemn. De la sângele celor răniţi [filistenii], de la grăsimea celor mai voinici [duşmani], arcul lui Ionatan [care fără îndoială stă la baza titlului pentru această Cântare a

Cuprins

Arcului] nu da înapoi niciodată [şi în mod similar clasa Ionatan nu dă înapoi şi nu fug când vine bătălia cu filistenii de astăzi, ci preferă să cadă în bătălie decât să facă un compromis cu duşmanii] şi sabia lui Saul nu se învârtea niciodată în vânt [rămăşiţa unsă a lui Dumnezeu foloseşte cu măiestrie sabia spiritului, cu efect răsunător, asupra duşmanului, filistenii actuali]. Saul [nu omul necredincios, ci poziţia oficială unsă, care acum este ocupată, pe pământ, de rămăşiţa credincioasă] şi Ionatan [în mod anti-tipic oamenii de bună credinţă, respectiv „alte oi"], care s-au plăcut şi s-au îndrăgit în timpul vieţii lor [rămăşiţa şi „alte oi" stau împreună şi lucrează împreună în iubire şi binecuvântare reciprocă (Psalmul 133)], n-au fost despărţiţi nici la moarte [cele două clase, rămăşiţa şi „alte oi", reprezentate aici, sunt inseparabile şi se iubesc reciproc şi acţionează în armonie, până la moarte, nelăsând nimic să le separe (Romani 8:35-39)]; ei [credincioşii] erau mai uşori decât vulturii [înțelegând voinţa lui Dumnezeu şi răspunzând la apelul Său pentru serviciu], mai tari decât leii [deoarece sunt puternici în Domnul (Proverbe 28:1; Efeseni 6:10). Fiicele lui Israel [virginele, însoţitoarele miresei lui Christos, care o urmează] plângeţi pe Saul [poziţia unsă sau cei care mor cu credinţă luptând cu duşmanul] care vă îmbrăca în stacojiu şi alte podoabe, care vă punea găteli de aur pe hainele voastre [cei din rămăşiţa credincioasă unsă sunt servii lui Iehova, care acţionează în numele Lui şi aduce „marii mulțimi" multe adevăruri şi mult serviciu, care sunt frumoase]! Cum au căzut vitejii [unşii din rămăşiţă şi din clasa Ionatan, „ mulțimea mare "] în mijlocul luptei [începutul bătăliei de la Armaghedon]! Cum a murit [omorât de filistenii actuali violenţi, făcându-şi datoria şi dovedindu-şi integritatea] Ionatan [însoţitorii credincioşi şi prietenii iubiţi ai rămăşiţei] pe dealurile tale [înălţimile împărăţiei, în serviciu activ]! Mă doare după tine, frate Ionatane [cumnat după căsătorie; însă în special reprezentând relaţia strânsă a rămăşiţei cu „mulțimea mare "; a se nota de asemenea că David l-a menţionat în mod specific pe Ionatan, ceea ce arată marea dragoste a unşilor pentru „mulțimea mare "]! Tu erai plăcerea mea [„alte oi " sunt acum plăcute pentru mica turmă]; dragostea ta pentru mine [arătând că clasa Ionatan trebuie să o iubească şi o iubeşte pe rămăşiţa unsă a lui Dumnezeu] era minunată; mai presus de dragostea femeiască [mult mai mare decât dragostea dintre sexe, unde există deseori pasiune fără principii]. Cum au căzut vitejii! [prin violenţa şi cruzimea duşmanilor] Cum li s-au pierdut armele! [se pare că armele lor de război erau insuficiente, însă Dumnezeu îi va învia din morţi,astfel dovedindu-le integritatea!]" - 2 Samuel 1: 19-27.

27. A se nota că David nu avea nici o răutate faţă de Saul, însă, lăsând totul în mâinile lui Dumnezeu pentru a-l pedepsi pe el şi pe ceilalţi necredincioşi, David şi-a păstrat inima curată. Cuvintele lui Isus, Mai Marele David, arată că Iehova se va răzbuna la momentul potrivit: „Şi Dumnezeu nu va face dreptate aleşilor Lui, care strigă zi şi noapte către El, măcar că zăboveşte faţă de ei? Vă spun că le va face dreptate în curând". (Luca 18 : 7,8) Mai târziu, David i-a învins pe filisteni şi Dumnezeu arată că astăzi El s-a ridicat şi în curând El va înfăptui marele Său

Cuprins

„lucru nemaiauzit ” prin Fiul Său iubit, Mai Marele David, şi că atunci toţi duşmanii Săi vor cădea la pământ.

28.Această ilustrație profetică descoperită acum de Dumnezeu poporului Său le sporeşte speranţa lor şi aduce mângâiere la toţi care iubesc dreptatea. Turbulenţii religioşi, „omul păcatului”, inclusiv liderii religioşi şi clasa „servului rău”, reprezentaţi de Saul cel necredincios, vor fi în curând distruşi. Cei care sunt anti-dumnezeu şi anti-Împărăţia lui Dumnezeu, monstruozitatea, reprezentată de Goliat, vor cădea. Acum poporul lui Iehova de pe pământ vede monstruozitatea, guvernul totalitar, condus cu cruzime de dictatori, tratând cu violenţă poporul lui Dumnezeu şi aducând ocară pe numele Său şi ştiu că această monstruozitate va fi curând complet învinsă. Aceasta va cădea în mâinile Conducătorului lui Iehova, Isus Christos, pentru că Iehova urăşte nedreptatea şi răutatea şi declară că îi va distruge pe toţi cei necredincioşi. – Psalmul 145:20.

29. Domnul Dumnezeu dezvăluie adevărurile Sale pentru poporul Său acum, pentru ajutorul și mângâierea lor , pentru ca să poată sta ferm în Domnul şi să reziste la ultimele eforturi depuse de inamic care încearcă să provoace pe credincioşi pentru a refuza pe Dumnezeu şi Regele Său.

30. Numai cei drepţi vor primi viaţă. Iehova este sursa vieţii şi El este Cel neprihănit. Logosul, Isus Christos, a iubit întotdeauna dreptatea şi a urât nedreptatea şi, prin urmare, Dumnezeu i-a dat primul loc în universul Său. Puţinii oameni credincioşi din vechime prin credinţă au văzut venirea domniei drepte a lui Isus Christos, Împăratul şi s-au dedicat acestei Împărăţii, au rămas credincioşi şi drepţi faţă de Dumnezeu şi, prin urmare, se bucură de favoarea lui Dumnezeu, care a pregătit pentru ei un loc în organizaţia Sa. Ei au iubit dreptatea şi au urât nedreptatea. Dumnezeu a făcut ca Ionatan să joace un rol reprezentându-i pe aceşti bărbaţi credincioşi. Apostolii credincioşi şi alţi oameni binecuvântaţi cu duhul lui Dumnezeu continuă cu credinţă să iubească dreptatea şi să urască nedreptatea, hotărâţi să rămână drepţi şi credincioşi faţă de Dumnezeu, refuzând să facă compromisuri cu orice parte a organizaţiei lui Satan. Ei preferă să asculte de Dumnezeu şi nu de om, iar Iehova i-a asigurat că, astfel dovedindu-şi integritatea, vor trăi şi vor domni cu Christos şi vor împărtăşi cu El gloria Împărăţiei Sale. (Apocalipsa 1:6; 20:4) Aceştia au fost reprezentaţi de rolul jucat de David credinciosul, unsul. „Alte oi”, pe care Domnul le adună şi care formează „ mulțimea mare ” iubesc dreptatea şi urăsc nedreptatea, iar Iehova a pregătit un loc pentru ei unde se vor bucura de viaţă veşnică. (Matei 25: 34) Ionatan a jucat un rol reprezentând și pe aceștia. Aceştia sunt cei care vor trăi pentru totdeauna pe pământ. Bărbaţii credincioşi din vechime, pe care Domnul îi va face prinţi pe tot pământul şi „ mulțimea mare ”, care va supravieţui după Armaghedon, vor fi singurii neprihăniţi de pe pământ atunci. Şi ei vor fi, fără îndoială, uniţi şi se vor vedea unii pe alţii în trup, înainte de a se termina bătălia de la Armaghedon. Cei drepţi care supravieţuiesc după Armaghedon vor îndeplini mandatul lui Dumnezeu, respectiv: „Fiţi roditori, înmulţiţi-vă şi umpleţi pământul”, cu un popor drept. Pământul a fost creat pentru oameni drepţi şi numai cei drepţi vor trăi pentru

Cuprins

totdeauna pe el. „Iehova păzeşte pe toţi cei ce-L iubesc.” (Psalmul 145 : 20, *A.R.V.)* „Căci Domnul este drept, iubeşte dreptatea şi cei neprihăniţi privesc faţa Lui.” (Psalmul 11: 7) „Da, mântuirea Lui este aproape de cei ce se tem de El, pentru ca în ţara noastră să locuiască slava. Bunătatea şi credincioşia se întâlnesc, dreptatea şi pacea se sărută.” (Psalmul. 85: 9,10) „Pe cărarea neprihănirii este viaţa şi pe drumul însemnat de ea nu este moarte”. (Proverbe 12: 28) Atunci nu va mai exista ipocrizie şi defăimare a numelui sfânt al lui Dumnezeu.

31. În ilustrația profetică Ionatan a jucat roluri ce reprezintă pe aceşti oameni credincioşi din vechime şi, de asemenea, pe „alte oi”, pe care Domnul Iehova, prin Isus Christos, le adună şi le aduce la El. David L-a reprezentat pe Isus Christos şi pe membrii credincioşi unşi ai corpului Său, inclusiv, în mod special, rămăşiţa unsă de pe pământ acum. „Sufletul lui Ionatan a fost unit cu sufletul lui David, iar Ionatan l-a iubit ca pe sufletul său.” David l-a iubit pe Ionatan şi a zis: „Dragostea ta pentru mine a fost minunată, mai mare decât dragostea pentru femei”. Ulterior dragostea lor reciprocă a existat pentru că ambii au urmat calea cea dreaptă şi L-au slujit pe Iehova. Acum rămăşiţa şi „altele oi” trebuie să se iubească şi sufletele lor să fie unite pentru acelaşi motiv. Ambele clase Îl iubesc şi Îl servesc pe Iehova şi pe Împăratul Său, prin urmare, iubesc dreptatea şi urăsc nedreptatea, şi astfel sunt favorizaţi de Iehova. Toţi vor fi luaţi la sânul lui Dumnezeu, la momentul potrivit. (Ioan 10:16) Şi toţi vor cânta pentru totdeauna dreptatea lui Iehova. „Să se trâmbiţeze aducerea aminte de nemărginita Ta bunătate şi să se laude dreptatea Ta!” – Psalmul 145 : 7, *Roth.*

ROADELE

IEHOVA a ales Ierusalimul pentru El însuşi. De asemenea El a ales din lume un popor pentru El. „Am ales acest popor pentru Mine; ei vor duce mai departe lauda Mea.” (Isaia 43: 10-12, 21) Isus Christos a spus: „Eu sunt adevărata viţă şi Tatăl Meu este vierul. Pe orice mlădiţă, care este în Mine şi n-aduce rod, El o taie… Eu sunt Viţa, voi sunteţi mlădiţele. Cine rămâne în Mine şi în cine rămân Eu, aduce mult rod; căci despărţiţi de Mine, nu puteţi face nimic”. (Ioan 15 : 1-5). Creştinătatea organizată a luat numele lui Christos, însă nu a reuşit să ducă în totalitate mai departe rodul Împărăţiei lui Dumnezeu. Referindu-se la viţa creştinătăţii Iehova spune: „Te sădisem ca o vie minunată şi de cel mai bun soi; cum te-ai schimbat şi te-ai prefăcut într-o coardă de viţă sălbatică?” – Ieremia 2 : 21.

Capitolul al cincisprezecelea al profeţiei lui Ezechiel arată că „creştinătatea” a încălcat legea lui Dumnezeu, în sensul că a fost stearpă sau a adus pe lume fructe otrăvitoare. „Cuvântul lui [Iehova] mi-a vorbit astfel: Fiul omului, ce are lemnul de viţă mai mult decât orice alt lemn, viţele de vie mai mult decât

Cuprins

cele ce sunt printre copacii din pădure? Ia oare cineva din lemnul acesta, ca să facă vreo lucrare? Face cineva din el vreun cârlig de atârnat ceva în el?" (Ezechiel 15 : 1-3) Apoi Iehova propune unele întrebări referitoare la viţa de vie, printre care aceasta: Poate fi folosită mai bine decât alţi copaci sau Dumnezeu aşteaptă de la ea mai mult decât de la arborii de rând? În mod corespunzător, este adresată întrebarea: Oare Dumnezeu le cere celor care mărturisesc a fi poporul Lui şi care încheie un legământ de a face voia Lui să încerce să facă aceeaşi lucrare ca păgânii neconsacraţi sau să facă ceva mai bun? Păgânii neconsacraţi construiesc spitale şi şcoli şi întreprind acţiuni speciale de reformă, fac lucrări financiare şi politice de reformă şi înfiinţează diverse alianţe pentru a-şi îndeplini scopurile. Poporul lui Dumnezeu nu ar trebui să facă mai mult decât atât şi ceva diferit? Poate un popor să pretindă a fi poporul lui Dumnezeu şi să urmeze un curs similar cu cel al păgânilor?

Iehova a separat poporul Său pentru un scop diferit. El a plantat viţa de vie şi a dus mai departe ramurile acesteia în scopul de a purta mărturie cu privire la adevărul Cuvântului Său şi de a-I onora numele. Isus Christos este adevărata viţă, iar cei care cred în Isus Christos sunt ramurile. Scopul ramurilor este de a da roade şi astfel Iehova este onorat şi glorificat. Isus a spus: „Pe orice mlădiţă, care este în Mine şi n-aduce rod, El o taie… Dacă nu rămâne cineva în Mine, este aruncat afară, ca mlădiţa neroditoare şi se usucă; apoi mlădiţele uscate sunt strânse, aruncate în foc şi ard." (Ioan 15: 2-6) Această declaraţie a lui Isus este în armonie exactă cu profeţia lui Ezechiel: „Iată că este pus pe foc să ardă; după ce îi arde focul cele două capete şi mijlocul, mai poate fi el bun de ceva?" – Ezechiel 15 : 4.

Izraeliţii au avut ocazia de a duce mai departe roadele Împărăţiei pentru slava lui Dumnezeu, dar din cauza egoismului şi lipsei de credinţă a acestora, în special din partea clerului şi liderilor, au păstrat roadele pentru ei. „Israel era o vie mănoasă, care făcea multe roade". (Osea 10:1) Cei din „creştinătate", care au făcut un legământ pentru a face voia lui Dumnezeu, în special clerul şi bătrânii, au primit privilegiul de a duce mai departe roadele Împărăţiei, iar din cauza necredinţei şi încăpăţânării lor au adus pe lume propriile lor roade sau „roadele alese de ei". Prin urmare, cuvintele lui Isus se aplică tuturor acestora: „De aceea vă spun că Împărăţia lui Dumnezeu va fi luată de la voi şi va fi dată unui neam, care va aduce roadele cuvenite." – Matei 21: 43.

Scopul viţei de vie este, prin urmare, clar stabilit. Roadele Împărăţiei lui Dumnezeu sunt adevărurile dătătoare de viaţă şi susţinătoare de viaţă cu privire la Împărăţia Sa, care vor justifica cuvântul şi numele Său. Aşteptând împlinirea profeţiei, la venirea Domnului la templul lui Dumnezeu, ce este găsit acolo? „Creştinătatea" nu a reuşit să ducă mai departe roadele Împărăţiei, dimpotrivă, a devenit o „viţă ciudată", care poartă roadele organizaţiei lui Satan. „Iată, când era întreg, nu se putea face nimic din el; cu cât mai puţin acum, după ce l-a mistuit şi l-a ars focul, s-ar mai putea face vreo lucrare din el?" (Ezechiel 15 : 5) Când a venit sfârşitul„ vremurilor neamurilor" şi a apărut Isus Christos, „creştinătatea", în loc să-L primească pe El şi autoritatea şi domnia Sa, a intrat în primul război

Cuprins

mondial şi s-a ars la ambele capete. Viţa de vie a „creştinătăţii” nu era bună pentru nici o lucrare a lui Dumnezeu înainte de război, iar după război a fost total nerentabilă.

Iehova îşi declară acum scopul de a distruge „creştinătatea” şi porunceşte clasei „servului credincios”, prevestită de Ezechiel, să anunţe acest fapt: „De aceea ,aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: Ca lemnul de viţă dintre copacii din pădure, pe care-l pun pe foc să-l ard, aşa voi da şi pe locuitorii Ierusalimului. Îmi voi întoarce faţa împotriva lor; au ieşit din foc, dar focul îi va arde de tot. Şi veţi şti că Eu sunt Domnul [Iehova], când Îmi voi întoarce faţa împotriva lor.” (Ezechiel 15 : 6,7) „Viţa de vie”, „creştinătatea” aderând la organizaţia lui Satan în primul război mondial, a devenit arsă şi este uscată, iar focul bătăliei lui Iehova la Armaghedon o va anihila complet. „Voi preface ţara într-un pustiu, pentru că au fost necredincioşi, zice Domnul Dumnezeu.” (Ezechiel 15 : 8) „Via Domnului oştirilor[Iehova] este casa lui Israel şi bărbaţii lui Iuda sunt viţa pe care o iubea. El se aştepta la judecată şi, când colo, iată sânge vărsat! – Se aştepta la dreptate şi, când colo, iată strigăte de apăsare! Vai de cei ce înşiră casă lângă casă şi lipesc ogor lângă ogor, până nu mai rămâne loc şi locuiesc în mijlocul ţării! Iată ce mi-a descoperit Domnul[Iehova] oştirilor: Hotărât, aceste case multe vor fi pustiite, aceste case mari şi frumoase nu vor mai fi locuite. Şi astfel, cei mici vor fi doborâţi, cei mari vor fi smeriţi şi privirile trufaşe vor fi plecate. Dar Domnul[Iehova] oştirilor va fi înălţat prin judecată şi Dumnezeul cel sfânt va fi sfinţit prin dreptate.” (Isaia 5 : 7-9,15, 16) Aceasta va fi o justificare a Numelui lui Dumnezeu.

Iehova a poruncit profetului Ezechiel să anunţe Ierusalimului ororile acestuia. Acest lucru a prefigurat că clasa „servului credincios”, cunoaşte urâciunile făcute de „creştinătate”. În capitolul 16 al profeţiei lui Ezechiel sunt arătate păcatele grave ale făţărniciei. Făţarnicii sunt prezentaţi ca îndepărtându-se de Iehova şi dispreţuindu-i pe alţii ca păcătoşi şi păgâni, dincolo de mila lui Dumnezeu, arătându-se prin aceasta scopul lui Dumnezeu de a restatornici pe cei disprețuiți la favoarea de El indicată. Iehova a poruncit lui Ezechiel să prezinte istoria Ierusalimului de la început, în mod evident pentru că, pentru a cita Romani 7:13: „Păcatul [prin încălcarea poruncii lui Dumnezeu] să se arate afară din cale de păcătos, prin faptul că se slujea de aceeaşi poruncă”. Păcatele Ierusalimului îi sunt arătate: „Fiul omului, arată Ierusalimului urâciunile lui! Şi spune-i: Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu, către cetatea Ierusalimului: Prin obârşia şi naşterea ta eşti din ţara canaaniţilor; tatăl tău era amorit, şi mama ta hetită.” (Ezechiel 16 : 2,3) Profeţia se aplică cu o forţă mai mare pentru „creştinătate”.

Canaan a fost nepotul blestemat al lui Noe. (Geneza 9: 5) Numele ţării Canaan înseamnă „umilit” şi reprezintă starea rasei blestemate şi umilite din care Iehova îşi alege poporul. Această condiţie arată poporul Său ca fiind „prin natură copiii mâniei, chiar ca alţii”. (Efeseni 2: 3) Ierusalim a fost iniţial un oraş canaanit numit „Iebus, adică Ierusalim”. (Iosua 18: 28) „Fiii lui Iuda n-au putut izgoni pe iebusiţii care locuiau la Ierusalim; şi iebusiţii au locuit cu fiii lui Iuda la Ierusalim

Cuprins

până în ziua de azi." (Iosua 15:63) Această Scriptură s-a aplicat până când David a cucerit mai târziu oraşul. (2 Samuel 5:6-9) Atât amoriţii ,cât şi hetiţii, erau urmaşii lui Canaan şi, prin urmare, erau canaaniţi. „Canaan a născut pe Sidon, întâiul lui născut şi pe Het; şi pe iebusiţi, pe amoriţi, pe ghirgasiţi." (Geneza 10:15,16) Hetiţii au fost descendenţii lui Het, care a fost un canaanit. Un hetit i-a vândut lui Avraam peştera Macpela, care este la Hebron, indicând astfel că hetiţii au fost în posesia sa. (Geneza 23:3-20) Amorit înseamnă „muntean, om al înălţimilor". „Şi totuşi Eu am nimicit dinaintea lor pe amoriţi, care erau cât cedrii de înalţi şi tari ca stejarii; le-am nimicit roadele din vârf până în rădăcini." (Amos 2: 9) Hetit înseamnă „teribil, spaimă".

Prin urmare, Ezechiel a spus către Ierusalim: „Tatăl tău a fost un amorit, iar mama ta o hetită", amândoi fiind din Canaan și amândoi păgâni; și pentru acest motiv oamenii și locuința lor au fost sub blestemul lui Canaan, stricați și murdari înaintea lui Iehova. Acestea au fost condițiile din cetate, atunci când Iehova Dumnezeu a ales cetatea ca locație a organizației lui tipice. De aceea Ezechiel, prin aceste cuvinte ,descrie acest loc ca un nou născut, abandonat de o fată tânără: „La naştere, în ziua când te-ai născut, buricul nu ţi s-a tăiat, n-ai fost scăldată în apă, ca să fii curăţită, nici n-ai fost frecată cu sare şi nici n-ai fost înfăşată în scutece. Ochiul nimănui nu s-a îndurat de tine, ca să-ţi facă măcar unul din aceste lucruri, din milă pentru tine; ci ai fost aruncată pe câmp, aşa de scârbă le era de tine, în ziua naşterii tale." – Ezechiel 16: 4,5.

Profetul, în esenţă, spune că Iehova a trecut prin acest loc şi l-a privit ca pe o fetiţă nou-născută, necurată şi nespălată, iar El a ales-o şi a curăţat-o: „Atunci Eu am trecut pe lângă tine, te-am văzut tăvălită în sângele tău şi am zis: Trăieşte chiar şi în sângele tău! Da, ţi-am zis: Trăieşte chiar şi în sângele tău! Te-am înmulţit cu zecile de mii, ca iarba de pe câmp. Şi ai crescut, te-ai făcut mare, ai ajuns de o frumuseţe desăvârşită; ţi s-au rotunjit ţâţele, ţi-a crescut părul. Dar erai tot goală, goală de tot." – Ezechiel 16:6,7.

Iehova a stat cu ochii pe acest loc (locul pentru organizaţia Sa tipică) ,unde îşi va pune numele. „Ţara pe care o veţi stăpâni este o ţară cu munţi şi văi, care se adapă din ploaia cerului; este o ţară de care îngrijeşte [Iehova], Dumnezeul tău şi asupra căreia [Iehova], Dumnezeul tău, are neîncetat ochii, de la începutul până la sfârşitul anului." (Deuteronomul 11: 11,12) Pe când ochii lui Dumnezeu parcurgeau Canaanul, El i-a văzut pe iebusiţi ocupând locul unde avea de gând să înfiinţeze Ierusalimul, pământ pe care iebusiţii l-au pângărit şi umplut cu fapte de necredinţă. (Leviticul 18:3,25) Iosua l-a transformat într-un morman de cenuşă, o dezolare şi a făcut acelaşi lucru la Ierihon. (Iosua 6:24,26) Iehova, cu toate acestea, nu i-a poruncit lui David, când a cucerit oraşul, să dărâme zidurile şi clădirilor din Iebus sau Ierusalim şi să facă din acesta un morman pustiu. El i-a permis să stea în picioare, având doar ocuparea sau conducerea oraşului schimbată. Din bunătatea Sa binevoitoare oraşului iniţial păgân i s-a permis să crească din copilărie la maturitate şi să devină cetatea sfântă: „erai tot goală, goală de tot". Dumnezeu şi-a

Cuprins

pus numele Lui acolo şi a pus asupra lui Israel obligaţia de a păstra numele Său neîntinat.

PREGĂTIREA SA

IEHOVA a oprit primul război mondial. Isus profeţise că va face acest lucru de dragul aleşilor Săi. Servii aleşi ai lui Iehova sunt Isus Christos, Conducătorul şi 144.000 de oameni aprobaţi, iar Iehova îşi găseşte plăcerea în servii Săi. (Isaia 42: 1) Înainte ca Isus să vină pe pământ, Dumnezeu a prezis prin unul dintre profeţii Săi că va aduna poporul Său şi își va aduna servii înainte de bătălia de la Armaghedon. (Psalmul 50:5) Isus a profeţit în coroborare cu această profeţie. În acest moment capitolul al şaptelea al Apocalipsei trebuie citit cu atenţie.

Satan a acţionat violent în anul 1914 d. Chr. şi atunci când a fost alungat din ceruri a fost atât de mânios faţă de organizaţia lui Dumnezeu, în special faţă de rămăşiţa acesteia de pe pământ, că ar fi distrus complet totul în legătură cu rasa umană. Vremea lui Dumnezeu pentru Armaghedon nu sosise şi El a oprit războiul mondial. Nu că Dumnezeu avea nevoie de timp pentru a se pregăti, dar El nu ar permite punctul culminant până în momentul potrivit. Nici un motiv evident nu a existat pentru încetarea războiului mondial în 1918, dar Dumnezeu a avut un motiv. El urma să adune poporul Său şi să-i ungă pe cei aprobaţi şi să-i trimită mai departe drept martorii Săi pentru a anunţa organizaţia lui Satan de scopul Său de a distruge această organizaţie rea şi de a stabili pe deplin Împărăţia Lui de dreptate pe pământ.

Dumnezeu nu ia astfel de acţiuni prin metode secrete. Când bătălia de la Armaghedon va fi luptată duşmanul va fi anunţat, de asemenea şi oamenii şi conducătorii din organizaţia duşmanului. Iehova permite cu bunătate celor de pe pământ ,care formează o parte a clasei alese a servului, să anunţe aceste lucruri. Ei trebuie să fie pregătiţi pentru lucrarea lor şi trebuie să o facă în felul lui Dumnezeu.

Ioan, apostolul, reprezentând rămăşiţa care formează o parte din clasa servului, a văzut patru îngeri stând pe cele patru colţuri ale pământului, ţinând cele patru vânturi ale pământului. (Apocalipsa 7:1) Vântul este un simbol al puterii violente şi forţei de distrugere. „Vânturile pământului" reprezintă forţele violente care operează pe pământ, unde operaţiunile lui Satan sunt limitate după ce a fost izgonit din ceruri. (Apocalipsa 12:12) „Patru" este simbolul forţelor întregi în acţiunile lor de distrugere. Aceste „patru vânturi", continuând cu viteza atinsă în anul 1918, ar fi distrus totul pe pământ şi ar fi intervenit în activitatea aleşilor lui Dumnezeu, în anunţul lor.

„Patru îngeri stând pe cele patru colţuri ale pământului" înseamnă toţi îngerii necesari pentru a împiedica forţele distructive, în orice şi fiecare parte a

Cuprins

pământului. Atunci când va începe bătălia de la Armaghedon, strânsoarea va fi îndepărtată ,iar lucrarea martorilor pe pământ va fi terminată. Până în acel moment, după cum este scris, „patru îngeri", cărora le este dat să „lovească pământul şi marea" continuă să încetineze furtuna Domnului. Aceşti îngerii nu sunt creaturi umane sau agenţii ale omului, ci „sfinţii îngeri" ai lui Dumnezeu, invizibili pentru oameni şi care însoţesc şi acţionează ca reprezentanții lui Isus Christos când va veni pentru judecată. (Matei 25:31) Prin urmare, viziunea arată o oaste de creaturi cereşti care controlează anumite forţe din fiecare sfert al pământului.

Apoi Ioan a văzut „un alt înger ridicându-se de la răsărit, cu pecetea Dumnezeului cel viu" (Apoc.7:2, 3) Acest înger puternic este Domnul Isus, Comandantul lui Iehova. Viziunea Îl arată venind dinspre răsărit, din raza de lumină, care este Iehova. „Domnul Dumnezeu este un soare şi scut", spune Psalmul 84:11. „Căci, cum iese fulgerul de la răsărit şi se vede până la apus, aşa va fi şi venirea Fiului omului." (Matei 24: 27) Îngerii lui Dumnezeu opriseră războiul în 1918. Apoi, a apărut Comandantul lui Iehova pentru a da ordine sau a porunci celor „patru îngeri", cei care păzesc fiecare parte a pământului.

Acestor îngeri li s-a poruncit să „lovească pământul şi marea". În mod evident această poruncă are trimitere la marea bătălie finală. Conducătorul lui Iehova porunceşte îngerilor să nu „lovească pământul, marea, copacii, până când nu s-au însemnat servii lui Dumnezeu pe frunte". (Apoc.7:3) Scopul principal al întârzierii aparente a bătăliei de la Armaghedon este anunţat a fi că clasa servului trebuie completată şi pecetluită pe frunte şi trimisă mai departe să facă lucrarea lui Dumnezeu.

„Pământul" este simbolul popoarelor organizate în forme de guvernare, conduse de creaturi vizibile, sub supravegherea unui conducător invizibil. Este organizaţia oficială vizibilă a lui Satan. „Copacii" cresc din pământ şi aici reprezintă pe conducătorii organizaţiei lui Satan, care sunt cruzi, severi, aroganţi, înălțându-se pe sine și obținându-și susținerea de la oameni. Ei sunt asemănaţi cu un copac verde. (Psalmul 37: 35) Aceştia sunt exact opusul „copacilor dreptăţii", care sunt plantaţi de Iehova. (Isaia 61:3) Prin urmare, pentru că sunt copacii lui Satan, ei sunt însemnați pentru a fi „loviți" la momentul ales de Dumnezeu.

„Marea" acoperă patru cincimi din pământ şi, prin urmare, ea trebuie să reprezinte masele rasei umane, care sunt înstrăinate de la Dumnezeu şi ea oferă hrană şi suportă comerţul din lume. Organizaţia diavolului călătoreşte pe „ mare" şi asupreşte oamenii. Aceşti „copaci", care formează agenţiile organizaţiei lui Satan, trebuie distruși la momentul ales de Dumnezeu. Satan, în hotărârea sa rea şi violentă de a întoarce toată creaţia împotriva lui Dumnezeu, ar fi continuat distrugerea tuturor guvernelor de pe pământ, inclusiv conducătorii şi oamenii acestora, chiar masele. Scopul principal al lui Satan este de a distruge Împărăţia lui Dumnezeu. Dacă ar fi continuat astfel, adunarea sfinţilor şi lucrarea martorilor ar fi fost mult îngreunată, dacă nu chiar împiedicată. Iehova, prin urmare, a scurtat nenorocirea „de dragul aleşilor Săi". (Matei 24:21,22) Când se vor aduna aleşii, cei

Cuprins

patru îngeri vor elibera vânturile violenţei,care vor distruge complet organizaţia lui Satan. Forţele violente pe care le-a ridicat Satan vor contribui la distrugerea sa. „Fiindcă au semănat vânt, vor secera furtună.” – Osea 8:7.

„Pecetea Dumnezeului celui viu” din posesia îngerului care vine din raza de soare, trebuie să aibă de a face cu legământul lui Dumnezeu. Geneza 17:10 şi Romani 4:11 arată că circumcizia a fost un semn sau simbol sau pecetea legământului dintre Dumnezeu şi Avraam. Pecetea de pe fruntea servilor lui Dumnezeu este un semn sau simbol al dreptăţii şi ,prin urmare, a aprobării lor de către Iehova în relaţia lor cu legământul prin sacrificiu. Toate cele douăsprezece seminţii ale lui Israel au fost în legământul lui Dumnezeu, prin jertfa mielului pascal. La fel, toţi izraeliţii născuți de spirit sau spirituali, din care vor fi aleşi servii lui Dumnezeu sunt într-un legământ cu Iehova prin jertfa Mielului anti-tipic al lui Dumnezeu. Cei 144.000 sunt credincioşi legământului şi, prin urmare, primesc pecetea de aprobare. Pentru rămăşiţa credincioşilor Dumnezeu dă o apreciere mai bună a acestui legământ şi ,ca un semn de aprobare a lor de către Dumnezeu, El îi aduce sub „mantaua dreptăţii”, le dă „veşmintele mântuirii” (Isaia 61:10) , „veşmintele de nuntă” (Matei 22:11,12) şi astfel îi identifică cu organizaţia Sa oficială. Astfel le porunceşte să facă lucrarea Sa, apărând interesele Împărăţiei Sale pe pământ. Fruntea este locul proeminent, care este văzut de toţi. Este de notat faptul că numele Babilon este scris pe fruntea femeii menţionate în Apocalipsa cap. 17.

Clasa rămăşiţei credincioase este vizibil marcată pe frunte, pentru ca toţi să poată şti şi să marcheze diferenţa dintre ei şi restul lumii. Ei sunt sârguincioşi în a da mărturie despre numele lui Iehova şi în apărarea intereselor Împărăţiei încredinţate lor. Aceşti credincioşi sunt aduşi în „legământ veşnic, ca să întăresc îndurările Mele faţă de David”, (Isaia 55: 3) şi să primească revărsarea sau ungerea Duhului Sfânt, în zilele din urmă. (Ioel 2:28, 29; Efes 1:13) Aceasta este ungerea cu Spiritul Sfânt pentru serviciul lui Dumnezeu.

Îngerii sfinţi ai Domnului, cărora li s-a poruncit să elibereze vânturile care vor lovi organizaţia lui Satan fac acest lucru la momentul ales de Dumnezeu. Cum au luptat madianiţii mult timp între ei şi au fost urmăriţi de către Ghedeon şi cei 300 (Judecători 7 şi 8) la fel, la momentul potrivit, reprezentanţii diavolului se vor nimici între ei şi vor fi nimiciți de armata Domnului, până când duşmanul va fi distrus. Dar acest lucru trebuie să aştepte până când clasa servului este completată şi pecetluită. Numărul total al celor pecetluiți este de 144.000 şi trebuie să includă în mod sigur pe toți care au murit în credinţă înainte de venirea lui Christos la templu şi care au aşteptat pentru înviere. Semnul aprobării lui Dumnezeu faţă de ei este demonstrat de învierea lor, ceea ce Scripturile indică în mod clar că a avut loc în anul 1918 d. Chr.

Rămăşiţa de pe pământ a primit„ mantaua dreptăţii” şi locul în templu şi i s-a dat o apreciere mai bună a Împărăţiei şi zelul lor de iubire, prin urmare, este o dovadă a marcării lor. Toţi sunt „copiii spirituali ai lui Israel”, deoarece sunt neamul ales al lui Dumnezeu şi au dreptul de a trăi ca spirite. Faptul că un om este

Cuprins

israelit prin naştere nu înseamnă nimic. (Ioan 6:63) Nici faptul că o persoană este în legământ prin jertfă nu l-ar face potrivit. El trebuie să fie în legământ pentru Împărăţia cerurilor şi să fie în întregime dedicat Domnului şi apoi să primească aprobarea Domnului, simbolizată prin pecete.

Din izraeliţii prin naştere au existat 12 seminţii. Există 12 diviziuni sau seminţii a izraeliţilor spirituali menţionaţi în acest capitol şapte din Apocalipsa. Iuda este menţionat primul şi în mod meritat, deoarece Isus Christos, conducătorul clasei servului, este din seminţia lui Iuda. (1 Cronici 5:2) Numele înseamnă „laudă lui Iehova" şi Isus Christos conduce lauda numelui lui Iehova şi toţi fraţii Lui se alătură în lauda Tatălui. Isus Christos conduce lupta împotriva duşmanilor, iar cei care Îl laudă pe Dumnezeu sunt împreună cu El, deoarece aceştia sunt chemaţi, aleşi şi credincioşi. (Apocalipsa 17:14) În conformitate cu aceasta Judecători 1: 1,2 spune: „Cine dintre noi să se suie întâi împotriva canaaniţilor, ca să pornească lupta cu ei? Domnul a răspuns: Iuda să se suie; iată că am dat ţara în mâinile lui."

Douăsprezece seminţii sunt menţionate şi din fiecare seminţie sunt aleşi şi pecetluiți 12.000. Acest lucru dovedeşte că Domnul nu are nici o preferinţă între seminţii în ceea ce priveşte numerele. Există uniformitate şi proporţie în aranjarea divină a lui Cristos glorificat, capul şi corpul acestuia. Dumnezeu stabileşte numerele după bunul Lui plac. (1 Cor. 12:18) Toate cele douăsprezece seminții naturale ale lui Israel au fost în legământul lui Dumnezeu, confirmat la Muntele Sinai. (Exodul 19 şi 20) Toţi oamenii născuți din Duhul lui Dumnezeu sunt în legământul prin sacrificiu, însă nu toţi vor primi aprobarea lui Dumnezeu; acest lucru este demonstrat în relaţiile lui Dumnezeu cu izraeliţii naturali.

Levi nu era considerat de regulă una dintre cele douăsprezece seminții ale lui Israel, însă era a treisprezecea seminție în urma divizării seminției lui Iosif în seminţiile Efraim și Manase. (Numeri 1:10) Dan nu este menţionat în relatarea din Apocalipsă a celor douăsprezece seminții care au fost marcate. Se pare că acesta reprezintă grupul de oameni care au făcut legământ cu Domnul, dar care s-au întors împotriva fiului mamei lor şi au încercat să împiedice organizaţia lui Dumnezeu şi care vor fi distruşi. Seminția lui Levi menţionată în acest capitol al Apocalipsei, fără îndoială, ia locul seminției lui Dan.

Seminţia lui Efraim nu este menţionată în relatarea din Apocalipsa, deoarece această seminție este evident inclusă în seminția lui Iosif (Apoc.7:8); după separarea seminţiei lui Manase din aceasta nu ar mai fi existat decât seminția lui Efraim rămasă pentru Iosif. Efraim pare să reprezinte clasa care nu este nici rece, nici caldă (Apoc.3:15, 16), care este „vărsată din gura Domnului". Aceştia au fost în legământul prin sacrificiu, dar nu au primit ungerea Domnului. Conducerea trebuie luată de la Efraim şi dată patriarhului Iosif.

Când Dumnezeu a ales Israelul, a spus: „Îmi veţi fi o Împărăţie de preoţi şi un neam sfânt." (Exodul 19: 6) Izraeliţii naturali nu au reuşit şi nu au primit ceea ce a fost promis credincioşilor, dar cei care sunt luaţi în legământul prin jertfă şi în legământul pentru Împărăţie (Luca 22: 28- 30), şi care îşi păstrează integritatea şi credinţa, primesc binecuvântările promise. Aşa cum se menţionează în Romani

Cuprins

11:7: „Deci, ce urmează? Că Israel n-a căpătat ce căuta, iar rămăşiţa aleasă a căpătat; pe când ceilalţi au fost împietriţi.” Cei 144.000 de membri ai trupului lui Christos sunt astfel, în adunare,arătaţi drept aleşi şi unşi sau pecetluiți.

ÎNDEPĂRTATEA RĂUTĂȚII

Cei care se opun adevărului nu vor crede ceea ce este scris aici. Numai cei care ridică ochii spre ceruri şi merg cu credinţă faţă de Dumnezeu şi Îl ascultă pe Isus Christos primesc viziunea descrisă în Zaharia capitolul cinci, precum şi înţelegerea acesteia.

Zaharia (5:5) spune: „Îngerul, care vorbea cu mine a înaintat şi mi-a zis: „Ridică ochii şi priveşte ce iese de acolo.” Îngerul Domnului acum arată rămăşiţei martorilor lui Iehova locul permanent al răutăţii. Satan a înfiinţat organizaţia rea, ipocrită, pe câmpiile din Şinear, la scurt timp după marele potop din vremea lui Noe, organizaţie care este simbolizată de o femeie, soţia lui Satan, al cărei nume este „Babilon”. (Geneza 10:8-10; 11:1-9) Această organizaţie diabolică, ipocrită în orice moment, a furat Cuvântul lui Dumnezeu şi l-a folosit greşit, pentru a îndepărta oamenii de la serviciul lui Dumnezeu şi a produs un mare număr de creaturi care au jurat fals în faţa lui Dumnezeu. Aceste înșelătorii religioase, care sunt defăimătoare ale numelui lui Iehova, urmează să fie duse în reședința lor veşnică.

Profetul îl întreabă pe înger: „Ce este aceasta?” Şi a zis: „Aceasta este efa care iese. Apoi a adăugat. Aceasta este nelegiuirea lor în toată ţara.” (Zah.5:6 *ARV*) Profeţia arată astfel în ochii lui Iehova şi El determină modul şi metodele de judecată. Efa este o măsură mare şi simbolizează o măsură mare de ceva. O măsură denotă judecată. Prin urmare, această profeţie înseamnă că Iehova a măsurat sau judecat, şi că măsura este mare împotriva celor denunţaţi de judecată.

Efa a avut un capac sau o acoperire din materiale grele, cum ar fi plumbul, pe ea, iar în interiorul efei a apărut o femeie care stătea jos. Zaharia (5:7) se referă la ea în aceste cuvinte: „Şi iată că se ridica un talant[sau o piesă cu greutate, *margin.*] de plumb, şi în mijlocul efei, şedea o femeie.” Capacul era dintr-un metal de bază,cu aspect de argint şi, prin urmare, reprezintă ipocrizia, care este atât de practicată de către agenţii religioşi ai diavolului; capacul acesteia va fi distrus (Ieremia 6: 29; Ezech. 22: 18) Puterea lui Iehova ridică acest capac şi expune ceea ce este în interiorul efei şi acolo apare o femeie. Această femeie este în mod evident soţia Diavolului, organizaţia sa ipocrită denumită „Babilon”. Această organizaţie a dat naştere la hoţi şi mincinoşi şi toţi ceilalţi nelegiuiţi menţionaţi în profeţia lui Zaharia. (Apocalipsa 17:3, 5) Organizaţia lui Satan este cu totul rea. În ceea ce priveşte femeia care stătea în efă îngerul a spus: „Aceasta este nelegiuirea! Şi i-a dat brânci în efă şi a aruncat bucata de plumb peste gura efei.” (Zah.5:8) „Răutatea” aici înseamnă în special [fărădelege, după trad. *Rotherham*) şi se

Cuprins

aplică clasei pe care Domnul o scoate afară din poporul Său de legământ. (Matei 13:41) Acest lucru s-ar aplica în mod specific „omului păcatului”, „fiului pierzării” şi întregului cler, care pretind să slujească pe Dumnezeu, dar care, de fapt, îl slujesc pe Diavol. Capacul a fost ridicat, dezvăluind această femeie rea şi apoi ea a fost împinsă în interiorul efei şi capacul a fost închis. Astfel, Domnul o închide pentru a fi dusă unde îi este locul. Ea nu are nici un loc în ţara sfântă, în starea pământească a poporului lui Dumnezeu, dar ea îşi ia locul, ceea ce explică mai târziu îngerul Domnului lui Zaharia.

Metoda Domnului de a aduna şi mişca această mulţime ipocrită, care este întruchiparea însăşi a fărădelegii, acum apare în versetul nouă al profeţiei: „Am ridicat ochii şi m-am uitat şi iată că s-au arătat două femei. În aripile lor sufla vântul; ele aveau aripi ca ale cocostârcului. Au ridicat efa între pământ şi cer”. Fără îndoială că aceste două femei sunt servii Domnului Dumnezeu şi ai Marelui judecător, Isus Christos, la templul Lui. Fiind de sex feminin, acestea ar fi supuse „Bărbatului Isus Christos”. (1 Cor. 11: 3) Prin urmare, acestea reprezintă îngerii folosiţi de Domnul pentru a-i aduna pe cei răi şi a-i ţine departe de templul lui Dumnezeu. Aşa cum însuşi Isus a spus despre acest moment: „Fiul omului va trimite pe îngerii Săi şi ei vor smulge din Împărăţia Lui toate lucrurile care sunt pricină de păcătuire şi pe cei ce săvârşesc fărădelegea, şi-i vor arunca în cuptorul aprins; acolo va fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor” – Matei 13 : 41,42.

Profeţia lui Zaharia spune despre cele „două femei” că „vântul sufla în aripile lor”, ceea ce semnifică faptul că puterea lui Dumnezeu a fost cu ele pentru îndeplinirea rapidă a poruncii Sale. Aripile arată că acestea sunt creaturi care zboară rapid pentru a îndeplini porunca. Având aripi de barză arată că acestea ştiau că timpul judecăţii lui Dumnezeu venise. Ieremia 8:7 dovedeşte acest lucru, spunând: „Chiar şi cocostârcul îşi cunoaşte vremea pe ceruri; turtureaua, rândunica şi cocorul îşi păzesc vremea venirii lor; dar poporul Meu nu cunoaşte Legea Domnului!”. Aripile berzei sunt mari şi pot ridica încărcături grele. Berzele zboară la o înălţime mare, iar profeţia spune despre cele „două femei” cu aripi de barză: „au înălţat efa între pământ şi cer” şi au dus femeia bătrână, personificarea fărădelegii, rapid la locul ei veşnic.

Care este locul „nelegiuirii”, reprezentată de ocupanta efei? Această întrebare a fost propusă de Zaharia, în versetul zece, la care îngerul Domnului a răspuns: „El mi-a răspuns: Se duc să-i zidească o casă în ţara Şinear, ca să fie aşezată acolo şi să rămână pe locul ei.” (Zaharia 5:11) Ţara Şinear este locul unde Satan a început organizaţia sa de pe pământ după potopul cel mare, pentru a-i îndepărta pe oameni de Iehova prin minciună şi furt; prin urmare, ţara reprezintă începutul fărădelegii. Biblia cu privire la această relatare şi construirea turnului Babel, spune despre oamenii pe care Diavolul i-a întors de la Domnul: „Pornind ei înspre răsărit, au dat peste o câmpie în ţara Şinear; şi au descălecat acolo. Si au mai zis: Haidem! să ne zidim o cetate[Babilon] şi un turn al cărui vârf să atingă cerul şi să ne facem un nume, ca să nu fim împrăştiaţi pe toată faţa pământului.” (Gen. 11:2, 4) Poporul lui Dumnezeu a fost dus departe de Ierusalim, captiv în ţara

Cuprins

Şinear. (Daniel 1: 1,2) La momentul potrivit Iehova a redat statutul rămăşiţei poporului Său, făcând acum acelaşi lucru cu rămăşiţă credincioasă a izraeliţilor spirituali, îndepărtându-i de organizaţia lui Satan, Babilon şi aducându-i în propria organizaţie. Aşa cum a prezis Isaia la 11:11: „În acelaşi timp…. Domnul Îşi va întinde mâna a doua oară, ca să răscumpere rămăşiţa poporului Său".

Mesagerii lui Iehova, care zboară ca berzele, poartă clasa nelegiuirii şi răutăţii înapoi la locul desemnat lor, locul pregătit pentru ei fiind simbolizat de ţara Şinear: „o casă în ţara Şinear". (Zah.5: 11) „O casă", utilizată aici, la care femeia „nelegiuirea" este dusă, reprezintă o condiţie de moarte perpetuă. Iov 17:13 confirmă acest lucru, spunând: „mormântul este casa mea." De asemenea, Isaia 14:18,19: „Toţi împăraţii neamurilor, da, toţi, se odihnesc cu cinste, fiecare în mormântul lui. Dar tu ai fost aruncat departe de mormântul tău, ca o ramură dispreţuită, ca o pradă luată de la nişte oameni ucişi cu lovituri de sabie şi aruncată pe pietrele unei gropi, ca un hoit călcat în picioare." Casa denotă un loc de şedere, iar această ilustrație din profeţia lui Zaharia arată fărădelegea atribuită unei condiţii de distrugere veşnică. Blestemul lui Iehova, asupra organizaţiei lui Satan este o justificare a numelui Său sfânt şi arată rezultatul Marelui Război, „războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic." (Apocalipsa 16:14). Nelegiuirea va fi distrusă pentru totdeauna. – Psalmul 145:20.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Împărăţiei lui Jehova

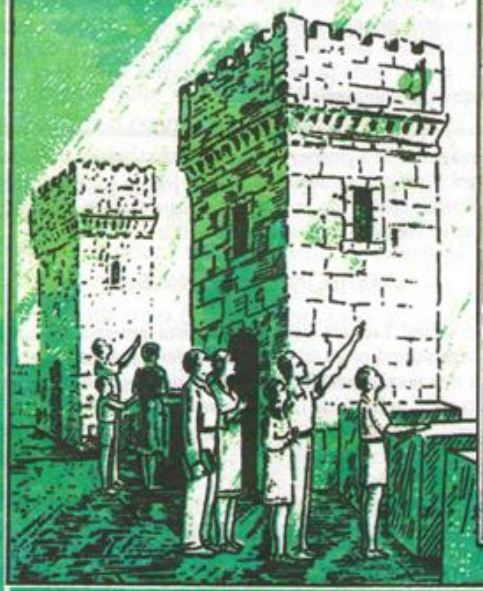

15 OCTOMBRIE 1938 **Nr. 20**

Cuprins:

„UMPLEŢI PĂMÂNTUL” PARTEA I	**- Pag.495**
„GRINDINA”	**- Pag.509**
BLESTEMUL RĂZBUNĂRII	**- Pag.511**
PĂRINŢII	**- Pag.514**

"VOI SUNTEŢI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Cuprins

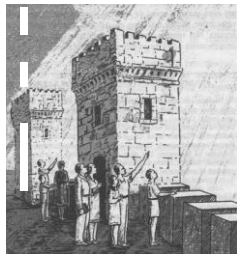

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

VOL. LIX **15 OCTOMBRIE 1938** **NR. 20**

„UMPLEŢI PĂMÂNTUL”

„Fiţi roditori, înmulţiţi-vă şi umpleţi pământul” – Geneza 1: 28, *Rotherham*.

PARTEA I

Scopul lui Iehova este să umple pământul cu un popor neprihănit. Cuvântul Său descoperit ne asigură de aceasta. Înainte de existenţa omului „Dumnezeu a creat cerul şi pământul”. (Geneza 1:1) Mai târziu l-a creat pe om pentru a locui pe acest pământ. Dumnezeul Cel Atotputernic spune:„ Eu am făcut pământul şi am făcut pe om pe el; Eu cu mâinile Mele am întins cerurile şi am aşezat toată oştirea lor.” (Isaia 45: 12) El a creat pământul cu un scop bine definit: „Căci aşa vorbeşte Domnul, Făcătorul cerurilor, singurul Dumnezeu care a întocmit pământul, l-a făcut şi l-a întărit, l-a făcut nu ca să fie pustiu, ci l-a întocmit ca să fie locuit. Eu sunt Domnul şi nu este altul!” (Isaia 45: 18) Dacă El nu va umple pământul cu făpturi umane care să locuiască acolo veşnic, atunci creaţia omului şi a pământului a fost în zadar; ori este sigur că Iehova Dumnezeu nu face nimic în zadar. Hotărârea Lui trebuie să fie şi va fi îndeplinită în întregime, la timpul cuvenit. Numele „Iehova” se referă clar la scopul Său legat de creaţie. Iehova spune: „Eu am vestit de la început ce are să se întâmple şi cu mult înainte... Eu am spus şi Eu voi împlini; Eu am plănuit şi Eu voi înfăptui.” (Isaia 46: 10, 11) Iehova dă asigurări că va face ce spune şi că îşi va îndeplini scopurile anunţate (Isaia 55: 11). Făpturile Sale, care-L iubesc şi Îl servesc cred în cuvântul lui Dumnezeu şi sunt pe deplin convinse că îşi va îndeplini în întregime toate promisiunile.

2. Având o asemenea asigurare deplină, gândiţi-vă acum la porunca lui Iehova dată făpturii perfecte, bărbatul şi ajutorului său perfect, Eva, anume: „Fiţi roditori, înmulţiţi-vă şi umpleţi pământul”. Când Dumnezeu a anunţat acel scop şi a dat porunca, Adam şi Eva erau neprihăniţi, deoarece păcatul încă nu venise pe lume. Este clar că scopul lui Dumnezeu era şi este ca această poruncă a Lui să fie realizată şi îndeplinită în întregime, sub o cârmuire dreaptă şi invizibilă şi, deci, făcută în dreptate. Mai mult, hotărârea „Fiţi roditori şi înmulţiţi-vă” era şi este pe viaţă sădită în făptura adusă pe lume.

3. Iehova l-a numit pe Lucifer stăpânitorul invizibil peste Adam cel perfect, iar Lucifer pe vremea aceea era neprihănit. Legat de Lucifer, Dumnezeu a spus: „Erai un heruvim ocrotitor, cu aripile întinse; te pusesem pe muntele cel Sfânt al lui Dumnezeu şi umblai prin mijlocul pietrelor scânteietoare. Ai fost fără prihană în căile tale, din ziua când ai fost făcut, până în ziua când s-a găsit nelegiuirea în

Cuprins

tine." (Ezechiel 28: 14, 15) Lucifer s-a răzvrătit împotriva lui Iehova, a devenit nelegiuit şi i-a ghidat pe Adam şi Eva spre nesupunere, lucruri care s-au întâmplat înainte ca Adam şi Eva să fi depus vreun efort să ducă la îndeplinire porunca de a se înmulţi. Ca urmare a acestei răzvrătiri, hotărârea lui Dumnezeu de „a se înmulţi şi de a umple pământul" niciodată nu a avut loc în condiţii drepte şi, nefiind în condiţii drepte, nu a fost îndeplinită deloc după voia şi porunca lui Dumnezeu. Astăzi pământul este plin de oameni nelegiuiți, care sunt aproape toţi în mod voit păcătoși şi acţionează sub conducerea Diavolului şi continuă să păteze numele sfânt al lui Dumnezeu. Puţinele excepţii sunt cei ce au crezut în Dumnezeu şi Isus Cristos, care au făcut un legământ de a face voia lui Dumnezeu, folosindu-se de marele sacrificiu de răscumpărare. Afară de aceşti devotaţi „pământul era plin de violenţă", nelegiuire şi întunecime crudă (Geneza 6: 13). A dat greş scopul lui Dumnezeu? Scopul lui Dumnezeu nu dă greş niciodată!

4. Va fi vreodată porunca lui Dumnezeu de „a se înmulţi şi de a umple pământul" îndeplinită şi demonstrată în condiţii corecte şi drepte pe pământ? Va dovedi Dumnezeu că porunca Lui se poate aplica în dreptate? Şi este scopul Său acela de a dovedi şi a demonstra aceasta, atât făpturilor umane, cât şi îngerilor sfinţi? Doar aducerea înapoi la viaţă a celor morţi, care primesc valoarea sacrificiului lui Cristos, nu demonstrează şi nu împlineşte hotărârea lui Iehova Dumnezeu. Toţi urmaşii lui Adam au fost concepuţi în păcat şi aproape toţi au murit în păcat. (Psalmi 51: 5; Romani 5: 12) Chiar dacă toţi aceştia ar fi ridicaţi din morţi, înviorați sau restatorniciți, aceasta însemnă îndeplinirea hotărârii lui Iehova, deoarece s-ar înfăptui de către puterea lui Dumnezeu exercitată prin Isus Cristos şi nu prin oamenii care ascultă de porunca lui Dumnezeu. Știm sigur că hotărârea lui Iehova trebuie şi va fi îndeplinită în dreptate. Dar cum? Ne dezvăluie Scripturile cum va fi îndeplinită această hotărâre?

ILUSTRAȚII

5. Reiese că lui Iehova îi face plăcere ca prin drame profetice sau ilustrații, să facă cunoscut acelora din omenire care-I sunt devotaţi, modul Lui de a-şi îndeplini ţelurile în multe privinţe. Prin urmare, nu este oare de aşteptat să găsim în Cuvântul Lui nişte ilustrații care să ne ajute să găsim răspuns la întrebările de mai sus? Pentru a demonstra regula divină sau porunca dată lui Adam la începutul ședерii lui în Eden ar fi nevoie ca aceasta să fie îndeplinită de făpturi neprihănite pe pământ, care să acţioneze sub supravegherea unui stăpân neprihănit. Cu alte cuvinte, Satan, stăpânul nelegiuit sau „dumnezeu al acestei lumi" şi întreaga sa organizaţie ar trebui întâi distruşi şi apoi controlul pământului luat în întregime din mâinile tuturor oponenţilor lui Iehova, pentru a fi trecut sub controlul Celui drept, pentru ca creaturile umane să-şi îndeplinească însărcinarea divină. Aceste fapte indiscutabile ies în evidenţă şi trebuie să primească deplina importanţă şi putere de lege, pentru a răspunde la întrebarea de mai sus.

6. Marele potop din vremea lui Noe, însoţit de faptele şi de cadrul respectiv, furnizează o ilustrare sau o icoană ,cel puţin parţială, legată de ce trebuie

Cuprins

făcut pentru îndeplinirea hotărârii divine. Înainte de vremea potopului, locuitorii pământului erau corupţi şi pământul era plin de violenţă. (Geneza 6: 11) Urmarea acelui potop a fost că tot pământul a rămas pustiu.

7. „Nefilimii" materializaţi ai organizaţiei invizibile a lui Satan au fost îndepărtați de pe pământ. Îngerii neascultători care s-au materializat, adică „fiii lui Dumnezeu" care s-au unit cu femei umane şi au produs „giborimii", au fost întemniţaţi de Satan. (1 Petru 3: 19, 20). Urmaşii acestor uniuni inadmisibile, care erau pe pământ, au fost distruşi şi doar Noe împreună cu familia lui, cu totul opt persoane, au fost lăsați să rămână în viaţă. Prin credinţă şi ascultare Noe a fost inclus de Dumnezeu în rândul celor neprihăniţi, el a fost profet sau vestitor al dreptății şi a continuat să poarte mărturie numelui lui Iehova Dumnezeu. (2 Petru 2: 5, Evrei 11: 7) Este clar că şi membrii familiei lui Noe au fost incluşi ca neprihăniţi datorită credinţei lor şi a colaborării lor depline cu Noe. Diavolul şi demonii lui nu au fost distruşi atunci şi nici deplin înlănţuiţi, dar este clar că după aceea au fost opriţi de a se mai întrupa în făpturi umane. Cât priveşte pământul, la sfârşitul potopului rămăseseră numai Noe şi familia lui, care toţi au fost consideraţi neprihăniţi în ochii lui Dumnezeu, datorită credinţei şi ascultării lor. Imediat după potop şi a timpului petrecut de Noe împreună cu familia lui pe arcă, mandatul lui Dumnezeu a fost enunţat din nou, acum neprihănitului Noe, după cum stă scris: „Aşa că Dumnezeu l-a binecuvântat pe Noe şi pe fiii lui şi le-a spus: Fiţi roditori, înmulţiţi-vă şi umpleţi pământul". (Geneza 9: 1, *Rotherham*) A se observa aici, mai ales, că porunca divină : „Fiţi roditori, înmulţiţi-vă şi umpleţi pământul", nu a fost niciodată dată celor nelegiuiți. Ea a fost dată întâi lui Adam, înainte să păcătuiască şi rostită din nou sau repetată lui Noe şi familiei lui directe, care erau consideraţi drepți. Oameni nelegiuiți nu puteau duce la îndeplinire acea poruncă divină şi, deci, nu a fost dată pentru aceştia. Legat de aceasta nu există nici o urmă de îndoială. Rezultă deci că până în zilele noastre acel mandat divin nu a fost îndeplinit.

ACŢIUNE TIPICĂ

8. Reiese că Dumnezeu a făcut o consemnare privind potopul şi lucrurile legate de acesta, ca să fie ca o ilustrație care prevestește lucruri mai mari ce vor urma; deci lucrurile acelea iniţiale erau tipice. Deci este important să dăm atenţie lucrurilor legate direct de potop. Tatăl lui Noe se numea Lameh. Numele „Lameh" se traduce prin „puternic" şi rolul jucat de Lameh în legătură cu Noe şi potopul reprezintă pe Dumnezeul Cel Atotputernic, care are putere nemărginită, adică Cel care este Tatăl lui Isus Cristos. Noe în acea dramă profetică ,deci, Îl reprezintă sau Îl prefigurează pe Isus Cristos. După naşterea lui Noe, tatăl său Lameh a rostit o profeţie, care fără îndoială că a fost rostită sub îndrumarea lui Iehova Dumnezeu, ca parte din marea dramă profetică şi care profeţie este,după cum urmează: „La vârsta de o sută optzeci şi doi de ani, Lameh a născut un fiu. El i-a pus numele Noe, zicând: Acesta ne va mângâia pentru osteneala şi truda mâinilor noastre, care vin din acest pământ, pe care l-a blestemat Dumnezeu." – Geneza 5: 28, 29.

Cuprins

9. Numele „Noe”, aşa cum apare din citirea marginală a Scripturii, înseamnă „odihnă” sau „mângâiere”; şi astfel, el Îl prefigurează pe Fiul iubit al lui Dumnezeu, Isus Cristos, care este mângâierea şi odihna lui Iehova, deoarece totdeauna este în armonie cu Iehova. În armonie cu aceasta stă scris că Noe la coborârea din arcă, la încheierea potopului, a construit un altar lui Iehova Dumnezeu şi acolo a oferit jertfe curate (Geneza 8: 20) şi legat de aceasta stă scris: „Și Domnul a simţit un miros plăcut [(margine) mirosul plăcut al odihnei]; şi Domnul şi-a spus în inima Lui: Nu voi mai blestema pământul, de dragul omului”. (Versetul 21). Acestea sunt dovezi suplimentare care confirmă că Noe era acolo deoarece era inclus de Iehova printre cei neprihăniţi, iar faptele lui Noe şi ale familiei sale au fost plăcute Domnului. În același timp stă scris că Dumnezeu i-a binecuvântat pe Noe şi pe fiii lui şi le-a spus: „Fiţi roditori, înmulţiţi-vă şi umpleţi iar [umpleţi] pământul”– Geneza 9: 1.

10. Forţa distrugătoare a potopului prefigura Armaghedonul şi marea distrugere pe care o va aduce asupra pământului, iar rolul jucat de Noe în jertfirea de animale curate pentru sacrificiu, aşa cum se spune mai sus, Îl simboliza pe Isus Cristos şi domnia Lui binecuvântată de după Armaghedon, despre care stă scris: „Tot astfel, Domnul are milă de Sion şi mângâie toate dărâmăturile lui. El va face pustia lui ca un rai şi pământul lui uscat ca o grădină a Domnului. Bucuria şi veselia vor fi în mijlocul lui, mulţumiri şi cântări de laudă.” – Isaia 51: 3.

11. Lui Isus Cristos i s-a dat următoarea însărcinare divină: „Să mângâi pe toţi cei întristaţi” (Isaia 61: 2). Organizaţia lui Satan se numeşte Babilon şi totdeauna s-a opus lui Iehova şi a făcut nelegiuiri, iar la Armaghedon va fi distrusă. Apoi, când acea organizaţie nelegiuită va fi distrusă, pământul se va odihni. Pentru mângâierea celor ce acum Îl iubesc şi Îl slujesc pe Iehova Dumnezeu cât şi pentru cei ce rămân pe pământ după Armaghedon, Iehova spune: „Iar când îţi va da Domnul odihnă după ostenelile şi frământările tale şi după aspra robie care a fost pusă peste tine, atunci vei cânta cântarea aceasta asupra împăratului Babilonului şi vei zice: Iată, asupritorul nu mai este, asuprirea a încetat, Domnul a frânt toiagul celor răi, nuiaua stăpânitorilor. Tot pământul se bucură acum de odihnă şi pace; izbucnesc oamenii în cântece de veselie.” – Isaia 14: 3-5, 7.

12. Că Iehova Dumnezeu a pus cuvintele profetice în gura lui Lameh şi l-a făcut să rostească o asemenea profeţie este confirmat şi mai departe prin ce s-a întâmplat, în text. Acea profeţie a fost dată cu 600 de ani înainte de potop. Lameh a murit cu cinci ani înainte de potop, terminându-şi partea lui din drama profetică. Noe avea 600 de ani când a venit potopul. (Geneza 7: 6) Legat de Lameh, textul divin spune: „şi după ce l-a avut pe Noe, Lameh a mai trăit 595 de ani şi a avut fii şi fiice. Toate zilele lui Lameh au fost de 777 ani, după care a murit.” – Geneza 5: 30, 31.

13. Observaţi că anii trăiţi de Lameh au fost de 700 plus 70 plus 7, un număr de trei ori complet, ceea ce pare să evidenţieze faptul anilor veșnici ai lui

Cuprins

Iehova, Dumnezeul Atotputernic, care este Tatăl Mai Marelui Noe, Isus Cristos, incluzând aici şi membrii corpului lui Cristos.

14. Fiii lui Noe s-au născut când acesta avea peste 500 de ani (Geneza 5: 32; 6: 9, 10) Cei trei fii ai lui Noe prefigurau o clasă de oameni incluşi între cei drepți în ochii lui Dumnezeu, adică „alte oi" ale Domnului, anume „ionadabii", care formează „marea mulţime". (Apocalipsa 7: 9 – 15) Isus Cristos, anti-tipul lui Noe, este „Tatăl Veşnic" (Isaia 9: 6), care împarte viață celor ascultători din rasa umană şi aceasta o face ca reprezentant activ al lui Iehova. Fiii lui Noe s-au născut puţin înainte de potop; şi, la fel, Mai Marele Noe, Isus Cristos, cu puţin timp înainte de Armaghedon a născut pe „alte oi", adică „ ionadabii" care formează „marea mulţime". Fiii lui Noe s-au născut aproape de sfârşitul „lumii de dinainte" şi acum, „ionadabii" apar la sfârşitul acestei „lumi nelegiuite", şi ei vor fi restatorniciți de Isus Cristos. Cum a trecut mult timp după naşterea lui Noe până când s-au născut fiii lui, aşa a trecut mult timp între naşterea „omului" Isus şi naşterea sau zămislirea „ionadabilor", care sunt binecuvântaţi cu privilegiul învierii. Aceste lucruri au fost scrise cu foarte mult timp în urmă pentru mângâierea, pacea şi speranţa celor aflaţi acum pe pământ, care iubesc neprihănirea şi urăsc nelegiuirea. Aceasta este încă o dovadă a bunătăţii iubitoare a lui Iehova, pe care o arată oamenilor care Îl iubesc şi Îl ascultă. Iehova face acum ca aceste adevăruri să devină limpezi, spre folosul „ionadabilor", cât şi al celor unşi şi este privilegiul şi datoria tuturor acestora să studieze cu atenţie aceste adevăruri, să le înţeleagă şi să-L asculte pe Domnul, care le-a arătat calea cea dreaptă. Împărăția este aici şi nu numai fiii anti-tipici adevăraţi ai lui Noe se bucură de privilegiul de a afla despre Împărăție şi despre binecuvântările ei pentru cei ascultători, dar şi „ionadabii" se bucură că au privilegiul şi datoria sfântă de a da tot ce pot pentru a spori interesele Împărăției şi să facă aceasta cu toate mijloacele pe care le au. Ei îşi demonstrează credinţa şi ascultarea, alăturându-se din toată inima rămăşiţei sau membrilor picioarelor corpului lui Isus în vestire făcută Împăratului şi Împărăției.

DE CE POTOPUL

15. Diavolul s-a auto-proclamat egalul sau superiorul lui Iehova Dumnezeu şi a perfecţionat tactici de a-i aduce ocară şi a i se opune lui Iehova Dumnezeu. El ştia că Iehova i-a dat lui Adam porunca de „a se înmulţi şi de a umple pământul" şi mai ştia că Dumnezeu anunţase că scopul trebuie şi va fi atins. Prin urmare Diavolul a ajuns la concluzia că putea să oprească îndeplinirea scopului lui Dumnezeu. Deşi Adam se alăturase organizaţiei Diavolului, unii din urmaşii lui Adam şi-au menţinut integritatea faţă de Dumnezeu şi printre aceştia se numără Abel, Enoh şi Noe. Pentru a-și atinge ţelul nelegiuit, Diavolul şi-a propus să corupă întreaga rasă umană şi în acest scop i-a făcut pe îngeri să se materializeze în creaturi omeneşti şi să se căsătorească cu femei, astfel luând locul bărbaţilor şi producând o rasă care să se revolte împotriva Domnului. Fără îndoială că Diavolul a încercat astfel să-i seducă pe toţi îngerii, aşteptându-se să-i provoace mânia lui

Cuprins

Dumnezeu, să aducă pieirea întregii rase umane şi să-i întoarcă pe îngeri împotriva Celui Atotputernic. Planul Diavolului părea că înaintează spre atingerea scopului dorit. Dacă reuşea, Diavolul ar fi tras concluzia că aceasta ar dovedi propria lui supremaţie, aducând ocară numelui lui Iehova Dumnezeu, oprindu-l pe Dumnezeu de a-şi mai duce planul propriu la bun sfârşit. Rezultatul acestui plan diabolic a fost că aproape toate creaturile umane au devenit corupte. (Geneza 6: 12) Noe îşi menţinuse întotdeauna integritatea faţă de Dumnezeu şi el, Noe, împreună cu familia lui erau singurii pe pământ în acea vreme credincioşi lui Dumnezeu. Mandatul dat lui Adam cel perfect putea fi îndeplinit numai de oameni aflaţi în deplină armonie cu Iehova şi pentru ca aceasta să se poată face, nelegiuiţii trebuiau înlăturaţi înainte să poată fi atins scopul lui Dumnezeu. Pământul fiind în întregime stricat, în afară de Noe şi familia lui, Dumnezeu a vorbit lui Noe: „„Sfârşitul oricărei făpturi este hotărât înaintea Mea, fiindcă au umplut pământul de silnicie; iată, am să-i nimicesc împreună cu pământul. Şi, iată că Eu am să fac să vină un potop de ape pe pământ, ca să nimicească orice făptură de sub cer, care are suflare de viaţă; tot ce este pe pământ va pieri. Dar cu tine fac un legământ; să intri în corabie, tu şi fiii tăi, nevastă-ta şi nevestele fiilor tăi împreună cu tine. „– Geneza 6: 13, 17, 18.

16. Potopul a avut ca rezultat prevenirea planului lui Satan de a corupe toate făpturile de pe pământ. Deci apare limpede că scopul principal al potopului a fost justificarea numelui lui Iehova şi cuvântul dat de El. Strâns legate de acest scop principal erau problemele legate de familiile umane, adică zădărnicirea planurilor lui Satan, lăsând pe pământ doar câteva creaturi neprihănite. Înlăturarea generaţiei corupte şi nelegiuite şi păstrarea pe pământ a unor oameni neprihăniţi deschidea drumul spre a începe din nou mandatul de a „umple pământul”. Justificarea numelui Său, Iehova o va face aşa cum hotărăşte şi la vremea cuvenită.

17. Cuvântul lui Dumnezeu declară că scopul construirii arcei era ţinerea în viaţă a celor neprihăniţi. (Geneza 6: 18; 7: 3) Construirea arcei, aducerea potopului şi marea distrugere produsă, erau o demonstraţie la scară mică, a scopului lui Dumnezeu de a curăţa în cele din urmă pământul de toată nelegiuirea şi de a-i păstra numai pe cei ce-L iubesc şi-L slujesc. Aici Dumnezeu crea o dramă profetică care arăta modul în care El îşi va îndeplini în final scopul legat de „umplerea pământului” şi de justificare completă a marelui Său nume. Acea ilustraţie profetică a fost făcută şi scrisă cu scopul precis de a-i ajuta pe cei aflaţi pe pământ la sfârşitul lumii, care Îl servesc pe Dumnezeu în spirit şi în adevăr, de a-i învăţa corect, de a le da mângâiere şi speranţă. Iehova dezvăluie acum aceste adevăruri oamenilor, pentru ca ei să înţeleagă ilustraţia profetică şi astfel dă celor ce-L iubesc şi servesc o înţelegere mai clară a scopului Lui şi le aduce bucurie şi mângâiere în inimi.

18. Împărăţia lui Iehova Dumnezeu, sub Isus Cristos, Fiul Său iubit, este mijlocul prin care îşi atinge scopul. Prin urmare, Noe simboliza Cristosul, adică „omul Isus Cristos” şi pe membrii corpului Său, toţi formând casa regală a lui Iehova. Membrii familiei lui Noe, adică fiii şi nevestele lor, reprezentau „alte oi”,

Cuprins

oamenii de bună credinţă, care îşi arată credinţa şi devotamentul lui Iehova şi Împărăției Lui, aflată sub Cristos. Potopul şi distrugerea deci simbolizează Armaghedonul şi rezultatele distructive ale acestuia care vor fi create de Iehova, acţionând prin Isus Cristos. Mult timp a trecut între potop şi venirea lui Isus Cristos, Împăratul. A fost acest interval de timp lung, care putea părea o întârziere a venirii Împărăției, dat de distrugerea cauzată de potop? Nu, deloc. Dumnezeu nu a trebuit să amâne înfiinţarea Împărăției Sale datorită numărului prea mic de oameni aflaţi pe pământ imediat după potop. De fapt nu a existat nici o întârziere în îndeplinirea scopului lui Dumnezeu, dar acea lungă perioadă de timp de la potop şi până la venirea Împăratului şi a Împărăției a dat multă posibilitate Diavolului să se ocupe de provocarea sa nelegiuită. Însă a dat şi posibilitate oamenilor să-şi dovedească integritatea faţă de Iehova Dumnezeu şi a produs timpul necesar pentru a alege dintre naţiuni un popor pentru numele lui Dumnezeu, care să poarte mărturie în numele lui Iehova Dumnezeu şi ca această mărturie să fie dată pe pământ, înainte de împlinirea finală a ilustrației profetice din vremea potopului.

19. S-a spus de către învăţăcei ai cuvântului lui Dumnezeu că Iehova a amânat înfiinţarea Împărăției Sale sub Isus Cristos, atâta timp, anume 6000 de ani, ca să permită unui număr suficient de făpturi umane să se nască pe pământ, să trăiască un timp şi apoi să moară, să aibă astfel destui oameni pe care să-i aducă înapoi la înviere, cărora să le redea perfecţiunea umană şi astfel să umple fără probleme pământul, îndeplinind scopul lui Dumnezeu de „a umple pământul”. Acest argument nu este susţinut nici de logică, nici de Scripturi. Dacă venirea Împărăției a fost amânată ca să se câştige timp ca un număr suficient de persoane să se nască, să moară şi să fie înviate pentru a „umple pământul” de ce, în tot acest timp ar permite Dumnezeu Diavolului să aibă libertate deplină să corupă atâtea creaturi umane, să-i facă fără speranţă dincolo de orice limită, şi deci să-i facă nedemni de înviere?

20. Provocarea nelegiuită a Diavolului şi acceptarea acelei provocări de către Iehova Dumnezeu a făcut acest subiect foarte simplu. Diavolul a lansat provocarea că el îi poate face pe oameni să Îl blesteme pe Dumnezeu, că îi poate opri pe oameni de la a-şi menţine integritatea faţă de Dumnezeu şi că ar putea dovedi că Dumnezeu nu este Fiinţa Supremă. (Iov 2: 4-7) Diavolul a susţinut că poate înfrânge scopul lui Iehova să „umple pământul” cu oameni neprihăniţi; şi pentru a-l dovedi pe Diavol mincinos în ochii făpturilor care vor trăi veşnic, Dumnezeu i-a permis Diavolului să-şi încerce planul. Dumnezeu a fixat o limită de timp care i-a permis Diavolului să se întreacă pe sine în încercarea de a-şi dovedi provocarea nelegiuită. Dumnezeu a declarat că îi permite Diavolului să rămână şi să-şi continue metodele, ca Dumnezeu la timpul cuvenit să facă aşa cum a afirmat: „Să îţi arăt puterea Mea, astfel încât numele Meu să fie declarat pe tot pământul” (Exodul 9: 16, *Leeser*). Astfel sună motivaţia spirituală pentru aparenta amânare a venirii Împărăției lui Dumnezeu. Naşterea de oameni păcătoşi, moartea şi învierea lor într-un număr suficient să „umple pământul” nu are nici o legătură cu amânarea aparentă a venirii Împărăției. Suntem foarte aproape de vremea cuvenită când

Cuprins

Iehova îi va arăta Diavolului şi altora că El este Cel Suprem şi că puterii Lui nu i se poate opune nimic. Chiar înainte de demonstraţia forţei Lui nemărginite, Iehova Dumnezeu face ca numele Lui să fie vestit pe întreg pământul, care mărturie este dată de către acele persoane credincioase pe care Dumnezeu le-a scos din lume de dragul numelui Său. De departe, numărul de persoane încrezute, încăpăţânate şi care ocărăsc constant numele lui Dumnezeu este majoritar între toţi cei ce au locuit vreodată pe pământ. Este rezonabil să tragem concluzia că aceştia vor fi salvaţi la înviere, că li se va permite să locuiască pe pământ şi că vor avea vreun amestec în îndeplinirea mandatului divin? Scriptura spune legat de aceasta: „Dar aceştia, ca nişte dobitoace fără minte, din fire sortite să fie prinse şi nimicite" (2 Petru 2:12, Iuda 10). Cei ce hulesc numele Domnului, este scris că „nu sunt cu nimic mai presus de dobitoace: căci toate sunt deşertăciune"(Ecles. 3:19). Dumnezeu nu forţează pe nimeni să aleagă viaţa, ci din contra, „viaţa este un dar de la Dumnezeu prin Isus Cristos" şi dată numai celor care cred în Domnul Isus Cristos şi Îl servesc pe Dumnezeu. Cei ce nu cred în Domnul, nu vor primi viaţă, ci mânia lui Dumnezeu se va abate asupra lor. (Romani 6: 23; Faptele Apostolilor 4: 12; Ioan 3: 35, 36) Deci afirmaţia că venirea Împărăţiei a fost amânată ca să poată să se nască un număr suficient de oameni pentru „a umple pământul" în timpul învierii este complet neîntemeiată şi fără nici un fel de autoritate sau suport scriptural.

21. Apele potopului au dus la distrugerea tuturor făpturilor de pe pământ, în afară de Noe şi membrii cei mai apropiaţi ai familiei sale, acel potop fiind expresia mâniei lui Iehova Dumnezeu faţă de cei condamnaţi să moară. Chiar dacă acei oameni nu fuseseră condamnaţi la moarte ,întocmai ca Adam, ei agravaseră condamnarea pe care o moşteniseră, pentru că dispreţuiseră şi nesocotiseră cuvântul Domnului şi refuzaseră să asculte de avertismentul pe care Dumnezeu îl trimisese prin Noe şi de bunăvoie se alăturaseră Diavolului în ocărârea numelui lui Dumnezeu Cel Atotputernic. Fără nici o îndoială, acel potop fusese tipul Armaghedonului; şi Armaghedonul, cu forţele lui distructive la scară mondială, va fi de asemenea expresia mâniei lui Iehova Dumnezeu împotriva tuturor oamenilor, nu numai pentru că au moştenit condamnarea la moarte, ci şi pentru că au agravat această condamnare, mergând după voia lor alături de Diavol şi ocărând numele lui Iehova Dumnezeu şi a lui Isus Cristos. Aceşti oameni cu bună ştiinţă au dispreţuit şi au hulit şi continuă să dispreţuiască şi să hulească şi astăzi cuvântul lui Dumnezeu şi avertismentul lui Iehova, pe care El îl trimite prin martorii Săi. Potopul a fost tipic şi Armaghedonul, prin marea distrugere pe care o va aduce, va reprezenta împlinirea acestui tip.

22. În plus, tabloul profetic arată ce a prevăzut Domnul pentru cei care scapă de furia de la Armaghedon şi care găsesc apărare şi deplină siguranţă sub organizaţia Domnului. La porunca Domnului, Noe şi-a construit arca şi în acea arcă Noe a intrat împreună cu familia lui, fiind complet ascunşi, protejaţi şi apăraţi de distrugerea provocată de potop; ei au rămas ascunşi acolo, fiind salvaţi şi în siguranţă până după potop; acest fapt a fost o formă de botez, aşa cum se arată în Scripturi. (1 Petru 3:20, 21). Pentru a îndeplini acea parte a tabloului profetic, Isus

Cuprins

Cristos, Mai Marele Noe, la porunca lui Dumnezeu, a construit organizaţia principală a lui Iehova Dumnezeu, reprezentată prin arca în care credincioşii trebuie să fie introduşi şi să rămână ascunşi şi complet separaţi de organizaţia Diavolului; din acest motiv ei nu vor mai face parte din această lume. În cadrul organizaţiei lui Iehova sau sub protecţia ei, credincioşii vor fi salvaţi cu siguranţă cât va dura mânia lui Dumnezeu, pe timpul bătăliei de la Armaghedon. (Ţefania. 2: 1 - 4) Toate acestea au devenit posibile datorită învierii lui Isus Cristos din morţi, astfel ca El să poată trăi şi să fie Justificatorul lui Iehova şi să poată îndeplini lucrarea de a-i salva pe cei ascultători. Cum spiritul lui Dumnezeu a pus aceste adevăruri în mintea lui Petru, acesta din urmă a scris aflându-se într-o stare de inspiraţie: „A fost pregătită o arcă în care câţiva, adică opt persoane au fost duse în siguranţă prin apă. Cufundarea în apă, care este o reprezentare a acelui moment, ne salvează acum; (nu îndepărtarea murdăriei trupului, ci căutarea unei conştiinţe curate faţă de Dumnezeu), prin învierea lui Isus Cristos." –1 Petru 3: 20, 21 *Diaglott.*

23. Această protecţie a fost reprezentată şi atunci când Israel a trecut Marea Roşie. Despre aceasta în Scripturi este scris pentru binele celor de pe pământ care trăiesc şi-L slujesc pe Iehova Dumnezeu: „Căci vreau ca voi să nu fiţi neştiutori, fraţilor, că părinţii noştri au stat cu toţii sub nor şi toţi au trecut marea; şi că toţi erau cufundaţi în Moise, în nor şi în mare; şi că toţi au mâncat aceeaşi hrană spirituală şi toţi au băut aceeaşi băutură spirituală; căci ei au băut [apă] dintr-o Stânca spirituală care i-a însoţit ; (dar Stânca era Cel Uns)". – 1 Corinteni 10: 1- 4, *Diaglott.*

24. Cei ce l-au urmat pe Moise prin apele Mării Roşii şi sub acoperişul de nori ce se afla deasupra capului lor au fost astfel „botezaţi pentru Moise" în mare şi în nor şi au fost astfel apăraţi de mânia pe care Dumnezeu a revărsat-o asupra egiptenilor, care reprezentau organizaţia Diavolului. Tot astfel, cei ce l-au urmat pe Noe pe arcă şi au rămas acolo, au fost ascunşi, adică cufundaţi şi astfel au fost botezaţi pentru Noe. Atât Moise, cât şi Noe Îl reprezentau pe Cristos, organizaţia regală a lui Iehova Dumnezeu. De aceea, chiar şi „ionadabii din zilele noastre" se supun botezului în Mai Marele Noe, Isus Cristos. Intrând sub protecţia organizaţiei lui Isus Cristos, „alte oi" îşi găsesc acum adăpostul şi, dacă ele vor continua să caute neprihănirea şi smerenia, supunându-se Domnului, ele primesc promisiunea de a fi izbăvite de mânia Domnului la Armaghedon. Este adevărat că „ionadabii" nu se numără printre membrii organizaţiei, dar protecţia şi siguranţa lor vin de la Iehova Dumnezeu prin organizaţia Sa, al cărui Cap este Isus Cristos. Aşa cum Marea Roşie a adus distrugere asupra reprezentanţilor Diavolului care îi urmăreau pe israeliţi, iar israeliţii au avut protecţie fiind botezaţi pentru Moise, tot aşa potopul de ape a distrus pe cei ce îi aduceau ocări lui Dumnezeu şi se opuneau lui Noe ,iar arca le-a asigurat protecţia şi siguranţa de la dezastrul creat de ape. Acel botez, care le-a adus siguranţă şi salvare unora şi distrugere altora, pare să fie pomenit de cuvintele lui Ioan pentru cei ce vin la el pentru botez, anume: „El [Cristos] care vine după mine este mai puternic ca mine... El vă va boteza cu

Cuprins

[spiritul] sfânt şi cu foc." (Matei 3: 11, 12) Botezul cu „foc" se referă evident la bătălia de la Armaghedon, care act de botez va însemna distrugerea întregii organizaţii a Diavolului şi protecţie pentru cei ce-şi găsesc refugiul în organizaţia lui Iehova. Acel foc va fi o vreme de nenorocire aşa cum lumea nu a mai cunoscut şi nici nu va mai cunoaşte, deoarece cei nelegiuiţi vor fi distruşi în totalitate.

25. Astfel se vede că teoria protecţiei şi salvării universale este complet lipsită de temei scriptural. Salvarea universală, fără urmă de îndoială, este un şiretlic sau cursă creată de cel nelegiuit, Satan, pentru a păcăli şi a-i îndepărta pe oameni de Dumnezeu. Mânia lui Dumnezeu, aşa cum s-a arătat ea la potop se îndrepta împotriva celor nelegiuiţi, dar cei neprihăniţi au fost apăraţi de ea. Mânia lui Dumnezeu la Armaghedon este îndreptată împotriva celor care hulesc şi aduc ocări lui Iehova Dumnezeu şi a celor care îl susţin pe Diavol şi Dumnezeu asigură protecţie doar celor care Îl ascultă şi Îl slujesc cu bucurie şi aceştia îşi găsesc refugiul în Isus Cristos ; şi salvarea este numai pentru ei ,deoarece este scris limpede în Cuvântul lui Dumnezeu: „Toţi nelegiuiţii vor fi distruşi de Dumnezeu" (Psalmi 145: 20) şi în plus „Cei ce nu cred în Isus Cristos, au asupra lor mânia lui Dumnezeu" – Ioan 3: 35, 36.

26. Aceasta cu siguranţă nu înseamnă că aceşti nelegiuiţi vor fi sculaţi din morţi şi folosiţi în vreun fel de Domnul ca să „umple pământul". Dumnezeu face limpede calea şi arată că scopul Lui este să dea protecţie şi salvare numai celor ce Îl slăvesc în spirit şi în adevăr şi care îşi demonstrează deci iubirea pentru El, urmându-I cu bucurie poruncile.

27. După încetarea distrugerilor potopului, Noe şi familia lui au ieşit din arcă şi s-au adunat cu toţii să dea „pe altar jertfa de ardere" Domnului Dumnezeu. În acel moment toate creaturile umane de pe pământ s-au strâns într-o slavă unită față de Iehova Dumnezeu şi aceasta a plăcut Celui Prea Înalt. (Geneza 8: 21) Făpturile umane care erau adunate acolo erau sub condamnarea moştenită peste care nu aveau niciun control, pe când Adam fusese perfect atunci când încălcase cu bună ştiinţă legea lui Dumnezeu şi ,ca urmare, fusese pe bună dreptate condamnat la moarte. Supravieţuitorii potopului însă, erau neprihăniţi înaintea lui Iehova datorită credinţei şi ascultării lor de Dumnezeu; dar sacrificiul de răscumpărare nu a fost dat atunci şi trebuia făcut înainte ca Noe în persoană, împreună cu membrii familiei lui să devină perfecţi. Toţi cei ucişi de potop erau în mod voit nelegiuiţi, deoarece au refuzat să asculte de avertismentul trimis lor de Dumnezeu prin Noe. Declaraţia lui Iehova redată în textul de mai sus, din Geneza 8: 21 este o dovadă în plus că potopul şi rezultatele catastrofale ce l-au însoţit au fost tipice, prevestind scopul lui Dumnezeu de a-şi pogorî mânia asupra pământului prin mâna lui Isus Cristos, executându-i astfel pe cei nelegiuiţi ce au progresat față de păcatul moştenit şi, de asemenea, că aceasta va fi ultima pedeapsă adusă rasei umane, anume „pedeapsa nu va mai veni a doua oară" aşa cum a declarat Dumnezeu. (Naum 1: 9) Armaghedonul va fi împlinirea acestei ilustrații profetice şi va fi expresia mâniei lui Iehova, va fi pedeapsa adusă tuturor acelora

Cuprins

ce sunt împotriva Domnului. Va fi o nenorocire cum nu s-a mai văzut şi nici nu se va mai vedea vreodată. – Matei 24: 21.

CONCLUZIA ILUSTRAȚIEI

28. Faptul că întâmplările trăite de Noe şi circumstanţele care au însoţit potopul constituie o ilustrație profetică a Armaghedonului este făcut clar de cuvintele cu autoritate divină din Luca 17: 26, 27, 30: „Ce s-a întâmplat în zilele lui Noe, se va întâmpla la fel şi în zilele Fiului omului: mâncau, beau, se însurau şi se măritau până în ziua când a intrat Noe în corabie; şi a venit potopul şi i-a prăpădit pe toţi. Tot aşa va fi şi în ziua când Se va arăta Fiul omului."

29. Timpul este foarte aproape când Domnul Isus Cristos, dovedind puterea lui Iehova, va fi dezvăluit întregii creaţii şi „La descoperirea Domnului Isus din cer, cu îngerii puterii Lui, într-o flacără de foc, ca să pedepsească pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu şi pe cei ce nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos. Ei vor avea ca pedeapsă o pierzare veşnică, de la faţa Domnului şi de la slava puterii Lui." (2 Tesaloniceni 1: 7 – 9) Oare apele care se retrăgeau au marcat sfârşitul tabloului profetic sau ceea ce a urmat imediat coborârii lui Noe din arcă este de asemenea parte din această dramă profetică?

30. Noe şi familia lui erau singurele creaturi umane rămase la încheierea potopului şi ei aveau toţi binecuvântarea şi aprobarea Domnului. Sacrificiile oferite acolo au fost pe placul lui Iehova: „Și Domnul a simţit un miros plăcut [(margine) mirosul plăcut al odihnei]." Este clar că textul se referă la bunăstarea şi la odihna ce vine la sfârşitul Armaghedonului, când Cristos domneşte în dreptate şi deci, jertfa adusă de Noe face de asemenea parte din drama profetică. Atunci a repetat Iehova Dumnezeu mandatul de a „umple pământul". „Și Dumnezeu l-a binecuvântat pe Noe şi pe fiii lui şi le-a spus: Fiţi roditori, înmulţiţi-vă şi umpleţi pământul". (Geneza 9: 1) Mandatul divin nefiind îndeplinit aşa cum fusese dat iniţial şi cum cu acest prilej era din nou rostit oamenilor consideraţi de Dumnezeu ca fiind neprihăniţi, aceste cuvinte ale mandatului lui Iehova trebuia de asemenea să facă parte din drama profetică care prevesteşte scopul şi mijloacele împlinirii mandatului de a „umple pământul". Aşa stând lucrurile, ne putem aştepta în acest context să aflăm nişte informaţii legate de ce trebuie făcut după Armaghedon, pentru a îndeplini acest mandat divin de a „umple pământul". Acest mandat s-a dat de numai două ori şi de ambele dăţi numai unor oameni neprihăniţi; întâi lui Adam pe când era perfect, înainte să păcătuiască şi apoi lui Noe şi fiilor lui, pe care Dumnezeu îi număra ca fiind neprihăniţi datorită credinţei şi ascultării lor. Rezultă clar că mandatul trebuie îndeplinit numai de cei neprihăniţi în ochii lui Dumnezeu.

31. Cum mandatul divin îi cuprinde pe Noe şi pe fiii lui, ar însemna aceasta că rămăşiţa supravieţuitoare a corpului lui Cristos, care se va afla pe pământ la încheierea Armaghedonului, să facă un efort acum sau imediat după Armaghedon să împlinească mandatul divin, aducând pe lume copii? Ceea ce a făcut Noe împreună cu fiii săi la vremea lor, ne poate servi de model pentru a ajunge la răspunsul corect la această întrebare.

Cuprins

32. Noe a trăit 349 de ani după ce a părăsit arca. Textul nu spune că Noe a avut copii după potop. Dacă ar fi avut fii după potop ar însemna că rasa umană ar fi avut mai mult de trei ramuri principale, anume: semitică, iafetică şi hamitică. Textul biblic arată numai aceste trei ramuri ale rasei umane. (Geneza 10: 1–32) Legat de toţi patriarhii de la Adam şi până la tatăl lui Noe, Lameh, însemnarea biblică spune că după ce au avut primul moştenitor, ei „au avut fii şi fiice". (Geneza 5: 3 – 30) Textul biblic legat de Noe şi fiii săi spune: „Şi Noe avea 500 de ani şi Noe i-a avut pe Sem, Ham şi Iafet." (Geneza 5: 32) Nu există nici o însemnare biblică prin care să aflăm că Noe a mai avut alţi fii decât cei trei fii numiţi mai sus, sau înainte sau după potop şi după primirea mandatului divin de a „umple pământul". În ce-i priveşte pe cei trei fii ai lui Noe, numele copiilor lor şi ai nepoţilor născuţi după potop şi după repetarea mandatului divin sunt trecute în Biblie, în total 70 de persoane. (Geneza 10: 1 - 32) Nu există în text vreo dovadă că vreunul din aceşti trei fii a avut copii înainte de potop sau că Noe a avut copii după potop. Din acest motiv se pare că mandatul divin de „a se înmulţi şi de a umple pământul" nu se aplică celor născuţi în spirit, adică rămăşiţei, ci că cei simbolizaţi de Noe, cei cu credinţă, care vor moşteni pământul împreună cu Isus Cristos sunt cuprinşi în Isus Cristos şi asociaţi cu acesta, „Tatăl veşnic" care împarte viaţă tuturor celor ce primesc viaţă după Armaghedon, inclusiv celor ridicaţi din morţi.

33. Unii membrii ai rămăşiţei acum pe pământ au copii; şi dacă li se nasc copii unora dintre ei după venirea Domnului Isus la templu, ce se întâmplă? Care este statutul acestor copii şi ce legătură au cu mandatul divin de a umple pământul? Din Scripturi se înţelege clar că mandatul divin de a „umple pământul" nu se aplică rămăşiţei celor unşi, totuşi prin mersul natural al lucrurilor, unii dintre ei se înmulţesc şi aduc pe lume copii. Datoria sfântă revine părinţilor acestor copii să aibă grijă ca copiii lor să fie instruiţi cum se cuvine în privinţa lui Iehova Dumnezeu şi a Împărăției lui sub Isus Cristos. Chiar şi legile lumeşti îi obligă pe părinţi să se ocupe de educaţia copilului lor. Legea lui Dumnezeu a aşezat pe umerii părinţilor o răspundere şi mai mare. De când copilul este destul de mare ca să aibă ceva înţelegere şi să poată fi învăţat, de atunci trebuie părintele consacrat să aibă grijă ca zilnic copilul să primească puţină instruire legată de Dumnezeu şi Împărăția Lui. Această obligaţie le-a fost dată de Domnul. Copiii astfel corect instruiţi până ajung la vârsta asumării răspunderii vor fi echipaţi să aleagă să-L servească pe Dumnezeu şi Împărăția Sa şi dacă aleg aşa şi dacă continuă să caute dreptatea şi smerenia, ei vor fi cu siguranţă parte din clasa „marii mulţimi", „alte oi", care vor fi protejate şi care vor traversa în siguranţă Armaghedonul, aşa cum şi fiii lui Noe au trecut cu bine prin potop, fiind sub protecţia arcei.

34. Mulţi copii cresc în nelegiuire, datorită zilelor nefaste de astăzi şi datorită puterii exercitate de cel rău şi de susținătorii lui ei refuză instruirea în neprihănire şi continuă în nelegiuire. Ce statut au aceşti copii şi ce protecţie vor avea la bătălia de la Armaghedon? Şi care va fi, dacă va exista, legătura lor cu mandatul divin de a „umple pământul"? Nu există decât o salvare şi aceea este prin

Cuprins

credinţa în sângele vărsat de Isus Cristos şi prin ascultarea poruncilor lui Dumnezeu. „Cel ce nu crede în Domnul nu va primi viaţă, ci mânia lui Dumnezeu se va abate asupra lui” (Ioan 3: 36). Credinţa în Dumnezeu şi în Isus Cristos este o opţiune individuală şi cei ce folosindu-şi mintea refuză să creadă şi să-L slujească pe Dumnezeu şi pe Isus Cristos, nu vor fi scutiţi de mânia lui Dumnezeu, care este îndreptată împotriva tuturor urmaşilor lui Adam. Porunca lui Iehova Dumnezeu dată Executorului Său, care poruncă se va aplica la Armaghedon, este următoarea: „Ucide-i pe cei bătrâni, pe cei tineri, fecioare, copii mici şi femei; dar nu te apropia de vreun om [cuvântul *om* se aplică aici ambelor sexe] care poartă semnul” (Ezechiel 9: 6). Potopul fiind tipul Armaghedonului, se pare că în anti-tip, adică la Armaghedon, Dumnezeu nu face excepţii, nu face nici o concesie celor ce refuză să creadă în El şi să-I urmeze poruncile.

35. Dintre oamenii care s-au născut şi care au trăit de la potop încoace, cea mai mare parte a lor au fost nelegiuiți. În zilele noastre, pământul este înecat de violenţă şi numai o foarte mică parte a rasei umane crede în Dumnezeu şi în Isus Cristos şi Îi slujesc. Porunca divină de a se înmulţi şi a umple pământul nu a fost nicicând dată celor răi şi, de aceea, nu ne aşteptăm ca cei care au murit în nelegiuire să aibă vreo legătură cu realizarea acelei porunci. Se pare că nu există niciun motiv şi, cu siguranţă, nu există niciun argument în scriptură, că Dumnezeu, prin Cristos îi va scula din morţi pe cei care au fost în mod voit păcătoși şi care au disprețuit tot ce se cunoaşte cu privire la Dumnezeu şi la Isus Cristos; cu siguranţă Dumnezeu nu le va permite să aibă niciun rol în înfăptuirea mandatului divin de a „umple pământul”.

36. Că va fi o înviere a celor morţi, „atât a celor drepţi, cât şi a celor nedrepţi”, nu există nici cea mai mică îndoială, pentru că acest lucru este scris în Scriptură. (Faptele Apostolilor 24:15; Ioan 5:28, 29). Dar există o diferenţă clară şi mare între cei nedrepţi din naştere şi cei ce sunt răi pentru că aşa vor ei şi care păcătuiesc împotriva luminii cu care Dumnezeu luminează adevărul. Toţi oamenii sunt păcătoși prin moştenire deoarece s-au născut din păcat. (Romani 5: 12) Dar nu toţi oamenii sunt în mod voit nelegiuiți. Sacrificiul de răscumpărare plătit de Isus Cristos, credinţa în aceasta şi ascultarea de poruncile Domnului, sunt singurele căi de a deveni drept. Omul care moare păcătos şi care nu a avut posibilitatea să înveţe despre sacrificiul de răscumpărare şi binefacerile lui, când va fi sculat din morţi cu siguranţă va fi tot nedrept. Ca păcătos şi lipsit de neprihănire, fără îndoială acel om nu poate avea vreun rol în împlinirea poruncii divine de „a se înmulţi şi de a umple pământul”.

37. Cu siguranţă nu există vreo dovadă scripturală că toţi oamenii de pe pământ de la Adam şi până la venirea Împărăției vor fi ridicaţi din morţi. Apostolul inspirat fiind de spiritul lui Dumnezeu, spune că sunt cei „ care vor strecura pe furiş erezii nimicitoare, se vor lepăda de Stăpânul care i-a răscumpărat şi vor face să cadă asupra lor o pierzare năpraznică.” (2 Petru 2: 1) Însuşi scopul potopului a fost să ia de pe pământ generaţia violentă şi nelegiuită care a refuzat să asculte de avertismentul lui Dumnezeu şi acel potop era un tip pentru Armaghedon. Însuşi

Cuprins

scopul Armaghedonului este să cureţe de pe pământ o clasă similară de nelegiuiţi, care refuză să ia în seamă avertismentul lui Dumnezeu dat în vremea noastră şi continuă să hulească numele lui Dumnezeu. Asemenea voit nelegiuiţi Dumnezeu declară că îi va distruge pentru vecie. De ce să mai existe vreodată aceşti nelegiuiți distruşi? De ce să spurce pământul şi să aducă ocară numelui lui Dumnezeu? Cât au fost pe pământ ei s-au împotrivit în mod voit față de Împărăția lui Dumnezeu, fiind deci voit şi cu bună ştiinţă nelegiuiţi. De ce li s-ar permite să se amestece în Împărăția lui Cristos în timpul domniei Lui milenare? Domnia Lui va fi în neprihănire şi nimic nu va avea voie să-i dăuneze sau să îi aducă ocară.

38. Parabola oilor şi a caprelor spusă de Isus, anunţa legea constantă a lui Dumnezeu cu privire la nelegiuiți. Iehova şi-a creat clasa de veghetori şi aceasta formează clasa „servului credincios" al Domnului care îi transmit mesajele şi avertizează „caprele"; şi aceste avertismente s-au tot dat „caprelor". Deşi atenţionate, ele continuă să se opună Împărăției şi să persecute martorii lui Iehova care vestesc pe Împărat şi Împărăția Sa. Ei refuză să intre în Împărăție singuri, şi încearcă să-i oprească şi pe alţii să intre. Prin comportamentul lor încăpăţânat ei arată că se vor opune Împărăției şi în timpul domniei de o mie de ani a lui Cristos. De ce să li se mai dea o şansă să-şi arate opoziţia faţă de Dumnezeu şi Împărăția Lui? Ei şi-au ales tabăra împotriva Domnului şi împotriva Împărăției acum, şi au intrat într-o conspiraţie pentru a-i opri pe martorii credincioşi să-L mai slujească pe Dumnezeu şi a fi parte a Împărăției. Cum ei şi-au demonstrat şi continuă să-şi demonstreze nelegiuirea, sentinţa Domnului dată în sfârşit împotriva lor este următoarea: „Aceştia vor fi duşi în nimicire veşnică". (Matei 25: 46, *Diaglott* interliniar) Nu se vede nici un motiv pentru care ar fi aduşi înapoi. Isus s-a adresat unei clase similare de duşmani şi a spus: „Şerpi, pui de năpârci! Cum veţi scăpa de pedeapsa gheenei?" – Matei 23: 33.

39. Iehova l-a lăsat pe Satan să meargă până la limita extremă, căutând să-i întoarcă pe oameni faţă de planul lui Dumnezeu pentru ca ei să trăiască. Satan a reuşit de fapt să-i depărteze aproape pe toţi oamenii de Dumnezeu şi aceasta este valabil mai ales pentru cei de astăzi de pe pământ. Aceste persoane şi-au ales să fie definitiv adversarii lui Dumnezeu şi s-au aliniat în tabăra Diavolului, iar la Armaghedon vor fi cu siguranţă distruşi. Dar aceasta nu Îl va împiedica deloc pe Dumnezeu să-şi realizeze în întregime scopul anunţat de a „umple pământul". Cuvântul lui Dumnezeu este adevărat şi rămâne valabil: „Nu se va întoarce [la el] gol," ci trebuie şi va reuşi să înfăptuiască scopul propus. Zice Iehova: „Eu am ales scopul, Eu îl voi şi realiza." (Isaia 55: 11; 46: 11) Dar cum îl va realiza? Scripturile descoperă acum poporului devotat al lui Dumnezeu cum poate Iehova şi cum îşi va realiza mandatul şi va „umple pământul"?

(Va urma)

Cuprins

„GRINDINA”

Satan, inamicul de moarte al lui Iehova, urmează o cale nelegiuită. Aşa a făcut din ziua răscoalei împotriva Creatorului său. La fel preoţii „creştinătăţii” şi conducătorii turmelor lor au fost necugetaţi. „Servul rău” (Matei 24: 48 – 51) este în aceeaşi clasă. Astăzi, ca de obicei, forţele lor combinate doresc să îi adoarmă şi să îi facă apatici pe oameni. Ei nu au reuşit să alerteze oamenii la dezastrul iminent. Ei nu au „lătrat” precum câinele care slujeşte cu credinţă. (Isaia 56: 10) Naţiunile „creştinătăţii” au creat Liga Naţiunilor, care este făcătura Diavolului şi care, în mod fals, susţine că reprezintă Împărăția lui Dumnezeu. Oamenii îşi închipuie că această Ligă a Naţiunilor îi va proteja în ziua mâniei lui Dumnezeu. Nu se poate spune că clasa „servului rău” susţine Liga Naţiunilor, dar ei se opun mărturiei adevărului care demască Liga Naţiunilor împreună cu alte părţi ale organizaţiei Diavolului şi aşa „servul rău” devine aliatul, mângâietorul şi susţinătorul celor ce au adus înlocuitorul Împărăției lui Dumnezeu şi pentru Domnul toţi sunt de-o teapă.

Toţi aceştia ar vrea să adoarmă lumea şi de aceea Iehova le vorbeşte apăsat, prin profetul Său Ezechiel. „Lucrurile acestea se vor întâmpla pentru că ei rătăcesc pe poporul Meu, zicând: „Pace!” când nu este pace. Poporul Meu zideşte un zid şi ei îl tencuiesc cu ipsos.” – Ezechiel 13: 10.

În zilele lui Ezechiel „zidul” pomenit de profet era fără îndoială alianţa Regelui Zedechia cu Egiptul împotriva Babilonului, făcută cu preţul încălcării jurământului dat lui Nebucadneţar, rege al Babilonului. (2 Cronici 36: 11 – 14; Ezechiel 17: 15 – 20) Dar acea alianţă nu a servit la menţinerea păcii, nici nu a protejat naţiunea Israel împotrivă mâniei lui Dumnezeu. (Ieremia 36: 31; 37: 5 – 11) În aceste zile Liga Naţiunilor este construită de „creştinătate” asemeni unui zid care să protejeze naţiunile şi să stabilească pacea, dar această Ligă a Naţiunilor, produsul Diavolului, nu va servi ca un scut de pace pentru lume împotriva mâniei lui Dumnezeu. – Plângerile lui Ieremia 2: 14.

Ezechiel vorbeşte de ipsos folosit la cimentarea zidurilor. Orice ipsos sau ciment folosit să solidifice alianţa dintre Israel şi Egipt ar fi cu siguranţă „moale”, deoarece evreii nu au nimic în comun cu egiptenii şi nu există vreo prietenie între ei. Interese egoiste nu sunt niciodată un liant de durată între popoare. La fel ipsosul sau cimentul folosit să unească naţiunile din Liga Naţiunilor, datorită egoismului ce caracterizează aceste naţiuni, nu poate fi niciodată un liant de durată. De aceea profetul Ezechiel spune: „De aceea, spune celor ce-l acopăr cu ipsos că se va prăbuşi, va veni o ploaie cu vifor, pietrele de grindină vor cădea şi se va dezlănţui furtuna.” (Ezechiel 13: 11) Acesta este exact mesajul pe care mesagerii lui Dumnezeu sunt puşi să îl vestească şi care a fost şi este în continuare vestit legat de Liga Naţiunilor. (Isaia 8: 9 – 12) Elementele politice şi comerciale ale „creştinătăţii” au construit Liga Naţiunilor ca un zid pentru protecţia lor şi clerul i-a sprijinit şi l-a acoperit cu vorbăria lor, susţinând că acesta este aranjamentul lui Dumnezeu. Preoţia declară pace şi siguranţă pentru oameni, contrar Cuvântului lui

Cuprins

Dumnezeu, ca şi cum ar acoperi zidul cu încă un strat de protecţie, dar care va cădea curând.

Iehova Dumnezeu, prin Reprezentantul Executiv care conduce marea-I oştire, le va distruge zidul şi toate părţile organizaţiei, reprezentată de zid. O ploaie de adevăruri profetice răpăie în ipsosul moale, care se duce cu apa. Acea ploaie va deveni o ploaie cu piatră şi, aşa cum este prezis în alt text „fiecare piatră [din ploaie] va avea cam greutatea unui talant" ceea ce va demasca în întregime „creştinătatea" ipocrită. (Apocalipsa 16: 21) Pe lângă ploaie şi piatră va veni vântul, marele necaz, care va face ca zidurile „creştinătăţii" să se surpe şi să cadă. „De aceea, aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: „Voi surpa zidul pe care l-aţi tencuit cu ipsos[cimentat cu egoism], îl voi doborî la pământ[la temelie] şi i se vor dezgoli temeliile[deschisă, expunându-l pe Satan, demascat şi arătat a fi autorul sau fondatorul zidului]; se va prăbuşi şi veţi pieri în mijlocul dărâmăturilor lui. Şi veţi şti că Eu sunt Domnul [Iehova]." (Ezechiel 13: 14) Aceasta este dovada de netăgăduit că prăbuşirea „creştinătăţii" va fi rezultatul indignării drepte a lui Dumnezeu împotriva ei. Este bătălia Lui, şi El va lupta până la victorie totală, iar numele Lui va fi justificat. „Îmi voi potoli astfel mânia împotriva zidului şi împotriva celor ce l-au tencuit cu ipsos; şi vă voi spune: Nu mai este nici un zid! Şi s-a isprăvit cu cei ce l-au tencuit cu ipsos!" – Ezechiel 13: 15.

Clerul „creştinătăţii" a insistat să se implice în Liga Naţiunilor şi să facă cunoscut lumii că această ligă avea viziunea păcii. De aceea spune profetul lui Iehova: „ S-a isprăvit cu prorocii lui Israel, care prorocesc asupra Ierusalimului şi au vedenii de pace asupra lui, când nu este pace, zice Domnul Dumnezeu." (Ezechiel 13: 16) Federaţia Bisericilor „creştinătăţii", la vremea respectivă, a dat o declaraţie care conţinea următoarele cuvinte: „Biserica poate da un spirit de bună voinţă fără de care nici o Ligă a Naţiunilor nu poate supravieţui". Aceasta este echivalent cu a spune căci, cu ajutorul bisericii, Liga Naţiunilor poate supravieţui. Nici Liga Naţiunilor, nici „creştinismul organizat" nu vor supravieţui. Amândouă fiind din organizaţia lui Satan, vor pieri în întregime.

În 1919 Federaţia Bisericilor din Statele Unite au produs o declaraţie care susţinea Liga Naţiunilor ca expresia politică a Împărăției lui Dumnezeu pe pământ. În acelaşi an, Congresul Statelor Unite a dat drept de vot femeilor şi acest act a fost ratificat de legiuitori în 1919 şi la începutul lui 1920. A se observa că aceasta era când războiul mondial se încheiase şi Satan fusese aruncat din ceruri şi îşi pregătea forţele pentru Armaghedon. (Apocalipsa 12: 12, 16: 13 – 16) Femeile din America, mai ales, au început să se ia la întrecere cu bărbaţii ca profeţi ai păcii şi au început să joace un rol în îndrumarea şi crearea metodelor şi operaţiunilor politice ale „creştinătăţii". De atunci ele exercită o mare influenţă în organizaţia bisericii şi în consiliile de stat. Dumnezeu a prezis aceasta şi de aceea l-a făcut pe Ezechiel, profetul Său, să scrie: „Iar tu, fiul omului, întoarce-ţi privirile împotriva fiicelor poporului tău, care prorocesc după gustul inimii lor şi proroceşte împotriva lor!" – Ezechiel 13: 17.

Cuprins

Adunările bisericilor „creştinătăţii” sunt frecventate mai cu seamă de femei şi femeile au un mare rol în stabilirea regulilor acestora. În multe organizaţii bisericeşti femeile fac parte din preoţime şi predică şi fac profeţii. Numeroasele cluburi feminine au devenit parte din organizaţiile politice şi religioase ale „creştinătăţii”. Aceste proorociţe dau dovadă de multă anticipare şi prudenţă. Ele dispun de multă influenţă asupra bărbaților. Politicienii şi membrii clerului politic bărbați nu mai îndrăznesc să vorbească de locul femeii în biserică sau în casă, de teamă de a nu pierde influenţa şi susţinerea politică.

Femeile îi transformă pe bărbaţi în maimuţe sau proşti. Bărbaţii au devenit slabi, moi şi uşor influenţabili şi şi-au pierdut adevărata bărbăţie şi robusteţea în treburile statului şi ale căminului. De exemplu când bărbaţi stau la o masă şi se apropie o femeie, toţi bărbaţii se ridică şi o salută şi deci o înalţă deasupra bărbaţilor. Bărbaţii îşi scot pălăria când intră în lift dacă este o femeie de faţă şi se spune că acestea sunt semne de respect şi cavalerism şi arată că un bărbat este domn. Dar este subtil şi adevăratul înţeles este cu totul altul. Este planul lui Satan de a-l îndepărta pe bărbat de Dumnezeu şi de la regula enunţată de El privind locul cuvenit bărbatului şi femeii. Domnul a declarat că nici un bărbat slab nu va moşteni Împărăţia cerurilor. (1 Corinteni 6: 9) Aceasta dovedeşte că obiceiul de a omagia femeia nu vine de la Dumnezeu ,ci de la marele inamic al lui Dumnezeu. Pare un lucru corect şi aceasta îl face mai subtil de observat decât altele.

BLESTEMUL RĂZBUNĂRII

Iehova şi-a scris judecăţile cu mult înainte de vremea execuţiei şi acum descopere înţelesul acestora unşilor Lui şi apoi trimite unşii ca să vestească mai departe. Martorii lui Iehova sunt criticaţi aspru deoarece declară pe față răzbunarea lui Iehova împotriva organizaţiei lui Satan.

Clerul şi aliaţii lor, inclusiv clasa „servului rău” ,zic că aceşti martori ar trebuie împiedicaţi de la a „calomnia alte religii”. Ei ar trebui să ştie că rămăşiţa lui Iehova nu reprezintă nici o „religie”, ci Îl reprezintă pe Domnul Dumnezeu. Cei care se pretind a reprezenta adevărul, dar care se opun lucrării de mărturie a Domnului, acum în desfăşurare pe pământ, spun că asemenea critică a organizaţiei lui Satan este inutilă şi greşită. Cei credincioşi nu vor fi deloc deranjaţi de asemenea critici negative, ci vor vedea că Iehova face obligatoriu ca martorii Lui să strige declaraţia răzbunării Lui, anunțându-i pe dușmani şi avertizându-i pe cei ce vor să înveţe calea neprihănirii.

Profetul Zaharia ,în al cincilea capitol din profeţia ce-i poartă numele, scrie de o viziune cu un sul zburător. El scrie: „Am ridicat din nou ochii şi m-am uitat şi iată că era un sul de carte, care zbura. El m-a întrebat: „Ce vezi?” Eu am răspuns: „Văd un sul de carte zburând; are o lungime de douăzeci de coţi şi o lăţime de zece coţi”. (Versetele 1, 2) Un sul conţine o relatare scrisă. (Ezra 6: 2) Ce a văzut

Cuprins

Zaharia era o însemnare cu judecata lui Dumnezeu contra duşmanului. (5: 3) O faţă a însemnării este îndreptată împotriva hoţilor şi cealaltă împotriva mincinoşilor. Ea nu este depusă într-o pivniță mucegăită, ci zboară repede ca un avion, către destinaţia sa. „Precum rândunica în zborul ei, tot astfel şi ocara fără motiv [nemeritată (*Leeser*)] nu poposeşte pe pământ", astfel se arată în Proverbe 26:2 (*A.R.V.*) Dar în cazul de faţă există o cauză justificată şi suficientă, de aceea ocara vine repede Este un mesaj scris în Cuvântul lui Dumnezeu, numit „volumul (sulul) cărţii", din Psalmi 40:7. Pentru a-l înțelege pe Zaharia, acum rămăşiţa martorilor lui Iehova oferă „ochi care văd", adică înţelegere. – Proverbe 20:12.

Dimensiunea „sulului" din profeţie este „de zece coţi pe douăzeci de coţi", ceea ce este o dimensiune mare pentru o însemnare. El a fost desfăşurat şi întins; altfel nu ar fi putut fi măsurat pe amândouă laturile. Înseamnă că dimensiunile erau egale cu cele ale „sfintei" din tabernacolul pe care Dumnezeu îi poruncise lui Moise să-l construiască în sălbăticie pentru a se închina la Iehova Dumnezeu . (Exodul 40: 17 - 28). De aceea, aceste dimensiuni arată că mesajul sulului se aplică în mod deosebit tuturor celor care se dedică să fie reprezentanţii lui Dumnezeu în ţara „creştinătăţii".

Un blestem este o declaraţie solemnă şi irevocabilă despre ceea ce va fi soarta celor care dinadins încalcă legea lui Dumnezeu . „Sulul zburător" scris pe ambele feţe conţine un mesaj de răzbunare a lui Dumnezeu împotriva celor ce încalcă legământul. Zaharia (5:3) spune mai departe: „Şi el mi-a zis: „Acesta este blestemul care este peste toată ţara; căci, după cum este scris pe el, orice hoţ şi oricine jură strâmb va fi nimicit cu desăvârşire de aici." El nu se putea întinde mai mult pe faţa pământului decât după venirea Domnului Isus la templu pentru judecată; această venire a avut loc în primăvara anului 1918 d.Chr., conform profeţiilor şi faptelor concrete care s-au petrecut pentru împlinirea ei.(Maleahi 3: 1-3) Faptele arată că blestemul a început să se întindă pe tot pământul în 1922, când potrivit Apocalipsei 16: 1, s-a auzit „o mare voce venind din templu" care zicea celor şapte îngeri sau reprezentanți ai Domnului :„Mergeţi şi turnaţi potirele cu mânia lui Dumnezeu, pe tot pământul."

Membrii religioşi ai „creştinătăţii" îşi închipuie că sunt în legământ cu Iehova Dumnezeu fiindcă iau numele lui Cristos şi se prefac că se bizuie pe Cuvântul lui Dumnezeu. Acest lucru se aplică mai cu seamă clerului, care a furat Cuvântul lui Dumnezeu şi a făcut pierdută cheia cunoaşterii Împărăţiei lui Dumnezeu. (Luca 11: 52) În legătură cu ei Ieremia 23: 30 declară: „De aceea, iată, zice Domnul, am necaz pe prorocii[predicatori falşi] care îşi ascund unul altuia cuvintele Mele." Blestemul „sulului zburător" este împotriva unor astfel de hoţi.

Clerul şi aliaţii lor din „creştinătate" au „încălcat legile [lui Dumnezeu, şi] au distrus legământul veşnic." „De aceea mănâncă blestemul ţara şi sufăr locuitorii ei pedeapsa nelegiuirilor lor; de aceea sunt prăpădiţi locuitorii ţării şi nu mai rămâne decât un mic număr din ei." Aşa sună profeţia lui Isaia 24: 5, 6. Maleahi 4: 5,6 de asemenea proroceşte acest blestem. Clerul a îndepărtat multă lume de

Cuprins

Dumnezeu, ca şi Absalom, fiul necredincios al lui David, care a furat inimile oamenilor. Clerul a făcut aceasta pentru a-l servi pe Diavol. – 2 Samuel 15: 6.

Acest blestem este şi împotriva clasei numită de Scripturi „servul rău", „omul păcatului", „fiul pierzaniei" (Matei 24: 48 – 51; 2 Tesaloniceni 2: 3) Aceştia au furat cu bună ştiinţă din organizaţia Domnului pe cei slabi şi i-au făcut tovarăşi ai Diavolului. Aceasta este în acord cu Deuteronomul 24: 7: „ Dacă se va găsi cineva care să fi furat[din organizaţia Domnului] pe vreunul din fraţii lui, pe vreunul din copiii lui Israel[spiritual] şi să-l fi făcut rob sau să-l fi vândut, hoţul acela să fie pedepsit cu moartea. Să curăţi astfel răul din mijlocul tău." Această profeţie care este din legământul făcut de Dumnezeu cu Israel în ţara Moabului, se aplică mai ales celor care au răspuns chemării lui Dumnezeu către Împărăția Lui, condusă de Isus Cristos, iar acest lucru este subliniat de faptul că legământul Împărăției sub Isus Cristos a fost prefigurat de legământul făcut în Moab (Vezi Deteronomul 1: 5, *Turnul de Veghere* 1933, pagina 163). În 2 Petru 2: 3 stă scris: „În lăcomia lor vor căuta ca, prin cuvântări înşelătoare, să aibă un câştig de la voi." Clasa „servului rău" a format o alianţă cu clerul în opoziţia faţă de mesajul Împărăției Domnului şi acest lucru este spre împlinirea profeţiilor din Psalmi 50: 18 şi Proverbe 29: 24. Asemenea hoţi sunt blestemaţi să fie distruşi.

Acest blestem este rostit de Isus Cristos atunci când este la templu pentru judecată. (Maleahi 3: 5) Potrivit blestemului „sulului zburător", „oricine care jură strâmb va fi nimicit de pe acea faţă a sulului" (5: 3). Cei ce „jură strâmb" sunt cei ce au făcut un legământ să facă voia lui Dumnezeu şi apoi îl încalcă cu bună ştiinţă. (Psalmi 24: 4, Levi 19: 12) Cei ce jură strâmb au fost avertizaţi de Domnul. (Eclesiastul 8: 2) Este o nelegiuire să asculţi de o religie care Îl ignoră pe Iehova Dumnezeu, dar când cineva susţine că Îl slăveşte pe Iehova şi că urmează în paşii lui Isus Cristos şi foloseşte o acoperire pentru ipocrizia lor, aceasta este o nelegiuire uriaşă. Religia prost numită „creştinism" a fost adoptată ca religie proprie de a şaptea putere mondială prezisă în Biblie. Timp de secole clerul „creştinătăţii organizate" s-a prezentat în mod ipocrit drept învăţător al Cuvântului lui Dumnezeu, i-a minţit pe cei slabi, cât şi pe alţii şi a folosit textele scripturale ca să deruteze cu privire la mârşăvia lor şi astfel i-au îndepărtat pe oameni de Dumnezeu. Ei ştiu bine că au jurat strâmb. De asemenea cei ce au intrat într-un legământ să facă voia Domnului şi au răspuns chemării să vină la Împărăția Lui, iar acum se opun vestirii mesajului Împărăției, au jurat strâmb înaintea lui Iehova Dumnezeu. Blestemul va pedepsi locuinţele acestor nelegiuiţi, tot aşa de sigur cum îngerul Domnului a pedepsit fiecare casă din Egipt ucigând pe primii născuți ai egiptenilor şi izbăvind copiii evrei. – Exodul 12: 23, 29.

Zaharia (5: 4) continuă cu referinţele la blestem. „Îl trimit, zice Domnul oştirilor, ca să intre în casa hoţului şi a celui ce jură strâmb în Numele Meu, ca să rămână în casa aceea şi s-o mistuie împreună cu lemnele şi pietrele ei." Blestemul îi va localiza pe răufăcători oriunde ar fi, chiar dacă ei pot spune: „Cine ne vede?" Iehova nu le lasă nici o portiţă de scăpare. Mesajul blestemului îi ajunge prin radio, telefon, fonograf şi în formă tipărită şi mătură „ascunzătoarea minciunilor".

Cuprins

Faptul că profetul zice că „blestemul va rămâne în mijlocul casei lor” arată că ei sunt irecuperabili în nelegiuiri şi că vor fi distruşi. – Ieremia 23: 29.

PĂRINŢII

Iehova Dumnezeu porunceşte: „Cinsteşte-i pe tatăl tău şi pe mama ta.” (Exodul 20:12) El nu ordonă ca tatăl să fie exclus. Fiecare om de treabă îşi iubeşte soţia, mama şi surorile şi este amabil şi respectuos cu toate femeile; dar asta nu înseamnă că el ar trebui să aşeze femeile pe un loc ce este contrar voinţei exprimate de Dumnezeu. În biserica lui Dumnezeu, bărbatul îl reprezintă pe Cristos, Capul, pe când femeia o reprezintă pe mireasa lui Cristos, care se supune Capului. Regula divină este următoarea: „Căci bărbatul este capul nevestei, după cum şi Hristos este capul Bisericii, El, mântuitorul trupului. Şi după cum Biserica este supusă lui Hristos, tot aşa şi nevestele să fie supuse bărbaţilor lor în toate lucrurile. Bărbaţilor, iubiţi-vă nevestele cum a iubit şi Hristos Biserica şi s-a dat pe Sine pentru ea,” – 1 Corinteni 11:3; Efeseni 5:23-25.

Satan vrea să întoarcă această regulă şi să le pună pe femei în faţă.

Satan începe această muncă de reformare, mai întâi înşelându-le pe femei şi inducându-le în eroare, apoi face apel la aşa-numitul „cavalerism” al bărbatului pentru a se supune acestei scheme subtile. Practica actuală de a pune femeile în prim-plan în probleme de religie şi în consiliile de stat este strâns legată de distrugerea sfinţeniei căminului şi de întoarcerea bărbaţilor de la Dumnezeu. Astfel Satan a înşelat pe bărbaţi şi pe femei şi i-a condus şi pe unii şi pe alţii pe căi greşite, pentru a-i îndepărta de Iehova Dumnezeu .

Să nu se uite niciodată că politica lui Satan este de a-i îndepărta pe oameni de Creator şi pentru a-şi realiza scopurile el foloseşte intrigi diferite şi numeroase, multe dintre care par corecte la prima vedere. De asemenea, să nu se uite că tatăl îl reprezintă pe Iehova, de la care vin toate lucrurile bune, pe când mama reprezintă organizaţia lui Dumnezeu, care este folosită pentru realizarea obiectivelor Lui bune şi pentru slava Sa. (Isaia 54:5; 66:8; Psalmi 50:20). Satan obişnuieşte să întoarcă oamenii de la aceste lucruri, deci şi de la Dumnezeu, făcându-i să nesocotească Cuvântul lui Iehova. Satan face acest lucru într-un mod foarte subtil, organizând ceea ce în Anglia şi în America se numeşte „Ziua Mamei”. Această zi a fost sărbătorită în Anglia, începând cu anul 1913. În acelaşi an, prin hotărâre a Congresului Statelor Unite, a doua duminica din Mai din fiecare an, a devenit o sărbătoare naţională, „dedicată memoriei celei mai bune mame din lume, mamei tale.” Sună frumos şi, la prima vedere pare frumos; dar este sincer? Şi care este scopul real al acestei iniţiative? Oare bărbaţii din Anglia şi din America îşi iubesc mai mult mamele, începând din 1914 ,decât le iubeau înainte? Cu siguranţă că nu. Este adevărat că mama fiecăruia este „cea mai bună mamă din lume”? Toată lumea ştie că asta nu este adevărat.

Cuprins

Aşa-numita „Zi a Mamei” a fost sărbătorită pentru prima dată în 1914, chiar în anul în care s-a terminat lumea lui Satan şi când el ştia că i-a sosit ceasul ca să se pregătească pentru marea bătălie a lui Iehova de la Armaghedon. În prezent, în toate bisericile se face mult caz de „Ziua Mamei”, dar în niciuna nu li se spune oamenilor că Dumnezeu este Tatăl şi că „mama” e organizaţia Sa şi că toată slava şi adorarea îi sunt rezervate lui Iehova Dumnezeu. Dimpotrivă, bărbaţilor din „creştinătate” li se spune să slăvească creaţiile, nu pe Creator; şi aceste lucruri sunt spuse de clerici, a căror datorie şi obligaţie este să-i înveţe pe oameni adevărul Cuvântului lui Dumnezeu .

La prima vedere, aranjamentul cu „ziua mamei” pare inofensiv şi calculat pentru a face bine. Dar oamenii nu ştiu că Satan s-a băgat cu perfidie în această chestiune şi că el este motorul în mişcarea care urmăreşte să-i îndepărteze pe oameni de la Dumnezeu. Moto-ul este: „Cea mai bună mamă care a trăit vreodată”, cu scopul de a întrona slăvirea creaturii sau, cel puţin să abată atenţia bărbatului de la închinarea la Dumnezeu, care este cea corectă. Au exista multe mame bune ale bărbaţilor şi multe mame rele. Nu toţi bărbaţii au avut cea mai bună mamă care a existat vreodată; de aceea, lozinca este falsă. Femeia care Îl necinsteşte pe Iehova Dumnezeu şi care huleşte numele Lui, nu este o femeie bună, indiferent cât de mulţi copii a adus pe lume, chiar dacă unii dintre copiii ei sunt servi credincioşi ai lui Dumnezeu. Mamă bună este cea care Îl slujeşte şi Îl onorează pe Iehova Dumnezeu şi îşi învaţă copiii să facă la fel, şi care îşi face datoriile de mamă aşa cum trebuie, în căminul ei. Adevăraţii bărbaţi au mare respect şi iubire pentru asemenea mame, dar închinarea lor este pentru Iehova Dumnezeu .

Nici bărbatul şi nici femeia nu ar trebui veneraţi pentru că sunt corecţi, pentru că aceasta este datoria lor. Venerarea făpturilor de orice fel este ceva rău şi este o urâciune în ochii lui Dumnezeu. – Luca 16:15.

În „creştinătate” bărbaţii s-au obişnuit să-şi citeze mamele ca referinţă pentru faptele lor, ignorând cu totul Cuvântul lui Dumnezeu. În „creştinătate” femeile predau şi predică şi fac profeţii în biserică; de asemenea, ele prezic şi prorocesc în afaceri de stat cu privire la pace şi la război. Femeile îi seduc şi îi induc în eroare pe bărbaţi, îi fac să se amestece în politică şi în religie şi de multe ori aceştia îşi nesocotesc datoriile faţă de Dumnezeu pentru a se conforma datoriilor lumii nelegiuite. Aceasta este „preacurvie” în sensul scriptural al cuvântului. „Dar iată ce am împotriva ta: tu laşi ca Izabela, femeia aceea, care îşi zice prorociţă, să înveţe şi să amăgească pe robii Mei să se dedea la curvie şi să mănânce din lucrurile jertfite idolilor.” (Apocalipsa 2:20). Asemenea lucruri sunt împotriva legii lui Dumnezeu. „Dar eu nu pot suferi ca o femeie să înveţe pe alţii sau să uzurpe autoritatea bărbatului, ci să fie tăcută.” – 1Timotei 2:12.

Scopul pentru care femeile sunt menţionate aici nu este acela de a le ridiculiza sau de a spune răutăţi despre ele. Există femei bune, care sunt cu totul devotate lui Dumnezeu şi care Îl slujesc bine şi cu credinţă. Dar nici bărbatul şi nici femeia nu trebuie cinstiţi şi veneraţi pentru asta. Soţul trebuie să-şi iubească soţia şi mama şi să le trateze cu bunătate.; femeia trebuie să-şi iubească şi să-şi

Cuprins

respecte soţul, iar mama, copiii. Dacă toţi îi sunt credincioşi lui Dumnezeu şi îi urmează sfatul, ei vor trăi împreună în pace şi Îl vor slăvi pe Domnul. Atunci când bărbaţii şi femeile urmează schemele perfide ale Diavolului, ei se îndepărtează de Dumnezeu, şi cu cât continuă pe această cale, cu atât păcătuiesc mai mult. Motivul pentru care atragem aici atenţia asupra acestor probleme şi asupra practicilor din „creştinătate", este de a arăta că aceasta reprezintă o împlinire a profeţiei lui Dumnezeu şi că oamenii trebuie să înţeleagă de ce „creştinătatea" Îl huleşte pe Iehova Dumnezeu şi de ce ea s-a întors cu totul spre Satan.

Ştiind dinainte că aceste condiţii vor exista mai ales la sfârşitul lumii, Dumnezeu l-a îndrumat pe Ezechiel să facă această profeţie: „Spune: Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: Vai de cele ce cos perne pentru subsiori şi fac voaluri pentru capetele oamenilor de orice mărime, ca să prindă suflete! Socotiţi că veţi prinde sufletele poporului Meu, ca să vă păstraţi cu viaţă sufletele voastre?" (Ezechiel 13:18). Perniţele (casete de oracol, după *Rotherham*) erau casete din piele în care se ţineau chipuri şi vorbe de oracol. Fără îndoială, erau purtate pentru a se făli cu ele sau pentru ca femeile care le purtau să fie considerate proorociţe şi astfel ele au făcut o profesie din proorocire, prezentând simulacre de profeţii. „Veţi... salva suflete vii pentru voi înşivă?" (*R.V.*) „Veţi vâna sufletele oamenilor Mei, pentru a ţine propriul vostru suflet în viaţă?" (*Lesser*) Prin profeţiile lor ei stăpânesc sufletele simple sau „proştii", care nu sunt conduşi de Cuvântul lui Dumnezeu, ci de vorbele proorociţelor. Ele nu caută să realizeze bunăstarea oamenilor, ci caută să-şi atingă propriile lor scopuri egoiste. Ele fac din profeţie o afacere profitabilă, egoistă şi nu Îl slujesc pe Dumnezeu. Pe ele nu le interesează deloc Împărăția lui Dumnezeu şi nu ştiu nimic despre ea; interesul lor este propria lor persoană şi organizaţia care să le slujească. Este bine cunoscut că acestea sunt condiţiile care există astăzi în „creştinătate", mai cu seamă în organizaţiile religioase.

Aceste proorociţe nu propovăduiesc Cuvântul Domnului, ci induc oamenii în eroare pentru a-i face să aibă încredere în înţelepciunea şi previziunile politice şi religioase ale predicatorilor, bărbaţi sau femei, ducându-i astfel pe drumul către moarte; şi ei fac toate astea pentru bani. Cu privire la aceştia, profetul spune: „Voi Mă necinstiţi înaintea poporului Meu, pentru câţiva pumni de orz şi câteva bucăţi de pâine, ucigând nişte suflete, care n-ar trebui să moară şi făcând să trăiască nişte suflete care n-ar trebui să trăiască, înşelând astfel pe poporul Meu care ascultă minciunile voastre." – Ezechiel 13:19.

Aceste proorociţe, pentru că profesează Cuvântul şi numele lui Dumnezeu şi spun minciuni oamenilor, nu merită să trăiască; totuşi, ele continuă să trăiască datorită practicilor lor nelegiuite şi hulind numele lui Dumnezeu. Din aceste motive, proorociţa nu este cu nimic mai bună decât profetul bărbat care face false profeţii şi despre care este scris:„ „Căci de la cel mai mic până la cel mai mare, toţi sunt lacomi de câştig; de la proroc până la preot, toţi înşeală. Leagă în chip uşuratic rana fiicei poporului Meu, zicând: „Pace! Pace!" Şi totuşi nu este pace!" – Ieremia 6:13, 14.

Cuprins

Apoi Iehova îi porunceşte lui Ezechiel să pronunţe judecata Sa împotriva acestor falşi învăţători şi să le spună că Dumnezeu este împotriva lor şi a falselor lor profeţii. El declară că va distruge prefăcătoriile vizibile ale profesiei lor şi va demasca ipocrizia lor şi va elibera poporul de influenţele lor. (Ezechiel 13: 20, 21) Minciunile spuse oamenilor de aceşti falşi profeţi şi false proorociţe i-au întristat pe cei ce iubesc dreptatea: „ Pentru că întristaţi prin minciuni inima celui neprihănit, când Eu însumi nu l-am întristat şi pentru că întăriţi mâinile celui rău ca să-l împiedicaţi să se lase de calea lui cea rea, făgăduindu-i viaţa" (Ezechiel 13:22). Clericii s-au dedat celor rele, iar conducătorii turmelor lor şi conducătorii marilor afaceri şi marii fruntaşi politici i-au urmat pe această cale greşită; iar proorociţele au închis ochii la faptele nelegiuite ale acestor oameni, prezentându-i oamenilor ca favoriţi ai lui Dumnezeu şi promiţând astfel cu falsitate viaţă pentru aceşti nelegiuiţi. Pentru că toţi aceştia au pretins că Îl reprezintă pe Iehova Dumnezeu, dar nu au vestit judecăţile Sale şi ziua răzbunării Sale, ei vor plăti cu sângele lor şi ei toţi se vor prăbuşi împreună, iar practicile lor nelegiuite vor dispărea pentru totdeauna.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Împărăţiei lui Jehova

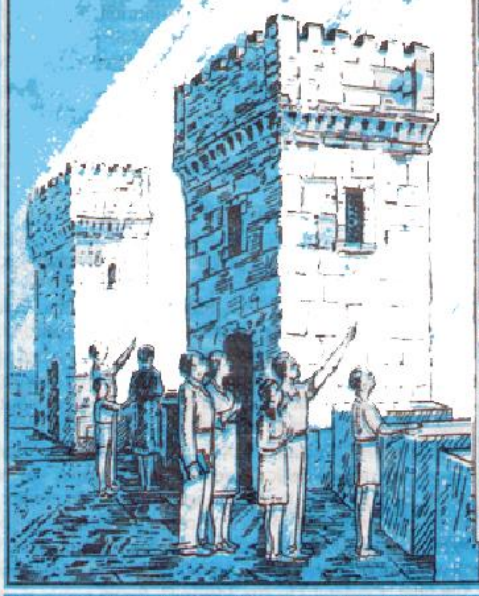

1 NOIEMBRIE 1938 Nr. 21

Cuprins:

„UMPLEŢI PĂMÂNTUL”
PARTEA A II-A - Pag.521

PREOŢII - Pag.539

"VOI SUNTEŢI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Cuprins

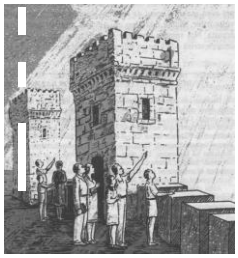

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

VOL. LIX **15 OCTOMBRIE 1938** **NR. 21**

„UMPLEŢI PĂMÂNTUL”

„Fiţi roditori, înmulţiţi-vă şi umpleţi pământul” – Geneza 1: 28, *Rotherham*.

PARTEA A II-A

Iehova încredinţase în mâinile lui Isus Cristos executarea scopului Său, în legătură cu care, după ce a fost ridicat din morţi, Isus a zis: „Toată puterea îmi este dată Mie în cer şi pe pământ” (Matei 28: 18). Aceasta trebuie să includă executarea mandatului divin de a „umple pământul”, adică supravegherea în întregime a rolului jucat de făpturile umane. „Pământul aparţine Domnului cu tot ce este pe el; lumea, împreună cu cei ce locuiesc pe el.” (Psalmi 24: 1) De aceea Isus Cristos supraveghează tot ,ca reprezentantul oficial al Tatălui Său. Lucifer a fost stăpânitorul pământului până când s-a răzvrătit împotriva lui Iehova şi a pierdut tot ce ţine de neprihănire. (Isaia 32: 1) Isus Cristos este acum Domn peste pământ, inclusiv peste cei ce vor trăi pe pământ veşnic. El le va dărui viaţă prin autoritatea dată Lui de Iehova. Domnia lui Isus Cristos este şi va fi mereu dreaptă. (Isaia 32: 1) Mandatul divin dat mai întâi lui Adam pe când era desăvârşit şi apoi repetat lui Noe, trebuie şi va fi îndeplinit în neprihănire. Cei ce au credinţă în Iehova şi în Isus Cristos ştiu că aşa este.

2. Armaghedonul va curăţa pământul de nelegiuire şi de aceea cei ce trăiesc trebuie să fie de partea lui Iehova şi Isus Cristos, Împăratul. Scripturile arată clar că supravieţuitorii Armaghedonului vor fi acei „ionadabi” care „caută neprihănirea şi smerenia” şi care formează „marea mulţime” (Apocalipsa 7: 9 – 15). Împreună cu profeţii credincioşi şi servii lui Dumnezeu, care şi-au menţinut integritatea în faţa lui Dumnezeu înaintea primei veniri a lui Isus Cristos, aceştia vor locui pe pământ pentru veşnicie. Numărul va fi fără îndoială de doar câteva milioane, un număr mic în comparaţie cu multitudinea de oameni acum pe pământ. Dar nu este cazul să fim îngroziţi de distrugerea enormă, pe tot pământul, de la Armaghedon. Este sigur că ziua mâniei lui Iehova se va încheia cu victoria lui Cristos în războiul împotriva lui Satan şi că la încheiere vor fi pe pământ un număr mult mai mare de persoane decât cele care au supravieţuit potopului în zilele lui Noe. Dar faptul că o mare mulţime de persoane îşi menţine integritatea în faţa lui Dumnezeu şi este trecută în siguranţă prin Armaghedon dovedeşte falsitatea şi declară nulă provocarea nelegiuită a lui Satan ,astfel justificându-se cuvântul şi numele lui Iehova. Puterea lui Dumnezeu este nelimitată şi nu există nimic care Îl poate împiedica să-şi îndeplinească mandatul de a „umple pământul”. Când va fi golit de

Cuprins

nelegiuire, pământul va avea capacitatea de a executa mandatul divin, în armonie cu voia lui Dumnezeu Cel Atotputernic.

3. Numai opt persoane au supravieţuit potopului, şi acum, după secole, într-adevăr un timp scurt pentru Dumnezeu, pământul s-a umplut de făpturi din care majoritatea sunt violente. Dacă milioane de suflete supravieţuiesc Armaghedonului şi sunt în întregime devotate lui Dumnezeu şi Împăratului Său, Isus Cristos, ce pot face acele câteva milioane sub îndrumarea lui Isus Cristos, pentru a „umple pământul" în câteva secole? Se va împlini în întregime mandatul divin în domnia de o mie de ani a lui Isus Cristos? Membrii familiei lui Noe preumbreau pe „ionadabi" sau „marea mulţime", supravieţuitorii Armaghedonului care vor primi viaţă veşnică pe pământ de la Iehova ca un dar plin de bunătate conferit lor de Isus Cristos, Mai Marele Noe. Văzând că mandatul lui Dumnezeu a fost şi este dat doar celor neprihăniţi şi că supravieţuitorii Armaghedonului sunt cei ce L-au ascultat pe Iehova în căutarea neprihănirii şi a smereniei, nu este rezonabil şi scriptural ca Iehova să folosească acea „mare mulţime" neprihănită să îndeplinească mandatul divin de „a se înmulţi şi de a umple pământul"? Dacă această concluzie este corectă, atunci înseamnă că membrii „marii mulţimi" se vor căsători, vor naște copii şi vor „umple pământul" cu o populație neprihănită şi aceasta în timpul domniei lui Isus Cristos.

SĂ SE CĂSĂTOREASCĂ ACUM?

4. Dacă în ascultare faţă de porunca divină, „ionadabii" sau „marea mulţime" se căsătoresc şi cresc copii după Armaghedon, nu ar fi corect ,din punct de vedere scriptural, ca ei să înceapă imediat înainte de Armaghedon? Şi nu ar trebui „ionadabii" încurajaţi acum să se căsătorească şi să crească copii? Răspunsul scriptural este nu. Referindu-ne acum la drama profetică sau tabloul zugrăvit în zilele potopului, vedem că cei trei fii ai lui Noe şi nevestele lor nu au avut şi nu au crescut copii înainte sau în timpul potopului, ci abia după potop: „Iată generaţiile fiilor lui Noe: Sem, Ham şi Iafet; şi lor li s-au născut fii după potop." (Geneza 10: 1). „Acestea sunt generaţiile lui Sem: Sem avea o sută de ani când l-a avut pe Arpacșad, la doi ani după potop; şi Sem a trăit 500 de ani după ce l-a avut pe Arpacșad şi a avut fii şi fiice – Geneza 11: 10, 11.

5. Nu există nici o dovadă că au fost luaţi copii în arcă, ci din contra, Scriptura ne relatează că Noe şi nevasta lui şi cei trei fii ai lui şi nevestele lor, în total opt oameni s-au suit în arcă: „şi Domnul i-a spus lui Noe: Vino tu şi toată casa ta în arcă; căci tu eşti neprihănit înaintea mea în această generaţie. Şi Noe a intrat în arcă împreună cu fiii lui, cu nevasta lui şi cu nevestele fiilor lui, datorită apelor potopului." (Geneza 7: 1, 7) „Şi Noe a ieşit şi fiii lui şi nevasta lui şi nevestele fiilor lui cu el." (Geneza 8: 18) „Arca... în care câteva, mai precis opt suflete, au fost protejate de apă." (1 Petru 3: 20) Aceste scripturi susţin concluzia că începutul „umplerii pământului" nu este de aşteptat decât după Armaghedon; şi luaţi aminte la cuvintele lui Isus, care sprijină mai departe această concluzie şi care descurajează clar purtarea în pântec a copilului imediat înainte de Armaghedon sau

Cuprins

în timpul acestuia. „Şi vai de cele ce aşteaptă un copil şi de cele care alăptează în acele zile.” – Matei 24: 19.

6. Există acum „ionadabi” devotaţi pe deplin lui Dumnezeu şi Împărăției Sale, din care mulţi au copii; la ce trebuie să ne aşteptăm pentru ei? Obligaţia revine părinţilor să-şi înveţe copiii adevărul despre Iehova şi Împărăția Sa sub Cristos şi astfel să-i îndrume ca ei să „caute neprihănirea şi smerenia” şi procedând aşa, făgăduinţa divină se va aplica copiilor, şi anume: „Căutaţi neprihănirea, căutaţi smerenia; şi se poate să fiţi printre cei ascunşi în ziua mâniei Domnului.” (Ţefania 2: 3) Copiii născuţi înainte de Armaghedon sunt aduşi pe lume în vremea în care organizaţia opresivă şi nelegiuită a lui Satan afectează vieţile tuturor pe pământ şi există un singur mod de a găsi protecţie şi siguranţă pentru aceşti copii şi pentru alţii şi acela este să se devoteze lui Dumnezeu şi Împărăției Sale şi să găsească refugiu în organizaţia lui Iehova, sub Isus Cristos. Ei trebuie să înveţe adevărul şi să se conformeze expresiei voinţei lui Dumnezeu. De aceea „ionadabii” trebuie să aibă grijă ca să fie educaţi corect copiii lor şi să li se dea ocazia să se pună pe deplin sub protecția Împărăției lui Dumnezeu. Este clar deci că nu există vreo prevedere în Scriptură să fie aduşi pe lume copii imediat înainte de Armaghedon, unde suntem acum. Dacă se nasc copii, părinţii trebuie să aibă grijă ca aceşti copii să fie corect instruiți în ce-L priveşte pe Domnul şi Împărăția Sa până la vârsta când asemenea copii îşi pot lua liber şi inteligent propria hotărâre şi să poată suporta consecinţele acţiunilor lor. Deşi nu este obligaţia rămăşiţei să caute copii străini şi să-i instruiască, totuşi toţi copiii care îşi însoţesc părinţii, părinţi adoptivi sau prietenii şi care doresc să participe şi chiar participă la întâlniri de studiu cu adulţii şi caută neprihănirea şi smerenia, trebuie să primească sprijin şi încurajare. Asemenea sprijin şi încurajare poate fi dat punându-l pe copil să stea liniştit la aceste întâlniri de studiu şi să asculte instruirea dată. La „serbarea săptămânilor” cei ce nu erau israeliţi erau lăsaţi să participe, fapt în legătură cu care Dumnezeu a dat următoarea poruncă: „Să te bucuri înaintea Domnului, Dumnezeului tău, în locul pe care-l va alege Domnul, Dumnezeul tău, ca să locuiască Numele Lui acolo, tu, fiul tău şi fiica ta, robul şi roaba ta, Levitul care va fi în cetăţile tale şi străinul, orfanul şi văduva care vor fi în mijlocul tău.” (Deuteronomul 16: 11) La „serbarea tabernacolelor”, când poporul Lui s-a adunat la templu, Dumnezeu a poruncit astfel: „Să strângi poporul, bărbaţii, femeile, copiii şi străinul care va fi în cetăţile tale, ca să audă şi să înveţe să se teamă de Domnul, Dumnezeul vostru, să păzească şi să împlinească toate cuvintele legii acesteia.” – Deuteronomul 31: 12

7. Întruniri separate numite „şcoli de duminică” care sunt folosite pentru copii nu sunt scripturale, în schimb aceştia trebuie să-şi însoţească părinţii în locul de studiu al cuvântului lui Dumnezeu. Când alţi copii vin ca de asemenea să afle, acestora trebuie să li se ceară să stea cuminţi la întrunire şi să înveţe. (Pentru o discuţie mai completă legată de instruirea copiilor vezi *Turnul de Veghere* din 15 aprilie şi 1 mai 1938)

Cuprins

8. Adam şi nevasta lui, Eva, au primit porunca de „a se înmulţi şi de a umple pământul”. Pe atunci ei erau neprihăniţi. Adam şi Eva nu au reuşit să crească o generaţie dreaptă, deoarece amândoi au păcătuit înainte să înceapă să aducă copii pe lume. În Armaghedon cei ce voit încalcă legea lui Dumnezeu vor fi nimiciți de pe pământ, iar supravieţuitorii, fiind neprihăniţi prin graţie divină şi fiind astfel văzuţi de Dumnezeu, pot îndeplini mandatul divin. Diavolul va fi legat, astfel încât el nu va putea să se amestece în instruirea copiilor „ionadabilor”. (Apocalipsa 20: 1 – 3) Urmaşii degeneraţi sau păcătoşi ai lui Adam vor fi morţi, aşa încât ei nu vor mai putea avea vreo influenţă asupra copiilor „marii mulţimi” aşa cum a avut Nimrod peste generaţia fiilor lui Noe. (Geneza 10: 8 – 10) Împărăția lui Dumnezeu fiind atunci complet funcţională pentru viaţă pentru cei ascultători, copiii „marii mulţimi” concepuţi sub autoritatea Împărăției, vor fi concepuţi pentru viaţă prin îndurarea lui Dumnezeu prin Isus Cristos . Lucifer, ca stăpânitor peste om, a dat greş în realizarea însărcinării primite de el ,deoarece s-a răsculat şi i-a dus pe Adam şi Eva în păcat înainte ca ei să-şi realizeze funcţia divină, de a aduce pe lume copii. Isus Cristos Împăratul şi stăpânul neprihănit al omului va îndeplini ceea ce Lucifer n-a reuşit. Isus Cristos va duce la îndeplinire însărcinarea primită şi nu va permite nimănui să stea în calea realizării mandatului divin de către oamenii neprihăniţi. Astfel se va demonstra înfăptuirea poruncii lui Dumnezeu de a „umple pământul” cu un popor neprihănit. Aceasta va fi o justificare a numelui lui Iehova şi dovada deplină ,atât pentru oameni cât şi pentru îngeri, că Satan este un mincinos şi numai Dumnezeu este adevărat. Distrugerea nelegiuiților va face loc ca pământul să fie umplut în mod corect. Mandatul iniţial, divin, dat lui Adam şi repetat lui Noe, va fi înfăptuit de „marea mulţime” şi este clar susţinută de Scriptură ideea că cei neprihăniţi îl vor îndeplini. Era de aşteptat pentru Adam şi Eva pe când erau neprihăniţi să se înmulţească şi este în deplină armonie cu voinţa divină ca „ionadabii” sau „marea mulţime” să se căsătorească şi să se înmulţească după Armaghedon. Sfatul privitor la căsătorie scris în 1 Corinteni capitolul şapte cu siguranţă nu se aplica lui Adam şi Eva pe când erau perfecţi şi nici după Armaghedon la completa manifestare a Împărăției. Asemenea sfaturi nu se aplică supravieţuitorilor, adică „ ionadabilor” care compun „marea mulţime”. Nici sfatul din 1 Timotei 5: 11, 14 nu se aplică acestora.

9. Se pare că nu există nici un motiv pentru care Armaghedonul ar desfiinţa căsătoriile deja existente dintre „ionadabi”, căsătorii făcute înainte de Armaghedon, deoarece aceste persoane supravieţuiesc Armaghedonului. Moartea însă anulează căsătoriile, aşa cum stă scris: „Căci femeia măritată este legată prin lege de bărbatul ei câtă vreme trăieşte el; dar dacă-i moare bărbatul, este dezlegată de legea bărbatului ei. Dacă deci, când îi trăieşte bărbatul, ea se mărită după altul, se va chema preacurvă; dar dacă-i moare bărbatul, este dezlegată de Lege, aşa că nu mai este preacurvă, dacă se mărită după altul.” – Romani 7: 2, 3,

10. Sub această lege scripturală, toţi acei care erau căsătoriţi înainte să moară, în cazul în care vor fi înviaţi, vor apare ca persoane necăsătorite. Aceasta

Cuprins

va fi supusă voinţei „Tatălui Veşnic”, Isus Cristos care dăruieşte viaţă după porunca lui Dumnezeu. (Romani 6: 23). Este dreptul şi privilegiul „Tatălui Veșnic” să fie hotărâtă după placul Lui căsătoria celor sculaţi astfel din morţi. Regula divină este ca tatăl să aranjeze căsătoria copiilor lui. Nu există însă nici o dovadă scripturală că cei sculaţi din morţi se vor căsători şi vor aduce copii pe lume. Dacă legăturile de căsătorie ale „ionadabilor” care au supravieţuit Armaghedonului nu sunt anulate de Armaghedon, atunci cum va înceta acea relație? Domnul va rezolva această problemă în acelaşi mod în care ar fi rezolvat-o dacă Adam şi Eva continuau în neprihănire şi îndeplineau mandatul divin. Cu siguranţă el va răspunde la această întrebare când sfârşitul reproducerii va veni şi pământul va fi umplut de oameni neprihăniţi.

11. Vor intra copiii „ionadabilor” sub puterea izbăvirii date de sacrificiul lui Isus Cristos? Da, copiii născuţi „ionadabilor” înainte de Armaghedon, ca şi toţi cei sculaţi din morţi intră în mod obligatoriu sub puterea divină a izbăvirii. Părinţii umani fiind imperfecţi, acea imperfecţiune se transmite copilului. De asemenea toţi copiii născuţi „ionadabilor” după Armaghedon trebuie să aparţină lui Cristos, datorită preţului de răscumpărare plătit şi toţi cei ce primesc viaţă trebuie să le fie dată de Marele Dătător de Viaţă, „Tatăl Veşnic”, Isus Cristos, cel ce administrează acest dar. (Isaia 9: 6, Romani 6: 23) Sacrificiul de răscumpărare trebuie în mod obligatoriu, să se aplice tuturor celor ce primesc viaţă veşnică.

12. Oare îndeplinirea sau împlinirea mandatului divin de a „umple pământul” de către „marea mulţime” ar elimina ridicarea din morţi? Nu, nicidecum. Fără îndoială mulţi dintre urmaşii lui Adam înainte şi după potop au murit fără să cunoască puterea de izbăvire a lui Dumnezeu prin sacrificiul lui Isus Cristos şi dovezile scripturale dovedesc în mod concludent că aceştia trebuie aduşi din mormânt la timpul stabilit de Dumnezeu ca ei să aibă posibilitatea să se bucure de sacrificiul de răscumpărare şi de Împărăție. Aceasta nu înseamnă însă că ei ar avea vreo legătură cu porunca de „a se înmulţi şi de a umple pământul”.

VREMEA ÎNVIERII

13. Aşa cum s-a afirmat în *Turnul de Veghere,* dovezile scripturale susţin clar concluzia că oamenii credincioşi din vechime mai ales cei descrişi în Evrei 11 vor fi înviaţi imediat înainte sau în timpul Armaghedonului şi făcuţi de Domnul „prinţi peste tot pământul” (Psalmi 45: 16) În afara acestor credincioşi vor fi sculaţi şi alţii care au murit înainte de Armaghedon şi aduşi înapoi pe pământ înainte de avansarea în lucrarea de reconstrucţie a organizaţiei pământeşti? Sau paradisul va fi restabilit după ridicarea lor din morţi? Scripturile nu specifică timpul când va începe ridicarea din morţi, adică învierea pentru judecată. Cu siguranţă Scripturile nu susţin concluzia că învierea generală, adică a multitudinii celor ce au murit va începe imediat după Armaghedon. Hoţul pocăit avea făgăduinţă de la Isus Cristos că va fi adus înapoi. Cuvintele lui Isus sunt: „Îţi spun ţie astăzi, că tu vei fi cu mine în paradis.” (Luca 23: 43). Aceste cuvinte sugerează că paradisul pe pământ va exista înainte ca hoţul să fie sculat din morţi. La facerea

Cuprins

lumii Dumnezeu a plantat grădina Edenului, un paradis şi pe urmă l-a creat pe om şi l-a pus în acel paradis ca să-l îngrijească. (Geneza 2: 8, 15) Aceasta este ordinea operaţiilor lui Dumnezeu şi este rezonabil să tragem concluzia că o asemenea ordine va fi urmată în legătură cu morţii răscumpăraţi şi cu paradisul. Nu există vreo bază scripturală pentru concluzia că cei morţi ultimii vor fi sculaţi primii. Citatul din Scriptură: „cei din urmă vor fi cei dintâi şi cei dintâi vor fi cei de pe urmă" nu are nici o legătură cu învierea morţilor.

NELEGIUIŢII

14. Domnul îi desemnează pe nelegiuiţii din zilele noastre ca fiind „capre" şi concluzia noastră de mai sus este că asemenea capre nu vor fi sculate din morţi. Este această concluzie contrazisă de următoarea declaraţie a lui Isus: „Oamenii din Ninive se vor ridica la judecată în această generaţie, şi o vor condamna; căci ei s-au pocăit la auzul predicii lui Iona şi iată că unul Mai Mare ca Iona a venit"?(Matei 12: 41) Înţelegerea clară a acestui text arată că aceste cuvinte ale lui Isus nu contrazic concluzia de mai sus referitoare la „capre". Contextul arată că Isus se referea anume la scribi şi la farisei (Versetul 38) care clasă, ignorând porunca de la Dumnezeu, practicau religie şi erau în principal vinovaţi de natura „păcătoasă şi adulteră" a generaţiei, adică, erau cei ce se amestecaseră în mod greşit cu organizaţia religioasă a Diavolului. Cu altă ocazie Isus a spus aceloraşi scribi şi farisei: „Şerpilor, generaţie de vipere! Cum să scăpaţi voi de blestemul iadului [Gheenei, distrugerii]? (Matei 23: 33) Este tot atât de probabil ca o asemenea generaţie de „şerpi" să fie printre cei sculaţi împreună cu ninivitenii în timpul perioadei de judecată de o mie de ani, cât este şi ca aceste „capre" din vremurile noastre să fie sculate din moarte. Observaţi cuvintele lui Isus: „Oamenii din Ninive [cei ce au auzit cuvântul lui Dumnezeu din gura profetului Iona şi s-au pocăit] se vor ridica la judecată în *această generaţie."* Aceste cuvinte ale lui Isus nu îi includ pe scribi şi pe farisei, care nu numai că au ignorat Cuvântul lui Dumnezeu, dar au şi ales să păcătuiască împotriva luminii date de acest cuvânt. Ei nu doar au respins Cuvântul lui Dumnezeu, dar au fost mijloacele folosite pentru a-i ţine pe alţii din acea generaţie în ignoranţă. Legat de aceeaşi clasă josnică de scribi şi farisei, Isus a spus: „Dar oricine va huli împotriva Duhului Sfânt, nu va căpăta iertare în veac: ci este vinovat de un păcat veşnic." – Marcu 3: 29.

15. Religioniştii din acea vreme aveau cuvintele profetului lui Dumnezeu pentru a prevesti venirea lui Cristos şi ei aveau obligaţia să le citească şi să le facă cunoscute altora, mai ales partea legată de venirea lui Mesia. Acum Isus Cristos, Mesia, venise şi ei îl văzuseră şi îl auziseră vorbind şi ei în mod deliberat L-au respins şi L-au acuzat pe Isus că are diavolul în El. Acei religionişti au avut toate condiţiile şi totuşi au refuzat ajutorul prevăzut de Dumnezeu omenirii şi au mers şi mai departe, împiedicându-i pe alţii de a primi mesajul salvator. De ce ar fi ei readuşi la viaţă? Conducătorii religioşi de azi sunt în exact aceeaşi clasă şi în aceeaşi situaţie. Ei fac caz că sunt slujitorii Domnului, au cuvântul Lui asupra lor, pretind că îl predau şi totuşi fac tot ce le stă în putere să împiedice oamenii de a

Cuprins

auzi si de a înţelege Cuvântul lui Dumnezeu şi, în plus, îi împiedică să înveţe de Împărăţia lui Isus Cristos, care este singurul mijloc de salvare. Pentru asemenea „capre" reiese din scriptură că nu va exista viaţă viitoare.

16. Următoarele spuse ale lui Isus ,de asemenea, trebuie să fie analizate aici: „şi pe acel ce nu vă va primi, nu vă va auzi, când părăsiţi acea casă sau acel oraş pe acela să-l scuturaţi din praful picioarelor voastre. Adevăr vă spun vouă, va fi mai uşor pentru pământurile Sodomei şi Gomorei în ziua de judecată, decât pentru oraşul acela." (Matei 10: 14, 15) De asemenea, iată cuvintele lui Isus cu privire la populaţiile anumitor oraşe evreieşti: „Vai de tine, Horazine!, Vai de tine, Beţaido! căci dacă marile lucrări ce s-au făcut în tine ar fi fost făcute în Tir şi Sidon, ei s-ar fi pocăit demult în pânză de sac şi cenuşă. Dar vă spun vouă, va fi mai uşor pentru Tir şi Sidon în ziua judecăţii, decât pentru voi." – Matei 11: 21, 22.

17. Isus aici nu vorbea de indivizi, ci de întreaga populaţie din oraşele de evrei care avuseseră condiţii mai bune să îl cunoască pe Domnul şi să-i facă voia decât oraşele păgâne şi totuşi nu au vrut sau nu reuşiseră să audă acel mesaj. Din acest motiv va fi mai greu pentru oamenii oraşelor evreieşti, decât pentru cele păgâne. Clerul evreiesc a predicat doctrine false oamenilor din oraşele evreieşti şi acei oameni l-au ascultat pe cler în urmarea tradiţiilor şi învăţăturilor oamenilor, pe când cei din oraşele păgâne nu au beneficiat de şansa ascultării şi credinţei în aceste adevăruri. Cu siguranţă unii indivizi, precum Iuda Iscarioteanul, nu vor avea o înviere, pe când populaţiile oraşelor în care a locuit Iuda vor fi sculate din morţi. Iuda şi clerul erau vinovaţi de fapte nelegiuite împotriva luminii şi Domnul şi-a dat verdictul final în cazul lor. Acei evrei care s-au lăsat conduşi de influenţele clerului vor avea o judecată mult mai grea decât oamenii din oraşele păgâne, iar nelegiuiţii cu voia, care păcătuiesc contra luminii, nu vor mai avea nici o şansă. Apostolul se referă clar la o clasă asemănătoare când îi scrie lui Timotei următoarele cuvinte: „Păcatele unor oameni sunt evidente, ducându-i direct la judecată, cu alţii însă, ele îi urmează la fel cum lucrările bune sunt evidente şi cele care nu sunt nu pot fi ascunse." (1 Timotei 5: 24, 25. *Rotherham*) Cu alte cuvinte decizia finală nu trebuie să aştepte ziua judecăţii, ci păcatele unora sunt deschise şi deliberate şi judecata finală a fost deja dată împotriva unor asemenea oameni dinadins nelegiuiţi. Pentru comparaţie stă scris: „Lucrările bune ale unora sunt evidente dinainte" (*Versiunea Autorizată*) şi deci destinul acestora este fixat înainte de ziua judecăţii. Astfel se vede că judecata de apoi poate fi făcută celor buni şi celor răi înainte de ziua judecăţii. De aceea Pavel vorbeşte în mod adecvat despre sine: „Am dus o luptă dreaptă, mi-am terminat drumul, am păstrat credinţa; deci am pusă deoparte o coroană a neprihănirii, pe care Domnul, judecătorul neprihănit, mi-o va da în acea zi; şi nu numai mie, ci şi tuturor acelora care-L iubesc" (2 Timotei 4: 7, 8). Aceeaşi idee o regăsim şi în 2 Tesaloniceni 1: 4, 5. Dacă judecata finală, adversă, împotriva celor voit nelegiuiţi este dată înaintea morţii lor ,nu are nici un rost să mai fie sculaţi din morţi; şi dovezile scripturale înclină spre această concluzie că nu vor fi.

Cuprins

18. Se poate spune că vorbele lui Petru contrazic această concluzie, anume: „Domnul ştie cum să-i izbăvească de ispită pe cei cucernici şi să-i păstreze pe cei nelegiuiţi pentru ziua judecăţii pentru a fi pedepsiţi.” (2 Petru 2: 9) Acest lucru însă nu trebuie înţeles să însemne că toţi „nelegiuiţii” vor fi aduşi înapoi la sfârşitul celor o mie de ani. În versetele de la patru la opt, el îi numeşte anume pe „îngerii nelegiuiţi” care sunt „păstraţi pentru judecată”. În versetele cinci şi şase el relatează de nelegiuitele oraşe Sodoma şi Gomora „prefăcute în scrum”, adică, distruse şi care sunt „exemple pentru cei ce mai târziu vor trăi fără Dumnezeu” şi arată cum vor fi ei distruşi. În versetele 10 – 22 el descrie o clasă ce va fi complet distrusă în ziua de judecată, adică începând din 1918, care include o clasă de membrii născuţi din spirit care devine nelegiuită şi de asemenea pe cei ce au învăţat de Împărăția Domnului şi apoi o dispreţuiesc, toţi fiind nelegiuiţi şi vor fi pedepsiţi în vremea când „rămăşiţa” umilă şi „alte oi” scapă. Acea clasă voit nelegiuită încă există şi le cuprinde pe „caprele” care vor fi pedepsite în ziua judecăţii cu „nimicire” veşnică. (Matei 25: 46, *Diaglott*). Cei „nedrepţi” menţionaţi în Faptele Apostolilor 24:15 sunt cei nedrepţi datorită păcatului moştenit şi nu sunt incluşi în clasa menţionată de Petru.

19. Ce să mai vorbim de cuvintele lui Isus legate de înviere, aşa cum sunt ele enunţate, anume: „Nu vă minunaţi căci soseşte ceasul când toţi cei din morminte îi vor auzi vocea şi vor ieşi de acolo. Cei ce au făcut bine vor învia pentru viaţă; iar cei ce au făcut rău vor învia pentru judecată.” – Ioan 5: 28, 29.

20. Iuda Iscarioteanul, fariseii şi scribii şi alţi nelegiuiţi au murit şi fără îndoială au fost îngropaţi, dar sunt aceştia incluşi printre cei de care Isus spune că „sunt în morminte?” Cuvântul tradus aici prin morminte este *mnemeion* şi înseamnă „monument pentru păstrarea în minte a morţilor”. *(Strong.)* Cei incluşi în înţelesul acestui cuvânt sunt cei păstraţi în mintea lui Dumnezeu. Îi ţine Dumnezeu în minte pe cei nelegiuiţi, adică pe cei ce dinadins s-au alăturat Diavolului, au luptat împotriva neprihănirii şi care au trădat, s-au opus şi au persecutat pe servii lui Dumnezeu pentru că aceşti servi fac cu credinţă voia Domnului? Răspunsul la această întrebare se găseşte în următorul text, anume: „Amintirea celor drepţi este binecuvântată, dar cea a nelegiuiţilor va putrezi.” (Proverbe 10: 7) Cu siguranţă Dumnezeu nu ţine minte acele creaturi, religioniştii, care nu numai că au refuzat să asculte Cuvântul lui Dumnezeu, dar s-au şi opus Lui şi servilor Lui. Ei trebuie incluşi în clasa al cărui nume va putrezi. Atunci, cine va auzi vocea Domnului şi va ieşi? Numai cei din „morminte” adică din memoria lui Dumnezeu. Religioniştii evrei au hulit numele Domnului şi echivalenţii lor de azi continuă să facă la fel. Prefăcându-se că îl reprezintă pe Domnul, ei au hulit lumina, crezându-se egali Domnului; totuşi ei sunt în întregime devotaţi Diavolului şi Isus spune că ei nu vor fi iertaţi. – Matei 12: 24 – 32; Marcu 3: 29, 30.

21. În Faptele Apostolilor 17: 31 potrivit *Versiunii Autorizate* este scris: „Deoarece El a ales o zi în care lumea va fi judecată cu dreptate, prin acel om pe care l-a numit şi de care a dat asigurări [(citire marginală) a dat credinţă] tuturor oamenilor că l-a sculat din morţi.” Potrivit scrierii din *Rotherham* acest text este:

Cuprins

„Oferind credinţă tuturor, ridicându-l pe El [Isus] din morţi.” „Credinţa dăruită” nu înseamnă că toţi o vor şi accepta. Cu siguranţă bărbaţi ca Iuda Iscarioteanul, scribii şi fariseii care s-au opus şi au cauzat moartea lui Isus, de asemenea criticii prezenţi ai Bibliei, împreună cu alţi religionişti care astăzi dinadins refuză să dea dovadă de credinţă în Isus Cristos şi în Iehova Dumnezeu, nu primesc şi nu vor primi „darul credinţei”. Dacă după ce Dumnezeu Îl sculase din morţi pe Isus, conducătorii religioşi nu aveau credinţă, ci se opuneau cu răutate adevărului prin mituirea paznicilor ca să mintă despre faptele petrecute, cu siguranţă ei nu ar accepta „darul credinţei” dacă ar fi sculaţi din morţi. Isus a spus o parabolă legată de cei ce refuză să aibă credinţă, rostind următoarele cuvinte: „Dacă ei nu l-au ascultat pe Moise şi pe profeţi, nici nu vor asculta de unul sculat din morţi.” (Luca 16: 30, 31) Concluzia deci trebuie să fie că Faptele Apostolilor 17: 31 nu îi include pe cei nelegiuiți şi irecuperabili şi care în plus au murit astfel. Din 1918 suntem în ziua judecăţii, când Domnul este în scaunul de judecată separând „oile de capre”. Dacă „caprele” acum refuză să audă Cuvântul lui Dumnezeu şi să-şi ia locul de partea Domnului Isus Cristos şi refuză să aibă credinţă în El şi în Împărăția Lui, iar faptele dovedesc că ei fac aceste lucruri, ce ar mai putea fi făcut pentru ei dacă Domnul i-ar aduce înapoi din morţi şi le-ar da o „a doua şansă”?

22. Domnul Isus spune că aceste capre sunt „nimicite” pe veci sau distruse (Matei 25: 46, *Diaglott*) şi cuvintele Lui sunt o dovadă concludentă că cei din această clasă primesc execuţia judecăţii finale şi că ei nu vor mai fi sculaţi din morţi.

23. Legat de înviere stă scris (Luca 20: 37, 38): „Acum că morţii sunt sculaţi, a arătat chiar şi Moise acolo unde este tufişul, când el, [adică îngerul Domnului acţionând ca reprezentant al lui Iehova] L-a numit pe Dumnezeu, Dumnezeul lui Avraam şi Dumnezeul lui Isaac şi Dumnezeul lui Iacov. Căci El nu este un Dumnezeu al morţilor, ci al viilor, căci prin El toţi trăiesc.” Aceasta susţine concluzia că judecata este făcută de Domnul pentru unii înainte sau în jurul datei morţii, iar pentru cei care şi-au menţinut integritatea către Dumnezeu judecata este că ei vor trăi şi ,de aceea, Dumnezeu vorbeşte de lucruri care se vor întâmpla ca şi cum s-au şi întâmplat şi că, prin urmare, aceştia ar fi deja vii. (Romani 4: 17) Că Avraam, Isaac şi Iacov şi-au menţinut integritatea față de Dumnezeu şi au aprobarea Lui şi că ei vor fi făcuţi perfecţi şi vor trăi, este sigur prin declaraţia Cuvântului lui Dumnezeu din Evrei 11. Aceeaşi scriptură spune de alţii că au îndurat mari chinuri ca să aibă o „înviere mai bună” şi că ei „au obţinut o descriere bună prin credinţă” şi ,de aceea, este corect să se spună dinainte de ei că „au trăit pentru Dumnezeu”. Dumnezeu i-a supus unei probe şi i-a aprobat şi i-a considerat demni de a învia din morţi. Ei sunt în amintirea Lui şi El plănuieşte să-i scoale şi să le dea viaţă; de aceea, aşa cum se spune în Romani 4: 17, El vorbeşte de aceasta ca şi cum s-a şi întâmplat şi, de aceea ,El este Dumnezeul lui Avraam, Isaac şi Iacob. Prin urmare, cuvintele textului din Luca 20: 38 că „prin El toţi trăiesc” se referă numai la cei ce au primit aprobarea lui Dumnezeu pe când erau în viaţă pe pământ. Acel text nu are nici o legătură cu cei voit nelegiuiţi, precum Iuda, fariseii

Cuprins

şi conducătorii religioşi de azi care luptă împotriva lui Dumnezeu şi a Împărăției Lui. Argumentul lui Isus din acel text era pentru a dovedi şi a şi dovedit că va exista o înviere a acelora care s-au dovedit credincioşi lui Dumnezeu şi şi-au menţinut integritatea faţă de El. Saducheii nu credeau în înviere. Isus a dovedit că învierea este adevărată.

24. Alt text ce merită atenţie în acest context este: „Cei răi se întorc la locuinţa morţilor: toate neamurile care uită pe Dumnezeu" (Psalmi 9: 17). A fost spus de unii că acest text din Psalmi înseamnă că cei răi vor fi aduşi din morminte în timpul domniei de o mie de ani a lui Isus, judecaţi la judecata finală şi apoi înturnaţi sau întorşi înapoi în locuința morților. (Vezi *Studii în Scriptură* volumul cinci, pagina 361) Dar contextul nu susţine o asemenea concluzie, nici textul nu înseamnă deloc aşa ceva. Cuvântul evreiesc *shuwb* este tradus aici prin „întors". Dicţionarul Evreiesc Strong spune legat de acest cuvânt, că este o „rădăcină primitivă" care înseamnă „a se întoarce înapoi (de aici a se îndepărta), tranzitivă sau intranzitivă, folosită la propriu sau la figurat." Cuvântul înseamnă deci „îndepărtat de Dumnezeu şi favorurile şi binecuvântările Lui", în acelaşi mod în care „caprele" sunt întoarse de la Dumnezeu şi trimise distrugerii. Aceasta este dovedită şi de contextul Psalmului 9: 17. Versetul trei din acel Psalm se referă la Armaghedon şi zice: „Când duşmanii mei sunt întorşi din drum [*shuwb* pe evreieşte] ei vor cădea şi vor pieri prin prezenţa Ta". La Armaghedon prezenţa lui Iehova se face simţită prin Comandantul Său credincios, Isus Cristos şi acolo duşmanii lui Dumnezeu, războindu-se cu Domnul, vor fi întorşi din drum şi vor pieri. Înţelegând mai departe Psalmul ,observaţi că versetul patru zice: „Căci Tu mi-ai menţinut [sprijinit] dreptatea şi cauza Mea; Tu stai pe tronul Meu judecând drept." Cuvintele folosite aici (versetul 4) „dreptatea şi cauza Mea" se referă la dreptatea şi cauza lui Isus Cristos, Împăratul de drept al pământului. Când începe bătălia Armaghedonului, Dumnezeu va zdrobi complet duşmanul şi Iehova îşi va menţine „dreptatea şi cauza" în această realizare. Versetul cinci spune: „Tu care i-ai ocărât pe păgâni, care i-ai distrus pe nelegiuiți, care le-ai ucis numele în veci". Aceasta arată că astfel sfârşesc păcătoşii şi că amintirea lor moare cu ei, deoarece este scris în versetul şase: „S-au dus vrăjmaşii! N-au rămas din ei decât nişte dărâmături veşnice! Nişte cetăţi dărâmate de Tine! Li s-a şters pomenirea!" Următorul verset arată că Domnul dăinuie veşnic şi că înaintea judecării pământului în neprihănire El îi pliveşte pe aceşti nelegiuiți pentru veşnicie şi că aceasta o face la Armaghedon. „Ei s-au dus, dar Domnul împărăţeşte în veac şi Şi-a pregătit scaunul de domnie pentru judecată. El judecă lumea cu dreptate, judecă popoarele cu nepărtinire." – Psalmi 9: 7, 8.

25. Nu toţi vor găsi refugiu în acea vreme de necaz, ci numai cei asupriți, care caută smerenie şi neprihănire. Versetele nouă şi zece sunt o dovadă în plus. Că cei ce asupresc îşi găsesc sfârşitul când se vor tulbura la Armaghedon, se vede din următoarele: „ Naţiunile păgâne sunt cufundate în prăpastia făcută de ele; în plasa ascunsă de ele şi-au prins chiar piciorul lor". (Versetul 15) Ei au pus o plasă pentru poporul lui Dumnezeu, dar cad ei în ea şi sunt distruşi la Armaghedon.

Cuprins

„ Domnul Se arată, face dreptate şi prinde pe cel rău în lucrul mâinilor lui.” (Versetul 16) Apoi urmează imediat textul: „Nelegiuiţii [adică cei ce se opun ‚lucrării ciudate' a lui Dumnezeu şi care vor fi distruşi de 'fapta lui nemaiauzită'] vor fi daţi locuinței morților, împreună cu toate naţiunile care îl uită pe Dumnezeu.” (Versetul 17) Ei vor pieri în bătălia marii zile a Dumnezeului Atotputernic, după ce au asaltat poporul credincios al lui Dumnezeu. În planurile lor de a conduce lumea, aşa cum sunt acum stabilite de biserica romano - catolică în combinație cu fascismul, ei uită complet de Dumnezeu şi astfel formează „toate naţiunile care îl uită pe Dumnezeu”. În ziua de azi elementele politice, comerciale şi religioase cu lăudăroşenie proclamă măreţia omului şi aplaudă faptele oamenilor, arătând cu mare mândrie la realizările omului şi spun cu îngâmfarea cea mai condamnabilă: „Noi putem să creăm condiţii pe pământ care să mulţumească pe toată lumea.” Conducerea totalitară sau puterea dictatorială se ridică acum cu mari sunete de trâmbiță. A reuşit să acapareze multe ţări şi înaintează să cuprindă lumea. O asemenea mişcare este susţinută de puternica organizaţie religioasă, Ierarhia romano - catolică şi susținătorii ei. Populaţiile nevoiaşe şi sărace astăzi sunt înregimentate, drepturile le sunt luate şi ele sunt date uitării. În legătură cu trimiterea în locuința morților a acestor asupritori, Dumnezeu, prin gura psalmistului spune: „Căci cel nenorocit nu este uitat pe vecie, nădejdea celor sărmani nu piere pe vecie.” (Versetul 18) De aceea profetul David, reprezentând poporul lui Dumnezeu, se roagă: „Scoală-Te, Doamne, ca să nu biruie omul; neamurile să fie judecate înaintea Ta! Aruncă groaza în ei, Doamne, ca să ştie popoarele că nu sunt decât oameni! (Oprire)” – Versetele 19 şi 20.

26. În timpul învierii nu va exista vreo „naţiune” dusă sau întoarsă din locuința morților deoarece toate acele naţiuni vor fi fost distruse la Armaghedon. Astfel se vede că „întoarcerea nelegiuiţilor în locuința morților” este prin distrugerea lor la bătălia de la Armaghedon şi nu înseamnă întoarcerea lor în mormânt din care se presupune că vor ieşi în timpul domniei de o mie de ani a lui Cristos. Este evident că concluzia dată în *Studii Scripturale* Volumul 5 pagina 361, legată de întoarcerea nelegiuiților în locuința morților este greşită. De asemenea ceea ce se afirmă în cartea *Lumina,vol.2,* paginile 216 şi 217 legat de Psalmi 59: 6 – 15 este greşit. Dumnezeu nu îşi revarsă toată lumina pe Scripturi odată, ci ‚cum se scrie în Cuvântul Lui, „calea celui drept este asemeni luminii strălucitoare care este din ce în ce mai puternică într-o zi perfectă.” (Proverbe 4: 18) Cum ziua perfectă se apropie şi lumina se înteţeşte, *Turnul de Veghere* cu mare plăcere îşi recunoaşte greşelile făcute înainte şi care au fost rezultatul în mare măsură a folosirii logicii omeneşti. Iehova Dumnezeu este propriul Său interpret şi El nu îşi dă la iveală descoperirea scopurilor Sale decât la timpul cuvenit de a le clarifica. Fiecare concluzie a copiilor Lui trebuie să aibă tot sprijinul Cuvântului lui Dumnezeu, ca fiecare parte să fie în armonie cu celelalte.

27. Cu lumina mărită pe care Dumnezeu o revarsă asupra Cuvântului Lui, să dăm atenţie acum la Psalmi 59. După titlul lui vedem că Psalmul a fost scris de

Cuprins

David şi se referă la timpul când Saul încerca să-l omoare pe David. Cu siguranţă el n-a fost scris pentru luminarea sau folosul creaturilor umane care vor veni pe pământ la sfârşitul domniei milenare a lui Isus Cristos, ci din contră, suntem informaţi clar că Psalmul a fost scris înainte mai ales pentru instruirea poporului lui Dumnezeu pe pământ, acum chiar înainte de Armaghedon. (1 Corinteni 10: 11, Romani 15: 4) Saul care vroia să îl omoare pe David îi simboliza pe religioniştii care acum încearcă să omoare rămăşiţa preumbrită de David. (Vezi *Turnul de Veghere* din 1 Septembrie 1938) Aşa cum David a rostit această rugăciune profetică din Psalmi 59, tot astfel membrii credincioşi din corpul Mai Marelui David se roagă: „Izbăveşte-mă de duşmani O Doamne; apară-mă de cei ce se ridică împotriva mea." (Psalmi 59: 1) Motivul pentru care religioniştii nelegiuiți acum caută distrugerea rămăşiţei nu este din vina rămăşiţei, ci pentru că aceşti servi ai lui Dumnezeu proclamă cu credinţă Cuvântul Lui ce conţine adevărul. Exact în acord cu ultimul verset citat, religioniştii, conduşi de Ierarhia romano - catolică, caută să distrugă poporul lui Dumnezeu care este martor al adevărului. Aceasta o fac nu pentru că rămăşiţa şi „ionadabii" au vreo vină, ci fiindcă au declarat cu credinţă şi declară în continuare că nu religioniştii vor conduce lumea, ci singură Împărăția lui Dumnezeu o va face. Ei au conspirat împreună să îi distrugă pe martorii lui Dumnezeu şi să-I împiedice Împărăția. Acum Armaghedonul se apropie şi în această bătălie a declarat Dumnezeu că îi va distruge pe oponenţii Săi. David se roagă în armonie cu aceasta şi rugăciunea lui este şi cea de azi a rămăşiţei şi a însoţitorilor lor, anume: „Doamne, Dumnezeul oştirilor, Dumnezeul lui Israel, scoală-Te, ca să pedepseşti toate neamurile! N-avea milă de nici unul din aceşti vânzători nelegiuiţi.(Oprire)" (Versetul 5) Este în Psalmi o pauză aici, arătată de cuvântul *Oprire*, adică credincioşii aşteaptă ca Dumnezeu să le răspundă la rugăciune.

28. Cuvântul lui Dumnezeu îi identifică pe conducătorii religioişti de azi cu termenul „câini" (Isaia 56: 10, 11). Acei oponenţi religioşi ai Împărăției sunt asemuiţi câinilor. (Apocalipsa 22: 15) Continuând psalmistul spune: „Se întorc în fiecare seară [ca şi câinii care se fac nevăzuţi în timpul zilei şi dau târcoale noaptea pe întuneric], urlă ca nişte câini şi dau ocol cetăţii." – Psalm 59: 6.

29. Aceasta ilustrează modul în care persecutorii religioşi caută să se ascundă în întuneric; „ei scot zgomote precum câinii", urlând când sunt daţi în vileag, arătându-şi colţii la servii credincioşi ai lui Dumnezeu şi „dând târcoale prin oraş", nu în afară, ci în incinta porţilor. Religioniştii actuali, mai ales Ierarhia romano - catolică, continuă să urle împotriva mesajului adevărului şi împotriva mesagerilor Domnului şi continuă să urle în jurul martorilor credincioşi ai lui Dumnezeu. „Iată ei răcnesc cu gura [împotriva martorilor lui Iehova, preumbriți de David şi care sunt reprezentaţi de picioarele Mai Marelui David]: săbii au pe buze, căci zic ei : cine aude?" (Psalmi 59: 7) Ei se gândesc să se ascundă şi urlă şi scot în faţă pe membrii braţului tare al legii cât şi persoane dubioase, ca să-i împiedice şi să-i persecute pe martorilor lui Iehova şi ei îşi spun: „Vom face aşa fiindcă nimeni nu va şti că noi am fost." În clipa de faţă Ierarhia romano - catolică şi agenţii ei

Cuprins

persecută cu sălbăticie şi ocărăsc pe martorii lui Iehova şi pe însoţitorii lor, acuzându-i de tot felul de fărădelegi ca să-i poată distruge. Aceşti servitori credincioşi ai lui Dumnezeu nu sunt descurajaţi, ci se bazează pe Dumnezeu şi pe Isus Cristos şi aşa cum a spus David, spun şi ei acum: „Dar tu, O Doamne, vei râde de ei; Tu îi vei face de râs pe toţi păgânii [adică pe cei ce nu Îl laudă pe Dumnezeu, ci se opun Lui]. Datorită puterii Lui [a Domnului] Îl servesc, căci Dumnezeu este pavăza mea." – Psalmi 59: 8,9

30. Aceşti martori credincioşi ştiu că Armaghedonul este aproape şi Iehova va permite poporului Său să vadă distrugerea duşmanilor Săi; de aceea, ei spun: „Dumnezeul îndurării mele nu mă va lăsa [să fiu distrus de duşman]: Dumnezeu mă va lăsa să văd împlinirea dorinţei mele asupra duşmanilor mei." – Psalmi 59 : 10.

31. În timp ce serviciul de mărturie pentru „lucrarea ciudată" a Domnului avansează, Domnul , prin profetul Său, pune aceste cuvinte în gura servilor Săi credincioşi: „Nu-i ucide [acum, înainte de vreme, ci aşteaptă până ce vor fi umiliţi], ca poporul meu să nu uite [lucrarea ciudată a lui Dumnezeu , care se desfăşoară acum, după scopul Lui şi care trebuie terminată înainte de începerea măcelului]: risipeşte-i cu puterea Ta [care se va afirma la Armaghedon]; şi [apoi] doboară-i, O, Doamne, pavăza noastră. Pentru păcatul gurii lor şi pentru vorbele rostite de buzele lor, să fie umiliţi; şi pentru blestemele şi minciunile pe care le rostesc. Termină-i cu mânia Ta, termină-i ca ei să nu mai existe; fie ca ei să ştie că Dumnezeu domneşte în Iacov [cei unşi de Iehova în organizaţia Sa, unde Isus Cristos, Cel uns, este capul] (Psalmi 59: 11-13). În armonie cu această rugăciune, ei vor fi nimiciţi la bătălia de la Armaghedon : „Şi seara [chiar înainte de actul distrugerii de la Armaghedon, reprezentat de câini răi care dau târcoale], ei să se întoarcă [nu la capătul domniei milenare a lui Cristos, ci să se întoarcă din ascunzătoarea lor, unde stau ascunşi în timpul zilei, aşa cum obişnuiesc câinii; de aceea, se spune că ei se întorc pentru a-si vedea de furtişagurile lor nelegiuite] şi să latre ca nişte câini [adică este vorba de doctorii în divinitate, care sunt turbaţi şi flămânzi pentru că nu au hrană spirituală din mâna Domnului] şi care umblă [vânând și căutând pe cine să nimicească, aşa cum face tatăl lor, Diavolul] prin cetate. Lasă-i să rătăcească în sus şi în jos [pe străzi] după carne, [flămânzi şi vânând ca nişte câini, pentru că Dumnezeu le-a trimis o foamete pentru ca să audă Cuvântul lui Dumnezeu (Amos 8:11)] şi poartă ciudă dacă nu sunt satisfăcuţi" [(notă marginală) dacă nu sunt satisfăcuţi, vor sta toată noaptea]. – Psalmi 59: 14, 15.

32. Martorii lui Iehova ştiu că El a promis să-şi arate puterea când lucrarea de mărturie este înfăptuită până la capăt şi, de aceea, aşa cum a scris David, aşa spun şi ei: „Dar eu voi cânta puterea Ta; da, voi cânta tare despre mila Ta dimineaţa; căci Tu ai fost apărarea şi refugiul meu în zilele mele de suferinţă. Despre Tine, O, puterea mea voi cânta, căci Dumnezeu este apărarea mea şi Dumnezeul cel prea bun ce se pogoară asupra mea." – Psalmi 59: 16, 17.

Cuprins

33. Astfel, Psalmul 59 descrie exact condiţiile ce există acum. Religioniştii, mai ales conducătorii numiţi doctori în divinitate şi numiţi de profet „câini proşti", s-au angajat acum într-o persecuţie perversă a martorilor lui Iehova, care sunt reprezentaţi de „picioarele" Mai Marelui David, Isus Cristos. Rugăciunea lui David este o profeţie ce anunţă aceste condiţii din zilele noastre şi scopul urmărit de Dumnezeu cu privire la perverșii câini eclesiastici ce vor fi distruşi la Armaghedon. Distrugerea lor nu va aştepta să se producă la sfârşitul domniei de o mie de ani a lui Cristos, ci în mod clar, aşa cum arată Scripturile, va avea loc la Armaghedon şi acesta va fi sfârşitul lor definitiv.

34. Scripturile arată clar ca membrii corpului lui Cristos se schimbă la înviere din oameni în spirite şi că ei trăiesc şi domnesc cu Cristos. Acest lucru este prezentat în Scriptură ca prima înviere. Apocalipsa 20:5, spune următoarele cu privire la învierea celor morţi : „Dar restul morţilor nu au trăit din nou decât după ce s-au încheiat cei o mie de ani. Aceasta este prima înviere." Au existat diferenţe de opinie cu privire la autenticitatea acestui text. Cuvintele textului nu apar în manuscrisul Syriac sau în cel Sinaitic. Într-o notă a lui Tischendorf această omisiune din Manuscrisul Synaitic este considerată „O simplă eroare" care nu poate fi dovedită prin Manuscrisul Vaticanului numărul 1209, manuscris la fel de vechi, pentru că acesta nu conţine textele din Apocalipsa. Alexandrinul MS conţine cuvinte din Apocalipsa 20:5, dar manuscrisul a fost scris cu circa o sută de ani după Manuscrisul Vaticanului. Manuscrisul Vaticanului numărul 1160, scris mai târziu, în secolul unsprezece, nu conţine cuvintele din Apocalipsa 20:5, ceea ce a determinat o notă de subsol în *Emfatic Diaglott*: „Aceste cuvinte au fost probabil omise dintr-o scăpare în Manuscrisul Vaticanului, deoarece ele se găsesc în A B C, dar nu se găsesc în Syriac."

35. Contrar la ceea ce este prezentat în *Lumina*, vol. II, menţionată mai sus, se pare că cei păcătoși, care au murit în nelegiuire, nu vor fi sculaţi din morţi la sfârşitul domniei de O Mie de ani. Faptul că Dumnezeu a permis ca Apocalipsa 20:5 să rămână în Biblie ne oferă o bună motivaţie ca ea să fie analizată aici şi ţinând seama de învăţămintele clare şi precise din alte scripturi. Care este atunci înţelesul logic al acestuia, în concordanţă cu alte scripturi? Cuvintele din Apocalipsa 20: 5 sunt în armonie cu cuvintele lui Isus, şi anume: „Ei au făcut rău judecății învierii." (Ioan 5: 29, *A.R.V.*). Aceste cuvinte înseamnă că ei nu vor fi judecaţi „până când cei o mie de ani nu se vor termina". Judecata lor este descrisă în Apocalipsa 20: 12 - 15 şi această judecată va atinge apogeul o dată cu testul impus de Satan la eliberarea sa din abis, la împlinirea celor o mie de ani. Nici oamenii credincioşi din vechime, descrişi în Evrei unsprezece, nici „ionadabii "care sunt trecuți cu bine prin Armaghedon, nu vor fi incluşi printre cei care formează „restul morţilor". Este scris clar despre oamenii credincioşi din vechime că ei vor avea o înviere mai bună. Cuvintele din Faptele Apostolilor 24: 15 sunt: „Va fi o înviere din morţi, atât a celor drepţi ,cât şi a celor nedrepţi." „Cei drepţi" menţionaţi aici includ membrii corpului lui Cristos şi trebuie să includă pe profeţii credincioşi descrişi în Evrei 11 şi pe „ionadabii" care au murit imediat înainte de

Cuprins

Armaghedon sau pe parcursul acestuia. Legat de înviere, apostolul vorbeşte inspirat fiind, că „Domnul Isus Cristos... îi va judeca pe cei vii [cei ce trăiau pe pământ la începutul judecăţii în 1918] şi pe cei morţi la apariţia şi la Împărăția Sa”. (2 Timotei 4: 1) „Ei... îi vor da socoteală Lui, Celui ce este gata de judecare a celor vii şi a celor morţi” (1 Petru 4: 4, 5). În ce priveşte clasa pământească judecata începe, aşa cum se arată în parabola oilor şi caprelor, din punctul de vedere al făpturilor pământeşti, cu cei ce sunt vii în 1918. Judecarea clasei „restului de morţi” cum ne arată Scriptura, are loc atunci când Satan este eliberat din abis şi îşi foloseşte forţele nelegiuite asupra omenirii de pe pământ. Deci concluzia trebuie să fie în armonie cu Apocalipsa 20: 5, că restul morţilor nu au fost socotiți vii decât la sfârşitul celor o mie de ani. Aceasta ar arăta că ridicarea lor din morţi nu va avea loc decât la vremea menționată aici.

CĂSĂTORIA ÎN VREMEA ÎNVIERII

36. Saducheii nu credeau în înviere. Crezând că îl vor prinde pe Isus în cursă, ei aduc vorba despre legea lui Dumnezeu referitoare la căsătoriile dintre neamuri, care cerea ca fratele soţului mort să se însoare cu văduva decedatului şi să aibă copii împreună. Ei i-au spus lui Isus: „Erau, deci, la noi şapte fraţi. Cel dintâi s-a însurat şi a murit; şi, fiindcă n-avea copii, a lăsat fratelui său pe nevasta lui. Tot aşa şi al doilea şi al treilea, până la al şaptelea. La urmă, după ei toţi, a murit şi femeia. La înviere, nevasta căruia din cei şapte va fi ea? Fiindcă toţi au avut-o de nevastă.” – Matei 22: 25 – 28.

37. Legea căsătoriei între neamuri era tipică. Saducheii nu o înţelegeau. (Pentru o explicaţie Scripturală a căsătoriei între neamuri vezi cartea *Iehova,* paginile 296 – 299) Isus, ca răspuns la întrebarea Saducheilor a spus: „Voi greşiţi pentru că nu cunoaşteţi scripturile ,nici puterea lui Dumnezeu. Căci la înviere nici nu se căsătoresc, nici nu sunt daţi spre căsătorie, ci sunt ca îngerii lui Dumnezeu din ceruri.” (Matei 22: 29, 30) În aceeaşi idee cuvintele lui Isus apar înregistrate în Marcu 12: 25. „Şi Isus răspunzându-le le-a spus: Copiii lumii se căsătoresc şi sunt daţi în căsătorie; dar cei ce vor fi consideraţi vrednici să obţină lumea cealaltă şi să învie din morţi, nici nu se căsătoresc, nici sunt daţi în căsătorie; nici nu pot ei să mai moară, căci ei sunt ca îngerii; şi sunt copiii lui Dumnezeu, fiind copiii învierii” – Luca 20: 34 – 36.

38. Dacă această întrebare şi acest răspuns este valabil exclusiv pentru cei 144.000 (Apocalipsa 7: 4 – 8; 14: 1 – 3), atunci întrebarea rămâne încă nelămurită legată de cei care sunt trecuţi teferi prin Armaghedon şi care vor rămâne pe pământ ca făpturi umane. Acest text va fi folosit şi ca argument împotriva căsătoriei „ionadabilor” în timpul domniei de o mie de ani. Condiţiile şi circumstanţele care existau în acea vreme trebuie luate în considerare. Cazul menţionat de saduchei era unul strict pământesc şi se referea exclusiv la o femeie al cărui soţ murise şi era în mormânt şi toţi muriseră înainte de moartea şi învierea lui Isus Cristos şi, prin urmare, nici unul dintre aceşti morţi nu putea să devină parte a clasei spirituale formată din cei 144.000 de membrii ai corpului lui Cristos. Întrebarea şi răspunsul

Cuprins

lui Isus trebuie, prin urmare, limitată la creaturilor omeneşti care sunt „în mormânt” (*mnemeion*: în amintirea, în gândurile lui Dumnezeu) şi sunt cei care ies din morminte la „învierea pentru judecată”. (Ioan 5: 29 *A.R.V*) Saducheii nu avea credinţă în Cristos ca într-un Mesia. Ei erau necunoscători asupra învăţăturilor Scripturii şi nu înţelegeau puterea lui Dumnezeu, aşa cum a afirmat Isus. Deci putem presupune că întrebarea îi viza pe cei care au murit în ignoranţă faţă de scopul lui Dumnezeu şi salvarea prin Isus Cristos, toate aceste persoane fiind prin natura lor cei care „au făcut fărădelegi”. Cuvintele lui Isus sunt răspuns la întrebarea lor, de aceea nu se referă la clasa „ marii mulţimi” care supravieţuieşte Armaghedonului şi care sunt arătaţi de scriptură ca având privilegiul de a înfăptui mandatul divin de a „umple pământul”.

39. Însemnătatea şi importanţa cuvenite trebuie date la toate cuvintele rostite de Isus ca răspuns la întrebarea pusă. El a spus: „dar cei ce vor fi consideraţi vrednici să obţină lumea cealaltă şi să învie din morţi, nici nu se căsătoresc, nici sunt daţi în căsătorie”. (Luca 20: 35) Scripturile examinate arată că sunt din cei ce datorită nelegiuirii lor niciodată nu vor fi scoşi din moarte ,ci vor fi mereu sub mânia lui Dumnezeu, dar că morţii din morminte sunt ţinuţi minte de Dumnezeu şi vor fi scoşi. Dar nu apare deloc că toţi vor fi „consideraţi vrednici să obţină lumea cealaltă şi să învie din morţi”. „Lumea cealaltă” în înţelesul Scripturii este „lumea ce va veni” , „în care locuieşte neprihănirea” (2 Petru 3: 13), „lumea fără sfârşit”. (Isaia 45: 17) La sfârşitul domniei de o mie de ani va avea loc decizia finală şi executarea judecăţii. Atunci cei care au fost „găsiţi vrednici” de către marele Judecător sunt descoperiți, aprobaţi şi primesc viaţă veşnică. Răspunsul lui Isus deci, nu se aplică perioadei de timp în care „ionadabii”, supravieţuind Armaghedonului, se pot căsători, pot fi „roditori” şi pot „umple pământul”. Această concluzie este pe deplin susţinută de texte, arătând astfel că „marea mulţime” va „umple pământul” în timpul domniei de o mie de ani şi sub directa supervizare a lui Isus Cristos, Stăpânitorul drept. După aceea, paradisul va fi pe deplin stabilit şi apoi „restul morţilor” vor fi aduşi. Toţi cei aprobaţi şi număraţi ca „vrednici să obţină lumea cealaltă” nu vor muri, pentru că aşa ne-a spus Isus. Ei primesc darul vieţii de la Dumnezeu prin Isus Cristos după care ei vor fi ca toate celelalte făpturi neprihănite, deoarece ei sunt „copiii Domnului”, adică „copiii învierii”, primind viaţă de la Iehova Dumnezeu ca dar al învierii prin Isus Cristos.

40. Dar cum pot fi ei „ca îngerii din ceruri” potrivit cuvintelor lui Isus? Ei nu trebuie pentru asta să fie în ceruri sau să fie creaturi spirit. Ar fi ca îngerii în aceea că „nu pot muri” cum spune Isus, adică nu pot fi omorâţi fără aprobarea lui Dumnezeu, deşi ei nu ar fi nemuritori. Ei se bucură de darul vieţii de la Dumnezeu datorită credinţei lor. Acele făpturi umane sunt şi vor fi indivizi separaţi şi astfel vor ieşi, iar acţiunile lor le va determina credinţa, ca şi îngerii cereşti creaţi de Logos şi care au rămas de-a pururi credincioşi. Mai mult, la înviere oamenii sunt scoşi din morminte de puterea lui Dumnezeu de care saducheii nu aveau habar, aşa cum le spusese Isus. Cei aduşi astfel sunt aduşi din nou nu prin părinţi umani, ci prin înviere ; deci ei sunt potrivit Scripturii „copii ai învierii” adică şi-au primit

Cuprins

viaţa de la Dumnezeu, aşa cum îngerii şi-au primit-o pe a lor. Îngerii nu sunt legaţi între ei prin relaţii de căsătorie. Cei înviaţi, adică „copiii învierii”nu au asemenea legături, deoarece moartea a spulberat orice legături matrimoniale. Nu este nevoie ca la învierea lor să reia asemenea legături. Ei nu au legătură cu mandatul divin de „a se înmulţi şi de a umple pământul”, care obligatoriu nu este valabil pentru „copiii învierii”. Când acel mandat divin va fi împlinit la sfârşitul celor o mie de ani de domnie, atunci fără îndoială că nevoia de căsătorie va înceta pentru toate făpturile umane. În ce priveşte învierea celorlalţi morţi, adică a tuturor celor care au ajuns la înviere prin judecată, nu va mai exista nevoia de a se înmulţi, deoarece mandatul divin va fi fost deja îndeplinit.

41. Bărbaţii sfinţi, de la Abel la Ioan Botezătorul, au îndurat tot felul de suferinţe, fără să accepte izbăvirea; ca să poată avea o mai bună înviere” (Evrei 11: 35) Cei ce vor fi „consideraţi vrednici să obţină lumea cealaltă şi să învie din morţi” nu poate însemna cei treziţi din moarte şi care mai trăiesc doar câţiva ani. Acea lume este „lumea fără sfârşit.” (Efeseni 3: 21) Acei „copii ai învierii” care sunt consideraţi „vrednici să obţină lumea cealaltă” trebuie, în mod obligatoriu, să facă faţă unei probe pentru a-şi dovedi integritatea, înainte să fie consideraţi vrednici să obţină acea lume, pentru motivul că aşa este legea lui Dumnezeu, că toţi trebuie probați, iar „Dumnezeu nu îşi schimbă legile”.(Maleahi 3:6)

TESTUL FINAL

42. Cuvântul lui Iehova spune că va exista un test final aplicat creaturilor pământeşti. „Când se vor împlini cei o mie de ani, Satana va fi dezlegat; şi va ieşi din temniţa lui, ca să înşele neamurile, care sunt în cele patru colţuri ale pământului, pe Gog şi pe Magog, ca să-i adune pentru război. Numărul lor va fi ca nisipul mării. Şi ei s-au suit pe faţa pământului şi au înconjurat tabăra sfinţilor şi cetatea preaiubită. Dar din cer s-a pogorât un foc care i-a mistuit.” – Apocalipsa 20: 7 – 9.

43. Este clar că un asemenea test va fi dat fiecărei făpturi de pe pământ şi va face evident cine sunt cei sinceri şi adevăraţi, adică „sfinții” care vor trăi veşnic, dar va arăta de asemenea cine va fi păcălit de Diavol şi va înainta către distrugere. Diavolul va vedea în acea vreme „pământul plin” de creaturi umane neprihănite în ascultare faţă de mandatul divin şi aceasta va fi dovada că el, Diavolul, este un mincinos şi el o va şti. „Sfinţii” adică toţi acei care şi-au menţinut integritatea către Dumnezeu şi care au primit viaţă veşnică, vor fi spre justificarea numelui şi cuvântului lui Iehova. Cu siguranţă copiii „marii mulţimi” trebuie supuşi unui test, aşa cum cei născuţi în spirit sunt acum testaţi şi cărora le sunt adresate următoarele cuvinte: „Luaţi seama ca nimeni să nu vă fure cu filozofia şi cu o amăgire deşartă, după datina oamenilor, după învăţăturile începătoare ale lumii şi nu după Hristos.” (Coloseni 2: 8) Vor fi copii ai „marii mulţimi” care nu vor trece testul? Acest lucru este foarte probabil. Copiii mici şi alţii care au murit necunoscând darul îndurător al lui Dumnezeu, care sunt sculaţi din morţi şi care sunt judecaţi, trebuie supuşi acestui test înainte să fie consideraţi vrednici să obţină „lumea cealaltă” „lumea

Cuprins

fără sfârșit", şi cu siguranţă mulţi vor fi păcăliţi şi legat de aceia care se iau după Diavol stă scris: „Dar din cer s-a pogorât un foc care i-a mistuit". [adică pe mulţi; care obligatoriu îi includ pe toţi cei păcăliţi, care se alătură Diavolului.] Locuitorii din „Gog şi Magog" şi Diavolul însuşi va fi distrus şi amintirea acestor nelegiuiţi, ca fumul dintr-un iaz de foc, va dispare veşnic.

44. Credincioşilor Avraam, Isaac şi Iacov, patriarhii Israelului, Dumnezeu le-a făcut o promisiune că le va da o sămânţă care să binecuvânteze familiile de pe pământ. Acea sămânţa este Cristosul . (Galateni 3: 16) Isus a fost omorât,apoi Dumnezeu L-a ridicat din morţi; şi legat de învierea şi renaşterea Lui, adică recunoaşterea lui Isus Cristos ca Fiu nemuritor şi Reprezentant Executiv, stă scris: „Şi îţi aducem veşti bune, anume că promisiunea făcută părinţilor noştri Dumnezeu a împlinit-o faţă de noi, copiilor lor, înviind pe Isus, aşa cum este scris în al doilea psalm: Tu eşti Fiul Meu, astăzi Te-am născut." - Faptele Apostolilor 13: 32, 33.

45. Isus Cristos este Împăratul şi Justificatorul numelui lui Iehova. El îndrumă rasa umană în „felul şi în lucrarea de a umple pământul cu oameni neprihăniţi". Când pământul va fi plin de oameni neprihăniţi, se aplică testul final şi moartea ia sfârşit, iar cei vii pe pământ continuă să trăiască veşnic. De aceea lucrarea lui Isus Cristos va fi o justificare completă a numelui lui Iehova şi va arăta întregii creaţii că Dumnezeu este suprem, şi fiecare creatură va şti atunci, va recunoaşte cu bucurie şi va proclama supremaţia lui Iehova: „Şi când toate lucrurile Îi vor fi supuse, atunci chiar şi Fiul se va supune Celui ce I-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toţi." – 1 Corinteni 15: 28.

REZUMAT

46. Rezumând problemele discutate aici, să se observe că: Iehova Dumnezeu şi-a anunţat scopul de a „umple pământul" cu creaturi drepte şi că acel scop va fi în întregime dus până la capăt. Porunca lui Dumnezeu de a îndeplini această misiune este dată numai oamenilor neprihăniţi. Mandatul trebuie executat şi îndeplinit în totalitate (Isaia 46: 11; 55: 11). Înainte ca Dumnezeu să permită îndeplinirea mandatului Său, pământul trebuie să fie curăţat prin îndepărtarea nelegiuiţilor şi aceasta se face la bătălia de la Armaghedon. Stăpânitorul omului trebuie să fie neprihănit. Isus Cristos îndeplineşte această funcţie.

47. Adam, creat neprihănit, nu a reuşit să împlinească mandatul divin, deoarece a păcătuit şi s-a alăturat lui Satan. Noe şi fiii lui, consideraţi neprihăniţi prin credinţă şi ascultare, au îndeplinit mandatul divin în tip. Cristosul şi „alte oi" (Ioan 10: 16) vor duce la bun sfârşit acest mandat. Potopul, care a curăţat lumea de nelegiuiți, a fost tipul Armaghedonului. Bătălia de la Armaghedon va fi anti-tipul şi va curăţa pământul de nelegiuiţii din ziua de azi. Cum numai Noe cel neprihănit şi familia lui, opt suflete cu totul, au trecut teferi prin potop, în anti-tip numai rămăşiţa şi marea mulţime care a învăţat neprihănirea va trece cu bine prin Armaghedon.

Cuprins

48. La porunca lui Dumnezeu, Noe a construit o arcă în care credincioşii găseau protecţie şi siguranţă. Acum, anti-tipicul Noe, Isus Cristos, la porunca lui Dumnezeu, îşi construieşte organizaţia principală, din care face parte rămăşiţa credincioasă. „ Ionadabii" credincioşi sau „marea mulţime" preumbrită de familia lui Noe îşi găsesc refugiu, protecţie şi siguranţă, sub organizaţia Domnului, adică organizaţia anti-tipică şi aceste „alte oi" sau„ marea mulţime" vor fi purtate peste potopul de foc de la Armaghedon. Supravieţuitorii Armaghedonului, consideraţi neprihăniţi datorită credinţei şi ascultării faţă de Dumnezeu şi Cristos sunt restatorniciți de Cristos şi primesc viaţă de la El, „Tatăl Veşnic". Sub supravegherea şi comanda lui Isus Cristos, stăpânitorul neprihănit al pământului, „marea mulţime"primeşte mandatul divin de „a se înmulţi şi de a umple pământul". În ascultarea acestei porunci, „marea mulţime" se căsătoreşte şi aduce pe lume copii, aşa cum cei trei fii ai lui Noe au avut copii după potop. „Marea mulţime "deci, îndeplineşte mandatul divin de „a se înmulţi şi de a umple pământul" cu persoane neprihănite. „Ionadabii"acum să ia aminte, să fie sârguincioşi în căutarea neprihănirii şi a smereniei, să fie credincioşi şi energici în facerea voii Domnului şi astfel să arate recunoştinţa lor pentru bunătatea iubitoare a lui Iehova, pentru ca ei să fie găsiţi vrednici pentru a juca un rol în înfăptuirea mandatului divin de a „umple pământul".

49. Când acest mandat va fi îndeplinit în mia de ani, cu paradisul existent pe tot pământul, atunci, aşa cum apare din Scriptură, „restul morţilor", inclusiv hoţul care a fost crucificat la vremea morţii lui Isus , vor fi treziţi şi cei ascultători care îşi dovedesc integritatea trecând testul vor fi număraţi ca vrednici de a obţine lumea fără sfârşit şi vor trăi veşnic. Scopul lui Dumnezeu fiind atins, nu va mai fi nevoie de reproducerea rasei umane. Completa justificare a numelui lui Iehova va aduce laudele fiecărei făpturi şi tot universul va fi plin de dreptate spre lauda numelui lui Dumnezeu Cel Atotputernic.

PREOȚII

Iehova a făcut ca cea mai mare lucrare de mărturie să se desfăşoare în pământurile „creştinătăţii", evident pentru că acolo este cea mai mare ipocrizie şi se găsesc cele mai mari grozăvii. „N-aţi păzit ce trebuia păzit cu privire la lucrurile Mele cele sfinte, ci i-aţi pus în locul vostru, ca să facă slujbă în Locaşul Meu cel Sfânt." (Ezechiel 44: 8). Martorii lui Iehova, ca preoţii Săi credincioşi sau ca servii Săi, au dus mesajul adevărului oamenilor din toată „creştinătatea", dar în loc să asculte mesajul, mulţi oameni ard de nerăbdare să se audă încuviinţaţi de clerul fără conştiinţă şi plătit, din care unii se autointitulează „preoţi". Mulţi au preferat să-şi aleagă „clerul învăţat", cărora le-au plătit conform înţelegerii, ca să asculte înţelepciunea oamenilor, care nu necesită ascultare faţă de Dumnezeu şi legile Lui drepte. „Grozave lucruri, urâcioase lucruri se fac în ţară. Prorocii prorocesc

Cuprins

neadevăruri, preoţii stăpânesc cu ajutorul lor şi poporului Meu îi plac aceste lucruri. Dar ce veţi face la urmă?" – Ieremia 5: 30, 31.

Astăzi clerul nu spune oamenilor despre Cuvântul lui Dumnezeu, ci le predică lucruri complet străine Cuvântului Lui. Iehova Dumnezeu are propria Lui organizaţie cu şi prin care împarte „hrana la vremea potrivită" pentru cei care străbat calea cea dreaptă. Nu este mesajul omului,ci Cuvântul lui Dumnezeu al adevărului, care este împărţit altora. Cei ce au părăsit societatea sau partea pământească a organizaţiei Domnului şi care aleg să urmeze conducători umani, sunt vinovaţi de aceeaşi fărădelege şi deci sunt judecaţi şi scoşi din familia lui Dumnezeu.

Îngerii au stat de pază la poarta templului şi au îndeplinit instrucţiunile Domnului. (Matei 13: 41) Nici un necurat nu va intra acolo; şi cei ce întind curse altora şi lucrează contrar legii Domnului, sunt necuraţi ,deci excluşi. „Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: Nici un străin, netăiat împrejur cu inima şi netăiat împrejur cu trupul, să nu intre în Locaşul Meu cel Sfânt, nici unul din străinii care vor fi în mijlocul copiilor lui Israel". (Ezechiel 44: 9) Este binecunoscut faptul că judecata lui Iehova a început în 1918 d.Chr. şi că, după aceea, a urmat o perioadă de schimbări radicale în rândurile celor care „păstrează poruncile şi fac ceea ce este plăcut în ochii Lui" şi care-I desfăşoară lucrarea, aşa cum a organizat-o El. Isus Cristos a închis uşa „creştinătăţii" şi a clasei „servului rău" ,de aici împlinirea profeţiei lui Isaia 52:1: „Trezeşte-te, trezeşte-te! îmbracă-te în podoaba ta, Sioane! Pune-ţi hainele de sărbătoare, Ierusalime, cetate Sfântă! Căci nu va mai intra în tine nici un om netăiat împrejur sau necurat."

Numai cei ce răspund invitaţiei lui Dumnezeu la Împărăție sunt pe drumul Împărăției. La Ezechiel 44: 10 este scris: „Mai mult, leviţii care s-au depărtat de Mine, când se rătăcea Israel şi se abătea de la Mine ca să-şi urmeze idolii, vor purta pedeapsa nelegiuirilor lor". Mulţi dintre aceştia au fost pe urmă restatorniciți.

Iehova şi-a declarat scopul de a avea un Preot împărătesc după ordinul lui Melhisedec. Isus Cristos este Capul acestuia. „Dar preoţii, leviţii, fiii lui Ţadoc, care au păzit slujba locaşului Meu celui Sfânt când se rătăceau copiii lui Israel de la Mine, aceia se vor apropia de Mine să-Mi slujească şi vor sta înaintea Mea ca să-Mi aducă grăsime şi sânge, zice Domnul Dumnezeu." „Ei vor intra în Locaşul Meu cel Sfânt, se vor apropia de masa Mea ca să-Mi slujească şi vor fi în slujba Mea." – Ezechiel 44: 15, 16.

Profeţia aceasta nu arată două clase din cei născuţi de spirit, în schimb arată următoarele: Că cei consacraţi şi devotaţi slujirii lui Iehova erau amestecaţi, într-o vreme, cu „creştinătatea" şi se dedau unui formalism care arată că se depărtaseră de Iehova, şi sunt reprezentaţi ca şi cum ar avea haine murdare, adică erau identificaţi cu alţii care practicau forme de închinare şi măcar într-o măsură se amestecau cu lucrurile lumeşti. Ei se îndepărtaseră de adevărata formă de închinare față de Iehova Dumnezeu. Profeţia arată că, după ce au comis fărădelegi, o rămăşiţă dintre ei s-a întors la Iehova şi fiind curăţaţi de El la judecata de la templu, iar fărădelegea (adică nelegiuirea) îndepărtată, ei au devenit apţi pentru

Cuprins

serviciu. Aceştia fiind curăţaţi şi devenind o rămăşiţă a leviţilor anti-tipici, unii preoţi, cât şi non-preoţi, au primit însărcinări în anumite părţi ale organizaţiei lui Iehova. Acest fapt nu a fost înţeles în text şi asta arată cum poporul lui Dumnezeu poată să greşească crezând că aveau o înţelegere deplină a profeţiilor înainte de împlinirea lor. Este altă dovadă că nimeni nu poate înţelege o profeţie înainte de împlinirea ei şi nimeni nu poate vreodată interpreta o profeţie.

Observaţi de asemenea că înainte să existe abatere, Dumnezeu dăduse porunci înaltului preot ca să poarte ei nelegiuirea sanctuarului. „Şi [Iehova] a spus lui Aaron: Tu şi fiii tăi şi casa tatălui tău cu tine, veţi purta nelegiuirea sanctuarului; şi tu şi fiii tăi cu tine veţi purta nelegiuirea preoţiei voastre". (Numeri 18: 1) Este clar că acest text se adresează casei leviţilor, deoarece cuvintele :„Tu şi fiii tăi, şi casa tatălui tău cu tine" nu se poate referi decât la seminţia leviţilor. Scripturile imediat următoare acestui text, anume Numeri 18: 2 – 6, redau îndatoririle leviţilor, atât pentru preoţi, cât şi pentru sub-preoţi şi non-preoţi. Înainte de aceasta Iehova declarase în legătură cu înaltul preot că trebuie făcută o farfurie de aur pur şi pe ea trebuie gravate cuvintele, „SFINŢENIE LUI IEHOVA", care farfurie trebuie apoi prinsă de partea din faţă a mitrei înaltului preot, după care a adăugat: „Şi va fi pe fruntea lui Aaron; ca Aaron să poarte fărădelegile lucrurilor sfinte pe care copiii lui Israel le sfinţesc când îşi aduc toate darurile lor sfinte". (Exodul 28: 35 – 38) Aceste scripturi arată că atât preoţii cât şi non-preoţii trebuiau să poarte greutatea anumitor fărădelegi.

Observaţi următorul lucru, care însemnează împlinirea anti-tipică a acestei declaraţii profetice: anume că la venirea Domnului Isus la templu pentru judecata casei lui Dumnezeu, leviţii anti-tipici, preoţi şi non-preoţi, se depărtaseră şi toţi aceştia trebuie să-şi poarte nelegiuirea. Nu există nici o indicaţie că în această judecată există două clase spirit, separate şi distincte. Este clar spus că scopul venirii Domnului la templu era să-i cureţe pe fiii lui Levi, după cum stă scris: „Dar cine poate face faţă zilei venirii Lui? Şi cine va rămâne în picioare când El se va ivi? Căci El este ca focul topitorului şi ca săpunul înălbitorului şi va fi ca un topitor şi purificator de argint; purificându-i pe fiii lui Levi cum purifici aurul şi argintul, ca ei să-i ofere lui [Iehova] o jertfă în neprihănire." (Maleahi 3: 2, 3) Afirmaţia că „El îi va purifica pe fiii lui Levi" trebuie obligatoriu să se refere la toţi leviţii anti-tipici, inclusiv clasele preoţeşti şi non-preoţeşti. Cei curăţaţi sunt cei numiţi în slujba lui Iehova, ca ei să-i ofere lui Iehova „o jertfă în neprihănire." Toţi cei acceptaţi pentru Împărăţie trebuiau curăţaţi şi purificaţi.

Considerând acum tipul legat de profeţia lui Ezechiel (44: 10 – 16) se vede că leviţii după ce rătăciseră şi după ce fuseră curăţaţi şi întorşi la Iehova, nu au primit un loc mai jos sau mai puţin favorizat decât primiseră înainte să rătăcească. Aceasta arată că „purtarea propriilor fărădelegi" sau a „nelegiuirii" lor (adică nelegiuire în conduită) nu putea în mod tipic să se refere la leviţi ca primind un loc sau o poziţie secundară în ceruri. Faptul că întreaga societate născută în spirit a trebuit curăţată de Domnul când a venit la templu, arată că întreaga societate născută de spirit rătăcise şi se comportau nelegiuit; dar toţi acei care purtau în

Cuprins

inimă ceea ce trebuia erau curăţaţi de Domnul, iar clasa credincioasă, care era aprobată, forma clasa „servului credincios şi înţelept”. (Matei 24: 45 – 47) Scripturile arată că Iehova a fost supărat pe ei pentru că se abătuseră, dar după ce îşi purtaseră nelegiuirea şi fuseseră curăţaţi şi iertaţi, ei s-au bucurat enorm: „Şi în acea zi vei spune: O [Iehova], te voi lăuda, căcideşi ai fost supărat pe mine, supărarea Ta s-a dus şi acum mă mângâi. – Isaia 12: 1.

Înainte de acea vreme cei consacraţi de pe pământ priveau la conducătorii politici ca la „stăpânirile înalte” pe care trebuia să le asculte şi se conformau practicilor „creştinismului”. Dar când s-au retras din Babilon şi au fost curăţaţi şi s-au bucurat, ei nu au mai atribuit salvarea puterilor lumeşti, nici nu au căutat protecţie din partea acestora, ci au spus: „Iată, Dumnezeu este izbăvirea mea, voi fi plin de încredere şi nu mă voi teme de nimic; căci Domnul IEHOVA este tăria mea şi pricina laudelor mele şi El m-a mântuit. Veţi scoate apă cu bucurie din izvoarele mântuirii” – Isaia 12: 2, 3.

Cuprins

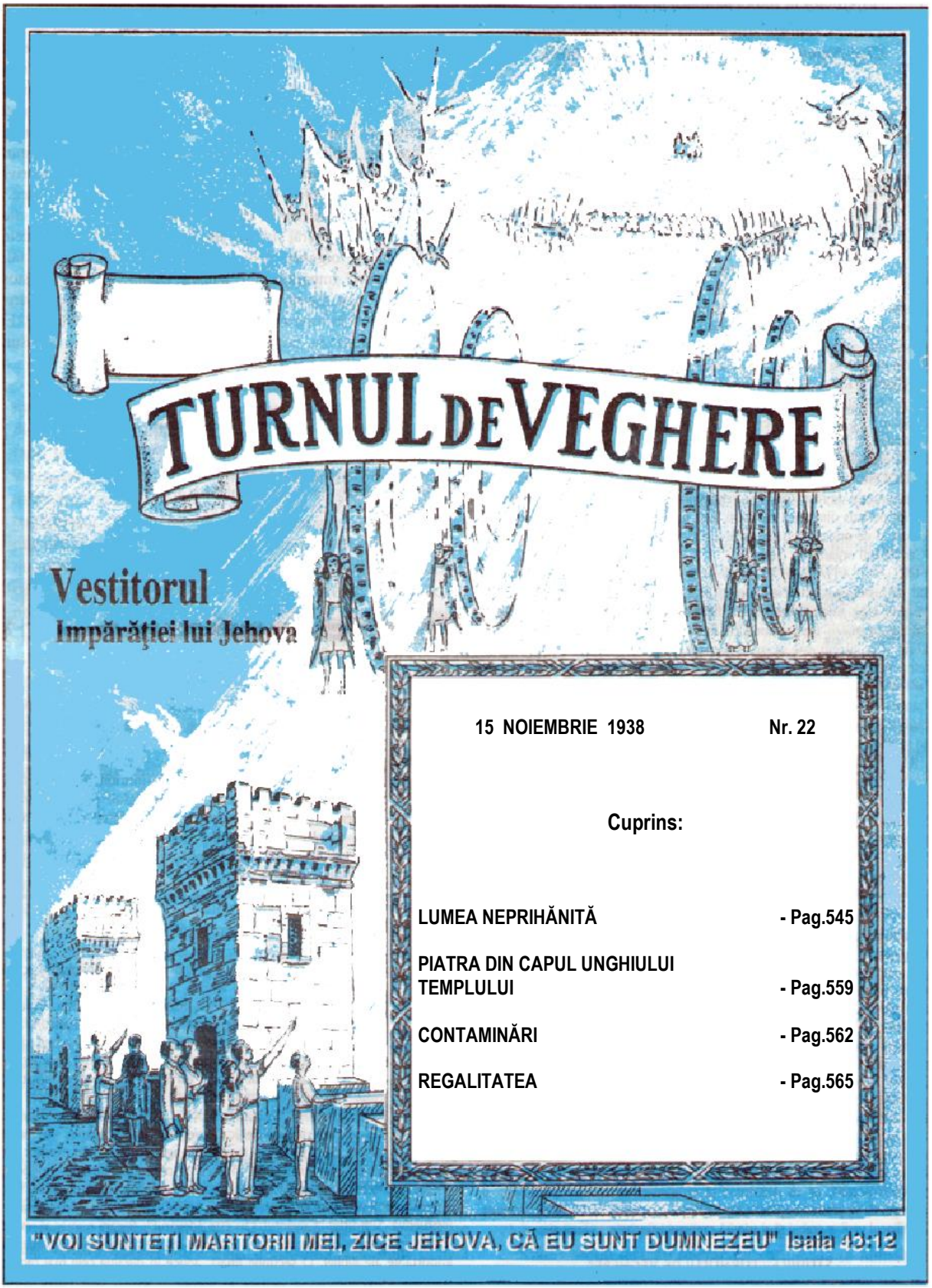

15 NOIEMBRIE 1938 Nr. 22

Cuprins:

LUMEA NEPRIHĂNITĂ - Pag.545

PIATRA DIN CAPUL UNGHIULUI TEMPLULUI - Pag.559

CONTAMINĂRI - Pag.562

REGALITATEA - Pag.565

"VOI SUNTEŢI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Cuprins

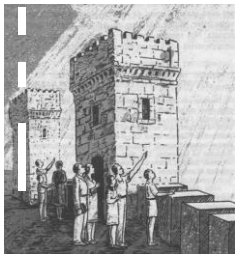

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

VOL. LIX **15 NOIEMBRIE 1938** **NR. 22**

LUMEA NEPRIHĂNITĂ

Iată-mă! Creez ceruri noi şi un pământ nou şi cele vechi nu vor mai fi pomenite, nici în minte nu vor mai veni – Isaia 65: 17, *Rotherham*, *margin.*

Iehova şi-a făcut un scop din a avea o lume complet neprihănită şi scopul Lui se va realiza. „Lumea" este constituită din cerurile invizibile ochiului uman şi pământul vizibil ochiului uman. Totul din acea lume neprihănită trebuie să fie neprihănit şi să facă ceea ce este drept, spre lauda lui Iehova. Apostolul cu credinţă deplină în Dumnezeu şi pus în mişcare de spiritul Atotputernicului a scris: „Noi, după făgăduinţa Lui căutăm ceruri noi şi un pământ nou în care locuieşte neprihănirea." (2 Petru 3: 13) O asemenea lume nouă în Scripturi este numită „lumea ce va veni" şi este „o lume fără sfârşit" (Evrei 2: 5, 6: 5; Efeseni 3: 21) Noile ceruri sunt formate din Isus Cristos, Capul şi Stăpânul acestora, împreună cu membrii casei Lui regale şi de asemenea din îngerii cerului, toţi neprihăniţi şi deplin devotaţi lui Dumnezeu şi credincioşi în devotamentul faţă de El. Noul pământ va fi format din oameni neprihăniţi care în vechime şi-au dovedit integritatea faţă de Dumnezeu şi pe care Domnul îi va face „prinţi pe tot pământul," care prinţi vor conduce cu neprihănire sub îndrumarea Domnului neprihănit (Psalmi 45: 16, Isaia 32: 1), dar şi din făpturile umane cunoscute ca „marea mulţime", urmașii lor şi alţii care vor fi făcuţi drepți. Fiecare creatură care va locui veşnic în lumea nouă trebuie să fie neprihănită şi cei neprihăniţi nu vor muri niciodată (Matei 25: 46). În ziua de azi Domnul cerurilor şi pământului îşi adună la sine pe „alte oi" cunoscute şi ca „ionadabi" care vor forma „marea mulţime" (Apocalipsa 7: 9 – 15); şi ei, împreună cu copiii lor credincioşi vor fi parte a „noii lumi în care locuieşte neprihănirea". Astăzi „ionadabii" trebuie să fie foarte sârguincioşi în a învăţa şi a înţelege scopul lui Iehova şi modul sau felul în care El construieşte noul pământ. Cu cunoştinţele necesare şi având un ţel pur, ei vor dobândi înţelepciune şi înţelegere: „Ferice de omul care găseşte înţelepciunea şi de omul care capătă pricepere! Căci câştigul pe care-l aduce ea este mai bun decât al argintului şi venitul adus de ea este mai de preţ decât aurul; ea este mai de preţ decât mărgăritarele şi toate comorile tale nu se pot asemui cu ea. În dreapta ei este o viaţă lungă; în stânga ei, bogăţie şi slavă. Căile ei sunt nişte căi plăcute şi toate cărările ei sunt nişte cărări paşnice. Ea este un pom de viaţă pentru cei ce o apucă şi cei ce o au sunt fericiţi." – Proverbe 3: 13 – 18.

Cuprins

2. Pentru a obţine viaţă veşnică în acea „lume ce va veni” fiecare trebuie să-L cunoască pe Dumnezeu şi pe Cristos şi să urmeze o cale în armonie cu această cunoaştere. „Şi aceasta este viaţa veşnică, ca ei să te poată cunoaşte pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat şi pe Isus Cristos pe care Tu L-ai trimis.” – Ioan 17: 3

3. Ceea ce este publicat aici este mai ales spre folosul „altor oi” ale Domnului, „ionadabii” în eforturile lor de a găsi „neprihănirea şi smerenia”. Este de asemenea pentru a încuraja şi a lumina speranţa rămăşiţei. Ca şi David şi Ionatan, rămăşiţa şi „ionadabii” sunt tovarăşi buni, uniţi în dragostea lor şi în iubirea neprihănirii şi ceea ce îi ajută pe unii este o bucurie pentru ceilalţi. O scurtă privire de ansamblu asupra lucrurilor minunate pe care Dumnezeu le-a făcut şi le face în continuare în „crearea de noi ceruri şi a unui nou pământ” va fi cu siguranţă benefică atât rămăşiţei cât şi „altor oi”. Iehova zice: „Eu sunt Domnul, eu nu mă schimb” (Maleahi 3: 6). Tot aşa legile lui Iehova referitoare la creaturile Lui sunt fixe. Toată creaţia lui Iehova Dumnezeu este perfectă. (Deuteronomul 32: 4) Prima lume era formată din cerurile perfecte şi bărbatul perfect şi peste ele Lucifer a fost făcut stăpânitor. Când Lucifer s-a răzvrătit, el a devenit Satan Diavolul, inamicul lui Dumnezeu şi înşelătorul oamenilor şi îngerilor. De atunci îngerii şi oamenii care s-au supus acestui nelegiuit au format „lumea nelegiuită din ziua de azi” (Galateni 1: 4), care lume nelegiuită va fi distrusă, ca să fie deschis drumul pentru lumea neprihănită. „Iar cerurile şi pământul de acum sunt păzite şi păstrate, prin acelaşi Cuvânt, pentru focul din ziua de judecată şi de pieire a oamenilor nelegiuiţi.” (2 Petru 3: 7) Din acea lume mârşavă Dumnezeu va salva pe cei din rasa umană care vor forma marea mulţime. Ce lege a lui Dumnezeu este de neschimbat şi se va aplica fiecărui membru din „marea mulţime”? Ce se va cere din partea fiecărui individ care formează acea „mare mulţime”?

ASCULTARE

4. Acel unic cuvânt răspunde la întrebare. Poruncile lui Dumnezeu către creaturile Lui, legate de ascultare nu pot fi subliniate îndeajuns. Legea Dumnezeului Atotputernic, care este clară şi fără excepţii cere ca toate creaturile care primesc viaţă veşnică, în ceruri sau pe pământ, să înveţe ascultarea faţă de Cel Prea Înalt. Este deci necesar ca toate creaturile care vor să trăiască veşnic să aibă cunoştinţă de cerinţa lui Dumnezeu, iar această cunoştinţă nu poate fi obţinută de om decât printr-un studiu atent al Scripturii. Scripturile au fost scrise cu mult timp în urmă pentru instruirea, educarea şi mustrarea acelor creaturi de pe pământ aflate aproape de sfârşitul final al „lumii nelegiuite de azi” şi acele Scripturi sunt azi clarificate de Dumnezeu celor care caută cu sârguinţă neprihănirea. Lumea nelegiuită se va sfârşi la Armaghedon şi Armaghedonul este aproape. Scripturile arată că Dumnezeu, în executarea scopurilor Sale pentru făpturile Sale, cere ca toţi care i-au primit aprobarea să-I urmeze poruncile. Nu există excepţie de la regulă pentru nici o creatură. În cuvântul lui Dumnezeu cei ascultători sunt în contrast vădit cu cei neascultători, adică o clasă este în opoziţie faţă de cealaltă, ca să

Cuprins

vedem diferenţele dintre ele şi urmările, iar însemnarea lor să fie sprijin pentru toţi cei ce caută drumul către viaţă.

5. Neascultarea poruncilor lui Dumnezeu de către Lucifer a dus la căderea lui şi se va încheia cu completa lui nimicire. Toate creaturile care urmează calea lui Satan în neascultare vor suferi o distrugere similară. Adam, bărbatul perfect, dinadins şi cu bună ştiinţă a luat partea lui Satan, a mers pe drumul lui Satan şi a murit, pentru el fiind clar că nu poate exista înviere. (1 Timotei 2: 14; Psalmi 145: 20; Proverbe 10: 7) Toţi copiii lui Adam au fost concepuţi în păcat şi născuţi în nelegiuire sau nedreptate, pe care au primit-o ca moştenire datorită păcatului lui Adam. (Romani 5: 12) Ca urmare toţi oamenii lumii nelegiuite „zac în cel rău", adică Satan Diavolul, dumnezeul sau conducătorul invizibil al lumii de azi. (1 Ioan 5: 19, *Diaglott*) Dumnezeu a prevăzut o cale şi numai una, prin care oamenii pot scăpa de condamnare şi distrugere şi aceea este credinţă şi ascultare faţă de legile lui Dumnezeu, adică urmarea căii stabilite către viaţă, care vine omului prin credinţa în moartea şi învierea lui Isus Cristos: „Nici nu există salvare în oricine altcineva; căci nu există nici un alt nume dat oamenilor sub ceruri în care trebuie să fim mântuiţi." (Faptele Apostolilor 4: 12) Cei ce nu arată asemenea credinţă şi ascultare nu ies de sub condamnare: „Cel ce crede în Fiu are viaţă veşnică; iar cel ce nu crede în Fiu nu va vedea viaţa, ci asupra lui va pogorî mânia lui Dumnezeu" – Ioan 3: 36.

OAMENII INTEGRI

6. Ascultarea înseamnă să ai cunoaştere de voia lui Dumnezeu şi apoi să-I faci voia în mod sârguincios. Urmând căderii omului, Dumnezeu şi-a anunţat scopul de a aduce o sămânţă, Mesia, care să răscumpere omenirea şi apoi să creeze un guvern neprihănit şi care, ca reprezentant activ al lui Dumnezeu, El fiind unealta care dă viaţă celor ascultători din rasa umană. Diavolul a negat putinţa lui Dumnezeu de a reuşi şi a declarat că toţi oamenii l-ar blestema pe Dumnezeu dacă el, Diavolul, ar avea voie să-i ispitească. Acea provocare punea sub semnul întrebării supremaţia lui Dumnezeu şi provocarea a fost acceptată, iar Diavolul a fost lăsat să încerce cât poate să-şi dovedească afirmaţia, pentru ca nereuşita lui să-l dovedească mincinos pe el, iar pe Dumnezeu ca cel Atotputernic. Omul care crede că Dumnezeu este Cel Suprem, că îşi poate atinge scopurile potrivit voii Lui, începe să dea semne de credinţă. (Evrei 11: 6) Abel, fiul păstor al lui Adam, a fost primul bărbat care şi-a arătat credinţa în Dumnezeu; el L-a ascultat pe Dumnezeu şi datorită credinţei şi credincioșiei sale faţă de Dumnezeu, Satan a făcut ca Abel să fie omorât. În capitolul 11 din Evrei apar numele bărbaţilor credincioşi care au avut credinţă în Dumnezeu şi în puterea Lui de a-şi înfăptui scopul anunţat şi care erau sârguincioşi în ascultarea poruncilor lui Dumnezeu. Prin credinţă ei au văzut o vreme din viitorul îndepărtat când Dumnezeu le va trimite pe Cel neprihănit şi va înfiinţa un guvern al neprihănirii. Ei doreau să trăiască sub acel guvern neprihănit, sub conducerea Celui neprihănit. Ei priveau spre noile ceruri ca spre puterea care guvernează. (Evrei 11: 14 – 16) Pentru a le da acelora posibilitatea de a-și dovedi

Cuprins

integritatea şi astfel să-l dovedească pe Satan mincinos, Dumnezeu a permis Diavolului să-i copleşească pe aceştia cu tot felul de chinuri şi persecuţii. Ei au fost biciuiţi, bătuţi şi întemniţaţi de ajutoarele Diavolului: „Femeile şi-au primit înapoi pe morţii lor înviaţi; unii, ca să dobândească o înviere mai bună, n-au vrut să primească izbăvirea care li se dădea şi au fost chinuiţi. Alţii au suferit batjocuri, bătăi, lanţuri şi închisoare; au fost ucişi cu pietre, tăiaţi în două cu ferestrăul, chinuiţi; au murit ucişi de sabie, au pribegit îmbrăcaţi cu cojoace şi în piei de capre, lipsiţi de toate, prigoniţi, munciţi, ei, de care lumea nu era vrednică au rătăcit prin pustiuri, prin munţi, prin peşteri şi prin crăpăturile pământului.” – Evrei 11: 35 – 38.

7. Care a fost deznodământul şi care va fi rezultatul final pentru asemenea oameni credincioşi? Ei şi-au menţinut integritatea faţă de Dumnezeu şi au primit aprobarea lui Dumnezeu. Ei au fost martorii numelui şi supremaţiei lui Iehova şi şi-au pecetluit mărturia cu propriul sânge. Ei au murit în credinţă şi credincioşi şi judecata finală legată de ei a fost stabilită demult de Dumnezeu, care judecată este în favoarea lor. (Evrei 11: 13, 39) Prin hotărârea acelei judecăţi, ei vor avea o înviere mai bună şi vor fi făcuţi conducători vizibili pe noul pământ, şi conducerea lor va fi în neprihănire şi dreptate. (Psalmi 45: 16; Isaia 32: 1) Acei oameni şi-au păstrat credinţa în cele mai neprielnice condiţii şi au ascultat fără întrerupere poruncile lui Dumnezeu, iar Dumnezeu a făcut dovada legii Sale neschimbătoare că cei credincioşi şi ascultători, care au aprobarea Sa ,vor trăi. Drumul urmat de acei oameni a deschis calea ce trebuie urmată şi de alţii care au găsit calea şi care vor primi viaţă veşnică.

OMUL

8. Apoi a venit pe lume Isus, „OMUL”, sigurul Om Măreț și Neprihănit care a trăit vreodată. El era făcut din carne şi oase, în forma şi asemănarea păcătoşilor, totuşi El era desăvârşit,. „sfânt, inofensiv [şi] nepângărit.” (Evrei 7: 26) El a venit pe pământ ca să îndeplinească scopul Tatălui Său, Iehova. Isus a venit să spună adevărul şi l-a spus. (Ioan 18: 37) El a primit porunca de la Tatăl Său şi a urmat întocmai şi până la capăt toate poruncile lui Dumnezeu. El a venit să facă voia lui Iehova Dumnezeu şi asta a făcut. (Ioan 6: 38) În ziua în care Isus a început să declare scopul lui Dumnezeu, Diavolul a căutat să aducă distrugerea lui Isus. (Matei 4: 3 – 10) Timp de peste trei ani Isus s-a dus printre oameni din loc în loc, declarându-le bunătatea şi scopul lui Dumnezeu de a crea un guvern neprihănit, de a distruge pe nelegiuiţi şi de a da viaţă celor credincioşi şi ascultători. În tot acest timp Isus a fost supus unor persecuţii neîndurătoare, suferind chinuri fizice şi suferinţe mentale ,dar a rămas ascultător şi despre El se scrie că era „om al durerii și obișnuit cu suferința”. Pus faţă-n faţă cu asemenea persecuţii, Isus a îndeplinit cu credinţă poruncile Tatălui Său şi când și-a terminat misiunea, I-a spus lui Iehova: „Am sfârşit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac”. (Ioan 17: 4) Isus era perfect, era blând şi darnic; nu făcea rău nimănui, ci totdeauna făcea ceea ce era bine şi spunea cuvinte pline de bunăvoinţă către cei care aveau

Cuprins

urechi de auzit. Atunci de ce a fost supus unei asemenea suferinţe? Şi de ce a permis Dumnezeu asta? Diavolul L-a persecutat şi a încercat să-L omoare pe Isus pentru a-şi susţine propria variantă a provocării nelegiuite făcute lui Iehova. Dumnezeu i-a permis Diavolului să meargă până la limită, ca să rezulte minciuna Diavolului. Isus și-a menținut integritatea lui față de Iehova în orice moment.

9. Cu ce s-a ales Isus din această suferinţă? Prin chinurile îndurate a învăţat ascultarea. Trebuia să asculte de porunca lui Dumnezeu, indiferent de orice persecuţie şi opoziţie şi acest lucru a fost necesar ca El să-şi poată menţine integritatea; şi asta a făcut şi legat de El stă scris: „Deşi era un Fiu, El a învăţat ascultarea prin cele îndurate şi fiind făcut perfect, El a devenit autorul mântuirii veșnice pentru toţi cei care-L ascultă". (Evrei 5: 8, 9) Astfel este legea neschimbată a lui Dumnezeu dovedită iar, anume că : ascultarea este absolut esenţială din partea tuturor celor ce trăiesc şi că Dumnezeu îi răsplăteşte pe cei mereu ascultători. Asemenea persoane ascultătoare nu caută aprobarea oamenilor, ci îşi fac cu credinţă îndatoririle primite ca servi ai lui Iehova Dumnezeu. Aşa a procedat Isus întotdeauna. El a căutat numai aprobarea Tatălui Său şi Iehova L-a răsplătit mai presus de orice creatură din univers. „Şi fiind făcut om, El s-a umilit şi a fost ascultător până la moarte, chiar şi în moartea pe cruce. De aceea Dumnezeu L-a înălţat foarte sus şi i-a dat un nume care este mai presus de orice alt nume; pentru ca în numele Isus orice genunchi să se plece, al celor din cer, de pe pământ şi de sub pământ şi toate gurile să declare că Isus Cristos este Domnul, spre slava lui Dumnezeu Tatăl." (Filipeni 2: 8 – 11) Isus iubea neprihănirea şi ura nelegiuirea şi în orice moment El a urmat drumul drept dat de legea neprihănirii a lui Dumnezeu. „Tu iubeşti neprihănirea şi urăşti nelegiuirea; de aceea Dumnezeu, Dumnezeul tău, te-a uns cu uleiul fericirii mai presus de semenii Tăi." – Psalm 45: 7

PENTRU NUMELE LUI IEHOVA

10. În mod maiestuos şi misterios Iehova înaintează spre a-şi justifica numele. Fiul Său iubit, Isus Cristos, este Justificatorul Lui şi Martorul Principal. Un titlu pe care îl poartă acum este de „Martorul Credincios şi Adevărat". (Apocalipsa 3: 14) Odată cu Isus, Iehova a început crearea noilor ceruri şi a trecut la construirea organizaţiei Sale principale; şi lui Isus Cristos, Capul acesteia, El îi încredinţează toată puterea şi supravegherea organizaţiei Sale principale. Isus cel înălţat este făcut Capul acelei organizaţii principale şi este înveşmântat cu toată puterea în cer şi pe pământ. (Matei 28: 18) Dumnezeu i-a dat lui Isus 12 discipoli, iar 11 şi-au menţinut integritatea până în moarte şi sunt făcuţi parte din noile ceruri. Ei ,ca şi Isus Cristos au fost martori adevăraţi ai numelui lui Iehova şi era necesar să-şi dovedească credinţa şi să-şi menţină integritatea sub un test sever. Pe acei discipoli credincioşi Diavolul i-a copleşit cu tot felul de persecuţii, deoarece spuneau adevărul. În ascultare faţă de numele lui Iehova, ei au declarat adevărul fără compromisuri. Ajutoarele Diavolului, ca să-i îndepărteze pe oameni de Dumnezeu, au declarat cu falsitate că Isus Cristos îşi construieşte biserica prin Petru, un om, dar Petru a negat categoric. Petru a mărturisit şi şi-a păstrat mărturia că Isus

Cuprins

Cristos este piatra de temelie, pe care El îşi construieşte organizaţia. Petru şi apostolii asociaţi au declarat adevărul mulţimii şi când religioniştii au cerut să ştie pe baza cărei autorităţi îşi desfăşurau apostolii lucrarea lor bună, Petru le-a răspuns şi a zis „În numele lui Isus Cristos... pe care l-aţi răstignit... Aceasta este piatra lepădată de voi, zidarii, care [a] ajuns capul unghiului." (Faptele Apostolilor 4: 10, 11) Discipolii credincioşi au făcut cunoscut că adevăraţii urmași ai lui Isus Cristos trebuie să-L asculte şi chiar Îl ascultă pe Dumnezeu şi nu pe om: „Dar Petru şi Ioan au răspuns şi le-au spus: 'Dacă este mai bine în ochii lui Dumnezeu să se asculte de voi mai mult decât de Dumnezeu, judecaţi singuri.'" (Faptele Apostolilor 4: 19) „Trebuie să ascultăm de Dumnezeu şi nu de oameni".(Faptele Apostolilor 5: 29) Ei au amplificat nevoia şi importanţa de a -L asculta pe Dumnezeu şi au suferit mari persecuţii din mâna duşmanului ca urmare a acestui fapt. Ascultarea faţă de Dumnezeu le aduce totdeauna celor ascultători multe suferinţe provocate de Satan şi agenţii lui. Aceste suferinţe i-au permis lui Satan să încerce să–şi realizeze ispitele, dar în acelaşi timp, le oferă urmașilor lui Isus Cristos ocazia de a-şi dovedi integritatea faţă de Dumnezeu. Ascultând cu credinţă de poruncile Lui şi aducând mărturie numelui lui Iehova, în ciuda tuturor persecuţiilor şi chiar în ciuda morţii, ei dovedesc că Satan este un mincinos şi justifică numele lui Iehova.

11. Pornind la crearea noilor ceruri, Dumnezeu alege dintre oameni pe cei 144.000 de oameni răscumpăraţi care îşi dovedesc integritatea faţă de El şi pe aceşti oameni credincioşi îi face parte a Sionului, organizaţia Sa principală. (Apocalipsa 14: 1 - 4). Apostolii credincioşi sunt primii adăugaţi, după Isus. De la vremea Pentecostei, până la venirea lui Isus Cristos în slavă şi putere, alţii sunt scoşi din această lume. Fiecare din cei ce sunt astfel aleşi şi care îşi păstrează integritatea trebuie să sufere persecuţii şi să înveţe să fie supuşi în faţa tuturor acestor suferinţe şi persecuţii, aşa cum este scris despre ei: „Căci chiar pentru aceasta aţi fost voi chemaţi; fiindcă şi Cristos a suferit pentru noi, lăsându-ne un exemplu, pe care voi trebuie să-l urmaţi" (1 Petru 2: 21). Aceşti credincioşi şi ascultători sunt aleşi dintre oameni, scoşi din lume şi strânşi în jurul Domnului, pentru a fi făcuţi martori ai numelui lui Iehova Dumnezeu. (Faptele Apostolilor 15: 14). Ei trebuie să depună mărturie în sprijinul adevărului lui Dumnezeu și cu privire la Dumnezeu şi la Împărăția Sa. Isus a spus despre Sine că El a venit în lume pentru a aduce mărturie despre adevăr şi oricine este pentru adevăr, adică oricine care dă atenţie şi se supune, aude vocea Lui şi îi urmează calea. (Ioan 18: 37) După cum Isus Cristos este Conducătorul şi Piatra de Temelie a organizaţiei principale, noile ceruri, tot astfel toţi membrii acesteia, ca „pietre vii", sunt construiţi în acea casă spirituală, ca să-I poată sluji cum se cuvine pe Dumnezeu şi pe Cristos. (1 Petru 2: 3 - 8) Toţi aceştia trebuie făcuţi astfel încât să asculte de Capul, Isus Cristos (Romani 8: 29). Toţi trebuie să treacă prin suferinţele provocate de Diavol, aşa cum a suferit Isus, şi toţi trebuie să înveţe ascultarea şi să fie ascultători şi credincioşi faţă de Dumnezeu şi Cristos în aceste condiţii. (Ioan 15: 19, 20) Isus Cristos este marele profet, preumbrit de Moise, şi El dă porunci în armonie cu voinţa Tatălui Său, Iehova, şi fiecare dintre urmașii Săi, chemaţi din

Cuprins

lume, care refuză să asculte pe deplin poruncile Domnului, trebuie să fie distrus. (Faptele Apostolilor 3:23). Ascultarea nu este facultativă, ci obligatorie. Această regulă se aplică tuturor creaturilor.

12. Chemarea oamenilor şi alegerea lor pentru un loc în noile ceruri continuă până la atingerea numărului cerut. Lui Israel, poporul tipic al lui Dumnezeu, el le-a spus: „Dacă voi veţi asculta cu adevărat vocea mea, şi îmi veţi păstra legământul, veţi fi o comoară deosebită pentru mine, deasupra tuturor oamenilor; căci tot pământul este al Meu. Şi voi veţi fi pentru Mine o Împărăție de preoţi şi o naţie sfântă." (Exodul 19: 5, 6) Israelul , poporul tipic al lui Dumnezeu, nu a reuşit să ţină legământul, pentru că erau neascultători. În loc să asculte de poruncile lui Dumnezeu ei s-au întors către religie şi au urmat născocirile Diavolului. Câţiva oameni din acea naţiune însă au ascultat şi ei au primit privilegiul de a deveni parte a noilor ceruri. Acei oameni credincioşi şi alţii după ei, luaţi dintre oameni, şi care şi-au dovedit integritatea față de Dumnezeu, prin ascultare credincioasă, au devenit cu adevărat o comoară deosebită pentru Domnul şi acestora le sunt adresate următoarele vorbe scrise în Scripturi „Voi însă sunteţi o seminţie aleasă, o preoţie împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu şi l-a câştigat ca să fie al Lui, ca să vestiţi puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată" (1 Petru 2: 9). A se lua aminte că ei sunt chemaţi să prezinte laude lui Iehova şi nu vreunui om. Ei trebuie să asculte de poruncile Domnului şi deci să poarte mărturie numelui lui Iehova şi Împărăției Sale, trebuie să-I declare numele şi să-I înalţe cântări de laudă pe tot pământul. (Isaia 43: 10 – 12) Acestea trebuie să le facă ,mai ales înainte ca Iehova să-şi exercite puterea supremă la Armaghedon. – Exodul 9: 16.

REGELE ÎNTRONAT

13. Timpul sosise ca Iehova să-şi pună pe tron Regele, pe Isus Cristos, adică în poziţia de a conduce lumea. Până la acel moment măreţ, Isus Cristos a trebuit să aştepte şi a şi aşteptat, până în 1914 d.Chr. când a sosit vremea cuvenită ca Dumnezeu să-L întroneze şi să-L trimită să conducă. (Psalmi 110: 1, 2) Odată întronat, El şi-a început domnia, în timp ce duşmanul, Diavolul, avea încă acces în ceruri. Legat de Domnul stă scris: „Căci ai pus mâna pe puterea Ta cea mare şi ai început să împărăţeşti. Neamurile se mâniaseră". (Apocalipsa 11: 17, 18) Toate naţiunile de sub Satan s-au mâniat din cauza puterii şi influenţei lui Satan şi acea furie a început să fie exprimată de naţiuni, mai ales de aşa numita „creştinătate", în anul 1914. Imediat după întronarea lui Isus Cristos a izbucnit războiul în cer între Cristos şi Diavol, despre care stă scris: „A fost război în ceruri: Mihail şi îngerii Lui s-au luptat cu balaurul; şi balaurul şi îngerii lui s-au luptat ,dar n-au răzbit şi nici nu au mai avut loc în ceruri. Şi marele balaur, acel vechi şarpe numit Diavolul sau Satan, care păcălește întreaga lume, a fost izgonit pe pământ, împreună cu îngerii lui".(Apocalipsa 12: 7, 9) Atunci vechile ceruri au fost înjosite şi au ajuns la final, iar noile ceruri au preluat puterea.

Cuprins

14. Isus Cristos, terminându-şi lucrarea de pregătire a drumului dinaintea lui Iehova, s-a dus imediat la templul lui Dumnezeu (Maleahi 3: 1), legat de care stă scris: „Și templul lui Dumnezeu s-a deschis în ceruri.” (Apocalipsa 11: 19). Templul lui Dumnezeu este format din cei credincioşi şi ascultători care urmează în paşii lui Isus, îşi menţin integritatea şi credinţa ,chiar până în moarte şi sunt făcuţi parte a noilor ceruri. „Nu ştiţi că sunteţi templul lui Dumnezeu şi că în voi sălăşluieşte spiritul lui Dumnezeu? (1 Corinteni 3: 16; 2 Corinteni 6: 16). Apariţia Domnului Isus Cristos la templu este semnalul sau momentul aducerii la viaţă a apostolilor credincioşi şi a altora care, ca şi apostolii credincioşi, şi-au menţinut integritatea şi au murit în credinţă, fiind martorii numelui lui Iehova Dumnezeu şi a Împărăției Sale. (2 Timotei 4: 7, 8) Venirea lui Isus Cristos la templu marchează începerea judecăţii în casa lui Dumnezeu. (1 Petru 4: 17) Acea judecată este o probă aplicată tuturor celor ce au fost de acord să înfăptuiască voia lui Dumnezeu, iar cei neascultători ,fiind judecaţi nefavorabil, sunt înlăturaţi şi ei devin „servul rău”. (Matei 24: 48 – 51). Cei ce trec această probă de foc datorită ascultării credincioase primesc aprobarea Domnului şi sunt aduşi în templu, instruiţi şi însărcinaţi şi devin pregătiți să-i ofere lui Dumnezeu „o jertfă în neprihănire” care constă din punerea mărturiei credincioase numelui lui Iehova, cântarea de laude şi declararea Împărăției Sale. (Maleahi 3: 3, Evrei 13: 15) Acele creaturi credincioase rămase pe pământ care au primit o judecată favorabilă, sunt desemnate „rămăşiţa seminţei ei [a organizaţiei lui Dumnezeu] (Apocalipsa 12: 17). Aceştia primesc însărcinarea şi porunca să meargă în lume pentru a duce mărturie numelui lui Iehova şi pentru a spune oamenilor despre Împărăția lui Iehova ca singura speranţă a omenirii şi arătându-le că Împărăția îi va justifica numele. Celor din rămăşiţă, Domnul le dă următoarea poruncă: „Această veste bună a Împărăției trebuie propovăduită ca mărturie înainte de sfârşitul final al organizaţiei lui Satan.” (Matei 24: 14) Deoarece aceşti bărbaţi şi aceste femei credincioase aduc mărturie în ascultare faţă de Dumnezeu, Diavolul şi ajutoarele lui încearcă să-i distrugă. (Apocalipsa 12: 17) Pentru a-şi dovedi integritatea ei trebuie să-L asculte pe Dumnezeu şi pe Isus Cristos şi trebuie să meargă să depună mărturie aşa cum li s-a poruncit, fără teamă de om sau Diavol, temându-se numai că ar putea să nu reuşească să primească aprobarea lui Dumnezeu. Ca şi apostolii credincioşi, ei trebuie să asculte de Dumnezeu, nu de oameni (Matei 10: 27, 28). Acestor credincioşi li se face promisiunea: (Apocalipsa 2: 10) „Fii credincios până la moarte şi-ţi voi da cununa vieţii.” – *A.R.V.*

15. Lucrarea lui Iehova şi a lui Isus Cristos progresează. Urmaşii credincioşi ai lui Isus Cristos care au murit şi au fost sculaţi din morţi şi un număr suficient de pe pământ care au fost aprobaţi pentru a forma cei 144.000 s-au strâns la Domnul, iar Sionul ,organizaţia principală a lui Iehova este construit: „Când Domnul va construi Sionul, El va apare în toată gloria Lui”. (Psalmi 102: 16). Tot Sionul priveşte la măreţia lui Dumnezeu şi proclamă laude aduse numelui Lui şi nu laude aduse unor creaturi. Ei nu cântă laude omului sau vreunui om şi ei nu caută

Cuprins

onoruri printre oameni, fiindcă ştiu că privilegiul şi datoria lor este să aducă laude lui Iehova Dumnezeu. (1 Petru 2: 9) „În templul Său toată lumea trebuie să vorbească de gloria Lui.” (Psalmi 29: 9) Membrii templului fac aceasta ascultând de porunca Domnului de a-I servi ca martori, de a-I preamări numele şi de a spune oamenilor că toţi care vor găsi drumul către viaţă trebuie să-L slujească cu credinţă pe Dumnezeu şi pe Isus Cristos. Satan şi îngerii Lui nu mai au acces în ceruri, au fost aruncaţi pe pământ. Acum Isus Cristos, Stăpânitorul neprihănit, în ascultare faţă de voia lui Dumnezeu, şi-a adunat la Sine pe cei credincioşi şi noile ceruri sunt create şi complete.

DE CE UNII NU REUŞESC

16. Neascultarea este fărădelege sau nelegiuire. Regula care nu poate fi schimbată a lui Dumnezeu este că nici o creatură nu va trăi dacă este dinadins neascultătoare sau nelegiuită. Isus zice că la venirea Lui vor fi unii pe drumul care duce la Împărăție, care ar fi neascultători şi că aceştia ar forma clasa „servului rău” şi vor fi nimiciţi. (Matei 24: 48 – 51) Aceştia sunt nelegiuiţii, lucrători ai fărădelegii, care nu reuşesc sau refuză să asculte de poruncile Domnului şi care îşi urmează propriile căi egoiste. Locul lor este cu ipocriţii şi legat de ei ,Domnul spune: „Fiul omului va trimite pe îngerii Săi şi ei vor smulge din Împărăţia Lui toate lucrurile care sunt pricină de păcătuire şi pe cei ce săvârşesc fărădelegea; şi-i vor arunca în cuptorul aprins; acolo va fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor” – Matei 13: 41, 42.

17. Saul, regele Israelului, care era în mod voit neascultător faţă de poruncile Domnului şi a fost lepădat de Dumnezeu din acest motiv, era un tip pentru cei neascultători care, în zilele din urmă, susţinând că sunt servi ai lui Dumnezeu şi ai lui Isus Cristos, sunt neascultători, deci ipocriţi. Saul era un tip sau simbol al acestor religionişti care nu reuşesc sau refuză să urmeze porunca lui Dumnezeu. Religioniştii niciodată nu pot primi viaţă veşnică, deoarece religioniştii nu îl ascultă pe Dumnezeu şi folosesc mijloacele lui Satan. La prima venire a lui Isus Cristos, conducătorii „religiei evreilor” făcuseră nule poruncile Domnului prin folosirea practicilor religioase şi învăţându-i pe oameni ceea ce fusese predat de alţi oameni şi transmis prin tradiţie, iar Isus le-a spus că sunt ai Diavolului şi că urmează voia acestuia. (Matei 15: 1 – 9; Ioan 8: 43, 44) Isus a denunţat practicile lor şi le-a spus că vor sfârşi în distrugere. (Matei 23: 13-33) Astăzi sfârşitul lumii a sosit. Isus Cristos a venit a doua oară şi acum sunt create noile ceruri. El şi-a făcut martorii să-i proclame adevărul despre şi legat de Iehova, cât şi despre Împărăția Lui, în prezenţa şi în auzul religioniştilor. Aceştia au posibilitatea să audă şi să urmeze poruncile Domnului. Aceste vremuri sunt zilele de pe urmă ale lumii lui Satan şi legat de aceste ultime zile stă scris: „Zilele de pe urmă vor fi vremuri primejdioase. Căci oamenii se vor iubi pe sine, vor huli şi nu-şi vor asculta părinţii [adică pe Iehova Dumnezeu şi organizaţia Lui]” (2 Timotei 3: 1, 2). Aceasta descrie exact situaţia existentă în rândul religioniştilor, mai ales la nivelul conducătorilor lor. Pentru cei ce au fost păcăliţi în a-i urma pe aceşti conducători

Cuprins

religioşi, dar care au dorinţa de a cunoaşte calea vieţii, Cuvântul lui Dumnezeu dă următoarea poruncă , aducând totodată în atenţie faptul că conducătorii religioşi afişează o anumită formă de evlavie şi susţin în mod fals că Îl slujesc pe Dumnezeu, negându-i puterea şi porunca pentru cei oneşti este: „De ei, îndepărtează-te" (2 Timotei 3: 5) .Conducătorii religioşi, mai ales clerul romano - catolic, cu blasfemie pretind că deţin o putere care-I aparţine numai lui Dumnezeu. Nu numai că nu-L ascultă pe Dumnezeu şi poruncile date de El, dar ei îi persecută în mod sălbatic pe martorii lui Iehova, care sunt credincioşi în a declara Cuvântul lui Dumnezeu. Astfel, conducătorii religioşi se arată a fi instrumentele Diavolului şi lucrători în ale nelegiuirii. Sfârşitul lor va fi distrugerea la Armaghedon. Oamenii sinceri şi oneşti care au fost aduşi sub controlul organizaţiei catolice, dar care acum doresc să afle calea vieţii şi să trăiască, trebuie când au auzit adevărul, să asculte de poruncile lui Dumnezeu, şi să iasă din acele organizaţii religioase şi să se îndepărteze de cler. Dacă nu vor face acest lucru, nu vor găsi viaţă veşnică. Acest avertisment martorii lui Iehova trebuie să-l dea şi-l şi dau oamenilor lumii. Aceasta este parte din lucrarea Domnului de a crea un „pământ nou" care să Îl slăvească.

„UN PĂMÂNT NOU"

18. „Pământul este al lui Iehova cu tot ce este pe el". (Psalmi 24: 1, *A.R.V*) Diavolul şi oamenii nelegiuiţi au corupt pământul şi l-au umplut de violenţă; şi pe toţi aceştia Dumnezeu declară că îi va distruge la Armaghedon. Cuvintele profetice ale lui Iehova acum sunt legate de pământ: „Iată-mă! Creând... un nou pământ". (Isaia 65: 17, *Rotherham*) Aceasta nu înseamnă că va crea o nouă sferă pământească; ci se referă la partea vizibilă a organizaţiei lui Dumnezeu, care îi va îndeplini voia pe pământ, precum în ceruri. Sionul este construit şi începe crearea noului pământ. Legat de aceasta Iehova îi spune Sionului: „Cântă, O stearpo, tu care n-ai purtat copil, izbucneşte în cântec şi strigă tare, tu care n-ai născut; căci mai mulţi sunt copiii celei abandonate decât ai nevestei măritate, spune Iehova. Măreşte-ţi cortul şi lasă-i să întindă perdelele locuinţei fără economie; lungeşte funiile şi întăreşte parii. Căci te vei întinde şi în stânga şi în dreapta, căci sămânţa ta va stăpâni naţiuni şi va face locuite oraşele pustii." – Isaia 54: 1 – 3, *A.R.V*

19. Scopul lui Iehova este ca pământul să fie umplut de oameni neprihăniţi. (Geneza 1: 28) Acel mandat divin va fi îndeplinit. Legat de îndeplinirea acestui scop, Isus Cristos, Capul organizaţiei principale, anume „noile ceruri" spune: „Și am şi alte oi, care nu sunt din turma aceasta; şi pe ele trebuie să le aduc şi ele îmi vor auzi vocea; şi va fi o turmă şi un păstor."(Ioan 10: 16) „Alte oi" sunt cei numiţi „ionadabi", cei care îşi menţin integritatea faţă de Dumnezeu sub test şi vor forma „marea mulţime" şi astfel vor locui pe pământ veşnic. Ei, împreună cu copiii lor, neprihăniţi vor „umple pământul". (Vezi *Turnul de Veghere,* 1 noiembrie 1938) Ei trebuie de asemenea să se conformeze deplin legii lui Iehova.'

Cuprins

ASCULTAREA

20. Acea regulă de neschimbat a lui Iehova, este ascultarea şi că cei ascultători vor trăi şi îi vor primi binecuvântarea, iar ceilalţi nu. Ascultare deplină şi completă se cere de la „ionadabi", aşa cum se cere şi de la rămăşiţă. (Romani 11: 5). Urmaşii lui Ionadabi erau un popor ascultător şi credincios şi ascultător poruncilor tatălui lor pământesc. Deşi nu erau în legământ cu Dumnezeu, ei sunt pomeniţi de Iehova cu aprobare şi sunt arătaţi a fi modelul pentru „marea mulţime" credincioasă. Ilustrația profetică a acelui popor este însemnată în Ieremia capitolul 35 şi contrastul este clar făcut între ionadabii ascultători şi israeliţii necredincioşi. Este limpede că scopul este de a arăta că cei necredincioşi, deşi aflați în legământ cu Domnul, vor suferi distrugerea, pe când cei credincioşi vor primi binecuvântarea lui Dumnezeu. Poporul de legământ, israeliţii, au încălcat poruncile lui Dumnezeu, au devenit religioşi, au urmat uneltirile şi învăţămintele lui Satan şi au suferit distrugerea. Urmaşii lui Ionadab au urmat cu credinţă poruncile tatălui lor pământesc şi ascultarea lor a adus cuvinte de laudă de la Iehova, care l-a făcut pe profetul Său, Ieremia, să le zică: „Deci a spus Domnul oştirilor , Dumnezeul Israelului: Ionadab, fiul lui Recab nu va fi niciodată lipsit de urmaşi care să-mi stea înainte." – Ieremia 35: 19.

21. Acum anti-tipul urmaşilor lui Ionadab, care popor anti-tipic formează „marea mulţime", a primit poruncă să se separe de religioniştii lumeşti şi să fugă la Dumnezeu şi la Isus Cristos şi acolo să găsească adăpost sub organizaţia lui Dumnezeu." (Iosua 20: 1 – 6). Lor Dumnezeu le dă porunca să fie ascultători şi să caute „neprihănirea şi smerenia". (Ţefania 3: 1- 3) Ei trebuie să stea în limitele acelui „oraş de refugiu" sub organizaţia lui Dumnezeu, până când clasa unsă a trecut în Împărăție şi atunci vor deveni liberi. Ei trebuie să se asocieze cu unşii Domnului şi să ia parte la declararea mesajului numelui lui Dumnezeu şi a Împărăției Sale; şi astfel să se identifice ca fiind de partea lui Dumnezeu şi a Împărăției Sale. (Apocalipsa 22:17) Deoarece ei sunt însoţitorii celor unşi şi pentru că Îl slujesc pe Dumnezeu şi pe Regele Lui, ei suferă persecuţii din partea Diavolului şi a ajutoarelor lui religioase şi, prin toate aceste încercări, ei trebuie să îşi menţină integritatea faţă de Dumnezeu. Ei trebuie să fie în întregime devotaţi lui Dumnezeu şi Regelui Său, Isus Cristos şi ei trebuie să susţină în mod deschis şi să apere interesele Împărăției, deci trebuie să se separe de lumea asta, în care Satan exercită putere şi influență. Trebuie să-şi înveţe copiii adevărul şi să-i călăuzească pe calea vieţii prin Împărăția Domnului. Făgăduinţa către ei este că dacă sunt ascultători față de Iehova Dumnezeu şi Cristos Regele, ei vor primi şi vor îndeplini mandatul divin de „a se înmulţi şi de a umple pământul". (Vezi *Turnul de Veghere* 1 noiembrie 1938). Construirea noului pământ avansează.

BUCURAŢI-VĂ

22. Legat de organizaţia principală a lui Iehova stă scris: „Frumoasă înălţime, bucuria întregului pământ este muntele Sionului; în partea de miazănoapte este cetatea Marelui Împărat. Dumnezeu, în casele Lui împărăteşti,

este cunoscut ca un turn de scăpare." (Psalmi 48: 2, 3) Azi, poporul lui Iehova a ajuns la sfârşitul lumii care îl are pe Satan de stăpânitor şi, prin graţie cerească, li se permite să vadă împlinirea profeţiei divine, care a fost scrisă în întregime pentru mângâierea şi speranța lor. (Romani 15: 4) Ei văd că Dumnezeu progresează cu crearea noului pământ şi asta îi umple de bucurie. Lor li se adresează acum Domnul Iehova ,când spune: „Ci vă veţi bucura şi vă veţi veseli, pe vecie, pentru cele ce voi face. Căci voi preface Ierusalimul în veselie şi pe poporul lui în bucurie" – Isaia 65: 18, *Rotherham.*

23. Ierusalimul era oraşul unde Dumnezeu şi-a aşezat numele. În noul Ierusalim, anti-tipic, numele lui Dumnezeu va fi veşnic lăudat. Ierusalim este numele dat organizaţiei universale a lui Iehova şi Sion este numele organizaţiei principale, care organizaţie exercită putere conducătoare asupra tuturor prin voinţa lui Dumnezeu. Deci Ierusalimul include „marea mulţime", adică „alte oi" adunate de Domnul Isus și care participă de asemenea la justificarea numelui lui Iehova. Ierusalim trebuie deci să fie un mare triumf şi poporul organizaţiei lui Dumnezeu, o bucurie. Organizaţia lui va fi o bucurie pentru Iehova datorită justificării numelui Lui şi, de aceea, El spune: „Eu însumi Mă voi veseli asupra Ierusalimului şi mă voi bucura de poporul Meu; nu se va mai auzi în el de acum nici glasul plânsetelor, nici glasul ţipete lor" (Isaia 65: 19, *Rotherham*). În acea parte a Ierusalimului (organizaţia universală) care este Sionul nu mai răsună sunete de jale sau de plâns. Credincioşii au bucuria Domnului şi ei ştiu bine că tot ceea ce este legat de ei va lucra spre bunăstarea lor şi ei se bucură mereu şi sunt încântaţi să slujească acolo unde sunt puşi. Ei ştiu că Diavolul şi ajutoarele lui nu îi pot distruge şi nici măcar nu-i pot omorî decât prin acordul Domnului şi că, dacă continuă în credinţă până la moarte, învierea lor către viaţa veşnică şi slavă va fi instantanee. (1 Corinteni 15: 51, 52) Ei acum au o viziune a noilor ceruri şi a noului pământ şi ei se bucură, iar fericirea lor va fi veşnică în creaţia lui Dumnezeu, datorită justificării numelui Său.

PLÂNSUL VA ÎNCETA

24. Moartea a provocat multă durere şi jale în omenire."Plata păcatului este moartea" (Romani 6: 23). De aceea păcatul, care a fost adus pe lume din cauza nesupunerii lui Adam, şi moartea, ca rezultat al păcatului, au fost cauza multor nenorociri şi lacrimi. Milioane de copii au murit ca prunci de sân, iar părinţii lor au îndurat mari supărări din această cauză. Când se va stabili „noul pământ" şi cei credincioşi şi ascultători, care formează,, marea mulţime", vor începe să se căsătorească şi să aducă pe lume copii, vor muri oare şi copiii lor în scutece? Iehova Dumnezeu, prin profetul Său, vorbind despre creaţia Sa perfectă, spune: „ De atunci înainte, nu vor mai fi sugari de câteva zile sau vreun bătrân care să nu-şi ducă zilele până la capăt; ci un tânăr de o sută de ani ar putea muri, da, iar un păcătos în vârstă de o sută de ani va fi blestemat." – Isaia 65:20, *Rotherham*

25. Când bărbaţii şi femeile care formează,, marea mulţim" vor începe să ducă la îndeplinire mandatul divin care le cere să se căsătorească, să aibă copii şi „să umple pământul", acei bărbaţi şi femei vor fi consideraţi neprihăniţi în ochii lui

Cuprins

Dumnezeu datorită credinţei lor în Dumnezeu şi în sângele vărsat de Isus Cristos şi datorită devotamentului lor total pentru Dumnezeu şi Împărăția Lui şi supunerii lor în faţa legii. De aceea, copiii lor nu vor fi concepuţi în păcat şi nu vor fi aduşi pe lume în nedreptate, deşi ei trebuie să aibă avantajul sacrificiului de răscumpărare făcut de Isus Cristos şi vor primi viaţă din mâinile lui Isus Cristos, „Tatăl Veşnic". De ce ar trebui să moară aceşti sugari? La ce serveşte naşterea lor dacă ei mor ca nou-născuţi? Profeţia lui Isaia 65: 20, citată mai sus, li se aplică şi lor sau care este semnificaţia acestui fapt?

26. Această profeţie poate fi aplicată acum în felul următor: Numărul 100 este multiplu de zece, fiind egal cu 10 ori 10, ceea ce exprimă desăvârşirea cu privire la lucrurile pământeşti. Rămăşiţa credincioasă, deoarece şi-a păstrat integritatea şi a primit aprobarea lui Dumnezeu, asemeni apostolului Pavel, a primit o judecată favorabilă din partea Domnului şi se poate spune că au primit tot ceea ce puteau primi cât sunt pe pământ şi ei ştiu că duşmanul nu-i poate distruge, şi de aceea nu există tristeţe în Sion când cineva moare şi trece mai departe în gloria lui Dumnezeu. Toţi sunt „tineri" acum în înţelesul scriptural al cuvântului. Dacă însă vreunul din ei devine de bună voie păcătos, el va fi blestemat şi aşa va muri şi pentru el nu se va arăta tristeţe, deoarece Dumnezeu a poruncit că pentru aceştia nu va exista plâns şi jale. – Ezechiel 24: 16, 17. Vezi *Justificare* vol. I, pagina 332.

27. Dar un alt înţeles al acestui text, în acelaşi timp pare atât de raţional cât şi în armonie cu Scripturile, legat de „umplerea pământului". Dumnezeu a creat acum ceruri noi şi creaţia noului Său pământ avansează. Armaghedonul va curăţa pământul de orice nelegiuire şi numai cei devotaţi Domnului şi Împărăției Sale, sub Isus Cristos, vor supravieţui distrugerii groaznice. „Marea mulţime" acum începe să aducă laude lui Dumnezeu şi lui Isus Cristos înainte de Armaghedon şi Îi slujesc continuu pe Dumnezeu şi pe Cristos ,cântându-le slavă.(Apocalipsa 7: 9, 10, 15) După Armaghedon „marea mulţime" neprihănită se va căsători şi va avea copii, ca să poată îndeplini mandatul divin „de a umple pământul". După aceea se vor naşte copii. Părinţii vor şti cum să-şi hrănească copiii şi să aibă grijă de ei ,atât fizic, cât şi psihic ,şi să-i îndrume pe calea neprihănirii. Împărăția va fi atunci complet stabilită, aşa cum este scris: „nimic nu va suferi şi nici nu va fi distrus." (Isaia 11: 8, 9). Deci ar părea că nu ar exista vreun motiv ca copii să fie bolnavi, să se stingă şi să moară. Dacă mor pe când sunt sugari, moartea încă ar funcţiona şi ar aduce mare tristeţe părinţilor. Dar profeţia lui Isaia spune: „De atunci înainte, nu vor mai fi sugari de câteva zile" adică sfârşitul copilului de câteva zile nu va veni. Sugarul va continua să trăiască şi să crească. Va ajunge la maturitate, ca bărbat sau femeie, puternic şi viguros. Dacă este corect învăţat şi urmează învățăturile primite, va învăţa să-L iubească şi să-L slujească pe Rege şi pe Iehova. Cel puţin, va creşte până va atinge vârsta asumării răspunderii şi dacă moare, moartea nu va fi datorată păcatului moştenit, ci va fi din cauza fărădelegilor individuale şi asta este clar declarat de profet. (Ieremia 31: 29, 30). Aşa stând lucrurile, nu vor mai exista niciodată sugari care să moară. Acest adevăr trebuie să fie şi va fi o mare

Cuprins

încurajare şi mângâiere pentru toţi cei ce acum sunt„ ionadabi" şi care privesc înainte la timpul când ei vor trăi domnia de o mie de ani a lui Isus Cristos, se vor căsători şi vor aduce pe lume copii. Aceasta sugerează că„ ionadabii" nu ar trebui să fie nerăbdători să se căsătorească, ci cu nădejde şi încredere să privească înainte la vremea după Armaghedon, când ei pot avea copii cu siguranţa că vor putea creşte aceşti copii fără teama vreunui copil murind. Nu există nici un motiv sau susţinere scripturală căci copiii născuţi în timpul domniei de o mie de ani a lui Cristos ar muri de copii.

28. Dar vor muri vreodată aceşti copii ai „marii mulţimi"? Această întrebare îşi găseşte răspunsul în profeţie, prin aceste cuvinte: „ci un tânăr de o sută de ani ar putea muri". Aceasta nu înseamnă neapărat o sută de ani de 365 de zile anul. Zece fiind un număr simbolic al deplinătăţii pământului şi zece ori zece fiind o sută, acel multiplu de zece ar reprezenta desăvârşirea pământului în toate privinţele. De aceea scriptura pare să spună că nici un urmaş al„ marii mulţimi"nu va muri înainte ca acel urmaş să aibă o şansă individuală deplină şi completă de a-L cunoaşte şi asculta pe Domnul, pentru a-şi dovedi integritatea şi devotamentul faţă de Dumnezeu, şi astfel să dovedească că este vrednic pentru viaţă. Atunci când acel om va primi o şansă deplină şi completă pentru a-L cunoaşte pe Domnul şi a-L servi şi apoi cu bună ştiinţă va păcătui, acel om va muri blestemat, deoarece s-a dovedit complet nevrednic de viaţă. De aceea textul spune mai departe: „Iar un păcătos în vârstă de o sută de ani [adică după ce a avut o şansă înțeleaptă completă şi deplină să se dovedească vrednic, dar n-a reuşit şi a fost neascultător] va fi blestemat." Conform textului,cineva poate trăi 500 sau chiar o mie de ani , dar dacă apoi se dovedeşte a fi neascultător, el este nevrednic pentru viaţă. Cineva care moare ca păcătos blestemat nu va fi jelit de nimeni pe pământ, nici măcar de părinţii lui, deoarece Dumnezeu a poruncit să nu existe durere sau jale. A face asta ar fi contrar poruncilor lui Dumnezeu ,aşa cum sunt date în profeţia lui Ezechiel 24: 16, 17. Păcătosul blestemat este şi va fi un inamic pe faţă al lui Dumnezeu şi al lui Cristos, Regele, şi deci nici o persoană neprihănită nu va plânge datorită distrugerii unui asemenea om, încăpăţânat şi blestemat.

29. „Ierusalimul", adică organizaţia lui Iehova care va include oamenii neprihăniţi de pe pământ, după Armaghedon, va fi deci fără tristeţe. Iuda Iscarioteanul era păcătos dinadins şi de bună voie şi a fost blestemat de Dumnezeu. Nimeni care-I iubeşte pe Dumnezeu şi pe Isus Cristos nu va vărsa o lacrimă de amărăciune când moare cineva de teapa lui Iuda Iscarioteanul. Creştinii din timpurile noastre nu ar plânge şi nu ar jeli fiindcă moare cineva care este un opozant voit şi raţional al lui Dumnezeu şi al Împărăției Lui, deoarece a proceda astfel ar fi o încălcare a poruncilor lui Dumnezeu. Iehova a zis: „[Eu am] creat Ierusalimul cu bucurie şi oamenii lui cu fericire" (Versetul 18). Noile ceruri deja sunt o fericire şi o bucurie pentru toţi cei care-L iubesc şi Îl slujesc pe Dumnezeu. Noul pământ va face parte din Ierusalim, fiindcă este parte din organizaţia lui Dumnezeu şi este sub Acel ce este mare Păstor, Rege şi Conducător. Nu este o „etapă pământească a Împărăției" cum unii spun în mod eronat, dar este controlat

Cuprins

de Împărăție şi deci parte a organizaţiei lui Dumnezeu. Noile ceruri şi noul pământ se vor bucura atunci, iar oamenii de pe pământ vor deveni o veşnică bucurie. Ei vor fi o bucurie pentru Iehova, deoarece vor justifica complet numele Lui. În armonie cu aceasta este scris: „Şi am auzit un glas tare, care ieşea din scaunul de domnie şi zicea: „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei şi ei vor fi poporul Lui şi Dumnezeu însuşi va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor. El va şterge orice lacrimă din ochii lor. Şi moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici ţipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut." (Apocalipsa 21: 3, 4) Nu este nevoie să se aştepte până la sfârşitul domniei de o mie de ani a lui Cristos pentru această stare de fapt, deoarece cei ce mor în timpul acelei perioade ca rezultat al fărădelegilor lor cu voie, nu vor produce lacrimi care să fie vărsate de cei vii. De aceea, din momentul când va începe să funcţioneze „noul pământ" sub supravegherea, îndrumarea şi guvernarea noilor ceruri „nu se va mai auzi niciun plânset şi niciun strigăt de jale". Dumnezeu va şterge toate lacrimile stabilind domnia Sa neprihănită pe pământ , iar poporul Său nu va mai avea nici o ocazie să se întristeze. Lucrurile rele care existau în „lumea nelegiuită", care erau împotriva lui Dumnezeu şi a Împărăției Sale vor fi uitate şi lumea nu se va mai gândi deloc la ele, pentru că Iehova spune: „Cele dinainte nu vor fi pomenite şi vor fi scoase de la inimă". (Isaia 65: 17, *Rotherham*) Cerurile şi pământul vor continua într-o bucurie nemărginită. Apoi ,când un păcătos blestemat va muri, moartea lui va fi o justificare a numelui lui Iehova, ceea ce este o bucurie pentru toţi cei care trăiesc veşnic.

30. Astfel este mărită importanţa ascultării. Legea ce nu poate fi schimbată a lui Dumnezeu este deci în esenţă următoarea: Nu asculta cu bună ştiinţă şi voit poruncile lui Dumnezeu şi mori; ascultă cu bucurie poruncile lui Dumnezeu şi trăieşti.„Căci braţele nelegiuiţilor vor fi rupte; dar Domnul îi susţine pe cei neprihăniţi." (Psalmi 37: 17) Orice făptură inteligentă, atât vizibilă cât şi invizibilă, deci se înţelege, trebuie supusă unei probe spre a determina dacă Îl va asculta de bună voie, din inimă, pe Dumnezeu. Numai cei ascultători şi neprihăniţi primesc viaţă veşnică. „Marea mulţime" trebuie să fie neprihănită şi iubitoare a dreptății. Copiii lor, care vor trăi, vor fi de asemenea neprihăniţi şi iubitori ai neprihănirii. În această „lume care va veni", care este „o lume fără sfârşit" totul trebuie să fie drept şi chiar aşa va fi. Va fi o lume în care „locuieşte neprihănirea". (2 Petru 3: 13) Atunci tot ce are suflu de viaţă va slăvi şi va lăuda numele lui Iehova.

PIATRA DIN CAPUL UNGHIULUI TEMPLULUI

Îngerul lui Iehova a declarat cu referire la Zorobabel, guvernatorul rămăşiţei evreieşti din Babilon: „El va pune piatra cea mai însemnată în vârful Templului, în mijlocul strigătelor de: „Îndurare, îndurare cu ea!" – Zaharia 4: 7.

Piatra din capul unghiului a marelui templu spiritual al lui Iehova este Isus Cristos. Profeţia declară clar că aceasta va fi adusă. Aceasta a avut loc la aşezarea

Cuprins

finală a „pietrei din capul unghiului” la venirea lui Isus Cristos la templu pentru judecată în 1918 d.Chr. (Psalmi 118: 22; Isaia 28: 16) El a fost prezentat de Iehova ca Regele de drept al pământului. Membrii corpului lui Cristos pe pământ sunt folosiţi ca să aducă aceste fapte în atenţia altora. Martorii credincioşi aduc informaţia cu „strigăte ca un bubuit” (*Rotherham*) şi asta a început cu adevărat în 1922 la adunarea generală a martorilor lui Iehova, când mii de oameni s-au adunat, au înţeles că Regele sosise la templu, şi ei s-au sculat şi au strigat: „Faceţi publicitate Regelui şi Împărăției” şi de atunci ei au continuat să strige fără frică şi să mărturisească cu bucurie. – Isaia 12: 6; Zaharia 9: 9.

Iehova a dat frumuseţe şi slavă Pietrei, iar martorii Săi declară astfel, cu cuvintele din Psalmi 45:2: „ Tu eşti cel mai frumos dintre oameni, harul este turnat pe buzele Tale: de aceea Te-a binecuvântat Dumnezeu pe vecie.” De asemenea, în Psalmi 84:11: „Căci Domnul Dumnezeu este un soare şi un scut; Domnul dă îndurare şi slavă şi nu lipseşte de nici un bine pe cei ce duc o viaţă fără prihană.” Rămăşiţa credincioasă admiră Piatra ca pe cea mai frumoasă dintre toate creaţiile, fiind cu totul atrăgătoare, Cel mai mare Conducător pe care lumea îl va avea vreodată. Ei nu-l slăvesc pe om şi nu-l laudă , dar deoarece Dumnezeu L-a onorat pe Fiul Său preaiubit, martorii strigă , onorându-L pe Fiu: „Frumos! Frumos!” (*Rotherham*) şi spun: „Binecuvântat fie Cel care vine în numele lui Iehova : noi Te-am binecuvântat din casa lui Iehova, pentru că Tu eşti cel mai mare dintre toţi constructorii.” (Psalmi 118: 26, *A.R.V.*) Atât de mare este admiraţia pentru lucrarea lui Iehova făcută şi oferită pentru justificarea numelui Său; şi de aceea este lăudat pentru aceasta Cel Prea Înalt. – Ioan 5:23; 2 Tesaloniceni 1:10.

Iehova îi va folosi pe cei unşi pentru a–şi realiza scopurile Sale, neţinând seama de nici o opoziţie, iar confirmarea cu privire la aceasta este arătată de profet astfel:„ Mâinile lui Zorobabel au pus temelia acestei case, tot aceste mâini trebuie s-o termine; iar tu [rămăşiţa Domnului pe pământ] trebuie să ştii că Domnul oştirilor m-a trimis pe mine la tine.” (Zaharia 4: 9) în primăvara anului 535 î.Chr., Zorobabel a aşezat temelia templului de la Ierusalim . (Ezra 3: 8 - 10). Șaisprezece ani mai târziu tot Zorobabel a pus temelia din nou (Hagai 2:18) Astfel, lucrarea a fost încununată de succes, în ciuda tuturor opoziţiilor. Isus Cristos, constructorul templului lui Iehova, foloseşte micul Său număr de urmași pentru a-L reprezenta pe pământ şi pentru a începe „lucrarea Elisei”, după venirea Sa la templu pentru judecată; şi, o dată ce a început-o, El o va duce la capăt, fără a ţine seama de nici o opoziţie. (Filipeni 1: 6). Pe El nu-l interesează persoanele, dar va permite celor, şi numai celor care îi sunt total devotaţi lui Iehova şi care sunt ascultători faţă de marele Profet al lui Iehova, Isus Cristos , să aibă o contribuţie la construirea templului. La timpul cuvenit, El va termina lucrarea. (Ezra 5:1, 2; 6: 14, 15). Isus Cristos face această lucrare pentru a justificarea numele lui Iehova iar la această lucrare, rămăşiţa va fi în deplină unitate cu El. – Ioan 17: 21 - 23; Efeseni 4: 12 - 14.

După cum uriaşul filistin, Goliat, l-a dispreţuit pentru statura lui mică pe omul David, care venise să se lupte cu el (1 Samuel 17: 22 - 51), tot astfel Satan şi

Cuprins

toate hoardele sale dispreţuiesc organizaţia lui Dumnezeu pe pământ pentru dimensiunea sa mică şi pentru echipamentul său. Satan şi toată gloata lui dispreţuiesc organizaţia lui Iehova şi mulţi dintre cei care cred că deţin adevărul în prezent, dar care sunt din „sinagoga lui Satan" se opun şi ei. (Apocalipsa 3:9) Aceştia vorbesc cu dispreţ , desconsiderând mica rămăşiţă , care sunt mici ca număr şi ca putere financiară şi fizică. Ei nu ţin însă seama că această lucrare nu se realizează cu bogăţie sau cu putere sau influenţă, ci cu spiritul lui Dumnezeu. Este pe placul Domnului să-i cheme pe cei „dispreţuiţi" în serviciul Său. – 1 Corinteni 1:28.

Aceşti dispreţuitori vor vedea ei şi se vor bucura? Ei vor vedea rezultatul lucrării Domnului, dar nu se vor bucura. Zaharia 4: 10 (*A.R.V.*) spune : „Căci cine a dispreţuit ziua lucrurilor mici? Căci aceşti şapte se vor bucura şi vor vedea firul cu plumb din mâna lui Zorobabel; aceştia sunt ochii lui Iehova, care aleargă în toate părţile pe întreg pământul." Acest text arată clar că ochii perfecţi ai Domnului vor vedea cum va avansa lucrarea pentru templu, până la desăvârşirea ei; din această cauză, ochii aceia perfecţi scânteiază de bucurie. Iehova ştie că El va avea o mică clasă credincioasă pe pământ, care-şi va păstra integritatea faţă de El pentru terminarea templului şi justificarea numelui Său şi acest lucru îi bucură inima Lui şi a lui Isus Cristos . Aceşti şapte ochi ai Domnului aleargă peste tot, privind la lucrarea care avansează şi văzând realizarea ei. (Deuteronomul 11: 12; 2 Cronici 16: 9; 1 Împăraţi . 8: 29). În *Versiunea Autorizată* a Bibliei, prepoziţia „cu" din expresia: „firul cu plumb din mâna lui Zorobabel *cu* cei şapte" este un cuvânt adăugat; de aceea, textul nu vrea să spună că Zorobabel are în mână atât firul cu plumb cât şi cei şapte ochi. Cei „şapte ochi" sunt ochii lui Iehova sau vederea de ansamblu asupra firului cu plumb din mâna Marelui Constructor şi Îl bucură pentru că Cel uns de El îi va justifica numele.

După primirea explicaţiei prin intermediul îngerului Domnului referitoare la sfeșnicul cu şapte lumini şi măslinul de lângă el, profetul Zaharia a întrebat din nou care este semnificaţia „celor doi măslini" aflaţi de o parte şi de alta a sfeșnicului şi semnificaţia „celor două ramuri de măslin, care prin două ţevi de aur [îşi goleau] uleiul aurit din ele. (4: 11, 12). Repetarea întrebării arată clasa unuia ca Zaharia din zilele noastre care caută Cuvântul Domnului în lumina faptelor bine cunoscute, dorind să înţeleagă profeţia. Candela pare să reprezinte organizaţia lui Iehova pe pământ, care răspândeşte lumina şi această concluzie este susţinută şi de cuvintele lui Isus din Apocalipsa 2:5 :„Pocăieşte-te şi întoarce-te la faptele tale dintâi; căci dacă nu... îţi voi lua sfeşnicul." Acest sfeşnic reprezintă pe cei din clasa „fecioarei înţelepte", care aveau uleiul în vasele lor; şi au pus uleiul în lămpi când s-au dus „să-l întâmpine pe Mire".(Matei 25: 7 - 9) Ca „pomi ai neprihănirii",care trăiesc deoarece sunt „plantaţi lângă apele râurilor" aşa cum este descris în profeţii, ei îşi ţin sfeşnicele aprinse vii şi arzând (Isaia 61: 3, Psalmi 1: 3). Un miracol apare în viziunea şfeşnicelor, anume: Uleiul de măsline este de obicei obţinut prin presarea fructelor; dar în acest caz este scos din trunchiul copacului. În acest mod aceşti „pomi ai neprihănirii" ţin roadele Împărăției lui Dumnezeu. Ei poartă uleiul

Cuprins

direct în organizaţia purtătoare de lumină şi o folosesc ca să-l onoreze pe Iehova şi Regele Său. Legat de aceasta Judecători 9: 9 spune: „Măslinul le-a spus 'Să-mi las eu uleiul când prin mine este onorat Domnul?'"

Profetul Zaharia a spus îngerului că el nu cunoaşte înţelesul acestui mesaj şi îngerul a răspuns: „Aceştia sunt cei doi unşi care stau alături de Domnul întregului pământ." (Zah.4: 13, 14) Aceştia sunt cei doi participanţi majori în construirea templului de acolo, anume Iosua, înaltul preot uns al Israelului şi Zorobabel, guvernatorul Iudeei, care îl simbolizează în mod profetic pe Isus Cristos, atât în postura de Preot al sacrificiului, cât şi de mare Comandant Executiv al lui Iehova Dumnezeu şi Constructor al templului. Astfel El reprezintă pe Iehova, Dumnezeul întregului pământ. Toţi membrii Săi unşi îi stau alături şi se bucură de pacea desăvârşită şi de mângâiere, deoarece toţi au avut un rol în justificarea numelui lui Iehova.

CONTAMINĂRI

Iehova este bărbatul, iar Ierusalimul reprezintă „femeia" Lui. Ea s-a „măritat" cu Iehova şi a născut pe copiii lor. El îi spune ei: „Apoi ţi-ai luat fiii şi fiicele pe care Mi-i născuseşi şi i-ai jertfit lor[chipurilor de oameni], ca să le slujească de mâncare. Nu erau oare de ajuns curviile tale, de Mi-ai mai junghiat fiii şi i-ai dat, trecându-i prin foc în cinstea lor?" (Ezechiel 16:20, 21) Necredincioşii din „creştinătatea organizată" au format o organizaţie perversă şi au folosit-o pentru a-i îndepărta pe membrii bisericii adevărate de la Iehova Dumnezeu şi a-i jertfi influenţei distrugătoare a unui sistem organizat, în mod fals numit „creştin" şi lui Satan, „zeul acestei lumi". Tot clerul, conducătorii sau „bătrânii aleşi", care îi îndepărtează pe oameni de organizaţia lui Dumnezeu fac parte din clasa înfierată de Iehova . Mândria, egoismul şi nerecunoştinţa faţă de Dumnezeu reprezintă cauza căderii lor. „Şi în mijlocul tuturor urâciunilor şi curviilor tale, nu ţi-ai adus aminte de vremea tinereţii tale, când erai goală, goală de tot şi te zbăteai în sângele tău!" – Ezechiel 16: 22

Murdăriile „creştinătăţii organizate", adică ale „creştinătăţii" şi ocara adusă numelui lui Dumnezeu sunt nişte grozăvii prea mari pentru a-şi găsi o descriere suficientă în cuvinte, de aceea, profetul îi spune:„ După toate aceste răutăţi ale tale„ (vai ţie, vai ţie! Spune Domnul Dumnezeu)." (Ezechiel 16:23). Clerul, conducătorii, „bătrânii aleşi" şi şefii din turma „creştinătăţii" au absorbit fiecare mişcare a lumii, mişcare politică sau de altă natură, şi au etichetat-o cu numele lui Cristos sau al lui Dumnezeu . Aceşti conducători din „creştinismul organizat" au primit cu braţele deschise tot felul de religii şi obiceiuri păgâne în clădirile lor, pe care le-au numit „biserici", pentru a-şi satisface dorinţele lor egoiste de a avea popularitate, putere şi influenţă. „Creştinătatea organizată" şi-a creat propriile locuri de închinăciune în locurile cele mai proeminente pe drumuri, şi-au pus acolo firma şi au stat în uşă pentru a-i face pe trecători să intre şi în felul acesta i-au făcut

Cuprins

pe oamenii cinstiţi şi de bună credinţă să-i deteste , iar ei au devenit un lucru groaznic în ochii lui Dumnezeu . „Ţi-ai zidit case de curvie [(notă marginală) o casă a plăcerilor], ţi-ai făcut înălţimi în toate pieţele. La toate colţurile uliţelor ţi-ai făcut înălţimi, ţi-ai necinstit frumuseţea, ţi-ai desfăcut picioarele înaintea tuturor trecătorilor, ai făcut tot mai multe curvii." (Ezechiel 16: 24, 25) Liderii „creştinătăţii organizate" au denunţat practicile imorale ale oamenilor de lume, din punctul de vedere al cărnii, pentru că acesta este un lucru îngrozitor pentru oamenii oneşti. Iehova alege acest lucru urât pentru a ilustra calea ticăloasă pe care a ales-o „creştinătatea organizată". Este şi aşa foarte urât că bărbaţi decăzuţi şi femei decăzute se dedau la practici imorale, dar Iehova denunţă ca fiind mult mai rău că urmașii declaraţi ai lui Isus Cristos se dedau la practici imorale, împreună cu organizaţia Diavolului.

Egiptul este un simbol al lumii şi reprezintă partea comercială şi militară a organizaţiei lui Satan; tot astfel cum Asiria reprezintă în special elementele politice ale organizaţiei lui Satan, iar Chaldeea reprezintă religia Diavolului în întreaga sa organizaţie. (A se vedea *Profeţie*, Capitolul VI.) Versetele douăzeci şi şase până la douăzeci şi nouă din capitolul şaisprezece al profeţiei lui Ezechiel se adresează evreilor şi, cu şi mai mare forţă „creştinătăţii organizate", spunându-le: „Ai curvit cu egiptenii, vecinii tăi... Apoi ai curvit cu asirienii,... Ţi-ai înmulţit curviile cu ţara Canaanului şi până în Haldeea (Babilon), dar nici acolo nu te-ai săturat." Clerul, şefii şi bătrânii aleși în mod reprezentativ simbolizează întreaga „creştinătate organizată" şi s-au împrietenit şi au stabilit relaţii cu puterile comerciale şi cu politicienii lumii, pentru ca să câştige popularitate şi influenţă; iar „creştinătatea organizată" şi-a deschis astfel braţele şi a primit într-o prietenie imorală pe toţi cei ce cred în religii păgâne sau diavoleşti şi au căzut de acord cu aceştia. Astăzi „creştinătatea organizată" sau „creştinătatea" se laudă că toate religiile merg mână în mână, fără conflicte. Acest lucru se realizează sub pretextul şi cu argumentul fals că astfel se instaurează pacea între oameni, dar de fapt şi în realitate, acest lucru defăimează Cuvântul lui Dumnezeu şi adevărata închinare la Cel Prea Înalt.

„Ai fost femeia preacurvă, care primeşte pe străini în locul bărbatului ei!" (Ezechiel 16:32). „Religia organizată", denumită în mod greşit „creştinătate", în ţara numită şi „ţara creştinătăţii", oferă recompense şi premii pentru a-i face pe alţi oameni ai lumii să vină la ea şi să intre în organizaţia ei şi să-i împărtăşească vederile, în timp ce ea nu primeşte niciun câştig spiritual din aceasta. Sunt adoptate forme şi practici păgâne în clădirile numite „biserici creştine", pentru a câştiga popularitate şi a satisface dorinţele egoiste ale liderilor lor. Practica odioasă din organizațiile bisericeşti ce se numesc „creştine" este descrisă de Iehova astfel: „Tuturor curvelor li se plăteşte o plată; dar tu ai dat daruri tuturor ibovnicilor tăi, i-ai câştigat prin daruri, ca să-i tragi la tine din toate părţile şi să curveşti cu ei. Ai fost cu totul altfel decât celelalte curve, întrucât nimeni nu umbla după tine, ci tu plăteai celor ce veneau la tine, în loc ca tu să fii plătită de ei. De aceea ai fost cu totul altfel decât altele." (Ezechiel 16:33, 34) În loc ca chemarea să vină de la Dumnezeu şi în loc să spună oamenilor adevărul lui Dumnezeu , pentru ca ei să

Cuprins

poată răspunde chemării Lui în deplină înţelegere, liderii religioşi necredincioşi au alergat după clasa de oameni pe care o doreau, atrăgându-i cu tot felul de momeli, pentru a şi-i face prozeliţi. În felul acesta, nu numai că s-au compromis pe ei înşişi, dar au şi plătit pentru a li se da ocazia să facă acest lucru. Astfel, Iehova compară „creştinătatea organizată" cu o curvă care plăteşte tot felul de bărbaţi pentru a-și satisface dorinţele animalice. Cu siguranţă, o descriere mai rea decât aceasta nu putea fi imaginată.

Iehova i-a poruncit lui Ezechiel să-i atragă atenţia Ierusalimului asupra faptelor sale urâcioase şi să-i spună de judecata lui Dumnezeu. Clasa „servului credincios" trebuie să facă acelaşi lucru faţă de „Ţara creştinătăţii". „De aceea, ascultă, curvo, Cuvântul Domnului! [Iehova]." (Ezechiel 16:35) Deci Iehova îi dă instrucţiuni profetului Său să spună aşa din cauza murdăriei ei trupeşti şi sufleteşti; El îi va aduna pe toţi cei cu care ea s-a distrat şi pe toţi cei pe care i-a urât şi El va demasca ticăloşia ei în faţa tuturor. „De aceea, iată, voi strânge pe toţi ibovnicii cu care te dezmierdai, pe toţi aceia pe care i-ai iubit şi pe toţi aceia pe care i-ai urât, da, îi voi strânge împotriva ta din toate părţile, îţi voi dezveli goliciunea înaintea lor şi îţi vor vedea toată goliciunea.. Te voi da în mâinile lor; îţi vor surpa casele de curvie şi îţi vor nimici înălţimile; te vor dezbrăca de hainele tale, îţi vor lua toată podoaba de pietre scumpe şi te vor lăsa goală, goală de tot.... Iată, voi face ca purtarea ta să cadă asupra capului tău, zice Domnul, Dumnezeu" – Ezechiel 16:37, 39, 43.

Este clar că este voinţa lui Dumnezeu ca „creştinătatea" să fie informată despre nelegiuirea ei şi să i se reamintească de judecata scrisă a lui Dumnezeu împotriva ei. Şi cine să facă această operă de informare dacă nu cei pe care Dumnezeu i-a chemat pentru a-I fi martori în numele Lui?

Clasa „servului credincios" a primit însărcinarea de a declara ziua răzbunării Dumnezeului nostru. Aşa cum Egiptul şi Asiria şi alte naţiuni din jur s-au îndreptat împotriva Ierusalimului, tot astfel, în timpurile moderne, alte puteri îi vor distruge pe religioniştii ipocriţi. „Cele zece coarne pe care le-ai văzut şi fiara vor urî pe curvă, o vor pustii şi o vor lăsa goală. Carnea i-o vor mânca şi o vor arde cu foc. Căci Dumnezeu le-a pus în inimă să-I aducă la îndeplinire planul Lui: să se învoiască pe deplin şi să dea fiarei stăpânirea lor împărătească, până se vor îndeplini cuvintele lui Dumnezeu." (Apocalipsa 17:16, 17) (A se vedea *Lumina,* Vol. II, pagina 108) – Ezechiel 23:22-26.

Necredincioșii, ignoranții, ateii şi cei numiţi în batjocură „creştinătate" şi toate religiile păgâne din aceeaşi clasă folosesc proverbul: „ După cum este mama , aşa este şi fata". Cu alte cuvinte, „dacă mama a fost o curvă, aşa va fi şi fata". Toate sunt rele şi toate sunt de la Diavol. Ei nu văd diferenţa dintre „creştinătatea organizată", cu practicile sale diavoleşti şi adevăratele învăţături şi practici ale lui Isus Cristos şi ale apostolilor Lui credincioşi. Necredincioșii şi ateii şi cei din aceasta clasă observă că „creştinătatea organizată" este chiar mai rea decât religiile păgâne declarate, pentru că în „creştinism" este o mai mare doză de informare. Căci ei clasifică învăţăturile şi practicile urmașilor adevărați ai lui Isus Cristos,

Cuprins

împreună cu păgânătatea şi aşa-numita „creştinătate organizată” şi ei duc război împotriva adevărului şi a minciunii deopotrivă.. „Iată că toţi cei ce spun zicători, vor spune despre tine zicătoarea aceasta: „Cum este mama, aşa şi fata!” (Ezechiel 16: 43, 44). Aceasta este din nou o sfidare împotriva lui Dumnezeu şi o afirmaţie că El nu poate scoate dintre creaturile umane decăzute pe niciuna care să poată să rămână cu credinţă neclintită faţă de Dumnezeu şi de Isus Cristos ; şi acest fapt este o dovadă că sfidarea vine de la Diavol.

Profetul lui Iehova, Ezechiel,compară apoi nelegiuirile din Samaria şi Sodoma cu cele din Ierusalim . „Sora ta cea mai mare, care locuieşte la miazănoapte de tine, este Samaria, ea şi fiicele ei; şi sora ta cea mai mică este Sodoma şi fiicele ei şi locuieşte la miazăzi de tine.” (Ezechiel 16:46). Iuda era al patrulea fiu, iar Beniamin al doisprezecelea fiu al lui Iacov; de aceea, atât seminţia lui Iuda, cât şi a lui Beniamin, au avut fraţi mai mari. Ierusalimul, care era parţial în Iuda şi parţial în Beniamin, a avut o „soră mai mare” în Samaria, capitala celor zece seminţii din Israel. Samaria înseamnă „veghează”. Privind spre est din Ierusalim, pe stânga se află Samaria, pe când Sodoma este la dreapta faţă de Ierusalim , dacă priveşti spre est. Sodoma era oraşul care era „sora mai mică”., pentru că era mai mic decât Ierusalimul; numele Sodoma înseamnă „un loc al pietrei de var sau al arderilor sau un câmp arabil.”

Samaria şi Sodoma erau rele, dar Ierusalimul este declarat ca fiind mult mai rău. În mod asemănător, religioniştii păgâni sunt necuraţi şi foarte răi şi îl hulesc pe Dumnezeu, dar „creştinătatea organizată”, sub influenţa şi controlul Diavolului, este mult mai rea şi aduce mult mai multă ocară numelui lui Dumnezeu; de aici şi comparaţia. „Tu nu numai că ai umblat pe căile lor şi ai săvârşit aceleaşi urâciuni, ci, ca şi cum atât ar fi fost prea puţin, ai fost mai stricată decât ele în toate purtările tale.” (Ezechiel 16:47). Ticăloşia Samariei s-a petrecut în prezenţa Ierusalimului, iar Ierusalimul pretinzând că este mai neprihănit decât alţii, a fost mai ticălos în ochii lui Dumnezeu. Acest lucru arată că observarea nelegiuirii şi a rezultatului acesteia nu este un factor de descurajare împotriva celor ce se complac în fărădelegi.

REGALITATEA

Iehova şi-a declarat scopul de a avea o preoţie regală după ordinul lui Melhisedec, care a fost atât rege al Salemului („mai întâi este Rege al neprihănirii şi apoi şi Rege al Salemului, adică Rege al păcii”) cât şi preot al Dumnezeului Cel Prea Înalt. (Geneza 14: 18; Evrei 7: 1 – 25) Isus Cristos este Capul acestui ordin preoţesc. (Evrei 3: 1) El este Împăratul Împăraţilor. (Apocalipsa 1: 5; 19: 16; 17: 14) Asociaţi Lui sunt 144.000 sub-preoţi (Psalmi 110: 4; 1Petru 2: 9, 10; Apocalipsa 14: 1 – 4) Ezechiel, atunci când a primit o viziune a casei regale a lui Iehova, a primit porunci legate de slujba efectuată de preoţi. Aceste porunci date de Iehova lui Ezechiel, au definit scopurile Dumnezeului Cel Prea Înalt şi „au fost

Cuprins

scrise pentru învăţătura noastră ca, prin răbdare şi mângâierea scripturilor [însemnărilor] să avem speranţă" În acea însemnare numele Ţadoc înseamnă „Cel Neprihănit".

„Dar preoţii, leviţii, fiii lui Ţadoc, care au păzit slujba locaşului Meu celui Sfânt când se rătăceau copiii lui Israel de la Mine, aceia se vor apropia de Mine să-Mi slujească şi vor sta înaintea Mea ca să-Mi aducă grăsime şi sânge, zice Domnul Dumnezeu." (Ezechiel 44: 15) Preoţia regală este formată din fiii divini AI LUI IAH CEL NEPRIHĂNIT. Preoţia aaronică era aleasă din seminţia lui Levi. Înalta preoţie datează din zilele Regelui David (2 Samuel 8: 17; 15: 24 – 36; 19: 11; 20: 25) Familia lui Ţadoc a fost în mod potrivit aleasă datorită credinţei lor în Dumnezeu şi credincioşiei faţă de interesele Împărăției Lui, aşa cum au fost reprezentate de Regele David. Aceasta este dovada că credinţa faţă de Dumnezeu în îndeplinirea îndatoririlor este ceea ce aduce aprobare.

Familia lui Ţadoc provenea din preotul iubit de Dumnezeu, Fineas (Numeri 25: 1 – 13), dar nu prin casa necredincioasă a înaltului preot Eli, ci prin Amaria şi Ahitub. (1 Cronici 6: 1 – 8, 50 – 53) „Deci Solomon l-a izgonit pe Abiatar [urmaşul lui Eli] ca să nu mai fie preot lui [Iehova], ca el să poată împlini cuvântul lui [Iehova], pe care l-a rostit legat de casa lui Eli din Şilo." (1 Împăraţi 2: 27) „Eu Îmi voi pune un preot credincios, care va lucra după inima Mea şi după sufletul Meu; îi voi zidi o casă stătătoare şi va umbla totdeauna înaintea[Regelui] Unsului Meu. Şi oricine va mai rămâne din casa ta [a lui Eli] va veni să se arunce cu faţa la pământ înaintea lui, pentru un ban din argint şi pentru o bucată de pâine şi va zice: „Pune-mă, te rog, în una din slujbele preoţiei, ca să am o bucată de pâine să mănânc." – 1 Samuel 2: 35, 36.

În zilele lui Ezechiel aceşti preoţi, „Leviţii, fiii lui Ţadoc" erau reprezentaţi de înaltul preot Iehozadac, care înseamnă „Iehova este drept" (1 Cronici 6: 14, 15), şi de succesorul acestuia, Iosua, care înseamnă „Iehova salvează" (Hagai 1: 12; Zaharia 3: 1, 8, 9; 6: 11, 12) Acelaşi Iosua era înaltul preot care împreună cu Zorobabel, a construit templul profetic din Ierusalim după întoarcerea israeliţilor din Babilon. Aceşti preoţi au rămas credincioşi lui Dumnezeu aşa cum rezultă din profeţiile lui Hagai, Zaharia şi Ezechiel. Iehova vorbeşte laudativ şi cu aprobare de Fineas în Numeri 25: 11 – 13, datorită credinţei lui. Casa preoţească a lui Eli îi simbolizează pe cei care nu sunt credincioşi legământului cu Dumnezeu şi care se alătură Anticristului.

Din 1917 în 1918 un test crucial a fost dat poporului lui Dumnezeu şi din acel test a apărut clasa „servului credincios şi înţelept" prefigurată de „fiii lui Ţadoc, care au avut în grijă sanctuarul Meu când copiii Israelului au rătăcit de lângă Mine". Aceasta susţine cu tărie concluzia că după ce Dumnezeu cheamă pe cineva la Împărăție şi chemarea este acceptată, cel chemat trebuie să fie supus unui test care să-i determine credinţa şi trebuie să se dovedească credincios sub acest test înainte să fie ales şi uns într-o poziţie din cadrul preoţiei împărăteşti. Cei aprobaţi, zice Iehova, „vor sta înaintea Mea să-mi ofere grăsimea şi sângele". Grăsimea şi sângele erau componentele speciale ale sacrificiului care îi aparţineau

Cuprins

numai lui Iehova Dumnezeu şi care îi erau oferite de preoţi. Viaţa se află în sânge şi Iehova este singura sursă a vieţii: „Preotul să le ardă pe altar. Aceasta este mâncarea unei jertfe mistuite de foc, de un miros plăcut Domnului. Toată grăsimea este a Domnului [Iehova]. Aceasta este o lege veşnică pentru urmaşii voştri, în toate locurile unde veţi locui: cu nici un chip să nu mâncaţi nici grăsime, nici sânge." (Leviticul 3:16,17). „Căci viaţa trupului este în sânge. Vi l-am dat ca să-l puneţi pe altar, ca să slujească de ispăşire pentru sufletele noastre, căci prin viaţa din el face sângele ispăşire." – Leveticul 17:11

Preoţia credincioasă a fiilor lui Ţadoc simbolizează sau reprezintă pe cei credincioşi care sunt aleşi membrii ai preoţiei împărăteşti şi incluşi ca membrii în casa regală a lui Iehova. „Ei vor intra în sanctuarul Meu şi ei se vor apropia de masa Mea pentru a-Mi fi preoţi şi ei Mă vor sluji." (Ezechiel 44: 16) Nu exista vreun chivot al legământului sau scaun al milei de care să se apropie preoţii în acest templu pe care l-a văzut Ezechiel şi asta deoarece Iehova este acum la templul Său. „Altarul de lemn" era acolo, şi este numit „masa dinaintea lui Iehova" Unşii lui Iehova, aflaţi încă pe pământ, acum vin la această masă, înaintea lui Iehova în „locul secret al Celui Prea Înalt" nu datorită perfecţiunilor lor, ci datorită neprihănirii şi desăvârşirii lui Isus Cristos, Capul preoţiei împărăteşti. Încrederea lui Iehova în această preoţie este arătată prin faptul că ei „îmi vor fi preoţi Mie, [Iehova] şi ei Mă vor sluji."

Aceasta este clasa care are acces la curtea interioară a templului. Deoarece poarta de est este închisă, ei trebuie să intre pe la celelalte porţi: „şi când vor intra pe porţile curţii interioare, ei vor fi îmbrăcaţi cu haine de in; şi nu vor avea deloc lână pe ei pe când slujesc înăuntrul porţilor curţii interioare" (Ezechiel 44: 17). Veştmintele lor îi identifică ca membrii ai preoţiei împărăteşti, „căci inul fin este neprihănirea [actele neprihănite ale] sfinţilor." (Apocalipsa 19:8) Rămăşiţa, aflată acum pe pământ, trebuie să poarte haine din in fin, adică „haina neprihănirii", arătând astfel că au aprobarea lui Iehova şi că îi sunt martori. Faptul că nu purtau lână indică faptul că aceşti credincioşi aflaţi în slujba lui Dumnezeu, nu tundeau turma Domnului pentru confortul propriu.

Hainele ce trebuiau purtate de preoţia împărătească indica faptul că slujba lor era una a fericirii: „Vor avea pe cap şi bonete de in şi pantaloni din in pe coapsele lor[ca să nu li se vadă goliciunea (Apocalipsa 3:18; 16: 15]; nu se vor încinge cu ceva care să aducă sudoarea". (Ezechiel 44: 18) Preotul trebuie să nu poarte nimic care „aduce sudoare". Sudoarea sugerează muncă grea, trudă, ca în cazul lui Adam.(Geneza 3: 17 – 19) Haine de lână produc transpiraţie, deci nu sunt potrivite. „Transpiraţia" lui Adam era rezultatul blestemului, şi legat de organizaţia Domnului, din care face parte acum rămăşiţa, stă scris: „Şi frunzele pomului erau pentru vindecarea naţiunilor. Şi nu va mai exista un nou blestem" – Apocalipsa 22: 2, 3.

Preoţia împărătească este îndrumată să nu îşi arate hainele împărăteşti oamenilor: „Şi când merg în curtea exterioară la norod, ei îşi vor scoate hainele în care au slujit şi le vor lăsa în camerele sfinte; şi ei îşi vor pune alte haine, ca să nu

Cuprins

sfinţească norodul cu hainele lor. ” (Ezechiel 44: 19) Acest text nu poate fi interpretat ca însemnând că sfinţii glorificaţi din cer se vor materializa ca formă sau îmbrăcăminte şi se vor arăta oamenilor pe pământ. Textul deci trebuie să se limiteze la rămăşiţa lui Iehova care este încă pe pământ şi care apare înaintea oamenilor ca martorii lui Iehova. Ei nu trebuie să se afişeze şi să se dea în spectacol înaintea oamenilor folosind în mod necorespunzător funcţia lor spirituală pentru scopuri egoiste, glorioase şi înfumurate. Ei nu trebuie să apară înaintea oamenilor ca martorii lui Iehova într-un mod fățarnic, pentru a-i impresiona pe alţii cu propria lor importanţă sau ca oamenii să-i privească înfioraţi. Aşa un comportament ar fi foarte supărător pentru Iehova. Martorii lui Iehova sunt servii Lui şi când se duc înaintea oamenilor cu mesajul Lui în format de carte sau orice alt mod de mărturie, ei trebuie să-I dea lui Iehova toată gloria şi onoarea, iar omului deloc. (Hagai 2: 11, 12) Nici nu se cade pentru aleşii lui Dumnezeu să-i sfinţească pe unii care nu au fost aleşi de Dumnezeu. Preoţia împărătească este aleasă de Iehova şi nu de vreo făptură umană.

Fie ca martorii lui Iehova să urmeze următoarea poruncă anume: „Nu-şi vor rade capul, dar nici nu vor lăsa părul să crească în voie; ci vor trebui să-şi taie părul.” (Ezechiel 44: 20) Dumnezeu îi dă femeii părul ca acoperământ de cap, iar femeia este ilustrația bisericii. (2 Corinteni 11: 2) Nu contează dacă părul femeii este făcut coc în vârful capului sau dacă este tăiat, dar este păcat să ai capul ras şi pe urmă să te legi cu o pânză albă peste el, iar apoi să-ţi pui o bonetă neagră ca alţii să vadă şi să zică: „Uite ce persoană credincioasă”! Nici bărbaţii să nu poarte păr lung ca să pară suflete foarte evlavioase, ca oamenii să zică aşa despre ei. Pavel a înţeles poruncile lui Iehova legate de preoţie când a scris că femeile nu trebuie să-şi radă capul, nici bărbaţii să nu aibă plete „Nu vă învaţă chiar natura, că dacă un bărbat are părul lung, este ruşine pentru el? Dar dacă o femeie are părul lung este spre gloria ei; deoarece părul i s-a dat ca acoperământ.” – 1 Corinteni 11: 3 – 15.

„Ei doar îşi vor tăia părul” zice Iehova în porunca Lui către Ezechiel. A existat multă vorbărie goală legat de tăiatul părului la femei, dar nu există nimic în scriptură împotriva acestei preferinţe. Nu trebuie să fim nechibzuiţi şi să facem reguli care nu există în Scripturi. Poruncile lui Iehova către Ezechiel legate de ce poartă pe cap preoţimea se rezumă la faptul că oamenii nu trebuie să facă nimic care să atragă în mod deosebit atenţia sau care să scoată în relief creatura, ci să facă totul ca să-L scoată în evidenţă pe Creator. Nu trebuie să atragă în mod deosebit atenţia prin îmbrăcăminte sau expresii ale feţei ultra evlavioase. Nu se cade să aibă un aer de înmormântare sau să apară ca martiri pentru a-i impresiona pe alţii. Martorii lui Iehova sunt servi fericiţi, veseli şi credincioşi ai lui Dumnezeu, care dau cu îndrăzneală mărturia legată de Isus Cristos şi care aduc în atenţia oamenilor Cuvântul şi numele Celui Prea Înalt. Dacă unei clase anume îi plac sau nu, nu contează. Aprobarea lui Dumnezeu este singurul lucru important.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Împărăţiei lui Jehova

1 DECEMBRIE 1938 Nr. 23

Cuprins:

CUNOŞTINŢA - Pag.571

ACTIVITĂŢILE ÎMPĂRĂŢIEI - Pag.586

SUPRAVIEŢUITORII - Pag.590

"VOI SUNTEŢI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Cuprins

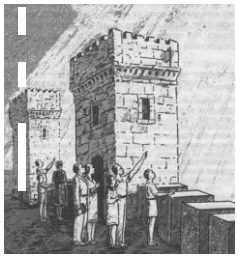

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

VOL. LIX **1 DECEMBRIE 1938** **NR. 23**

CUNOŞTINŢA

„Toate îşi au vremea lor şi fiecare lucru de sub ceruri îşi are ceasul lui. Naşterea îşi are vremea ei şi moartea îşi are vremea ei” – Eclesiastul 3:1 – 3.

Iehova ,prin Cuvântul Său l-a informat pe om ce este bine şi ce este rău, iar omul sincer şi cinstit este nerăbdător să afle ce este bine. De asemenea, Dumnezeu hotărăşte când este timpul potrivit pentru anumite lucruri. Încercarea de a face chiar şi acele lucruri într-un timp nepotrivit sau într-un mod contrar poruncilor lui Dumnezeu este o greşeală. Iehova le porunceşte celor ce-L servesc să îşi dea silinţa în căutarea cunoaşterii neprihănirii, ca ei să meargă pe calea cea dreaptă. Omul cu inimă curată se teme de Dumnezeu; adică se teme de a face ceva contrar căii alese de Iehova. „Teama de Dumnezeu este începutul cunoaşterii”. (Proverbe 1: 7) Omul care nu crede în Dumnezeu şi nu se teme de El nu poate căpăta cunoaşterea neprihănirii. De aceea oamenii care posedă ceea ce se cheamă „cunoştinţe lumeşti” şi care sunt înţelepţi în îngâmfare, sunt nesăbuiţi şi aşa numita „înţelepciune este nesăbuinţă în ochii lui Dumnezeu. (1 Corinteni 1: 20 – 25) Cei voit nelegiuiţi nu au teamă de Dumnezeu: „Teama de Dumnezeu înseamnă să urăşti nelegiuirea... şi calea nelegiuită.” (Proverbe 8: 13) Orice încălcare a legilor lui Dumnezeu este o nelegiuire. Cunoaşterea legii lui Dumnezeu este necesară pentru cei ce doresc să-i facă voia.

2. Iehova, prin profetul Său, se adresează acelora care au fugit din organizaţia lui Satan şi care nu mai sunt deci dornici de a fi sub legea acestuia şi asemenea persoane, Satan şi hoardele lui, nu le mai doreşte. Lor Iehova le spune: „Adunaţi-vă... căutaţi neprihănirea, căutaţi smerenia” (Ţefania 2: 1 – 3) O persoană smerită este cineva care doreşte să fie învăţat şi să înveţe calea cea dreaptă şi acea cale este indicată numai în Cuvântul lui Dumnezeu. (Psalmi 119: 105) Căutând sincer smerenia, omul îşi dă silinţa să afle cu precizie ceea ce vrea Dumnezeu de la el. Să înveţi neprihănirea înseamnă să înveţi ceea ce este bine şi apoi să urmezi acea cale. „Ionadabii” au fugit la organizaţia lui Dumnezeu ca să găsească acolo protecţie, siguranţă şi salvare. Asemenea persoane trebuie acum să îşi dea silinţa să adune cunoştinţe despre Cuvântul lui Dumnezeu şi, de asemenea, să urmeze calea neprihănirii arătată în acel Cuvânt. Ceea ce este publicat aici este pentru ajutorarea tuturor celor care au fost de acord să facă voia Domnului şi ,în mod special, pentru„ ionadabi”.

Cuprins

LEGĂMÂNTUL VEŞNIC

3 Dumnezeu este izvorul vieţii: „ Căci la Tine este izvorul vieţii; prin lumina Ta vedem lumina.” (Psalmi 36: 9) Aceasta înseamnă că toată viaţa porneşte de la El şi nimeni nu poate avea viaţă şi nu se poate bucura de ea fără permisiunea Lui. Nimeni nu poate lua viaţa contrar legii date anume de Dumnezeu şi în acelaşi timp să fie absolvit de răspundere. Legământul veşnic al lui Dumnezeu este declaraţia Lui puternică legată de sfinţenia vieţii. Prin legea Lui a specificat că în anumite situaţii viaţa poate fi luată şi, astfel, stă scris: „Este... un timp pentru a ucide”. Toată lumea să aibă grijă să înveţe care este vremea potrivită şi în ce condiţii poate o viaţă fi luată. Fără asemenea cunoştinţe răul sau nelegiuirea se vor face aproape cu siguranţă. În anumite condiţii şi în anumite situaţii, viaţa umană poate fi luată pentru aplicarea legii lui Dumnezeu: „ Dacă varsă cineva sângele omului şi sângele lui să fie vărsat de om; căci Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul Lui.”(Geneza 9: 6) Aceasta nu poate însemna că oricine se poate auto- numi executorul răufăcătorului, fiindcă porunca de la Dumnezeu este: „Să nu ucizi.” (Exodul 20: 13) Dumnezeu numeşte câteodată anumiţi oameni sau grupuri de oameni care să acţioneze ca executori şi să aplice judecata împotriva răufăcătorului. Legământul veşnic a fost rostit lui Noe în vremea când Noe era neprihănit în ochii lui Dumnezeu şi Noe a fost făcut executorul criminalilor din partea lui Dumnezeu; şi asta stabileşte regula că toate execuţiile răufăcătorilor trebuie făcute în neprihănire, adică în armonie cu legea lui Dumnezeu (Exodul 21: 12 – 24; Leviticul 24: 16 – 21) Legea lui Dumnezeu dă doar câteva cazuri în care viaţa umană poate fi luată, în armonie cu condiţiile date de legământul veşnic. A lua viaţa creaturilor umane contrar cu cazurile numite de Dumnezeu este deci o încălcare a legământului veşnic. Scripturile şi faptele indiscutabile arată că astăzi pământul este pângărit, deoarece locuitorii lui „au încălcat legământul veşnic” – Isaia 24: 5.

DOBITOACE

4. Se rezumă declaraţia legământului veşnic la creaturile omeneşti? Răspunsul scriptural este: Nu! Legământul veşnic se referă şi la viaţa dobitoacelor. Legea lui Dumnezeu numeşte clar timpul şi condiţiile în care un animal poate fi omorât şi scopul pentru care poate fi omorât. Se înţelege deci că uciderea, fie a omului, fie a animalelor, contrar legii lui Dumnezeu este o încălcare a legământului veşnic.

5. Cuvintele legământului veşnic al lui Dumnezeu sunt după cum urmează: „Dumnezeu a mai vorbit lui Noe şi fiilor lui care erau cu el şi a zis: „Iată, Eu fac un legământ cu voi şi cu sămânţa voastră, care va veni după voi; cu toate vieţuitoarele, care sunt cu voi, atât păsările cât şi vitele şi toate fiarele de pe pământ, care sunt cu voi; cu toate cele care au ieşit din corabie şi cu orice alte dobitoace de pe pământ. Fac un legământ cu voi că nici o făptură nu va mai fi nimicită de apele potopului şi nu va mai veni potop ca să pustiască pământul.” Şi Dumnezeu a zis: „Iată semnul legământului pe care-l fac între Mine şi voi şi toate

Cuprins

vieţuitoarele care sunt cu voi, pentru toate neamurile de oameni în veci: curcubeul Meu pe care l-am aşezat în nor, el va sluji ca semn al legământului dintre Mine şi pământ. Când voi strânge nori deasupra pământului, curcubeul se va arăta în nor; şi Eu Îmi voi aduce aminte de legământul dintre Mine şi voi şi toate vieţuitoarele de orice trup; şi apele nu se vor mai face potop, ca să nimicească orice făptură. Curcubeul va fi în nor; şi Eu Mă voi uita la el, ca să-Mi aduc aminte de legământul cel veşnic dintre Dumnezeu şi toate vieţuitoarele de orice trup de pe pământ". Şi Dumnezeu i-a zis lui Noe: „Acesta este semnul legământului pe care l-am făcut între Mine şi orice făptură de pe pământ." – Geneza 9: 8 – 17.

6. Cuvintele textului din versetele cinci şi şase ale aceluiaşi capitol constituie o afirmaţie care subliniază faptul că numai Dumnezeu are dreptul să dea viaţă şi în acelaşi timp este singurul care are dreptul să o ia. Dacă viaţa este luată de un om, acel lucru trebuie făcut în acord cu legea lui Dumnezeu şi acea lege se aplică atât oamenilor, cât şi animalelor. Porunca dată de Iehova lui Noe spunea următorul lucru: „Nu vei lăsa un ucigaş să trăiască." Aceasta nu este contrară legii lui Dumnezeu „Să nu ucizi", ci este în armonie cu ea. Individul care îşi asumă dreptul de a ucide un alt om este un criminal, deci încalcă legea lui Dumnezeu. Porunca lui Dumnezeu este că ucigaşul va fi pedepsit cu moartea, care sentinţă trebuie executată de o autoritate constituită în mod corespunzător. Cuvintele din Geneza 9: 6 „căci Dumnezeu a făcut omul după chipul şi asemănarea Lui" nu pot să se refere la Adam, ci mai degrabă acele cuvinte înseamnă că executorii răufăcătorului, constituţi în mod corespunzător, acţionează ca reprezentanţi ai lui Dumnezeu şi când acţionează astfel, ei acţionează „după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu", adică prin autoritatea delegată de Dumnezeu pentru omorârea ucigaşului. Acesta fiind înţelesul corect, animalul este tot sub protecţia garantată de cuvintele legământului veşnic.

7. Într-un număr anterior al *Turnului de Veghere* s-a spus că uciderea crudă şi neîntemeiată a animalelor este o încălcare a legământului veşnic şi că acesta a fost unul din păcatele principale ale lui Nimrod. Unii cititori ai *Turnului de Veghere* au luat atitudine la această concluzie, susţinând că urmărirea şi uciderea sălbăticiunilor ca sport este corectă şi normală. Este scriptural corect să tragem concluzia că legământul veşnic este încălcat numai atunci când este vărsat sânge omenesc? Asemenea concluzie este în întregime eronată şi aceasta este dovedită de cuvintele folosite de Iehova în legământul veşnic. Nu ar exista nici un motiv să se pomenească de animalele câmpului şi de pasările cerului în acest legământ dacă nu ar fi spre protejarea lor. Dumnezeu a spus: „Îmi stabilesc legământul cu voi şi cu orice creatură vie care este cu voi, cu păsări, cu vite şi cu toate dobitoacele pământului". Aceste cuvinte ale lui Dumnezeu opresc pe om să ia viaţa animalelor ,numai dacă aceasta este în armonie cu hotărârea lui Dumnezeu şi această hotărâre El a redat-o clar în legea ce îndrumă pe cel ce vrea să urmeze calea cea dreaptă. Este scris în Cuvântul lui Dumnezeu: „ Cel neprihănit se îndură de vite, dar inima celui rău este fără milă." (Proverbe 12: 10) Reciproca acestei afirmaţii trebuie deci să fie, că omul care dă greş sau refuză să preţuiască viaţa animalului său este

Cuprins

nelegiuit în ochii lui Dumnezeu. Faptul că animalul nu poate vorbi nu este o scuză să îl tratezi prost, cu atât mai mult nu este o scuză să-i iei viaţa. Isus a subliniat acest adevăr care nu poate fi schimbat, atunci când le-a vorbit fariseilor de ipocrizia lor şi de cerinţele Domnului cu privire la dobitoace. – Luca 14: 3 – 6.

8. Dacă un om are nevoie de un animal pentru hrană, el are voie să-l omoare şi să-i mănânce carnea; dar nu poate mânca sângele, deoarece viaţa este în sânge şi sângele îi aparţine lui Iehova.: „Tot ce se mişcă şi are viaţă, să vă slujească de hrană: toate acestea vi le dau, ca şi iarba verde. Numai carne cu viaţa ei, adică sângele ei, să nu mâncaţi." (Geneza 9: 3, 4) Viaţa tuturor făpturilor pământeşti este în sânge şi cum acea viaţă îi aparţine lui Iehova Dumnezeu, legea Lui cere ca chiar atunci când un animal este omorât pentru a fi mâncat, sângele lui trebuie vărsat Domnului. Să ucizi animale de plăcere şi nu ca hrană, este cu siguranţă o încălcare a legii lui Dumnezeu şi a legământului veşnic. Persoana care umblă cu o puşcă în mână şi ucide animale sălbatice şi păsări sălbatice doar pentru a-şi etala îndemânarea şi pentru a se distra, încalcă legea lui Dumnezeu şi deci nesocoteşte legământul veşnic cu privire la sfinţenia vieţii.

9. Legea dată de Dumnezeu prin Moise susţine în întregime această concluzie. Dumnezeu a specificat în acea lege ce trebuie să facă vânătorii şi această lege arată că nimeni nu are dreptul să vâneze animale sau păsări pentru distracţie, intensitatea trăirilor sau aventură. „Dacă vreunul din copiii lui Israel sau din străinii care locuiesc în mijlocul lor vânează o fiară sau o pasăre care se mănâncă, să-i verse sângele şi să-l acopere cu ţărână. Căci viaţa oricărui trup stă în sângele lui, care este în el. De aceea am zis copiilor lui Israel: „Să nu mâncaţi sângele nici unui trup; căci viaţa oricărui trup este sângele lui: oricine va mânca din el, va fi nimicit." – Leviticul 17: 13, 14

10. Omul poate vâna animalul pentru hrană, dacă acel animal este curat şi poate fi mâncat, dar sângele animalului ucis trebuie vărsat şi nu mâncat, deoarece sângele reprezintă viaţa. (Deuteronomul 12: 15, 16 ; 14: 3 – 11, 20, 21; 15: 22, 23) Dacă animalul este necurat şi nu poate fi folosit ca hrană, atunci să omori acel animal din amuzament este greşit. Dacă este curat şi bun de mâncat, poate fi ucis pentru carne. Se înţelege deci că, dacă animalul este ucis din amuzament, asemenea ucidere înseamnă luarea unei vieţi fără un motiv temeinic şi este o încălcare a legământului veşnic.

11. Legea lui Dumnezeu prevedea că animalele care mor din cauza bolii sau fiindcă au fost omorâte de alte animale, nu pot fi folosite ca hrană şi o pedeapsă se dă celui ce îl mănâncă. „Oricine, fie băştinaş, fie străin, care va mânca dintr-o fiară moartă sau sfâşiată, să-şi spele hainele, să se scalde în apă şi va fi necurat până seara; apoi va fi curat. Dacă nu-şi spală hainele şi nu-şi scaldă trupul, îşi va purta fărădelegea lui." – Leviticul 17: 15, 16; 11: 39, 40.

12. Cei ce încălcau legea lui Dumnezeu erau necuraţi; în legătură cu aceasta este scris că, dacă cel necurat „merge la lucrurile sfinte" el va fi supus pedepsei cu moartea. (Leviticul 22: 3, 8, 9) Această lege este valabilă pentru toţi cei consacraţi să facă voia lui Dumnezeu, inclusiv rămăşiţa şi „ionadabii". Era

Cuprins

indispensabil ca israeliţii să omoare animalele şi să le verse sângele pentru a avea carne curată de mâncare. Apostolii lui Isus Cristos au urmat cu stricteţe această regulă atunci când sfătuiau ,atât pe evrei,cât şi pe cei ce nu erau evrei, astfel arătând că regula se aplică tuturor celor ce au făcut legământul de a urma voia lui Dumnezeu. Consiliul din Ierusalim a declarat astfel atunci când a scris scrisori celor ce doreau să cunoască dreapta cale. „Ei le-au scris astfel prin ei... Căci a părut drept şi sfântului [spirit] şi nouă , să nu vă împovărăm cu mai mult decât este necesar; să vă feriţi de carnea oferită idolilor, de la sânge, de la animale sugrumate şi de la curvie. Dacă vă păziţi de acestea, vă va fi bine." – Faptele Apostolilor 15: 23, 28, 29.

BUN DE MÂNCAT

13. Domnul Dumnezeu a specificat animale, peşti şi păsări a căror carne poate fi consumată şi a specificat şi pe cele care nu pot fi consumate. Uciderea animalelor din această ultimă categorie doar din distracţie înseamnă uciderea contrar legii lui Dumnezeu şi încălcarea legământului veşnic. (Deuteronomul 12: 15, 16, 23, 24; 14: 3 – 21) Iehova, în capitolul unsprezece din Leviticul specifică animalele care pot fi şi cele care nu pot fi mâncate. Cum omorârea animalelor ca hrană este permisă, în mod obligatoriu omorârea din distracţie este interzisă. Din acest motiv Dumnezeu îi dă voie lui Noe să ucidă animale „pentru carne", dar nu să ucidă de plăcere.

SACRIFICIUL

14. A fost voia Domnului ca anumite animale curate să fie omorâte pentru sacrificiu. Prin aceasta Dumnezeu vestea că sângele de sacrificiu al lui Isus va ispăşi pentru păcatele oamenilor. Dar uciderea acestor animale nu putea fi făcută de oricine şi victima nu putea fi oferită de oricine. Sacrificiul trebuia adus şi oferit în modul descris de Domnul. „Domnul a vorbit lui Moise şi a zis: „Vorbeşte lui Aaron şi fiilor lui şi tuturor copiilor lui Israel şi spune-le: Iată ce a poruncit Domnul: Dacă cineva din casa lui Israel junghie în tabără sau afară din tabără un bou, un miel sau o capră, şi nu-l aduce la uşa cortului întâlnirii, ca să-l aducă în dar Domnului înaintea cortului Domnului, sângele acesta va fi pus în socoteala omului aceluia: a vărsat[fără rost] sânge[unui animal]; omul acela va fi nimicit din mijlocul poporului său. De aceea copiii lui Israel, în loc să-şi junghie jertfele pe câmp, trebuie să le aducă la preot, înaintea Domnului, la uşa cortului întâlnirii şi să le aducă Domnului ca jertfe de mulţumire. Căci viaţa trupului este în sânge. Vi l-am dat ca să-l puneţi pe altar, ca să slujească de ispăşire pentru sufletele noastre, căci prin viaţa din el face sângele ispăşire. De aceea am zis copiilor lui Israel: „Nimeni dintre voi să nu mănânce sânge şi nici străinul care locuieşte în mijlocul vostru să nu mănânce sânge." – Leviticul 17: 1-5, 11, 12.

15. Iar şi iar Domnul subliniază adevărul că viaţa îi aparţine numai Lui şi, prin urmare, nici o viaţă nu poate fi luată atunci când aceasta se face ignorând legea lui Dumnezeu. Prevestind scopul Său de a răscumpăra rasa umană cu sângele

Cuprins

de sacrificiu al Primului Său născut, Isus Cristos, Dumnezeu a poruncit ca primul născut al animalelor care pot fi sacrificate să fie oferite Domnului: „Să închini Domnului, Dumnezeului tău, pe orice întâi-născut de parte bărbătească din cireada şi turma ta.... Să-l mănânci în fiecare an, tu şi familia ta înaintea Domnului, Dumnezeului tău, în locul pe care-l va alege El." – Deuteronomul 15: 19, 20.

16. Întâi născutul animalelor care nu pot fi sacrificate trebuie răscumpărat printr-un miel, adică un animal acceptabil pentru sacrificiu. Dacă întâi născutul nu era răscumpărat după lege, era potrivit şi drept ca întâi născutul nerăscumpărat să fie omorât.„ Să închini Domnului pe orice întâi-născut dintre oameni, chiar pe orice întâi-născut din vitele pe care le vei avea: orice parte bărbătească este a Domnului. Să răscumperi cu un miel pe orice întâi-născut al măgăriţei; iar dacă nu-l vei răscumpăra, să-i frângi gâtul. Să răscumperi, de asemenea, pe orice întâi-născut de parte bărbătească dintre fiii tăi." (Exodul 13: 12, 13) „Orice întâi-născut este al Meu, chiar orice întâi-născut de parte bărbătească din turmele de vaci sau de oi. Să răscumperi cu un miel pe întâiul-născut al măgăriţei; iar dacă nu-l răscumperi, să-i frângi gâtul. Să răscumperi pe orice întâi-născut al fiilor tăi; şi să nu te înfăţişezi cu mâinile goale înaintea Mea." (Exodul 34: 19, 20) Aceasta arată că animalele trebuie tratate sau folosite conform legii lui Dumnezeu şi că orice altceva care este contrar cu legea Lui reprezintă un păcat.

17. Fiare ce fac rău altor animale sau omoară o făptură umană trebuie ucise (Exodul 21: 28) sau dacă acel animal distruge bunurile cuiva, se cuvine să fie omorât şi aceasta nu reprezintă o încălcare a legământului veşnic. „Prindeţi-ne vulpile, vulpile cele mici, care strică viile; căci viile noastre sunt în floare." (Cântarea cântărilor 2: 15) Astfel regula este fixă că animalele care distrug mâncarea şi bunurile oamenilor pot fi distruse, adică omorâte. Fiarele sau păsările care sunt găsite distrugând recoltele ţăranului sau ale grădinarului pot fi ucise şi aceasta este spre protecţia omului şi nu încalcă legământul veşnic.

18. De asemenea uciderea fiarelor în proprie apărare este corect şi nu este o încălcare a legământului veşnic. Un leu ameninţa viaţa lui Samson şi el a omorât leul ,cu acordul Domnului. (Judecători 14: 5, 6) Lui David i s-a încredinţat turma tatălui său şi în apărarea acesteia şi pentru proprie apărare el a omorât un leu şi un urs şi Dumnezeu i-a dat puterea să reuşească , ceea ce arată că David a ucis aceste animale cu acordul lui Dumnezeu – 1 Samuel 17: 34-37; 2 Samuel 20 – 23; Amos 3: 12.

19. Dacă o sălbăticiune a pădurii este o primejdie pentru viaţa umană sau devine ucigaşă , atunci trebuie omorâtă; dar dacă nu încearcă să facă rău altora şi fuge, las-o, nu o goni. Dumnezeu a făcut să nu fie necesar să omori animale sălbatice, făcându-le temătoare de oameni.(Geneza 9: 1, 2) Taurii sau boii care sunt periculoşi când sunt liberi trebuie ţinuţi închişi şi numai dacă devin sălbatici şi neîmblânziţi şi un pericol pentru viaţă, trebuie ei omorâţi, dar nu pentru carne: „Dacă un bou va împunge şi va omorî pe un bărbat sau pe o femeie, boul să fie ucis cu pietre, carnea să nu i se mănânce, iar stăpânul boului să nu fie pedepsit. Dar dacă boul avea dinainte obiceiul să împungă şi stăpânul fusese înştiinţat de

Cuprins

lucrul acesta şi nu l-a închis, boul să fie ucis cu pietre, dacă va ucide un bărbat sau o femeie şi stăpânul lui să fie pedepsit cu moartea. Dacă i se pune stăpânului un preţ pentru răscumpărarea vieţii lui, va plăti tot ce i se va cere. Când boul va împunge pe un băiat sau pe o fată, i se va face după legea aceasta; dar dacă boul împunge pe un rob, fie bărbat fie femeie, să se dea trei sicli din argint stăpânului robului şi boul să fie ucis cu pietre." – Exodul 21: 28 – 32.

20. Domnul a dat valoare animalelor folositoare omului: "Şi cel ce omoară un animal [care aparţine altcuiva], trebuie să dea animal pentru animal" (Leviticul 24: 18, 21) şi cel ce omoară un animal trebuie să-l dea înapoi, iar cel ce omoară un om va fi omorât." (Leviticul 24: 18, 21) Diferenţa dintre valoarea animalului şi a omului este făcută aici. Animalul fiind sub picioarele omului (Psalmi 8: 6, 7) ar fi inegal să ceri viaţa omului în schimb pentru viaţa animalului. De aceea pentru omorârea vinovată a unui animal de un om, pedeapsa este că omul trebuie să dea alt animal în locul primului.

21. La fel Dumnezeu a dat valoare vieţii animalelor sălbatice din câmpuri şi păduri. Vieţile lor aparţin lui Dumnezeu şi nu trebuie vânate şi omorâte fără milă şi fără nici o consideraţie. Asemenea vânătoare de animale sălbatice şi omorâre nesăbuită a lor este în total dezacord cu porunca lui Dumnezeu către om, anume: „Să ai stăpânire peste animalul câmpului şi peste pasărea cerului." (Geneza 1: 28) Faptul că a vâna animale şi păsări pentru mâncare este în armonie cu voia Domnului, este dovedit de legea Lui; dar numai carnea lor trebuie mâncată şi nu sângele, şi aceasta dovedeşte că uciderea doar pentru trăiri palpitante sau plăcerea de a împuşca animale sau păsări este greşită. „Dacă vreunul din copiii lui Israel sau din străinii care locuiesc în mijlocul lor vânează o fiară sau o pasăre care se mănâncă, să-i verse sângele şi să-l acopere cu ţărână. Căci viaţa oricărui trup stă în sângele lui, care este în el. De aceea am zis copiilor lui Israel: „Să nu mâncaţi sângele nici unui trup; căci viaţa oricărui trup este sângele lui: oricine va mânca din el, va fi nimicit." – Leviticul 17: 13, 14.

NIMROD

22. Primul vânător menţionat în Biblie a fost Nimrod. Dacă îndemânarea lui şi uciderea de animale de către el ar fi fost în armonie cu voia lui Dumnezeu, de ce ar pomeni Dumnezeu în Cuvântul lui de Nimrod vânătorul? Uciderea de animale de către Nimrod se făcea sfidând legea lui Dumnezeu şi se făcea din îndemnul lui Satan, în scopul sfidării şi compromiterii numelui lui Iehova. Nu este scriptural corect să zici cum au zis unii: „Păcatul lui Nimrod şi al celor ce l-au urmat nu includea uciderea fără rost de animale, iar Scripturile nu pomenesc de aceasta; singurul păcat al lui Nimrod era slăvirea de creaturi în loc de slăvirea Creatorului". Legat de el scrie în Scripturi: "Şi Cuş l-a avut pe Nimrod; el a început să fie puternic pe pământ. El a fost un mare vânător înaintea Domnului; de aceea se zice: Ca Nimrod mare vânător înaintea Domnului." (Geneza 10: 8, 9) Dacă Nimrod ar fi fost un simplu vânător care făcea rost de hrană, aceasta cu siguranţă nu ar fi făcut ca oamenii să îl declare mare vânător „înaintea Domnului".

Cuprins

23. Cuvântul „înaintea” din textul de mai sus, aşa cum este folosit azi, nu redă corect ideea. Înţelesul corect însă al acestui cuvânt este cheia care dezvăluie ce fel de om era Nimrod şi arată că era voit şi în mod deliberat păcătos şi că unul din marile lui păcate era uciderea de animale încălcând legământul veşnic. Alte traduceri ale acestui text scriptural şi definiţia cuvântului „înaintea”, vor clarifica problema; iată-le în continuare: „Înaintea” înseamnă „împotriva” lui Iehova (*Septuaginta* [LXX]); „sfidător” faţă de Iehova (*Enciclopedia* Fausset] „în opoziţie cu, sfidând pe” Iehova (*Biblia Companion*) O notă de subsol din apendicele Nr. 28 din *Biblia Companion* spune în această privinţă:

„Nimrod a convins omenirea să nu-şi atribuie fericirea lui Dumnezeu, ci să creadă că măiestria lui era sursa fericirii lor. În puţin timp el a devenit tiran, crezând că nu există alt mod de a-i îndepărta pe oameni de teama de Dumnezeu, decât făcându-i să se bazeze pe puterea sa.”

Targum-ul lui Ionatan spune: „De la începuturile lumii nimeni nu a fost ca Nimrod, puternic vânător şi răzvrătit împotriva Domnului.”

Targum-ul din Ierusalim spune: „Era puternic la vânat şi în nelegiuire faţă de Dumnezeu, căci era un vânător al fiilor oamenilor şi el le spunea: „Lăsaţi judecata Domnului şi alăturaţi-vă judecaţii lui Nimrod”. De aceea se zice: Ca Nimrod (sunt) cei puternici, puternici în vânătoare şi în nelegiuiri. ”

Caldeenii parafrazează astfel 1 Cronici 1: 10: „Cuş l-a avut pe Nimrod, care a început să fie neîntrecut în ticăloşii, căci a vărsat sânge nevinovat şi s-a răzvrătit împotriva lui Iehova.”

„Nimrod era întemeietorul Babilonului, care [simbolizează organizaţia lui Satan şi] îi semăna la caracter, fiind marele opozant al adevărului lui Dumnezeu şi al poporului lui Dumnezeu.

Nu putem să nu vedem în Nimrod, prima încercare a lui Satan de a crea un conducător mondial printre oameni.”

24. Numele Nimrod înseamnă „cel răzvrătit” sau „cel ce conduce în răzvrătire” .(Vezi cartea *Profeţie* paginile 127, 128, 130; vezi şi *Bogăţie,* paginile 95 [paragraful 1], 100 [par. 1], 168 [par. 2]) „Înţelesul cuvântului tradus „înaintea” înseamnă „împotriva Domnului”. Nimrod era un ucigaş de oameni şi animale. El pregătea oameni să înfrunte dificultăţi ca să se poată bate cu succes contra animalelor şi oamenilor. Măiestria ca vânător trebuie să fi coexistat cu vitejia în luptă. Vânătoarea şi eroismul, cu deosebire, erau în vechime asociate în mod natural”. - *Cyclopedia* McClintock şi Strong, Volumul VII, pag. 109.

25. „Numele Nimrod înseamnă „îmblânzitorul de leoparzi”. Acest nume arată că, aşa cum Nimrod câştigase faimă îmblânzind cai şi folosindu-i astfel la vânătoare, tot aşa faima lui de vânător se baza pe asta, anume descoperise arta de a-l face pe leopard să-l ajute la vânătoarea altor animale”. –(*Cele două Babiloane*, de Hislop, paginile 24, 44).

26. Nimrod era un religionist. Şi-a făcut un mare nume printre oameni prin uciderea fără rost a animalelor sălbatice şi astfel îi făcea pe cei creduli să-l privească ca pe un zeu. El a organizat religia, a practicat-o şi i-a făcut pe oameni să

Cuprins

practice formalismul sau religia, şi asta a făcut cu scopul de a-i îndepărta pe oameni de Iehova. Nimrod era instrumentul vizibil al Diavolului care să ducă la capăt declaraţia sfidătoare a Diavolului către Iehova, anume că-i putea îndepărta pe toţi oamenii de Dumnezeu. Nimrod omora animalele pădurii ca să-şi dovedească măiestria şi pentru a-i impresiona pe oameni cu măreţia lui, ca să le primească aplauzele, ca să poată avea control asupra oamenilor, să-i atragă de partea lui şi să-i folosească în scopurile sale egoiste, anume de a duce războaie de cucerire. Uciderea fără rost de animale sălbatice nu putea fi numai pentru hrană şi nu putea fi în armonie cu legea lui Dumnezeu şi cu legământul veşnic, ci era în sfidarea lui Dumnezeu şi cu scopul voit şi mârşav de a încălca legământul veşnic.

27. Exemplul dat de Nimrod a influenţat oamenii tuturor naţiunilor de atunci încoace. Faptele indiscutabile arată că clasa de bărbaţi care se dedau la vânarea de animale sălbatice şi păsări doar pentru senzaţii tari şi plăcerile egoiste care le însoţesc, sunt tot oamenii care se dedau şi se încântă în pregătire militară şi ducerea de războaie. Ei sunt cei ce sunt în mare măsură religionişti, practicând formalismul, lauda şi venerarea oamenilor, care se desfăşoară în directă opoziţie faţă de Dumnezeu şi care sfidează legile lui Dumnezeu, deci este un păcat. Astfel este clar că păcatul lui Nimrod şi al susţinătorilor lui includea uciderea fără rost a animalelor, cât şi desfăşurarea de războaie de cucerire şi uciderea de oameni, dar şi venerarea lui de către oameni şi convingerea poporului să slăvească oameni; cât şi organizarea de către el a unor formaţiuni politice de conducere şi organizarea comerţului care să-i aducă câştig personal nemeritat. Scopul acestor lucruri era şi este în continuare acela de a ţine atenţia oamenilor aţintită asupra făpturilor umane de o treaptă presupus mai înaltă şi a îndepărta mulţimile de la slujirea şi devotamentul către Dumnezeu Cel Atotputernic. Întregul plan este al Diavolului, creat şi pus în funcţiune pentru a duce mai departe provocarea mârşavă către Iehova, anume că el îi putea face pe toţi oamenii să îl blesteme pe Dumnezeu. Pentru a se înălţa, Nimrod a încălcat cu nelegiuire legământul veşnic, omorând fără rost oameni şi animale şi astfel înşelând poporul credul. A devenit proverb legat de el că el era cineva măreţ şi puternic, după cum este scris: „A început să fie un om mare pe pământ.” (1 Cronici 1: 10) „El a fost un mare vânător [ucigaş] spre sfidarea lui Iehova.” (Geneza 10: 8, 9, *Septuginta*) Când şi-a făcut un renume, el a întemeiat un regat; „şi începutul regatului său a fost Babel,” adică Babilonul, care era „o sfidare pentru Iehova.” (Versetul 10). Din vremea lui Nimrod toate naţiunile s-au îmbătat cu vinul Babilonului, adică cu doctrina nelegiuită a organizaţiei lui Satan şi, ca urmare, s-au dedat la uciderea fără rost de oameni şi animale şi i-au persecutat cu cruzime pe cei care-L slujesc cu adevărat pe Dumnezeu şi Împărăția Sa. Legat de aceasta stă scris: „Căci violenţa revărsată asupra Libanului te va copleşi şi distrugerea fiarelor, ceea ce i-a speriat”. – Habacuc 2: 17, *A.R.V*

28. Poporul lui Iehova, atât rămăşiţa cât şi „ionadabii”, sunt preocupaţi de aceste adevăruri mai ales acum, fiindcă arată omului modul şi mijloacele prin care Satan i-a îndepărtat pe oameni de Dumnezeu. Cei care s-au legat să facă voia lui

Cuprins

Dumnezeu sunt acum, datorită înţelegerii date de luminare, din ce în ce mai nerăbdători cum se pot conforma voinţei lui Dumnezeu, nu într-un singur lucru, ci în toate. Ei au o puternică dorinţă de a onora numele lui Dumnezeu şi de a-şi arăta iubirea faţă de El, ascultându-I sârguincios poruncile. „Ionadabii",mai ales, deoarece au porunca să caute smerenie şi neprihănire, trebuie acum să fie harnici în a învăţa ce este bine. Văzând din Scripturi că gonirea sau urmărirea şi uciderea de animale şi păsări pentru amuzament este greşită, deoarece încalcă legământul veşnic, ei vor evita aceasta şi vor refuza să fie implicaţi intr-un aşa numit „sport" cum este vânătoarea, doar pentru senzaţiile tari pe care le au oamenii când împuşcă păsări şi animale. Dumnezeu va pedepsi fiecare naţiune care i-a încălcat legământul veşnic, adică toate naţiunile. Cei consacraţi să facă voia lui Dumnezeu sunt din ce în ce mai precauţi să nu facă ceva care are chiar şi urmă de încălcare a voii exprimate a lui Dumnezeu. Dacă oamenii au nevoie de hrană, iar animalele curate pot fi omorâte în acest scop, este în armonie cu voia Domnului ca ei să omoare şi să mănânce carnea acestor animale şi păsări curate, dar nimeni cu adevărat consacrat a face voia Domnului nu se va deda la urmărirea sau uciderea unor animale sălbatice sau păsări pentru un aşa numit „sport" sau pentru senzaţii tari.

PROTECŢIE

29. Dumnezeu a oferit protecţie pentru cei ce-L iubesc şi-lL slujesc. Cei rămaşi în arcă cu Noe numărau în total doar opt persoane, care erau singurele făpturi umane rămase în viaţă. Existau numeroase animale pe care Noe le-a scos din arcă şi aceste animale imediat au început să umble pe pământ şi să se înmulţească. Pentru protecţia omului Dumnezeu a pus teamă sau spaimă în mintea animalelor, ca ele să se teamă de om, aşa cum este scris:„ S-apuce groaza şi frica de voi pe orice dobitoc de pe pământ, pe orice pasăre a cerului, pe tot ce se mişcă pe pământ şi pe toţi peştii mării: vi le-am dat în mâinile voastre!" – Geneza 9: 2.

30. Asta înseamnă cu siguranţă că atunci când oameni se apropie de animale sălbatice, acele animale având teamă şi groază de om fug ca să scape, iar aceasta s-a făcut pentru protecţia animalelor, dar mai ales pentru protecţia omului. Doar câţiva oameni nu s-ar fi putut proteja de un mare număr de fiare sălbatice. Groaza de om era protecţia acestuia. Diavolul a pus în mintea ajutorului său, Nimrod, să caute animalele şi să le omoare. Când animalele încercau să scape de Nimrod, el le urmărea şi le omora. El a învăţat şi pe alţi oameni să facă la fel. El omora acele sălbăticiuni doar pentru a-şi demonstra măiestria şi pentru a-L sfida pe Dumnezeu. Din auto- apărare şi pentru siguranţa lor, multe animale ale pădurii au devenit agresive şi au învăţat să-l atace pe om. Astfel Diavolul, acţionând prin oameni ticăloşi asemeni lui Nimrod, a făcut să devină agresive animalele sălbatice ale pădurii. Dacă poruncile lui Dumnezeu ar fi fost urmate de oameni, fără îndoială că leul, ursul, tigrul şi alte fiare sălbatice asemănătoare niciodată nu ar fi devenit agresive şi periculoase pentru om. Din vremea lui Nimrod ,oameni care îşi zic „sportivi" au vânat animale sălbatice, le-au aşteptat, le-au fugărit şi le-au ucis în

Cuprins

chip brutal. Astfel, animalele pădurii şi păsările sălbatice ale cerului au devenit duşmanii de moarte ai omului, pentru că vânătorii au devenit duşmanii lor de moarte. Oamenii,în mod greşit, au mers în zone sălbatice şi au prins animalele sălbatice şi le-au scos din habitatele lor naturale şi le-au băgat în închisori, cum ar fi grădinile zoologice, pedepsindu-le astfel crunt. Iar scuza lor a fost că este spre a satisface curiozitatea şi plăcerea oamenilor. Iehova Dumnezeu niciodată nu a închis animale sălbatice în grădini zoologice, ci, din contră, el le-a salvat viaţa în timpul potopului şi le-a protejat după potop prin includerea lor în legământul veşnic. Încălcarea legământului veşnic, atât în privinţa oamenilor cât şi a animalelor, a pricinuit mare durere, atât oamenilor cât şi animalelor. Dumnezeu a dat păduri ca să fie casa sălbăticiunilor şi oamenii nu au nici o scuză sau motiv să scoată animalele din casele lor şi să le închidă, nici nu au dreptul să omoare fără rost şi fără milă.

31. Exemplul comercial al lui Nimrod, de asemenea, încalcă legea lui Dumnezeu. Urmându-i exemplul, oameni au ucis animale în mod voit, ca să facă comerţ cu pielea sau oasele lor. Marea turmă de bizoni care pe vremuri acopereau zonele sălbatice ale Americii au fost ucise fără milă din motive comerciale. Elefanţii care odată locuiau în pădurile sălbatice din India şi din alte locuri au fost omorâţi fără milă ca fildeşul din colţii lor să poată fi folosit în scopuri comerciale. Aceste lucruri îşi au originea de la Diavol şi scopul a fost şi este să îi întoarcă pe oameni dinspre Dumnezeu. Dumnezeu a dat mijloacele prin care ,atât oamenii cât şi animalele se pot proteja, dar oameni mârşavi, urmând exemplul Diavolului au îndepărtat pe mulţi de la calea cea neprihănită.

32. De asemenea Dumnezeu a lăsat ca oamenii să se poată proteja de alţi oameni, care sunt nelegiuiţi. De exemplu legea lui Dumnezeu spune că dacă un om încearcă să jefuiască casa altuia, el poate fi omorât fără probleme. „Dacă un hoţ este prins dând o spargere şi este lovit şi moare, nu va fi vărsat sânge pentru el.” (Exodul 22: 2) Acest text după nota de subsol din *Rotherham*, spune:„Dacă el [hoţul] este prins asupra faptului” „Dacă un hoţ este prins în momentul când dă o spargere şi este lovit şi ca rezultat moare, nu va fi vărsat sânge pentru el.” (*Biblia Companion*) Deci, din auto-apărare, omul se poate proteja împotriva asalturilor mârşave ale oamenilor sau animalelor. În armonie cu aceasta legea declarată a lui Dumnezeu este: „Există ...un timp pentru ucis” (Eclesiastul 3: 1 -3) , şi cei ce omoară contrar legii lui Dumnezeu şi doar ca să-şi satisfacă plăcerea sau dorinţa, fac astfel încălcând legământul veşnic al lui Dumnezeu şi trebuie să suporte consecinţele.

JUSTIŢIA RĂZBUNĂTOARE

33. Dumnezeu şi-a declarat scopul de a se răzbuna şi asta o va face în felul Său, la timpul cuvenit. În Cuvântul Său El a creat exemple legate de scopul Său şi de modul de administrare a justiţiei răzbunătoare celor ce au omorât nesăbuit animalele sălbatice ale câmpului şi păsările cerului. Acest lucru singur dovedeşte că cei care s-au dedat urmăririi şi omorârii fără rost a fiarelor au făcut şi fac în

Cuprins

continuare asta încălcând legământul veşnic. Aceasta este o dovadă în plus că unul din păcatele lui Nimrod a fost uciderea fără rost a animalelor sălbatice. Urmăriţi mai departe exemple de justiţie răzbunătoare.

34. Regele Babilonului a deportat pe israeliţii din Samaria şi apoi a adus oameni din Babilon şi i-a pus în Samaria ca să ocupe pământurile din care fuseseră scoşi israeliţii. Acei oameni pe care i-a adus din Babilon au fost aduşi exact din ţinutul sau regiunea unde Nimrod învăţase lumea să vâneze şi să omoare animale sălbatice. Dreptatea cerea pedepsirea celor ce luaseră locul israeliţilor în Samaria şi pentru pedepsirea lor Dumnezeu a trimis animale sălbatice după ei, care i-au sfâşiat şi pedeapsa pare că s-a abătut asupra lor deoarece omorâseră fără rost animale sălbatice şi asupra lor se aplicase justiţia răzbunătoare. Cu alte cuvinte, pedepsirea acestor răufăcători s-a făcut cu animale sălbatice de felul celor omorâte de ei fără rost. Aceasta este justiţia răzbunătoare:„ Împăratul Asiriei a adus oameni din Babilon, din Cuta, din Ava, din Hamat şi din Sefarvaim şi i-a aşezat în cetăţile Samariei, în locul copiilor lui Israel. Au pus stăpânire pe Samaria şi au locuit în cetăţile ei. Când au început să locuiască aici, nu se temeau de Domnul şi Domnul a trimis împotriva lor nişte lei, care-i omorau! Atunci au spus împăratului Asiriei: „Neamurile pe care le-ai strămutat şi le-ai aşezat în cetăţile Samariei nu cunosc felul în care să slujească Dumnezeului ţării şi El a trimis împotriva lor nişte lei care le omoară, pentru că nu cunosc felul în care trebuie să slujească Dumnezeului ţării.” – 2 Împăraţi 17: 24 – 26.

35. Ierusalimul a fost prima dată distrus în 607 î.Chr, distrugere care o prefigurează pe cea de la Armaghedon. Israeliţii fuseseră avertizaţi de distrugerea iminentă, dar nu au ascultat de acea avertizare şi, ca pedeapsă, Dumnezeu le-a trimis fiare şi păsări care să-i distrugă. „Domnul mi-a zis: „Chiar dacă Moise şi Samuel s-ar înfăţişa înaintea Mea, tot n-aş fi binevoitor faţă de poporul acesta. Izgoneşte-l dinaintea Mea, ducă-se! Şi dacă-ţi vor zice: „Unde să ne ducem?” să le răspunzi: „Aşa vorbeşte Domnul: „La moarte cei sortiţi la moarte, la sabie cei sortiţi sabiei, la foamete cei sortiţi foametei, la robie, cei sortiţi robiei! Căci voi trimite împotriva lor patru feluri de nenorociri, zice Domnul: sabia, ca să-i ucidă, câinii ca să-i sfâşie, păsările cerului şi fiarele pământului, ca să-i mănânce şi să-i nimicească.” – Ieremia 15: 1 – 3.

36. Că Dumnezeu, prin Isus Cristos, va aduce mare pedepsire asupra naţiunilor la Armaghedon, deoarece au încălcat legământul veşnic, este lucru sigur: „Ţara este pustiită de tot şi prădată; căci Domnul a hotărât aşa. Ţara este tristă, sleită de puteri; locuitorii sunt mâhniţi şi tânjesc; căpeteniile poporului sunt fără putere, căci ţara a fost spurcată de locuitorii ei; ei călcau legile, nu ţineau poruncile şi rupeau legământul cel veşnic!” – Isaia 24: 3 – 5.

37. Scripturile, de asemenea, ne învaţă clar că Domnul va folosi animale sălbatice în executarea sentinţelor Sale drepte date răufăcătorilor. Dreptate trebuie făcută şi Dumnezeu va permite animalelor sălbatice care nu au fost tratate corect să ia parte la administrarea dreptăţii în executarea sentinţelor Sale. Cineva trebuie să dea socoteală pentru uciderea voită de animale sălbatice, pentru fărădelegea de a

Cuprins

le fi luat din ţinuturile lor natale şi de a le ţine în grădini zoologice şi pentru toate relele tratamente de care au avut parte. Iată părerea Scripturilor în legătură cu aceasta: „ Nimeni nu-i va plânge, nici nu-i va îngropa, ci vor fi ca un gunoi pe pământ; vor pieri de sabie şi de foamete; şi trupurile lor moarte vor sluji ca hrană păsărilor cerului şi fiarelor pământului.” (Ieremia 16: 4)„ Dacă şi după aceasta vă veţi împotrivi şi nu veţi voi să Mă ascultaţi, vă voi lovi de şapte ori mai mult pentru păcatele voastre. Voi trimite împotriva voastră fiarele de pe câmp, care vă vor lăsa fără copii, vă vor nimici vitele şi vă vor împuţina; aşa că vă vor rămâne drumurile pustii.” (Leviticul 26: 21, 22). „Veniţi toate fiarele de pe câmp, veniţi de mâncaţi, toate fiarele din pădure! Toţi păzitorii lui sunt orbi, fără pricepere; toţi sunt nişte câini muţi, care nu pot să latre; aiurează, stau tolăniţi şi le place să doarmă.” – Isaia 56: 9, 10.

38. Legea lui Iehova dată de legământul veşnic prevede distrugerea animalelor care omoară oameni pe nedrept, dar faptul că Iehova trimite animale să omoare oameni arată că aceasta se face din porunca lui Dumnezeu şi că asemenea animale sunt executorii trimişi de Dumnezeu. În mod evident, Dumnezeu face acestea deoarece cei ce ucid animale sălbatice au încălcat legământul veşnic al lui Iehova şi pedeapsa se va abate asupra acestei clase prin animale şi păsări. Unii din acest grup trebuie să plătească pentru echilibrarea situaţiei. Pedeapsa care a lovit Ierusalimul zugrăveşte clar apropiata execuţie a răufăcătorilor la bătălia de la Armaghedon, şi în acea distrugere animalele sălbatice vor fi folosite în mod evident ,deoarece ele au fost prost tratate şi omorâte fără rost de oameni care au sfidat legea declarată de Dumnezeu. „Dacă aş lăsa ca ţara să fie cutreierată de fiare sălbatice, care ar lăsa-o fără popor, dacă ar ajunge un pustiu pe unde n-ar mai putea trece nimeni, din pricina acestor fiare, şi ar fi în mijlocul ei aceşti trei oameni[Noe, Daniel şi Iov], pe viaţa Mea, zice Domnul, Dumnezeu, că n-ar scăpa nici fii, nici fiice, ci numai ei ar scăpa şi ţara ar ajunge un pustiu.„ „Totuşi, aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: „Măcar că trimit împotriva Ierusalimului cele patru pedepse grozave ale mele: sabia, foametea, fiarele sălbatice şi ciuma, ca să nimicesc cu desăvârşire din el oamenii şi vitele,” (Ezechiel 14: 15, 16, 21). „De aceea spune-le: „Aşa vorbeşte Domnul, Dumnezeu: „Pe viaţa Mea, că cei ce locuiesc în aceste dărâmături vor cădea ucişi de sabie; pe cei ce sunt pe câmp îi voi da de mâncare fiarelor; iar cei ce sunt în întărituri şi în peşteri vor muri de ciumă.” – Ezechiel 33: 27.

39. Cu siguranţă aceste afirmaţii clare ale scopului lui Dumnezeu ar fi suficiente ca să dovedească, dincolo de orice îndoială, că uciderea fără rost a animalelor sfidează pe Dumnezeu şi încalcă legământul veşnic. Doar Dumnezeu dă viaţă făpturilor şi nici o creatură nu poate lua o viaţă decât dacă este în armonie cu porunca declarată a lui Dumnezeu. Simpla afirmaţie că „Nimrod... a început să fie cineva mare pe pământ. El, era un vânător mare înaintea [în sfidarea] Domnului. ” este dovadă că vânătoarea şi uciderea fără rost a animalelor sălbatice era unul din păcatele lui Nimrod. Aşa stând lucrurile, este limpede regula pentru cei ce s-au legat să facă voia Domnului şi le arată că ei nu pot să ucidă fără milă

Cuprins

animale din amuzament, ci că le pot omorî numai ca hrană sau pentru a se proteja pe ei şi a-şi proteja bunurile. Atât rămăşiţa, cât şi „ionadabii" trebuie să aibă un mare interes în această problemă, deoarece este dorinţa lor de a face voia lui Dumnezeu. Ei îi înţeleg voia din cuvântul Său, care a fost scris mai ales pentru cei aflaţi acum pe pământ, care-L iubesc şi-L slujesc. (1 Corinteni 10: 11, Romani 15: 4) Fie ca toţi aceştia să fie sfătuiţi că Dumnezeu nu va ignora şi nu va lăsa să treacă neobservate uciderea şi omorârea fără rost a animalelor şi păsărilor, din amuzament sau pentru senzaţiile tari pe care le au unii aflaţi în urmărirea animalului. Dacă alţii doresc să facă aşa, lasă-i, dar cei care au fost de acord să facă voia Domnului, să evite cu stricteţe acest lucru.

40. Simpla explicaţie că animalul este mut şi nu poate să-i spună omului de greşeala sa, nu este o scuză ca să-l împuşti. Dacă animalul fuge, nu există nici o scuză să-l urmăreşti şi să-l omori, decât dacă carnea îi este comestibilă şi este necesară şi dorită ca mâncare. Viaţa îi este dragă animalului şi Dumnezeu s-a ocupat de îngrijirea şi de protejarea ei. Legământul veşnic este declaraţia lui Dumnezeu în această privinţă şi, de aceea, oricine care i-a viaţa unui animal, oricare ar fi motivul altul decât cele aprobate de Dumnezeu, greşeşte şi încalcă acest legământ. Cu siguranţă nimeni care este în legământ de a înfăptui voia lui Dumnezeu nu vrea să încalce legământul privind faptul că viaţa-i sfântă, ci, din contră, se va strădui să evite o astfel de nesocotire.

41. Naţiunile din cadrul aşa numitei „creştinătăţi" sunt într-un legământ subînţeles de a asculta de legea lui Dumnezeu. Având Cuvântul lui Dumnezeu şi susţinând că-l cred, ei au obligaţia să înveţe care este voia Domnului, aşa cum apare în Cuvântul Său şi apoi să o urmeze. În loc să facă acest lucru, fiecare naţiune din cadrul „creştinătăţii" a încălcat în mod voit legământul veşnic şi în privinţa oamenilor şi a animalelor. În primirea însărcinării pentru acest mare păcat, Nimrod a preluat conducerea oamenilor după potop. El a făcut tot ce i-a stat în putinţă să-L sfideze pe Dumnezeul Cel Atotputernic, ceea ce dovedeşte că era un instrument al Diavolului. El a devenit un mare erou printre oameni, fiindcă era un ucigaş şi şi-a făcut mare reputaţie de ucigaş şi,după aceea ,a organizat o religie şi i-a făcut pe oameni să practice acea religie, prin venerarea şi slujirea oamenilor ,ca ocară adusă numelui sfânt al lui Dumnezeu. Aproape toţi criminalii practică o formă de religie. Cele două par să meargă mână-n mână. Acest lucru este adevărat mai ales pentru cei care după ce comit o crimă se duc repede la preot şi se spovedesc ca să li se ierte păcatele. Cel puţin ei sunt înşelaţi în a crede că un preot poate ierta păcate, ceea ce bineînţeles că nu poate. Să omori este o mare fărădelege şi o încălcare a legii lui Dumnezeu şi practicarea unei religii diavoleşti este de asemenea o mare fărădelege şi o ocară adusa numelui lui Dumnezeu Cel Atotputernic. Religia este o minciună, deoarece prin religie oamenii sunt îndrumaţi în mod greşit să preamărească creaturi sau obiecte, ca şi cum acestea ar fi dumnezei. Religia duce la crimă, deoarece cei ce în mod voit şi cu ştiinţă îi fac pe oameni să practice religia, îi fac să practice lucrul ce duce la moarte. Diavolul este autorul religiei şi este un criminal şi, de aceea, Isus a zis despre el că: „a fost un

Cuprins

ucigaş de la început şi nu locuia în adevăr deoarece nu există la el vreun adevăr... e un mincinos, şi este tatăl [minciunilor]" – Ioan 8:44.

42. Dumnezeu porunceşte poporului Său, pentru binele lor. Cei neprihăniţi sunt plăcuţi lui Dumnezeu ,dar pe cei mârşavi îi urăşte. De aceea El spune: „ Cel neprihănit se îndură de vite, dar inima celui rău este fără milă." (Proverbe 12: 10) Cu alte cuvinte, omul rău nu are porniri miloase, ci îşi răneşte cu cruzime animalul sau îl omoară, pe când omul neprihănit va vedea de interesul animalului său. De exemplu un om bun refuză să mănânce până nu îşi hrăneşte animalul. Poporul de legământ al lui Dumnezeu, israeliţii aveau porunca să-si respecte animalele domestice şi deşi trebuiau să nu lucreze de sabat, totuşi ei dădeau ajutor animalelor în acea zi. Aşa cum oamenilor trebuie să le faci fapte bune, tot aşa trebuie să ai bunătate faţă de animale. Religioniştii ipocriţi au obiectat vindecării făcute de Isus în zi de sabat şi lor El le-a spus: „„Făţarnicilor" i-a răspuns Domnul „oare în ziua Sabatului nu-şi dezleagă fiecare din voi boul sau măgarul de la iesle şi-l duce de-l adapă? Dar femeia aceasta, care este o fiică a lui Avraam şi pe care Satan o ţinea legată de optsprezece ani, nu trebuia oare să fie dezlegată de legătura aceasta în ziua Sabatului?" (Luca 13: 15, 16) Mai mult, Isus a zis că nici o vrabie nu va cădea la pământ fără să o vadă Dumnezeu. (Matei 10: 29) Cu siguranţă aceste cuvinte înseamnă că un om nu poate să omoare nimic din încăpăţânare . Nici măcar o vrabie nu poate să cadă moartă din cauza lui, fără ca el să îşi asume răspunderea faptei.

NEDREPTĂŢI ÎNDREPTATE

43. Cu siguranţă Armaghedonul va fi martorul îndreptării tuturor nedreptăţilor, ceea ce va include echilibrarea balanţei ce conţine nedreptăţile făcute necuvântătoarelor. Dumnezeu a pus teamă şi groază de om în mintea animalului pentru protejarea omului împotriva animalului sălbatic, până la venirea Împărăției. Când Împărăția va avea control deplin, Dumnezeu va face un legământ cu animalul, care înseamnă că El va stabili o pace deplină şi completă între om şi animal şi va îndepărta teama şi groaza pe care o au animalele pentru om şi că ei vor convieţui în pace şi siguranţă. Oamenii nu vor mai avea ocazia să se teamă de animale, nici animalele de oameni. Va fi o perioadă fericită atunci, după Armaghedon, când Împărăția deţine control deplin; să vezi toată creaţia stând împreună şi aducând laude Domnului. Legat de neprihănitul Conducător de drept şi de creaţia din stăpânirea Lui, stă scris:„ Neprihănirea va fi brâul coapselor Sale şi credincioşia brâul mijlocului Său. Atunci lupul va locui împreună cu mielul şi pardosul se va culca împreună cu iedul; viţelul, puiul de leu şi vitele îngrăşate, vor fi împreună şi le va mâna un copilaş; vaca şi ursoaica vor paşte la un loc şi puii lor se vor culca împreună. Leul va mânca paie ca boul, pruncul de ţâţă se va juca la gura bortei năpârcii şi copilul înţărcat va băga mâna în vizunia viperei. Nu se va face nici un rău şi nici o pagubă pe tot muntele Meu cel Sfânt [Împărăția] ; căci pământul va fi plin de cunoştinţa Domnului, ca fundul mării de apele care-l acopăr." – Isaia 11: 5 – 9.

Cuprins

44. Următoarele scripturi se referă în mod figurat la situaţia pământească a poporului lui Dumnezeu pe pământ astăzi, totuşi ele reflectă de asemenea situaţia pământească ce va veni sau starea de graţie ce o vor obţine creaturile după Armaghedon.„ Eu, Domnul, voi fi Dumnezeul lor şi Robul Meu David va fi voievod în mijlocul lor. Eu, Domnul, am vorbit! Voi încheia cu ele un legământ de pace şi voi îndepărta din ţară toate fiarele sălbatice; ele vor locui în linişte în pustie şi vor putea dormi în mijlocul pădurilor. Le voi face, pe ele şi împrejurimile dealului Meu, o pricină de binecuvântare; le voi trimite ploaie la vreme şi aceasta va fi o ploaie binecuvântată! Pomul de pe câmp îşi va da roada şi pământul îşi va da roadele. Ele vor fi liniştite în ţara lor şi vor şti că Eu sunt Domnul, când voi rupe legăturile jugului lor şi când le voi izbăvi din mâna celor ce le asupresc. Nu vor mai fi de jaf între neamuri, nu le vor mânca fiarele din ţară, ci vor locui în linişte şi nu le va mai tulbura nimeni." (Ezechiel 34: 24 – 28) „În ziua aceea, voi încheia pentru ei un legământ cu fiarele câmpului, cu păsările cerului şi cu târâtoarele pământului, voi sfărâma din ţară arcul, sabia şi orice unealtă de război, şi-i voi face să locuiască în linişte." – Osea 2: 18.

45. Atunci va deveni realitate că omul va îndeplini însărcinarea dată de Dumnezeu omului perfect la început: „Dumnezeu i-a binecuvântat şi Dumnezeu le-a zis: „Creşteţi, înmulţiţi-vă, umpleţi pământul şi supuneţi-l; şi stăpâniţi peste peştii mării, peste păsările cerului şi peste orice vieţuitoare care se mişcă pe pământ." – Geneza 1: 28.

46. Împăratul şi Împărăția sunt aici. Toţi cei consacraţi au acum interesul centrat pe Împărăţie. Este dorinţa lor să înveţe tot ce pot despre Împărăţie şi cerinţele ei. Ei sunt puternic interesaţi în a şti exact ce e bine, ca să poată merge pe calea neprihănirii, spre slava Domnului. Ei văd acum din Scripturi că va fi privilegiul„ marii mulţimi" de a realiza mandatul lui Dumnezeu de a se înmulţi şi de a umple pământul. Se vede din Scripturi că în timp ce mandatul este îndeplinit, nu numai că copiii „marii mulţimi" pot avea pisici de casă, dar vor mângâia şi se vor juca cu puii de tigru, de urs, de leu, iar copilul mic va conduce animalul care pe vremuri fugea de frica omului. Acela va fi un timp fericit pentru gloria Creatorului ceresc. Atunci, spune psalmistul „tot ce are suflu de viaţă Îl va lăuda pe Iehova."

ACTIVITĂŢILE ÎMPĂRĂȚIEI

Rămăşiţa şi „ionadabii" înţeleg ca niciodată importanţa Împărăției. Cristos, Împăratul, conduce acum în mijlocul duşmanilor Săi şi toţi cei de partea lui Iehova şi a Împăratului Său sunt sub imediata comandă a Împăratului. „Lucrarea ciudată" a Domnului trebuie făcută şi oricine sortit Împărăției este încântat să participe la

Cuprins

acea lucrare. Avertizarea trebuie dată acum de apropiata răsturnare a organizaţiei lui Satan şi oamenii trebuie să afle despre singura cale de scăpare.

Cu secole în urmă, Iehova i-a spus lui Satan: „Dar te-am lăsat să rămâi în picioare ca să vezi puterea Mea şi Numele Meu să fie vestit în tot pământul." (Exodul 9: 16) Aceasta este ziua pe care Iehova a făcut-o şi a aşezat-o deoparte, zi în care numele Lui să fie vestit pe întreg pământul, ceea ce trebuie făcut înainte ca puterea Lui să acţioneze asupra organizaţiei lui Satan. Poporul lui Dumnezeu participă bucuros la transmiterea avertismentului şi la declararea numelui lui Iehova şi al Împăratului Său. Acesta este cel mai mare privilegiu de care s-a bucurat vreodată omul până acum. Împărăția va distruge puterea lui Satan, va înălța şi va justifica numele lui Iehova şi va face din pământ un loc binecuvântat pentru a fi locuit şi cei neprihăniţi, aflaţi sub stăpânirea Lui, vor îndeplini mandatul lui Iehova de a umple pământul.

Acum, pentru o scurtă perioadă de timp, rămăşiţa şi „ ionadabii" merg împreună pe pământ şi împreună duc lucrarea de a face cunoscut pe Împăratul şi Împărăția Lui. Timp de 60 de secole persoanele cinstite au sperat la venirea acestei zile. Acum este aici şi toţi cei care Îl iubesc pe Dumnezeu vor susţine cu bucurie Împărăția Sa şi vor promova cauza Împărăției pe pământ. Dacă eşti unul din servii lui Iehova şi ai pus mâna pe plug, acum nici măcar să nu priveşti în urmă, ci păstrează în minte cuvintele Împăratului: „Nici un om care a privit înapoi, după ce a pus mâna pe plug, nu este vrednic de Împărăția lui Dumnezeu" (Luca 9: 62). Numai cei care dovedesc prin acţiunile lor că Împărăția este totul pentru ei, vor primi protecţia şi binecuvântarea Domnului. Doar privind înapoi ca să vedem ce am lăsat în urmă ,arată o lipsă de apreciere a Împărăției. Împărăția trebuie apreciată pentru a fi vrednic de ea şi pentru a-i primi binecuvântările. Servii Domnului trebuie să fie şi vor fi orbi la tot ce nu ţine de Împărăţie. Nu vor lăsa ca nimeni şi nimic să-i abată din devotamentul lor faţă de Împărăţie şi de la slujirea acesteia. Marea şansa care s-a ivit acum iubitorilor neprihănirii este de a susţine şi de a vesti Împărăția lui Dumnezeu sub conducerea lui Cristos Împăratul. Nimeni nu poate fi înlocuit, fiecare trebuie să-şi îndeplinească singur rolul.

LUCRAREA PE TEREN

Toţi cei care s-au legat să facă voia lui Dumnezeu trebuie să asculte de porunca de a „predica această evanghelie a Împărăției prin toată lumea ca mărturie". Lumea întreagă este terenul de lucru şi de aceea toţi propovăduitorii trebuie să joace un rol în lucrarea de pe teren. Unii ocupă funcţii în organizaţia Domnului care necesită atenţie constantă, cum ar fi scrisul materialelor informative şi această activitate face parte din serviciu, dar chiar şi ei ,când au o clipă liberă, trebuie să spună altora despre Împărăţie.

Până acum lucrătorii de pe teren au fost numiţi pionieri, auxiliari sau lucrători ai societăţii. Nu există nici un motiv întemeiat de ce ar fi cineva un auxiliar, ci toţi trebuie să facă tot ce pot pentru promovarea intereselor Împărăției. Începând cu 1 ianuarie 1939, nu va mai exista lucrare auxiliară. Toţi cei ce slujesc

Cuprins

vor fi sau pionieri speciali sau pionieri sau lucrători ai societăţii. Întregul teren este împărţit în zone, cu un serv peste fiecare zonă. Fiecare zonă are un număr de adunări, iar fiecare adunare are servii ei numiţi în mod corespunzător. Toţi vor înainta în unitate şi în armonie. Pionierii şi pionierii speciali şi-au primit îndatoririle. Membrii fiecărei adunări au acum repartizate îndatoririle sub îndrumările şi comenzile trimise la toate adunările. Ai grijă să-ţi îndeplineşti acele îndatoriri cu credinţă în Domnul.

Câte ore lunare trebuie să dedice fie lucrător al societăţii lucrării de pe teren? Sunt 720 de ore într-o lună. Să zicem că fiecare membru al societăţii trebuie să lucreze opt ore pe zi pentru a face rost de cele necesare vieţii pentru sine şi pentru cei ce depind de el. Păstrând în minte importanţa Împărăției, 2 ore pe zi în medie ar fi destul de puţin timp pentru a fi activ ocupat cu serviciul pe teren în ascultarea poruncii Împăratului. Aceasta ar însemna 60 de ore lunar pentru fiecare lucrător al societăţii. Aceasta este cam de patru ori mai mult faţă de numărul lunar de ore pe care mulţi lucrători l-au alocat până acum slujirii Împărăției. Unii s-au mulţumit să slujească puţin şi au numărat şi timpul petrecut în autobuze stând de vorbă cu oamenii. Aşa nu se poate îndeplini porunca lui Dumnezeu. Dumnezeu a poruncit ca această lucrare să fie făcută şi spune: „Dacă Mă iubeşti păstrează-Mi poruncile." Deci fiecare lucrător al societăţii trebuie să-şi dovedească dragostea pentru Domnul, urmându-I poruncile. Dacă fiecare lucrător al societăţii îşi face serviciul acceptabil, dispare nevoia de lucrători auxiliari şi, de aceea, aceştia nu vor mai fi necesari. Unii au pus întrebarea: dacă radioul este invenţia lui Dumnezeu, de ce nu avem staţii mari de radio în toate colţurile lumii? Cu siguranţă, Iehova ar putea aranja asta, dacă aşa ar dori. Faptul că nu a făcut-o indică că nu îşi doreşte acest lucru. Un răspuns plauzibil la întrebarea de mai sus este următorul: Munca de mărturie pe teren are un dublu scop: (1) Să facă cunoscut numele şi Împărăția lui Iehova; (2) să dea ocazie fiecărei persoane consacrate să-şi dovedească dragostea şi integritatea faţă de Dumnezeu. Dacă toată lucrarea de mărturie s-ar face prin radio, atunci fiecare lucrător individual ar avea prea puţină posibilitate să îşi facă serviciul faţă de Domnul, aşa cum a primit porunca. Domnul a furnizat acum mii de aparate de sunet sau fonografe cu discursuri înregistrate pentru ca acestea să fie folosite ca să atragă atenţia poporului de bună credinţă către Împărat şi Împărăția Sa. Martorii credincioşi vor folosi acele aparate şi înregistrări, iar aceasta va crea posibilitatea conversaţiilor personale cu oamenii şi va deschide calea organizării celor nou interesaţi în clase de studiu. Exact acest gen de lucrare este desfăşurată acum de pionieri şi de mulţi lucrători ai societăţii. Domnul binecuvântează acest mod de a i se desfăşura lucrarea şi astfel se dă posibilitatea fiecăruia din organizaţia Domnului să ia parte la serviciul Lui. Ar fi bine ca fiecare persoană în cadrul serviciului, să primească un fonograf şi cuvântări înregistrate pentru a face o introducere prezentării lucrării de mărturie. Asemenea aparate sunt produse rapid, pentru a face faţă cererii. Pentru informaţii suplimentare scrieţi Societăţii centrale. Oștirea Domnului pe pământ este mică, dar cu echipamentul de care dispune, poate face minuni, prin

Cuprins

graţia Domnului, în ciuda opoziţiei Diavolului. Cei credincioşi vor avea grijă ca această lucrare să se realizeze pentru a promova interesele Împărăției.

LECŢIILE „TURNULUI DE VEGHERE”

Mulţumim lui Dumnezeu şi Domnului şi Mântuitorului nostru, Isus Cristos că *Turnul* de *Veghere* există ca mijloc de transmitere a informaţiei despre Împărăţie, poporului lui Dumnezeu. Fiecare persoană consacrată ar trebui să primească regulat *Turnul* de *Veghere* şi ar trebui să-l studieze cu sârg. Se aşteaptă ca tirajul *Turnul* de *Veghere* să crească mult în viitorul apropiat, deoarece mulţimea care vine creşte mereu. Fiecare martor trebuie să descrie noilor interesaţi privilegiul de a avea *Turnul de Veghere* şi binecuvântările ce pot veni prin frecventarea adunărilor de studiu şi prin participarea la studiul mesajului conţinut în *Turnul de Veghere*. Mintea cere hrană spirituală şi Domnul a prevăzut acest lucru şi acum furnizează acea hrană.

METODA DE STUDIU

Este de aşteptat ca să se facă din când în când progrese legate de metoda de studiu. Poporul Domnului experimentează exact acest lucru. Familia din Betel, Brooklyn, a încercat câteva metode şi cea folosită acum este considerată cea mai bună şi ,din acest motiv, recomandarea este ca din 1 ianuarie toate adunările din lume să adopte şi să folosească această metodă. Începând cu numărul din 1 ianuarie 1939 al *Turnului de Veghere* întrebările care apar la sfârşitul fiecărui articol principal vor lipsi. Numere anterioare din *Turnul de Veghere* vor indica ce trebuie studiat în luna următoare de către toate adunările .

Studiul trebuie pregătit înainte de desfăşurarea întâlnirilor. *Turnul de Veghere* trebuie studiat atent de către toţi cei ce vor fi prezenţi la clasă şi studiat înainte de a pleca spre clasă. Este privilegiul tuturor, bărbaţi şi femei, să ia parte la studiul din clasă. Articolul principal din *Turnul de Veghere*, este împărţit în paragrafe, şi fiecare paragraf poartă un număr. Întrebări trebuie pregătite de cei care participă la lecţie cu câteva zile înainte de întâlnirea de studiu. Fiecare întrebare trebuie scrisă clar şi numerotată ca să corespundă cu numărul care apare la începutul paragrafului pentru care este adresată întrebarea. Una sau mai multe întrebări pot fi pregătite pentru fiecare paragraf. Ele trebuie pregătite în ideea de a sublinia ideile principale ale paragrafului. Este privilegiul tuturor membrilor societăţii să participe la întrunire şi să pregătească dinainte asemenea întrebări. Toate întrebările astfel pregătite trebuie date persoanei care va conduce studiul, ca să le aibă cu două, trei zile înainte de întâlnirea de studiu. Conducătorul de studiu va sorta atent întrebările şi va strânge la un loc toate întrebările legate de un anumit paragraf. De exemplu: Paragraful are număr 20. Toate întrebările legate de acel paragraf trebuie să aibă de asemenea numărul 20, şi toate întrebările legate de acel paragraf vor fi puse de conducătorul studiului împreună ca să le aibă la îndemână la începutul întâlnirii de studiu.

Cuprins

Să zicem că la studiu participă 25 sau mai multe persoane. Trebuie aleasă o persoană care să citească întrebările şi alta aleasă să citească paragraful din *Turnul de Veghere.* Conducătorul de studiu va selecta aceste persoane înainte de începutul studiului. Fiecare din cei selectaţi trebuie să poată citi bine şi clar, să ştie cum se pronunță cuvintele şi să le rostească fără afectare. Unul din cei selectaţi de conducător trebuie să citească întrebările în ordinea dată lui. Întrebările legate de un paragraf trebuie analizate şi rezolvate înainte să se treacă la următorul paragraf. Când se citeşte o întrebare conducătorul trebuie să întrebe clasa: Cine va răspunde la întrebare? Oricine din societate care doreşte să răspundă să-şi ridice imediat mâna şi conducătorul îl va alege să dea răspunsul. Conducătorul poate atunci să întrebe: „Există vreo părere contrară?" Oricine care vrea să dea un răspuns trebuie să-şi ridice mâna imediat şi conducătorul îl va numi ca să vorbească. Nu trebuie pierdut timp fără rost la nici o întrebare. Nu trebuie pierdut timp aşteptând ca cineva să răspundă. După un răspuns la obiect să se citească paragraful din *Turnul de Veghere* ca o sinteză a dezbaterii. Dacă nimeni nu se oferă să răspundă la întrebarea sau întrebările puse, paragraful din *Turnul de Veghere* trebuie citit de cel numit în acest scop. Cum se termină un paragraf, se trece imediat la următorul, până când studiul este încheiat. Procedând astfel lecţia în discuţie poate fi uşor acoperită în intervalul de o oră stabilit pentru studiu.

Conducătorul studiului nu trebuie să ocupe timpul rezumând. Aceasta se face citind paragraful din *Turnul de Veghere.* Unele persoane care au fost conducători de studiu au fost foarte incorecţi,ocupând o mare parte din timp ţinând un discurs înainte sau după fiecare întrebare. Un asemenea procedeu este complet greşit. Conducătorul de studiu este acolo pentru a menţine ordinea, a pune întrebările, a alege persoane care să răspundă și a vedea că îndrumările organizaţiei sunt respectate. Nu este acolo pentru a-şi etala propriile cunoştinţe. O asemenea cale nechibzuită a fost urmată de clasa „bătrânilor aleși" care aveau o mare dorinţă de a părea importanţi. Scopul studiului este de a-i ajuta pe cei prezenţi să capete o mai bună înţelegere şi apreciere a subiectului discutat. Toți care-l iubesc pe Dumnezeu vor fi harnici şi atenţi în a realiza exact acest scop: de a-i ajuta pe alţii, cât şi pe ei înşişi să înțeleagă. Dacă vreun conducător de studiu încalcă aceste reguli şi insistă să folosească mult timp pentru a rezuma, trebuie dat la o parte şi pus altcineva în locul lui. Nu există individ important în organizaţia Domnului. Totul trebuie făcut şi va fi făcut prin graţie divină, pentru promovarea intereselor Împărăției şi pentru binele celor devotaţi lui Iehova Dumnezeu şi Împăratului Său.

SUPRAVIEŢUITORII

Iehova reține furnizarea adevărului pentru cei ce şi-au propus să hrănească spiritual „creştinătatea". În versetul 13 al profeţiei Sale, redate de Ezechiel (capitolul 14), se declară că încălcarea vinovată este pedepsită prin lipsa hranei. În cazul „creştinătăţii" aceasta înseamnă hrana spirituală sau înţelegerea adevărului.

Cuprins

Această profeţie este pe cale de a se împlini chiar acum. În prezent adevăraţii martori inundă „creştinătatea” cu un mesaj al adevărului în formă tipărită şi inimile liderilor „creştinătăţii” şi ale celor cu rang înalt din ierarhia creştinătăţii sunt împietrite, pentru că acceptarea adevărului pur şi simplu este o povară prea mare pentru ei. Ei nu primesc adevărul cu privire la Împărăţie şi ei depun cele mai mari eforturi pentru a nu-i lăsa nici pe alţii să-l primească. Din acest motiv este „foamete pe pământ după Cuvântul lui Iehova.” (Amos 8: 11). Aceşti falşi bătrâni şi învăţători au urechi de auzit, dar nu aud. - Isaia 6: 9.

Apoi spune Iehova: „Dacă aş lăsa ca ţara să fie cutreierată de fiare sălbatice, care ar lăsa-o fără popor, dacă ar ajunge un pustiu pe unde n-ar mai putea trece nimeni, din pricina acestor fiare, atunci numai cei neprihăniţi vor fi salvaţi, nimeni altcineva.” (Ezechiel 14: 15) Iehova l-a aruncat din cer pe Satan în lupta care a început între Satan şi Cristos în 1914 şi de atunci Satan urlă ca un leu pe pământ şi îşi duce în marş organizaţia sa bestială sau armatele de pe pământ, iar acestea strică pământul. (Apocalipsa 12: 7 - 12) Nu Iehova a creat aceste creaturi sau sisteme bestiale, dar când acestea se dedau la ticăloşii, Dumnezeu nu protejează „creştinătatea” împotriva lor; acesta este înţelesul cazului presupus înregistrat în Ezechiel 14: 13 - 20.

De aceea, spune Iehova : „Dacă trimit sabia în ţară, nici un ticălos nu va fi salvat.” Când va veni vremea să înceapă bătălia de la Armaghedon, atunci Iehova Îl va trimite pe Isus Cristos şi marea Sa armată şi va da poruncă pentru ca sabia să străbată ţara. „El îi va trece pe cei răi prin sabie”. (Ieremia 25: 31) „Dacă îmi ascut sabia Mea strălucitoare şi iau în mâna Mea judecata, răzbunarea Mea se va abate asupra duşmanilor Mei şi le voi da ce li se cuvine celor ce Mă urăsc.” (Deuteronomul 32: 41) „ Încinge-ţi sabia la brâu, O, Tu, cel mai puternic, cu slava tTa şi cu măreţia Ta.” (Psalmi 45: 3) Această sabie nu este „sabia spiritului, care este cuvântul lui Dumnezeu”, ci este mijlocul violent prin care Iehova îi pedepseşte pe duşmanii Săi .

Continuând prezentarea cazului presupus, Iehova i-a poruncit lui Ezechiel să scrie: „Sau dacă aş trimite ciuma în ţara aceasta, dacă Mi-aş vărsa urgia împotriva ei prin molimă, ca să-i nimicesc cu desăvârşire oamenii şi vitele”. (Ezechiel 14:19). O asemenea molimă nu poate fi tratată de medici. Ea îi va lovi pe toţi, din toate clasele şi va lovi rapid şi mortal. Când Dumnezeu începe să cureţe lumea de ticăloşi, El îşi va duce munca până la capăt.

În legătură cu cine ar putea scăpa, Iehova zice: „Și ar fi în mijlocul ei Noe, Daniel şi Iov, pe viaţa Mea, zice Stăpânul Domnul, că n-ar scăpa nici fii nici fiice, ci numai ei şi-ar mântui sufletul prin neprihănirea lor.” (Ezechiel 14: 20) Acelaşi efect îl au versetele 14 şi 18. Iehova pomeneşte acolo de trei profeţi credincioşi: Noe, Daniel şi Iov. Aceşti trei bărbaţi, prin devotamentul lor neprihănit faţă de Iehova, şi-au menţinut integritatea faţă de Dumnezeu şi de aceea ei simbolizează rămăşiţa credincioasă sau clasa „servului”, care acum este în lume ,dar nu face parte din ea. Această clasă a „servului credincios” se află în special în „creştinătate”. Noe a supravieţuit celui mai mare potop al tuturor timpurilor, care a

Cuprins

măturat de pe faţa pământului prima lume. Daniel a supravieţuit distrugerii Ierusalimului şi celor 70 de ani de pustiu, iar Iov a supravieţuit atacurilor sălbatice ale Diavolului împotriva bunurilor, familiei şi persoanei sale, ca pe urma să fie din abundenţă binecuvântat de Dumnezeu. – Iov 42: 10.

Aceşti trei bărbaţi, semnifică deci acea clasă de persoane aflată acum pe pământ , chiar în ajunul acelei catastrofe teribile, bătălia marii zile a lui Dumnezeu Atotputernicul, când „creştinătatea" şi toţi susţinătorii ei vor fi distruşi. Acea clasă de credincioşi, milioane de suflete cu totul, îşi va menţine integritatea faţă de Dumnezeul Cel Prea Înalt prin devotamentul lor neştirbit şi neclintit faţă de El şi față de Regele Regilor. De asemenea, ceilalţi ce locuiesc acum pe pământ, care sunt incluşi între cei drepți, fiindcă sunt în Isus Cristos şi îi urmează cu credinţă paşii nu vor fi loviţi de marele necaz, adică de bătălia de la Armaghedon.

În ciuda intensităţii acelei nenorociri, Cuvântul lui Dumnezeu arată că unele făpturi în carne şi oase vor scăpa; într-adevăr că „milioane de oameni acum în viaţă nu vor muri niciodată." Aceasta înseamnă că martorii unşi ai lui Iehova şi însoţitorii lor, prin proclamarea adevărului, prin declararea răzbunării lui Iehova Dumnezeu şi prin cântare de laude, nu vor converti „creştinătatea" şi nu o vor salva de la distrugere. Ei nu îşi pot converti şi salva nici măcar proprii fii şi propriile fiice. În acea oră a măcelului înfăptuit de executorii lui Iehova, relaţiile de familie nu vor proteja pe nimeni. Numai acele persoane care sunt în mod înțelept şi sincer devotate Dumnezeului Cel Prea Înalt şi Stăpânitorului Drept, numai asemenea vestitori ai Împărăției care îşi menţin şi îşi dovedesc credinţa au asigurată protecție deplină și completă. Iehova nu va fi influenţat în emiterea sentinţelor. Numai cei ce Îl caută şi care căută dreptatea şi smerenia vor fi ascunşi sau cruţaţi în ziua mâniei lui Iehova, nu fiindcă sunt copiii sau urmaşii celor unşi ,ci din cauză că ascultă de mustrarea lui Iehova. (Ţefania 2: 1 – 3) Proclamându-te singur neprihănit nu va salva pe nimeni. Numai comportamentul neprihănit al celui ce stă ferm şi neclintit de partea lui Iehova va duce la protecţie şi la izbăvirea finală. Prin urmare nimic din ce fac martorii neprihăniți ai lui Dumnezeu, rămăşiţa unsă, nu îl va face pe Dumnezeu să cruţe „creştinătatea", pe conducătorii ei, pe prezbiterii necredincioşi sau pe mai marii turmei; şi aceasta este concluzia cazului presupus prezentat de Iehova.

Referindu-ne iar la acest caz presupus şi legătura lui cu molimele, este util să ne referim la câteva aspecte care se observă acum. Mesajul adevărului Cuvântului lui Dumnezeu, vărsat acum peste „creştinătatea" neascultătoare şi răzvrătită, şi care constituie atenţionarea făcută „creştinătăţii", era şi este ca o „ciumă" asupra ei: „Primul [înger] a mers şi şi-a turnat potirul pe pământ şi asupra oamenilor care aveau semnul fiarei şi asupra celor care slăveau icoana fiarei a căzut o rană urâcioasă şi dureroasă." (Apocalipsa 16: 12) (Vezi *Lumina,* Vol.II, pagina 19) (Apocalipsa 6: 8) .Aceasta este parte a „lucrării ciudate" a lui Iehova. Nu există vreo îndoială asupra faptului că Iehova îi va lovi pe toţi conducătorii ecleziastici, aliaţii lor şi pe mai marii turmei cu molima fricii. Deja această frică duce la măsuri auto-distructive. Acuzaţii reciproce sunt aduse de către membrii

Cuprins

din tabăra duşmanului şi ei încep să-i „execute” pe proprii lor membrii acuzaţi că merită să moară.

Cazul presupus prezentat dovedeşte că dacă Iehova nu i-a cruţat pe cei din Israel care erau ticăloşi, cu atât mai mult nu va cruţa „creştinătatea organizată” ipocrită, care este cea mai letală armă de ipocrizie folosită vreodată de Satan. „Totuşi, aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: Măcar că trimit împotriva Ierusalimului cele patru pedepse grozave ale mele: sabia, foametea, fiarele sălbatice şi ciuma, ca să nimicesc cu desăvârşire din el oamenii şi vitele.” (Ezechiel 14: 21) Iehova a executat o pedeapsă extremă asupra Ierusalimului antic, şi acum spune El, „ce” va mai face astfel „creştinătăţii”, pe care Ierusalimul o preumbrea. Iehova a vrut să se înţeleagă clar că la Armaghedon nu va cruţa nici o parte din organizaţia lui Satan.

Însă cuvintele lui Iehova rostite lui Ezechiel, ne dovedesc şi că vor fi unii ce vor trece de vremea necazurilor de la Armaghedon, în afară de clasa unsă a „servului” Său. Clasa astfel purtată peste necaz sau cruţată va fi rămăşiţa care este acum făcută a fi cunoscută „de națiunile creștinătății”. „Totuşi, iată că printre voi va exista o rămăşiţă care va fi izbăvită, atât fii cât şi fiice, iată ei vor veni la tine şi tu vei vedea căile şi faptele lor; şi vei fi mângâiat în legătură cu răul pe care l-am abătut asupra Ierusalimului, cu tot răul chiar. Şi ei te vor mângâia când le vei vedea căile şi faptele; şi vei şti că n-am făcut fără motiv tot ce am făcut în Ierusalim, a spus Domnul Dumnezeu” (Ezechiel 14: 22, 23) Aceasta nu are nici o referire la rămăşiţa care va moşteni Împărăția.

Sunt acum unii în „creştinătate”, „alte oi” menţionate de Isus (Ioan 10: 16) care aud mesajul adevărului şi îl ascultă, întorcându-se spre Iehova şi căutând neprihănirea. În număr din ce în ce mai mare aceştia sunt văzuţi cum îşi asumă responsabilităţile, urmând bucuros porunca din Apocalipsa 22: 17. Spiritul şi mireasa spun: „Veniţi”! şi, de asemenea, cei care aud şi vin se aşează de partea lui Iehova şi cu veselie spun şi ei „Veniţi”!. Cei care Îl caută astfel pe Iehova, dreptatea şi smerenia, sunt cei care vor fi cruţaţi şi fiind trecuţi de necaz şi supravieţuind măcelului, ei vor constitui poporul care este în lume, dar nu sunt parte a organizaţiei lui Satan.

Prin păstrarea acestui sâmbure neprihănit al omenirii pe pământ Iehova îşi dovedeşte ura Lui față de nelegiuire și arată dragostea Lui faţă de dreptate. Dovedeşte că El poate pune pe pământ făpturi umane care îşi vor menţine integritatea faţă de El. „Căci [Iehova] cel neprihănit iubeşte neprihănirea; ochii Lui îi văd pe cei drepţi.” (Psalmi 11: 17) Iehova distruge numai în chip justiţiar.

Aceste adevăruri veşnice sunt o mângâiere pentru clasa „servului”, deoarece ei văd că Iehova îi foloseşte ca să ia parte la justificarea marelui Său nume. Lor, El le spune: „Numai cu ochii veţi cuprinde şi veţi vedea răsplata ticăloşilor.” – Psalmi 91: 7, 8.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Împărăţiei lui Jehova

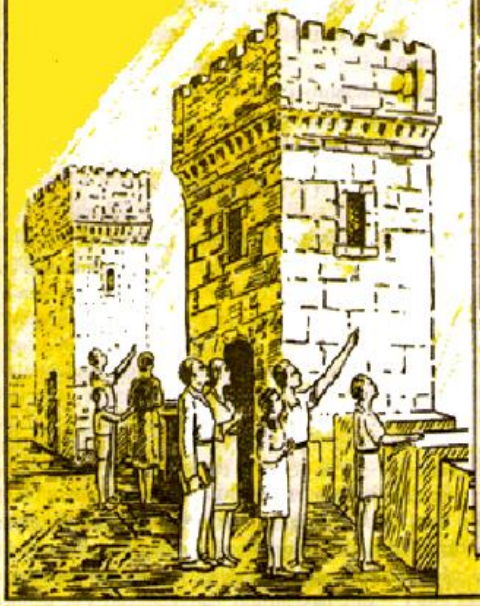

15 DECEMBRIE 1938 **Nr. 24**

Cuprins:

SALVAREA	**- Pag.597**
RELIGIONISMUL	**- Pag.611**
PRIVILEGIILE	**- Pag.614**

"VOI SUNTEŢI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Cuprins

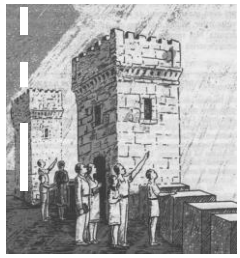

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

VOL. LIX **15 DECEMBRIE 1938** **NR. 24**

SALVAREA

„Salvarea îi aparţine lui Iehova" – Psalmi 3: 8, *A.R.V.*

Iehova a făcut posibilă salvarea sufletelor omeneşti. Se subînţelege că alte mijloace de salvare nu există. Nimeni nu poate nega faptul că Iehova ar avea puterea să salveze toate făpturile, dar nu există nici cea mai mică dovadă în Scriptură că va face acest lucru. Iehova nu impune salvarea nici unei făpturi împotriva voinţei acesteia, ci, dimpotrivă, fiecare creatură umană care obţine salvarea trebuie să o ceară şi să fie pe deplin de acord cu condiţiile stabilite de Iehova pentru salvare şi trebuie să le îndeplinească.

2. Posibilitatea dată de Iehova pentru salvarea oamenilor, şi care posibilitate a făcut-o cunoscută prin Cuvântul Său se înfăptuieşte prin şi de către Isus Christos, şi de aceea a făcut să fie scris în Cuvântul Său următoarele în legătură cu Isus Christos: „ În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiţi." (Faptele Apostolilor 4: 12) Isus Christos este reprezentantul executiv al lui Iehova şi Cel ce trebuie să-I realizeze scopurile, lucru pe care îl şi face. În acest scop, Dumnezeu a încredinţat în mâinile lui Isus Christos toată puterea din ceruri şi de pe pământ. – Matei 28: 18.

3. Deşi Iehova a făcut să fie posibilă mântuirea sufletelor omeneşti, mântuirea lor nu este scopul Său principal. Scopul lui Iehova este justificarea numelui Său. Mântuirea făpturilor umane imperfecte este secundară justificării numelui. Scopul principal al lui Iehova va fi îndeplinit, deoarece a declarat astfel şi la fel va îndeplini şi scopul secundar către cei care se conformează regulilor Sale fixe. Dumnezeu nu respectă oamenii din principiu şi fiecare care primeşte salvare trebuie să îndeplinească regulile aşa cum sunt stabilite.

RĂSCUMPĂRAREA

4. Este scripturală teoria sau doctrina deseori promovată, potrivit căreia sacrificiul de răscumpărare îndeplinit de moartea omului Isus, garantează că toate făpturile umane vor primi în final foloasele acesteia? Concluzia aceasta nu este susţinută de nici o Scriptură şi deci este neadevărată.

5. Garantează sau necesită sacrificiul de răscumpărare al lui Isus ridicarea din morţi şi prevederea unei posibilităţi de mântuire pentru toate creaturile omeneşti care au dispreţuit şi s-au opus Împărăţiei lui Dumnezeu şi care apoi au

Cuprins

murit? Şi trebuie ei scoşi din morminte în timpul domniei de o mie de ani a lui Christos?

6. Garantează sacrificiul de răscumpărare ridicarea lui Adam din morţi şi acordarea acestuia a unui proces pentru a primi viaţă veşnică? Răspunsul la ambele întrebări de mai sus trebuie să fie negativ. Dacă Scripturile susţin pe deplin acest răspuns atunci putem şti că este cel corect.

7. A răscumpăra înseamnă „a cumpăra pe acel aflat în incapacitate, îndepărtându-i incapacitatea, şi a reintra în posesie de către cumpărător." În ce-l priveşte pe Adam, Dumnezeu l-a creat perfect şi l-a informat ce trebuie şi ce nu trebuie să facă. Adam a avut voie să aleagă între a-l asculta pe Dumnezeu şi a rămâne în viaţă sau a se alătura lui Satan cel răzvrătit şi a primi consecinţa morţii. Adam a ales a doua variantă. „Adam nu a fost înşelat". (1 Timotei 2: 14) El avea informaţia completă de la Dumnezeu în legătură cu pedeapsa dată pentru încălcarea legii lui Dumnezeu. A fost pe bună dreptate condamnat la moarte. A-l cumpăra sau răscumpăra pe Adam şi a-l trimite la un nou proces ar însemna să i se dea o a doua şansă, lucru care nu este nici drept, nici scriptural. Ca Dumnezeu să-i permită lui Isus să-l răscumpere pe Adam şi apoi să-l trimită la proces pentru a obţine dreptul să trăiască ar însemna de asemenea să-i dea lui Adam o a doua şansă şi în ambele situaţii Dumnezeu ar nega dreptatea propriei Sale judecăţi în condamnarea lui Adam la moarte. Dumnezeu nu se schimbă. – Maleahi 3: 6.

8. În ce-i priveşte pe urmaşii lui Adam, situaţia este complet diferită. Toţi urmaşii lui s-au născut imperfecţi şi păcătoşi, şi o asemenea stare au primit-o fără cunoştinţa şi fără acordul lor. Ei s-au născut sub condamnare şi fiind astfel în robie datorită păcatului moştenit, ei nu aveau nici un mijloc de a se ajuta singuri şi de a se elibera de acea incapacitate. Într-un timp scurt fiecare om ajunge să fie distrus, pentru că nimic imperfect nu poate avea viaţă veşnică. Ei puteau fi însă răscumpăraţi de către un altul, dacă Dumnezeu crea această posibilitate. Dumnezeu a stabilit toate cerinţele pentru răscumpărarea şi salvarea lor şi a stabilit regulile ce trebuie respectate de fiecare, pentru ca fiecare să poată fi scos din robia păcatului, dându-i-se şansa salvării.

9. Neascultarea lui Adam cel perfect a adus moartea asupra tuturor urmaşilor lui. Dumnezeu a prevăzut că ascultarea voită, în moarte, a Omului perfect ar furniza preţul de cumpărare şi răscumpărare a oamenilor păcătoşi deveniţi astfel prin moştenire şi pentru a-Şi îndeplini ţelul Dumnezeu l-a trimis pe Fiul Său iubit pe pământ şi L-a făcut după chipul şi asemănarea oamenilor păcătoşi, ca să aibă priceperea necesară să-i cumpere pe urmaşii lui Adam prin propriul Său sânge. (Evrei 2: 9) Isus a fost făcut creatură umană din carne şi oase, a locuit printre oameni şi apoi a fost omorât – Ioan 1: 14.

10. Adam, păcătuind în mod voit, a renunţat la orice drept la viaţă. Adam cel perfect era înzestrat de Iehova cu viaţă perfectă şi cu dreptul la ea şi în plus avea puterea să-şi transmită viaţa perfectă urmaşilor săi. Datorită păcatului însă şi a condamnării la moarte a lui Adam, toţi urmaşii lui au pierdut dreptul la viaţă şi trebuie să moară atunci când le vine vremea. În mod consecvent Dumnezeu a avut

Cuprins

milă de urmaşii lui Adam şi fără egoism a aranjat ca urmaşii acestuia să aibă totuşi şansa salvării, şi iată ce a făcut Dumnezeu: „ Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică. Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El. Oricine crede în El, nu este judecat; dar cine nu crede, a şi fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu. Şi judecata aceasta stă în faptul că, odată venită Lumina în lume, oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele. Căci oricine face răul, urăşte lumina şi nu vine la lumină, ca să nu i se vădească faptele. Dar cine lucrează după adevăr, vine la lumină, ca să i se arate faptele, fiindcă sunt făcute în Dumnezeu." (Ioan 3: 16 – 21) Această dovadă scripturală stabileşte regula bine definită că cerinţele precedente trebuie îndeplinite de toţi cei ce primesc foloasele sacrificiului de răscumpărare al lui Isus Christos şi ceea ce este subliniat aici este că făptura trebuie să creadă în Domnul Isus Christos. Ce anume trebuie să creadă ei? Că Iehova este Dumnezeul Atotputernic, că El L-a trimis pe Isus Christos ca să răscumpere pe om şi că Isus a murit, pentru ca prin sângele Lui să devină cumpărătorul, deci proprietarul omenirii. Să zicem că un om nu este dispus să creadă aceste adevăruri importante. Intră automat în vigoare sacrificiul de răscumpărare în folosul lui? În nici un caz, deoarece cuvintele de mai sus ale lui Iehova sunt: „Cel ce nu crede, este gata condamnat, deoarece nu a crezut în numele Singurului Fiu al lui Dumnezeu." Nimeni nu este obligat să creadă, dar Dumnezeu acordă celor ce doresc să trăiască posibilitatea de a crede şi a asculta

11. Când omul Isus a murit pe lemn ca un păcătos, sângele vieţii Lui la care a renunţat atunci a fost preţul pe care l-a cerut Dumnezeu ca preţ de cumpărare pentru omul păcătos. Apoi Dumnezeu l-a ridicat pe Isus Christos din morţi nu ca om, ci ca făptură spirit. Isus nu a renunţat la dreptul Lui la viaţă umană, murind pe lemn ca şi cum ar fi fost un păcătos. Când a fost ridicat din morţi şi ridicat la ceruri, El a redat oamenilor dreptul la viaţă şi i-a prezentat lui Iehova valoarea acelei vieţi umane perfecte, ca preţ pentru dreptul la viaţă şi toate celelalte drepturi care decurg din acesta şi pe care oamenii le pierduseră. Isus a devenit pe loc proprietarul omenirii, fiind investit de Iehova cu putere deplină şi cu autoritatea de a da viaţă veşnică oricărui membru al rasei umane care respectă regulile divine. Evident, aceasta nu înseamnă că El va da viaţă veşnică oricărui membru al rasei lui Adam sau oricărui descendent al lui care nu se conformează de bună voie regulilor divine. Orice om este născut imperfect, deci păcătos şi din acest motiv el este condamnat, iar această condamnare la timpul cuvenit devine distrugere. Nu există decât o singură cale pentru a scăpa de această condamnare şi anume prin credinţă în Domnul Isus Christos, aşa cum se arată în Scriptură şi cum am arătat mai sus. Acest lucru este susţinut pe deplin de următorul text din scriptură: „Cine crede în Fiul, are viaţa veşnică; dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viaţa, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el." (Ioan 3:36) Concluzia pe scurt este că prin moştenire toţi oamenii se află sub sentinţă de condamnare şi această condamnare planează

Cuprins

asupra tuturor celor care nu folosesc posibilitatea ce li se oferă de a se supune regulilor divine stabilite.

CONSACRARE

12. Niciun om nu poate primi beneficiul sacrificiului de răscumpărare decât dacă doreşte acest lucru şi îl cere, dacă se supune regulilor şi face asta consacrându-se necondiţionat voinţei lui Dumnezeu, ceea ce înseamnă că el trebuie să respecte poruncile Domnului. Dumnezeu îl înştiinţează pe om că darul Lui pentru acesta este viaţa veşnică, dată prin şi de către Isus Christos. (Romani 6: 23). Este scris că Isus Christos este „Părintele Veșniciilor" (Isaia 9: 6), adică El este Cel ce dă viaţă veşnică celor ce primesc acest dar. Este imposibil ca cineva să primească un dar, dacă acea persoană nu vrea să-l primească. Dacă un om chiar îşi doreşte ceva, acesta va avea destul interes ca să-l ceară; şi o ilustrare completă a acestei idei se găseşte în următoarea relatare scripturală, anume: Iosif, care a fost făcut cârmuitorul Egiptului, era tipul lui Isus Christos. Iosif avea în posesia şi sub controlul lui toată pâinea din ţară, fără de care oamenii din ţară ar fi murit de foame. Cei care ştiau acest lucru şi doreau să trăiască s-au dus la Iosif şi i-au cerut să-i cumpere, aşa cum este scris: „Pentru ce să murim sub ochii tăi, noi şi pământurile noastre? Cumpără-ne împreună cu pământurile noastre în schimbul pâinii şi vom fi ai domnului nostru, noi şi pământurile noastre. Dă-ne sămânţă să semănăm, ca să trăim şi să nu murim şi să nu ne rămână pământurile pustii." (Geneza 47: 19) La aceste vorbe, Iosif a răspuns oamenilor: „Iată, eu v-am cumpărat în această zi". (Verset 23) La fel, Isus Christos a furnizat preţul de cumpărare pentru toţi urmaşii lui Adam şi are în mână puterea de a le da viaţă, şi fără El nici un om nu poate trăi, ci trebuie în final să moară. Icoana profetică de mai sus legată de Iosif a fost zugrăvită în scopul ilustrării acestei idei. Ilustrația arată oamenii venind la Isus şi apoi zicându-i: „Noi credem că tu eşti Mântuitorul oamenilor, şi te rugăm să ne cumperi şi să ne dai pâinea vieţii ca să putem trăi. Iosif nu i-a cumpărat pe toţi din Egipt, indiferent dacă vroiau să fie cumpăraţi sau nu. La fel, Isus nu îi cumpără pe toţi, chiar dacă ei vor sau nu să trăiască, îi cumpără numai pe aceia care vin la El şi cer să fie cumpăraţi. Este deci scris anume pentru cei care sunt primiţi de El şi născuţi în spirit: „Voi nu sunteţi ai voştri; căci voi sunteţi cumpăraţi cu un preţ." – 1 Corinteni 6: 19, 20.

13. „Consacrare" înseamnă să crezi în Domnul Isus Christos ca fiind Mântuitorul omului, şi înseamnă acordul de bună voie şi necondiţionat să faci şi să îndeplineşti voia sau poruncile lui Dumnezeu şi ale Fiului Său iubit, care execută voia lui Iehova. „Sfințire" nu înseamnă numai să crezi în Domnul Isus Christos ca în Fiul lui Dumnezeu, ci înseamnă şi să îţi propui să faci sarcina de serviciu pentru Dumnezeu ca servul Său benevol. Fiind astfel de acord să facă voia Domnului, omul trebuie să-şi respecte acest acord cu credinţă. Asta se cere de la toată lumea care devine membru al corpului lui Christos, adică al casei regale şi care va primi viaţă veşnică ca creatură spirit şi va fi asociat cu Isus Christos în Împărăția acestuia. Consacrarea, sfințirea şi ascultarea sunt deci cerute fiecăruia care

Cuprins

primeşte în întregime folosul sacrificiului de răscumpărare. Legat de cei care vor fi alături de Isus Christos în Împărăţia Sa, este scris: „Dumnezeu v-a ales pentru mântuire, în sfinţirea Duhului şi credinţa adevărului.” (2 Tesaloniceni 2: 13) Această regulă cere ca acel ce devine membru al casei regale din ceruri nu numai să creadă că Isus este Fiul lui Dumnezeu şi Mântuitorul oamenilor, dar trebuie şi să-şi dovedească acel crez dedicându-se în întregime sarcinii de a face voia lui Dumnezeu şi deci a urma cu credinţă calea lui Isus Christos care este totdeauna în ascultare deplină faţă de adevăr şi în armonie cu acesta.

14. Cerinţa divină, devenită astfel prin regulile fixe şi de neschimbat ale Domnului este că, atunci când cineva află şi crede că Isus Christos este Mântuitorul oamenilor, să primească folosul sacrificiului de răscumpărare. El trebuie să se îndepărteze de nelegiuirea lumii, să-L caute pe Domnul, să ceară şi să se bucure de folosul sacrificiului de răscumpărare. Aceasta este calea dată de Dumnezeu pentru salvare, şi salvarea nu poate fi primită în nici un alt fel.

15. Aceeaşi regulă de credinţă, consacrare şi sfinţire era valabilă pentru oamenii din vechime numiţi anume în capitolul 11 din Evrei. Cu toţii aveau şi dovedeau credinţă în Dumnezeu şi credeau în promisiunea Lui că într-un viitor foarte îndepărtat El va stabili o guvernare dreaptă spre folosul făpturilor umane. Crezând astfel, ei se dedicau în întregime sarcinii de a da ascultare lui Dumnezeu, şi prin acţiunile lor credincioase ei „au declarat limpede că aspiră la Împărăţie”. Datorită acţiunilor lor, ei au fost supuşi la persecuţii de tot felul după placul duşmanului lui Dumnezeu; dar ei au fost fermi şi credincioşi, refuzând să se lepede de devotamentul lor faţă de Iehova. Ei au murit în credinţă şi cu devotament faţă de Domnul. Când va veni vremea să fie aduşi din mormânt, ei vor primi şi vor accepta iute şi cu bucurie întregul folos al sacrificiului de răscumpărare.

MAREA MULŢIME

16. Aceeaşi regulă a Domnului Dumnezeu cere ca toţi cei ca compun „marea mulţime” (Apocalipsa 7: 9 - 17) să creadă în Domnul Isus Christos, că El este Mântuitorul oamenilor ascultători, că prin sângele Lui preţios a dat preţul pentru cumpărarea oamenilor şi a drepturilor lor ca oameni, inclusiv dreptul la viaţă perfectă şi apoi ei trebuie să-şi dovedească acea credinţă devotându-se să facă ceea ce doreşte Cuvântul lui Dumnezeu şi trebuie să se dedice realizării cu devotament a voii Domnului, aşa cum au convenit. „Ionadabii” trebuie să aibă acum această informaţie şi să o urmeze. Ei trebuie să înveţe căci consacrarea şi sfinţirea sunt cerute fiecăruia care va deveni parte din „marea mulţime”, care va trăi pe pământ şi va îndeplini mandatul divin de a se înmulţi şi de a umple pământ cu oameni neprihăniţi.

17. Toată lumea care primeşte avantajul sacrificiului de răscumpărare şi obţine mântuirea trebuie deci să îndeplinească condiţiile de mai înainte trasate de Scriptură: să creadă, să aibă credinţă, să se consacre, şi să se dedice sarcinii de a asculta în întregime de voia lui Dumnezeu şi apoi să respecte cu devotament acest acord. Aceştia trebuie să devină de bună voie servii Domnului. De aceea cerinţele

Cuprins

pentru cei care au o moştenire cerească şi cei care vor fi pe pământ sunt similare şi cer ascultare deplină faţă de Dumnezeu. A se lua aminte cuvintele lui Isus Christos: „Şi oricare va vrea să fie cel dintâi între voi, să fie robul tuturor. Căci Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească şi să-Şi dea viaţa răscumpărare pentru mulţi!" (Marcu 10: 44, 45) Deşi acest text se adresează anume celor cu speranţe cereşti, aceeaşi regulă se aplică şi celor care primesc viaţa pe pământ şi dovedeşte că răscumpărarea foloseşte nu tuturor, ci numai celor care se supun acestor reguli. Textul deci înseamnă că Isus Christos este Răscumpărătorul pentru toţi acei care întreabă, caută şi se supun regulilor divine care guvernează salvarea.

CURSA

18. De la căderea omului, religia a fost practicată de oameni. Timp de secole au fost şi încă sunt, numeroase religii practicate de oameni şi scopul anunţat de religionişti este că aceasta este pentru salvarea de suflete. Oamenii sunt făcuţi să creadă că salvarea vine dacă acceptă una din aceste religii. Teama de un dezastru care li s-ar putea întâmpla şi de pierderea vieţii, cât şi a celorlalte binecuvântări şi teama de a fi trimişi într-un loc de torturi veşnice s-a imprimat în minţile oamenilor, şi ei au fost astfel îndemnaţi să accepte şi să practice vreo formă de religie, crezând că astfel vor obţine salvarea. Toate religiile sunt invenţia Diavolului care sădeşte teamă în minţile oamenilor şi care-i face pe oameni să îmbrăţişeze şi să practice religiile şi astfel îndemnaţi fiind de frică, ei sunt ademeniţi în cursa duşmanului şi sunt ţinuţi departe de Dumnezeu. Iehova a ales poporul lui Israel pentru sine şi i-a scos din Egipt, şi i-a dus printr-o lungă călătorie în ţara Canaan. Oamenii ce locuiau în Canaan înainte de venirea lui Israel practicau religia Diavolului, şi aceasta este întocmai genul de religie de care Iehova i-a avertizat pe israeliţi. Dumnezeu a poruncit israeliţilor să îi gonească pe acei practicanţi de religie, să-i distrugă şi să nu se alieze cu ei. Instrucţiunile date de Dumnezeu prin Moise israeliţilor erau anume pentru folosul celor care erau de acord să facă voia lui Iehova Dumnezeu după venirea lui Isus Christos şi furnizarea preţului răscumpărării. Poruncile lui Iehova cu privire la asemenea religionişti, Moise le-a dat Israelului în următoarele cuvinte: „Când Domnul, Dumnezeul tău, ţi le va da în mâni şi le vei bate, să le nimiceşti cu desăvârşire, să nu închei legământ cu ele şi să n-ai milă de ele. Să nimiceşti toate popoarele pe care ţi le va da în mână Domnul, Dumnezeul tău; să n-arunci nici o privire de milă spre ele şi să nu slujeşti dumnezeilor lor, *căci aceasta va fi o cursă pentru tine."* (Deuteronomul 7: 2, 16). Aici Iehova spune clar israeliţilor că religia va servi ca o cursă, pentru a-i prinde în laţul Diavolului. Imaginile gravate folosite de canaaniţi ,ca şi cele folosite azi de religioniştii din Ierarhia romano - catolică, de asemenea constituie o cursă pentru oameni, aşa cum a declarat Domnul în Cuvântul Său. „Chipurile cioplite ale dumnezeilor lor să le ardeţi în foc. Să nu pofteşti şi să nu iei pentru tine argintul şi aurul de pe ele, ca nu cumva aceste lucruri să ajungă pentru tine o cursă; căci ele sunt o urâciune înaintea Domnului, Dumnezeului tău."

Cuprins

(Versetul 25) Domnul i-a avertizat de cursele Diavolului întinse anume de acesta din urmă prin religie. Israeliţii au încălcat legământul cu Dumnezeu, au îmbrăţişat şi au practicat religia Diavolului şi au fost repede prinşi în cursă: „Îngerul Domnului s-a suit din Ghilgal la Bochim şi a zis: „Eu v-am scos din Egipt şi v-am adus în ţara pe care am jurat părinţilor voştri că v-o voi da. Am zis: „Niciodată nu voi rupe legământul Meu cu voi; şi voi să nu încheiaţi legământ cu locuitorii din ţara aceasta, ci să le surpaţi altarele." Dar voi n-aţi ascultat de glasul Meu. Pentru ce aţi făcut lucrul acesta? Am zis atunci: „Nu-i voi izgoni dinaintea voastră; ci vă vor sta în coaste şi dumnezeii lor vă vor fi o cursă." – Judecători 2: 1 – 3.

19. Religia Ierarhiei romano - catolice este într-adevăr o cursă şi o înşelătorie. Cu ajutorul religiei catolice milioane de oameni au căzut în cursa Diavolului. Religia catolică este cea mai mare cursă dintre toate religiile deoarece pretinde că îşi găseşte susţinerea în Scripturi şi că Ierarhia romano -catolică îl reprezintă pe Domnul Dumnezeu, când de fapt doctrinele acelui sistem sunt preceptele oamenilor contrare Cuvântului lui Dumnezeu. Religioniştii catolici îi fac pe oamenii creduli să se apropie de Dumnezeu cu gura şi asta fără a da dovada unui devotament din inimă către Dumnezeu sau către Cuvântul de adevăr al lui Dumnezeu. „Domnul zice: „Când se apropie de Mine poporul acesta, Mă cinsteşte cu gura şi cu buzele, dar inima lui este departe de Mine şi frica pe care o are de Mine, nu este decât o învăţătură de datină omenească." (Isaia 29: 13) Ei sunt astfel prinşi în cursă şi ţinuţi în întuneric în ce priveşte scopul divin al lui Dumnezeu. Această religie este o înşelătorie pentru că milioane de persoane credule sunt făcute prin teamă să-şi dea bunuri materiale preoţilor catolici care afirmă în mod fals că ei pot aduce salvarea lor şi a celor apropiaţi lor. Ierarhia romano - catolică pretinde că misiunea lor principală este „salvarea de suflete" din purgatoriu sau chin veşnic, când de fapt ei fac exact contrariul. Nici un om nu poate salva un suflet, deoarece salvarea vine de la Iehova, pe când ierarhia predică şi practică lucruri groaznice în ochii Domnului şi declarate astfel de El. Ierarhia romano - catolică a scos pe alocuri câte un text din Scripturi şi a asociat asemenea texte scripturale cu propriile lor învăţături false create de oameni. Folosindu-le pe acestea şi speriind oamenii, ei prind în cursă milioane de oameni şi îi fac să se îndepărteze şi să se întoarcă împotriva lui Dumnezeu. Iehova descrie adevărata stare şi atitudinea acestor conducători religioişti făcându-i să afirme următoarele cuvinte: „Căci avem ca loc de scăpare neadevărul şi ca adăpost minciuna!" (Isaia 28: 15) Simplul fapt, că un om este sincer în devotamentul lui faţă de religia sa şi crede că urmând poruncile religioase date lui de către faţa bisericească sau preot, el va fi salvat, nu este nici o dovadă că el se apropie măcar de salvare ci, din contra, o asemenea persoană este dusă direct în cursa Diavolului. De ce este religia şi practica religioasă dăunătoare omului? Pentru că religia este bazată pe concepte false legate de Dumnezeu şi prevederile Lui legate de oameni şi pentru că religia este invenţia lui Satan, duşmanul lui Dumnezeu şi intenţionat făcută de duşman ca să îşi bată joc de Dumnezeu şi să distrugă oamenii. Este frauduloasă şi înşelătoare pentru că operează şi se desfăşoară în numele lui Dumnezeu şi al lui Christos, când

Cuprins

de fapt este exact opusă lui Iehova şi Împărăției Sale. Îi duce pe oameni către distrugere. Din aceste motive Domnul Isus spune că Satan este un mincinos şi un ucigaş. Ceea ce este fals nu poate sfinți pe cineva şi nu-l poate ajuta să meargă pe cărarea neprihănirii. Orice doctrină inventată sau promulgată de om care în orice fel contrazice Cuvântul lui Dumnezeu este o doctrină falsă. Organizaţia catolică şi preoţii ei nu au nici o putere să salveze suflete şi făcându-i pe oameni să creadă că ei deţin o asemenea putere, ei comit nu numai un neadevăr, ci şi o urâciune în ochii Domnului. Ierarhia catolică pretinde în mod fals că îl reprezintă pe Dumnezeu şi pe Christos. Dacă chiar i-ar reprezenta pe Dumnezeu şi pe Isus Christos, atunci ei ar asculta de poruncile lui Dumnezeu şi ar predica Cuvântul Său; dar ei din contră, ca fariseii din vechime, au anulat Cuvântul lui Dumnezeu prin tradiţiile lor, exact aşa cum Isus i-a spus clerului evreiesc că făcuse. – Matei 15: 1 – 9.

CUM SUNT SFINȚIȚI

20. Pe când Isus era să fie dus şi ucis El s-a rugat lui Iehova în numele discipolilor Săi devotaţi şi, printre altele, El a spus în acea rugăciune: „Sfințește-i prin adevărul Tău: cuvântul Tău este adevăr”. (Ioan 17: 17) Aceasta este calea Domnului de sfințire. Alt mod nu există. De aceea învăţăturile doctrinelor oamenilor fac orice altceva, dar nu sfințesc. Nu este posibil ca un om să urmeze calea neprihănirii fără să aibă o călăuză neprihănită. O călăuză perfectă îi este necesară omului deoarece omul este imperfect. Omul nu poate fi bine călăuzit de ceva fals. Pentru a fi călăuzit corect, el trebuie să aleagă calea adevărului şi apoi să o urmeze. Când un om se consacrează Domnului, el atunci spune cu adevărat aşa cum este scris: „Aleg calea adevărului, pun legile Tale sub ochii mei.” (Psalmi 119: 30) Adevărata călăuză pentru om este Cuvântul lui Dumnezeu „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele şi o lumină pe cărarea mea.” (Psalmi 119: 105). După ce a ales calea adevărului, omul care caută salvare trebuie să continue să se roage, aşa cum este scris: „Povăţuieşte-mă în adevărul Tău şi învaţă-mă; căci Tu eşti Dumnezeul mântuirii mele, Tu eşti totdeauna nădejdea mea!” (Psalmi 25: 5) Cei care se dedică Domnului îşi au corect însemnată cărarea dinaintea lor, aşa cum este scris: „Toate cărările Domnului sunt îndurare şi credincioşie, pentru cei ce păzesc legământul şi poruncile Lui.” (Psalmi 25: 10) Când cineva merge pe calea însemnată de Dumnezeu pentru omul ascultător, el merge pe cărarea spre salvare. „Căci Cuvântul Domnului este adevărat şi toate lucrările Lui se împlinesc cu credincioşie.” (Psalmi 33: 4) Adevărul lui Dumnezeu nu dă greş niciodată. „ Căci mare este bunătatea Lui faţă de noi şi credincioşia Lui ţine în veci. Lăudaţi pe Domnul!” (Psalmi 117: 2) Ce este adevărul? Cu siguranţă nu este stabilit de om, când acesta este atât de imperfect şi incapabil să se salveze singur. Isus a răspuns la această întrebare când a spus căci Cuvântul lui Dumnezeu este adevăr. (Ioan 17: 17) „ Dreptatea Ta este o dreptate veşnică şi legea Ta este adevărul.” (Psalmi 119: 142) Legea lui Iehova este totdeauna adevărată. Prin urmare omul care caută calea spre salvare trebuie să fie guvernat de legea lui Dumnezeu, nu a oamenilor.

Cuprins

21. Că toţi oamenii au venit pe lume ca păcătoşi, fiind imperfecţi prin păcatul lui Adam, este confirmat de Scripturi. „De aceea, aşa cum păcatul printr-un om a intrat în lume, şi moartea a intrat prin păcat; şi aşa moartea a trecut asupra tuturor căci toţi au păcătuit. (Romani 5: 12) Toţi oamenii se nasc în păcat şi nelegiuire şi aceasta fără să fie alegerea lor. „Iată că sunt născut în nelegiuire şi în păcat m-a zămislit mama mea." (Psalmi 51: 5) Toţi oamenii se nasc prin urmare înrobiţi păcatului, care cu siguranţă îi va distruge dacă continuă astfel. Cum se poate cineva elibera? Cu siguranţă nu greşind şi urmând religia. Faptul că Isus a murit ca să dea un preţ de răscumpărare în folosul păcătoşilor nu îl eliberează pe om automat de efectele păcatului. Ceva trebuie făcut de către creatura umană înainte de a putea primi beneficiul sacrificiului de răscumpărare. Cineva poate spune: „Eu cred în Domnul Isus" dar aceasta nu este destul. Atunci cum se poate cineva elibera pentru a merge pe drumul salvării? Isus a dat răspunsul: „Atunci acelor evrei care credeau în el, Isus le-a spus: „Dacă *rămâneţi* în cuvântul Meu, sunteţi într-adevăr ucenicii Mei; veţi cunoaşte adevărul şi *adevărul* vă va face slobozi." (Ioan 8: 31, 32) Cel ce crede în Domnul trebuie apoi să studieze Cuvântul lui Dumnezeu al adevărului şi apoi să se comporte conform acelui adevăr. Biblia care conţine Cuvântul lui Dumnezeu al adevărului este dată în folosul oamenilor acum pe pământ şi cei care vor primi salvarea trebuie să o studieze şi să descopere care este voia lui Dumnezeu în legătură cu ei.

22. Promisiunile preţioase care îi îndrumă pe oameni sunt conţinute în Biblie, dar Ierarhia romano - catolică insistă asupra învăţăturii ei că oamenii obişnuiţi pe care îi numesc „copiii bisericii catolice" nu trebuie să aibă Biblia şi nici nu trebuie să încerce să o citească decât sub îndrumarea unui preot, ci în schimb oamenii trebuie să ia ce îi învaţă preotul şi să asculte de doctrinele bisericii catolice. Care ar putea fi motivul să îi înveţi astfel pe oameni de bună credinţă? În mod evident pentru a-i ţine supuşi organizaţiei catolice, ca Ierarhia romano-catolică să poată folosi aşa numiţii „copii ai bisericii" ca suport şi ca să le permită continuarea escrocheriei. Această organizaţie religioasă ştie bine că atunci când o persoană sinceră şi cinstită învaţă din Cuvântul lui Dumnezeu despre adevărul legat de salvare, asemenea persoane sincere se leapădă repede de organizaţia catolică şi se străduiesc să urmeze calea Domnului, deoarece ele văd clar că salvarea nu poate veni de la vreo făptură sau de la vreo organizaţie, ci că toată salvarea vine de la Iehova. Sistemul catolic al religiei este un duşman de moarte al oamenilor. În loc să ia Cuvântul lui Dumnezeu şi să îi lumineze pe oameni cu el, preoţii organizaţiei catolice ţin discursuri oamenilor şi insistă în a-i ţine departe de Biblie. Atunci în locul ascultării preotului şi primirii aprobării acestuia ce trebuie să facă catolicii sinceri şi alţii? Scripturile ne răspund: „Caută să te înfăţişezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie ruşine şi care împarte drept Cuvântul adevărului. Fereşte-te de vorbăriile goale şi lumeşti; căci cei ce le ţin, vor înainta tot mai mult în necinstirea lui Dumnezeu." (2 Timotei 2: 15, 16) Nici o clasă de oameni nu are autoritatea să înfiinţeze un sistem religios şi să îl predea contrar Cuvântului lui Dumnezeu şi apoi să-i facă pe oameni

Cuprins

să creadă că un asemenea sistem religios este calea spre salvare. Cel ce este salvat trebuie să se dedice lui Dumnezeu şi studiului Cuvântului lui Dumnezeu ca să primească aprobarea lui Dumnezeu şi pe când face astfel, aşa cum declară scriptura mai devreme trebuie „să se ferească de vorbării deşarte". Cu siguranţă repetarea iar şi iar a unor cuvinte adresate unei făpturi sau chiar şi Creatorului, este o deşertăciune şi aceasta potrivit Scripturilor este o bolborosire deşartă şi „duce la mai multă nelegiuire".

23. Un exemplu izbitor de „bolborosiri deşarte" este cel inventat de Ierarhia romano- catolică, anume oamenii creduli sunt învăţaţi să se roage repetând iar şi iar cuvinte de acest fel: „Sfântă Marie, născătoare de Dumnezeu, roagă-te pentru mine. Sfântă Marie, născătoare de Dumnezeu, roagă-te pentru mine" și cu fiecare rostire ei sunt învăţaţi să plimbe între degete un şirag de mărgele numit „mătănii". O asemenea practică religioasă este în întregime contrară Cuvântului lui Dumnezeu şi nu poate primi vreodată aprobarea Domnului, ci din contră, El declară că pentru El este o urâciune. Copilul catolic credul rugându-se, chiar crede că se roagă unei femei. Timp de peste 1500 de ani persoane catolice sincere au făcut aşa, adresându-şi rugile Mariei, mama lui Isus. A auzit ea vreodată aceste rugăciuni? Aude ea acum aceste rugăciuni şi le răspunde? Cu siguranţă că nu, deoarece a murit cu peste 18 secole în urmă şi a fost ridicată din morţi abia la venirea Domnului Isus la templu în 1918. (1 Tesaloniceni 4: 13 – 16; 2 Timotei 4: 1) Sigur, Maria, mama lui Isus, îi era devotată lui Iehova; dar ea era o făptură umană, născută imperfectă, deci având nevoie de sacrificiul de răscumpărare pentru salvare şi învierea ei trebuia să aştepte venirea lui Isus Christos şi începutul domniei Lui, aşa cum declară limpede Scripturile. Cu siguranţă deci, rugăciunile către Maria în timpul celor 15 secole care au trecut au fost complet deşarte şi bieţii oameni au fost făcuţi de preoţi să acţioneze în acest mod eronat. Mai mult, Dumnezeu nu a autorizat niciodată pe nimeni în afara lui Isus şi a Lui însuşi să primească şi să răspundă la rugăciuni. Nu există niciun text din Scriptură care să justifice rugăciuni către Maria. Pe discipolii Săi Isus i-a învăţat că trebuie să se roage „Roagă-te Tatălui tău, care este în ascuns; şi Tatăl tău, care vede în ascuns, îţi va răsplăti. Când vă rugaţi, să nu bolborosiţi aceleaşi vorbe, ca păgânii, cărora li se pare că, dacă spun o mulţime de vorbe, vor fi ascultaţi." (Matei 6: 6, 7) Văzând că o repetiţie constantă chiar şi faţă de Dumnezeu este deşartă, atunci cu siguranţă este deşartă o repetiţie iar şi iar a unor cuvinte adresate oricărei creaturi, inclusiv Mariei. Ca mod corect de rugăciune, Isus a dat următoarea poruncă: „În următorul fel te vei ruga: Tatăl nostru care eşti în ceruri." (Matei 6: 6 - 9) Îi învaţă Isus sau Iehova în vreun fel pe oameni să se roage la făpturi sau în numele altor făpturi în afară de Isus Christos? În nici un caz, ci din contra Isus învaţă după cum urmează: „Și ori ce veţi cere în Numele Meu, voi face, pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul. Dacă veţi cere ceva în Numele Meu, voi face." (Ioan 14: 13, 14) Contrar învăţăturilor lui Iehova şi ale lui Isus Christos , clerul îndepărtează gândurile oamenilor de Dumnezeu şi le îndreaptă spre creatură, ceea ce îi face să slăvească şi să slujească creatura mai degrabă decât pe Iehova aşa cum este scris: „căci au

Cuprins

schimbat în minciună adevărul lui Dumnezeu şi au slujit şi s-au închinat făpturii în locul Făcătorului, care este binecuvântat în veci!" (Romani 1: 25) Acest lucru este o urâciune în ochii Domnului.

24. Se poate spune că persoanele cinstite şi sincere care datorită influenţei Ierarhiei catolice nu au avut parte de Biblie şi au fost ţinute în ignoranţă în legătură cu drumul pe care trebuie să-l urmeze nu pot fi aspru judecate pentru ignoranţa lor şi pentru rugăciunile şi repetările lor zadarnice; dar când adevărul este adus în atenţia unor asemenea persoane, atunci răspunderea lor este mai mare şi continuă să crească odată cu cunoştinţa. Învăţăturile religioase, adică învăţăturile promulgate de organizaţiile religioase, nu pot fi un ghid către salvare, ci din contră, îi duc pe oameni în cursa Diavolului, de unde-i poate salva doar adevărul Domnului şi când ajung să cunoască Cuvântul Lui ei trebuie să continue să se informeze şi să meargă pe calea neprihănirii.

25. Dar cel ce a fost în robia organizaţiilor religioase şi care mai târziu află de adevărul Cuvântului lui Dumnezeu şi află că singura cale de salvare vine de la Iehova, cu şi prin Isus Christos şi Împărăția Sa, şi care persoană apoi rezistă sau evită adevărul şi se împotriveşte Împărăției lui Dumnezeu sub Christos şi continuă să ţină cu tenacitate de organizaţia religioasă? Dacă continuă aşa este posibil ca el să fie salvat? Va funcţiona sacrificiul de răscumpărare spre folosul unei asemenea persoane? Dacă această persoană moare fiind încă în opoziţie cu Împărăția Domnului de sub Christos, arată Scripturile că el va fi ridicat din morţi şi că va primi posibilitatea salvării vieţii în timpul domniei lui Christos? Răspunsurile corecte la aceste întrebări trebuie să aibă sprijinul deplin al Scripturilor. De aceea să lăsăm Scripturile să vorbească:

26. Se zice că sunt pe pământ milioane de oameni care aderă la organizaţia catolică şi care sprijină Ierarhia. În acest moment Isus Christos judecă naţiunile pământului şi strânge la sine pe „alte oi" care vor forma „marea mulţime". (Ioan 10: 16) Fără îndoială multe asemenea persoane sincere fac parte din organizaţia catolică, iar unele din alte organizaţii religioase. Adevărul este predicat de martori în auzul acestor persoane şi ei aud şi cred, iar cei ce sincer cred se grăbesc să abandoneze organizaţia religioasă şi-L caută şi-L slujesc pe Domnul Isus Christos, Împăratul. Văzând adevărul şi observându-i pe cei ce-l servesc, asemenea persoane fac bine urmașilor lui Christos. Care este promisiunea şi speranţa pentru aceştia? Prin faptele bune făcute servilor lui Isus, este bunătate arătată lui Isus. Isus spune celor care îşi arată astfel devotamentul faţă de El: „Veniţi voi, binecuvântaţi de Tatăl Meu, ca să moşteniţi lumea, pregătită vouă de la întemeierea lumii... Aceştia vor avea... viaţă veşnică" (Matei 25: 34, 46) Dar mai sunt mulţi alţii în aceste organizaţii religioase care aud de asemenea mesajul Împărăției şi în loc să îl primească cu bucurie ei îl dispreţuiesc şi se aliază cu vehemenţă cu Ierarhia catolică. Ei se alătură Ierarhiei dedându-se la persecuţii nemiloase ale martorilor credincioşi ai lui Iehova, care Îl slujesc pe Dumnezeu şi pe Christos. Dacă acei asupritori ai Domnului mor pe când se află în acea stare de opoziţie, vor fi ei sculaţi din morţi şi vor putea avea folosul sacrificiului de răscumpărare? Isus

Cuprins

răspunde: „Aceştia vor fi pe veci [nimiciţi (*Diaglott*)].” Adresându-se lor, El spune: „Plecaţi de lângă Mine blestemaţilor, duceţi-vă în focul veşnic, pregătit pentru diavol şi îngerii lui.” (Matei 25: 41) Deci nu există motiv sau autoritate scripturală care să spună că aceştia vor fi sculaţi din morţi.

27. Este scriptural să susţinem că cineva va fi născut de spirit înainte să fie distrus veşnic „de a doua moarte” din care nu există înviere? (Apocalipsa 20: 14; 21: 8) Cineva care în mod voit respinge pe Domnul şi Împărăția Sa şi îi persecută pe cei care vestesc Împărăția lui Dumnezeu, cu siguranţă păcătuieşte împotriva luminii, deoarece spiritul lui Dumnezeu este cel care face ca lumina să strălucească astfel încât oamenii să poată vedea cărarea ce duce la salvare. Deci acesta păcătuieşte împotriva spiritului lui Dumnezeu. Isus zice: „Cel ce vorbeşte împotriva spiritului sfânt, nu va fi iertat, nici în astă lume, nici în lumea ce va veni.” (Matei 12: 32) „Căci dacă păcătuim în mod voit după ce am primit mesajul adevărului, nu mai există un nou sacrificiu pentru păcat.” (Evrei 10: 26) Deşi acest text se aplică cu precădere celor în drum către Împărăţie, totuşi vesteşte regula ce se aplică tuturor în armonie cu vorbele lui Isus pe care le adresează El „caprelor”. (Matei 25: 41) Fără urmă de îndoială sunt mulţi în rândul clerului care declară că sunt servii lui Dumnezeu şi ai lui Christos, care au Biblia şi pretind că o predică şi care văd din dovezile la care Domnul le-a atras atenţia, că Împărăția este aici. Totuşi acei oameni din egoism, dispreţuiesc Împărăția şi mesajul Împărăției şi îi persecută pe cei ce aduc mesajul oamenilor. De asemenea ei îşi folosesc toată puterea ca să împiedice oamenii să asculte adevărul despre şi legat de Împărăţie. Cu siguranţă ei nu sunt ignoranţi. Opoziţia lor faţă de Împărăția lui Dumnezeu nu este din ignoranţă, ci ei fac aşa în mod voit. Ei sunt mult mai bine informaţi decât fariseii din vechime şi în mod clar regula declarată de Domnul împotriva fariseilor se aplică cu aceeaşi putere acelor feţe bisericeşti descrise mai sus; şi legat de aceştia Domnul Isus spune: „Vai de voi, cărturari şi farisei făţarnici! Pentru că voi închideţi oamenilor Împărăţia cerurilor: nici voi nu intraţi în ea şi nici pe cei ce vor să intre, nu-i lăsaţi să intre. Vai de voi, cărturari şi Farisei făţarnici! Pentru că voi înconjuraţi marea şi pământul, ca să faceţi un tovarăş de credinţă; şi, după ce a ajuns tovarăş de credinţă, faceţi din el un fiu al gheenei, de două ori mai rău decât sunteţi voi înşivă. Şerpi, pui de năpârci! Cum veţi scăpa de pedeapsa gheenei?”(Matei 23: 13, 15, 33) Pentru asemenea oponenţi voiţi şi deliberaţi ai Împărăției, există vreun folos pe care-l pot avea ei din sacrificiul de răscumpărare? Răspunsul scriptural este Nu. Dumnezeu a făcut să fie scrise următoarele cuvinte despre oamenii dinadins păcătoşi: „Cine a călcat legea lui Moise, este omorât fără milă, pe mărturia a doi sau trei martori. Cu cât mai aspră pedeapsă credeţi că va lua cel ce va călca în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, va păngări sângele legământului cu care a fost sfinţit şi va batjocori pe Duhul harului?” – Evrei 10: 28, 29.

28. Asemenea păcătoşi de voie nu numai că s-au dedat la învăţături religioase şi practici contrare Cuvântului lui Dumnezeu, prin care au condus pe mulţi în cursa Diavolului, dar de asemenea au făcut dinadins ca alte milioane să fie

Cuprins

prinse în cursa Diavolului, deoarece i-au împiedicat să audă adevărul. Există o mare mulţime de oameni care în mod voit susţin pe conducătorii religioşi şi se alătură acelor conducători în opoziţia lor faţă de Împărăţia sub Christos a lui Dumnezeu. Dacă ar muri în această stare au ei vreo speranţă când va veni învierea? Dacă ar fi sculaţi în timpul domniei lui Christos, există vreun motiv pentru care ei ar folosi sacrificiul de răscumpărare şi ar asculta de legea divină? Nu există nici o dovadă în acest sens. Vremurile prezente sunt comparabile sau asemănătoare cu vremea potopului şi condiţiile se aseamănă şi legat de acestea, Isus a zis: „Ce s-a întâmplat în zilele lui Noe, se va întâmpla la fel şi în zilele Fiului omului: mâncau, beau, se însurau şi se măritau până în ziua când a intrat Noe în corabie; şi a venit potopul şi i-a *prăpădit* pe toţi. Ce s-a întâmplat în zilele lui Lot, se va întâmpla aidoma: oamenii mâncau, beau, cumpărau, vindeau, sădeau, zideau". (Luca 17: 26 – 28) Cuvântul lui Dumnezeu nu dă nici o speranţă de salvare acelor conducători religioşi care se opun în mod voit Împărăției Lui şi Împăratului Său, nici nu dă speranţe adepţilor acelor sisteme religioase care de asemenea se opun în mod voit Împărăției.

RĂSPUNDEREA

29. Situaţia prezentă măreşte răspunderea care revine rămăşiţei şi însoţitorilor lor, care au fost luminaţi de adevăr şi care s-au angajat să Îl slujească pe Dumnezeu şi pe Împăratul Său. Oamenii care sunt de mult înrobiţi tradiţiilor religioase sunt în pericolul distrugerii sigure. Este voia Domnului ca ei să fie avertizaţi. De aceea Dumnezeu a spus poporului Său de legământ: „Voi îmi sunteţi martori, a spus Domnul... că Eu sunt Dumnezeu". (Isaia 43: 10, 12) Mergeţi deci, şi spuneţi oamenilor adevărul despre împărăţie, oricât ar fi opoziţia. „Avertizează-i din partea Mea." „Dacă nu vorbeşti pentru a-l avertiza pe cel nelegiuit de calea [de nelegiuire] aleasă, acel om va muri ca ticălos; dar sângele lui îl voi cere de la tine." (Ezechiel 33: 7, 8) Proclamarea acestei evanghelii a Împărăției serveşte ca mărturie oamenilor de pe pământ, şi cei cărora li se adresează trebuie să îşi dea silinţa să asculte de porunca de a predica evanghelia acum. (Matei 24: 14) Nu se poate aştepta până după Armaghedon pentru a se da avertismentul ,căci atunci va fi prea târziu. „Lucrarea ciudată a Domnului" trebuie completată înainte de Armaghedon, şi această „lucrare ciudată" constă din a vesti adevărul împotriva oricărei forme de religie, căci acestea sunt îngrozitoare în ochii lui Dumnezeu şi a face cunoscut oamenilor că toată salvarea vine de la Iehova pin Isus Christos, Împăratul Său.

SCOPUL SALVĂRII

30. Iehova a făcut posibilă salvarea oamenilor nu doar spre folosul lor ,ci pentru folosul numelui Său. Măreţul Său nume este implicat, deoarece duşmanul i-a aruncat provocarea de a găsi oameni care i-ar rămâne devotaţi atunci când sunt puşi la încercare. Dacă Dumnezeu ar forţa salvarea asupra oamenilor sau ar stabili salvarea lor automată prin beneficiul sacrificiului de răscumpărare, acest lucru nu

Cuprins

i-ar susţine bunul nume; ar fi doar o etalare a puterii Sale. Dumnezeu l-ar fi putut face astfel pe Adam încât acesta să nu păcătuiască; dar El nu a procedat aşa. I-a dat lui Adam de ales între ascultare şi viaţă sau nelegiuire şi moarte. Adam a ales-o pe cea din urmă şi a murit, şi el trebuie să rămână aşa. Ar putea Iehova Dumnezeu pune pe pământ oameni care sub probă ar rămâne credincioşi şi devotaţi Lui? Aceasta este întrebarea. Satan a declarat ca Dumnezeu nu poate. Dumnezeu va arăta dincolo de orice îndoială că poate. El a făcut posibil ca Isus Christos să cumpere omenirea şi El oferă salvare omului, în condiţiile în care ei vor accepta şi se vor conforma regulilor Sale, şi cei care ascultă cu adevărat de regulile divine vor trăi, deoarece astfel ei îşi dovedesc integritatea faţă de Dumnezeu şi îi preamăresc numele.

31. Oameni credincioşi, de la Abel la Ioan, şi-au menţinut integritatea faţă de Dumnezeu şi astfel au dovedit că Satan este un mincinos; totuşi acei oameni nu pot primi viaţă veşnică înainte ca Iehova să îşi construiască organizaţia capitală. (Evrei 11: 39, 40) Acum Dumnezeu a construit Sionul (Psalmi 102: 16) şi cei din Sion care s-au dovedit credincioşi şi care şi-au menţinut integritatea faţă de Dumnezeu au dovedit supremaţia lui Dumnezeu, iar aceasta arată că Satan este un mincinos. Acum Dumnezeu îşi adună la sine pe „alte oi" care vor compune „marea mulţime", şi toţi cei care dovedesc credinţă şi îşi menţin integritatea vor fi o dovadă a justificării numelui lui Iehova. Aceasta nu înseamnă că toţi cei care sunt„ ionadabi "se vor dovedi credincioşi, dar toţi cei care fac parte în final din „marea mulţime" trebuie să fie credincioşi şi îşi vor menţine integritatea faţă de Dumnezeu, dovedindu-l pe Satan mincinos. Acea „mare mulţime" credincioasă este cea căreia Dumnezeu îi va încredinţa marele privilegiu de a-i îndeplini mandatul de „a se înmulţi şi de a umple pământul" (Geneza 1: 28), şi cei care vor compune atunci poporul neprihănit al pământului vor primi beneficiul salvării şi vor fi de asemenea o justificare a numelui lui Iehova. Toate acestea Iehova le realizează prin Fiul Său iubit Isus Christos, care este Justificatorul Său. De aceea stă scris: „Salvarea îi aparţine lui Iehova" şi nu altcuiva. Omul Isus şi-a dovedit integritatea faţă de Dumnezeu şi l-a dovedit pe Satan mincinos. Isus a fost supus celei mai mari asupriri şi a suferit o moarte ruşinoasă pe lemn , ca să aibă întâietate în toate, mai ales în menţinerea integrităţii faţă de Iehova. (Coloseni 1: 18) Datorită ascultării Lui depline şi din inimă, ascultare ce a mers până la ruşinoasa-i moarte, Dumnezeu L-a sculat din morţi şi I-a dat „un nume mai presus de oricare altul". El a făcut ca Isus Christos să fie onorat deasupra tuturor, alături de Iehova: „pentru ca, în numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ şi de sub pământ, şi orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul." (Filipeni 2: 10, 11) Salvarea pe care Iehova a făcut-o posibilă pentru creaturile umane este spre propria-I glorie, aşa cum arată mai sus Scriptura şi deci este pentru propriul Său nume.

32. Viaţa perfectă a lui Isus a furnizat preţul de cumpărare pentru omenire. Toţi cei din rasa umană care folosesc beneficiile acestui preţ de cumpărare cerându-l, şi apoi continuând să păşească potrivit regulilor Domnului, în sfinţenie

Cuprins

şi în ascultare deplină, vor primi darul preţios al lui Dumnezeu, care este viaţă veşnică administrată prin şi de către Isus Christos. (Romani 6: 23) Toţi aceştia vor mărturisi numele lui Isus Christos Împăratul şi i se vor supune cu bucurie, căci Dumnezeu L-a făcut Stăpânitorul întregului pământ. Toţi aceştia vor fi spre gloria Dumnezeului Atotputernic, dovedind tuturor supremaţia lui Dumnezeu şi că numai El poartă numele Iehova.

33. Pentru a se opune prevederii minunate pe care Iehova a făcut-o pentru justificarea numelui Său şi salvarea oamenilor, Diavolul a inventat şi a pus în mişcare religia, prin care religioniştii pretind că va veni salvarea omenirii. Religia îi îndepărtează pe oameni de Dumnezeu şi îi necinsteşte numele. Acesta-i scopul Diavolului în încercarea lui zadarnică de a duce la capăt provocarea lansată lui Iehova. Religia are scopul de a pune teamă în minţile oamenilor şi astfel milioane de făpturi umane sunt duşi în cursa lui Satan. Ajunşi acolo, oamenii nu mai cer beneficiul sacrificiului de răscumpărare, şi nu există vreo dovadă scripturală sau vreun alt motiv pentru care ei ar fi înviaţi şi ar primi beneficiile discutate. Religioniştii i-au făcut pe oameni să creadă că există o întrecere între Dumnezeu şi Diavol, care poate să obţină mai multe suflete sau creaturi. Nu există o asemenea întrecere. Dumnezeu permite Diavolului să depună toate eforturile de care dispune pentru a-si atinge scopul, şi Diavolul nu reuşeşte, iar acest lucru va deveni limpede în totalitate la Armaghedon. Dumnezeu furnizează prin Isus Christos salvarea pentru cei ce cred în Dumnezeu şi în Isus Christos ca Răscumpărătorul şi Salvatorul omenirii. Când totul se va termina, toţi nelegiuiţii vor fi pierit pentru veşnicie şi toţi care au avut încredere în Dumnezeu şi în Christos şi care L-au ascultat cu bucurie vor primi salvarea în deplinătatea sa. Atunci tot ce are suflare de viaţă Îl va lăuda pe Iehova Cel Atotputernic.

RELIGIONISMUL

În timpul reconstrucţiei templului de la Ierusalim, după cei şaptezeci de ani de dezolare prin care trecuse ţara, un grup de bărbaţi reprezentând oraşul Bethel a venit la Ierusalim pentru a se ruga în faţa oamenilor şi a se interesa cu privire la zilele de post şi de jale pe care locuitorii şi le impuseseră singuri pentru a comemora evenimentele din istoria evreilor. În acea vreme, profetul Zaharia considera că trebuie să se lucreze la templu, nu să se întrerupă munca pentru a plânge şi a se jelui pentru evenimente din trecut, deoarece astfel deveneai orb la marea problemă prezentă, la poruncile Domnului şi la cerinţele de slujire la templu. S-a ivit astfel ocazia pentru a se exprima porunca divină în această problemă vitală. Iată ce ne spune Zaharia: „A venit apoi cuvântul Domnului oştirilor către mine, spunându-mi: Vorbeşte tuturor oamenilor din popor şi preoţilor, spunându-le: Când aţi postit şi v-aţi jelit în luna a cincea şi a şaptea sau

Cuprins

chiar în cei 70 de ani [de captivitate în Babilon] aţi postit şi v-aţi jelit pentru Mine? (Zah.7: 4, 5) Deoarece Iehova pune întrebarea, este limpede că ei nu ţinuseră aceste obiceiuri auto -impuse ale oamenilor pentru a-L slăvi pe Iehova sau pentru a îndepărta ocara adusă numelui Său.

Profetul lui Iehova continuă prin a spune acestor închinători la idoli făţarnici şi visători că atunci când mâncau şi beau în vremuri bune ei o făceau nu ca să-şi folosească energia în slujba Domnului, ci în avantajul lor egoist. „Şi atunci când mâncaţi şi beaţi nu era dorinţa voastră să mâncaţi şi nu era dorinţa voastră să beţi? Nu trebuia [să faceţi] lucrurile poruncite de Iehova prin mâinile vechilor profeţi, pe vremea când Ierusalimul era locuit şi paşnic cu oraşele lui în jur, vremea când sudul şi câmpia erau locuite?" – Zah.7: 6, 7, *Rotherham.*

Înainte de 1916 d.Chr şi de moartea în acel an a unui serv de vază al Domnului Dumnezeu, cei aflaţi în legământ cu Iehova pentru a-i face voia erau în bună stare pentru acea vreme. Marea lor dificultate şi robia lor în organizaţia lui Satan a venit în 1917 şi 1918, în timpul primului război mondial. După aceea visătorii, care sunt opozanţi, au plâns şi au urlat şi încă plâng şi urlă , deoarece spun ei :„testamentul unui om mort nu a fost respectat cu exactitate", ca şi cum vreun om ar putea restricţiona lucrarea lui Dumnezeu. Iehova, prin profeţii Lui, le spune că în loc să se ţină cu încăpăţânare de opiniile şi părerile unui om decedat, ei ar trebui să-i studieze profeţiile care au fost scrise cu mult timp înainte, pentru mângâierea, sprijinul şi învăţătura poporului lui Dumnezeu şi ei ar trebui să se hrănească din aceste cuvinte ale Domnului şi să fie sârguincioşi în ascultarea poruncilor Lui. Domnul l-a făcut pe profetul Isaia să scrie următoarele cuvinte cu privire la aceasta clasă, în capitolul cincizeci şi opt, versetele patru şi cinci: Iată, postiţi ca să vă ciorovăiţi şi să vă certaţi, ca să bateţi răutăcios cu pumnul; nu postiţi cum cere ziua aceea, ca să vi se audă strigătul sus. Oare aceasta este postul plăcut Mie: să-şi chinuiască omul sufletul o zi? Să-şi plece capul ca un pipirig şi să se culce pe sac şi cenuşă? Acesta numeşti tu post şi zi plăcută Domnului?". *Turnul de Veghere* a atras atenţia asupra acestei profeţii şi i-a chemat pe cei călduţi şi plângăreţi să se trezească şi să devină ascultători la poruncile Domnului. Dar ei continuă pe vechea cale pe care au apucat şi nu dau nici o atenţie Cuvântului Domnului. – *Turnul de Veghere*, 1929, paginile 131, 147.

Acum a venit vremea să se vestească adevărul şi rămăşiţa trebuie să dea cea mai mare atenţie tuturor poruncilor Domnului. (Faptele Apostolilor 3: 22, 23). Ca să evite marea nenorocire de a deveni prizonieri ai organizaţiei lui Satan, murind astfel în bătălia de la Armaghedon, ei vor trebui să urmeze îndeaproape Cuvântul lui Dumnezeu, aşa cum a fost lăsat de profeţi. Acest Cuvânt a fost scris anume pentru sprijinul şi mângâierea clasei templului lui Dumnezeu, al cărei Cap şi Piatra din Capul Unghiului este Isus Christos. Fiecare membru al clasei templului trebuie acum să păşească cu grijă şi să dea Domnului deplină ascultare.

Poporul de legământ a primit însărcinarea să declare judecăţile scrise anterior în Cuvântul Său şi să facă dreptate celorlalţi. Aşa cum se arată în capitolul şapte, versetele opt şi nouă: „Cuvântul Domnului a vorbit lui Zaharia astfel: „Aşa a

Cuprins

vorbit Domnul oştirilor: Faceţi cu adevărat dreptate şi purtaţi-vă cu bunătate şi îndurare unul faţă de altul." Celor ce vor face voinţa Domnului li se atrage atenţia că ei nu trebuie să arate părtinire sau să slăvească numele omului. (Psalmi 50:20;Luca 16:15). Fiecare membru al corpului lui Christos trebuie să arate milă şi înţelegere fraţilor lui şi către toţi cei consacraţi lui Dumnezeu. Asta cere Domnul Dumnezeu. (Mica 6: 8) A se obţine un profit egoist de la vreun frate în Domnul este un lucru foarte josnic în ochii lui Dumnezeu. Zaharia 7: 10 continuă zicând: „Şi nu asupri pe văduvă, pe orfan, pe străin sau pe sărac; şi fie ca niciunul din voi să nu se gândească în inimă la vreun rău împotriva fratelui său." Bănuirea de rele şi vorbitul de rău despre vreun frate este o manifestare a spiritului clasei cunoscute ca „omul păcatului" şi este o nelegiuire împotriva unșilor lui Dumnezeu. O asemenea practică îl va duce pe făptaş în clasa „servului rău"(1 Tesaloniceni 2: 15). Acei oameni care au venit din oraşul Betel la constructorii templului ţinuseră post, nu spre gloria Domnului, ci din motive egoiste, şi mustrarea este pentru ca cei care acum sunt pe pământ, care susţin că sunt urmașii lui Isus Christos, să se dedice nu postului, ci slujirii bucuroase a Domnului.

Israeliţii erau încăpăţânaţi şi refuzau să asculte şi de aceea ei au suferit. Acţiunile lor şi pedeapsa primită sunt „exemple" spre folosul nostru, ca noi să urmăm drumul drept. În legătură cu aceasta, capitolul şapte, versetul unsprezece spune: „Dar ei au refuzat să asculte, n-au pus umărul la treabă şi şi-au astupat urechile ca să nu audă." Aceasta este nu numai istorie de acum 2500 de ani, ci se potriveşte exact cu ce face „creştinătatea" şi clasa „servului rău" din 1922 încoace. Mulţi care pretind că sunt copiii lui Dumnezeu, în loc să pună umărul la treabă împreună cu ceilalţi în slăvirea numelui lui Iehova, s-au opus lucrării Împărăției şi continuă să o facă cu acţiuni şi vorbe grele. Versetul 12 zice: „Da, şi-au făcut inimile tari ca piatra ca să nu audă legea şi cuvintele pe care Domnul oştirilor le-a trimis prin spirit prin foştii profeţi, de aceea a venit o mare mânie de la Domnul oştirilor". Ei şi-au astupat urechile la adevăr şi şi-au împietrit inimile la lucrarea Împărăției. Mânia lui Dumnezeu a căzut asupra Israelului pentru neascultarea lor şi asta prevesteşte că în timpul bătăliei marii zile a Dumnezeului Atotputernic o pedeapsă similară se va abate asupra inamicilor.

„Creştinătatea" nu vroia să audă în timpul cunoscut ca „perioada Ilie", până în 1918, de lucrările martorilor lui Iehova, şi încă persistă în încăpăţânare, iar clasa „servului rău" acum face o alianţă cu alţii din organizaţia lui Satan,aşa cum a făcut Iuda Iscarioteanul, şi se pune în opoziţie faţă de Împărăția lui Dumnezeu şi când ei îi vor striga lui Dumnezeu, El nu le va auzi strigătele. Versetul 13 din profeţie declară: „De aceea, aşa cum atunci când El striga, ei nu-l auzeau, aşa strigă și ei, dar Eu nu vreau să-i aud, spune Domnul oştirilor." La fel Proverbe 1: 20, 23, 24, 27 – 29 avertizează: „Înţelepciunea strigă de afară, ea îşi înalţă vocea pe străzi. Întoarce-te la mustrarea mea: iată, îmi voi revărsa spiritul asupra ta, îţi voi face cunoscute cuvintele mele. Deoarece am chemat şi tu ai refuzat; mi-am întins mâna, dar nimeni nu a văzut. Când teama va veni sub forma pustiirii şi distrugerea va veni ca o furtună; când necazul şi chinul se va abate asupra ta,

Cuprins

atunci mă vei chema, dar eu nu voi răspunde; mă vor căuta din zori, dar nu mă vor găsi; căci au urât înțelepciunea şi nu au ales să se teamă de Domnul."

Iehova i-a împrăştiat pe israeliţi printr-un mare necaz, lăsând să fie cuceriţi; şi legat de aceasta Zaharia spune: „I-am împrăştiat ca o furtună printre neamuri necunoscute; astfel pământul a rămas pustiu în urma lor, aşa încât nici un om nu a mai trecut prin el, şi nu s-a întors din el; căci ei lăsaseră pustiu un pământ primitor." Acest lucru este tipic pentru clasa „omului păcatului". Cei care au fost aduşi înapoi din organizaţia lui Satan, Babilonul, şi au fost luminaţi şi aduşi la Împărăţie primind privilegiul serviciului la templu ca apoi să devină în mod voit călduţi şi neascultători, cât de mare le va fi pedeapsa! (Apocalipsa 3: 14 – 18; 1 Petru 4: 17; 2 Petru 2: 12, 13) O faţadă exterioară dată de motive egoiste şi ipocrizie va primi o justă recompensă din mâinile Domnului. Cei care ascultă cu bucurie vor primi aprobarea Domnului.

PRIVILEGIILE

Iehova a spus profetului Său credincios, Ezechiel, cum religioniştii ipocriţi i-au pângărit numele și care trebuie să le fie soarta, anume: „Prin aşezarea pragului lor lângă al Meu [în templul Meu] şi a stâlpilor lângă ai Mei şi a peretelui între Mine şi ei, ei au pângărit numele Meu sfânt prin urâciunile comise; şi de aceea în mânia Mea i-am nimicit." (Ezechiel 43: 8) În ziua de azi conducătorii lumii au făcut ca templul sfânt al lui Dumnezeu să pară un lucru obişnuit. Politicienii, Marile Afaceri şi clerul au folosit numele Dumnezeului Atotputernic în scopurile lor mârşave şi egoiste. În Germania, de exemplu, ca şi în alte părţi s-a stabilit o religie oficială în numele Dumnezeului Atotputernic şi s-a spus oamenilor că această religie oficială trebuie practicată de ei. Ei au suprimat adevărul şi pe martorii lui Dumnezeu care spun adevărul. Clerul aservit din aceste locuri, împreună cu aliaţii lor au prezentat politica şi ceea ce se numeşte „patriotism" ca obligaţia pe care Dumnezeu o dă poporului Său. Mulţi din aceşti aşa-zişi conducători au adoptat propria lor creaţie oribilă, Liga Naţiunilor, ca înlocuitor pentru Împărăția Dumnezeului Atotputernic şi au aşezat acest lucru urâcios în locul Dumnezeului sfânt. Asemenea pângărire nu va mai fi posibilă sub aranjamentul făcut de Dumnezeu. (Ezechiel 45: 1 – 6) Datorită acestor fapte detestabile comise de „creştinătate" Iehova îi nimiceşte în mânia Sa. Cuvintele (din Ezechiel 43: 8) „în mânia mea *i-am nimicit*" sunt cuvinte profetice care arată ce va face Iehova în bătălia de la Armaghedon acestor pângăritori aşa cum a făcut regilor antici din Israelul tipic.

Iehova ,acum la templu, îi spune lui Ezechiel şi deci clasei reprezentate de Ezechiel: „Acum vor depărta de la Mine curviile lor şi trupurile moarte ale împăraţilor lor şi voi locui veşnic în mijlocul lor". (Ezechiel 43: 9) Aceste cuvinte

Cuprins

sunt o avertizare pentru rămăşiţa lui Dumnezeu acum şi pentru toţi cei care au fost de acord sau s-au legat să facă voia lui Dumnezeu.

În pământul „creştinătăţii" şi în cadrul aşa numitelor sisteme „bisericeşti", sunt din cei ce au făcut un legământ subînţeles cu Dumnezeu şi care vor să se facă acceptabili prin auto- declaraţie a neprihănirii şi totuşi în acelaşi timp ei simpatizează şi se afiliază, ascultă şi chiar luptă pentru factorii conducători ai organizaţiei lui Satan, care sunt ca nişte trupuri moarte. Acestea trebuie îndepărtate. Scopurile lui Iehova sunt simbolizate de templul vizionar descris în scrierile lui Ezechiel: „Tu, fiul omului, arată casa, casei Israelului ca ei să se ruşineze de nelegiuirile lor, şi lasă-i să ia măsura planului." (Ezechiel 43: 10) Aceasta este o poruncă a Dumnezeului Atotputernic dată rămăşiţei Sale credincioase pentru a face cunoscute întregii „creştinătăţi" scopurile Lui. Acest mesaj trebuie să meargă la clasa „prizonierului" şi la cel auto - mulţumit, ca să aibă posibilitatea să înţeleagă diferenţa dintre sfânt şi necurat, între organizaţia lui Dumnezeu şi lucrările Lui pe de o parte şi pe de altă parte lucrările şi organizaţia lui Satan, vrăjmaşul.

Înţelegerea situaţiei lor reale ar trebui să-i facă pe potenţiali membrii ai „marii mulţimi" să se ruşineze, să se căiască şi să fie nerăbdători să se alăture servilor lui Iehova în recunoaşterea, cinstirea şi ascultarea „Înaltelor Stăpâniri", anume pe Iehova Dumnezeul Prea Înalt şi al Său Împărat al Împăraţilor, Isus Christos. „Dacă vor roşii de toată purtarea lor, arată-le chipul casei acesteia, întocmirea ei, ieşirile şi intrările ei, toate planurile şi toate legile ei; zugrăveşte-le-o sub ochi, ca să păzească toate planurile ei, toate poruncile ei şi toate orânduirile ei şi să facă întocmai după ele." (Ezechiel 43: 11) Această poruncă se aplică astăzi rămăşiţei lui Dumnezeu. Mare este privilegiul lor de a o executa. „Aceasta este legea privitoare la Casă. Pe vârful muntelui, tot locul pe care-l va cuprinde ea, este Preasfânt. Iată, aceasta este legea asupra Casei." (Ezechiel 43: 12) Lucruri profane şi necurate trebuie să stea departe de lăcaşul templului. Casa lui Iehova este sus, pe „muntele casei lui Iehova" (Isaia 2: 2, 3, *A.R.V.*) Astfel, templul propriu-zis aşa cum apare în viziunea lui Ezechiel este construit pe a treia platformă, cea mai de sus de deasupra pământului, adică în afara zidului curţii exterioare. Întreaga incintă este în vârful muntelui măreţ din viziunea lui Ezechiel (Ezechiel 40: 2) Aceasta arată că deasupra muntelui organizaţiei lui Dumnezeu se află casa regală a lui Iehova sau clasa templului, care este şi capitala organizaţiei.

În viziunea templului lui Iehova avută de Ezechiel era un altar. Spre împlinirea acelei viziuni profetice Domnul Isus Christos, Marele Preot, care s-a sacrificat şi slujba Lui este atotcuprinzătoare pentru ispăşirea de păcate. Rămăşiţei Domnului de pe pământ i se arată măsurătorile altarului, ca să aibă o apreciere a tipurilor de sacrificii pe care le pot oferi. (1 Petru 2: 5) Apocalipsa 11: 1 afirmă: „Și am primit o trestie ca o vergea; şi îngerul s-a ridicat spunând: Ridică-te şi măsoară templul lui Dumnezeu, altarul şi pe cei ce se închină acolo." „Iată măsurile altarului, în coţi; fiecare cot era cu o palmă mai lung decât cotul obişnuit. Temelia era înaltă de un cot şi lată de un cot; şi pervazul dimprejur avea o lăţime

Cuprins

de un lat de mână; aceasta era propteaua altarului. de la temelia de pe pământ până la pervazul de jos erau doi coţi şi o lăţime de un cot; şi de la pervazul cel mic până la cel mare erau patru coţi şi un cot lăţime. Altarul avea o vatră de patru coţi; şi din vatra altarului se înălţau patru coarne. Vatra altarului avea o lungime de doisprezece coţi, o lăţime de doisprezece coţi şi cu cele patru laturi ale lui făcea un pătrat. Pervazul avea patrusprezece coţi lungime pe patrusprezece coţi lăţime, în cele patru laturi ale lui; marginea de sus era de o jumătate de cot; temelia era lată de un cot de jur împrejur şi treptele erau îndreptate spre răsărit." (Ezechiel 43: 13 - 17). Vatra altarului are patru colţuri. În oferirea jertfei, înaltul preot urcă treptele altarului cu faţa spre vest spre uşa templului, mişcându-se în aceeaşi direcţie ca soarele pe cer.

Altarul descris aici este altul decât „altarul din lemn" situat în camera sfântă a templului. (Ezechiel 41: 22) Altarul din acest fragment reprezintă sacrificiul de răscumpărare al lui Isus Christos. Domnul Isus a afirmat că sângele Lui este sângele Noului Legământ şi de aceea altarul trebuie să reprezinte privilegiile de sacrificiu legate de Noul Legământ care trebuie validate pe muntele Sion cu sângele lui Isus Christos. Urmașii devotaţi ai lui Isus Christos şi deci, membrii preoţimii regale ,slujesc de la acest altar datorită faptului că ei sunt făcuţi „preoţi deplini ai noului legământ". (2 Corinteni 3: 6) Iehova îi alege pe cei din preoţia regală şi în această problemă omul nu are absolut nici o putere. „şi vei da preoţilor, leviţilor din seminţia [casa] lui Ţadoc, care se apropie [sunt aproape (*R.V.*)] de Mine, să Mă slujească, a spus Domnul Dumnezeu, şi le vei da un viţel ca jertfă pentru păcat."(Ezechiel 43: 19) Preoţia cerească nu va fi din ordinul preoţesc din vechime al casei lui Aaron. Clerul „creştinătăţii" nu va avea nici un rol. Nici măcar Isus Christos nu îşi alege aceste locuri pentru Sine. „Tot aşa şi Hristos, nu Şi-a luat singur slava de a fi Mare Preot, ci o are de la Cel ce I-a zis: „Tu eşti Fiul Meu, astăzi Te-am născut." Şi, cum zice iarăşi într-alt loc: „Tu eşti preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec."." (Evrei 5: 5, 6) Iehova ia toate hotărârile în această privinţă. Toată preoţia regală este aleasă de Iehova. Şi aceştia iau parte împreună cu Isus Christos, Înaltul Preot, la inaugurarea Noului Legământ la venirea Lui la templu.

Aşa cum Isus Christos se apropie de inaugurarea Noului Legământ, El se apropie de Iehova pe baza valorii sacrificiului Său uman (acesta fiind reprezentat în viziunea templului avută de Ezechiel printr-un „viţel pentru jertfă"), sacrificiu făcut în numele celor ascultători din omenire. Sub-preoţii, adică membrii corpului lui Christos, Îl însoţesc la inaugurarea Noului Legământ. Versetele 20 şi 21 ale profeţiei (Ezechiel 43) zugrăvesc folosirea valorii sacrificiului Său în numele oamenilor care cred şi ascultă. Adevărata şi valoroasa „stropire cu sânge" a avut loc la încheierea Noului Legământ cu 19 secole în urmă, aşa cum stă scris: „Lui Isus mijlocitorul noului legământ, şi sângelui stropit, care vorbeşte mai bine decât cel al lui Abel." – Evrei 12: 24.

Potrivit lui Ezechiel 43: 22, jertfa berbecului nu se face în acelaşi timp cu cea a viţelului, ci în a doua zi a slujbei templului: „În ziua a doua, să aduci ca jertfă

Cuprins

de ispăşire un ţap fără cusur, ca să cureţe altarul, cum l-au curăţit cu viţelul." „Țapul fără cusur" reprezintă pe membrii corpului lui Christos, sub-preoții şi această ilustrație arată că sacrificiul corpului Domnului este secundar ca semnificaţie faţă de inaugurarea şi intrarea în vigoare a Noului Legământ. Corpul de membrii ia parte deoarece sunt parte a preoţiei, dar adevărata valoare şade în Isus Christos însuşi.

În serviciul la templu, jertfa pentru ardere stabileşte dacă este acceptabilă jertfa pentru păcat. „După ce vei isprăvi de făcut ispăşirea[altarul], să aduci un viţel fără cusur şi un berbec din turmă fără cusur. Să-i aduci înaintea Domnului [Iehova]; preoţii să-i presare cu sare şi să-i aducă Domnului[Iehova] ca ardere de tot. Timp de şapte zile, să jertfeşti în fiecare zi un ţap ca jertfă de ispăşire; să jertfească şi un viţel şi un berbec din turmă, amândoi fără cusur." (Ezechiel 43: 23 – 25) Oferirea vițelului ca jertfă pentru păcat este urmată de jertfa pentru ardere, ceea ce este dovadă a primirii de către Dumnezeu a jertfei pentru păcat. De la Pentecostă şi până acum, Dumnezeu i-a acceptat pe cei care în final vor forma membrii corpului lui Christos, care sunt reprezentaţi de jertfa pentru păcat a „berbecului" care a fost oferit în fiecare zi timp de o săptămână. „Şapte zile vor curăţa [ispăşi] altarul şi îl vor purifica; şi se vor consacra." „Timp de şapte zile, vor face [ispăşirea şi curăţirea] altarului, şi-l vor sfinţi astfel." (Ezechiel 43: 26) Sfârşitul celor „7 zile" a sosit şi lucrarea de purificare sau ispăşire se va încheia în curând.

Sfârşitul perioadei de jertfă a lui Isus Christos şi a corpului Său de membri înseamnă încheierea celor „7 zile" Şi când se termină aceste 7 zile, în a opta zi şi după aceea preoţii vor face jertfe de ardere pe altar, şi jertfele voastre de pace; şi Eu le voi accepta, a zis Domnul Dumnezeu. (Ezechiel 43: 27) Ziua a opta este ziua sau vremea ce urmează perioadei de sacrificiu, deci consemnează începutul zilei împlinirii mandatului divin de a „umple pământul" de către „marea mulţime" sub Împărăția Domnului, Isus Christos. Atunci oamenii vor chema numele lui Iehova „să-L slujească ca unul" şi preoţia regală va servi pentru împăcarea poporului cu Dumnezeu. Lucrarea de împăcare va continua în timpul domniei de o mie de ani şi la încheierea acesteia „Te voi primi, spune Domnul Dumnezeu." Aceasta va consemna momentul când Isus Christos cedează Împărăția lui Iehova. – 1 Corinteni 15: 24.

Cuprins

Cuprins